MAGYAR TUDOMÁNYOS
AKADÉMIA KÖNYVTÁRA
BIBLIOTHECA ACADEMIAE
SCIENTIARUM HUNGARICAE
BUDAPEST KELETI KÖNYVTÁR
BIBLIOTHECA ORIENTALIS
COLL. KAUFMANN, B 927.

WEISZ Miksa
Néhai dr. Kaufmann Dávid tanár könyvtárának héber kéziratai és könyvei. Összeáll. és ismerteti --.
Budapest, 1906. Alkalay ny. Pozsony. 199,80 p. 23 cm.

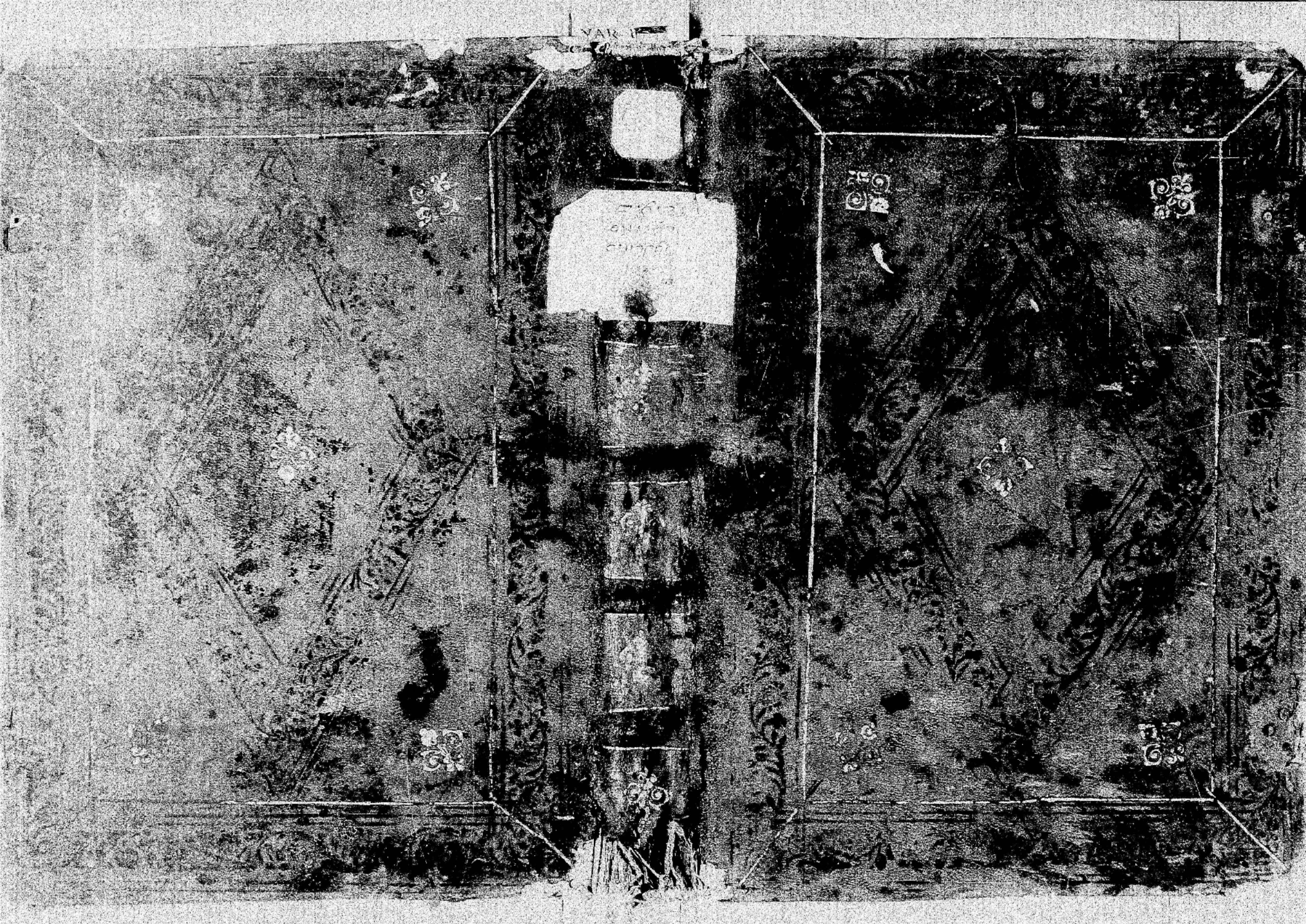

KAUFMANN
DÁVID
KÖNYVTÁRA
B 927

Biblia Sommada
del 1488

יהושע

אחרי מות משה עבד יהוה ויאמר יהוה אל יהושע בן נון משרת משה
לאמר: משה עבדי מת ועתה קום עבור את הירדן הזה אתה וכל העם
הזה אל הארץ אשר אנכי נתן להם לבני ישראל: כל מקום אשר תדרך
כף רגלכם בו לכם נתתי כאשר דברתי אל משה: מהמדבר והלבנון
הזה ועד הנהר הגדול נהר פרת כל ארץ החתים ועד הים הגדול מבוא
השמש יהיה גבולכם: לא יתיצב איש לפניך כל ימי חייך כאשר הייתי עם
משה אהיה עמך לא ארפך ולא אעזבך: חזק ואמץ כי אתה תנחיל את
העם הזה את הארץ אשר נשבעתי לאבותם לתת להם: רק חזק ואמץ
מאד לשמר לעשות ככל התורה אשר צוך משה עבדי אל תסור ממנו
ימין ושמאל למען תשכיל בכל אשר תלך: לא ימוש ספר התורה הזה
מפיך והגית בו יומם ולילה למען תשמר לעשות ככל הכתוב בו כי אז
תצליח את דרכך ואז תשכיל: הלא צויתיך חזק ואמץ אל תערץ ואל
תחת כי עמך יהוה אלהיך בכל אשר תלך: ויצו יהושע
את שוטרי העם לאמר: עברו בקרב המחנה וצוו את העם לאמר הכינו
לכם צדה כי בעוד שלשת ימים אתם עוברים את הירדן הזה לבא לרשת את

הארץ אשר יהוה אלהיכם נתן לכם לרשתה:
ולראובני ולגדי ולחצי
שבט המנשה אמר יהושע לאמר: זכור את
הדבר אשר צוה אתכם משה עבד יהוה ל
לאמר יהוה אלהיכם מניח לכם ונתן לכם את
הארץ הזאת: נשיכם טפכם ומקנכם ישבו
בארץ אשר נתן לכם משה בעבר הירדן ואו
אתם תעברו חמשים לפני אחיכם כל גבורי
החיל ועזרתם אתם: עד אשר יניח יהוה ל
לאחיכם כמכם וירשו גם המה את הארץ א
אשר יהוה אלהיכם נתן להם ושבתם לארץ
ירשתכם וירשתם אותה אשר נתן לכם משה
עבד יהוה בעבר הירדן מזרח השמש: ויענו
את יהושע לאמר כל אשר צויתנו נעשה ואל
כל אשר תשלחנו נלך: ככל אשר שמענו אל
משה כן נשמע אליך רק יהי יהוה אלהיך
עמך באשר היה עם משה: כל איש אשר י
ימרה את פיך ולא ישמע אל דבריך לכל א
אשר תצונו יומת רק חזק ואמץ:
וישלח יהושע בן נון מן השטים
שנים אנשים מתרגלים חרש לאמר לכו ראו
את הארץ ואת יריחו וילכו ויבאו בית אשה
זונה ושמה רחב וישכבו שמה: ויאמר למלך
יריחו לאמר הנה אנשים באו הנה הלילה
מבני ישראל לחפור את הארץ: וישלח מלך
יריחו אל רחב לאמר הוציאי האנשים ה
הבאים אליך אשר באו לביתך כי לחפור
את כל הארץ באו: ותקח האשה את שני
האנשים ותצפנ ותאמר כן באו אלי האנשים
ולא ידעתי מאין המה: והשער לסגור כח

בחשך והאנשים יצאו לא ידעתי אנה הלכו
האנשים רדפו מהר אחריהם כי תשיגום: וה
והיא העלתם הגגה ותטמנם בפשתי העצ ה
הערוכות לה על הגג: והאנשים רדפו אח
אחריהם דרך הירדן על המעברות והשער
סגרו אחרי אשר יצאו הרודפים אחריהם:
והמה טרם ישכבון והיא עלתה עליהם על
הגג: ותאמר אל האנשים ידעתי כי נתן יהוה
לכם את הארץ וכי נפלה אימתכם עלינו וכי
נמגו כל יושבי הארץ מפניכם: כי שמענו את
אשר הוביש יהוה את מי ים סוף מפניכם ב
בצאתכם ממצרים ואשר עשיתם לשני מלכי
האמורי אשר בעבר הירדן לסיחן ולעג א
אשר החרמתם אותם: ונשמע ונמס לבבנו
ולא קמה עוד רוח באיש מפניכם כי יהוה א
אלהיכם הוא אלהים בשמים ממעל ועל הא
הארץ מתחת: ועתה השבעו נא לי ביהוה כי
עשיתי עמכם חסד ועשיתם גם אתם עם בית
אבי חסד ותתם לי אות אמת: והחייתם את
אבי ואת אמי ואת אחי ואת אחיתי ואת כל
אשר להם והצלתם את נפשותינו ממות: ו
ויאמרו להה האנשים נפשנו תחתיכם למות
אם לא תגידי את דברינו זה והיה בתת יהוה
לנו את הארץ ועשינו עמך חסד ואמת: ות
והורדם בחבל כעד החלון כי ביתה בקיר ה
החומה ובחומה היא יושבת: ותאמר להם
ההרה לכו פן יפגעו בכם הרודפים ונחבאתם
שמה שלשת ימים עד שוב הרודפים ואחר
תלכו לדרככם: ויאמרו אליה האנשים נקיים
אנחנו משבעתך הזה אשר השבעתנו:

הִנֵּה אֲנִי בָּאִים בָּאָרֶץ אֶת תִּקְוַת חוּט הַשָּׁנִי
הַזֶּה הַקָּשׁוּר בַּחַלּוֹן אֲשֶׁר הוֹרַדְתָּנוּ בּוֹ וְאֶת א
אָבִיךָ וְאֶת אִמֶּךָ וְאֶת אַחֶיךָ וְאֶת כָּל בֵּית אָב
אָבִיךָ תַּאַסֵּף אֵלֶיךָ הַבֵּיתָה׃ וְהָיָה כָּל אֲשֶׁר י
יֵצֵא מִדֶּלֶת בֵּיתְךָ הַחוּצָה דָּמוֹ בְרֹאשׁוֹ וַאֲ
וַאֲנַחְנוּ נְקִיִּם וְכֹל אֲשֶׁר יִהְיֶה אִתָּךְ בַּבַּיִת דָּמוֹ
בְרֹאשֵׁנוּ אִם יָד תִּהְיֶה בּוֹ׃ וְאִם תַּגִּיד אֶת דְּ
דְּבָרֵינוּ זֶה וְהָיִינוּ נְקִיִּם מִשְּׁבֻעָתְךָ אֲשֶׁר הִשְׁ
הִשְׁבַּעְתָּנוּ׃ וַתֹּאמֶר כִּדְבָרֵיכֶם כֵּן הוּא וַתְּשַׁלְּחֵם
וַיֵּלְכוּ וַתִּקְשֹׁר אֶת תִּקְוַת הַשָּׁנִי בַּחַלּוֹן׃ וַיֵּלְכוּ
וַיָּבֹאוּ הָהָרָה וַיֵּשְׁבוּ שָׁם שְׁלֹשֶׁת יָמִים עַד שָׁבוּ
הָרֹדְפִים וַיְבַקְּשׁוּ הָרֹדְפִים בְּכָל הַדֶּרֶךְ וְלֹא
מָצָאוּ׃ וַיָּשֻׁבוּ שְׁנֵי הָאֲנָשִׁים וַיֵּרְדוּ מֵהָהָר וַ
וַיַּעַבְרוּ וַיָּבֹאוּ אֶל יְהוֹשֻׁעַ בִּן נוּן וַיְסַפְּרוּ לוֹ אֵת
כָּל הַדְּבָרִים אֲשֶׁר מְצָאוּם׃ וַיֹּאמְרוּ אֶל יְהוֹשֻׁעַ כִּי
נָתוֹן יְהוָה בְּיָדֵינוּ אֶת כָּל הָאָרֶץ וְגַם נָמוֹגוּ כָּל
יוֹשְׁבֵי הָאָרֶץ מִפָּנֵינוּ׃

וַיַּשְׁכֵּם יְהוֹשֻׁעַ בַּבֹּקֶר וַיִּסְעוּ מִהַשִּׁטִּים
וַיָּבֹאוּ עַד הַיַּרְדֵּן הוּא וְכָל בְּנֵי יִשְׂרָאֵל וַיָּלִינוּ
שָׁם טֶרֶם יַעֲבֹרוּ׃ וְהִי מִקְצֵה שְׁלֹשֶׁת יָמִים וַ
וַיַּעַבְרוּ הַשֹּׁטְרִים בְּקֶרֶב הַמַּחֲנֶה׃ וַיְצַוּוּ אֶת
הָעָם לֵאמֹר כְּרֹאֲתְכֶם אֶת אֲרוֹן בְּרִית יְהוָה
אֱלֹהֵיכֶם וְהַכֹּהֲנִים וְהַלְוִיִּם נֹשְׂאִים אֹתוֹ וְאַ
וְאַתֶּם תִּסְּעוּ מִמְּקוֹמְכֶם וַהֲלַכְתֶּם אַחֲרָיו׃ אַךְ
רָחוֹק יִהְיֶה בֵּינֵיכֶם וּבֵינוֹ כְּאַלְפַּיִם אַמָּה בַּמִּדָּה
אַל תִּקְרְבוּ אֵלָיו לְמַעַן אֲשֶׁר תֵּדְעוּן אֶת הַדֶּרֶךְ
אֲשֶׁר תֵּלְכוּ בָהּ כִּי לֹא עֲבַרְתֶּם בַּדֶּרֶךְ מִתְּמוֹל
שִׁלְשׁוֹם׃
וַיֹּאמֶר יְהוֹשֻׁעַ אֶל הָעָם הִתְקַדָּשׁוּ כִּי מָחָר יַ
יַעֲשֶׂה יְהוָה בְּקִרְבְּכֶם נִפְלָאוֹת׃ וַיֹּאמֶר יְהוֹשֻׁעַ

אֶל הַכֹּהֲנִים לֵאמֹר שְׂאוּ אֶת אֲרוֹן הַבְּרִית וְ
וְעִבְרוּ לִפְנֵי הָעָם וַיִּשְׂאוּ אֶת אֲרוֹן הַבְּרִית וַיֵּל
וַיֵּלְכוּ לִפְנֵי הָעָם׃ וַיֹּאמֶר יְהוָה
אֶל יְהוֹשֻׁעַ הַיּוֹם הַזֶּה אָחֵל גַּדֶּלְךָ בְּעֵינֵי כָּל
יִשְׂרָאֵל אֲשֶׁר יֵדְעוּן כִּי כַאֲשֶׁר הָיִיתִי עִם מֹשֶׁה
אֶהְיֶה עִמָּךְ׃ וְאַתָּה תְּצַוֶּה אֶת הַכֹּהֲנִים נֹשְׂאֵי
אֲרוֹן הַבְּרִית לֵאמֹר כְּבֹאֲכֶם עַד קְצֵה מֵי
הַיַּרְדֵּן בַּיַּרְדֵּן תַּעֲמֹדוּ׃
וַיֹּאמֶר יְהוֹשֻׁעַ אֶל בְּנֵי יִשְׂרָאֵל
גְּשׁוּ הֵנָּה וְשִׁמְעוּ אֶת דִּבְרֵי יְהוָה אֱלֹהֵיכֶם׃ וַ
וַיֹּאמֶר יְהוֹשֻׁעַ בְּזֹאת תֵּדְעוּן כִּי אֵל חַי בְּקִרְבְּכֶם
וְהוֹרֵשׁ יוֹרִישׁ מִפְּנֵיכֶם אֶת הַכְּנַעֲנִי וְאֶת הַחִתִּי
וְאֶת הַחִוִּי וְאֶת הַפְּרִזִּי וְאֶת הַגִּרְגָּשִׁי וְהָאֱמֹרִי
וְהַיְבוּסִי׃ הִנֵּה אֲרוֹן הַבְּרִית אֲדוֹן כָּל הָאָרֶץ
עֹבֵר לִפְנֵיכֶם בַּיַּרְדֵּן׃ וְעַתָּה קְחוּ לָכֶם שְׁנֵים
עָשָׂר אִישׁ מִשִּׁבְטֵי יִשְׂרָאֵל אִישׁ אֶחָד אִישׁ א
אֶחָד לַשָּׁבֶט׃ וְהָיָה בְּנוּחַ כַּפּוֹת רַגְלֵי הַכֹּהֲנִים
נֹשְׂאֵי אֲרוֹן יְהוָה אֲדוֹן כָּל הָאָרֶץ בְּמֵי הַיַּרְדֵּן
כִּי הַיַּרְדֵּן יִכָּרֵתוּן וְהַמַּיִם הַיֹּרְדִים מִלְמַעְלָה וַ
יַעַמְדוּ נֵד אֶחָד׃ וַיְהִי בִּנְסֹעַ הָעָם מֵאָהֳלֵיהֶם
לַעֲבֹר אֶת הַיַּרְדֵּן וְהַכֹּהֲנִים נֹשְׂאֵי הָאָרוֹן בְּ
בְּרִית לִפְנֵי הָעָם׃ וּבְבֹא נֹשְׂאֵי הָאָרוֹן עַד
הַיַּרְדֵּן וְרַגְלֵי הַכֹּהֲנִים נֹשְׂאֵי הָאָרוֹן נִטְבְּלוּ בְּ
בְּקְצֵה הַמַּיִם הַיַּרְדֵּן מָלֵא עַל כָּל גְּדוֹתָיו כָּל
יְמֵי קָצִיר׃ וַיַּעַמְדוּ הַמַּיִם הַיֹּרְדִים
מִלְמַעְלָה קָמוּ נֵד אֶחָד הַרְחֵק מְאֹד מֵאָדָם ה
הָעִיר אֲשֶׁר מִצַּד צָרְתָן וְהַיֹּרְדִים עַל יָם הָע
הָעֲרָבָה יָם הַמֶּלַח תַּמּוּ נִכְרָתוּ וְהָעָם עָבְרוּ נֶגֶד
יְרֵחוֹ׃ וַיַּעַמְדוּ הַכֹּהֲנִים נֹשְׂאֵי הָאָרוֹן בְּרִית יְ
יְהוָה בְּתוֹךְ הַיַּרְדֵּן הָכֵן וְכָל יִשְׂרָאֵל

עֹבְרִים בְּחָרָבָה עַד אֲשֶׁר תַּמּוּ כָּל הַגּוֹי לַעֲבֹר
אֶת הַיַּרְדֵּן׃ וַיְהִי כַּאֲשֶׁר תַּמּוּ כָּל הַגּוֹי לַעֲבֹר
אֶת הַיַּרְדֵּן וַיֹּאמֶר יְהוָה אֶל יְהוֹשֻׁעַ לֵאמֹר קְחוּ
לָכֶם מִן הָעָם שְׁנֵים עָשָׂר אֲנָשִׁים אִישׁ אִישׁ אֶחָד א
אִישׁ אֶחָד מִשָּׁבֶט׃ וְצַוּוּ אֹתָם לֵאמֹר שְׂאוּ לָכֶם
מִזֶּה מִתּוֹךְ הַיַּרְדֵּן מִמְּצַב רַגְלֵי הַכֹּהֲנִים הָכֵן ש
שְׁתֵּים עֶשְׂרֵה אֲבָנִים וְהַעֲבַרְתֶּם אִתָּם עִמָּכֶם
וְהִנִּיחֻתֶם אֹתָם בַּמָּלוֹן אֲשֶׁר תָּלִינוּ בּוֹ הַלָּיְלָה׃
וַיִּקְרָא יְהוֹשֻׁעַ אֶל שְׁנֵים עָשָׂר אִישׁ אֲשֶׁר ה
הֵכִין מִבְּנֵי יִשְׂרָאֵל אִישׁ אֶחָד אִישׁ אֶחָד מִשּׁ
מִשֵּׁבֶט׃ וַיֹּאמֶר לָהֶם יְהוֹשֻׁעַ עִבְרוּ לִפְנֵי אֲרוֹן
יְהוָה אֱלֹהֵיכֶם אֶל תּוֹךְ הַיַּרְדֵּן וְהָרִימוּ לָכֶם א
אִישׁ אֶבֶן אַחַת עַל שִׁכְמוֹ לְמִסְפַּר שִׁבְטֵי בְּנֵי
יִשְׂרָאֵל׃ לְמַעַן תִּהְיֶה זֹאת אוֹת בְּקִרְבְּכֶם כִּי י
יִשְׁאָלוּן בְּנֵיכֶם מָחָר אֹתָנוּ לֵאמֹר מַה ה
הָאֲבָנִים הָאֵלֶּה לָכֶם׃ וַאֲמַרְתֶּם לָהֶם אֲשֶׁר נִכ
נִכְרְתוּ מֵימֵי הַיַּרְדֵּן מִפְּנֵי אֲרוֹן בְּרִית יְהוָה בְּ
בְּעָבְרוֹ בַיַּרְדֵּן נִכְרְתוּ מֵי הַיַּרְדֵּן וְהָיוּ הָאֲבָנִים ה
הָאֵלֶּה לְזִכָּרוֹן לִבְנֵי יִשְׂרָאֵל עַד עוֹלָם׃ וַיַּעֲשׂ
כֵּן בְּנֵי יִשְׂרָאֵל כַּאֲשֶׁר צִוָּה יְהוֹשֻׁעַ וַיִּשְׂאוּ שְׁתֵּי
עֶשְׂרֵה אֲבָנִים מִתּוֹךְ הַיַּרְדֵּן כַּאֲשֶׁר דִּבֶּר יְהוָה
אֶל יְהוֹשֻׁעַ לְמִסְפַּר שִׁבְטֵי בְּנֵי יִשְׂרָאֵל וַיַּעֲבִרֵם
עִמָּם אֶל הַמָּלוֹן וַיַּנִּיחוּ שָׁם׃ וְשִׁתֵּם עֶשְׂרֵה
אֲבָנִים הֵקִים יְהוֹשֻׁעַ בְּתוֹךְ הַיַּרְדֵּן תַּחַת מַצַּב
רַגְלֵי הַכֹּהֲנִים נֹשְׂאֵי אֲרוֹן הַבְּרִית וַיִּהְיוּ שָׁם עַד
הַיּוֹם הַזֶּה׃ וְהַכֹּהֲנִים נֹשְׂאֵי הָאָרוֹן עָמְדִים ב
בְּתוֹךְ הַיַּרְדֵּן עַד תֹּם כָּל הַדָּבָר אֲשֶׁר צִוָּה יְ
יְהוָה אֶל יְהוֹשֻׁעַ לְדַבֵּר אֶל הָעָם כְּכֹל אֲשֶׁר צִ
צִוָּה מֹשֶׁה אֶת יְהוֹשֻׁעַ וַיַּעֲבֹר הָעָם וַיְמַהֵר׃ וַ
וַיְהִי כַּאֲשֶׁר תַּם כָּל הָעָם לַעֲבֹר וַיַּעֲבֹר אֲרוֹן יְ
יְהוָה וְהַכֹּהֲנִים לִפְנֵי הָעָם׃ וַיַּעַבְרוּ בְּנֵי רְאוּבֵן
וּבְנֵי גָד וַחֲצִי שֵׁבֶט מְנַשֶּׁה חֲמֻשִׁים לִפְנֵי בְּנֵי
יִשְׂרָאֵל כַּאֲשֶׁר דִּבֶּר אֲלֵיהֶם מֹשֶׁה׃ כְּאַרְבָּעִים
אֶלֶף חָלוּץ הַצָּבָא עָבְרוּ לִפְנֵי יְהוָה לַמִּלְחָמָה
אֶל עַרְבוֹת יְרִיחוֹ׃ בַּיּוֹם הַהוּא גִּדַּל יְהוָה אֶת יְ
יְהוֹשֻׁעַ בְּעֵינֵי כָל יִשְׂרָאֵל וַיִּרְאוּ אֹתוֹ כַּאֲשֶׁר יָ
יָרְאוּ אֶת מֹשֶׁה כָּל יְמֵי חַיָּיו׃

וַיֹּאמֶר יְהוָה אֶל יְהוֹשֻׁעַ לֵאמֹר׃ צַוֵּה
אֶת הַכֹּהֲנִים נֹשְׂאֵי אֲרוֹן הָעֵדֻת וְיַעֲל מִן הַיַּ
הַיַּרְדֵּן׃ וַיְצַו יְהוֹשֻׁעַ אֶת הַכֹּהֲנִים לֵאמֹר עֲלוּ מִן
בֵּן הַיַּרְדֵּן׃ וַיְהִי בַּעֲלוֹת הַכֹּהֲנִים נֹשְׂאֵי אֲרוֹן ב
בְּרִית יְהוָה מִתּוֹךְ הַיַּרְדֵּן וַתִּכַּפְנָה רַגְלֵי הַכ
הַכֹּהֲנִים אֶל הַחָרָבָה וַיָּשֻׁבוּ מֵי הַיַּרְדֵּן לִמְקוֹמָם
וַיֵּלְכוּ כִּתְמוֹל שִׁלְשׁוֹם עַל כָּל גְּדוֹתָיו׃ וְהָעָם עָלוּ
מִן הַיַּרְדֵּן בֶּעָשׂוֹר לַחֹדֶשׁ הָרִאשׁוֹן וַיִּחֲנוּ בַּגִּלְ
בַּגִּלְגָּל מִזְרַח יְרִיחוֹ׃ וְאֵת שְׁתֵּים עֶשְׂרֵה הָאֲבָנִים
הָאֵלֶּה אֲשֶׁר לָקְחוּ מִן הַיַּרְדֵּן הֵקִים יְהוֹשֻׁעַ בַּ
בַּגִּלְגָּל׃ וַיֹּאמֶר אֶל בְּנֵי יִשְׂרָאֵל לֵאמֹר אֲשֶׁר י
יִשְׁאָלוּן בְּנֵיכֶם מָחָר אֶת אֲבֹתָם לֵאמֹר מָה ה
הָאֲבָנִים הָאֵלֶּה׃ וְהוֹדַעְתֶּם אֶת בְּנֵיכֶם לֵאמֹ
בְּיַבָּשָׁה עָבַר יִשְׂרָאֵל אֶת הַיַּרְדֵּן הַזֶּה׃ אֲשֶׁר ה
הוֹבִישׁ יְהוָה אֱלֹהֵיכֶם אֶת מֵי הַיַּרְדֵּן מִפְּנֵיכֶם
עַד עָבְרְכֶם כַּאֲשֶׁר עָשָׂה יְהוָה אֱלֹהֵיכֶם לְיַ
סוּף אֲשֶׁר הוֹבִישׁ מִפָּנֵינוּ עַד עָבְרֵנוּ׃ לְמַעַן
דַּעַת כָּל עַמֵּי הָאָרֶץ אֶת יַד יְהוָה כִּי חֲזָקָה הִיא
לְמַעַן יְרֵאתֶם אֶת יְהוָה אֱלֹהֵיכֶם כָּל הַיָּמִים׃

וַיְהִי כִּשְׁמֹעַ כָּל מַלְכֵי הָאֱמֹרִי אֲשֶׁר
בְּעֵבֶר הַיַּרְדֵּן יָמָּה וְכָל מַלְכֵי הַכְּנַעֲנִי אֲשֶׁר ע
עַל הַיָּם אֵת אֲשֶׁר הוֹבִישׁ יְהוָה אֶת מֵי הַיַּרְדֵּן
מִפְּנֵי בְּנֵי יִשְׂרָאֵל עַד עָבְרָם וַיִּמַּס לִבָּם

ולא היה בם עוד רוח מפני בני ישראל׃
בעת ההיא אמר יהוה
אל יהושע עשה לך חרבות צרים ושוב מל
את בני ישראל שנית ויעש לו יהושע חרבות
צרים ויכל את בני ישראל אל גבעת הער
לות׃ זה הדבר אשר מל יהושע כל ה
העם היוצא ממצרים הזכרים כל אנשי הצ
מחמה מתו במדבר בדרך בצאתם ממצ
רים׃ כי מלים היו כל העם היוצאים ו
כל העם הילדים במדבר בדרך בצאתם מ
מצרים לא מלו׃ כי ארבעים שנה הלכו ב
בני ישראל במדבר עד תם כל הדור אנשי ה
המלחמה היוצאים ממצרים אשר לא שמעו
בקול יהוה אשר נשבע יהוה להם להעלות מ
הראתם את הארץ אשר נשבע יהוה לאב
לאתם לתת לנו ארץ זבת חלב ודבש׃ ואת
בניהם הקים תחתם אתם כל יהושע כי ער
לים היו כי לא מלו אתם בדרך׃ ויהי באשר
תמו כל הגוי להמול וישבו תחתם במחנה ע
ד חיותם׃ ויאמר
יהוה אל יהושע היום גלתי את חרפת מצרים
מעליכם ויקרא שם המקום ההוא גלגל עד
היום הזה׃ וידני בני ישראל בגלגל ויעשו את
הפסח בראשון בארבעה עשר יום לחדש ב
ערב בערבות יריחו׃ ויאכלו מעבר הארץ
כמחרת הפסח מצות וקלי בעצם היום הזה׃
וישבת המן ממחרת באכלם מעבר הארץ ו
לא היה עוד לבני ישראל מן ויאכלו מתב
מחבואת ארץ כנען בשנה ההוא׃ ויהי בהיות
יהושע ביריחו וישא עיניו וירא והנה איש ע
עמד לנגדו וחרבו שלופה בידו וילך יהושע
אליו ויאמר לו הלנו אתה אם לצרינו׃ ויאמר
לא כי אני שר צבא יהוה עתה באתי ויפל
יהושע על פניו ארצה וישתחו ויאמר לו מה
אדני מדבר אל עבדו׃ ויאמר שר צבא יהוה
אל יהושע של נעלך מעל רגלך כי המקום
אשר אתה עומד עליו קדש הוא ויעש יהו
יהושע כן׃ וירחו סגרת ומסגרת מפני בני
ישראל אין יוצא ואין בא׃
ויאמר יהוה אל יהושע ראה נתתי בידך
את יריחו ואת מלכה גבורי החיל׃ וסבתם א
את העיר כל אנשי המלחמה הקף את העיר
פעם אחת כה תעשה ששת ימים׃ ושבעה כ
הכהנים ישאו שבעה שופרות היובלים לפני
הארון וביום השביעי תסבו את העיר שבע
פעמים והכהנים יתקעו בשופרות׃ והיה כמ
משך בקרן היובל כשמעכם את קול השופר
ירעו כל העם תרועה גדולה ונפלה חומת ה
העיר תחתיה ועלו העם איש נגדו׃ ויקרא י
הושע בן נון אל הכהנים ויאמר אלהם שאו
את ארון הברית ושבעה כהנים ישאו שבעה
שופרות יובלים לפני ארון יהוה׃ ויאמר אל
העם עברו וסבו את העיר החלוץ יעבר לפני
ארון יהוה׃ ויהי כאמר יהושע אל העם וש
בעה הכהנים נשאים שבעה שופרות הי
יובלים לפני יהוה עברו תקעו בשופ
רות וארון ברית יהוה הלך אחריהם׃
והחלוץ הולך לפני הכהנים תקעי השופרות
והמאסף הולך אחרי הארון הלוך ותקוע בש
בשופרות׃ ואת העם צוה יהושע לאמר לא
תריעו ולא תשמיעו את קולכם ולא יצא דב
בר מפיכם עד יום אמרי אליכם הריעו וה
ריעתם׃ ויסב ארון יהוה את העיר הקף פ
עם אחת ויבאו המחנה וילינו במחנה׃ וי
וישכם יהושע בבקר וישאו הכהנים את אר
ון יהוה׃ ושבעה הכהנים נשאים שבעה
שופרות היובלים לפני ארון יהוה הלכים ה
הלוך ותקעו בשופרות והחלוץ הולך לפניהם
והמאסף הולך אחרי ארון יהוה הלוך ותקעו
בשופרות׃ וישבו את העיר ביום השני פעם
אחת וישבו המחנה כה עשו ששת ימים׃ וי
ביום השביעי וישכמו כעלות השחר ויסבו
את העיר כמשפט הזה שבע פעמים רק ביום
ההוא סבבו את העיר שבע פעמים׃ ויהי ב
בפעם השביעית תקעו הכהנים בשופרות ו
ויאמר יהושע אל העם הריעו כי נתן יהוה ל
לכם את העיר׃ והיתה העיר חרם היא וכל
אשר בה ליהוה רק רחב הזונה תחיה היא וכ
וכל אשר אתה בבית כי התבאתה את הבל
המלאכים אשר שלחנו׃ ורק אתם שמרו מן
החרם פן תחרימו ולקחתם מן החרם ושמתם
את מחנה ישראל לחרם ועכרתם אתו׃ וכל
כסף וזהב וכלי נחשת וברזל קדש הוא ליהוה
אוצר יהוה יבוא׃ וירע העם ויתקעו בשופרות
ויהי כשמע העם את קול השופר וירעו הע
העם תרועה גדולה ותפל החומה תחתיה ו
ויעל העם העירה איש נגדו וילכדו את ה
העיר׃ ויחרמו את כל אשר בעיר מאיש ועד
אשה מנער ועד זקן ועד שור ושה וחמור ל
לפי חרב׃ ולשנים האנשים המרגלים את ה
הארץ אמר יהושע באו בית האשה הזונה ו
הוציאו משם את האשה ואת כל אשר לה כ
באשר נשבעתם לה׃ ויבאו הנערים המר
מלים ויוציאו את רחב ואת אביה ואת
אמה ואת אחיה ואת כל אשר לה ואת כל מ
משפחותיה הוציאו ויניחם מחוץ למחנה ש
ישראל׃ והעיר שרפו באש וכל אשר בתוכה
הכסף והזהב וכלי הנחשת והברזל נתנו אל
אוצר בית יהוה׃ ואת רחב הזונה ואת בית
אביה ואת כל אשר לה החיה יהושע וישכן
בקרב ישראל עד היום הזה כי החביאה את
המלאכים אשר שלח יהושע לרגל את יריחו׃
ויהושע נשבע בעת
ההיא לאמר ארור האיש לפני יהוה אשר יק
קום ובנה את העיר הזאת את יריחו בבכרו
יסדנה ובצעירו יציב דלתיה׃
ויהי יהוה את יהושע ויהי שמעו
בכל הארץ׃ ויסרו בני ישראל מעל בחרם
ועכן בן כרמי בן זבדי בן זרח למטה י
יהודה לקח מן החרם ויחר אף יהוה בבני ישראל׃
וישלח יהושע
אנשים מיריחו העי אשר עם בית און מקדם
מבית אל ויאמר אלהם לאמר עלו ורגלו את
הארץ ויעלו האנשים וירגלו את העי׃ וישבו
אל יהושע ויאמרו אליו לא יעל כל העם כא
כאלפים איש או כשלשת אלפים איש יעלו ו
יכו את העי אל תגע שמה את כל העם כי
מעט המה׃ ויעלו מן העם שמה כשלשת א
אלפים איש וינסו לפני אנשי העי׃ ויכו מהם
אנשי העי כשלשים

וששה אנשים מחלצים לפני הארון שבעת הכהנים
וכהם בשופרות ומשך לפני יהוה הלוך והתקע
ויקרא יהושע אל העם ויאמר אליהם עברו ושבבו
את הארון יהוה ויקפו העיר שבעה אנשים
מחלצים ישאו לפני יהוה ויהי לשבעת הכהנים
תקעים בשופרות היובל ויהי כשמע העם את
קול השופר ותרע כל העם תרועה גדולה
ותפל חומת העיר תחתיה ועלה העם העירה
איש נגדו ולכדו את העיר ויחרימו את כל
אשר בעיר מאיש ועד אשה מנער ועד זקן
ועד שור וטה ולפי חרב ויאמר יהושע אל
שני האנשים המרגלים את הארץ באו בית
האשה הזונה והוציאו משם את האשה ואת
כל אשר לה כאשר נשבעתם לה וישכבו
הנערים המרגלים ויוציאו את רחב ואת אביה
ואת אמה ואת אחיה ואת כל אשר לה ואת
כל משפחותיה הוציאו ויניחו אותם מחוץ
למחנה ישראל ואת העיר שרפו באש את כל
אשר בתוכה רק את הכסף ואת הזהב ואת כלי
הנחשת והברזל נתנו אל אוצר בית יהוה
ורחב הזונה וכל אשר לה החיה יהושע
ותשב בקרב ישראל עד היום הזה כי החביאה
את המלאכים אשר שלח יריחו ויעבר
יהושע בעת ההוא לאמר ארור האיש לפני
יהוה אשר יקום ובנה את העיר הזאת את
יריחו בבכרו יסדנה ובצעירו יצב דלתיה
ויהי יהוה את יהושע ויהי שמעו בכל הארץ
ויעל יהושע מיריחו הוא וכל אנשי המלחמה
עמו וישלחו אנשים מיריחו העיה אשר
אצל בית און מקדם לבית אל ויאמר להם
עלו ועלו האנשים וירגלו את העי ויעלו
ויראו את העי ויאמרו אל יהושע אל יעל כל
העם כי כשתים או כשלשת אלפים אנשים
יעלו ויכו את העי אל תיגע שם את כל העם
כי מעטים הם ויעלו שם כשלשת אלפים
איש וינסו מפני אנשי העי ויכו אנשי העי
מהם כשלשים ושישה איש וירדפו אותם
משער עד השברים ויכום במורד ויהי לבב
העם ויהי למים: ויקם יהושע ויקרע בגדיו
ויפל על פניו ארצה לפני ארון יהוה עד הערב
הוא וזקני ישראל ויעלו עפר על ראשם: ויאמר
יהושע אהה אדני יהוה למה העברת העבר את העם
הזה את הירדן לתת אתנו ביד האמרי להאבד
אותנו ולו הואלנו ונשב בעבר הירדן:
בי אדני מה אמר אחרי אשר הפך ישראל ע
עורף לפני איביו: וישמעו הכנעני וכל יושבי
הארץ ונסבו עלינו והכרית את שמנו מן הא
הארץ ומה תעשה לשמך הגדול:
ויאמר יהוה אל יהושע קום לך למה
זה אתה נפל על פניך: חטא ישראל וגם עב
עברו את בריתי אשר צויתי אתם וגם לקחו מ
מן החרם וגם גנבו וגם כחשו וגם שמו בכ
בכליהם: ולא יכלו בני ישראל לקום לפני א
איביהם עורף יפנו לפני איביהם כי היו לחרם
לא אוסיף להיות עמכם אם לא תשמידו הח
החרם מקרבכם: קום קדש את העם ואמרת
התקדשו למחר כי כה אמר יהוה אלהי יש
ישראל חרם בקרבך ישראל לא תוכל לקום
לפני איבך עד הסירכם החרם מקרבכם: ונ
ונקרבתם בבקר לשבטיכם והיה השבט אשר
יקרנו יהוה יקרב למשפחות והמשפחה א
אשר יקרנה יהוה תקרב לבתים והבית אש
אשר יקרנו יהוה יקרב לגברים והיה הנלכד
בחרם ישרף באש אתו ואת כל אשר לו כי ע
עבר את ברית יהוה וכי עשה נבלה בישראל:
וישכם יהושע בבקר ויקרב את ישראל ל
לשבטיו וילכד שבט יהודה ויקרב את משפ
משפחת יהודה וילכד את משפחת הזרחי וק
ויקרב את משפחת הזרחי לגברים וילכד זבדי:
ויקרב את ביתו לגברים וילכד עכן בן כרמי
בן זבדי בן זרח לשבט יהודה: ויאמר יהושע
אל עכן בני שם נא כבוד ליהוה אלהי ישר
ישראל ותן לו תודה והגד נא לי מה עשית א
אל תבחד ממני: ויען עכן את יהושע ויאמר
אמנה אנכי חטאתי ליהוה אלהי ישראל וכז
וכואת ועשיתי: וארא בשלל אדרת ש
שנער אחת טובה ומאתים שקלים כסף ולש
ולשון זהב אחד חמשים שקלים משקלו ואח
ואחמדם ואקחם והנם טמונים בארץ בתוך
האהלי והכסף תחתיה: וישלח יהושע מלא
מלאכים וירצו האהלה והנה טמונה באהלו
והכסף תחתיה: ויקחום מתוך האהל ויביאו
אל יהושע ואל כל בני ישראל ויצקם לפני י
יהוה: ויקח יהושע את עכן בן זרח ואת הכסף
ואת האדרת ואת לשון הזהב ואת בניו ואת
בנתיו ואת שורו ואת חמרו ואת צאנו ואת
אהלו ואת כל אשר לו וכל ישראל עמו וישלו
אתם עכנ עכור:
ויאמר יהושע מה עכרתנו
יעכרך יהוה ביום הזה וירגמו אתו כל ישראל
אבן וישרפו אתם באש וסקלו אתם באבנים:
ויקימו עליו גל אבנים גדול עד היום הזה ו
וישב יהוה מחרון אפו על כן קרא שם המ
המקום ההוא עמק עכור עד היום הזה:
ויאמר
יהוה אל יהושע אל תירא ואל תחת

קח עמך את כל עם המלחמה וקום עלה העי
ראה נתתי בידך את מלך העי ואת עמו ואת
עירו ואת ארצו: ועשית לעי ולמלכה כאשר
עשית ליריחו ולמלכה רק שללה ובהמתה ת
תבזו לכם שים לך אורב לעיר מאחריה: ויקם
יהושע וכל עם המלחמה לעלות העי ויבחר
יהושע שלשים אלף איש גבורי החיל וישל
וישלחם לילה: ויצו אתם לאמר ראו אתם א
ארבים לעיר מאחרי העיר אל תרחקו מן
העיר מאד והייתם כלכם נכנים: ואני וכל ה
העם אשר אתי נקרב אל העיר והיה כי יצאו
לקראתנו כאשר בראשנה ונסנו לפניהם: ו
ויצאו אחרינו עד התיקנו אתם מן העיר כי י
יאמרו נסים לפנינו כאשר בראשנה ונסנו ל
לפניהם: ואתם תקמו מהארב וירשתם את
העיר ונתנה יהוה אלהיכם בידכם: והיה ת
בתפשכם את העיר תציתו את העיר באש כ
כדבר יהוה תעשו ראו צויתי אתכם: וישלחם
יהושע וילכו אל המארב וישבו בין בית אל ו
ובין העי מים העי וילן יהושע בלילה ההוא
בתוך העם: וישכם יהושע בבקר ויפקד א
את העם ועלה הוא וזקני ישראל לפני העם ה
העי: וכל העם המלחמה אשר אתו עלו ויגשו
ויבאו נגד העיר ויחנו מצפון לעי והצא בינו
ובין העי: וקח כחמשת אלפים איש וישם א
אתם ארב בין בית אל ובין העי מים לעיר: ו
וישמו העם את כל הצבא אשר מצפון לע
לעיר ואת ערבם ים לעיר וילן יהושע בלילה
ההוא בתוך העמק: ויהי כראות מלך העי ו
וימהרו וישכימו ויצאו אנשי העיר לקראת י
ישראל למלחמה הוא וכל עמו למועד לפני
הערבה והוא לא ידע כי ארב לו מאחרי הע
העיר: ויגש יהושע וכל ישראל לפניהם ו
ויפנו דרך המדבר: ויזעקו כל העם אשר ב
בעיר לרדף אחריהם וירדפו אחרי יהושע ו
ויפתקו מן העיר: ולא נשאר איש מעי ובי
ובית אל אשר לא יצאו אחרי ישראל ויעזבו
את העיר פתוחה וירדפו אחרי ישראל:
ויאמר יהוה אל
יהושע נטה בכידון אשר בידך אל העי כי ב
בידך אתננה ויט יהושע בכידון אשר בידו
אל העיר: והארב קם מהרה ממקומו וירצו
בנטות ידו ויבאו העירה וילכדוה וימהרו ויצ
ויציתו את העיר באש: ויפנו אנשי העי את
אחריהם וירא והנה עלה עשן העיר השמ
השמימה ולא היה בידם ידים הנה והנה
והעם הנסים המדבר נהפך אל הרדף: ויהושע
וכל ישראל ראו כי לכד הארב את העיר וכי
עלה עשן העיר וישבו ויכו את אנשי העי: ו
ואלה יצאו מן העיר לקראתם ויהיו לישראל
בתוך אלה מזה ואלה מזה ויכו אתם עד בלתי
השאיר להם שריד ופליט: ואת מלך העי ת
תפשו חי ויקריבו אתו אל יהושע:
ויהי ככלות
ישראל להרג את כל יושבי העי בשדה במדבר
במדבר אשר רדפם ויפלו כלם לפי חרב
עד תמם וישבו כל ישראל העי ויכו אותה לפי
חרב: ויהי כל הנפלים ביום ההוא מאישו ע
ועד אשה שנים עשר אלף כל אנשי העי: ו
ויהושע לא השיב ידו

אשר נטה בכידון עד אשר החרים את כל
ישבי העי: רק הבהמה ושלל העיר ההיא ב
בזו להם בני ישראל כדבר ידוה אשר צוה
את יהושע: וישרף יהושע את העי וישימה
תל עולם שממה עד היום הזה: ואת מלך ה
העי תלה על העץ עד עת הערב וכבא הש
השמש צוה יהושע ויורידו את נבלתו מן ה
העץ וישליכו אתה אל פתח שער העיר ויקמו
עליו גל אבנים גדול עד היום הזה:

אז יבנה יהושע מזבח
לידוה אלדי ישראל בהר עיבל: כאשר צוה
משה עבד ידוה אל בני ישראל ככתוב בס
בספר תורת משה מזבח אבנים שלמות אשר
לא הניף עליהן ברזל ויעלו עליו עלות לידוה
ויזבחו שלמים: ויכתב שם על האבנים את
משנה תורת משה אשר כתב לפני בני ישר
ישראל: וכל ישראל וזקניו ושטרים ושפטיו
עמדים מזה ומזה לארון נגד הכהנים הלוים
נשאי ארון ברית ידוה כגר כאזרח חציו אל
מול הר גרזים וההציו אל מול הר עיבל כא
כאשר צוה משה עבד ידוה לברך את העם
ישראל בראשנה: ואחריכן קרא את כל ד
דברי התורה הברכה והקללה ככל הכתוב
בספר התורה: לא היה דבר מכל אשר צוה
משה אשר לא קרא יהושע נגד כל קהל יש
ישראל והנשים והטף והגר ההלך בקרבם:

ויהי כשמע כל
המלכים אשר בעבר הירדן בהר ובשפלה
ובכל חף הים הגדול אל מול הלבנון החתי ו
והאמרי והכנעני והפריזי החוי והיבוסי: ויתק

ויתקבצו יחדו להלחם עם יהושע ועם ישראל
פה אחד: וישבי גבעון שמעו את אשר עשה
יהושע לירחו ולעי: ויעשו גם המה בערמה
וילכו ויצטירו ויקחו שקים בלים לחמריהם ו
ונאדת יין בלים ומבקעים ומצרדים: ונעלות
בלות ומטלאות ברגליהם ושלמות בלות ע
עליהם וכל לחם צדם יבש היה נקדים: וילכו
אל יהושע אל המחנה הגלגל ויאמרו אליו ו
ואל איש ישראל מארץ רחקה באנו ועתה כ
כרתו לנו ברית: ויאמר איש ישראל אל החוי
אולי בקרבי אתה יושב ואיך אכרת לך ברית:
ויאמרו אל יהושע עבדיך אנחנו ויאמר א
אליהם יהושע מי אתם ומאין תבאו: ויאמרו
אליו מארץ רחקה מאד באו עבדיך לשם יד
ידוה אלדיך כי שמענו שמעו ואת כל אשר
עשה במצרים: ואת כל אשר עשה לשני מל
מלכי האמרי אשר בעבר הירדן לסיחון מלך
חשבון ולעוג מלך הבשן אשר בעשתרות: ו
ויאמרו אלינו זקנינו וכל ישבי ארצינו לאמר
קחו בידכם צדה לדרך ולכו לקראתם ואמ
ואמרתם אליהם עבדיכם אנחנו ועתה כרתו
לנו ברית: זה לחמינו חם הצטידנו אתו מב
מבתינו ביום צאתנו ללכת אליכם ועתה הנה
יבש והיה נקדים: ואלה נאדת היין אשר מל
מלאנו חדשים והנה התבקעו ואלה של
שלמתינו ונעלינו בלו מרב הדרך מאד:
ויקחו האנשים מצידם ואת פי ידוה לא ש
שאלו: ויעש להם יהושע שלום ויכרות ל
להם ברית לחיתם וישבעו להם נשיאי
העדה:

ויהי מקצה שלשת ימים אחרי אשר כרתו ל
להם ברית וישמעו כי קרבים הם אליו ובק
ובקרבו הם יושבים: ויסעו בני ישראל ויבאו
אל עריהם ביום השלישי ועריהם גבעון וה
והכפירה ובארות וקרית יערים: ולא הכום
בני ישראל כי נשבעו להם נשיאי העדה בי
בידוה אלדי ישראל וילנו כל העדה על הג
הנשיאים: ויאמרו כל הנשיאים אל כל ה
העדה אנחנו נשבענו להם בידוה אלדי ישר
ישראל ועתה לא נוכל לנגע בהם: זאת נעשה
להם והחיה אתם ולא יהיה עלינו קצף עלה
השבועה אשר נשבענו להם: ויאמרו אליהם
הנשיאים יחיו ויהיו חטבי עצים ושאבי מים
לכל העדה כאשר דברו להם הנשיאים ויק
ויקרא להם יהושע וידבר אליהם לאמר למה
רמיתם אתנו לאמר רחקים אנחנו מכם מאד
ואתם בקרבנו יושבים: ועתה ארורים אתם ו
ולא יכרת מכם עבד חטבי עצים ושאבי מים
לבית אלדי: ויענו את יהושע ויאמרו כי הגד
הגד לעבדיך את אשר צוה ידוה אלדיך את
משה עבדו לתת לכם את כל הארץ ולחש
ולהשמיד את כל יושבי הארץ מפניכם ונירא
מאד לנפשתינו מפניכם ונעשה את הדברה
הזה: ועתה הנו בידך כטוב וכישר בעיניך
לעשות לנו עשה: ויעש להם כן ויצל אתם
מיד בני ישראל ולא הרגום: ויתנם יהושע
ביום ההוא חטבי עצים ושאבי מים לעדה ו
ולמזבח ידוה עד היום הזה אל המקום אשר
יבחר:

ויהי כשמע אדני

צדק מלך ירושלם כי לכד יהושע את העי וי
ויחרימה כאשר עשה לירחו ולמלכה כן עש
עשה לעי ולמלכה וכי השלימו יושבי גבעון
את ישראל ויהיו בקרבם: ויירא מאד כי עיר
גדולה גבעון כאחת ערי הממלכה וכי הוא ג
גדולה מן העי וכל אנשיה גברים: וישלח א
אדני צדק מלך ירושלם אל הוהם מלך חב
חברון ואל פראם מלך ירמות ואל יפיע מלך
לכיש ואל דביר מלך עגלון לאמר: עלו אלי
עזרני ונכה את גבעון כי השלימה את יהושע
ואת בני ישראל: ויאספו הם וכל מחניהם וי
ויחנו על גבעון וילחמו עליה: ויאספו ויעלו ח
חמשת מלכי האמרי מלך ירושלם מלך חב
חברון מלך ירמות מלך לכיש מלך עגלון הם
וכל מחניהם ויחנו על גבעון וילחמו עליה: וי
וישלחו אנשי גבעון אל יהושע אל המחנה
הגלגלה לאמר אל תרף ידך מעבדיך עלה א
אלינו מהרה והושיעה לנו ועזרינו כי נקבצו
אלינו כל מלכי האמרי יושבי ההר: ויעל יהו
יהושע מו הגלגל הוא וכל עם המלחמה עמו
וכל גבורי החיל:

ויאמר ידוה אל יהושע אל
תירא מהם כי בידך נתתים ולא יעמד א
איש מהם בפניך: ויבא אליהם יהושע פ
פתאם כל הלילה עלה מן הגלגל: ויהמם
ידוה לפני ישראל ויכם מכה גדולה בגב
בגבעון וירדפם דרך מעלה בית חורון וי
ויכם עד עזקה ועד מקדה: ויהי בנסם מ
מפני ישראל הם במרד בית חורון וידוה
השליך

עליהם אבנים גדלות מן השמים עד עזקה וי
וימתו רבים אשר מתו באבני הברד מאשר ה
הרגו בני ישראל בחרב:
אז ידבר יהושע לידוה ביום תת ידוה את
האמרי לפני בני ישראל ויאמר לעיני ישראל
שמש בגבעון דום וירח בעמק אילון: וידם
השמש וירח עמד עד יקם גוי איביו הלא הוא
כתובה על ספר הישר ויעמד השמש בחצי ה
השמים ולא אץ לבא ביום תמים: ולא היה כ
ביום ההוא לפניו ואחריו לשמע ידוה בקול א
איש כי ידוה נלחם לישראל:
וישב יהושע וכל ישראל עמו אל המחנה
הגלגלה: וינס חמשת המלכים האלה ויחבאו
במערה במקדה: וינד ליהושע לאמר נמצאו
חמשת המלכים נחבאים במערה במקדה: ו
ויאמר יהושע גלו אבנים גדלות אל פי המערה
והפקידו עליה אנשים לשמרם: ואתם אל ת
תעמדו רדפו אחרי איביכם וזנבתם אתם אל
תתנום לבא אל עריהם כי נתנם ידוה אלד
אלדיכם בידכם: ויהי כבלות יהושע ובני יש
ישראל להכתם מכה גדלה מאד עד תמם וה
והשרידים שרדו מהם ויבאו אל ערי המבצר:
וישבו כל העם אל המחנה אל יהושע מקדה
בשלום לא חרץ לבני ישראל לאיש את לש
לשונו: ויאמר יהושע פתחו את פי המערה ו
והוציאו אלי את חמשת המלכים האלה מן ה
המערה: ויעשו כן ויוציאו אליו את חמשת ה
המלכים האלה מן המערה את מלך ירושלם
את מלך חברון את מלך ירמות את מלך לכ

לכיש את מלך עגלון: ויהי כהוציאם את חמ
חמשת המלכים האלה אל יהושע ויקרא יהו
יהושע אל כל איש ישראל ויאמר אל קציני
אנשי המלחמה ההלכו אתו קרבו שימו את ר
רגליכם על צוארי המלכים האלה ויקרבו ו
וישימו את רגליהם על צואריהם: ויאמר א
אלהם יהושע אל תיראו ואל תחתו חזקו וא
ואמצו כי ככה יעשה ידוה לכל איביכם אשר
אתם נלחמים אותם: ויכם יהושע אחריכן וי
וימיתם ויתלם על חמשה עצים ויהיו תלוים ע
על העצים עד הערב: ויהי לעת בא השמש
צוה יהושע ויורידום מעל העצים וישליכם א
אל המערה אשר נחבאו שם וישימו אבנים
גדלות על פי המערה עד עצם היום הזה:
ואת
מקדה לכד יהושע ביום ההוא ויכה לפי חרב
ואת מלכה החרים אתה ואת כל הנפש אשר
בה לא השאיר שריד ויעש למלך מקדה כא
כאשר עשה למלך יריחו:
ויעבר יהושע וכל ישראל
עמו מקדה לבנה וילחם על לבנה: ויתן יד
ידוה גם אותה ביד ישראל ואת מלכה ויכה
לפי חרב ואת כל הנפש אשר בה לא השאיר
בה שריד ויעש למלכה כאשר עשה למלך י
יריחו:
ויעבור יהושע וכל ישראל עמו מל
מלבנה לכישה ויחן עליה וילחם בה: ויתן י
ידוה את לכיש ביד ישראל וילכדה ביום הש
השני ויכה לפי חרב ואת כל הנפש אשר

בה ככל אשר עשה ללבנה:
אז עלה הורם מלך גזר לעזור את
לכיש ויכהו יהושע ואת עמו עד בלתי השאיר
לו שריד: ויעבור
יהושע וכל ישראל עמו מלכיש עגלונה ויחנו
עליה וילחמו עליה: וילכדה ביום ההוא ויכה
לפי חרב ואת כל הנפש אשר בה ביום ההוא
החרים ככל אשר עשה ללכיש: ויעל
יהושע וכל ישראל עמו מעגלונה חברונה וי
וילחמו עליה: וילכדוה ויכוה לפי חרב ואת
מלכה ואת כל עריה ואת כל הנפש אשר בה
לא השאיר שריד ככל אשר עשה לעגלון וי
ויחרם אותה ואת כל הנפש אשר בה:
וישב יהושע וכל ישראל עמו דברה וילחם ע
עליה: וילכדה ואת מלכה ואת כל עריה ויכום
לפי חרב ויחרימו את כל נפש אשר בה לא ה
השאיר שריד כאשר עשה לחברון כן עשה
לדברה ולמלכה וכאשר עשה ללבנה ולמ
ולמלכה: ויכה יהושע את כל הארץ ההר והנ
והנגב והשפלה והאשדות ואת כל מלכיהם
לא השאיר שריד ואת כל הנשמה החרים כ
כאשר צוה ידוה אלהי ישראל: ויכם יהושע
מקדש ברנע ועד עזה ואת כל ארץ גושן וע
ועד גבעון: ואת כל המלכים האלה ואת אר
ארצם לכד יהושע פעם אחת כי ידוה אלהי
ישראל נלחם לישראל: וישב יהושע וכל יש
ישראל עמו אל המחנה הגלגלה:
ויהי כשמע יבין מלך חצור וישלח אל יובב
מלך מדון ואל מלך שומרון ואל מלך אכשף:
ואל המלכים אשר מצפון בהר ובערבה נגב

כנרות ובשפלה ובנפות דור מים: הכנעני מ
ממזרח ומים והאמרי והחתי והפרזי והיבוסי
בהר והחוי תחת חרמון בארץ המצפה: ויצ
ויצאו הם וכל מחניהם עמם עם רב כחול א
אשר על שפת הים לרוב וסיס ורכב רב מאד:
ויועדו כל המלכים האלה ויבאו ויחנו יחדו
אל מי מרום להלחם עם ישראל:
ויאמר ידוה אל יהושע אל תירא מפניהם כי
מחר בעת הזאת אנכי נותן את כלם חללים ל
לפני ישראל את סוסיהם תעקר ואת מרכב
מרכבותיהם תשרוף באש: ויבא יהושע וכל
עם המלחמה עמו עליהם אל מי מרום פת
פתאום ויפלו בהם: ויתנם ידוה ביד ישראל
ויכום וירדפום עד צידון רבה ועד משרפות
מים ועד בקעת מצפה מזרחה ויכום עד בל
בלתי השאיר להם שריד: ויעש להם יהושע
כאשר אמר לו ידוה את סוסיהם עקר ואת מ
מרכבותיהם שרף באש: וישב יהושע
בעת ההיא וילכוד את חצור ואת מלכה הכה
בחרב כי חצור לפנים היא ראש לכל הממל
הממלכות האלה: ויכו את כל הנפש אשר
בה לפי חרב החרים לא נותר כל נשמה ואת
חצור שרף באש: ואת כל ערי המלכים ה
האלה ואת כל מלכיהם לכד יהושע ויכם לפי
חרב החרים אותם כאשר צוה משה עבד יד
ידוה: רק כל הערים העומדות על תלם לא
שרפם ישראל זולתי את חצור לבדה שרף יה
יהושע: וכל שלל הערים האלה והבהמה בזו
להם בני ישראל רק את כל האדם הכו לפי ח
חרב

עד השמידם אותם לא השאירו כל נשמה:
כאשר צוה ידוה את משה עבדו כן צוה מ
משה את יהושע וכן עשה יהושע לא הסיר ד
דבר מכל אשר צוה ידוה את משה: ויקח
יהושע את כל הארץ הזאת ההר ואת כל הנ
הגגב ואת כל ארץ הגושן ואת השפלה ואת
הערבה ואת הר ישראל ושפלתה: מן ההר
החלק העולה שעיר ועד בעל גד בבקעת הל
הלבנון תחת הר חרמון ואת כל מלכיהם לכד
ויכם וימיתם: ימים רבים עשה יהושע את כ
כל המלכים האלה מלחמה: לא היתה עיר
אשר השלימה אל בני ישראל בלתי החוי יוש
יושבי גבעון את הכל לקחו במלחמה: כי מ
מאת ידוה היתה לחזק את לבם לקראת המל
המלחמה את ישראל למען החרימם לבלתי
היות להם תחנה כי למען השמידם כאשר
צוה ידוה את משה: ויבא
יהושע בעת ההיא ויכרת את הענקים מן ההר
מן חברון מן דביר ומן ענב ומכל הר יהודה
ומכל הרי ישראל עם עריהם החרימם יהו
יהושע: לא נותר ענקים בארץ בני ישראל ר
רק בעזה בגת ובאשדוד נשארו: ויקח יהושע
את כל הארץ ככל אשר דבר ידוה אל משה
ויתנה יהושע לנחלה לישראל במחלקותם ל
לשבטיהם והארץ שקטה ממלחמה:
ואלה מלכי הארץ
אשר הכו בני ישראל וירשו את ארצם בעבר
הירדן מזרחה השמש מנחל ארנון עד הר ח
רמון וכל הערבה מזרחה: סיחון מלך האמ
האמרי היושב בחשבון משל מערער אשר ע

על שפת נחל ארנון ותוך הנחל וחצי הגלעד
ועד יבק הנחל גבול בני עמון: והערבה עד
ים כנרות מזרחה ועד ים הערבה ים המלח מ
מזרחה דרך בית הישימות ומתימן תחת אש
אשדות הפסגה: וגבול עוג מלך הבשן מיתר
הרפאים הישב בעשתרת באדרעי: ומשל ב
בהר חרמון ובסלכה ובכל הבשן עד גבול הג
הגשורי והמעכתי וחצי הגלעד גבול סיחון מ
מלך חשבון: משה עבד ידוה ובני ישראל ה
הכום ויתנה משה עבד ידוה ירושה לראובני
ולגדי ולחצי שבט המנשה:
ואלה מלכי הארץ אשר הכה
יהושע ובני ישראל בעבר הירדן ימה מבעל
גד בבקעת הלבנון עד ההר החלק העלה ש
שעירה ויתנה יהושע לשבטי ישראל ירושה ב
במחלקותם: בהר ובשפלה ובערבה ובאש
ובאשדות ובמדבר ובנגב החתי האמרי והב
והבנעני הפריזי החוי והיבוסי:
מלך יריחו אחד מלך העי אשר מצד ב
ביתאל אחד:

מלך ירושלם אחד	מלך חברון אחד:
מלך ירמות אחד	מלך לכיש אחד:
מלך עגלון אחד	מלך גזר אחד:
מלך דביר אחד	מלך גדר אחד:
מלך חרמה אחד	מלך ערד אחד:
מלך לבנה אחד	מלך עדלם אחד:
מלך מקדה אחד	מלך ביתאל אחד:
מלך תפוח אחד	מלך חפר אחד:
מלך אפק אחד	מלך לשרון אחד:
מלך מדון אחד	מלך חצור אחד:

מלך שמרון אחד מלך אכשף אחד:
מלך תענך אחד מלך מגדו אחד: מלך ק
קדש אחד מלך יקנעם לכרמל אחד: מלך
דאר לנפת דאר אחד מלך גוים לגלגל אחד:
מלך תרצה אחד כל מלכים שלשים ואחד:
ויהושע זקן בא בימים
ויאמר ידוה אליו אתה זקנת באתה בימים וה
והארץ נשארה הרבה מאד לרשתה: זאת
הארץ הנשארת כל גלילות הפלשתים וכל ה
הגשורי: מן השיחור אשר על פני מצרים ו
ועד גבול עקרון צפונה לכנעני תחשב חמשת
סרני פלשתים העזתי והאשדודי האשקלוני
והגתי והעקרני והעוים: מתימן כל ארץ הכ
הכנעני ומערה אשר לצידנים עד אפקה עד
גבול האמרי: והארץ הגבלי וכל הלבנון מז
מזרח השמש מבעל גד תחת הר חרמון עד ל
לבא חמת: כל יושבי ההר מן הלבנון עד מ
משרפות מים כל צידנים אנכי אורישם מפני
בני ישראל רק הפילה לישראל בנחלה כאשר
צויתיך: ועתה חלק את הארץ הזאת בנחלה
להשעת השבטים וחצי שבט המנשה: עמו
הראובני והגדי לקחו נחלתם אשר נתן להם
משה בעבר הירדן מזרחה כאשר נתן להם מ
משה עבד ידוה: מערער אשר על שפת נחל
ארנון והעיר אשר בתוך הנחל וכל המשור
מדבא ועד דיבן: וכל ערי סיחון מלך האמרי
אשר מלך בחשבון עד גבול בני עמון: והג
והגלעד וגבול הגשורי והמעכתי וכל הר חר
חרמן וכל הבשן עד סלכה: כל ממלכת עוג

בבשן אשר מלך בעשתרות ובאדרעי הוא נ
נשאר מיתר הרפאים ויכם משה ויורישם: כי
לא הורישו בני ישראל את הגשורי ואת הם
המעכתי וישב גשור ומעכת בקרב ישראל עד
היום הזה: רק לשבט לוי לא נתן נחלה אשי
ידוה אלהי ישראל הוא נחלתו כאשר דבר ל
לו: ויתן משה למטה
בני ראובן למשפחתם: ויהי להם הגבול מע
מערער אשר על שפת נחל ארנון והעיר ב
אשר בתוך הנחל וכל המשור עד מדבא:
חצי חשבון וכל עריה וכל המשור דיבן
ובמות בעל ובית בעל מעון: ויהצה וקדמות
ומיפעת: וקריתים ושבמה וצרת השחר בהר
העמק: ובית פעור ואשדת הפסגה: ובית הי
הישימות וכל ערי המישור וכל ממלכות סיחון
מלך האמרי אשר מלך בחשבון: אשר הכה
משה אתו ואת נשיאי מדין את אוי ואת רקם
ואת צור ואת חור ואת רבע נסיכי סיחון ישבי
הארץ: ואת בלעם בן בעור הקוסם הרגו בני
ישראל בחרב על חלליהם: ויהי גבול בני ר
ראובן הירדן וגבול זאת נחלת בני ראובן למ
למשפחותם הערים וחצריהם:
ויתן משה למטה גד לבני גד
למשפחתם: ויהי להם הגבול יעזר וכל ערי ה
הגלעד וחצי ארץ בני עמון עד ערער אשר
על פני רבה: ומחשבון עד ראמת המצפה ו
ובטנים וממחנים עד גבול לדבר: ובעמק בית
הרם ובית נמרה וסכות וצפון יתר ממלכות ס
סיחון מלך חשבון הירדן

וגבל עד קצה ים כנרת עבר הירדן מזרחה:
זאת נחלת בני גד למשפחתם הערים וחצ
וחצריהם: ויתן משה לחצי
שבט המנשה ויהי לחצי בני מטה מנשה ל
למשפחתם: ויהי גבולם מבחנים וכל הבשן
כל ממלכות עוג מלך הבשן וכל חות יאיר א
אשר בבשן ששים עיר: וחצי הגלעד ועשת
ועשתרות ואדרעי ערי ממלכות עוג בבשן ל
לבני מכיר בן מנשה לחצי בני מכיר למשפ
למשפחתם: אלה אשר נחל משה בערבות
מאב מעבר לירדן יריחו מזרחה: ולשבט ה
הלוי לא נתן משה נחלה ידוה אלדי ישראל
הוא נחלתם כאשר דבר להם:
ואלה אשר נחלו בני ישראל בארץ
כנען אשר נחלו אתם אלעזר הכהן ויהושע
בן נון וראשי אבות המטות לבני ישראל: ב
בגורל נחלתם כאשר צוה ידוה ביד משה ל
לתשעת המטות וחצי המטה: כי נתן משה
נחלת שני המטות וחצי המטה מעבר לירדן
וללוים לא נתן נחלה בתוכם: כי היו בני יו
יוסף שני מטות מנשה ואפרים ולא נתנו חל
חלק ללוים בארץ כי אם ערים לשבת ומגר
ומגרשיהם לבקניהם ולקנינם: כאשר צוה
ידוה את משה בן עשו בני ישראל ויחלקו א
את הארץ: ויגשו בני יהודה אל
יהושע בגלגל ויאמר אליו כלב בן יפנה הק
הקנזי אתה ידעת את הדבר אשר דבר ידוה
אל משה איש האלדים על ארתי ועל ארתך
בקדש ברנע: בן ארבעים שנה אנכי בשלוח
משה עבד ידוה אותי מקדש ברנע לרגל את

הארץ ואשב אתו דבר כאשר עם לבבי: וא
ואחי אשר עלו עמי המסיו את לב העם וא
ואנכי מלאתי אחרי ידוה אלדי: וישבע משה
ביום ההוא לאמר אם לא הארץ אשר דרכה
רגלך בה לך תהיה לנחלה ולבניך עד עולם
כי מלאת אחרי ידוה אלדי: ועתה הנה הח
החיה ידוה אותי כאשר דבר זה ארבעים וח
וחמש שנה מאז דבר ידוה את הדבר הזה א
אל משה אשר הלך ישראל במדבר ועתה ה
הנה אנכי היום בן חמש ושמנים שנה: עדני
היום חזק כאשר ביום שלוח אתי משה כבחי
אז וכבחי עתה למלחמה ולצאת ולבא ועתה
תנה לי את ההר הזה אשר דבר ידוה ביום
ההוא כי אתה שמעת ביום ההוא כי ענקים
שם וערים גדולות בצורות אולי ידוה אתי וה
והורשתים כאשר דבר ידוה: ויברכהו יהושע
ויתן את חברון לכלב בן יפנה לנחלה: על בן
היתה חברון לכלב בן יפנה הקנזי לנחלה עד
היום הזה יען אשר מלא אחרי ידוה אלדי
ישראל: ושם חברון לפנים קרית ארבע הא
האדם הגדול בענקים היא והארץ שקטה
ממלחמה: ויהי הגורל
למטה בני יהודה למשפחתם אל גבול אדום
מדבר צן נגבה מקצה תימן: ויהי להם גבול
נגב מקצה ים המלח מן הלשון הפנה נגבה:
ויצא אל מנגב למעלה עקרבים ועבר צנה
ועלה מנגב לקדש ברנע ועבר חצרון ועלה
אדרה ונסב הקרקעה: ועבר עצמנה ויצא
נחל מצרים והיה תצאת הגבול ימה זה יהיה
לכם גבול נגב: וגבול קדמה ים המלח עד ק

קצה הירדן וגבול לפאת צפונה מלשון הים
מקצה הירדן: ועלה הגבול בית חגלה ועבר
מצפון לבית הערבה ועלה הגבול אבן בוהן
בן ראובן: ועלה הגבול דבירה מעמק עכור
וצפונה פונה אל הגלגל אשר נוכח למעלה
אדמים אשר מנגב לנחל ועבר הגבול אל מי
עין שמש והיו תוצאתיו אל עין רגל: ועלה
הגבול גיא בן הנם אל כתף היבוסי מנגב ה
היא ירושלם ועלה הגבול אל ראש ההר א
אשר על פני גיא בן הנם ימה אשר בקצה ע
עמק רפאים צפונה: ותאר הגבול מראש ה
ההר אל מעין מי נפתוח ויצא אל ערי הר ע
עפרון ותאר הגבול בעלה היא קרית יערים:
ונסב הגבול מבעלה ימה אל הר שעיר ועבר
אל כתף הר יערים מצפונה היא כסלון וירד
בית שמש ועבר תמנה: ויצא הגבול אל כתף
עקרון צפונה ותאר הגבול שכרונה ועבר ה
הר הבעלה ויצא יבנאל והיו תצאת הגבול י
ימה: וגבול ים הימה הגדול וגבול זה גבול
בני יהודה סביב למשפחתם:
ולכלב בן יפנה נתן חלק בתוך בני
יהודה אל פי ידוה ליהושע את קרית ארבע
אבי הענק היא חברון: ויורש משם כלב את
שלשה בני הענק את ששי ואת אחימן ואת
תלמי ילידי הענק: ויעל משם אל יושבי דביר
ושם דביר לפנים קרית ספר: ויאמר כלב א
אשר יכה את קרית ספר ולכדה ונתתי לו את
עכסה בתי לאשה: וילכדה עתניאל בן קנז א
אחי כלב ויתן לו את עכסה בתו לאשה: ויהי
בבאה ותסיתהו לשאול מאת אביה השדה ו

ותצנח מעל החמור ויאמר לה כלב מה לך:
ותאמר תנה לי ברכה כי ארץ הנגב נתתני ונ
ונתת לי גלות מים ויתן לה כלב את גלות עלי
עליות ואת גלות תחתיות: זאת נחלת מטה ב
בני יהודה למשפחתם: ויהיו הערים מקצה
למטה בני יהודה אל גבול אדום נגבה קבצ
קבצאל ועדר רגור: וקינה ודימונה ועדעדה:
וקדש וחצור ויתנן: זיף וטלם ובעלות: וחצור
חדתה וקריות חצרון היא חצור: אמם ושמע
ומולדה: וחצר גדה וחשמון ובית פלט: וח
וחצר שועל ובאר שבע ובזיותיה: בעלה ועי
ועיים ועצם: ואל תולד וכסיל וחרמה: וצק
וצקלג ומדמנה וסנסנה: ולבאות ושלחי ועין
ורימון כל ערים עשרים ותשע וחצריהן:
בשפלה אשתאול
וצרעה ואשנה: וזנוח ועין גנים תפוח והע
והערנם: ירמות ועדלם שכה ועזקה: ושע
ושערים ועדיתים והגדרה וגדרתים ערים א
ארבע עשרה וחצריהם: צנן וחדשה ומגדל
גד: ודלען והמצפה ויקתאל: לכיש ובצקת
ועגלון: וכבון ולחמס וכתליש: וגדרות בית
דגון ונעמה ומקדה ערים שש עשרה וחצ
וחצריהן: לבנה ועתר ועשן: ויפתח ואשנה ו
ונציב: וקעילה ואכזיב ומראשה ערים תשע
וחצריהן: עקרון ובנותיה וחצריה: ומעקרון
וימה כל אשר על יד אשדוד וחצריהן: אש
אשדוד בנותיה וחצריה עזה בנותיה וחצריה
עד נחל מצרים והים הגדול וגבול: ובהר ש
שמיר ויתר ושכה: ודנה וקרית סנה היא ד
דביר: וענב ואשתמה

ועניים: וגשן וחלון וגלה ערים אחת עשרה ו
וחצריהן: ארב ודומה ואשען: וינום ובית ת
פוח ואבקה: וחמטה וקרית ארבע היא חב
חברון וציעד ערים תשע וחצריהן: מעון כר
כרמל ודף ויוטה: ויזרעאל ויקדעם וזנוח הק
הקין גבעה ותמנה ערים עשר וחצריהן: חל
חלחול ובית צור וגדור ומערת ובית ענת ואל
תקון ערים שש וחצריהן: קרית בעל היא קר
קרית יערים והרבה ערים שתים וחצריהן: ב
במדבר בית הערבה מדין וסבכה: והנבשן
ועיר המלח ועין גדי ערים שש וחצריהן: ואת
היבוסי ישבי ירושלם לא יכלו בני יהודה ל
להורישם וישב היבוסי את בני יהודה ביו
בירושלם עד היום הזה:
ויצא הגורל לבני יוסף מירדן יריחו למי יריחו
מזרחה המדבר עלה מיריחו בהר בית אל: וי
ויצא מבית אל לוזה ועבר אל גבול הארבי ע
עטרות: וירד ימה אל גבול הפלטי עד גבול
בית חורון תחתון ועד גזר והיו תצאתיו הימה:
וינחלו בני יוסף מנשה ואפרים: ויהי גבול ב
בני אפרים למשפחתם ויהי גבול נחלתם מז
מזרחה עטרות אדר עד בית חורון עליון: וי
ויצא הגבול הימה המכמתת מצפון ונסב הג
הגבול מזרחה תאנת שילה ועבר אתו ממזרח
ינוחה: וירד מינוחה עטרות ונערתה ופגע ב
בירחו ויצא הירדן: מתפוח ילך הגבול ימה
נחל קנה והיו תצאתיו הימה זאת נחלת מטה
בני אפרים למשפחתם:
והערים המבדלות לבני אפרים בתוך
נחלת בני מנשה כל הערים וחצריהן: ולא

הרישו את הכנעני הישב בגזר וישב הכנעני
בקרב אפרים עד היום הזה ויהי למס עבד:
ויהי הגורל למטה מנשה
כי הוא בכור יוסף למכיר בכור מנשה אבי ה
הגלעד כי הוא היה איש מלחמה ויהי לו הג
הגלעד והבשן: ויהי לבני מנשה הנתרים ל
למשפחתם לבני אביעזר ולבני חלק ולבני א
אשריאל ולבני שכם ולבני חפר ולבני שמי
שמידע אלה בני מנשה בן יוסף הזכרים למ
למשפחתם: ולצלפחד בן חפר בן גלעד בן
מכיר בן מנשה לא היו לו בנים כי אם בנות
ואלה שמות בנתיו מחלה ונועה חגלה ומלכה
ותרצה: ותקרבנה לפני אלעזר הכהן ולפני
יהושע בן נון ולפני הנשיאים לאמר ידוה צוה
בד משה לתת לנו נחלה בתוך אחינו ויתן ל
להן אל פי ידוה נחלה בתוך אחי אביהן: ויפ
ויפלו חבלי מנשה עשרה לבד מארץ הגלעד
והבשן אשר מעבר לירדן: כי בנות מנשה נ
נחלו נחלה בתוך בניו וארץ הגלעד היתה ל
לבני מנשה הנותרים: ויהי גבול מנשה מאשר
המכמתת אשר על פני שכם והלך הגבול א
אל הימין אל ישבי עין תפוח: למנשה היתה
ארץ תפוח ותפוח אל גבול מנשה לבני אפר
אפרים: וירד הגבול נחל קנה נגבה לנחל ע
ערים האלה לאפרים בתוך ערי מנשה וגבול
מנשה מצפון לנחל ויהי תצאתיו הימה: נגבה
לאפרים וצפונה למנשה ויהי הים גבולו וב
ובאשר יפגעון מצפון ובישכר ממזרח: ויהי
למנשה בישכר ובאשר בית שאן ובנתיה ויב
ויבלעם ובנתיה ואת יושבי דאר

ובנתיה ויושבי עין דאר ובנתיה וישבי תענך
ובנתיה וישבי מגידו ובנתיה שלשת הנפת:
ולא יכלו בני מנשה להוריש את הערים הא
האלה ויאל הכנעני לשבת בארץ הזאת: ויהי
כי חזקו בני ישראל ויתנו את הכנעני למס והו
והורש לא הורישו:
וידברו בני יוסף אל יהושע לאמר מדוע נת
נתתה לי נחלה גורל אחד וחבל אחד ואני ע
עם רב אשר עד כה ברכני ידוה: ויאמר א
אלהם יהושע אם עם רב אתה עלה לך הי
היערה וברא תלך שם בארץ הפריזי והרפ
והרפאים כי אין לך הר אפרים: ויאמרו בני
יוסף לא ימצא לנו ההר ורכב ברזל בכל הכ
הכנעני הישב בארץ העמק ולאשר בבית ש
שאן ובנתיה ולאשר בעמק יזרעאל:
ויאמר יהושע אל בית יוסף
לאפרים ולמנשה לאמר עם רב אתה וכח גד
גדול לך לא יהיה לך גורל אחד: כי הר יהיה
לך כי יעד הוא וכראתו והיה לך תצאתיו כי
תוריש את הכנעני כי רכב ברזל לו כי חזק ה
הוא:
ויקהלו כל עדת
בני ישראל שלה וישכינו שם את אהל מועד
והארץ נכבשה לפניהם: ויותרו בבני ישראל
אשר לא חלקו את נחלתם שבעה שבטים: ו
ויאמר יהושע אל בני ישראל עד אנה אתם
מתרפים לבא לרשת את הארץ אשר נתן ל
לכם ידוה אלהי אבתיכם: הבו לכם שלשה
אנשים לשבט ואשלחם ויקמו ויתהלכו בארץ
ויכתבו אתה לפי נחלתם ויבאו אלי והתחלקו
אתה לשבעה חלקים יהודה יעמד על גבולו

מנגב ובית יוסף יעמדו על גבולם מצפון: ו
ואתם תכתבו את הארץ שבעה חלקים והבא
והבאתם אלי הנה וירתי לכם גורל פה לפני
ידוה אלהינו: כי אין חלק ללוים בקרבכם כי
כהנת ידוה נחלתו וגד וראובן וחצי שבט ה
המנשה לקחו נחלתם מעבר לירדן מזרחה א
אשר נתן להם משה עבד ידוה: ויקמו האנ
האנשים וילכו ויצו יהושע את ההולכים לכ
לכתב את הארץ לאמר לכו והתהלכו בארץ
וכתבו אתה ושובו אלי ופה אשליך לכם גורל
לפני ידוה בשלה: וילכו האנשים ויעברו בא
בארץ ויכתבוה לערים לשבעה חלקים על ס
ספר ויבאו אל יהושע אל המחנה שלה: ויש
וישלך להם יהושע גורל בשלה לפני ידוה וי
ויחלק שם יהושע את הארץ לבני ישראל ב
במחלקתם:
ויעל גורל למ
למטה בני בנימן למשפחתם ויצא גבול גור
גורלם בין בני יהודה ובין בני יוסף: ויהי מ
להם הגבול לפאת צפונה מן הירדן ועלה ה
הגבול אל כתף יריחו מצפון ועלה בהר ימה
והיה תצאתיו מדברה בית און: ועבר משם
הגבול לוזה אל כתף לוזה נגבה היא בית אל
וירד הגבול עטרת אדר על ההר אשר מנגב
לבית חורון תחתון: ותאר הגבול ונסב לפאת
ים נגבה מן ההר אשר על פני בית חורון נגבה
והיו תצאתיו אל קרית בעל היא קרית יערים
עיר בני יהודה זאת פאת ים: ופאת נגבה מק
מקצה קרית יערים ויצא הגבול ימה ויצא א
אל מעין מי נפתוח: וירד הגבול אל קצה ה
ההר אשר על פני גיא בן הנם אשר בעמק

רפאים צפונה ויהי גיא הכם אל פתוח היבסי
נגבה חרד עין יתל ותאר מצפון ויצא עין ש
שמש ויצא אל גלילות אשר נכח מעלה אדו
מים ויורד אבן בהן בן ראובן ׃ ועבר אל
כתף מול הערבה צפונה וירד הערבתה ׃ ת
ועבר הגבל אל כתף בית חגלה צפונה ויהי
תצאות ותגבל אל לשון ים המלח צפונה אל
קנה וירדן נכחה זה גבול נגב ׃ והירדן יגבל
אתו לפאת קדמה ואת נחלת בני בנימן לגבל
לגבלותה סביב למשפחתם ׃ ויהי הערים להם
לנחלה בני בנימן למשפחתם ירחו ובית
חגלה וענק קצץ ׃ ובית הערבה וצמרים ובי
ובית אל והעים והפרה ועפרה וכפר העמני
והעפני תבע ערים שתים עשרה וחצריהן ׃ ג
גבעון והרמה ובארות ׃ והמצפה והכפירה ו
והמצה והקם ויפאל והרפה ׃ רצלע והאלף
והיבוסי היא ירושלם גבעת קרית ערים ארבע
עשרה וחצריהן זאת נחלת בני בנימן לבית
למשפחתם ׃ ס ׃ ויצא הגורל השני
לשמעון לבטה בני שמעון למשפחתם ויהי נ
נחלתם בתוך נחלת בני יהודה ׃ ויהי להם ב
בנחלתם באר שבע ושבע ומולדה ׃ וחצר ש
שועל ובלה ועצם ׃ ואל תולד ובתול וחרמה ׃
וצקלג ובית המרכבות וחצר סוסה ׃ ובית לב
לבאות ושרוחן ערים שלש עשרה וחצריהן ׃
עין רמון ערה ועשן ערים ארבע וחצריהן ׃
וכל חחצרים אשר סביבות הערים
האלה עד בעלת באר ראמת נגב זאת נחלת
מטה בני שמעון למשפחתם מתוך בני יהודה כי
נחלת בני שמעון כי היה נחלת בני יהודה כי

מהם ויתנחלו בני שמעון בתוך נחלתם ׃
ויעל הגורל השלישי לבני זבולן למשפחתם
ויהי גבול נחלתם עד שרד ׃ ועלה נצלעה ל
לשמה ויצא אל נחלאל ופנע בדבשת ופנע אל הנחל
אשר על פני יקנעם ׃ ושב משרד קדמה מז
מזרח השמש אל גבול כסלות תבור ויצא אל
הדברת ועלה יפיע ׃ ומשם עבר קדמה מזר
מזרחה גתה חפר עתה קצין ויצא רמון המת
המתאר הנעה ׃ ונסב אתו הגבול מצפון חנ
חנתון והיו תצאתיו גי יפתאל ׃ וקטת ונהלל
ושמרון וידאלה ובית לחם ערים שתים עשרה
וחצריהן ׃ זאת נחלת בני זבולן למשפחתם ה
הערים האלה וחצריהן ׃ ס ׃ ליששכר
יצא הגורל הרביעי לבני יששכר למשפחתם:
ויהי גבולם יזרעאלה והכסלות ושונם ׃ וחפ
וחפרים ושיאון ואנחרת וחרבת וקשיון ואבץ:
ורבית ועין גנים ועין חדה ובית פצץ ׃ ופגע
הנגלה כתבור ושחצומה ובית שמש והיו תצ
הצאות גבולם הירדן ערים שש עשרה וחצ
וחצריהן ׃ זאת נחלת מטה בני יששכר לבי
למשפחתם הערים וחצריהן ׃ ויצא
הגורל החמשי לטבה בני אשר למשפחתם ׃
והי גבולם הלקת וחלי ובטן ואכשף ׃ואלמלך
ועמעד ומשאל ופגע בכרמל היטה וכשיחר
לבנת ושב מזרח השמש בית דגן ופגע בזבולן
ובני יפתאל צפונה בית העמק ונעיאל ויצא
אל כבל משמאל ׃ועברין חחוב חמון וקנה
עד צידון רבה ׃ ושב הגבול הרמה ועד עיר
מבצר צר ושב הגבול חסה והיה תצאתיו ה
הימה מחבל אכזיבה ׃ועמה ואפק ורחב ערים

עשרים ושתים וחצריהן ׃את נחלת מטה בני
אשר למשפחתם הערים האלה וחצריהן ׃
לבני נפתלי יצא הגורל הששי לבני
נפתלי למשפחתם ׃ ויהי גבולם מאלף באלון
בצענים והאדמי הנקב ויבנאל עד לקום ויהי
תצאתיו הירדן ׃ ושב הגבול ימה אזנות תבו
ויצא משם חוקקה ופגע בזבולן מנגב ובאשר
פגע בשם ביהודה הירדן מזרח השמש ׃ ועי
מבצר הצדים צר חמת רקת וכנרת ׃ ואדמה
והרמה וחצור וקדש ואדרעי ועין חצור ׃ ו
ויאון ובגדל אל חרם ובית ענת ובית שמש
ערים תשע עשרה וחצריהן ׃ זאת נחלת מטה
בני נפתלי למשפחתם הערים וחצריהן ׃
לבטה בני דן למשפחתם יצא הגורל
השביעי ׃ ויהי גבול נחלתם צרעה ואשתאל
ועין שמש ׃ ושעלבים ואיילון ויתלה ׃ ואלון ות
ותמנתה ועקרון ׃ ואלתקה וגבתון ובעלת ויהוד
ובני ברק וגת רמון ׃ ומי הירקון יהרקון עם ה
הגבול טל יפו ׃ ויצא גבול בני דן מהם ויעלו
בני דן וילחמו עם לשם וילכדו אתה ויכו א
אתה לפי חרב וירשו אתה וישבו בה ויקראו
ללשם דן כשם דן אביהם ׃ זאת נחלת מטה
בני דן למשפחתם הערים האלה וחצריהן ׃
ויתנו לתת את הארץ לחלקיה
ויתנו בני ישראל נחלה ליהושע בן נון בתו
בתוכם ׃ על פי יהוה נתנו לו את העיר אשר
שאל את תמנת סרח בהר אפרים ויבנה את
העיר וישב בה ׃ אלה הנחלות אשר נחלו א
אלעזר הכהן ויהושע בן נון וראשי האבות ל
למטות בני ישראל בגורל בשלה לפני יהוה
פתח אהל מועד ויכלו מחלק את הארץ ׃
וידבר יהוה אל יהושע לאמר ׃ דבר אל
בני ישראל לאמר תנו לכם את ערי המקלט
אשר דברתי אליכם ביד משה ׃ לנוס שמה ר
רצח מכה נפש בשגגה בבלי דעת והיו לכם
למקלט מגאל הדם ׃ ולא אל אחת מהערים
האלה ועמד פתח שער העיר ודבר באזני ז
זקני העיר ההוא את דבריו ואספו אתו העי
העירה אליהם ונתנו לו מקום וישב עמם ׃ ו
וכי ירדף גאל הדם אחריו ולא יסגירו את הר
רצח ביד כי בבלי דעת הכה את רעהו ולא
שנא הוא לו מתמול שלשם ׃ וישב בעיר ה
הזה עד עמדו לפני העדה למשפט עד מות
הכהן הגדול אשר יהיה בימים ההם או ישוב
הרוצח ובא אל עירו ואל ביתו אל העיר אשר
נס משם ׃ ויקדשו את קדש בגליל בהר נפת
נפתלי ואת שכם בהר אפרים ואת קרית אר
ארבע היא חברון בהר יהודה ׃ ומעבר לירדן
ירחו מזרחה נתנו את בצר במדבר במישר
במטה ראובן ואת ראמת בגלעד מטה גד
ואת גולן בבשן מטה מנשה ׃ אלה הל ערי
הערדה לכל בני ישראל ולגר הגר בתוכם
לנוס שמה כל מכה נפש בשגגה ולא ימות ב
ביד גואל הדם עד עמדו לפני העדה ׃
ואלה ראשי אבות הלוים אל אלעזר
הכהן ואל יהושע בן נון ואל ראשי אבות הז
המטות לבני ישראל ׃ וידבר אלהם בשלה
בארץ כנען לאמר יהוה ציה ביד משה לתת
לנו ערים לשבת ומגרשיהן למקנינו ׃ ויתנו
בני ישראל ללוים מנחלתם על פי יהוה את

הערים האלה ואת מגרשיהן:
ויצא הגורל למשפחת הקהתי ויהי לבני אה
אהרן הכהן מן הלוים ממטה יהודה וממטה
השמעוני וממטה בנימין בגורל ערים שלש
עשרה: ולבני קהת
הנותרים ממשפחת מטה אפרים וממטה דן
ומחצי מטה מנשה בגורל ערים עשר:
ולבני גרשון ממשפחת מטה
יששכר וממטה אשר וממטה נפתלי ומחצי
מטה מנשה בבשן בגורל ערים שלש עשרה:
לבני מררי למשפחתם ממטה
ראובן וממטה גד וממטה זבולן ערים שתים
עשרה: ויתנו בני
ישראל ללוים את הערים האלה ואת מגרש
מגרשיהן כאשר צוה ידוה ביד משה בגורל:
ויתנו ממטה בני יהודה
וממטה בני שמעון את הערים האלה אשר י
קרא אתהן בשם: ויהי לבני אהרן ממשפחת
הקהתי מבני לוי כי להם היה הגורל ראשונה:
ויתנו להם את קרית ארבע אבי הענק היא ח
חברון בהר יהודה ואת מגרשיה סביבתיה:
ואת שדה העיר ואת חצריה נתנו לכלב בן י
פנה באחזתו: ולבני אהרן
הכהן נתנו את עיר מקלט הרצח את חברון
ואת מגרשיה ואת לבנה ואת מגרשיה: ואת
יתר ואת מגרשיה ואת אשתמע ואת מגרשיה:
ואת חלן ואת מגרשיה ואת דביר ואת מגרשיה:
ואת עין ואת מגרשיה ואת יטה ואת מגרשיה
ואת בית שמש ואת מגרשיה ערים תשע מאת
שני השבטים האלה: וממטה

בנימן את גבעון ואת מגרשיה את גבע ואת
מגרשיה את ענתות ואת מגרשיה את עלמון
ואת מגרשיה ערים ארבע: כל ערי בני אהרן
הכהנים שלש עשרה ערים ומגרשיהן:
ולמשפחת בני קהת הלוים
הנותרים מבני קהת ויהי ערי גורלם ממטה א
פרים: ויתנו להם את עיר מקלט הרצח את
שכם ואת מגרשיה בהר אפרים ואת גזר ואת
מגרשיה: ואת קבצים ואת מגרשיה ואת בית
חרון ואת מגרשיה ערים ארבע:
וממטה דן את אלתקא ואת מגרשיה ואת גב
גבתון ואת מגרשיה: ואת אילון ואת מגרשיה
את גת רמון ואת מגרשיה ערים ארבע:
וממחצית מטה מנשה את תענך
ואת מגרשיה את גת רמון ואת מגרשיה ערים
שתים: כל ערים עשר ומגרשיהן למשפחת ב
בני קהת הנותרים: ולבני
גרשון ממשפחת הלוים מחצי מטה מנשה א
את עיר מקלט הרצח את גלון בבשן ואת מ
מגרשיה ואת בעשתרה ואת מגרשיה ערים
שתים: וממטה יששכר את
קשיון ואת מגרשיה את דברת ואת מגרשיה:
את ירמות ואת מגרשיה ואת עין גנים ואת מג
מגרשיה ערים ארבע:
וממטה אשר את משאל ואת מגרשיה את ע
עבדון ואת מגרשיה ואת חלקת ואת מגרשיה
ואת רחב ואת מגרשיה ערים ארבע:
וממטה נפתלי את
עיר מקלט הרצח את קדש בגליל ואת מגר
מגרשיה ואת חמת דאר ואת מגרשיה ואת ק

קרתן ואת מגרשיה ערים שלש: כל ערי הגר
הגרשני למשפחתם שלש עשרה עיר ומגר
ומגרשיהן: ולמשפחת בני מררי
הלוים הנותרים מאת מטה זבולן את יקנעם
ואת מגרשיה ואת קרתה ואת מגרשיה את ד
רמנה ואת מגרשיה את נהלל ואת מגרשיה
ערים ארבע: וממטה ראובן
את בצר ואת מגרשיה ואת יהצה ואת מגרשיה:
את קדמות ואת מגרשיה את מפעת ואת מג
מגרשיה ערים ארבע:
וממטה גד את עיר מקלט הרצח את רמות
בגלעד ואת מגרשיה ואת מחנים ואת מגרשיה:
את חשבון ואת מגרשיה את יעזר ואת מגרש
מגרשיה כל ערים ארבע:
כל הערים לבני מררי למשפחתם הנותרים מ
ממשפחת הלוים ויהי גורלם ערים שתים עש
עשרה: כל ערי הלוים
בתוך אחזת בני ישראל ערים ארבעים ושמ
ושמנה ומגרשיהן: תהיינה הערים האלה ע
עיר עיר ומגרשיה סביבתיה כן לכל הערים ה
האלה: ויתן ידוה
לישראל את כל הארץ אשר נשבע להת ל
לאבתם וירשוה וישבו בה: ויניח ידוה להם מ
מסביב בכל אשר נשבע לאבתם ולא עמד א
איש בפניכם מכל איביהם את כל איביהם נ
נתן ידוה בידם: לא נפל דבר מכל הדבר ה
הטוב אשר דבר ידוה אל בית ישראל הכל ב
בא: אז יקרא יהושע
לראובני ולגדי ולחצי שבט מנשה: ויאמר א

אלהם אתם שמרתם את כל אשר צוה אתכם
משה עבד ידוה ותשמעו בקולי לכל אשר צ
צויתי אתכם: לא עזבתם את אחיכם זה ימים
רבים עד היום הזה ושמרתם את משמרת מ
מצות ידוה אלהיכם: ועתה הניח ידוה אלה
אלהיכם לאחיכם כאשר דבר לכם ועתה פ
פנו וסעו לכם לאהליכם אל ארץ אחזתכם א
אשר נתן לכם משה עבד ידוה בעבר הירדן:
רק שמרו מאד לעשות את המצוה ואת התו
התורה אשר צוה אתכם משה עבד ידוה ל
לאהבה את ידוה אלהיכם וללכת בכל דר
דרכיו ולשמור מצותיו ולדבקה בו ולעבדו ב
בכל לבבכם ובכל נפשכם: ויברכם יהושע ו
וישלחם וילכו אל אהליהם: ולחצי שבט ה
המנשה נתן משה בבשן ולחציו נתן יהושע ע
עם אחיהם מעבר הירדן ימה וגם כי שלחם
יהושע אל אהליהם ויברכם: ויאמר אלהם
לאמר בנכסים רבים שובו אל אהליכם ובמ
ובמקנה רב מאד בכסף ובזהב ובנחשת ובב
ובברזל ובשלמות הרבה מאד חלקו שלל אי
איביכם עם אחיכם:
וישובו וילכו בני
ראובן ובני גד וחצי שבט המנשה מאת בני י
ישראל משלה אשר בארץ כנען ללכת אל
ארץ הגלעד אל ארץ אחזתם אשר נאחזו
בה על פי ידוה ביד משה:
ויבאו אל
גלילות הירדן אשר בארץ כנען ויבנו ב
בני

ראובן ובני גד וחצי שבט המנשה שם מזבח
על הירדן מזבח גדול למראה: וישמעו בני
ישראל לאמר הנה בנו בני ראובן ובני גד ו
חצי שבט המנשה את המזבח אל מול ארץ
כנען אל גלילות הירדן אל עבר בני ישראל:
וישמעו בני ישראל ויקהלו כל עדת בני ישר
ישראל שילה לעלות עליהם לצבא:
וישלחו בני ישראל אל ב
בני ראובן ואל בני גד ואל חצי שבט מנשה
אל ארץ הגלעד את פנחס בן אלעזר הכהן:
ועשרה נשיאים עמו נשיא אחד נשיא אחד
לבית אב לכל מטות ישראל ואיש ראש בית
אבתם המה לאלפי ישראל: ויבאו אל בני ר
ראובן ואל בני גד ואל חצי שבט מנשה אל
ארץ הגלעד וידברו אתם לאמר: כה אמרו
כל עדת ישראל מה המעל הזה אשר מעל
מעלתם באלהי ישראל לשוב היום מאחרי י
ידוה בבנותכם לכם מזבח למרדכם היום ב
בידוה: המעט לנו את עון פעור אשר לא ה
הטהרנו ממנו עד היום הזה ויהי הנגף בע
בעדת ידוה: ואתם תשובו היום מאחרי ידוה
והיה אתם תמרדו היום בידוה ומחר אל כל
עדת ישראל יקצוף: ואך אם טמאה ארץ א
אחזתכם עברו לכם אל ארץ אחזת ידוה א
אשר שכן שם משכן ידוה והאחזו בתוכנו וב
ובידוה אל תמרדו ואתנו אל תמרדו בבנת
בבנותכם לכם מזבח מבלעדי מזבח ידוה א
אלהינו: הלא עכן בן זרח מעל מעל בחרם ו
ועל כל עדת ישראל היה קצף והוא איש א
אחד לא גוע בעונו:

ויענו בני ראובן ובני גד וחצי שבט המנשה
וידברו את ראשי אלפי ישראל: אל אלהים
ידוה אל אלהים ידוה הוא ידע וישראל הוא
ידע אם במרד ואם במעל בידוה אל תושי
תושיענו היום הזה: לבנות לנו מזבח לשוב
מאחרי ידוה ואם להעלות עליו עלה ומנחה
ואם לעשות עליו זבחי שלמים ידוה הוא יב
יבקש: ואם לא מדאגה מדבר עשינו את זא
זאת לאמר מחר יאמרו בניכם לבנינו לאמר
מה לכם ולידוה אלהי ישראל: וגבול נתן יד
ידוה בינינו ובינכם בני ראובן ובני גד את
הירדן אין לכם חלק בידוה והשביתו בניכם
את בנינו לבלתי ירא את ידוה: ונאמר נעשה
נא לנו לבנות את המזבח לא לעולה ולא לז
לזבח: כי עד הוא בינינו ובינכם ובין דורתינו
אחרינו לעבד את עבדת ידוה לפניו בעלתינו
ובזבחנו ובשלמנו ולא יאמרו בניכם מחר ל
לבנינו אין לכם חלק בידוה: ונאמר והיה כי
יאמרו אלינו ואל דורתינו מחר ואמרנו ראו א
את תבנית מזבח ידוה אשר עשו אבתינו ל
לא לעולה ולא לזבח כי עד הוא בינינו ובינ
ובינכם: חלילה לנו ממנו למרד בידוה ולש
ולשוב היום מאחרי ידוה לבנות מזבח לעלה
למנחה ולזבח מלבד מזבח ידוה אלהינו אש
אשר לפני משכנו:
וישמע פנחס
הכהן ונשיאי העדה וראשי אלפי ישראל
אשר אתו את הדברים אשר דברו בני ר
ראובן ובני גד ובני מנשה ויטב בעיניהם:
ויאמר פנחס בן אלעזר הכהן

אל בני ראובן ואל בני גד ואל בני מנשה ה
היום ידענו כי בתוכנו ידוה אשר לא מעלתם
בידוה המעל הזה אז הצלתם את בני ישראל
מיד ידוה:
וישב פנחס
בן אלעזר הכהן והנשיאים מאת בני ראובן ו
ומאת בני גד מארץ הגלעד אל ארץ כנען א
אל בני ישראל וישיבו אתם דבר: וייטב הד
הדבר בעיני בני ישראל ויברכו אלהים בני י
ישראל ולא אמרו לעלות עליהם לצבא לש
לשחת את הארץ אשר בני ראובן ובני גד יש
ישבים בה: ויקראו בני ראובן ובני גד למזבח
עד כי עד הוא בינותינו כי ידוה האלהים:
ויהי מימים רבים
אחרי אשר הניח ידוה לישראל מכל איביהם
מסביב ויהושע זקן בא בימים: ויקרא יהושע
לכל ישראל לזקניו ולראשיו ולשפטיו ולשט
ולשטריו ויאמר אלהם אני זקנתי באתי בי
בימים: ואתם ראיתם את כל אשר עשה יד
ידוה אלהיכם לכל הגוים האלה מלפניכם כי
ידוה אלהיכם הוא הנלחם לכם: ראו הפלתי
לכם את הגוים הנשארים האלה בנחלה לש
לשבטיכם מן הירדן וכל הגוים אשר הכרתי
כן הים הגדול מבא השמש: וידוה אלהיכם
הוא יהדפם מפניכם והוריש אתם מלפניכם
וירשתם את ארצם כאשר דבר ידוה אלד
אלהיכם לכם: וחזקתם מאד לשמור ולעשות
את כל הכתוב בספר תורת משה לבלתי סור
ממנה ימין ושמאל: לבלתי בא בגוים האלה
הנשארים האלה אתכם ובשם אלהיהם לא
תזכירו ולא תשביעו ולא תעבדום ולא תשת

תשתחוו להם: כי אם בידוה אלהיכם תדבקו
כאשר עשיתם עד היום הזה: ויורש ידוה מ
מפניכם גוים גדולים ועצמים ואתם לא ע
עמד איש בפניכם עד היום הזה: איש אחד
מכם ירדף אלף כי ידוה אלהיכם הוא הנל
הנלחם לכם כאשר דבר לכם: ונשמרתם מ
מאד לנפשתיכם לאהבה את ידוה אלהיכם:
כי אם שוב תשובו ודבקתם ביתר הגוים הא
האלה הנשארים האלה אתכם והתחתנתם ב
בהם ובאתם בהם והם בכם: ידע תדעו כי
לא יוסיף ידוה אלהיכם להוריש את כל הגו
הגוים האלה מלפניכם והיו לכם לפח ולמו
ולמוקש ולשוטט בצדכם ולצנינים בעיניכם
עד אבדכם מעל האדמה הטובה הזאת א
אשר נתן לכם ידוה אלהיכם: והנה אנכי הו
הולך היום בדרך כל הארץ וידעתם בכל ל
לבבכם ובכל נפשכם כי לא נפל דבר אחד
מכל הדברים הטובים אשר דבר ידוה אלד
אלהיכם עליכם הכל בא לכם לא נפל ממנו
דבר אחד: והיה כאשר בא עליכם כל הדבר
הטוב אשר דבר ידוה אלהיכם אליכם כן י
יביא ידוה עליכם את כל הדבר הרע עד הש
השמידו אתכם מעל האדמה הטובה הזאת
אשר נתן לכם ידוה אלהיכם: בעברכם את
ברית ידוה אלהיכם אשר צוה אתכם והלכתם
ועבדתם אלהים אחרים והשתחויתם להם וח
וחרה אף ידוה בכם ואבדתם מהרה מעל ה
הארץ הטובה אשר נתן לכם:
ויאסף
יהושע את כל שבטי ישראל שכמה ויקרא ל
לזקני ישראל ולראשיו ולשפטיו ולשטריו

ויתיצבו לפני האלהים ויאמר יהושע אל כל
העם כה אמר יהוה אלהי ישראל בעבר ו
הנהר ישבו אבותיכם מעולם תרח אבי אברה
אברהם ואבי נחור ויעבדו אלהים אחרים ׃
ואקח את אביכם את אברהם מעבר הנהר
ואולך אותו בכל ארץ כנען וארבה את זרעו
ואתן לו את יצחק ׃ ואתן ליצחק את יעקב ו
ואת עשו ואתן לעשו את הר שעיר לרשת אתו
ויעקב ובניו ירדו מצרים ׃ ואשלח את משה
ואת אהרן ואגף את מצרים כאשר עשיתי ב
בקרבו ואחר הוצאתי אתכם ׃ ואציא את א
אבותיכם ממצרים ותבאו הימה וירדפו מצ
מצים אחרי אבותיכם ברכב ובפרשים עד
טף ׃ ויצעקו אל יהוה וישם מאפל ביניכם ו
ובין המצרים ויבא עליו את הים ויכסהו ותר
ותראינה עיניכם את אשר עשיתי במצרים ו
ותשבו במדבר ימים רבים ׃ ואביא אתכם א
אל ארץ האמרי הישב בעבר הירדן וילחמו א
אתכם ואתן אותם בידכם ותרשו את ארצם
ואשמידם מפניכם ׃ ויקם בלק בן צפור מלך
מואב וילחם בישראל וישלח ויקרא לבלעם
בן בעור לקלל אתכם ׃ ולא אבית לשמע
לבלעם ויברך ברוך אתכם ואציל אתכם מ
ידו ׃ ותעברו את הירדן ותבאו אל יריחו ו
וילחמו בכם בעלי יריחו האמרי והפרזי וה
והכנעני והחתי והגרגשי החוי והיבוסי ואתן
אותם בידכם ׃ ואשלח לפניכם את הצרעה ו
ותגרש אתם מפניכם שני מלכי האמרי לא ב
בחרבך ולא בקשתך ׃ ואתן לכם ארץ אשר
לא יגעת בה וערים אשר לא בניתם ותשבו ב
בהם כרמים וזתים אשר לא נטעתם אתם א
אכלים ׃ ועתה יראו את יהוה ועבדו אתו בת
בתים ובאמת והסירו את אלהים אשר עב
עברו אבותיכם בעבר הנהר ובמצרים ועבדו
את יהוה ׃ ואם רע בעיניכם לעבד את יהוה
בחרו לכם היום את מי תעבדון אם את אלה
אלהים אשר עברי אבותיכם אשר בעבר הנ
הנהר ואם את אלהי האמרי אשר אתם יש
ישבים בארצם ואני וביתי נעבד את יהוה ׃
ויען העם ויאמר
חלילה לנו מעזב את יהוה לעבד אלהים אח
אחרים ׃ כי יהוה אלהינו הוא המעלה אתנו
ואת אבתינו מארץ מצרים מבית עבדים וא
ואשר עשה לעינינו את האתות הגדלות הא
האלה וישמרנו בכל הדרך אשר הלכנו בה
ובכל העמים אשר עברנו בקרבם ׃ ויגרש יה
יהוה את כל העמים ואת האמרי יושב הארץ
מפנינו גם אנחנו נעבד את יהוה כי הוא א
אלהינו ׃ ויאמר יהושע אל העם לא תוכלו ל
לעבד את יהוה כי אלהים קדשים הוא אל ק
קנא הוא לא ישא לפשעכם ולחטאתכם ׃ כי
תעזבו את יהוה ועבדתם אלהי נכר ושב הו
הרע לכם וכלה אתכם אחרי אשר הטיב ל
לכם ׃ ויאמר העם אל יהושע לא כי את יהוה
נעבד ׃ ויאמר יהושע אל העם עדים אתם ב
בכם כי אתם בחרתם לכם את יהוה לעבד א
אתו ויאמרו עדים ׃ ועתה הסירו את אלהי ה
הנכר אשר בקרבכם והטו את לבבכם אל י
יהוה אלהי ישראל ׃ ויאמרו העם אל יהושע
את יהוה

אלהינו נעבד ובקלו נשמע ׃ ויכרת יהושע
ברית לעם ביום ההוא וישם לו חק ומשפט ב
בשכם ׃ ויכתב יהושע את הדברים האלה ב
בספר תורת אלהים ויקח אבן גדולה ויקימה
שם תחת האלה אשר במקדש יהוה ׃
ויאמר יהושע אל כל
העם הנה האבן הזאת תהיה בנו לעדה כי
היא שמעה את כל אמרי יהוה אשר דבר ע
עמנו והיתה בכם לעדה פן תכחשון באלה
באלהיכם ׃ וישלח יהושע את העם איש לנח
לנחלתו ׃ ויהי
אחרי הדברים האלה וימת יהושע בן נון ע
עבד יהוה בן מאה ועשר שנים ׃ ויקברו אתו
בגבול נחלתו בתמנת סרח אשר בהר אפרים מ
מצפון להר גערש ויעבדו ישראל את יהוה כל
ימי יהושע וכל ימי הזקנים אשר האריכו י
ימים אחרי יהושע ואשר ידעו את כל מעשה
יהוה אשר עשה לישראל ׃ ואת עצמות יוסף
אשר העלו בני ישראל ממצרים קברו בשכם
בחלקת השדה אשר קנה יעקב מ
מאת בני חמור אבי שכם
במאה קשיטה
ויהי לבני
יוסף
לנחלה ׃ ואלעזר
בן אהרן מת ויקברו אתו
בגבעת פנחס בנו אשר נתן לו בהר אפרים ׃

הוריש מנשה את בית שאן ואת בנתיה את
תענך ואת בנתיה ואת יושבי דאר ואת בנתיה
ישבי יבלעם ואת בנתיה ואת ישבי מגידו וא
ואת בנתיה ויואל הכנעני לשבת בארץ הזא
הזאת: ויהי כי חזק ישראל וישם את הכנעני
למס והוריש לא הורישו:

ואפרים לא הוריש את הכנעני היושב
בגזר וישב הכנעני בקרבו בגזר: זבולן לא
הוריש את ישבי קטרון ואת ישבי נהלל וישב
הכנעני בקרבו ויהיו למס:

אשר לא הוריש את ישבי עכו
ואת ישבי צדן ואת אחלב ואת אכזיב ואת ח
חלבה ואת אפיק ואת רחב: וישב האשרי בק
בקרב הכנעני ישבי הארץ כי לא הורישו:

נפתלי לא הוריש את
ישבי בית שמש ואת ישבי בית ענת וישב בק
בקרב הכנעני ישבי הארץ וישבי בית שמש ו
ובית ענת היו להם למס: וילחצו האמרי את
בני דן ההרה כי לא נתנו לרדת לעמק: ויואל
האמרי לשבת בהר חרס באילון ובשעלבים
ותכבד יד בית יוסף ויהיו למס: ינבול האמרי
ממעלה עקרבים מהסלע ומעלה:

• ויעל מלאך ידוה מן הגלגל אל
הבוכים ויאמר אעלה אתכם ממצרים ואב
ואביא אתכם אל הארץ אשר נשבעתי לאבת
לאבתיכם ואמר לא אפר בריתי אתכם לע
לעולם: ואתם לא תכרתו ברית לישבי הארץ
הזאת מזבחתיהם תתצון ולא שמעתם בקולי
מה זאת עשיתם: וגם אמרתי לא אגרש אתם
מלפניהם והיו לכם לצדים ואלהיהם יהיו לכ

לכם למוקש: ויהי כדבר מלאך ידוה את הד
הדברים האלה אל כל בני ישראל וישאו הע
העם את קולם ויבכו: ויקראו שם המקום הה
ההוא בוכים ויזבחו שם לידוה:

וישלח יהושע את העם וילכו ב
בני ישראל איש לנחלתו לרשת את הארץ: וי
ויעבדו העם את ידוה כל ימי יהושע וכל ימי
הזקנים אשר האריכו ימים אחרי יהושע וא
ואשר ראו את כל מעשה ידוה הגדול אשר
עשה לישראל: וימת יהושע בן נון עבד ידוה
בן מאה ועשר שנים: ויקברו אתו בגבול נח
נחלתו בתמנת חרס בהר אפרים מצפון להר
געש: וגם כל הדור ההוא נאספו אל אבתיו וי
ויקם דור אחר אחריהם אשר לא ידעו את
ידוה וגם את המעשה אשר עשה לישראל:

ויעשו בני ישראל
את הרע בעיני ידוה [illegible]דו את הבעלים: וי
ויעזבו את ידוה אל [illegible]ם המוציא אתם מ
מארץ מצרים וילכו אחרי אלהים אחרים מא
מאלהי העמים אשר סביבתהם וישתחוו להם
ויכעיסו את ידוה: ויעזבו את ידוה ויעבדו לב
לבעל ולעשתרות: ויחר אף ידוה בישראל וי
ויתנם ביד שסים וישסו אתם וימכרם ביד אי
איביהם מסביב ולא יכלו עוד לעמד לפני א
איביהם: בכל אשר יצאו יד ידוה היתה בם
לרעה כאשר דבר ידוה וכאשר נשבע ידוה
להם ויצר להם מאד: ויקם ידוה שופטים ויו
ויושיעם מיד שסיהם: וגם אל שפטיהם לא
שמעו כי זנו אחרי אלהים אחרים וישתחוו
להם סרו מהר מן הדרך

אשר הלכו אבתם לשמע מצות ידוה לא עשו
כן: וכי הקים ידוה להם שפטים והיה ידוה
עם השפט והושיעם מיד איביהם כל ימי הש
השופט כי ינחם ידוה מנאקתם מפני לחצי
לחציהם ורחקיהם: והיה במות השופט יש
ישבו והשחיתו מאבתם ללכת אחרי אלהים
אחרים לעבדם ולהשתחות להם לא הפילו מ
ממעלליהם ומדרכם הקשה: ויחר אף ידוה
בישראל ויאמר יען אשר עברו הגוי הזה את
בריתי אשר צויתי את אבתם ולא שמעו לקו
לקולי: גם אני לא אסיף להוריש איש מפנ
מפניהם מן הגוים אשר עזב יהושע וימת: ל
למען נסת בם את ישראל השמרים הם את
דרך ידוה ללכת בם כאשר שמרו אבתם אם
לא: וינח ידוה את הגוים האלה לבלתי הור
הורישם מהר ולא נתנם ביד יהושע:

• ואלה הגוים אשר
הניח ידוה לנסות בם את ישראל את כל א
אשר לא ידעו את כל מלחמות כנען: רק לם
למען דעת דורות בני ישראל ללמדם מלח
מלחמה רק אשר לפנים לא ידעום: חמשת
סרני פלשתים וכל הכנעני והצדוני והחוי יו
יושב הר הלבנון מהר בעל חרמון עד לבא ח
חמת: ויהיו לנסות בם את ישראל לדעת הי
הישמעו את מצות ידוה אשר צוה את אבתם
ביד משה: ובני ישראל ישבו בקרב הכנעני
החתי והאמרי והפריזי והחוי והיבוסי: ויקחו
את בנתיהם להם לנשים ואת בנתיהם נתנו ל
לבניהם ויעבדו את אלהיהם:

ויעשו בני ישראל את הרע בעיני
ידוה וישכחו את ידוה אלהיהם ויעבדו את ה
הבעלים ואת האשרות: ויחר אף ידוה בישראל
בישראל וימכרם ביד כושן רשעתים מלך א
ארם נהרים ויעבדו בני ישראל את כושן ר
רשעתים שמנה שנים: ויזעקו בני ישראל אל
ידוה ויקם ידוה מושיע לבני ישראל ויושיעם
את עתניאל בן קנז אחי כלב הקטן ממנו: ו
ותהי עליו רוח ידוה וישפט את ישראל ויצא
למלחמה ויתן ידוה בידו את כושן רשעתים
מלך ארם ותעז ידו על כושן רשעתים: ותש
ותשקט הארץ ארבעים שנה וימת עתניאל ב
בן קנז: ויוסיפו בני
ישראל לעשות הרע בעיני ידוה ויחזק ידוה
את עגלון מלך מואב על ישראל על כי עשו
הרע בעיני ידוה: ויאסף אליו את בני עמון ו
ועמלק וילך ויך את ישראל וירשו את עיר ה
התמרים: ויעבדו בני ישראל את עגלון מלך
מואב שמנה עשרה שנה: ויזעקו בני ישראל
אל ידוה ויקם ידוה להם מושיע את אהוד
בן גרא בן הימיני איש אטר יד ימינו וישלחו
בני ישראל מנחה בידו לעגלון מלך מואב:
ויעש לו אהוד חרב ולה שני פיות גמד ארכה
ויחגר אתה מתחת למדיו על ירך ימינו:
ויקרב את המנחה לעגלון מלך מואב וע
ועגלון איש בריא מאד: ויהי כאשר כ
כלה להקריב את המנחה וישלח את ה
העם נשאי המנחה: והוא טב מן הפסי
הפסילים אשר את הגלגל ויאמר דבר סתר לי

אֹרֶךְ הַדֶּרֶךְ וְיָאַבֵּר הָעָם וַיֵּצֵא בְּעָלָיו כָּל־זוֹקְנֵי
הָעֹמְדִים עָלָיו: וְאַחַד בָּא אֵלָיו וְהִנֵּה יֹשֵׁב
בַּעֲלִית הַמַּקֵּדָה אֲשֶׁר לוֹ לְבַדּוֹ וְיֹאבֶר אֶחָד
דִּבֶּר אֵלַיִךְ לְךָ אֵלֶיךָ וְקַם מֵעַל הַנִּפְלָא: וַיֵּ
וַיִּשְׁלַח אֶחָד אֶת־יָד שְׁכֵנוֹ וַיִּקַּח אֶת־הַדֶּרֶךְ
בְּעַל יְרֵךְ יִהְיוּ וְיִתְקַיֵּם בְּבִתְנוֹ: וַיָּבֹא גַּם זֹאת
דִּנְצַב אֶחָד הַלְּהַב וְסִפֵּר הוֹלֵךְ בְּעֵר הַלַּהַב
כִּלְא שָׁלַף הַחֶרֶב מִבִּטְנוֹ וַיֵּצֵא הַפַּרְסָנָה:
וַיֵּצֵא אֶחָד הַמְּסוֹדִינָה וַיִּסַּר הַלְּוָיָת הָעֲלִיָּה
בְּיָדוֹ וְעָלָה: וְהִנֵּה יָצָא וְעַכְרִי כְּאוּרִיאֵ וה
וְהִנֵּה הַלְּוָיָה הָעֲלִיָּה נְעוּלוֹת וַיֹּאמְרוּ אֵךְ בַּם
בְּסֵךְ הוּא אֶת־תְּרוּעָן בְּחֶדֶר הַמַּקֵּדָה: וַיַּחְזְקוּ
עַד כְּרֹס וְהִנֵּה אֵינֶנּוּ פֹּתֵחַ הַלְּוָיָה הָעֲלִיָּה וְקַ
וַיִּקְרְעוּ אֶת דַּבְּפֹתֶיהָ וַיִּפְתְּחוּ וְהִנֵּה אַרְיֵהּ נִפֹּל
אַרְצָה כֹּת: וְאוֹיֵד נִמְלָט עַד הַתְּרוּמָם וה
וְהוּא עֹבֵר אֶת־הַפְּלָגִים וְכוֹבֵשׁ הַשְּׁעָרָה: וי
וַיְהִי כְּבֹאוֹ וַיִּתְקַע בְּשׁוֹפָר בְּהַר אֶפְרַיִם וַיְרִיעוּ
עִמּוֹ בְּנֵי־יִשְׂרָאֵל מִן הָהָר וְהוּא לִפְנֵיהֶם וַיֹּאמֶר
אֲלֵהֶם רְדְפוּ אַחֲרַי כִּי־נָתַן יְהוָה אֶת־אֹיְבֵיכֶם
אֶת־מוֹאָב בְּיֶדְכֶם וַיֵּרְדוּ אַחֲרָיו וַיִּלְכְּדוּ אֶת־נְ
מַעְבְּרוֹת הַיַּרְדֵּן לְמוֹאָב וְלֹא נָתְנוּ אִישׁ לַעֲבוֹר:
וַיַּכּוּ אֶת מוֹאָב בָּעֵת הַהִיא כַּעֲשֶׂרֶת אֲלָפִים א
אִישׁ כָּל שָׁמֵן וְכָל־אִישׁ חַיִל וְלֹא נִמְלַט אִישׁ:
וַתִּכָּנַע מוֹאָב בַּיּוֹם הַהוּא תַּחַת יַד יִשְׂרָאֵל וַת
וַתִּשְׁקֹט הָאָרֶץ שְׁמֹנִים שָׁנָה:

וְאוֹרִיָּה הָיָה שֹׁכֵב בְּקֶרֶן יָךְ אֶת
דְּפַלְסִים שֵׁשׁ מֵאוֹת אִישׁ בְּמַלְטֵר דְּבְקָרָיו
וַיֹּשַׁע גַּם הוּא אֶת יִשְׂרָאֵל וַיֹּסִפוּ בְּנֵי יִשְׂרָאֵל
לַעֲשׂוֹת הָרַע בְּעֵינֵי יְהוָה וְאַהוּד מֵת: וַיִּמְכְּרֵם
יְהוָה בְּיַד יָבִין מֶלֶךְ כְּנַעַן אֲשֶׁר מָלַךְ בְּחָצוֹר וּ

וְשַׂר צְבָאוֹ סִיסְרָא וְהוּא יֹשֵׁב בְּחֲרֹשֶׁת הַגּוֹיִם:
וַיִּצְעֲקוּ בְּנֵי יִשְׂרָאֵל אֶל יְהוָה כִּי תִשַּׁע מֵאוֹת
רֶכֶב בַּרְזֶל לוֹ וְהוּא לָחַץ אֶת יִשְׂרָאֵל בְּחָזְקָה
עֶשְׂרִים שָׁנָה:

וּדְבוֹרָה אִשָּׁה נְבִיאָה אֵשֶׁת לַפִּידוֹת הִיא
שָׁפְטָה אֶת יִשְׂרָאֵל בָּעֵת הַהִוא: וְהִיא יֹשֶׁבֶת
תַּחַת תֹּמֶר דְּבוֹרָה בֵּין הָרָמָה וּבֵין בֵּיתֵאל בְּהַר
אֶפְרָיִם וַיַּעֲלוּ אֵלֶיהָ בְּנֵי יִשְׂרָאֵל לַמִּשְׁפָּט: וַת
וַתִּשְׁלַח וַתִּקְרָא לְבָרָק בֶּן אֲבִינֹעַם מִקֶּדֶשׁ נַפְתָּלִי
נַפְתָּלִי וַתֹּאמֶר אֵלָיו הֲלֹא צִוָּה יְהוָה אֱלֹהֵי יִ
יִשְׂרָאֵל לֵךְ וּמָשַׁכְתָּ בְּהַר תָּבוֹר וְלָקַחְתָּ עִמְּךָ ע
עֲשֶׂרֶת אֲלָפִים אִישׁ מִבְּנֵי נַפְתָּלִי וּמִבְּנֵי זְבוּלֻן:
וּמָשַׁכְתִּי אֵלֶיךָ אֶל־נַחַל קִישׁוֹן אֶת סִיסְרָא שַׂר
צְבָא יָבִין וְאֶת רִכְבּוֹ וְאֶת הֲמוֹנוֹ וְתַתִּיהוּ בְּיָדֶךָ
בְּיָדֶךָ: וַיֹּאמֶר אֵלֶיהָ בָּרָק אִם תֵּלְכִי עִמִּי וְה
וְהָלַכְתִּי וְאִם לֹא תֵלְכִי עִמִּי לֹא אֵלֵךְ: וְהִא
וַתֹּאמֶר הָלֹךְ אֵלֵךְ עִמָּךְ אֶפֶס כִּי לֹא תִהְיֶה ת
הַתִּפְאָרֶת עַל הַדֶּרֶךְ אֲשֶׁר אַתָּה הוֹלֵךְ כִּי בְיַד
אִשָּׁה יִמְכֹּר יְהוָה אֶת סִיסְרָא וַתָּקָם דְּבוֹרָה וַת
וַתֵּלֶךְ עִם בָּרָק קֶדְשָׁה: וַיִּזְעַק בָּרָק אֶת זְבוּלֻן וַ
וְאֶת נַפְתָּלִי קֶדְשָׁה וַיַּעַל בְּרַגְלָיו עֲשֶׂרֶת אֲלָפִים
אִישׁ וַתַּעַל עִמּוֹ דְּבוֹרָה: וְחֶבֶר הַקֵּינִי נִפְרַד מ
מִקַּיִן מִבְּנֵי חֹבָב חֹתֵן מֹשֶׁה וַיֵּט אָהֳלֹה עַד אֵיל
אֵילוֹן בְּצַעֲנַנִּים אֲשֶׁר אֶת קֶדֶשׁ: וַיַּגִּידוּ לְסִיסְרָא
כִּי עָלָה בָּרָק בֶּן אֲבִינֹעַם הַר תָּבוֹר: וַיַּזְעֵק ס
סִיסְרָא אֶת כָּל רִכְבּוֹ תְּשַׁע מֵאוֹת רֶכֶב בַּרְזֶל וְ
וְאֶת כָּל הָעָם אֲשֶׁר אִתּוֹ מֵחֲרֹשֶׁת הַגּוֹיִם אֶל נַ
נַחַל קִישׁוֹן: וַתֹּאמֶר דְּבוֹרָה אֶל בָּרָק קוּם כִּי זֶה
הַיּוֹם אֲשֶׁר נָתַן יְהוָה אֶת סִיסְרָא בְּיָדֶךָ ה
הֲלֹא יְהוָה יָצָא לְפָנֶיךָ וַיֵּרֶד בָּרָק מֵהַר תָּבוֹר

וַעֲשֶׂרֶת אַלְפֵי אִישׁ אַחֲרָיו: וַיהוָה אֶת
סִיסְרָא וְאֶת כָּל־הָרֶכֶב וְאֶת כָּל־הַמַּחֲנֶה לְפִי־חֶ
חֶרֶב לִפְנֵי בָּרָק וַיֵּרֶד סִיסְרָא מֵעַל הַמֶּרְכָּבָה וַ
וַיָּנָס בְּרַגְלָיו: וּבָרָק רָדַף אַחֲרֵי הָרֶכֶב וְאַחֲרֵי
הַמַּחֲנֶה עַד־חֲרֹשֶׁת הַגּוֹיִם וַיִּפֹּל כָּל־מַחֲנֵה סִי
סִיסְרָא לְפִי חֶרֶב לֹא נִשְׁאַר עַד אֶחָד: וְסִיסְרָא
נָס בְּרַגְלָיו אֶל אֹהֶל יָעֵל אֵשֶׁת חֶבֶר הַקֵּינִי כִּי שׁ
שָׁלוֹם בֵּין יָבִין מֶלֶךְ חָצוֹר וּבֵין בֵּית חֶבֶר הַקֵּנִי:
וַתֵּצֵא יָעֵל לִקְרַאת סִיסְרָא וַתֹּאמֶר אֵלָיו סוּרָה
אֲדֹנִי סוּרָה אֵלַי אַל תִּירָא וַיָּסַר אֵלֶיהָ הָאֹהֱלָה
וַתְּכַסֵּהוּ בַּשְּׂמִיכָה: וַיֹּאמֶר אֵלֶיהָ הַשְׁקִינִי נָא מ
מְעַט מַיִם כִּי צָמִאתִי וַתִּפְתַּח אֶת נְאוֹד הֶחָלָב וַ
וַתַּשְׁקֵהוּ וַתְּכַסֵּהוּ: וַיֹּאמֶר אֵלֶיהָ עֲמֹד פֶּתַח ה
הָאֹהֶל וְהָיָה אִם אִישׁ יָבֹא וְשָׁאֲלֵךְ וְאָמַר הֲיֵשׁ
פֹּה אִישׁ וְאָמַרְתְּ אָיִן: וַתִּקַּח יָעֵל אֵשֶׁת חֶבֶר
אֶת יְתֵד הָאֹהֶל וַתָּשֶׂם אֶת הַמַּקֶּבֶת בְּיָדָהּ וַתָּבֹא
אֵלָיו בַּלָּט וַתִּתְקַע אֶת הַיְתֵד בְּרַקָּתוֹ וַתִּצְנַח כ
בָּאָרֶץ וְהוּא נִרְדָּם וַיָּעַף וַיָּמֹת: וְהִנֵּה בָרָק רֹ
רֹדֵף אֶת סִיסְרָא וַתֵּצֵא יָעֵל לִקְרָאתוֹ וַתֹּאמֶר
לוֹ לֵךְ וְאַרְאֶךָּ אֶת הָאִישׁ אֲשֶׁר אַתָּה מְבַקֵּשׁ וַ
וַיָּבֹא אֵלֶיהָ וְהִנֵּה סִיסְרָא נֹפֵל מֵת וְהַיָּתֵד בְּ
בְּרַקָּתוֹ: וַתַּכְנַע אֱלֹהִים בַּיּוֹם הַהוּא אֶת יָבִין מ
מֶלֶךְ כְּנַעַן לִפְנֵי בְּנֵי יִשְׂרָאֵל: וַתֵּלֶךְ יַד בְּנֵי יִ
יִשְׂרָאֵל הָלוֹךְ וְקָשֶׁה עַל יָבִין מֶלֶךְ כְּנַעַן עַד א
אֲשֶׁר הִכְרִיתוּ אֶת יָבִין מֶלֶךְ כְּנַעַן: ק

וַתָּשֶׁר דְּבוֹרָה וּבָרָק בֶּן אֲבִינֹעַם בַּיּוֹם
הַהוּא לֵאמֹר: בְּפָרַע פְּרָעוֹת בְּיִשְׂרָאֵל
בְּהִתְנַדֵּב עָם בָּרְכוּ יְהוָה: שִׁמְעוּ מ
מְלָכִים הַאֲזִינוּ רוֹזְנִים אֲנִכִי לַיהוָה אָ
אָנֹכִי אָשִׁירָה אֲזַמֵּר לַיהוָה אֱלֹהֵי יִ

יִשְׂרָאֵל: יְהוָה בְּצֵאתְךָ מִשֵּׂעִיר בְּצ
בְּצַעְדְּךָ מִשְּׂדֵה אֱדוֹם אֶרֶץ רָעָשָׁה
גַּם שָׁמַיִם נָטָפוּ גַּם עָבִים נָטְפוּ מָיִם:
הָרִים נָזְלוּ מִפְּנֵי יְהוָה זֶה סִינַי מִפְּנֵי
יְהוָה אֱלֹהֵי יִשְׂרָאֵל: בִּימֵי שַׁמְגַּר בֶּן
עֲנָת בִּימֵי יָעֵל חָדְלוּ אָרְחוֹת וְהֹלְכֵי
נְתִיבוֹת יֵלְכוּ אָרְחוֹת עֲקַלְקַלּוֹת הָדְלוּ
פָּרָזוֹן בְּיִשְׂרָאֵל חָדָלוּ עַד שַׁקַּמְתִּי ד
דְּבוֹרָה שַׁקַּמְתִּי אֵם בְּיִשְׂרָאֵל: יִבְחַר
אֱלֹהִים חֲדָשִׁים אָז לֶחֶם שְׁעָרִים מָגֵן
אִם יֵרָאֶה וְרֹמַח בְּאַרְבָּעִים אֶלֶף בְּי
בְּיִשְׂרָאֵל: לִבִּי לְחֹקְקֵי יִשְׂרָאֵל הַמִּת
הַמִּתְנַדְּבִים בָּעָם בָּרְכוּ יְהוָה: רֹכְבֵי
אֲתֹנוֹת צְחֹרוֹת יֹשְׁבֵי עַל מַדִּין וְהֹל
וְהוֹלְכֵי עַל דֶּרֶךְ שִׂיחוּ: מִקּוֹל מְחַצְּצִים בֵּין מְשָׁאֲבִים שָׁם יִתְּנוּ צְד
צִדְקֹת יְהוָה צִדְקַת פְּרָזוֹנָיו בְּיִשְׂרָאֵל
אָז יָרְדוּ לַשְּׁעָרִים עַם יְהוָה: עוֹרִי עוֹרִי דְּבוֹרִי עוֹרִי עוֹרִי דַּבְּרִי שִׁיר ק
קוּם בָּרָק וּשְׁבֶה שִׁבְיְךָ בֶּן־אֲבִינֹעַם:
אָז יָרַד שָׂרִיד לְאַדִּירִים עַם יְהוָה יָרַד
לִי בַּגִּבּוֹרִים: מִנִּי אֶפְרַיִם שָׁרְשָׁם כ
בַּעֲמָלֵק אַחֲרֶיךָ בִּנְיָמִן בְּעַמֶּיךָ מָכִיר
מִכִּיר יָרְדוּ מְחֹקְקִים וּמִזְבֻּלֹן מֹשְׁכִים
בְּשֵׁבֶט סֹפֵר: וְשָׂרֵי בְיִשָּׂשכָר עִם ד
דְּבוֹרָה וְיִשָּׂשכָר כֵּן בָּרָק בָּעֵמֶק שֻׁלַּח
פַּלְגֵי בְּפַלְגוֹת רְאוּבֵן גְּדֹלִים חִקְקֵי
לֵב: לָמָּה יָשַׁבְתָּ בֵּין הַמִּשְׁפְּתַיִם ל
לִשְׁמֹעַ שְׁרִקוֹת עֲדָרִים לְפַלְגוֹת רְא
רְאוּבֵן גְּדֹלִים חִקְרֵי לֵבָב: גִּלְעָד בְּעֵבֶר

ג ג

הַיַּחְזֵן שֶׁכֵּן זְלֻמָּה עַד אֲנִיּוֹת א
אֲשֶׁר יָשַׁב לַחוֹף יַמִּים וְעַל מִפְרָצָיו י
יִשְׁכֹּן׃ זִמְרוּ עִם דְּרָךְ נַפְשִׁי לַמְּטוֹת
וְנִפְתְּלִי עַל מְרוֹמֵי שָׂדֶה׃ בָּאוּ מָלְכוּ
נִלָּכְדוּ נִלְחָמוּ אָז נִלְחֲמוּ מַלְכֵי כְּנַעַן
בְּתַעֲנַךְ עַל מֵי מְגִדּוֹ בֹּצַע כֶּסֶף לֹא
לָקָחוּ מִן שָׁמַיִם נִלְחֲמוּ הַכּוֹכָבִים מ
מִמְּסִלּוֹתָם נִלְחֲמוּ עִם סִיסְרָא׃ נַחַל
קִישׁוֹן גָּרָפָם נַחַל קְדוּמִים נַחַל קִישׁוֹן
תִּדְרְכִי נַפְשִׁי עֹז׃ אָז׀ הָלְמוּ עִקְּבֵי ס
סוּס מְדַהֲרוֹת דַּהֲרוֹת אַבִּירָיו׃ אֹרוּ
מֵרוֹז אָמַר מַלְאַךְ יְהוָה אָרוֹר אָרוֹר
יֹשְׁבֶיהָ כִּי לֹא בָאוּ לְעֶזְרַת יְהוָה לְעֶזְרַת
לְעֶזְרַת יְהוָה בַּגִּבֹּרִים׃ תְּבֹרַךְ מִ
נָשִׁים יָעֵל אֵשֶׁת חֶבֶר הַקֵּינִי מִנָּשִׁים
בָּאֹהֶל תְּבֹרַךְ׃ מַיִם שָׁאַל חָלָב נָתָנָה
בְּסֵפֶל אַדִּירִים הִקְרִיבָה חֶמְאָה׃ יָדָהּ
לִיתֵד תִּשְׁלַחְנָה וְיָמִינָהּ לְהַלְמוּת ע
עֲמָלִים וְהָלְמָה סִיסְרָא מָחְקָה רֹאשׁוֹ
וּמָחְצָה וְתָלְפָה רַקָּתוֹ׃ בֵּין רַגְלֶיהָ כָּ
כָּרַע נָפַל שָׁכַב בֵּין רַגְלֶיהָ כָּרַע נָפָל
בַּאֲשֶׁר כָּרַע שָׁם נָפַל שָׁדוּד׃ בְּעַד
הַחַלּוֹן נִשְׁקְפָה וַתְּיַבֵּב אֵם סִיסְרָא ב
בְּעַד הָאֲשְׁנָב מְיַבֶּבֶת נְשֵׁי רִכְבּוֹ לָ
לָמָּה בֹשֵׁשׁ לָבוֹא מַהֲרוּ פַּעֲמֵי מַרְכְּבוֹתָיו׃
חַכְמוֹת שָׂרוֹתֶיהָ תַּעֲנֶינָּה אַף הִיא תָּ
תָּשֵׁב אִמְרָתֶהָ לָהּ׃ הֲלֹא יִמְצְאוּ יִ
יְחַלְּקוּ שָׁלָל רַחֲמָתַיִם לְרֹאשׁ ג
גֶּבֶר שָׁלָל צְבָעִים לְסִיסְרָא שָׁלָל צֶבַע
צְבָעִים רִקְמָה צֶבַע רִקְמָתַיִם לְצַוָּארֵי שָׁלָל׃ כֵּן יֹאבְדוּ כָל אוֹיְבֶיךָ יְהוָה וְ
וְאֹהֲבָיו כְּצֵאת הַשֶּׁמֶשׁ בִּגְבוּרָתוֹ׃ וַתִּשְׁקֹט הָ
הָאָרֶץ אַרְבָּעִים שָׁנָה׃

וַיַּעֲשׂוּ בְנֵי יִשְׂרָאֵל הָרַע בְּעֵינֵי יְהוָה ס
וַיִּתְּנֵם יְהוָה בְּיַד כּוּשַׁן רִשְׁעָתַיִם שְׁבַע שָׁנִים׃ וַיִּזְעֲקוּ בְּ מ
כוּשָׁן עַל יִשְׂרָאֵל כְּפִנֵּי כוּשָׁן עָשָׂר לָהֶם בְּנֵי שׁ
יִשְׂרָאֵל אֶת הַמְּנֻחוֹת אֲשֶׁר בְּרוֹם וְאֶת דְּבוֹעַ
הַמְּעָרוֹת וְאֶת הַמְּצָדוֹת׃ וַיְהִי אִם זָרַע יִשְׂרָאֵל
וְעָלָה כּוּשָׁן וְעַמָּלֵק וּבְנֵי קֶדֶם וְעָלוּ עָלָיו׃ וַיַּחֲנ
עֲלֵיהֶם וַיַּשְׁחִתוּ אֶת יְבוּל הָאָרֶץ עַד בֹּאֲךָ עַזָּה
וְלֹא יַשְׁאִירוּ מָחְיָה בְּיִשְׂרָאֵל וְשֶׂה וְשׁוֹר וְחֲמוֹר׃
כִּי הֵם וּמִקְנֵיהֶם יַעֲלוּ וְאָהֳלֵיהֶם וּבָאוּ כְּמוֹ א
אַרְבֶּה לָרֹב וְלָהֶם וְלִגְמַלֵּיהֶם אֵין מִסְפָּר וּבָאוּ
בָּאָרֶץ לְשַׁחֲתָהּ׃ וַיִּדַּל יִשְׂרָאֵל מְאֹד מִפְּנֵי כוּשָׁן
וַיִּזְעֲקוּ בְנֵי יִשְׂרָאֵל אֶל יְהוָה׃ וַיְהִי כִּי זָעֲקוּ בְנֵי
יִשְׂרָאֵל אֶל יְהוָה עַל אֹדוֹת כּוּשָׁן׃

וַיְשַׁלַּח יְהוָה אִישׁ נָבִיא אֶל בְּנֵי
יִשְׂרָאֵל וַיֹּאמֶר לָהֶם כֹּה אָמַר יְהוָה אֱלֹהֵי יִ
יִשְׂרָאֵל אָנֹכִי הֶעֱלֵיתִי אֶתְכֶם מִמִּצְרַיִם וָאוֹצִיא
אֶתְכֶם מִבֵּית עֲבָדִים׃ וָאַצִּיל אֶתְכֶם מִיַּד כָּ
כֹּחַ מִצְרַיִם וּמִיַּד כָּל לֹחֲצֵיכֶם וָאֲגָרֵשׁ אֹתָם מִפְּ
מִפְּנֵיכֶם וָאֶתְּנָה לָכֶם אֶת אַרְצָם׃ וָאֹמַר לָכֶם
אֲנִי יְהוָה אֱלֹהֵיכֶם לֹא תִירְאוּ אֶת אֱלֹהֵי הָ
הָאֱמֹרִי אֲשֶׁר אַתֶּם יוֹשְׁבִים בְּאַרְצָם וְלֹא שְׁ
שְׁמַעְתֶּם בְּקוֹלִי׃ וַיָּבֹא

מַלְאַךְ יְהוָה וַיֵּשֶׁב תַּחַת הָאֵלָה אֲשֶׁר בְּעָפְרָה
אֲשֶׁר לְיוֹאָשׁ אֲבִי הָעֶזְרִי וְגִדְעוֹן בְּנוֹ חֹבֵט חִטִּים
בְּגַת לְהָנִיס מִפְּנֵי מִדְיָן׃ וַיֵּרָא אֵלָיו מַלְאַךְ יְהוָה
וַיֹּאמֶר אֵלָיו יְהוָה עִמָּךְ גִּבּוֹר הֶחָיִל׃ וַיֹּאמֶר א
אֵלָיו גִּדְעוֹן בִּי אֲדֹנָי וְיֵשׁ יְהוָה עִמָּנוּ וְלָמָּה מְצָ

מְצָאַתְנוּ כָּל זֹאת וְאַיֵּה כָּל נִפְלְאֹתָיו אֲשֶׁר סִ
סִפְּרוּ לָנוּ אֲבוֹתֵינוּ לֵאמֹר הֲלֹא מִמִּצְרַיִם הֶעֱלָנוּ
יְהוָה וְעַתָּה נְטָשָׁנוּ יְהוָה וַיִּתְּנֵנוּ בְּכַף מִדְיָן׃ וַ
וַיִּפֶן אֵלָיו יְהוָה וַיֹּאמֶר לֵךְ בְּכֹחֲךָ זֶה וְהוֹשַׁעְתָּ
אֶת יִשְׂרָאֵל מִכַּף מִדְיָן הֲלֹא שְׁלָחְתִּיךָ׃ וַיֹּאמֶר
אֵלָיו בִּי אֲדֹנָי בַּמֶּה אוֹשִׁיעַ אֶת יִשְׂרָאֵל הִנֵּה א
אַלְפִּי הַדַּל בִּמְנַשֶּׁה וְאָנֹכִי הַצָּעִיר בְּבֵית אָבִי׃
וַיֹּאמֶר אֵלָיו יְהוָה כִּי אֶהְיֶה עִמָּךְ וְהִכִּיתָ אֶת מִ
מִדְיָן כְּאִישׁ אֶחָד׃ וַיֹּאמֶר אֵלָיו אִם נָא מָצָאתִי
חֵן בְּעֵינֶיךָ וְעָשִׂיתָ לִּי אוֹת שְׁאַתָּה מְדַבֵּר עִמִּי׃
אַל נָא תָּמִישׁ מִזֶּה עַד בֹּאִי אֵלֶיךָ וְהוֹצֵאתִי אֶת
מִנְחָתִי וְהִנַּחְתִּי לְפָנֶיךָ וַיֹּאמֶר אָנֹכִי אֵשֵׁב עַד
שׁוּבֶךָ׃ וַיַּעַשׂ גִּדְעוֹן בָּא וְיַעַשׂ גְּדִי עִזִּים וְאֵיפַת קֶ
קֶמַח מַצּוֹת הַבָּשָׂר שָׂם בַּסַּל וְהָרֹתֶק שָׂם בַּ
בָּפָּרוּד וַיֹּצֵא אֵלָיו אֶל תַּחַת הָאֵלָה וַיַּגֵּשׁ׃
וַיֹּאמֶר אֵלָיו מַלְאַךְ הָאֱלֹהִים
קַח אֶת הַבָּשָׂר וְאֶת הַמַּצּוֹת וְהָנַח אֶל הַסֶּלַע
הַלָּז וְאֶת הַמָּרָק שְׁפֹךְ וַיַּעַשׂ כֵּן׃ וַיִּשְׁלַח מַלְאַךְ
יְהוָה אֶת קְצֵה הַמַּטְעֶנֶת אֲשֶׁר בְּיָדוֹ וַיִּגַּע בַּבָּ
בַּבָּשָׂר וּבַמַּצּוֹת וַתַּעַל הָאֵשׁ מִן הַצּוּר וַתֹּאכַל
אֶת הַבָּשָׂר וְאֶת הַמַּצּוֹת וּמַלְאַךְ יְהוָה הָלַךְ מ
מֵעֵינָיו׃ וַיַּרְא גִּדְעוֹן כִּי מַלְאַךְ יְהוָה הוּא וַיֹּא
וַיֹּאמֶר גִּדְעוֹן אֲהָהּ אֲדֹנָי יְהוִה כִּי עַל כֵּן רָאִיתִי
מַלְאַךְ יְהוָה פָּנִים אֶל פָּנִים׃ וַיֹּאמֶר לוֹ יְהוָה
שָׁלוֹם לְךָ אַל תִּירָא לֹא תָמוּת׃
וַיִּבֶן שָׁם גִּדְעוֹן מִזְבֵּחַ לַיהוָה וַיִּקְרָא לוֹ יְהוָה
שָׁלוֹם עַד הַיּוֹם הַזֶּה עֹדְנּוּ בְּעָפְרַת אֲבִי הָעֶ
הָעֶזְרִי׃ וַיְהִי בַּלַּיְלָה הַהוּא
וַיֹּאמֶר לוֹ יְהוָה קַח אֶת פַּר הַשּׁוֹר אֲשֶׁר לְאָבִיךָ
וּפַר הַשֵּׁנִי שֶׁבַע שָׁנִים וְהָרַסְתָּ אֶת מִזְבַּח הַבַּ
אֲשֶׁר לְאָבִיךָ וְאֶת הָאֲשֵׁרָה אֲשֶׁר עָלָיו תְּכָרֹת׃
וּבָנִיתָ מִזְבֵּחַ לַיהוָה אֱלֹהֶיךָ עֹל רֹאשׁ הַמַּעֲרָכָה
בַּמַּעֲרָכָה וְלָקַחְתָּ אֶת הַפַּר הַשֵּׁנִי וְהַעֲלִיתָ עֹלָה
בְּעֵצֵי הָאֲשֵׁרָה אֲשֶׁר תִּכְרֹת׃ וַיִּקַּח גִּדְעוֹן עֶשֶׂר
אֲנָשִׁים מֵעֲבָדָיו וַיַּעַשׂ כַּאֲשֶׁר דִּבֶּר אֵלָיו יְהוָה
וַיְהִי כַּאֲשֶׁר יָרֵא אֶת בֵּית אָבִיו וְאֶת אַנְשֵׁי הָ
הָעִיר מֵעֲשׂוֹת יוֹמָם וַיַּעַשׂ לַיְלָה׃ וַיַּשְׁכִּימוּ אַ
אַנְשֵׁי הָעִיר בַּבֹּקֶר וְהִנֵּה נִתַּץ מִזְבַּח הַבַּעַל וְהָ
וְהָאֲשֵׁרָה אֲשֶׁר עָלָיו כְּרוּתָה וְאֶת הַפַּר הַשֵּׁנִי הָ
הָעֹלָה עַל הַמִּזְבֵּחַ הַבָּנוּי׃ וַיֹּאמְרוּ אִישׁ אֶל רֵ
רֵעֵהוּ מִי עָשָׂה הַדָּבָר הַזֶּה וַיִּדְרְשׁוּ וַיְבַקְשׁוּ וַ
וַיֹּאמְרוּ גִּדְעוֹן בֶּן יוֹאָשׁ עָשָׂה הַדָּבָר הַזֶּה׃ וַ
וַיֹּאמְרוּ אַנְשֵׁי הָעִיר אֶל יוֹאָשׁ הוֹצֵא אֶת בְּנֶךָ
וְיָמֹת כִּי נִתַּץ אֶת מִזְבַּח הַבַּעַל וְכִי כָרַת הָאֲשֵׁ
הָאֲשֵׁרָה אֲשֶׁר עָלָיו׃ וַיֹּאמֶר יוֹאָשׁ לְכָל אֲשֶׁר
עָמְדוּ עָלָיו הַאַתֶּם תָּרִיבוּן לַבַּעַל אִם אַתֶּם תּ
תּוֹשִׁיעֻן אִישׁ אֲשֶׁר יָרִיב לוֹ יוּמַת עַד הַבֹּקֶר א
אִם אֱלֹהִים הוּא יָרִיב לוֹ כִּי נִתַּץ אֶת מִזְבְּחוֹ׃ וַ
וַיִּקְרָא לוֹ בַּיּוֹם הַהוּא יְרֻבַּעַל לֵאמֹר יָרֹב בּוֹ הַ
הַבַּעַל כִּי נִתַּץ אֶת מִזְבְּחוֹ׃ וְכָל מִדְיָן
וְעַמָלֵק וּבְנֵי קֶדֶם נֶאֶסְפוּ יַחְדָּו וַיַּעַבְרוּ וַיִּחַנוּ ב
בְּעֵמֶק יִזְרְעֶאל׃ וְרוּחַ יְהוָה לָבְשָׁה אֶת גִּדְעוֹן
וַיִּתְקַע בַּשּׁוֹפָר וַיִּזָּעֵק אֲבִיעֶזֶר אַחֲרָיו וּמַלְאָכִים
שָׁלַח בְּכָל מְנַשֶּׁה וַיִּזָּעֵק גַּם הוּא אַחֲרָיו וְכָל
וּמַלְאָכִים שָׁלַח בְּאָשֵׁר וּבִזְבֻלֻן וּבְנַפְתָּלִי וַיַּעֲלוּ
לִקְרָאתָם׃ וַיֹּאמֶר גִּדְעוֹן אֶל הָאֱלֹהִים אִם יֶשְׁךָ
מוֹשִׁיעַ בְּיָדִי אֶת יִשְׂרָאֵל כַּאֲשֶׁר דִּבַּרְתָּ׃ וְהִנֵּה
אָנֹכִי מַנִּיחַ גִּזַּת הַצֶּמֶר בַּגֹּרֶן אִם טַל יְהוָה
עַל הַגִּזָּה לְבַדָּהּ וְעַל כָּל הָאָרֶץ חָרָב וְיֵדַע
כִּי תוֹשִׁיעַ בְּיָדִי אֶת יִשְׂרָאֵל כַּאֲשֶׁר דִּבַּרְתָּ׃

וחזקו וישבו מחרתית ויאד את הגזה ויכן טל׳
גן הגזה מלא הספל מים: ויאמר גדעון אל־
האלהים אל יחר אפך בי אדברה אך הפעם
אנסה נא רק הפעם בגזה יהי נא חרב על ה
הגזה לבדה ועל כל הארץ היה טל: ויעש א
אלהים כן בלילה ההוא ויהי חרב על הגזה ל
לבדה ועל כל הארץ היה טל מן הטל: וישכם
הוא גדעון וכל העם אשר אתו ויחנו על עין
חרד ומחנה מדין היה לו מצפון מגבעת דב
הבורה בעמק: ויאמר
יהוה אל גדעון רב העם אשר אתך מתתי את
מדין בידם פן יתפאר עלי ישראל לאמר ידי
הושיעה לי: ועתה קרא נא באזני העם לאמר
מי ירא ורך ישב וצפר מהר הגלעד וישב
מן העם עשרים ושנים אלף ועשרת אלפים נ
נשארו: ויאמר יהוה
אל גדעון עוד העם רב הורד אותם אל המ
המים ואצרפם לך שם והיה אשר אמר א
אליך זה ילך אתך הוא ילך אתך וכל אשר א
אמר אליך זה לא ילך אתך הוא לא ילך: וי
ויורד את העם אל המים ויאמר יהוה אל גד
גדעון כל אשר ילקן בלשונו מן המים באשר
ילק הכלב תצנ אתו לבד וכל אשר יכרע על
ברכיו לשתות: ויהי מספר הלקים בידם
אלפים שלש מאות איש וכל יתר העם כר
ברעו על ברכיהם לשתות המים:
ויאמר יהוה אל גדעון בשלש
מאות האיש המלקים אושיע אתכם ונתתי
את מדין בידך וכל העם ילכו איש למקומו:
ויקחו את צדה העם בידם ואת שפרותיהם

ואת כל איש ישראל שלח איש לאהלו וכש
ובשלש מאות האיש החזק ומחנה מדין היה
לו מתחת בעמק: ויהי
בלילה ההוא ויאמר אליו יהוה קום רד במח
במחנה כי נתתו בידך: ואם ירא אתה לרדת
רד אתה ופרה נערך אל המחנה ושמעת מה
ידברו ואחר תחזקנה ידיך וירדת במחנה ויר
וירד הוא ופרה נערו אל קצה החמשים אשר
במחנה: ומדין ועמלק וכל בני קדם נפלים ב
בעמק כארבה לרב וגמליהם אין מספר כח
רחל אשר על שפת הים לרב: ויבא גדעון ו
והנה איש מספר לרעהו חלום ויאמר הנה
חלם חלמתי והנה צלול לחם שערים מתהפך
במחנה מדין ויבא עד האהל ויכהו ויפל וי
ויהפכהו למעלה ונפל האהל: ויען רעהו ו
ויאמר אין זאת כי אם חרב גדעון בן יואש
איש ישראל נתן האלהים בידו את מדין ואת
כל המחנה: ויהי כש
כשמע גדעון את ספר החלום ואת שברו ו
וישתחו וישב אל מחנה ישראל ויאמר קומו
כי נתן יהוה בידכם את מחנה מדין: ויחלק א
את שלש מאות האיש שלשה ראשים ויתן ש
שופרות ביד כלם וכדים ריקם ולפידים בתוך
הכדים: ויאמר אלהם ממני תראו וכן תעשו
והנה אנכי בא בקצה המחנה והיה כאשר א
אעשה כן תעשון: ותקעתי בשופר אנכי וכל
אשר אתי ותקעתם בשופרות גם אתם סביבת
כל המחנה ואמרתם ליהוה ולגדעון:
ויבא גדעון ומאה איש אשר אתו בקצה
המחנה ראש האשמרת התיכנה אך הקם ה

ויקסחו את השלשה ראשים ויתקעו בשופרות וינפ
הכדים אשר בידם: ויתקעו שלשת הראשים
בשופרות וישברו הכדים ויחזקו בידם שמאלם
בלפידים וביד ימינם השופרות לתקוע ויקראו
חרב ליהוה ולגדעון: ויעמדו איש תחתיו סביב
למחנה וירץ כל המחנה וירעו וינסו: ויתקעו
שלש מאות השופרות וישם יהוה את חרב א
איש ברעהו ובכל המחנה וינס המחנה ערד
בית השטה צרדתה עד שפת אבל מחולה
על טבת ויזעק איש ישראל מנפתלי ומן אשר
ומן כל מנשה וירדפו אחרי מדין: ומלאכים
שלח גדעון בכל הר אפרים לאמר רדו לקר
לקראת מדין ולכדו להם את המים עד בית
ברה ואת הירדן ויצעק כל איש אפרים ויכדו
את המים עד בית ברה ואת הירדן: וילכדו
שני שרי מדין את ערב ואת זאב והרגו את
ערב בצור ערב ואת זאב הרגו ביקב זאב וירד
וירדפו את מדין וראש ערב וזאב הביאו אל
גדעון מעבר לירדן: ויאמרו אליו אנשי אפרים
מה הדבר הזה עשית לנו בלתי קרא לנו כי
הלכת להלחם במדין וירינו אתך בחזקה: ו
ויאמרו אליהם מי עשיתי עתה כמכם הלא טוב
עלילת אפרים מבציר אביעזר: בידכם נתן
אלהים את שרי מדין את ערב ואת זאב ומה
יכלתי עשות כמכם אז רפתה רוחם מעליו כר
ברבר הדבר הזה ויבא גדעון הירדנה עבר
והוא ושלש מאות האיש אשר אתו עיפים ור
ורדפים: ויאמר לאנשי סכות תנו נא כברות
לחם לעם אשר ברגלי כי עיפים הם ואנכי ר
רדף אחרי זבח וצלמנע מלכי מדין: ויאמר
שרי סכות הכף זבח וצלמנע עתה בידך כי

נתן לצבאך לחם: ויאמר גדעון לכן בתת יה
יהוה את זבח ואת צלמנע בידי ודשתי את ב
בשרכם את קוצי המדבר ואת הברקנים ויעל
משם פנואל וידבר אליהם כאת ויענו אה
אנשי פנואל באשר ענו אנשי סכות ויאמר גם
לאנשי פנואל לאמר בשובי בשלום אתץ את
המגדל הזה: וזבח וצלמנע בקרקר ומחניהם
עמם כחמשת עשר אלף כל הנשארים מכל כ
מחנה בני קדם והנפלים מאה ועשרים אלף
איש שלף חרב: ויעל גדעון דרך השכני ב
באהלים מקדם לנבח ויגבהה וך את מחנה
והמחנה היה בטח: ויסע זבח וצלמנע וירדף
אחריהם וילכד את שני מלכי מדין את זבח
ואת צלמנע וכל המחנה החריד: וישב גדעון
בן יואש מן המלחמה מלמעלה החרס: וילכד
נער מאנשי סכות וישאלהו ויכתב אליו את
שרי סכות ואת זקניה שבעים ושבעה איש:
ויבא אל אנשי סכות ויאמר הנה זבח וצלמנע
אשר חרפתם אתי לאמר הכף זבח וצלמנע
עתה בידך כי נתן לאנשיך העיפים לחם: ו
ויקח את זקני העיר ואת קצי המדבר ואת ה
הברקנים וידע בהם את אנשי סכות: ואת מ
מגדל פנואל נתץ וירוג את אנשי העיר: וי
ויאמר אל זבח ואל צלמנע אפה האנשים א
אשר הרגתם בתבור ויאמרו כמוך כמוהם א
אחד כתואר בני המלך: ויאמר אחי בני אמי
הם חי יהוה לו החייתם אותם לא הרגתי את
אתכם: ויאמר ליתר בכרו קום הרג אותם ולא
שלף הנער חרבו כי ירא כי עדנו נער: ויאמר
זבח וצלמנע קום אתה ופגע בנו כי כאיש גב
גבורתו ויקם גדעון ויהרג את זבח ואת

צלמנע ויקח את השחרנים אשר בצוארי ג
גמליהם :
ויאמר איש ישראל אל גדעון משל בנו גם א
תה גם בנך גם בן בנך כי הושעתנו מיד מ
דין : ויאמר אלהם גדעון לא אמשול אני ב
בכם ולא ימשל בני בכם ידוה ימשל בכם : וי
ויאמר אלהם גדעון אשאלה מכם שאלה ות
ותנו לי איש נזם שללו כי נזמי זהב להם כי י
ישמעאלים הם : ויאמרו נתן נתן ויפרשו את
השמלה וישליכו שמה איש נזם שללו : ויהי
משקל נזמי הזהב אשר שאל אלף ושבע מא
מאות זהב לבד מן השחרנים והנטיפת ובגדי
הארגמן שעל מלכי מדין ולבד מן הענקות
אשר בצוארי גמליהם : ויעש אותו גדעון ל
לאפוד ויצג אתו בעירו בעפרה ויזנו כל ישר
ישראל אחריו שם ויהי לגדעון ולבית למו
למוקש : ויכנע מדין לפני בני ישראל ולא ס
יספו לשאת ראשם ותשקט הארץ ארבעים
שנה בימי גדעון :
וילך ירובעל בן יואש וישב בביתו : ולגדעון
היו שבעים בנים יצאי ירכו כי נשים רבות היו
לו : ופלגשו אשר בשכם ילדה לו גם היא בן
וישם את שמו אבימלך : וימת גדעון בן יואש
בשבה טובה ויקבר בקבר יואש אביו בעפרה
אבי העזרי : ויהי באשר מת גדעון וישבו בני
ישראל ויזנו אחרי הבעלים וישימו להם בעל
ברית לאלהים : ולא זכרו בני ישראל את יד
ידוה אלהיהם המציל אתם מיד כל איביהם
מסביב : ולא עשו חסד עם בית ירבעל גדעון
ככל הטובה אשר עשה עם ישראל :

וילך
אבימלך בן ירבעל שכמה אל אחי אמו ויד
וידבר אלהם ואל כל משפחת בית אבי א
אמו לאמר : דברו נא באזני כל בעלי ש
שכם מה טוב לכם המשול בכם שבעים א
איש כל בני ירובעל אם משל בכם איש
אחד וזכרתם כי עצמכם ובשרכם אני :
וידברו אחי אמו עליו באזני כל בעלי שכם
את כל הדברים האלה ויט לבם אחרי אב
אבימלך כי אמרו אחינו הוא : ויתנו לו ש
שבעים כסף מבית בעל ברית וישכר בהם
אבימלך אנשים רקים ופחזים וילכו אחריו :
ויבא בית אביו עפרתה ויהרג את אחיו בני יר
ירבעל שבעים איש על אבן אחת ויותר יותם
בן ירבעל הקטן כי נחבא :
ויאספו כל בעלי שכם וכל בית מלא
וילכו וימליכו את אבימלך למלך עם אילון מ
מיצב אשר בשכם : ויגידו ליותם וילך ויעמד
בראש הר גרזים וישא קולו ויקרא ויאמר ל
להם שמעו אלי בעלי שכם וישמע אליכם א
אלהים : הלוך הלכו העצים למשח עליהם
מלך ויאמרו לזית מלכה עלינו : ותאמר להם
הזית החדלתי את דשני אשר בי יכבדו אלד
אלהים ואנשים והלכתי לנוע על העצים : וי
ויאמרו העצים לתאנה לכי את מלכי ע
עלינו : ותאמר להם התאנה החדלתי א
את מתקי ואת תנובתי הטובה והלכתי לנוע ע
על העצים : ויאמרו העצים לגפן לכי את מל
מלכי עלינו : ותאמר להם הגפן החדלתי את
תירשי המשמח אלהים ואנשים

והלכתי לנוע על העצים : ויאמרו כל העצים
אל האטד לך אתה מלך עלינו : ויאמר
האטד אל העצים אם באמת אתם משחים
אתי למלך עליכם באו חסו בצלי ואם אין ת
תצא אש מן האטד ותאכל את ארזי הלבנון :
ועתה אם באמת ובתמים עשיתם ותמליכו א
את אבימלך ואם טובה עשיתם עם ירבעל ו
ועם ביתו ואם כגמול ידיו עשיתם לו : אשר
נלחם אבי עליכם וישלך את נפשו מנגד וי
ויצל אתכם מיד מדין : ואתם קמתם על בית
אבי היום ותהרגו את בניו שבעים איש על א
אבן אחת ותמליכו את אבימלך בן אמתו על
בעלי שכם כי אחיכם הוא : ואם באמת ובת
ובתמים עשיתם עם ירבעל ועם ביתו היום ה
הזה שמחו באבימלך וישמח גם הוא בכם : ו
ואם אין תצא אש מאבימלך ותאכל את בע
בעלי שכם ואת בית מלוא ותצא אש מבעלי
שכם ומבית מלוא ותאכל את אבימלך : וינס
יותם ויברח וילך בארה וישב שם מפני אב
אבימלך אחיו :
וישר אבימלך על ישראל שלש שנים : וישלח
אלהים רוח רעה בין אבימלך ובין בעלי שכם
ויבגדו בעלי שכם באבימלך : לבא חמס ש
שבעים בני ירבעל ודמם לשום על אבימלך
אחיהם אשר הרג אתם ועל בעלי שכם אשר
חזקו את ידיו להרג את אחיו : וישימו לו בעלי
שכם מארבים על ראשי ההרים ויגזלו את כל
אשר יעבר עליהם בדרך ויגד לאבימלך : וי
ויבא געל בן עבר ואחיו ויעברו בשכם ויבט
ויבטחו בו בעלי שכם : ויצאו השדה ויבצרו

את כרמיהם וידרכו ויעשו הלולים ויבאו בית
אלהיהם ויאכלו וישתו ויקללו את אבימלך :
ויאמר געל בן עבר מי אבימלך ומי שכם כי
נעבדנו הלא בן ירובעל וזבול פקידו עבדו א
את אנשי חמור אבי שכם ומדוע נעבדנו אנ
אנחנו : ומי יתן את העם הזה בידי ואסירה א
את אבימלך ויאמר לאבימלך רבה צבאך ו
וצאה : וישמע זבול שר העיר את דברי געל
בן עבר ויחר אפו : וישלח מלאכים אל אב
אבימלך בתרמה לאמר הנה געל בן עבר וא
ואחיו באים שכמה והנם צרים את העיר ע
עליך : ועתה קום לילה אתה והעם אשר א
אתך וארב בשדה : והיה בבקר כזרח השמש
תשכים ופשטת על העיר והנה הוא והעם א
אשר אתו יצאים אליך ועשית לו כאשר תמ
תמצא ידך : ויקם
אבימלך וכל העם אשר עמו לילה וארבו ע
על שכם ארבעה ראשים : ויצא געל בן עבר
ויעמד פתח שער העיר ויקם אבימלך והעם
אשר אתו מן המארב : וירא געל את העם וי
ויאמר אל זבול הנה עם יורד מראשי ההרים
ויאמר אליו זבל את צל ההרים אתה ראה כא
כאנשים : ויסף עוד געל לדבר ויאמר הנה
עם יורדים מעם טבור הארץ וראש אחד ב
בא מדרך אלון מעננים : ויאמר אליו זבל א
איה איפה פיך אשר תאמר מי אבימלך כי נ
נעבדנו הלא זה העם אשר מאסתה בו צא נ
נא עתה והלחם בו : ויצא געל לפני בע
בעלי שכם וילחם באבימלך : וירדפהו א
אבימלך וינס

מפניו ויפלו חללים רבים עד פתח השער׃
וישב אבימלך בארומה
ויגרש זבל את געל ואת אחיו משבת בשכם׃
ויהי ממחרת ויצא
העם השדה ויגדו לאבימלך׃ ויקח את העם
ויחצם לשלשה ראשים ויארב בשדה וירא ו
והנה העם יוצא מן העיר ויקם עליהם ויכם
ואבימלך והראשים אשר עמו פשטו ויעמדו
פתח שער העיר ושני הראשים פשטו על כל
אשר בשדה ויכום׃ ואבימלך נלחם בעיר כ
כל היום ההוא וילכוד את העיר ואת העם א
אשר בה הרג ויתץ את העיר ויזרעה מלח׃
וישמעו כל בעלי מגדל
שכם ויבאו אל צריח ביתאל ברית׃ ויגד ל
לאבימלך כי התקבצו כל בעלי מגדל שכם׃
ויעל אבימלך הר צלמון הוא וכל העם אשר
אתו ויקח אבימלך את הקרדמות בידו ויכרת
שובת עצים וישאה וישם על שכמו ויאמר א
אל העם אשר עמו מה ראיתם עשיתי מהרו
עשו כמוני׃ ויכרתו גם כל העם איש שכה ו
וילכו אחרי אבימלך וישימו על הצריח ויציתו
עליהם את הצריח באש וימתו גם כל אנשי
מגדל שכם כאלף איש ואשה׃
וילך אבימלך אל תבץ ויחן בתבץ
וילכדה ומגדל עז היה בתוך העיר וינסו שמה
כל האנשים והנשים וכל בעלי העיר ויסגרו
בעדם ויעלו על גג המגדל׃ ויבא אבימלך ע
עד המגדל וילחם בו ויגש עד פתח המגד
המגדל לשרפו באש׃ ותשלך אשה אחת פל
פלח רכב על ראש אבימלך ותרץ את גלגל

גלגלתו׃ ויקרא מהרה אל הנער נשא כליו ו
ויאמר לו שלף חרבך ומותתני פן יאמרו לי א
אשה הרגתהו וידקרהו נערו וימת׃ ויראו איש
ישראל כי מת אבימלך וילכו איש למקמו׃ וי
וישב אלהים את רעת אבימלך אשר עשה ל
לאביו להרג את שבעים אחיו׃ ואת כל רעת
אנשי שכם השיב אלהים בראשם ותבא ע
עליהם קללת יותם בן ירבעל׃
ויקם אחרי אבימלך לחושיע את
ישראל תולע בן פואה בן דודו איש יששכר
והוא יושב בשמיר בהר אפרים׃ וישפט את
ישראל עשרים ושלש שנה וימת ויקבר בש
בשמיר׃ ויקם אחריו
יאיר הגלעדי וישפט את ישראל עשרים ושת
ושתים שנה׃ ויהי לו שלשים בנים רכבים על
שלשים עירים ושלשים עירים להם להם יקר
יקראו׃ חות יאיר עד היום הזה אשר בארץ
הגלעד׃ וימת יאיר ויקבר בקמון׃
ויספו בני ישראל לעשות הרע
בעיני ידוה ויעבדו את הבעלים ואת העש
העשתרות ואת אלהי ארם ואת אלהי צידן ו
ואת אלהי מואב ואת אלהי בני עמון ואת אל
אלהי פלשתים ויעזבו את ידוה ולא עבדוהו׃
ויחר אף ידוה בישראל וימכרם ביד פלשתים
וביד בני עמון׃ וירעצו וירצצו את בני ישראל
בשנה ההיא שמנה עשרה שנה את כל בני
ישראל אשר בעבר הירדן בארץ האמרי אש
אשר בגלעד׃ ויעברו בני עמון את ה
הירדן להלחם גם בהודה ובבנימן ובבית
אפרים

ותצר לישראל מאד׃ ויזעקו בני ישראל אל
ידוה לאמר חטאנו לך וכי עזבנו את אלה
אלהינו ונעבד את הבעלים׃ ויאמר ידוה אל
בני ישראל הלא ממצרים וכן האמרי ומן בני
עמון ומן פלשתים׃ וצידנים ועמלק ומעון ל
לחצו אתכם ותצעקו אלי ואושיעה אתכם מ
מידם׃ ואתם עזבתם אתי ותעבדו אלהים א
אחרים לכן לא אוסיף להושיע אתכם׃ לכו
זעקו אל האלהים אשר בחרתם בם המה יו
יושיעו לכם בעת צרתכם׃ ויאמרו בני ישראל
אל ידוה חטאנו עשה אתה לנו ככל הטוב ב
בעיניך אך הצילנו נא היום הזה׃ ויסירו את
אלהי הנכר מקרבם ויעבדו את ידוה ותקצר
נפשו בעמל ישראל׃
ויצעקו בני עמון ויחנו בגלעד ויאספו
בני ישראל ויחנו במצפה׃ ויאמרו העם שרי
גלעד איש אל רעהו מי האיש אשר יחל להל
להלחם בבני עמון יהיה לראש לכל יושבי ג
גלעד׃ חצי ספרי
ויפתח הגלעדי היה גבור חיל והוא בן אשה
זונה ויולד גלעד את יפתח׃ ותלד אשת גלעד
לו בנים ויגדלו בני האשה וגרשו את יפתח
ויאמרו לו לא תנחל בבית אבינו כי בן אשה
אחרת אתה׃ ויברח יפתח מפני אחיו וישב ב
בארץ טוב ויתלקטו אל יפתח אנשים רקים ו
ויצאו עמו׃ ויהי
מימים וילחמו בני עמון עם ישראל׃ ויהי כא
כאשר נלחמו בני עמון עם ישראל וילכו זקני
גלעד לקחת את יפתח מארץ טוב׃ ויאמרו ל
ליפתח לכה והייתה לנו לקצין ונלחמה בבני

עמון׃ ויאמר יפתח לזקני גלעד הלא אתם ש
שנאתם אתי ותגרשני מבית אבי ומדוע באתם
אלי עתה כאשר צר לכם׃ ויאמרו זקני גלעד
אל יפתח לכן עתה שבנו אליך והלכת עמנו ו
ונלחמת בבני עמון והיית לנו לראש לכל יש
ישבי גלעד׃ ויאמר יפתח אל זקני גלעד אם
משיבים אתם אתי להלחם בבני עמון ונתן י
ידוה אתם לפני אנכי אהיה לכם לראש׃ ויא
ויאמרו זקני גלעד אל יפתח ידוה יהיה שמע
בינתינו אם לא כדברך כן נעשה׃ וילך יפ
יפתח אל זקני גלעד וישומו העם אתו עליהם
לראש ולקצין וידבר יפתח את כל דבריו לפ
לפני ידוה במצפה׃
וישלח יפתח מלאכים אל מלך בני עמון לא
לאמר מה לי ולך כי באת אלי להלחם באר
בארצי׃ ויאמר מלך בני עמון אל מלאכי יפ
יפתח כי לקח ישראל את ארצי בעלתו ממצ
ממצרים מארנון עד היבק ועד הירדן ועתה
השיבה אתהן בשלום׃
ויסף עוד יפתח וישלח מלאכים אל מלך בני
עמון׃ ויאמר לו כה אמר יפתח לא לקח ישר
ישראל את ארץ מואב ואת ארץ בני עמון׃ כ
כי בעלתם ממצרים וילך ישראל במדבר ע
עד ים סוף ויבא קדשה׃ וישלח ישראל מל
מלאכים אל מלך אדום לאמר אעברה נא
בארצך ולא שמע מלך אדום וגם אל מ
מלך מואב שלח ולא אבה וישב ישראל
בקדש׃ וילך במדבר ויסב את ארץ א
אדום ואת ארץ מואב ויבא ממזרח שמ

שמש לארץ מואב ויחנו בעבר ארנון ולא ב
באו בגבול מואב כי ארנון גבול מואב : ויש
וישלח ישראל מלאכים אל סיחון מלך האמ
האמרי מלך חשבון ויאמר לו ישראל אעב
אעברה נא בארצך עד מקומי : ולא האמין
סיחון את ישראל עבר בגבלו ויאסף סיחון א
את כל עמו ויחנו ביהצה וילחם עם ישראל :
ויתן ידוה אלדי ישראל את סיחון ואת כל ע
עמו ביד ישראל ויכום ויירש ישראל את כל
ארץ האמרי ישב הארץ ההיא : וירשו את כל
גבול האמרי מארנן ועד היבק ומן המדבר ו
ועד הירדן : ועתה ידוה אלדי ישראל הורישׁ
את האמרי מפני עמו ישראל ואתה תירשנו :
הלא את אשר יורישך כמוש אלדיך אתו ת
תירש ואת כל אשר הורישׁ ידוה אלדינו מפ
מפנינו אתו נירש : ועתה הטוב טוב אתה מ
מכלק בן צפור מלך מואב הרב רב עם ישר
ישראל ואם נלחם נלחם בם : בשבת ישראל
בחשבון ובבנותיה ובערעור ובבנותיה ובכל
הערים אשר על ידי ארנון שלש מאות שנה
ומדוע לא הצלתם בעת ההיא : ואנכי לא ח
חטאתי לך ואתה עשה אתי רעה להלחם בי
ישפט ידוה השופט היום בין בני ישראל ובין
בני עמון : ולא שמע מלך בני עמון אל דברי
יפתח אשר שלח אליו :
ותהי על יפתח רוח ידוה ויעבר את הגלעד ו
ואת מנשה ויעבר את מצפה גלעד ומצפה
גלעד עבר בני עמון : וידר יפתח נדר לידוה
ויאמר אם נתן תתן את בני עמון בידי : והיה
היוצא אשר יצא מדלתי ביתי לקראתי בשובי

בשלום מבני עמון והיה לידוה והעליתהו ע
עלה : ויעבר יפתח אל
בני עמון להלחם בם ויתנם ידוה בידו : ויכם
מערער ועד באך מכית עשרים עיר ועד אב
אבל כרמים מכה גדולה מאד ויכנעו בני עמ
עמון מפני בני ישראל :
ויבא יפתח המצפה אל ביתו והנה בתו יצאת
לקראתו בתופים ובמחלות ורק היא יחידה ו
אין לו ממנו בן או בת : ויהי כראתו אתה ויק
ויקרע את בגדיו ויאמר אהה בתי הברע הכר
הברעתני ואת היית בעכרי ואנכי פציתי פי א
אל ידוה ולא אוכל לשוב : ותאמר אליו אבי
פצית את פיך אל ידוה עשה לי כאשר יצא
מפיך אחרי אשר עשה ידוה לך נקמות מאי
מאיביך מבני עמון : ותאמר אל אביה יעשה
לי הדבר הזה הרפה ממני שנים חדשים וא
ואלכה וירדתי על ההרים ואבכה על בתולי
אנכי ורעתי : ויאמר לכי וישלח אתה שני ח
חדשים ותלך היא ורעותיה ותבך על בתוליה
על ההרים : ויהי מקץ שנים חדשים ותשב א
אל אביה ויעש לה את נדרו אשר נדר והיא
לא ידעה איש ותהי חוק בישראל : מימים ים
ימימה תלכנה בנות ישראל לתנות לבת יפתח
הגלעדי ארבעת ימים בשנה :
ויצעק איש אפרים
ויעבר צפונה ויאמרו ליפתח מדוע עברת
להלחם בבני עמון ולנו לא קראת ללכת ע
עמך ביתך נשרף עליך באש : ויאמר יפ
יפתח אליהם איש ריב הייתי

אני ועמי ובני עמון מאד ואזעק אתכם ולא
הושעתם אתי מידם : ואראה כי אינך מושיע
ואשמה נפשי בכפי ואעברה אל בני עמון וי
ויתנם ידוה בידי ולמה עליתם אלי היום הזה
להלחם בי :
ויקבץ יפתח את כל אנשי גלעד וילחם את א
אפרים ויכו אנשי גלעד את אפרים כי אמרו
פליטי אפרים אתם גלעד בתוך אפרים ובתך
מנשה : וילכד גלעד את מעברות הירדן לא
לאפרים והיה כי יאמרו פליטי אפרים אעב
אעברה ויאמרו לו אנשי גלעד האפרתי אתה
ויאמר לא : ויאמרו לו אמר נא שבלת ויאמר
סבלת ולא יבין לדבר כן ויאחזו אתו וישחטהו
אל מעברות הירדן ויפל בעת ההיא מאפרים
ארבעים ושנים אלף : וישפט יפתח את ישר
ישראל שש שנים וימת יפתח הגלעדי ויקבר
בערי גלעד : וישפט
אחריו את ישראל אבצן מבית לחם : ויהי לו
שלשים בנים ושלשים בנות שלח החוצה וש
ושלשים בנות הביא לבניו מן החוץ וישפט
את ישראל שבע שנים : וימת אבצן ויקבר ב
בבית לחם : וישפט
אחריו את ישראל אילון הזבולוני וישפט את
ישראל עשר שנים : וימת אילון הזבולוני וי
ויקבר באילות בארץ זבולן :
וישפט אחריו את ישראל עבדון בן הלל הפ
הפרעתני : ויהי לו ארבעים בנים ושלשים בני
בנים רכבים על שבעים עירים וישפט את י
ישראל שמנה שנים : וימת עבדון בן הלל ה
הפרעתני ויקבר בפרעתון בארץ אפרים בהר

העמלקי : וישפט בני
ישראל לעשות הרע בעיני ידוה ויתנם ידוה
ביד פלשתים ארבעים שנה :
ויהי איש אחד מצרעה ממשפחת
הדני ושמו מנוח ואשתו עקרה ולא ילדה : וי
וירא מלאך ידוה אל האשה ויאמר אליה ה
הנה נא את עקרה ולא ילדת והרית וילדת בן :
ועתה השמרי נא ואל תשתי יין ושכר ואל תא
תאכלי כל טמא : כי הנך הרה וילדת בן ומו
ומורה לא יעלה על ראשו כי נזיר אלדים יה
יהיה הנער מן הבטן והוא יחל להושיע את י
ישראל מיד פלשתים : ותבא האשה ותאמר
לאישה לאמר איש האלדים בא אלי ומראהו
כמראה מלאך האלדים נורא מאד ולא שא
שאלתיהו אי מזה הוא ואת שמו לא הגיד לי :
ויאמר לי הנך הרה וילדת בן ועתה אל תשתי
יין ושכר ואל תאכלי כל טמאה כי נזיר א
אלדים יהיה הנער מן הבטן ועד יום מותו :
ויעתר מנוח אל ידוה ויאמר
בי אדני איש האלדים אשר שלחת יבא נא
עוד אלינו ויורנו מה נעשה לנער הילד : ויש
וישמע האלדים בקול מנוח וירא מלאך הא
האלדים עוד אל האשה והיא ישבת בשדה
ומנוח אשה אין עמה : ותמהר האשה ותרץ
ותגד לאישה ותאמר אליו הנה נראה אלי ה
האיש אשר בא ביום אלי : ויקם וילך מנוח
אחרי אשתו ויבא אל האיש ויאמר לו האתה
האיש אשר דברת אל האשה ויאמר אני : ו
ויאמר מנוח עתה יבא דברך מה יהיה משפט
הנער ומעשהו : ויאמר מלאך ידוה

אל מנוח מכל אשר אמרתי אל האשה תשמר: מכל אשר יצא מגפן היין לא תאכל
ויין ושכר אל תשת וכל שמאה לא תאכל כל אשר צויתיה תשמר: ויאמר מנוח אל
מלאך יהוה נעצרה נא אתך ונעשה לפניך
גדי עזים: ויאמר מלאך יהוה אל מנוח אם
תעצרני לא אכל בלחמך ואם תעשה עלה
ליהוה תעלנה כי לא ידע מנוח כי מלאך יהו
יהוה הוא: ויאמר מנוח אל מלאך יהוה מי
שמך כי יבא דברך וכבדנוך: ויאמר לו מל
מלאך יהוה למה זה תשאל לשמי והוא פל
פלאי: ויקח מנוח את גדי
העזים ואת המנחה ויעל על הצור ליהוה ום
ומפליא לעשות ומנוח ואשתו ראים: ויהי כ
בעלות הלהב על המזבח השמימה ויעל מ
מלאך יהוה בלהב המזבח ומנוח ואשתו ראים
ראים ויפלו על פניהם ארצה: ולא יסף עוד
מלאך יהוה להראה אל מנוח ואל אשתו אז
ידע מנוח כי מלאך יהוה הוא: ויאמר מנוח
אל אשתו מות נמות כי אלהים ראינו: ותאמר
לו אשתו לו חפץ יהוה להמיתנו לא לקח מ
מידנו עלה ומנחה ולא הראנו את כל אלה וכ
וכעת לא השמיענו כזאת: ותלד האשה בן
ותקרא את שמו שמשון ויגדל הנער ויברכ
יהוה: ותחל רוח יהוה לפעמו במחנה דן בין
צרעה ובין אשתאול:

וירד שמשון תמנתה ויראה אשה בתמנתה
מבנות פלשתים: ויעל ויגד לאביו ולאמו ויא
ויאמר אשה ראיתי בתמנתה מבנות פלשתים
ועתה קחו אתה לי לאשה: ויאמר לו אביו ו

ואמו האין בבנות אחיך ובכל עמי אשה כי
אתה הולך לקחת אשה מפלשתים הערלים ו
ויאמר שמשון אל אביו אתה קחה לי כי היא י
ישרה בעיני: ואביו ואמו לא ידעו כי מיהוה
הוא כי תאנה הוא מבקש מפלשתים ובעת ה
ההוא פלשתים משלים בישראל:

וירד שמשון ואביו ואמו תמנתה
ויבאו עד כרמי תמנתה והנה כפיר אריות ש
שאג לקראתו: ותצלח עליו רוח יהוה וישס
וישסעהו כשסע הגדי ובאומה אין בידו ולא
הגיד לאביו ולאמו את אשר עשה: וירד וד
וידבר לאשה ותישר בעיני שמשון: וישב מ
מימים לקחתה וסר לראות את גפלת האריה
והנה עדת דבורים בגויית האריה ודבש: ור
וירדהו אל כפיו וילך הלך ואכל וילך אל אב
אביו ואל אמו ויתן להם ויאכלו ולא הגיד ל
להם כי מגויית האריה רדה ודבש: וירד אב
אביהו אל האשה ויעש שם שמשון משתה
כי כן יעשו הבחורים: ויהי כראותם אותו ויק
ויקחו שלשים מרעים ויהיו אתו: ויאמר להם
שמשון אחודה נא לכם חידה אם הגד תגידו
אותה לי שבעת ימי המשתה ומצאתם ונתתי ל
לכם שלשים סדינים ושלשים חליפות בג
גדים: ואם לא תוכלו להגיד לי ותתנו
אתם לי שלשים סדינים ושלשים חליפות
בגדים ויאמרו לו חודה חידתך ונשמעהו
ויאמר להם מהאכל יצא מאכל ומעז יצא
מתוק ולא יכלו להגיד החידה שלשת ימים:
ויהי ביום השביעי ויאמרו לאשת שמשון
פתי את אישך ויגד לנו את החידה פן נשרף

אותך ואת בית אביך באש הלרשתנו קראתם
לנו הלא: ותבך אשת שמשון עליו ותאמר ר
רק שנאתני ולא אהבתני החידה חדתה לבני
עמי ולי לא הגדת ויאמר לה הנה לאבי ולאמי
לא הגדתי ולך אגיד: ותבך עליו שבעת הי
הימים אשר היה להם המשתה ויהי ביום ה
השביעי ויגד לה כי הצקתהו ותגד החידה ל
לבני עמה: ויאמרו לו אנשי העיר ביום הש
השביעי בטרם יבא החרסה מה מתוק מדבש
ומה עז מארי ויאמר להם לולא חרשתם בעג
בעגלתי לא מצאתם חידתי: ותצלח עליו רוח
יהוה וירד אשקלון ויך מהם שלשים איש ו
ויקח את חליצתם ויתן החליפות למגידי הח
החידה ויחר אפו ויעל בית אביהו: ותהי אשת
שמשון למרעהו אשר רעה לו:

ויהי מימים בימי קציר חטים
ויפקד שמשון את אשתו בגדי עזים ויאמר א
אבואה אל אשתי החדרה ולא נתנו אביה ל
לבא: ויאמר אביה אמר אמרתי כי שנא ש
שנאתה ואתננה למרעך הלא אחותה הקט
הקטנה טובה ממנה תהי נא לך תחתיה: וי
ויאמר להם שמשון נקיתי הפעם מפלשתים
כי עשה אני עמהם רעה:

וילך שמשון וילכד שלש מאות שועלים
ויקח לפידים ויפן זנב אל זנב וישם לפיד א
אחד בין שני הזנבות בתוך: ויבער אש בלפ
בלפידים וישלח בקמות פלשתים ויבער מגד
מגדיש ועד קמה וערי כרם זית: ויאמרו פל
פלשתים מי עשה זאת ויאמרו שמשון חתן
התמני כי לקח את אשתו ותתה למרעהו ו

ויעלו פלשתים וישרפו אתה ואת אביה באש:
ויאמר להם שמשון אם תעשון כואת כי אם
נקמתי בכם ואחר אחדל: וילך אתם שוק על
ירך מכה גדולה וירד וישב בסעף סלע עיט
עיטם: ויעלו פלשתים
ויתנו ביהודה וינטשו בלחי: ויאמרו איש י
יהודה למה עליתם עלינו ויאמרו לאסר את
שמשון עלינו לעשות לו כאשר עשה לנו: ו
וירדו שלשת אלפים איש מיהודה אל סעף
סלע עיטם ויאמרו לשמשון הלא ידעת כי מ
כשלים בנו פלשתים ומה זאת עשית לנו ויא
ויאמר להם כאשר עשו לי כן עשיתי להם: ו
ויאמרו לו לאסרך ירדנו לתתך ביד פלשתים
ויאמר להם שמשון השבעו לי פן תפגעון בי
אתם: ויאמרו לו לאמר לא כי אסר נאסרך ו
ותתנך בידם והמת לא נמיתך ויאסרהו בש
בשנים עבתים חדשים ויעלהו מן הסלע: ה
הוא בא עד לחי ופלשתים הרעו לקראתו ות
ותצלח עליו רוח יהוה ותהיינה העבתים אש
אשר על זרעיו כפשתים אשר בערו באש
וימסו אסוריו מעל ידיו: וימצא לחי חמור ט
טרי וישלח ידו ויקחה וילך בה אלף איש: ו
ויאמר שמשון בלחי החמור חמור חמורתים
בלחי החמור הכיתי אלף איש: ויהי ככ
כלותו לדבר וישלך הלחי מידו ויקרא ל
למקום ההוא רמת לחי: ויצמא מאד ו
ויקרא אל יהוה ויאמר אתה נתת ביד ע
עבדך את התשועה הגדולה הזאת ועתה
אמות בצמא ונפלתי ביד הערלים: וב
ויבקע

אלהים את המכתש אשר בלחי ויצאו ממנו
מים וישת ותשב רוחו ויחי על כן קרא שמה
עין הקורא אשר בלחי עד היום הזה וישפט
את ישראל בימי פלשתים עשרים שנה׃

ס וילך שמשון עזתה
וירא שם אשה זונה ויבא אליה׃ ויאמר לעזתים לא
לאמר בא שמשון הנה ויסבו ויארבו לו כל
הלילה בשער העיר ויתחרשו כל הלילה לאמר
עד אור הבקר והרגנוהו׃ וישכב ש
משון עד חצי הלילה ויקם בחצי הלילה ויאחז
בדלתות שער העיר ובשתי המזוזות ויס
עם את הבריחים על כתפיו ויעלם אל
ראש ההר אשר על פני חברון׃

ס ויהי אחרי כן ויאהב אשה
בנחל שרק ושמה דלילה׃ ויעלו אליה סרני
פלשתים ויאמרו לה פתי אתו וראי במה כחו
גדול ובמה נוכל לו ואסרנוהו לענתו ואנחנו
נתן לך איש אלף ומאה כסף׃ ותאמר דלילה
אל שמשון הגידה נא לי במה כחך גדול ו
במה תאסר לענתך׃ ויאמר אליה שמשון
אם יאסרוני בשבעה יתרים לחים אשר לא
חרבו חלתי והייתי כאחד האדם׃ ויעלו ל
לה סרני פלשתים שבעה יתרים לחים אשר
לא חרבו ותאסרהו בהם׃ והארב שב לה כ
חדר ותאמר אליו פלשתים עליך שמשון ינ
תנתק את היתרים כאשר ינתק נתיל הגעלת
בריח אש ולא נודע כחו׃ ותאמר דלילה א
ל שמשון הנה התלית בי ותדבר אלי בעבם
עתה הגידה נא לי במה תאסר׃ ויאמר אליה

אם אסר יאסרוני בעבתים חדשים אשר לא
נעשה בהם מלאכה וחלית והייתי כאחד הא
דם׃ ותקח דלילה עבתים חדשים ותאס
רהו בהם ותאמר אליו פלשתים עליך
שמשון והארב ישב בחדר ותנתקם מעל זרו
זרעתיו כחוט׃ ותאמר דלילה אל שמשון ע
ד הנה התלת בי ותדבר אלי כזבים הגידה נ
א לי במה תאסר ויאמר אליה אם תארגי א
את שבע מחלפות ראשי עם המסכת׃ ותת
קע ביתד ותאמר אליו פלשתים עליך שמ
שון ויקץ משנתו ויסע את יתד הארג ואת
המסכת׃ ותאמר אליו איך תאמר אהבתיך
ולבך אין אתי זה שלש פעמים התלת בי ולא
הגדת לי במה כחך גדול׃ ויהי כדחצקה לו
בדבריה כל הימים ותאלצהו ותקצר נפשו ל
למות׃ ויגד לה את כל לבו ויאמר לה מורה
לא עלה על ראשי כי נזיר אלהים אני מבטן
אמי אם גלחתי וסר מכני כחי וחלשתי והייתי
ככל האדם׃ ותרא דלילה כי הגיד לה א
את כל לבו ותשלח ותקרא לסרני פלשתים
לאמר עלו הפעם כי הגיד לי את כל לבו ויעל
אליה סרני פלשתים ויעלו הכסף בידם׃
ותישנהו על ברכיה ותקרא לאיש ותגלח
את שבע מחלפות ראשו ותחל לענותו ו
יסר כחו ממנו׃ ויאמר פלשתים עליך
שמשון ויקץ משנתו ויאמר אצא כפעם ב
פעם ואנער והוא לא ידע כי יהוה סר מ
מעליו׃ ויאחזהו פלשתים וינקרו את ע
יניו ויורידו אתו עזתה ויאסרהו בנחש

בנחשתים ויהי טחן בבית האסורים׃ ויחל
שער ראשו לגמוח כאשר גלח׃

ס וסרני פלשתים
נאספו לזבח זבח גדול לדגון אלהיהם ולשמ
ח ולשמחה ויאמרו נתן אלהינו בידנו את שמש
שמשון איבינו׃ ויראו אתו העם ויהללו את
אלהיהם כי אמרו נתן אלהינו בידנו את אי
ביבנו ואת מחריב ארצנו ואשר רבה א
את חללינו׃ ויהי כי טוב לבם ויאמרו קר
או לשמשון ויחזק לנו ויקראו לשמשון מ
בית האסורים ויצחק לפניהם ויעמדהו א
בין העמודים׃ ויאמר שמשון אל הנער המ
החזיק בידו הניחה אתי ומשיני את העמ
דים אשר הבית נסן עליהם ואשען
עליהם׃ והבית מלא האנשים והנשים ושם
שה כל סרני פלשתים ועל הגג כשלשת א
לפים איש ואשה הראים בשחוק שמשון׃
ויקרא שמשון אל יהוה ויאמר אדני יהוה
זכרני נא וחזקני נא אך הפעם הזה האל
הים ואנקמה נקם אחת משתי עיני מפל
מפלשתים׃ ויפלפ שמשון את שני עמודי
התוך אשר הבית נסן עליהם ויסמך עליהם
אחד בימנו ואחד בשמאלו׃ ויאמר שמשון
תמת נפשי עם פלשתים ויט בכחים ויפל הבית
על הסרנים ועל כל העם אשר בו ויהיו המ
תים אשר המית במותו רבים ממאשר המ
תים בחייו׃ וירדו אחיו וכל בית אביהו ו
ישאו אתו ויעלו ויקברהו אתו בין צרעה ובין
אשתאול בקבר מנוח אביו והוא שפט את

ישראל עשרים שנה׃

ס ויהי איש בהר
אפרים ושמו מיכיהו׃ ויאמר לאמו אלף ומ
מאה הכסף אשר לקח לך ואת אלת גם
אמרת באזני הנה הכסף אתי אני לקחתיו ות
תאמר אמי ברוך בני ליהוה׃ וישב את אלף
ומאה הכסף לאמו ותאמר אמו הקדש הקד
דשתי את הכסף לי מידי לבני לעשות
פסל ומסכה ועתה אשיבנו לך׃ וישב את הכסף
לאמו ותקח אמו מאתים כסף ותתנם ל
צורף ויעשהו פסל ומסכה ויהי בבית מכידו׃
והאיש מיכה לו בית אלהים ויעש אפוד ותר
פים וימלא את יד אחד ממניו ויהי לו ל
לכהן׃ בימים ההם אין מלך בישראל איש ה
הישר בעיניו יעשה׃

ס ויהי נער מבית
לחם יהודה ממשפחת יהודה והוא לוי והוא ג
ר שם׃ וילך האיש מהעיר מבית לחם יהודה
לגור באשר ימצא ויבא הר אפרים עד בית
מיכה לעשות דרכו׃ ויאמר לו מיכה מאין ת
בא ויאמר אליו לוי אנכי מבית לחם יהודה
ואנכי הולך לגור באשר אמצא׃ ויאמר לו
מיכה שבה עמדי והיה לי לאב ולכהן ואנ
כי אתן לך עשרת כסף למים ומעך
דברים ומזונתיך וילך הלוי׃ ויאל הלוי
לשבת את האיש ויהי הנער לו כאחד מ
מבניו׃ וימלא מיכה את יד הלוי ויהי לו
הנער לכהן ויהי בבית מיכה׃ ויאמר מ
יכה עתה ידעתי כי ייטיב יהוה לי כי ה

היה לי הלוי לכהן: בימים ההם אין מלך בי
בישראל ובימים ההם שבט הדני מבקש לו
נחלה לשבת כי לא נפלה לו היום ההוא ב
בתוך שבטי ישראל בנחלה: וישלחו בני דן
ממשפחתם חמשה אנשים מקצתם אנשים
בני חיל מצרעה ומאשתאול לרגל את הארץ
ולחקרה ויאמרו אלהם לכו חקרו את הארץ
ויבאו הר אפרים עד בית מיכה וילינו שם: ה
המה עם בית מיכה והמה הכירו את קול הנ
הנער הלוי ויסורו שם ויאמרו לו מי הביאך
הלום ומה אתה עושה כזה ומה לך פה: וא
ויאמר אלהם כזה וכזה עשה לי מיכה וישב
וישכרני ואהי לו לכהן: ויאמרו לו שאל נא
באלהים ונדעה התצליח דרכנו אשר אנחנו
הולכים עליה: ויאמר להם הכהן לכו לשלום
נכח ידוה דרככם אשר תלכו בה: וילכו הם
חמשת האנשים ויבאו לישה ויראו את העם
אשר בקרבה ישבת לבטח כמשפט צדנים
שקט ובטח ואין מכלים דבר בארץ יורש ע
עצר ורחקים המה מצדנים ודבר אין להם
עם אדם: ויבאו אל אחיהם צרעה ואשתאול
ויאמרו להם אחיהם מה אתם: ויאמרו קומו
ונעלה עליהם כי ראינו את הארץ והנה טו
טובה עד מאד ואתם מחשים אל תעצלו ל
ללכת לבא לרשת את הארץ: כבאכם תבאו
אל עם בטח והארץ רחבת ידים כי נתנה א
אלהים בידכם מקום אשר אין שם מחסור כ
כל דבר אשר בארץ: ויסעו משם ממשפחת
הדני מצרעה ומאשתאל שש מאות איש הג

חגור כלי מלחמה: ויעלו ויחנו בקרית יערים
ביהודה על כן קראו למקום ההוא מחנה דן
עד היום הזה הנה אחרי קרית יערים: ויעב
ויעברו משם הר אפרים ויבאו עד בית מיכ
מיכה: ויענו חמשת האנשים ההלכים ל
לרגל את הארץ ליש ויאמרו אל אחיהם
הידעתם כי יש בבתים האלה אפוד ותר
ותרפים ופסל ומסכה ועתה דעו מה תעשו:
ויסרו שמה ויבאו אל בית הנער הלוי ב
בית מיכה וישאלו לו לשלום: ושש מאות
איש הגורים כלי מלחמתם נצבים פתח ה
השער אשר מבני דן: ויעלו חמשת האנ
האנשים ההלכים לרגל את הארץ באו ש
שמה לקחו את הפסל ואת האפוד ואת
התרפים ואת המסכה והכהן נצב פתח ה
השער ושש מאות האיש החגור כלי הם
המלחמה: ואלה באו בית מיכה ויקחו א
את פסל האפוד ואת התרפים ואת הכס
המסכה ויאמר אלהם הכהן מה אתם ע
עשים: ויאמרו לו החרש שים ידך על פ
פיך ולך עמנו והיה לנו לאב ולכהן הטוב
היותך כהן לבית איש אחד או היותך כ
כהן לשבט ולמשפחה בישראל: ויטב לב
הכהן ויקח את האפוד ואת התרפים ואת
הפסל ויבא בקרב העם: ויפנו וילכו ויש
וישימו את הטף ואת המקנה ואת הכבו
הכבודה לפניהם: המה הרחוק מבית מ
מיכה והאנשים אשר בבתים אשר עם ב
בית מיכה נזעקו וידביקו את בני

דן: ויקראו אל בני דן ויסבו פניהם ויאמרו
למיכה מה לך כי נזעקת: ויאמר את אלהי
אשר עשיתי לקחתם ואת הכהן ותלכו ומה לי
עוד ומה זה תאמרו אלי מה לך: ויאמרו אליו
בני דן אל תשמע קולך עמנו פן יפגעו בכם
אנשים מרי נפש ואספתה נפשך ונפש ביתך:
וילכו בני דן לדרכם וירא מיכה כי חזקים ה
המה ממנו ויפן וישב אל ביתו: והמה לקחו
את אשר עשה מיכה ואת הכהן אשר היה
לו ויבאו על ליש על עם שקט ובטח ויכו א
אתם לפי חרב ואת העיר שרפו באש: ואין מ
מציל כי רחקה היא מצידן ודבר אין להם ע
עם אדם והיא בעמק אשר לבית רחוב ויבנו
את העיר וישבו בה: ויקראו שם העיר דן כ
כשם דן אביהם אשר יולד לישראל ואולם ל
ליש שם העיר לראשונה: ויקימו להם בני דן
את הפסל ויהונתן בן גרשם בן מנשה הוא
ובניו היו כהנים לשבט הדני עד יום גלות ה
הארץ: וישימו להם את פסל מיכה אשר ע
עשה כל ימי היות בית האלהים בשילה:

ויהי
בימים ההם ומלך אין בישראל ויהי איש לוי
גר בירכתי הר אפרים ויקח לו אשה פלגש מ
מבית לחם יהודה: ותזנה עליו פלגשו ותלך
מאתו אל בית אביה אל בית לחם יהודה ותהי
שם ימים ארבעה חדשים: ויקם אשה וילך
אחריה לדבר על לבו להשיבה ונערו עמו וצ
וצמד חמרים ותביאהו בית אביה ויראהו א
אבי הנערה וישמח לקראתו: ויחזק בו חתנו

אבי הנערה וישב אתו שלשת ימים ויאכלו ו
וישתו וילינו שם: ויהי ביום הרביעי וישכימו
בבקר ויקם ללכת ויאמר אבי הנערה אל הת
חתנו סעד לבך פת לחם ואחר תלכו: וישבו
ויאכלו שניהם יחדו וישתו ויאמר אבי הנע
הנערה אל האיש הואל נא ולין ויטב לבך:
ויקם האיש ללכת ויפצר בו חתנו וישב וילן
שם: וישכם בבקר ביום החמישי ללכת וא
ויאמר אבי הנערה סעד נא לבבך והתמ
והתמהמהו עד נטות היום ויאכלו שניהם: ו
ויקם האיש ללכת הוא ופלגשו ונערו ויאמר
לו חתנו אבי הנערה הנה נא רפה היום ל
לערוב לינו נא הנה חנות היום לין פה ויטב
לבבך והשכמתם מחר לדרככם והלכת לאה
לאהליך: ולא אבה האיש ללון ויקם וילך וי
ויבא עד נכח יבוס היא ירושלם ועמו צמד
חמרים חבשים ופלגשו עמו: הם עם יבוס ו
והיום רד מאד ויאמר הנער אל אדניו לכה נ
נא ונסורה אל עיר היבוסי הזאת ונלין בה:
ויאמר אליו אדניו לא נסור אל עיר נכרי א
אשר לא מבני ישראל הנה ועברנו עד ג
גבעה: ויאמר לנערו לך ונקרבה באחד ה
המקמות ולנו בגבעה או ברמה: ויעברו ויל
וילכו ותבא להם השמש אצל הגבעה א
אשר לבנימן: ויסורו שם לבא ללון בגב
בגבעה ויבא וישב ברחוב העיר ואין איש
מאסף אתם הביתה ללון: והנה איש ז
זקן בא מן מעשהו מן השדה בערב וה
והאיש מהר אפרים והוא גר בגבעה וא

ואנשי המקום בני ימיני: וישא עיניו וירא את
האיש הארח ברחב העיר ויאמר האיש הזקן
אנה תלך ומאין תבא: ויאמר אליו עברים א
אנחנו מבית לחם יהודה עד ירכתי הר אפר
אפרים משם אנכי ואלך עד בית לחם יהודה
ואת בית ידוה אני הולך ואין איש מאסף אתי
הביתה: וגם תבן גם מספא יש לחמרינו וגם
לחם ויין יש לי ולאמתך ולנער עם עבדך אין
מחסר כל דבר: ויאמר האיש הזקן שלום לך
רק כל מחסרך עלי רק ברחב אל תלן: ויב
ויבאהו לביתו ויבל לחמרים וירחצו רגליהם
ויאכלו וישתו: המה מטיבים את לבם והנה
אנשי העיר אנשי בני בליעל נסבו את הבית
מתדפקים על הדלת ויאמרו אל האיש בעל
הבית הזקן לאמר הוצא את האיש אשר בא
אל ביתך ונדענו: ויצא אלהם האיש בעל ה
הבית ויאמר אלהם אל אחי אל תרעו נא א
אחרי אשר בא האיש הזה אל ביתי אל תע
תעשו את הנבלה הזאת: הנה בתי הבתולה
ופלגשהו אוציאה נא אתם וענו אתם ועשו ל
לין הטוב בעיניכם ולאיש הזה אל תעשו ד
דבר הנבלה הזאת: ולא אבו האנשים לשמ
לשמע לו ויחזק האיש בפלגשו ויוצא אלהם
החוץ וידעו אתה ויתעללו בה כל הלילה עד
הבקר וישלחה בעלות השחר: ותבא האשה
לפנות הבקר ותפל פתח בית האיש אשר אד
ארניה שם עד האור: ויקם ארניה בבקר ויפ
ויפתח את דלתות הבית ויצא ללכת לדרכו ו
והנה האשה פלגשו נפלת פתח הבית וידיה
על הסף: ויאמר אליה קומי ונלכה ואין עונה

ויקחה על החמר ויקם האיש וילך למקומו:
ויבא אל ביתו ויקח את המאכלת ויחזק בפל
בפלגשו ויתחה לעצמיה לשנים עשר נתח
נתחים וישלחה בכל גבול ישראל: והיה כל ה
הראה ואמר לא נהייתה ולא נראתה כזאת
למיום עלות בני ישראל מארץ מצרים עד ה
היום הזה שימו לכם עליה עצו ודברו: ויצ
ויצאו כל בני ישראל ותקהל העדה כאיש א
אחד למדן עד באר שבע וארץ הגלעד אל
ידוה המצפה: ויתיצבו פנות כל העם כל ש
שבטי ישראל בקהל עם האלהים ארבע מא
מאות אלף איש רגלי שלף חרב:

וישמעו בני בנימן כי עלו
בני ישראל המצפה ויאמרו בני ישראל דברו
איכה נהייתה הרעה הזאת: ויען האיש הלוי
איש האשה הנרצחה ויאמר הגבעתה אשר
לבנימן באתי אני ופלגשי ללון: ויקומו עלי ב
בעלי הגבעתה ויסב עלי את הבית לילה אתי
דימו להרג ואת פלגשי ענו ותמת: ואחז בפל
בפלגשי ואנתחה ואשלחה בכל שדה נחלת
ישראל כי עשו זמה ונבלה בישראל: הנה ב
כלכם בני ישראל הבו לכם דבר ועצה הל
הלום: ויקם כל העם כאיש אחד לאמר לא
נלך איש לאהלו ולא נסור איש לביתו: ו
ועתה זה הדבר אשר נעשה לגבעה עליה
בגורל: ולקחנו עשרה אנשים למאה ל
לכל שבטי ישראל ומאה לאלף ואלף לר
לרבבה לקחת צידה לעם לעשות לבואם
לגבע בנימן ככל הנבלה אשר

עשה בישראל: ויאסף כל איש ישראל אל
העיר כאיש אחד חברים:
וישלחו שבטי ישראל אנשים בכל שבטי בני
בנימן לאמר מה הרעה הזאת אשר נהייתה
בכם: ועתה תנו את האנשים בני בליעל א
אשר בגבעה ונמיתם ונבערה רעה מישראל
ולא אבו בנימן לשמע בקול אחיהם בני ישר
ישראל: ויאספו בני בנימן מן הערים הגב
הגבעתה לצאת למלחמה עם בני ישראל: וי
ויתפקדו בני בנימן ביום ההוא מהערים ע
עשרים וששה אלף איש שלף חרב לבד מ
מישבי הגבעתה התפקדו שבע מאות איש ב
בחור: מכל העם הזה שבע מאות איש בחור
אמר יד ימינו כל זה קולע באבן אל השערה
ולא יחטיא: ואיש ישראל התפקדו לבד מב
מבנימן ארבע מאות אלף איש שלף חרב כל
זה איש מלחמה: ויקומו ויעלו בית אל וישאלו
באלהים ויאמרו בני ישראל מי יעלה לנו בת
בתחלה למלחמה עם בני בנימן ויאמר ידוה
יהודה בתחלה: ויקומו בני ישראל בבקר ויח
ויחנו על הגבעה: ויצא איש ישראל למלח
למלחמה עם בני בנימן ויערכו אתם איש יש
ישראל מלחמה אל הגבעה: ויצאו בני בנ
בנימן מן הגבעה וישחיתו בישראל ביום הה
ההוא שנים ועשרים אלף איש ארצה: וית
ויתחזק העם איש ישראל ויסיפו לערך מלח
מלחמה במקום אשר ערכו שם ביום הרא
הראשון: ויעלו בני ישראל ויבכו לפני ידוה
עד הערב וישאלו בידוה לאמר האסיף לג

לגשת למלחמה עם בנימן אחי ויאמר ידוה
עלו אליו:

ויקרבו בני ישראל
אל בני בנימן ביום השני: ויצא בנימן
לקראתם מן הגבעה ביום השני וישחיתו
בבני ישראל עוד שמנת עשר אלף איש
ארצה כל אלה שלפי חרב: ויעלו כל ב
בני ישראל וכל העם ויבאו בית אל וב
ויבכו וישבו שם לפני ידוה ויצומו ביום ה
ההוא עד הערב ויעלו עלות ושלמים לפ
לפני ידוה: וישאלו בני ישראל בידוה ו
ושם ארון ברית האלהים בימים ההם: ופ
ופנחס בן אלעזר בן אהרן עמד לפניו ב
בימים ההם לאמר האסף עוד לצאת ל
למלחמה עם בנימן אחי אם אחדל ויא
ויאמר ידוה עלו כי מחר אתננו בידך: ו
וישם ישראל ארבים אל הגבעה סביב: ו
ויעלו בני ישראל אל בני בנימן ביום ה
השלשי ויערכו אל הגבעה כפעם בפעם:
ויצאו בני בנימן לקראת העם הנתקו מן
העיר ויחלו להכות מן העם חללים כפעם
בפעם במסלת אשר אחת עלה בית אל ו
ואחת גבעתה בשדה כשלשים איש ביש
בישראל: ויאמרו בני בנימן נגפים הם לפ
לפנינו כבראשונה ובני ישראל אמרו ננו
נגוסה ונתקנהו מן העיר אל המסלת: ו
וכל איש ישראל קמו ממקומו ויערכו בב
בבעל תמר וארב ישראל מגיח ממקומו מ
ממערה גבע: ויבאו מנגד

לגבעה עשרת אלפים איש בחור מכל־שר
ישראל והמלחמה כבדה והם לא ידעו כי נג
נגעת עליהם הרעה: ויגף ידוה את בני בנימן
לפני ישראל וישחיתו בני ישראל בבנימן ב
ביום ההוא עשרים וחמשה אלף ומאה איש
כל אלה שלף חרב: וידאו בני בנימן כי נגפו
ויתנו איש ישראל מקום לבנימן כי בטחו אל
הארב אשר שמו על הגבעה: והארב החישו
ויפשטו אל הגבעה וימשך הארב ויך את כל
העיר לפי חרב: והמועד היה לאיש ישראל
עם הארב הרב להעלתם משאת העשן מן
העיר: ויהפך איש ישראל במלחמה ובנימן
החל להכות חללים באיש ישראל כשלשים
איש כי אמרו אך נגוף נגף הוא לפנינו כמל
במלחמה הראשונה: והמשאת החלה לעלות
מן העיר עמוד עשן ויפן בנימן אחריו והנה
עלה כליל העיר השמימה: ואיש ישראל הפ
הפך ויבהל איש בנימן כי ראה כי נגעה אליו
הרעה: ויפנו לפני איש ישראל אל דרך הם
המדברה והמלחמה הדבקתהו ואשר מהע
מהערים משחיתים אתו בתוכו: כתרו את בנ
בנימן הרדיפהו מנוחה הדריכהו עד נכח ה
הגבעה ממזרח שמש: ויפלו מבנימן שמכה
עשר אלף איש את כל אלה אנשי חיל: ויפנו
וינסו המדברה אל סלע הרמון ויעללהו במ
במסילות חמשת אלפים איש וידביקו אחריו
עד גדעום ויכו ממנו אלפים איש: ויהי כל
הנפלים מבנימן עשרים וחמשה אלף איש
שלף חרב ביום ההוא את כל אלה אנשי חיל:
ויפנו וינסו המדברה אל סלע הרמון שש מ

מאות איש וישבו בסלע רמון ארבעה חדש
חדשים: ואיש ישראל שבו אל בני בנימן ויכ
ויכום לפי חרב מעיר מתם ועד בהמה עד כ
כל הנמצא גם כל הערים הנמצאות שלחו
באש: ואיש
ישראל נשבע במצפה לאמר איש ממנו לא
יתן בתו לבנימן לאשה: ויבא העם ביתאל וי
וישבו שם עד הערב לפני האלהים וישאו קו
קולם ויבכו בכי גדול: ויאמרו למה ידוה א
אלהי ישראל היתה זאת בישראל להפקד הי
היום שבט אחד מישראל: ויהי ממחרת ויש
וישכימו העם ויבנו שם מזבח ויעלו עלות וש
ושלמים: ויאמרו
בני ישראל מי אשר לא־עלה בקהל מכל ש
שבטי ישראל אל ידוה כי השבועה הגדולה
היתה לאשר לא־עלה אל ידוה המצפה ל
לאמר מות יומת: וינחמו בני ישראל אל בנ
בנימן אחיו ויאמרו נגרע היום שבט אחד מ
מישראל: מה נעשה להם לנותרים לנשים ו
ואנחנו נשבענו בידוה לבלתי תת להם מבנ
מבנתינו לנשים: ויאמרו אחד משבטי ישר
ישראל אשר לא־עלה אל ידוה המצפה וה
והנה לא־בא איש אל המחנה כיבש גלעד
אל־הקהל: ויתפקד העם והנה אין שם איש
מישבי יבש גלעד: וישלחו שם העדה שנים
עשר אלף איש מבני החיל ויצו אתם לאמר
לכו והכיתם את־ישבי יבש גלעד לפי חרב ו
והנשים והטף: וזה הדבר אשר תעשו כל ז
זכר וכל־אשה ידעת משכב זכר תחרימו: וי
וימצאו מישבי יבש גלעד ארבע מאות נע

נערה בתולה אשר לא ידעה איש למשכב ז
זכר ויביאו אתם אל המחנה שילה אשר בא
בארץ כנען:
וישלחו כל העדה וידברו אל בני בנימן א
אשר בסלע רמון ויקראו להם לשלום: וישב
בנימן בעת ההיא ויתנו להם הנשים אשר חיו
מנשי יבש גלעד ולא מצאו להם כן: והעם
נחם לבנימן כי עשה ידוה פרץ בשבטי ישר
ישראל: ויאמרו זקני העדה מה נעשה להם
לנותרים לנשים כי נשמדה מבנימן אשה: וי
ויאמרו ירושת פלטה לבנימן ולא ימחה שבט
מישראל: ואנחנו לא נוכל לתת להם נשים
מבנתינו כי נשבעו בני ישראל לאמר ארור
נתן אשה לבנימן: ויאמרו הנה חג לידוה ב
בשילה מימים ימימה אשר מצפונה לביתאל
מזרחה שמש לססילה העלה מביתאל שכמה
ומנגב ללבונה: ויצו את בני בנימן לאמר ל
לכו וארבתם בכרמים: וראיתם והנה אם יצ
יצאו בנות שילו לחול במחולת ויצאתם מן ה
הכרמים וחטפתם לכם איש אשתו מבנות ש
שלה והלכתם אל ארץ בנימן: והיה כי יבאו
אבתם או אחיהם לריב אלינו ואמרנו אלהם
חנונו אתם כי לא לקחנו איש אשתו במלחמה
כי לא אתם נתתם להם כעת תאשמו: ויעשו
כן בני בנימן וישאו נשים למספרם מן המח
המחללות אשר גזלו וילכו וישבו אל נחלתם
ויבנו את הערים וישבו בהם: ויתהלכו משם
בני ישראל בעת ההיא איש לשבטו ולמשפחתו
ויצאו משם איש לנחלתו: בימים ההם אין מ
מלך בישראל איש הישר בעיניו יעשה:

דיחי

איש אחד מן הרמתים צופים מהר אפרים ו
ושמו אלקנה בן ירוחם בן אליהוא בן תחו ב
בן צוף אפרתי: ולו שתי נשים שם אחת חנה
ושם השנית פנינה ויהי לפנינה ילדים ולחנה
אין ילדים: ועלה האיש ההוא מעירו מימים
ימימה להשתחות ולזבח ליהוה צבאות בש
בשילה ושם שני בני עלי חפני ופנחס כהנים
ליהוה: ויהי היום ויזבח אלקנה ונתן לפניכה
אשתו ולכל בניה ובנתיה מנות: ולחנה יתן מ
מנה אחת אפים כי את חנה אהב ויהוה סגר
רחמה: וכעסתה צרתה גם כעס בעבור הר
הרעמה כי סגר יהוה בעד רחמה: וכן יעשה
שנה בשנה מדי עלתה בבית יהוה כן תכעי
תכעיסנה ותבכה ולא תאכל: ויאמר לה א
אלקנה אישה חנה למה תבכי ולמה לא תא
תאכלי ולמה ירע לבבך הלא אנכי טוב לך מ
מעשרה בנים: ותקם חנה אחרי אכלה בש
בשילה ואחרי שתה ועלי הכהן ישב על הכ
הכסא על מזוזת היכל יהוה: והיא מרת נפש
ותתפלל על יהוה ובכה תבכה: ותדר נדר ו
ותאמר יהוה צבאות אם ראה תראה בעני א
אמתך וזכרתני ולא תשכח את אמתך ונתת

לאמתך זרע אנשים ונתתיו ליהוה כל ימי חייו
ומרה לא יעלה על ראשו: והיה כי הרבתה
להתפלל לפני יהוה ועלי שמר את פיה: וחנה
היא מדברת על לבה רק שפתיה נעות וקולה
לא ישמע ויחשבה עלי לשכרה: ויאמר
אליה עלי עד מתי תשתברין הסירי את יינך
מעליך: ותען חנה ותאמר לא אדני אשה ק
קשת רוח אנכי ויין ושכר לא שתיתי וא
ואשפך את נפשי לפני יהוה: אל תתן את
אמתך לפני בת בליעל כי מרב שיחי וכע
וכעסי דברתי עד הנה: ויען עלי ויאמר ל
לכי לשלום ואלהי ישראל יתן את שלתך
אשר שאלת מעמו: ותאמר תמצא שפחתך
חן בעיניך ותלך האשה לדרכה ותאכל ופ
ופניה לא היו לה עוד: וישכימו בבקר וי
וישתחוו לפני יהוה וישבו ויבאו אל ביתם
הרמתה וידע אלקנה את חנה אשתו ויזכ
ויזכרה יהוה: ויהי לתקופות הימים ותהר
חנה ותלד בן ותקרא את שמו שמואל כי
מיהוה שאילתיו:

ויעל האיש אלקנה וכל ביתו לזבח
ליהוה את זבח הימים ואת נדרו: וחנה
לא עלתה כי אמרה לאישה עד יגמל הנ
הנער והביאתיו ונראה את פני יהוה וישב
שם עד עולם: ויאמר לה אלקנה אישה
עשי הטוב בעיניך שבי עד גמלך אתו אך
יקם יהוה את דברו ותשב האשה ותנק א
את בנה עד גמלה אתו: ותעלהו עמה כ
כאשר גמלתו בפרים שלשה ואיפה אחת
קמח ונבל

יין ותביאהו בית יהוה שילה והנער נער: ויש
וישחטו את הפר ויביאו את הנער אל עלי:
ותאמר בי אדני חי נפשך אדני אני האשה
הנצבת עמכה בזה להתפלל אל יהוה: אל
הנער הזה התפללתי ויתן יהוה לי את שאל
שאלתי אשר שאלתי מעמו: וגם אנכי השא
השאילתיהו ליהוה כל הימים אשר יהיה הוא
שאול ליהוה וישתחו שם ליהוה:

ותתפלל חנה ותאמר עלץ לבי
ביהוה רמה קרני באלהי רחב פי על איבי כי
שמחתי בישועתך: אין קדוש כיהוה כי אין ב
בלתך ואין צור כאלהינו: אל תרבו תדברו
גבהה גבהה יצא עתק מפיכם כי אל דעות י
יהוה ולא נתכנו עלילות: קשת גבורים חתים
ונבשלים אזרו חיל: שבעים בלחם נשכרו ור
ורעבים חדלו עד עקרה ילדה שבעה ורבת
בנים אמללה: יהוה ממית ומחיה מוריד ש
שאול ויעל: יהוה מוריש ומעשיר משפיל א
אף מרומם: מקים מעפר דל מאשפות ירים
אביון להושיב עם נדיבים וכסא כבוד ינחילם
כי ליהוה מצוקי ארץ וישת עליהם תבל: רג
רגלי חסידו ישמר ורשעים בחשך ידמו כי ל
לא בכח יגבר איש: יהוה יחתו מריבו עלו ב
בשמים ירעם יהוה ידין אפסי ארץ ויתן עז ל
למלכו וירם קרן משיחו:

וילך אלקנה הרמתה אל ביתו
והנער היה משרת את יהוה את פני עלי הכ
הכהן: ובני עלי בני בליעל לא ידעו את יד
יהוה: ומשפט הכהנים את העם כל איש זב
זבח זבח ובא נער הכהן כבשל הבשר והמ

והמזלג שלש השנים בידו: והכה בכיור או ב
בדוד או בקלחת או [illegible]
המזלג יקח הכהן בו [illegible]
הבאים שם בשילה: גם בטרם יקטירון את
החלב ובא נער הכהן ואמר לאיש הזבח תנה
בשר לצלות לכהן ולא יקח ממך בשר מב
מבשל כי אם חי: ויאמר אליו האיש קטר יק
יקטירון כיום החלב וקח לך כאשר תאוה נ
נפשך ואמר לא כי עתה תתן ואם לא לקחתי
בחזקה: ותהי חטאת הנערים גדלה מאד א
את פני יהוה כי נאצו האנשים את מנחת יד
יהוה: ושמואל משרת את פני יהוה נער חג
חגור אפוד בד: ומעיל קטן תעשה לו אמו
והעלתה לו מימים ימימה בעלתה את אישה
לזבח את זבח הימים: וברך עלי את אלקנה
ואת אשתו ואמר ישם יהוה לך זרע מן הא
האשה הזאת תחת השאלה אשר שאל ליד
ליהוה והלכו למקמו: כי פקד יהוה את חנה
ותהר ותלד שלשה בנים ושתי בנות ויגדל ה
הנער שמואל עם יהוה:

ועלי זקן מאד
ושמע את כל אשר יעשון בניו לכל ישראל ו
ואת אשר ישכבן את הנשים הצבאות פתח א
אהל מועד: ויאמר אלהם למה תעשון כ
כדברים האלה אשר אנכי שמע את דב
דבריכם רעים מאת כל העם אלה: אל
בני כי לא טובה השמועה אשר אנכי ש
שמע מעבירם עם יהוה: אם יחטא אי
איש לאיש ופללו אלהים ואם ליהוה יח
יחטא איש מי יתפלל לו ולא ישמעו לק

לקול אבידם כי חנין ידוה להמיתם : ודצער
שמואל הוך תנחל ושובגם עם ידוה וגם עם
אנשים :
ויבא איש האלהים אל עלי ויאמר אליו כה א
אמר ידוה הנגלה נגלתי אל בית אבין בהיו
בהיותם במצרים אל בית פרעה ובחרי אתו
מכל שבטי ישראל לי לכהן לעלות על מזבחי
להקטיר קטרת לשאת אפר לפני ואתנה לב
לבית אבין את כל אשי בני ישראל : למה ת
בעטו בזבחי ובמנחתי אשר צויתי מעון וב
והכבד את בניך ממני להבריאכם בראשית
כל מנחת ישראל לעמי : לכן נאם ידוה אלהי
ישראל אמר אמרתי ביתך ובית אבין יתהלכו
לפני עד עולם ועתה נאם ידוה חלילה לי כי
מכבדי אכבד וכזי יקלו : הנה ימים באים וגד
וגדעתי את זרועך ואת זרוע בית אבין מהיות
זקן בביתך : והבטת צר כל אשר ייט
ייטיב את ישראל ולא יהיה זקן בביתך עד
ימים : ואיש לא אכרית לך מעם מזבחי לכ
לכלות את עיניך ולאדיב את נפשך וכל מר
כרבית ביתך ימתו אנשים : וזה לך האות א
אשר יבא אל שני בניך אל חפני ופנחס כי
ביום אחד ימתו שניהם : והקמתי לי כהן נא
נאמן כאשר בלבבי ובנפשי יעשה ובניתי לו
בית נאמן והתהלך לפני משיחי כל הימים : ו
והיה כל הנותר בביתך יבא להשתחות לו לא
לאגורת כסף וככר לחם ואמר ספחני נא אל
אחת הכהנות לאכל את פתלחם הנשאר שמואל
משרת את ידוה לפני עלי ודבר ידוה היה יק
ר בימים ההם אין חזון נפרץ :

וידי ביום ההוא ועלי שכב
במקומו ועיניו החלו כהות לא יוכל לראות :
ונר אלהים טרם יכבה ושמואל שכב בהיכל
ידוה אשר שם ארון אלהים :
ויקרא ידוה אל שמואל ויאמר הנני :
וירץ אל עלי ויאמר הנני כי קראת לי ויאמר
לא קראתי שוב שכב וילך וישכב : ויסף ידוה
קרא עוד שמואל ויקם שמואל וילך אל עלי
ויאמר הנני כי קראת לי ויאמר לא קראתי בני
שוב שכב : ושמואל טרם ידע את ידוה וטרם
יגלה אליו דבר ידוה : ויסף ידוה קרא שמואל
בשלישית ויקם וילך אל עלי ויאמר הנני כי
קראת לי ויבן עלי כי ידוה קרא לנער : ויאמר
עלי לשמואל לך שכב והיה אם יקרא אליך ו
ואמרת דבר ידוה כי שמע עבדך וילך שמו
שכב אל מקומו : ויבא ידוה ויתיצב ו
ויקרא כפעם בפעם שמואל שמואל ויאמר
שמואל דבר כי שמע עבדך :
ויאמר ידוה אל שמואל הנה אנכי עשה
דבר בישראל אשר כל שמעו תצלנה שתי א
אזניו : ביום ההוא אקים אל עלי את כל אשר
דברתי אל ביתו החל וכלה : והגדתי לו כי ש
שופט אני את ביתו עד עולם בעון אשר ידע
כי מקללים להם בניו ולא כהה בהם : ולכן נ
נשבעתי לבית עלי אם יתכפר עון בית עלי ם
בזבח ובמנחה עד עולם : וישכב שמואל עד
הבקר ויפתח את דלתות בית ידוה ושמואל
ירא מהגיד את המראה אל עלי : ויקרא עלי
אל שמואל ויאמר שמואל

בני ויאמר הנני : ויאמר מה הדבר אשר דבר
אליך אל נא תכחד ממני כה יעשה לך אלהי
אלהים וכה יוסף אם תכחד ממני דבר מכל
הדבר אשר דבר אליך : ויגד לו שמואל את
כל הדברים ולא כחד ממנו ויאמר ידוה הוא
הטוב בעיניו יעשה : ויגדל שמואל וידוה ה
היה עמו ולא הפיל מכל דבריו ארצה : ו
וידע כל ישראל מדן ועד באר שבע כי נאמן
שמואל לנביא לידוה :
ויסף ידוה להראה בשלה כי נגלה ידוה אל
שמואל בשלה בדבר ידוה : ויהי דבר שמ
שמואל לכל ישראל ויצא ישראל לקראת פ
פלשתים למלחמה ויחנו על האבן העזר ופל
ופלשתים חנו באפק : ויערכו פלשתים לקר
לקראת ישראל ויהט המלחמה ויגף ישר
ישראל לפני פלשתים ויכו במערכה בשדה
כארבעת אלפים איש : ויבא העם אל המח
המחנה ויאמרו זקני ישראל למה נגפנו ידוה
היום לפני פלשתים נקחה אלינו משילה את
ארון ברית ידוה ויבא בקרבנו וישיענו מכף
אויבנו : וישלח העם שילה וישאו משם את א
ארון ברית ידוה צבאות יושב הכרבים ושם
שני בני עלי עם ארון ברית האלהים חפני ו
ופנחס : ויהי בבא ארון ברית ידוה אל המח
המחנה ויריעו כל ישראל תרועה גדולה ותה
ותהם הארץ : וישמעו פלשתים את קול הת
התרועה ויאמרו מה קול התרועה הגדלה ה
הזאת במחנה העברים וידעו כי ארון ידוה ב
בא אל המחנה : ויראו הפלשתים כי אמרו

בא אלהים אל המחנה ויאמרו אוי לנו כי לא
היתה כזאת אתמל שלשם : אוי לנו מי יצי
יצילנו מיד האלהים האדירים האלה אלה ה
הם האלהים המכים את מצרים בכל מכה ב
במדבר : התחזקו והיו לאנשים פלשתים פן
תעבדו לעברים כאשר עבדו לכם והייתם ל
לאנשים והלחמתם : וילחמו פלשתים ונגף
ישראל וינסו איש לאהליו ותהי המכה גדולה
מאד ויפל מישראל שלשים אלף רגלי וארון
אלהים נלקח ושני בני עלי מתו חפני ופנחס :
וירץ איש בנימן מהמערכה ויבא שלה ביום
ההוא וגדיו קרעים ואדמה על ראשו : ויבא
והנה עלי יושב על הכסא ידרך מצפה כי
היה לבו חרד על ארון האלהים והאיש בא
להגיד בעיר ותזעק כל העיר : וישמע עלי את
קול הצעקה ויאמר מה קול ההמון הזה והא
והאיש מהר ויבא ויגד לעלי : ועלי בן תשעים
ושמנה שנה ועיניו קמה ולא יכל לראות : ו
ויאמר האיש אל עלי אנכי הבא מן המערכה
המערכה ואני מן המערכה נסתי היום ויאמר
מה היה הדבר בני : ויען המבשר ויאמר נס י
ישראל לפני פלשתים וגם מגפה גדולה ה
היתה בעם וגם שני בניך מתו חפני ופנחס ו
וארון האלהים נלקח :
ויהי כהזכירו את
ארון האלהים ויפל מעל הכסא אחרנית בעד
יד השער ותשבר מפרקתו וימת כי זקן האיש
וכבד והוא שפט את ישראל ארבעים שנ
שנה : וכלתו אשת פנחס הרה לדת ותשמע

אֶת־חַשְׁבּוֹעָה אֶל־הֵילָקַח אֶרֶץ הָאֱלֹהִים וְשֶׁת
חֲמִיטָה וַאֲשֵׁרָה וְתַלְתַּל כִּי נִרְפְּסוּ עָלֶיהָ צ
אֲרִיָּה׃ וּבְעֵת מִתָּה וַתִּדְבַּרְסָה הַנַּצָּבוֹת עָלֶיהָ
אֶל תֵּדְאִי כִּי־בֵן יֻלַּדְתְּ לֹא עֲטָרָה לֹא שָׁוְתָה ל
לָבָה׃ וְהִקְרִא לְנַעֲרַיְכֶבֹד לְאֹגֶר גָּלָה כֹּב
כָּבוֹד מִיִּשְׂרָאֵל אֶל הֵילָקַח אֶרֶץ הָאֱלֹהִים וּא
וְאֶל מֵת חֲמִיטָה וְאִשְׁתּוֹ׃ וַתֹּאמֶר גָּלָה כָּבוֹד מִי
מִיִּשְׂרָאֵל כִּי נִלְקַח אֶרֶץ הָאֱלֹהִים׃

וּפְלִשְׁתִּים לָקְחוּ אֶת אֲרוֹן
יהָאֱלֹהִים וַיְבִיאֻהוּ מֵאֶבֶן הָעֵזֶר אַשְׁדּוֹדָה׃ וַיִּק
וְיִקְחוּ פְלִשְׁתִּים אֶת אֲרוֹן הָאֱלֹהִים וַיְבִיאוּ אֹתוֹ
בֵּית דָּגוֹן וַיַּצִּגוּ אֹתוֹ אֵצֶל דָּגוֹן׃ וַיַּשְׁכִּימוּ אַשׁ
אַשְׁדּוֹדִים מִמָּחֳרָת וְהִנֵּה דָגוֹן נֹפֵל לְפָנָיו אַר
אַרְצָה לִפְנֵי אֲרוֹן יְהוָה וְיִקְחוּ אֶת־דָּגוֹן וַיְשִׁיבֻ
אֹתוֹ לִמְקוֹמוֹ׃ וַיַּשְׁכִּימוּ בַבֹּקֶר מִמָּחֳרָת וְהִנֵּה
דָגוֹן נֹפֵל לְפָנָיו אַרְצָה לִפְנֵי אֲרוֹן יְהוָה וְרֹאשׁ
דָּגוֹן וּשְׁתֵּי כַּפוֹת יָדָיו כְּרֻתוֹת אֶל־הַמִּפְתָּן רַק
דָּגוֹן נִשְׁאַר עָלָיו׃ עַל־כֵּן לֹא־יִדְרְכוּ כֹהֲנֵי דָ
דָּגוֹן וְכֹל הַבָּאִים בֵּית דָּגוֹן עַל־מִפְתַּן דָּגוֹן כַּא
בְּאַשְׁדּוֹד עַד הַיּוֹם הַזֶּה׃

וַתִּכְבַּד יַד יְהוָה אֶל־
הָאַשְׁדּוֹדִים וַיְשֹׁמֵם וַיַּךְ אֹתָם בְּטְחֹרִים אֶת־
אַשְׁדּוֹד וְאֶת־גְּבוּלֶיהָ׃ וַיִּרְאוּ אַנְשֵׁי אַשְׁדּוֹד כִּי
כֵן וַאֲמָרוּ לֹא יֵשֵׁב אֲרוֹן אֱלֹהֵי יִשְׂרָאֵל עִמָּנוּ
כִּי־קָשְׁתָה יָדוֹ עָלֵינוּ וְעַל דָּגוֹן אֱלֹהֵינוּ׃ וַיִּשְׁלְחוּ
וַיֶּאֱסְפוּ אֶת־כָּל־סַרְנֵי פְלִשְׁתִּים וַיֹּאמְרוּ מַה־נַּעֲשֶׂה לַאֲרוֹן אֱלֹהֵי יִשְׂרָאֵל וַיֹּאמְרוּ גַּת י
יָסֹב אֲרוֹן אֱלֹהֵי יִשְׂרָאֵל וַיָּסֹבּוּ אֶת אֲרוֹן א
אֱלֹהֵי יִשְׂרָאֵל׃ וַתְּהִי אַחֲרֵי הֲסַבּוּ אֹתוֹ וַתְּהִי יַד

יְהוָה בָּעִיר מְהוּמָה גְּדוֹלָה מְאֹד וַיַּךְ אֶת אַנְשֵׁי
הָעִיר מִקָּטֹן וְעַד גָּדוֹל וַיִּשְׁתְּרוּ לָהֶם טְחֹרִים׃
וַיִּשְׁלְחוּ אֶת אֲרוֹן הָאֱלֹהִים עֶקְרוֹן וַיְהִי כְּבֹא א
אֲרוֹן הָאֱלֹהִים עֶקְרוֹן וַיִּזְעֲקוּ הָעֶקְרֹנִים לֵאמֹר
הֵסֵבּוּ אֵלַי אֶת־אֲרוֹן אֱלֹהֵי יִשְׂרָאֵל לְהָמִי
לְהָמִיתֵנִי וְאֶת־עַמִּי׃ וַיִּשְׁלְחוּ וַיֶּאֶסְפוּ אֶת־כ
כָּל־סַרְנֵי פְלִשְׁתִּים וַיֹּאמְרוּ שַׁלְּחוּ אֶת־אֲרוֹן
אֱלֹהֵי יִשְׂרָאֵל וְיָשֹׁב לִמְקֹמוֹ וְלֹא־יָמִית אֹתִי וְא
וְאֶת־עַמִּי כִּי־הָיְתָה מְהוּמַת מָוֶת בְּכָל־הָעִיר
כְּבָדָה מְאֹד יַד הָאֱלֹהִים שָׁם׃ וְהָאֲנָשִׁים אֲשֶׁר
לֹא־מֵתוּ הֻכּוּ בַּטְּחֹרִים וַתַּעַל שַׁוְעַת הָעִיר
הַשָּׁמָיִם׃

וַיְהִי אֲרוֹן יְהוָה בִּשְׂדֵה
שְׁבָעָה חֳדָשִׁים׃ וַיִּקְרְאוּ פְלִשְׁתִּים לַכֹּהֲנִים
וְלַקְּסָמִים לֵאמֹר מַה־נַּעֲשֶׂה לַאֲרוֹן יְהוָה ה
הוֹדִיעֻנוּ בַּמֶּה נְשַׁלְּחֶנּוּ לִמְקוֹמוֹ׃ וַיֹּאמְרוּ א
אִם־מְשַׁלְּחִים אֶת־אֲרוֹן אֱלֹהֵי יִשְׂרָאֵל אַל־
תְּשַׁלְּחֻהוּ רֵיקָם כִּי־הָשֵׁב תְּשִׁיבוּ לוֹ אָשָׁם
אָז תֵּרָפְאוּ וְנֹדַע לָכֶם לָמָּה לֹא־תָסוּר יָדוֹ מ
מִכֶּם׃ וַיֹּאמְרוּ מַה־הָאָשָׁם אֲשֶׁר נָשִׁיב לוֹ וַ
וַיֹּאמְרוּ מִסְפַּר סַרְנֵי פְלִשְׁתִּים חֲמִשָּׁה טְחֹרֵי
זָהָב וַחֲמִשָּׁה עַכְבְּרֵי זָהָב כִּי מַגֵּפָה אַחַת ל
לְכֻלָּם וְלִסַּרְנֵיכֶם׃ וַעֲשִׂיתֶם צַלְמֵי טְחֹרֵיכֶם
וְצַלְמֵי עַכְבְּרֵיכֶם הַמַּשְׁחִיתִם אֶת־הָאָרֶץ וְ
וְנִתַּתֶּם לֵאלֹהֵי יִשְׂרָאֵל כָּבוֹד אוּלַי יָקֵל אֶת
יָדוֹ מֵעֲלֵיכֶם וּמֵעַל אֱלֹהֵיכֶם וּמֵעַל אַרְצְכֶם׃
וְלָמָּה תְכַבְּדוּ אֶת־לְבַבְכֶם כַּאֲשֶׁר כִּבְּדוּ מִצְרַיִם וּפַרְעֹה אֶת־לִבָּם הֲלֹא כַּאֲשֶׁר ה
וַיִּתְעַלֵּל בָּהֶם וַיְשַׁלְּחֻם וַיֵּלֵכוּ׃

וְעַתָּה קְחוּ וְעֲשׂוּ עֲגָלָה חֲדָשָׁה אַחַת וּשְׁתֵּי פָר
פָּרוֹת עָלוֹת אֲשֶׁר לֹא־עָלָה עֲלֵיהֶם עֹל וַאֲסַר
וְאֶסַּרְתֶּם אֶת־הַפָּרוֹת בָּעֲגָלָה וַהֲשֵׁבֹתֶם בְּנֵיהֶם
מֵאַחֲרֵיהֶם הַבָּיְתָה׃ וְלָקַחְתֶּם אֶת־אֲרוֹן יְהוָה
וְנִתַּתֶּם אֹתוֹ אֶל־הָעֲגָלָה וְאֶת־כְּלֵי הַזָּהָב אֲשֶׁר
הֲשֵׁבֹתֶם לוֹ אָשָׁם תָּשִׂימוּ בַּאֲרִגָּז בְּצִדּוֹ וְשִׁלַּחְתֶּם
וְשִׁלַּחְתֶּם אֹתוֹ וְהָלַךְ׃ וּרְאִיתֶם אִם־דֶּרֶךְ גְּבוּלוֹ
יַעֲלֶה בֵּית שֶׁמֶשׁ הוּא עָשָׂה לָנוּ אֶת־כָּל־הָרָעָה
הַגְּדוֹלָה הַזֹּאת וְאִם־לֹא יָדַעְנוּ כִּי־לֹא יָדוֹ נָג
נָגְעָה בָּנוּ מִקְרֶה הוּא הָיָה לָנוּ׃ וַיַּעֲשׂוּ הָאֲנ
וְהָאֲנָשִׁים כֵּן וַיִּקְחוּ שְׁתֵּי פָרוֹת עָלוֹת וַיַּאַסְרֻם
בָּעֲגָלָה וְאֶת־בְּנֵיהֶם כָּלְאוּ בַבָּיִת׃ וַיַּשִּׁבוּ אֶת־אֲ
אֲרוֹן יְהוָה אֶל־הָעֲגָלָה וְאֶת־הָאַרְגָּז וְאֶת־עַכְבְּ
עַכְבְּרֵי הַזָּהָב וְאֶת־צַלְמֵי טְחֹרֵיהֶם׃ וַיִּשְׁרְנָה
הַפָּרוֹת בַּדֶּרֶךְ עַל־דֶּרֶךְ בֵּית שֶׁמֶשׁ בְּמִסְלָה א
אַחַת הָלְכוּ הָלוֹךְ וְגָעוֹ וְלֹא סָרוּ יָמִין וּשְׂמֹאל
וְסַרְנֵי פְלִשְׁתִּים הֹלְכִים אַחֲרֵיהֶם עַד־גְּבוּל ב
בֵּית שָׁמֶשׁ׃ וּבֵית שֶׁמֶשׁ קֹצְרִים קְצִיר חִטִּים ב
בָּעֵמֶק וַיִּשְׂאוּ אֶת־עֵינֵיהֶם וַיִּרְאוּ אֶת־הָאָרוֹן וַ
וַיִּשְׂמְחוּ לִרְאוֹת׃ וְהָעֲגָלָה בָּאָה אֶל־שְׂדֵה יְ
יְהוֹשֻׁעַ בֵּית הַשִּׁמְשִׁי וַתַּעֲמֹד שָׁם וְשָׁם אֶבֶן ג
גְּדוֹלָה וַיְבַקְּעוּ אֶת־עֲצֵי הָעֲגָלָה וְאֶת־הַפָּרוֹת ה
הֶעֱלוּ עֹלָה לַיהוָה׃ וְהַלְוִיִּם
הֵרִידוּ׃ אֶת אֲרוֹן יְהוָה וְאֶת־הָאַרְגָּז אֲשֶׁר א
אִתּוֹ אֲשֶׁר־בּוֹ כְּלֵי זָהָב וַיָּשִׂימוּ אֶל־הָאֶבֶן הַגְּ
הַגְּדוֹלָה וְאַנְשֵׁי בֵית שֶׁמֶשׁ הֶעֱלוּ עֹלוֹת וַיִּזְבְּ
וַיִּזְבְּחוּ זְבָחִים בַּיּוֹם הַהוּא לַיהוָה׃ וַחֲמִשָּׁה סַרְנֵי פְ
פְּלִשְׁתִּים רָאוּ וַיָּשֻׁבוּ עֶקְרוֹן בַּיּוֹם הַהוּא׃

וְאֵלֶּה טְחֹרֵי הַזָּהָב אֲשֶׁר הֵשִׁיבוּ פְלִשְׁתִּים
אָשָׁם לַיהוָה לְאַשְ�dוֹד אֶחָד לְעַזָּה אֶחָד לְאַשְׁ

לְאַשְׁקְלוֹן אֶחָד לְגַת אֶחָד לְעֶקְרוֹן אֶחָד׃
וַעֲכְבְּרֵי הַזָּהָב כְּמִסְפַּר כָּל־עָרֵי
פְלִשְׁתִּים לַחֲמִשֶּׁת הַסַּרְנִים מֵעִיר מִבְצָר וְעַד
כְּפַר הַפְּרָזִי וְעַד׀ אָבֵל הַגְּדוֹלָה אֲשֶׁר הִנִּיחוּ
עָלֶיהָ אֶת־אֲרוֹן יְהוָה עַד הַיּוֹם הַזֶּה בִּשְׂדֵה יְ
יְהוֹשֻׁעַ בֵּית הַשִּׁמְשִׁי׃ וַיַּךְ בְּאַנְשֵׁי בֵית שֶׁמֶשׁ
כִּי רָאוּ בַּאֲרוֹן יְהוָה וַיַּךְ בָּעָם שִׁבְעִים אִישׁ ח
חֲמִשִּׁים אֶלֶף אִישׁ וַיִּתְאַבְּלוּ הָעָם כִּי־הִכָּה יְ
יְהוָה בָּעָם מַכָּה גְדוֹלָה׃ וַיֹּאמְרוּ אַנְשֵׁי בֵית ש
שֶׁמֶשׁ מִי יוּכַל לַעֲמֹד לִפְנֵי יְהוָה הָאֱלֹהִים הַק
הַקָּדוֹשׁ הַזֶּה וְאֶל־מִי יַעֲלֶה מֵעָלֵינוּ׃ וַיִּשְׁלְחוּ מ
מַלְאָכִים אֶל־יֹשְׁבֵי קִרְיַת יְעָרִים לֵאמֹר הֵשִׁיבוּ
פְלִשְׁתִּים אֶת־אֲרוֹן יְהוָה רְדוּ הַעֲלוּ אֹתוֹ אֵלֵי
אֲלֵיכֶם׃ וַיָּבֹאוּ אַנְשֵׁי קִרְיַת יְעָרִים וַיַּעֲלוּ אֶת
אֲרוֹן יְהוָה וַיָּבִיאוּ אֹתוֹ אֶל־בֵּית אֲבִינָדָב אֲשֶׁר
בַּגִּבְעָה וְאֶת־אֶלְעָזָר בְּנוֹ קִדְּשׁוּ לִשְׁמֹר אֶת־אֲר
אֲרוֹן יְהוָה׃ וַיְהִי
מִן־הַיּוֹם אֲשֶׁר יָשְׁבוּ אֲרוֹן בְּקִרְיַת יְעָרִים וַיִּרְבּוּ הַיָּמִים
וַיִּהְיוּ עֶשְׂרִים שָׁנָה וַיִּנְהֲגוּ כָּל־בֵּית יִשְׂרָאֵל אַחֲרֵי
יְהוָה׃ וַיֹּאמֶר שְׁמוּאֵל אֶל־
כָּל־בֵּית יִשְׂרָאֵל לֵאמֹר אִם בְּכָל־לְבַבְכֶם אַתֶּם
שָׁבִים אֶל־יְהוָה הָסִירוּ אֶת־אֱלֹהֵי הַנֵּכָר מִכ
מִתּוֹכְכֶם וְהָעַשְׁתָּרוֹת וְהָכִינוּ לְבַבְכֶם אֶל־יְהוָה
וְעִבְדֻהוּ לְבַדּוֹ וְיַצֵּל אֶתְכֶם מִיַּד פְּלִשְׁתִּים׃
וַיָּסִירוּ בְנֵי יִשְׂרָאֵל אֶת־הַבְּעָלִים וְאֶת הָעַ
הָעַשְׁתָּרוֹת וַיַּעַבְדוּ אֶת־יְהוָה לְבַדּוֹ׃
וַיֹּאמֶר שְׁמוּאֵל קַבְּצוּ אֶת־
כָּל־יִשְׂרָאֵל הַמִצְפָּתָה וְאֶתְפַּלֵּל בַּעַדְכֶם אֶל־יְ
יְהוָה׃ וַיִּקָּבְצוּ הַמִצְפָּתָה וַיִּשְׁאֲבוּ מַיִם וַ
וַיִּשְׁפְּכוּ לִפְנֵי יְהוָה וַיָּצֻמוּ בַיּוֹם הַהוּא וַיֹּאמְרוּ

ההוא ויאמרו שם חטאנו ליהוה וישפט שמ
שמואל את בני ישראל במצפה: וישמעו פל
פלשתים כי התקבצו בני ישראל המצפתה וי
ויעלו סרני פלשתים אל ישראל וישמעו בני
ישראל ויראו מפני פלשתים: ויאמרו בני יש
ישראל אל שמואל אל תחרש ממנו מזעק א
אל יהוה אלהינו וישיענו מיד פלשתים: ויקח
שמואל טלה חלב אחד ויעלה עלה כליל לי
ליהוה ויזעק שמואל אל יהוה בעד ישראל וי
ויענהו יהוה: ויהי שמואל מעלה העלה ופל
ופלשתים נגשו למלחמה בישראל וירעם יד
יהוה בקול גדול ביום ההוא על פלשתים וי
ויהומם וינגפו לפני ישראל: ויצאו אנשי יש
ישראל מן המצפה וירדפו את פלשתים ויכ
ויכם עד מתחת לבית כר: ויקח שמואל אבן
אחת וישם בין המצפה ובין השן ויקרא את
שמה אבן העזר ויאמר עד הנה עזרנו יהוה:
ויכנעו פלשתים ולא יספו עוד לבא בגבול י
ישראל ותהי יד יהוה בפלשתים כל ימי שמ
שמואל: ותשבנה הערים אשר לקחו פלש
פלשתים מאת ישראל לישראל מעקרון ועד
גת ואת גבולן הציל ישראל מיד פלשתים וי
ויהי שלום בין ישראל ובין האמרי: וישפט ש
שמואל את ישראל כל ימי חייו: והלך מדי
שנה בשנה וסבב ביתאל והגלגל והמצפה ו
ושפט את ישראל את כל המקמות האלה:
ותשבתו הרמתה כי שם ביתו ושם שפט את
ישראל ויבן שם מזבח ליהוה:

(ויהי כאשר זקן שמואל
וישם את בניו שפטים לישראל: ויהי שם בנו

הבכור יואל ושם משנהו אביה שפטים בב
בבאר שבע: ולא הלכו בניו בדרכיו ויטו אח
אחרי הבצע ויקחו שחד ויטו משפט:
ויתקבצו כל זקני יש
ישראל ויבאו אל שמואל הרמתה: ויאמרו
אליו הנה אתה זקנת ובניך לא הלכו בדרכיך
עתה שימה לנו מלך לשפטינו ככל הגוים:
וירע הדבר בעיני שמואל כאשר אמרו תנה
לנו מלך לשפטינו ויתפלל שמואל אל יהוה:
ויאמר יהוה אל שמ
שמואל שמע בקול העם לכל אשר יאמרו א
אליך כי לא אתך מאסו כי אתי מאסו ממלך
עליהם: ככל המעשים אשר עשו מיום הע
העלתי אתם ממצרים ועד היום הזה ויעזבני
ויעבדו אלהים אחרים כן המה עשים גם לך:
ועתה שמע בקולם אך כי העד תעיד בהם ו
והגדת להם משפט המלך אשר ימלוך ע
עליהם: ויאמר שמואל את כל דברי
יהוה אל העם השאלים מאתו מלך:
ויאמר זה יהיה משפט
המלך אשר ימלך עליכם את בניכם יקח וש
ושם לו במרכבתו ובפרשיו ורצו לפני מרכ
מרכבתו: ולשום לו שרי אלפים ושרי חמשים
ולחרוש חרישו ולקצור קצירו ולעשות כלי מ
מלחמתו וכלי רכבו: ואת בנתיכם יקח לרק
לרקחות ולטבחות ולאפות: ואת שדתיכם
ואת כרמיכם וזיתיכם הטובים יקח ונתן לעב
לעבדיו: וזרעיכם וכרמיכם יעשר ונתן לסרי
לסריסיו ולעבדיו: ואת עבדכם ואת שפח
שפחתכם ואת בחוריכם הטובים ואת חמ

חמריכם יקח ועשה למלאכתו: צאנכם יע
יעשר ואתם תהיו לו לעבדים: וזעקתם ביום
ההוא מלפני מלככם אשר בחרתם לכם ולא
יענה יהוה אתכם ביום ההוא: וימאנו העם
לשמע בקול שמואל ויאמרו לא כי אם מל
מלך יהיה עלינו: והיינו גם אנחנו ככל הגוים
ושפטנו מלכינו ויצא לפנינו ונלחם את מלח
מלחמתינו: וישמע שמואל את כל דברי העם
וידברם באזני יהוה:
ויאמר יהוה אל שמואל שמע בקולם והמל
והמלכת להם מלך ויאמר שמואל אל אנשי י
ישראל לכו איש לעירו:

(ויהי איש מבן ימין ושמו
קיש בן אביאל בן צרור בן בכורת בן אפיח
בן איש ימיני גבור חיל: ולו היה בן ושמו ש
שאול בחור וטוב ואין איש מבני ישראל טוב
ממנו משכמו ומעלה גבוה מכל העם: ותא
ותאבדנה האתנת לקיש אבי שאול ויאמר ק
קיש אל שאול בנו קח נא אתך את אחד מה
מהנערים וקום לך בקש את האתנת: ויעבר
בהר אפרים ויעבר בארץ שלישה ולא מצאו
ויעברו בארץ שעלים ואין ויעבר בארץ ימ
ימיני ולא מצאו: המה באו בארץ צוף ושא
ושאול אמר לנערו אשר עמו לכה ונשובה פ
פן יחדל אבי מן האתנת ודאג לנו: ויאמר לו
הנה נא איש אלהים בעיר הזאת והאיש נב
נכבד כל אשר ידבר בא יבא עתה נלכה שם
אולי יגיד לנו את דרכנו אשר הלכנו עליה:
ויאמר שאול לנערו והנה נלך ומה נביא ל
לאיש כי הלחם אזל מכלינו ותשורה אין לה

להביא לאיש האלהים ומה אתנו: ויוסף הנ
הנער לענות את שאול ויאמר הנה נמצא ב
בידי רבע שקל כסף ונתתי לאיש האלהים וה
והגיד לנו את דרכינו: לפנים בישראל כה א
אמר האיש בלכתו לדרש אלהים לכו ונלכה
עד הראה כי לנביא היום יקרא לפנים הר
הראה: ויאמר שאול לנערו טוב דברך לכה
נלכה וילכו אל העיר אשר שם איש האלהים:
המה עולים במעלה העיר והמה מצאו נע
נערות יצאות לשאוב מים ויאמרו להן היש
בזה הראה: ותענינה אתם ותאמרנה יש הנה
לפניך מהר: עתה כי היום בא לעיר כי זבח
היום לעם בבמה: כבאכם העיר כן תמצאון
אתו בטרם יעלה הבמתה לאכל כי לא יא
יאכל העם עד באו כי הוא יברך הזבח ואח
ואחריכן יאכלו הקראים ועתה עלו כי אתו ב
כהיום תמצאון אתו: ויעלו העיר המה באים
בתוך העיר והנה שמואל יצא לקראתם לע
לעלות הבמה:
וידוה גלה את אזן שמואל יום אחד
לפני בא שאול לאמר: כעת מחר אשלח א
אליך איש מארץ בנימן ומשחתו לנגיד על ע
עמי ישראל והושיע את עמי מיד פלשתים כי
ראיתי את עמי כי באה צעקתו אלי: ושמואל
ראה את שאול וידוה ענהו הנה האיש אשר
אמרתי אליך זה יעצר בעמי: ויגש שאול את
שמואל בתוך השער ויאמר הגידה נא לי אי
זה בית הראה: ויען שמואל את שאול ויא
ויאמר אנכי הראה עלה לפני הבמה ואכלתם
עמי היום ושלחתיך

ה

בבקר כל אשר במבחך אניד לך: ולאתנות
האמר לך הימים שלשת הימים אל תשם את
לבך להם כי נמצאו ולמי כל חמדת ישראל
הלא לך ולכל בית אביך:

ויען שאול ויאמר
הלא בן ימיני אנכי מקטני שבטי ישראל ומ
ומשפחתי הצערה מכל משפחת שבטי בנ
בנימן ולמה דברת אלי כדבר הזה:

ויקח שמואל את
שאול ואת נערו ויבאם לשכתה ויתן להם מ
במקום ראש הקראים והמה כשלשים איש:
ויאמר שמואל למטבח תנה את המנה אשר נ
נתתי לך אשר אמרתי אליך שים אותה עמך:
וירם המטבח את השוק והעליה וישם לפני ש
שאול ויאמר הנה הנשאר שים לפניך אכול
כי למועד שמר לך לאמר העם קראתי אי
ויאכל שאול עם שמואל ביום ההוא: וירדו
מהבמה העירה וידבר עם שאול על הגג: ויש
וישכבו ויהי כעלות השחר ויקרא שמואל א
אל שאול הגגה לאמר קומה ואשלחך ויקם
שאול ויצאו שניהם הוא ושמואל החוצה:
המה יורדים בקצה העיר ושמואל אמר אל
שאול אמר לנער ויעבר לפנינו ויעבר ואתה
עמד כיום ואשמיעך את דבר אלהים:

ויקח שמואל את פך
השמן ויצק על ראשו וישקהו ויאמר הא
כי משחך יהוה על נחלתו לנגיד: כלכתך היום
מעמדי ומצאת שני אנשים עם קברת רחל
בגבול בנימן בצלצח ואמרו אליך נמצאו ה
האתנות אשר הלכת לבקש והנה נטש אביך

את דברי האתנות ודאג לכם לאמר מה אע
אעשה לבני: והלפת כשם והלאה ובאת עד
אלון תבור ומצאוך שם שלשה אנשים עלים
אל האלהים בית אל אחד נשא שלשה גדים
ואחד נשא שלשת כברות לחם ואחד נשא נ
נבל יין: ושאלו לך לשלום ונתנו לך שתי ל
לחם ולקחת מידם: אחר כן תבוא אל גבעת
האלהים אשר שם נציבי פלשתים והיה כב
בואך שם העיר ופגעת חבל נביאים ירדים
מהבמה ולפניהם נבל ותף וחליל וכנור והמ
המה מתנבאים: ועלתה עליך רוח יהוה והת
והתנבית עמם ונהפכת לאיש אחר: והיה כי
תבאנה האתות האלה לך עשה לך אשר תמ
תמצא ירך כי האלהים עמך: וירדת לפני ה
הלגל והנה אנכי יורד אליך להעלות עלות
לזבח זבחי שלמים שבעת ימים תוחל עד באי
אליך והודעתי לך את אשר תעשה: והיה כ
כהפנתו שכמו ללכת מעם שמואל ויהפך לו
אלהים לב אחר ויבאו כל האתות האלה בי
ביום ההוא:

ויבאו שם הגבעתה והנה
חבל נביאים לקראתו ותצלח עליו רוח אלה
אלהים ויתנבא בתוכם: ויהי כל יודעו מא
מאתמול שלשום וירא והנה עם נביאים נבא
ויאמר העם איש אל רעהו מה היה לבן ק
קיש הגם שאול בנביאים: ויען איש ממם ו
ויאמר ומי אביהם על כן היתה למשל הגם ש
שאול בנביאים: ויכל מהתנבות ויבא הב
הבמה: ויאמר דד שאול אליו ואל נע
נערו אן

ויאמר אל אתנות אשר הלכת לבקש ואראה כי
אין ונבא אל שמואל: ויאמר דד שאול הג
הגידה נא לי מה אמר לכם שמואל: ויאמר
שאול אל דוד הגד הגיד לנו כי נמצאו האת
האתנות את דבר המלוכה לא הגיד לו אשר
אמר שמואל: וישם שמואל את העם אל יד
יהוה ויאמר: ויאמר אל בני ישראל כה א
אמר יהוה אלהי ישראל אנכי העליתי את יש
ישראל ממצרים ואציל אתכם מיד מצרים ו
ומיד כל הממלכות הלחצים אתכם: ואתם
היום מאסתם את אלהיכם אשר הוא מושיע
לכם מכל רעותיכם וצרותיכם ותאמרו לו כי
מלך תשים עלינו ועתה התיצבו לפני יהוה ל
לשבטיכם ולאלפיכם: ויקרב שמואל את כל
זקני ישראל וילכד שבט בנימן: ויקרב את
שבט בנימן למשפחתיו ותלכד משפחת המ
המטרי וילכד שאול בן קיש ויבקשהו ולא נ
נמצא: וישאלו עוד ביהוה הבא עוד הלום
איש ויאמר יהוה הנה הוא נחבא אל הכלים:
וירצו ויקחהו משם ויתיצב בתוך העם ויגבה
מכל העם משכמו ומעלה: ויאמר שמואל אל
כל העם הראיתם אשר בחר בו יהוה כי אין
כמוהו בכל העם ויריעו כל העם ויאמרו יחי
המלך:

וידבר שמואל אל העם את משפט המלוכה ו
ויכתב בספר ויניח לפני יהוה וישלח שמואל
את כל העם איש לביתו: גם שאול הלך לב
לביתו בגבעתה וילכו עמו החיל אשר נגע א
אלהים בלבם: ובני בליעל אמרו מה יושיענו

זה ויבזהו ולא הביאו לו מנחה ויהי כמחרישו

ויש נחש העמוני

ויחן על יבש גלעד ויאמרו כל אנשי יבש אל
נחש כרת לנו ברית ונעבדך: ויאמר אליהם נ
נחש העמוני באות אכרת לכם בזאת חרפ
כל עין ימין ושמתיה חרפה על כל ישראל: ו
ויאמרו אליו זקני יבש הרף לנו שבעת ימים
ונשלחה מלאכים בכל גבול ישראל ואם אין
מושיע אותנו ויצאנו אליך: ויבאו המלאכים
גבעת שאול וידברו הדברים באזני העם ו
וישא כל העם את קולם ויבכו: והנה שאול
בא אחרי הבקר מן השדה ויאמר שאול מה
לעם כי יבכו ויספרו לו את דברי אנשי יבש:
ותצלח רוח אלהים על שאול כשמעו את הד
הדברים האלה ויחר אפו מאד: ויקח צמד
בקר ויתחתהו וישלח בכל גבול ישראל ביד ה
המלאכים לאמר אשר איננו יוצא אחרי שא
שאול ואחר שמואל כה יעשה לבקרו ויפל פ
פחד יהוה על העם ויצאו כאיש אחד: ויפק
ויפקדם בבזק ויהיו בני ישראל שלש מאות
אלף ואיש יהודה שלשים אלף: ויאמרו לכל
למלאכים הבאים כה תאמרון לאיש יבש גל
גלעד מחר תהיה לכם תשועה בחם השמש ו
ויבאו המלאכים ויגידו לאנשי יבש וישמחו:
ויאמרו אנשי יבש מחר נצא אליכם ועשיתם
לנו ככל הטוב בעיניכם: ויהי ממחרת ו
וישם שאול את העם שלשה ראשים ויב
ויבאו בתוך המחנה באשמרת הבקר ו
ויכו את עמון עד חום היום

ויהי הנשארים ויפצו ולא נשארו בם שנים י
יחד: ויאמר העם אל שמואל מי האמר ש
שאול ימלוך עלינו תנו האנשים ונמיתם: ויא
ויאמר שאול לא יומת איש ביום הזה כי היום
עשה ידוה תשועה בישראל:

ויאמר שמואל אל העם לכו
ונלכה הגלגל ונחדש שם המלוכה: וילכו כל
העם הגלגל וימליכו שם את שאול לפני יד
ידוה בגלגל ויזבחו שם זבחים שלמים לפני י
ידוה וישמח שם שאול וכל אנשי ישראל עד
מאד: ויאמר שמואל
אל כל ישראל הנה שמעתי בקולכם לכל א
אשר אמרתם לי ואמלך עליכם מלך: ועתה
הנה המלך מתהלך לפניכם ואני זקנתי וש
ושבתי ובני הנם אתכם ואני התהלכתי לפנ
לפניכם מנעורי עד היום הזה: הנני ענו בי נ
נגד ידוה ונגד משיחו את שור מי לקחתי וח
וחמור מי לקחתי ואת מי עשקתי ואת מי רצ
רצותי ומיד מי לקחתי כפר ואעלים עיני בו ו
ואשיב לכם: ויאמרו לא עשקתנו ולא רצותנו
ולא לקחת מיד איש מאומה: ויאמר אליהם
עד ידוה בכם ועד משיחו היום הזה כי לא
מצאתם בידי מאומה ויאמר עד:

ויאמר שמואל אל
העם ידוה אשר עשה את משה ואת אהרן ו
ואשר העלה את אבתיכם מארץ מצרים: וע
ועתה התיצבו ואשפטה אתכם לפני ידוה א
את כל צדקת ידוה אשר עשה אתכם ואת א
אבתיכם: כאשר בא יעקב מצרים ויזעקו אב
אבתיכם אל ידוה וישלח ידוה את משה ואת
אהרן ויוציאו את אבתיכם ממצרים וישיבם
במקום הזה: וישכחו את ידוה אלהיכם וימ
ויסכר אתי ביד סיסרא שר צבא חצור וביד
פלשתים וביד מלך מואב וילחמו בם: ויזע
ויזעקו אל ידוה ויאמרו חטאנו כי עזבנו את
ידוה ונעבד את הבעלים ואת העשתרת וע
ועתה הצילנו מיד איבנו ונעבדך: וישלח ידוה
את ירבעל ואת בדן ואת יפתח ואת שמואל וי
ויצל אתכם מיד איבכם מסביב ותשבו בטח:
ותראו כי נחש מלך בני עמון בא עליכם ותא
ותאמרו לי לא כי מלך ימלך עלינו וידוה א
אלהיכם מלככם: ועתה הנה המלך אשר ב
בחרתם ואשר שאלתם והנה נתן ידוה עליכם
מלך: אם תראו את ידוה ועבדתם אתו ושמ
ושמעתם בקולו ולא תמרו את פי ידוה והי
והיתם גם אתם וגם המלך אשר מלך עליכם
אחר ידוה אלהיכם: ואם לא תשמעו בקול י
ידוה ומריתם את פי ידוה והיתה יד ידוה ב
בכם ובאבתיכם: גם עתה התיצבו וראו את
הדבר הגדול הזה אשר ידוה עשה לעיניכם:
הלא קציר חטים היום אקרא אל ידוה ויתן ק
קלת ומטר ודעו וראו כי רעתכם רבה אשר ע
עשיתם בעיני ידוה לשאל לכם מלך:

ויקרא שמואל אל יד
ידוה ויתן ידוה קלת ומטר ביום ההוא ויירא
כל העם מאד את ידוה ואת שמואל: ויאמרו
כל העם אל שמואל התפלל בעד עבדיך אל
ידוה אלהיך ואל נמות כי יספנו על כל חטא
חטאתינו רעה לשאל לנו מלך: ויאמר שמ
שמואל אל העם

אל תיראו אתם עשיתם את כל הרעה הזאת
אך אל תסורו מאחרי ידוה ועבדתם את יד
ידוה בכל לבבכם: ולא תסורו אחרי התהו א
אשר לא יועילו ולא יצילו כי תוהו המה: כי
לא יטוש ידוה את עמו בעבור שמו הגדול כי
הואיל ידוה לעשות אתכם לו לעם: גם אנכי
חלילה לי מחטא לידוה מחדל להתפלל בעד
בעדכם והודתי אתכם בדרך הטובה והיש
והישרה: אך יראו את ידוה ועבדתם אתו ב
באמת בכל לבבכם כי ראו את אשר הגדיל
עמכם: ואם הרע תרעו גם אתם גם מלככם
תספו:

בן שנה
שאול במלכו ושתי שנים מלך על ישראל: וי
ויבחר לו שאול שלשת אלפים מישראל ויהיו
עם שאול אלפים במכמש ובהר בית אל ואלף
היו עם יונתן בגבעת בנימן ויתר העם שלח א
איש לאהליו: ויך יונתן את נציב פלשתים א
אשר בגבע וישמעו פלשתים ושאול תקע ב
בשופר בכל הארץ לאמר ישמעו העברים: ו
וכל ישראל שמעו לאמר הכה שאול את נצ
נציב פלשתים וגם נבאש ישראל בפלשתים
ויצעקו העם אחרי שאול הגלגל: ופלשתים
נאספו להלחם עם ישראל שלשים אלף ר
רכב וששת אלפים פרשים ועם כחול אשר ע
על שפת הים לרב ויעלו ויחנו במכמש קדמת
בית און: ואיש ישראל ראו כי צר לו כי נגש
העם ויתחבאו העם במערות ובחוחים ובסל
ובסלעים ובצריחים ובבות: ועברים עברו א
הירדן ארץ גד וגלעד ושאול עוד בגלגל וכל
העם חרדו אחריו: ויחל שבעת ימים למועד
אשר אמר שמואל ולא בא שמואל הגלגל
ויפץ העם מעליו: ויאמר שאול הגישו אלי ה
העלה והשלמים ויעל העלה: ויהי בכלותו ל
להעלות העלה והנה שמואל בא ויצא שאול
לקראתו לברכו: ויאמר שמואל מה עשית וי
ויאמר שאול כי ראיתי כי נפץ העם מעלי וא
ואתה לא באת למועד הימים ופלשתים נאס
נאספים מכמש: ואמר עתה ירדו פלשתים
אלי הגלגל ופני ידוה לא חליתי ואתאפק וא
ואעלה העלה:

ויאמר שמואל אל שאול נסכלת ולא שמרת
את מצות ידוה אלהיך אשר צוך כי עתה ה
הכין ידוה את ממלכתך אל ישראל עד עו
עולם: ועתה ממלכתך לא תקום בקש ידוה
לו איש כלבבו ויצוהו ידוה לנגיד על עמו כי
לא שמרת את אשר צוך ידוה:

ויקם שמואל ויעל מן הגלגל
גבעת בנימן ויפקד שאול את העם הנמצ
הנמצאים עמו כשש מאות איש: ושאול וה
ויהונתן בנו והעם הנמצא עמם ישבים בג
בגבע בנימן ופלשתים חנו במכמש: ויצא ה
המשחית ממחנה פלשתים שלשה ראשים ה
הראש אחד יפנה אל דרך עפרה אל ארץ ש
שועל: והראש אחד יפנה דרך בית חורון וה
והראש אחד יפנה דרך הגבול הנשקף על ג
גיא הצבעים המדברה:

והרש לא ימצא בכל ארץ ישראל כי אמרו פ
פלשתים פן יעשו העברים חרבאו חנית: וי

וירדו כל ישראל הפלשתים ללטש איש את
מחרשתו ואת אתיתו ואת קרדמו ואת מחרש
מחרשתו: והיתה הפציר הפים למחרשות ול
ולאתים ולשלש קלשון ולהקרדמים ולהציב
הדרבן: והיה ביום מלחמת ולא נמצא חרב
וחנית ביד כל העם אשר את שאול ואת יהו
נתן ותמצא לשאול וליונתן בנו: ויצאם
מצב פלשתים אל מעבר מכמש:

(ויהי היום ויאמר יונתן בן שאול אל
הנער נשא כליו לכה ונעברה אל מצב פלש
פלשתים אשר מעבר הלז ולאביו לא הגיד:
ושאול יושב בקצה הגבעה תחת הרמון א
אשר במגרון והעם אשר עמו כשש מאות א
איש: ואחיה בן אחיטוב אחי איכבוד בן פנ
פנחס בן עלי כהן ידוה בשלה נשא אפוד וה
והעם לא ידע כי הלך יונתן: ובין המעברות
אשר בקש יונתן לעבור על מצב פלשתים ש
שן הסלע מהעבר מזה ושן הסלע מהעבר מ
מזה שם האחד בצץ ושם השני סנה: השן
האחד מצוק מצפון מול מכמש והאחד מנ
מגב מול גבע:

ויאמר יהונתן אל הנער נשא כליו לכה
ונעברה אל מצב הערלים האלה אולי יעשה
ידוה לנו כי אין לידוה מעצור להושיע ברב
או במעט: ויאמר לו נשא כליו עשה כל א
אשר בלבבך נטה לך הנני עמך כלבבך:

ויאמר יהונתן
הנה אנחנו עברים אל האנשים ונגלינו אלה
אלהם: אם כה יאמרו אלינו דמו עד הגיענו

אליכם ועמדנו תחתינו ולא נעלה אליהם: ו
ואם כה יאמרו עלו אלינו ועלינו כי נתנם יד
ידוה בידנו וזה לנו האות: ויגלו שניהם אל
מצב פלשתים ויאמרו פלשתים הנה עברים
יצאים מן החרים אשר התחבאו שם: ויענו
אנשי המצבה את יונתן ואת נשא כליו ויא
ויאמרו עלו אלינו ונודיעה אתכם דבר ויאמר
יונתן אל נשא כליו עלה אחרי כי נתנם ידוה
ביד ישראל: ויעל יונתן על ידיו ועל רגליו ונ
ונשא כליו אחריו ויפלו לפני יונתן ונשא כליו
ממותת אחריו: ותהי המכה הראשנה אשר
הכה יונתן ונשא כליו כעשרים איש בחצי
מענה צמד שדה: ותהי חרדה במחנה בש
בשדה ובכל העם המצב והמשחית חרדו גם
המה ותרגז הארץ ותהי לחרדת אלהים: ויר
ויראו הצופים לשאול בגבעת בנימן והנה ה
ההמון נמוג וילך והלום:

ויאמר שאול לעם אשר
אתו פקדו נא וראו מי הלך מעמנו ויפקדו וה
והנה אין יונתן ונשא כליו: ויאמר שאול לאח
לאחיה הגישה ארון האלהים כי היה ארון ה
האלהים ביום ההוא ובני ישראל: ויהי עד ד
דבר שאול אל הכהן וההמון אשר במחנה פ
פלשתים וילך הלוך ורב ויאמר שאול אל ה
הכהן אסוף ידיך: ויזעק שאול וכל העם אש
אשר אתו ויבאו עד המלחמה והנה היתה ח
חרב איש בריעהו מהומה גדולה מאד; והע
והעברים היו לפלשתים כאתמול שלשם א
אשר עלו עמם במחנה סביב וגם המה להיות

עם ישראל אשר עם שאול ויונתן: וכל איש י
ישראל המתחבאים בהר אפרים שמעו כי נ
נסו פלשתים וידבקו גם המה אחריהם במל
במלחמה: וישע ידוה ביום ההוא את ישראל
והמלחמה עברה את בית און: ואיש ישראל
נגש ביום ההוא ויאל שאול את העם לאמר
ארור האיש אשר יאכל לחם עד הערב ונק
ונקמתי מאיבי ולא טעם כל העם לחם:

וכל הארץ באו ביער
ויהי דבש על פני השדה: ויבא העם אל הי
היער והנה הלך דבש ואין משיג ידו אל פיו
כי ירא את העם את השבועה: ויונתן לא ש
שמע בהשביע אביו את העם וישלח את קצ
קצה המטה אשר בידו ויטבל אתה ביערת ה
הדבש וישב ידו אל פיו ותארנה עיניו: ויען
איש מהעם ויאמר השבע השביע אביך את
העם לאמר ארור האיש אשר יאכל לחם הי
היום ויעף העם: ויאמר יונתן עכר אבי את
הארץ ראו נא כי אורו עיני כי טעמתי מעט
דבש הזה: אף כי לא אכל אכל היום העם
משלל איביו אשר מצא כי עתה לא רבתה מ
מכה בפלשתים: ויכו ביום ההוא בפלשתים
ממכמש אילונה ויעף העם מאד: ויעט העם
אל השלל ויקחו צאן ובקר ובני בקר וישחטו
ארצה ויאכל העם על הדם: ויגידו לשאול
לאמר הנה העם חטאים לידוה לאכל על ה
הדם ויאמר בגדתם גלו אלי היום אבן גדו
גדולה: ויאמר שאול פצו בעם ואמרתם לה
להם הגישו אלי איש שורו ואיש שיהו ושח
ושחטתם בזה ואכלתם ולא תחטאו לידוה ל

לאכל אל הדם ויגישו כל העם איש שורו ב
בידו הלילה וישחטו שם: ויבן שאול מזבח ל
לידוה אתו החל לבנות מזבח לידוה:

ויאמר שאול נרדה אחרי
פלשתים לילה ונבזה בהם עד אור הבקר ולא
נשאר בהם איש ויאמרו כל הטוב בעיניך ע
עשה ויאמר הכהן נקרבה הלום אל האלהים:
וישאל שאול באלהים הארד אחרי פלשתים
התתנם ביד ישראל ולא ענהו ביום ההוא: ו
ויאמר שאול גשו הלום כל פנות העם ודעו
וראו במה היתה החטאת הזאת היום: כי חי
ידוה המושיע את ישראל כי אם ישנו ביונתן
בני כי מות ימות ואין ענהו מכל העם: ויאמר
אל כל ישראל אתם תהיו לעבר אחד ואני וי
ויונתן בני נהיה לעבר אחד ויאמרו העם אל
שאול הטוב בעיניך עשה:

ויאמר שאול אל ידוה אלהי ישראל
הבה תמים וילכד יונתן ושאול והעם יצאו: וי
ויאמר שאול הפילו ביני ובין יונתן בני וילכד י
יונתן: ויאמר שאול אל יונתן הגידה לי מה ע
עשית ויגד לו יונתן ויאמר טעם טעמתי בק
בקצה המטה אשר בידי מעט דבש הנני א
אמות: ויאמר שאול
כה יעשה לי אלהים וכה יוסף כי מות תמות
יונתן: ויאמר העם אל שאול היונתן ימות א
אשר עשה הישועה הגדולה הזאת בישראל
חלילה חי ידוה אם יפל משערת ראשו ארצה
כי עם אלהים עשה היום הזה ויפדו העם א
את יונתן ולא מת:

ויעל שאול מאחרי פלשתים ופלשתים הלכו
למקומם: ושאול לכד המלוכה על ישראל ו
וילחם סביב בכל אויביו במואב ובבני עמון ו
ובאדום ובמלכי צובה ובפלשתים ובכל א
אשר יפנה ירשיע: ויעש חיל ויך את עמלק ו
ויצל את ישראל מיד שודדו:
ויהיו בני שאול יהונתן וישוי ומלכי שוע: ושם
שתי בנתו שם הבכירה מרב ושם הקטנה מ
ירכל: ושם אשת שאול אחינעם בת אחימעץ
ושם שר צבאו אבנר בן נר דד שאול: וקיש
אבי שאול ונר אבי אבנר בן אביאל:
והיה המלחמה חזקה על פלשתים כל ימי
שאול וראה שאול כל איש גבור וכל בן חיל ו
ואספהו אליו: ויאמר שמואל אל שאול אתי
שלח יהוה למשחך למלך על עמו על ישר
ישראל ועתה שמע לקול דברי יהוה:
כה אמר יהוה צבאות
פקדתי את אשר עשה עמלק לישראל אשר
שם לו בדרך בעלתו ממצרים: עתה לך וה
והכיתה את עמלק והחרמתם את כל אשר ל
ו ולא תחמל עליו והמתה באיש ועד אשה
מעולל ועד יונק משור ועד שה מגמל ועד ח
חמור: וישמע שאול את העם
ויפקדם בטלאים מאתים אלף רגלי ועשרת
אלפים את איש יהודה: ויבא שאול עד עיר
עמלק וירב בנחל: ויאמר שאול אל הקני ל
לכו סורו רדו מתוך עמלקי פן אספך עמו
ואתה עשית חסד עם כל בני ישראל בעלתם
ממצרים ויסר קיני מתוך עמלק: ויך שאול א
את עמלק מחוילה באכה שור אשר על פני מ
כוצרים: ויתפש את אגג מלך עמלק חי ואת
כל העם החרים לפי חרב: ויחמל שאול וה
והעם על אגג ועל מיטב הצאן והבקר ומש
והמשנים ועל הכרים ועל כל הטוב ולא אבו
החרימם כל המלאכה נבזה ונמס אתה ה
החרימו: ויהל
דבר יהוה אל שמואל לאמר: נחמתי כי המל
המלכתי את שאול למלך כי שב מאחרי ואת
דברי לא הקים ויחר לשמואל ויזעק אל יהוה
כל הלילה: וישכם שמואל לקראת שאול ב
בבקר ויגד לשמואל לאמר בא שאול הכרמ
הרמלה ויצב לו יד ויסב ויעבר וירד
הגלגל: ויבא שמואל אל שאול ויאמר לו ש
שאול ברוך אתה ליהוה הקימתי את דבר יד
יהוה: ויאמר שמואל ומה קול הצאן הזה ב
באזני וקול הבקר אשר אנכי שמע: ויאמר
שאול מעמלקי הביאום אשר חמל העם על
מיטב הצאן והבקר למען זבח ליהוה אלהיך
ואת היתר החרמנו:
ויאמר שמואל אל שאול הרף ואגידה
לך את אשר דבר יהוה אלי הלילה ויאמר לו
דבר: ויאמר שמואל
הלוא אם קטן אתה בעיניך ראש שבטי ישר
ישראל אתה וימשחך יהוה למלך על ישראל:
וישלחך יהוה בדרך ויאמר לך והחרמת את
החטאים את עמלק ונלחמת בו עד כלותם א
אתם: ולמה לא שמעת בקול יהוה ותעט אל
השלל ותעש הרע בעיני יהוה:
ויאמר שאול אל
שמואל אשר שמעתי בקול יהוה ואלך בדרך

אשר שלחני יהוה ואביא את אגג מלך עמלק
ואת עמלק החרמתי: ויקח העם מהשלל צאן
ובקר ראשית החרם לזבח ליהוה אלהיך בג
בגלגל:
ויאמר
שמואל החפץ ליהוה בעלות וזבחים כשמע
בקול יהוה הנה שמע מזבח טוב להקשיב מ
מחלב אלים: כי חטאת קסם מרי ואון ותר
ותרפים הפצר יען מאסת את דבר יהוה וימ
ויאמאסך ממלך:
ויאמר
שאול אל שמואל חטאתי כי עברתי את פי יד
יהוה ואת דבריך כי יראתי את העם ואשמע
בקולם: ועתה שא נא את חטאתי ושוב עמי
ואשתחוה ליהוה: ויאמר שמואל אל שאול
לא אשוב עמך כי מאסת את דבר יהוה וימא
ויאמאסך יהוה מהיות מלך על ישראל:
ויסב שמואל
ללכת ויחזק בכנף מעילו ויקרע: ויאמר אלי
שמואל קרע יהוה את ממלכות ישראל מע
מעליך היום ונתנה לרעך הטוב ממך: וגם נ
נצח ישראל לא ישקר ולא ינחם כי לא אדם
הוא להנחם: ויאמר חטאתי עתה כבדני נא
נגד זקני עמי ונגד ישראל ושוב עמי והשת
והשתחויתי ליהוה אלהיך: וישב שמואל אח
אחרי שאול וישתחו שאול ליהוה:
ויאמר שמואל הגישו
אלי את אגג מלך עמלק וילך אליו אגג מע
מעדנות ויאמר אגג אכן סר מר המות: ויא
ויאמר שמואל כאשר שכלה נשים חרבך כן
תשכל מנשים אמך וישסף שמואל את אגג
לפני יהוה בגלגל:
וילך שמואל הרמתה ושאול עלה אל
ביתו גבעת שאול: ולא יסף שמואל לראות
את שאול עד יום מותו כי התאבל שמואל א
אל שאול ויהוה נחם כי המלך את שאול על
ישראל:
ויאמר
יהוה אל שמואל עד מתי אתה מתאבל אל ש
שאול ואני מאסתיו ממלך על ישראל מלא ק
קרנך שמן ולך אשלחך אל ישי בית הלחמי כ
כי ראיתי בבניו לי מלך: ויאמר שמואל איך
אלך ושמע שאול והרגני ויאמר יהוה עגלת
בקר תקח בידך ואמרת לזבח ליהוה באתי: ו
וקראת לישי בזבח ואנכי אודיעך את אשר ת
תעשה ומשחת לי את אשר אמר אליך: ויעש
שמואל את אשר דבר יהוה ויבא בית לחם ו
ויחרדו זקני העיר לקראתו ויאמרו שלום כ
כאתך: ויאמר שלום לזבח ליהוה באתי התק
התקדשו ובאתם אתי בזבח ויקדש את ישי ו
ואת בניו ויקרא להם לזבח: ויהי בבואם ו
וירא את אליאב ויאמר אך נגד יהוה מש
משיחו:
ויאמר יהוה אל שמואל אל תבט אל
מראהו ואל גבה קומתו כי מאסתהו כי לא א
אשר יראה האדם כי האדם יראה לעינים ו
והוה יראה ללבב: ויקרא ישי אל אבינדב ו
ויעבירהו לפני שמואל ויאמר גם בזה לא ב
בחר יהוה: ויעבר ישי שמה ויאמר גם בזה ל
לא בחר יהוה: ויעבר ישי שבעת בניו לפני
שמואל ויאמר שמואל אל ישי לא בחר יי
יהוה באלה: ויאמר

שמואל אל ישי התמו הנערים ויאמר עוד ש
שאר הקטן והנה רעה בצאן ויאמר שמואל
אל ישי שלחה וקחנו כי לא נסב עד באו פה:
וישלח ויביאהו והוא אדמני עם יפה עינים ו
וטוב ראי ויאמר ידוה קום משחהו כי זה הו
הוא: ויקח שמואל את קרן השמן וימשח א
אתו בקרב אחיו ותצלח רוח ידוה אל דוד מ
מהיום ההוא ומעלה ויקם שמואל וילך הר
הרמתה: ורוח ידוה סרה מעם שאול ובעתתו
רוח רעה מאת ידוה: ויאמרו עבדי שאול א
אליו הנה נא רוח אלהים רעה מבעתך: יא
יאמר נא אדנו עבדך לפניך יבקשו איש יו
דע מנגן בכנור והיה בהיות עליך רוח אלה
אלהים רעה ונגן בידו וטוב לך: ויאמר שא
שאול אל עבדיו ראו נא לי איש מטיב לנגן ו
והביאותם אלי: ויען אחד מהנערים ויאמר
הנה נא ראיתי בן לישי בית הלחמי ידע נגן ו
וגבור חיל ואיש מלחמה ונבון דבר ואיש תו
תואר וידוה עמו: וישלח שאול מלאכים אל
ישי ויאמר שלחה אלי את דוד בנך אשר ב
בצאן: ויקח ישי חמור לחם ונאד יין וגדי עז
עזים אחד וישלח ביד דוד בנו אל שאול: וי
ויבא דוד אל שאול ויעמד לפניו ויאהבהו מ
מאד ויהי לו נשא כלים: וישלח שאול אל י
ישי לאמר יעמד נא דוד לפני כי מצא חן בע
בעיני: והיה בהיות רוח אלהים אל שאול ול
ולקח דוד את הכנור ונגן בידו ורוח לשאול
וטוב לו וסרה מעליו רוח הרעה:

ויאספו

פלשתים את מחניהם למלחמה ויאספו שכה
אשר ליהודה ויחנו בין שכה ובין עזקה בא
באפס דמים:
ושאול ואיש ישראל נאספו ויחנו בעמק הא
האלה ויערכו מלחמה לקראת פלשתים: ופ
ופלשתים עמדים אל ההר מזה וישראל עמ
עמדים אל ההר מזה והגי בינים: ויצא א
איש הבינים ממחנות פלשתים גלית שמו מ
מגת גבהו שש אמות וזרת: וכבע נחשת על
ראשו ושריון קשקשים הוא לבוש ומשקל ה
השריון חמשת אלפים שקלים נחשת: ומצ
ומצחת נחשת על רגליו וכידון נחשת בין כת
כתפיו: ודוץ חניתו כמנור ארגים ולהבת חניתו
שש מאות שקלים ברזל ונשא הצנה הולך ל
לפניו: ויעמד ויקרא אל מערכת ישראל ויא
ויאמר להם למה תצאו לערוך מלחמה הלא
אנכי הפלשתי ואתם עבדים לשאול ברו לכם
איש וירד אלי: אם יוכל להלחם אתי והכני ו
והיינו לכם לעבדים ואם אני אוכל בו והכתיו
והייתם לנו לעבדים ועבדתם אתנו: ויאמר ה
הפלשתי אני חרפתי את מערכת ישראל הי
היום הזה תנו לי איש ונלחמה יחד: וישמע
שאול וכל ישראל את דברי הפלשתי האלה
ויחתו ויראו מאד:
ודוד בן איש אפרתי
הזה מבית לחם יהודה ושמו ישי ולו שמנה ב
בנים והאיש בימי שאול זקן בא באנשים: וי
וילכו שלשת בני ישי הגדלים הלכו אחרי ש
שאול למלחמה ושם:

שלשת בניו אשר הלכו במלחמה אליאב הב
הבכר ומשנהו אבינדב והשלישי שמה: ודוד
הוא הקטן ושלשה הגדלים הלכו אחרי שא
שאול: ודוד הולך ושב מעל שאול לרעות א
את צאן אביו בית לחם: ויגש הפלשתי הש
השכם והערב ויתיצב ארבעים יום:
ויאמר ישי לדוד
בנו קח נא לאחיך איפת הקלי הזה ועשרה ל
לחם הזה והרץ המחנה לאחיך: ואת עשרת
חריצי החלב האלה תביא לשר האלף ואת א
אחיך תפקד לשלום ואת ערובתם תקח: וש
ושאול והמה וכל איש ישראל בעמק האלה נ
נלחמים עם פלשתים: וישכם דוד בבקר וי
ויטש את הצאן על שמר וישא וילך כאשר
צוהו ישי ויבא המעגלה והחיל היוצא אל ה
המערכה והרעו במלחמה: ותערוך ישראל
ופלשתים מערכה לקראת מערכה: ויטש ד
דוד את הכלים מעליו על יד שמר הכלים וי
וירץ במערכה ויבא וישאל לאחיו לשלום: ו
והוא מדבר עמם והנה איש הבינים עלה גלי
גלית הפלשתי שמו מגת ממערכות פלשתים
וידבר כדברים האלה וישמע דוד: וכל איש
ישראל כראותם את האיש ונסו מפניו ויראו
מאד: ויאמר איש ישראל הראיתם האיש
העלה הזה כי לחרף את ישראל עולה והיה
האיש אשר יכנו יעשרנו המלך עשר גדול
ואת בתו יתן לו ואת בית אביו יעשה חפשי ב
בישראל:
ויאמר דוד אל האנשים העמדים עמו לאמר
מה יעשה לאיש אשר יכה את הפלשתי הלז

והסיר חרפה מעל ישראל כי מי הפלשתי הע
הערל הזה כי חרף מערכות אלהים חיים: וי
ויאמר לו העם כדבר הזה לאמר כה יעשה ל
לאיש אשר יכנו: וישמע אליאב אחיו הג
הגדול בדברו אל האנשים ויחר אף אליאב
בדוד ויאמר למה זה ירדת ועל מי נטשת מע
מעט הצאן ההנה במדבר אני ידעתי את זדו
זדונך ואת רוע לבבך כי למען ראות המלח
המלחמה ירדת: ויאמר דוד מה עשיתי עתה
הלא דבר הוא: ויסב מאצלו אל מול אחר וי
ויאמר כדבר הזה וישיבהו העם דבר כדבר
הראשון: וישמעו הדברים אשר דבר דוד וי
ויגידו לפני שאול ויקחהו: ויאמר דוד אל ש
שאול אל יפל לב אדם עליו עבדך ילך ונל
ונלחם עם הפלשתי הזה: ויאמר שאול אל
דוד לא תוכל ללכת אל הפלשתי הזה להל
להלחם עמו כי נער אתה והוא איש מלחמה
מנעריו: ויאמר דוד אל שאול רעה
היה עבדך לאביו בצאן ובא הארי ואת הד
הדוב ונשא שה מהעדר: ויצאתי אחריו וה
והכיתיו והצלתי מפיו ויקם עלי והחזקתי בזק
בזקנו והכתיו והמתיו: גם את הארי גם הדוב
הכה עבדך והיה הפלשתי הערל הזה כאחד
מהם כי חרף מערכת אלהים חיים:
ויאמר דוד ידוה אשר הצילני מיד
הארי ומיד הדוב הוא יצילני מיד הפלשתי ה
הזה ויאמר שאול אל דוד לך וידוה יהיה עם
עמך: וילבש שאול את דוד מדו ונתן כבע
נחשת על ראשו וילבש אתו שריון: ויחגר דוד
את חרבו מעל למדיו ויואל ללכת כי לא נסה
ויאמר דוד אל שאול לא אוכל ללכת באלה כי

לא נסיתי ויסירם דוד מעליו: ויקח מקלו ב
בידו ויבחר לו חמשה חלוקי אבנים מן הנחל
וישם אתם בכלי הרעים אשר לו ובילקוט וק
וקלעו בידו ויגש אל הפלשתי: וילך הפלשתי
הלך וקרב אל דוד והאיש נשא הצנה לפניו:
ויבט הפלשתי ויראה את דוד ויבזהו כי היה
נער ואדמני עם יפה מראה: ויאמר הפלשתי
אל דוד הכלב אנכי כי אתה בא אלי במקלות
ויקלל הפלשתי את דוד באלהיו: ויאמר הפ
הפלשתי אל דוד לכה אלי ואתנה את בשרך
לעוף השמים ולבהמת השדה:
ויאמר דוד אל הפלשתי אתה
בא אלי בחרב ובחנית ובכידון ואנכי בא א
אליך בשם ידוה צבאות אלהי מערכות ישר
ישראל אשר חרפת: היום הזה יסגרך ידוה
בידי והכתיך והסירתי את ראשך מעליך ונ
ונתתי פגר מחנה פלשתים היום הזה לעוף ה
השמים ולחית הארץ וידעו כל הארץ כי יש
אלהים בישראל: וידעו כל הקהל הזה כי ל
לא בחרב ובחנית יהושיע ידוה כי לידוה הם
המלחמה ונתן אתכם בידינו: והיה כי קם ה
הפלשתי וילך ויקרב לקרת דוד וימהר דוד וי
וירץ המערכה לקראת הפלשתי: וישלח דוד
את ידו אל הכלי ויקח משם אבן ויקלע ויך א
את הפלשתי אל מצחו ותטבע האבן במצחו
ויפל על פניו ארצה: ויחזק דוד מן הפלשתי
בקלע ובאבן ויך את הפלשתי וימתהו וחרב
אין ביד דוד: וירץ דוד ויעמד אל הפלשתי
ויקח את חרבו וישלפה מתערה וימתתהו וכ

ויכרת בה את ראשו וירא הפלשתים כי מת
גבורם וינסו: ויקומו אנשי ישראל ויהודה וי
ויריעו וירדפו את הפלשתים עד באך גיא וע
ועד שערי עקרון ויפלו חללי פלשתים בדרך
שערים עד גת ועד עקרון: וישבו בני ישראל
מדלוק אחרי פלשתים וישסו את מחניהם: וי
ויקח דוד את ראש הפלשתי ויביאהו ירושלם
ואת כליו שם באהלו:
וכראות שאול את דוד יצא לקראת הפלשתי
אמר אל אבנר שר הצבא בן מי זה הנער א
אבנר ויאמר אבנר חי נפשך המלך אם יד
ידעתי: ויאמר המלך שאל אתה בן מי זה הע
העלם: ובשוב
דוד מהכות את הפלשתי ויקח אתו אבנר ויב
ויביאהו לפני שאול וראש הפלשתי בידו: וי
ויאמר אליו שאול בן מי אתה הנער ויאמר ד
דוד בן עבדך ישי בית הלחמי: ויהי בכלתו ל
לדבר אל שאול ונפש יהונתן נקשרה בנפש
דוד ויאהבהו יהונתן כנפשו: ויקחהו שאול ב
ביום ההוא ולא נתנו לשוב בית אביו: ויכרת
יהונתן ודוד ברית באהבתו אתו כנפשו: וית
ויתפשט יהונתן את המעיל אשר עליו ויתנהו
לדוד ומדיו עד חרבו ועד קשתו ועד חגרו:
ויצא דוד בכל אשר ישלחנו שאול ישכיל וי
וישימהו שאול על אנשי המלחמה ויטב בע
בעיני כל העם וגם בעיני עבדי שאול:
ויהי
בבאם בשוב דוד מהכות את הפלשתי ותא
ותצאנה הנשים מכל ערי

ישראל לשור והמחלת לקראת שאול המלך ב
בתופים בשמחה ובשלשים: ותענגה הנשים
המשחקות ותאמרן הכה שאול באלפו ודוד
ברבבתו: ויחר לשאול מאד וירע בעיניו הד
הדבר הזה ויאמר נתנו לדוד רבבות ולי נתנו
האלפים ועוד לו אך המלוכה: ויהי שאול עוין
את דוד מהיום ההוא והלאה:
ויהי ממחרת ותצלח רוח אלהים רק
רעה אל שאול ויתנבא בתוך הבית ודוד מנגן
בידו כיום ביום והחנית ביד שאול: ויטל ש
שאול את החנית ויאמר אכה בדוד ובקיר וי
ויסב דוד מפניו פעמים: ויירא שאול מלפני
דוד כי היה ידוה עמו ומעם שאול סר: ויסיר
ויסירהו שאול מעמו וישמהו לו שר אלף ויצא
ויבא לפני העם: ויהי
דוד בכל דרכיו משכיל וידוה עמו: וירא שא
שאול אשר הוא משכיל מאד ויגר מפניו: ו
וכל ישראל ויהודה אהב את דוד כי הוא צ
יצא ובא לפניהם: ויאמר
שאול אל דוד הנה בתי הגדלה מרב אתה א
אתי לך לאשה אך היה לי לבן חיל והלחם מ
מלחמות ידוה ושאול אמר אל תהי ידי בו ות
ותהי בו יד פלשתים: ויאמר
דוד אל שאול מי אנכי ומי חיי משפחת אבי
בישראל כי אהיה חתן למלך: ויהי
בעת תת מרב בת שאול לדוד והיא נתנה לע
לעדריאל המחלתי לאשה: ותאהב מיכל בת
שאול את דוד ויגדו לשאול ויישר הדבר בעי
בעיניו: ויאמר שאול אתננה לו ותהי לו למו
למוקש ותהי בו יד פלשתים ויאמר שאול אל

דוד בשתים תתחתן בי היום: ויצו שאול את
עבדיו דברו אל דוד בלט לאמר הנה חפץ ב
בך המלך וכל עבדיו אהבוך ועתה התחתן ב
במלך: וידברו עבדי שאול באזני דוד את ה
הדברים האלה ויאמר דוד הנקלה בעיניכם
התחתן במלך ואנכי איש רש ונקלה: ויגידו
עבדי שאול לו לאמר בדברים האלה דבר ד
דוד: ויאמר
שאול כה תאמרון לדוד אין חפץ למלך במ
במהר כי ביאה ערלות פלשתים להנקם בא
באיבי המלך ושאול חשב להפיל את דוד ב
ביד פלשתים: ויגידו עבדיו לדוד את הדברים
האלה וישר הדבר בעיני דוד להתחתן במלך
ולא מלאו הימים: ויקם דוד וילך הוא ואנ
ואנשיו ויך בפלשתים מאתים איש ויבא דוד
את ערלותיהם וימלאום למלך להתחתן במ
במלך ויתן לו שאול את מיכל בתו לאשה:
וירא שאול וידע כי
ידוה עם דוד ומיכל בת שאול אהבתהו: ויא
ויסף שאול לדא מפני דוד עוד ויהי שאול
אויב את דוד כל הימים:
ויצאו שרי פלשתים ויהי מדי צאתם ש
שכל דוד מכל עבדי שאול וייקר שמו מאד:
וידבר שאול אל יונתן
בנו ואל כל עבדיו להמית את דוד ויהונתן ב
בן שאול חפץ בדוד מאד: ויגד יהונתן לדוד
לאמר לבקש שאול אבי להמיתך ועתה הש
השמר נא בבקר וישבתה בסתר ונחבאת: ו
ואני אצא ועמדתי ליד אבי בשדה אשר א
אתה שם ואני

אדבר בך אל אבי וראיתי מה והגדתי לך׃
וידבר יהונתן
בדוד טוב אל שאול אביו ויאמר אליו אל
יחטא המלך בעבדו בדוד כי לא חטא לך ו
וכי מעשיו טוב לך מאד׃ וישם את נפשו ב
בכפו ויך את הפלשתי ויעש ידוה תשועה גד
גדולה לכל ישראל ראית ותשמח ולמה תח
תחטא בדם נקי להמית את דוד חנם׃ וישמע
שאול בקול יהונתן וישבע שאול חי ידוה אם
יומת׃ ויקרא יהונתן לדוד ויגד לו יהונתן את
כל הדברים האלה ויבא יהונתן את דוד אל
שאול ויהי לפניו כאתמל שלשם׃
ותסף המלחמה להיות ויצא דוד וילחם
בפלשתים ויך בהם מכה גדולה וינוסו מפניו׃
ותהי רוח ידוה רעה אל שאול והוא בביתו יו
ישב וחניתו בידו ודוד מנגן ביד׃ ויבקש שא
שאול להכות בחנית בדוד ובקיר ויפטר מפני
שאול ויך את החנית בקיר ודוד נס וימלט ב
בלילה הוא׃ וישלח שאול
מלאכים אל בית דוד לשמרו ולהמיתו בבקר
ותגד לדוד מיכל אשתו לאמר אם אינך ממ
ממלט את נפשך הלילה מחר אתה מומת׃ ו
ותרד מיכל את דוד בעד החלון וילך ויברח ו
וימלט׃ ותקח מיכל את התרפים ותשם אל ה
המטה ואת כביר העזים שמה מראשתיו ות
ותכס בבגד׃ וישלח שאול מלאכים לקחת א
את דוד ותאמר חלה הוא׃
וישלח שאול את המלאכים לר
לראות את דוד לאמר העלו אתו במטה אלי
להמיתו׃ ויבאו המלאכים והנה

התרפים אל המטה וכביר העזים מראשותיו׃
ויאמר שאול אל
מיכל למה ככה רימיתני ותשלחי את איבי ו
וימלט ותאמר מיכל אל שאול הוא אמר אלי
שלחני למה אמיתך׃
ודוד
ברח וימלט ויבא אל שמואל הרמתה ויגד לו
את כל אשר עשה לו שאול וילך הוא ושמואל
וישבו בניות׃ ויגד לשאול לאמר הנה דוד ב
בניות ברמה׃ וישלח שאול מלאכים לקחת
את דוד וירא את להקת הנביאים נבאים וש
ושמואל עמד נצב עליהם ותהי על מלאכי ש
שאול רוח אלהים ויתנבאו גם המה׃ ויגדו ל
לשאול וישלח מלאכים אחרים ויתנבאו גם
המה ויסף שאול וישלח מלאכים שלשים וית
ויתנבאו גם המה׃ וילך גם הוא הרמתה ו
ויבא עד בור הגדול אשר בשכו וישאל ויא
ויאמר איפה שמואל ודוד ויאמר הנה בנית
ברמה׃ וילך שם אל ניות ברמה ותהי עליו ג
גם הוא רוח אלהים וילך הלך ויתנבא עד ב
באו בניות ברמה׃ ויפשט גם הוא בגדיו וית
ויתנבא גם הוא לפני שמואל ויפל ערום כל
היום ההוא וכל הלילה על כן יאמרו הגם ש
שאול בנביאם׃
ויברח דוד מניות ברמה ויבא ויאמר לפני י
יהונתן מה עשיתי מה עוני ומה חטאתי לפ
לפני אביך כי מבקש את נפשי׃ ויאמר
לו חלילה לא תמות הנה לוא יעשה אבי ד
דבר גדול או דבר קטן ולא יגלה את א
אזני ומדוע יסתר אבי ממני

את הדבר הזה אין זאת׃ וישבע עוד דוד וי
ויאמר ידע ידע אביך כי מצאתי חן בעיניך וי
ויאמר אל ידע זאת יהונתן פן יעצב ואולם ח
חי ידוה וחי נפשך כי כפשע ביני ובין המות׃
ויאמר יהונתן אל דוד מה תאמר נפשך ואע
ואעשה לך׃
ויאמר דוד אל יהונתן הנה חדש מחר ואנכי
ישב אשב עם המלך לאכל ושלחתני ונסת
ונסתרתי בשדה עד הערב השלישית׃ אם פ
פקד יפקדני אביך ואמרת נשאל נשאל מ
ממני דוד לרוץ בית לחם עירו כי זבח הימים
שם לכל המשפחה׃ ואם כה יאמר טוב של
שלום לעבדך ואם חרה יחרה לו דע כי כת
כלתה הרעה מעמו׃ ועשיתה חסד על עבדך
כי בברית ידוה הבאת את עבדך עמך ואם י
יש בי עון המיתני אתה ועד אביך למה זה ת
תביאני׃ ויאמר יהונתן חלילה לך כי אם ידע
אדע כי כלתה הרעה מעם אבי לבא עליך
ולא אתה אגיד לך׃
ויאמר דוד אל יהונתן מי יגיד לי או מה
יענך אביך קשה׃
ויאמר יהונתן אל דוד לכה ונצא השדה
ויצאו שניהם השדה׃
ויאמר יהונתן אל דוד ידוה אלהי ישראל
כי אחקר את אבי כעת מחר השלשית והנה
טוב אל דוד ולא אז אשלח אליך וגליתי את
אזנך׃ כה יעשה ידוה ליהונתן וכה יוסיף כי יי
ייטיב אל אבי את הרעה עליך וגליתי את א
אזנך׃ ושלחתיך והלכת לשלום ויהי ידוה ע
עמך כאשר היה עם אבי׃ ולא אם עודנו חי

ולא תעשה עמדי חסד ידוה ולא אמות׃ ולא
תכרית את חסדך מעם ביתי עד עולם ולא ב
בהברית ידוה את איבי דוד איש מעל האד
האדמה׃ ויכרת יהונתן עם בית דוד ובקש י
ידוה מיד אויבי דוד׃ ויסף יהונתן להשביע
את דוד באהבתו אתו כי אהבת נפשו אה
אהבו׃
ויאמר לו יהונתן מחר חדש ונפקדת כי
יפקד מושבך׃ ושלשת תרד מאד ובאת אל
המקום אשר נסתרת שם ביום המעשה וש
וישבת אצל אבן האזל׃ ואני שלשת החצים
צדה ארה לשלח לי למטרה׃ והנה אשלח א
את הנער לך מצא את החצים אם אמר אמר
לנער הנה החצי ממך והנה קחנו ובאה כי ש
שלום לך ואין דבר חי ידוה׃ ואם כה אמר ל
לעלם הנה החצי ממך והלאה לך כי שלחך
ידוה׃ והדבר אשר דברנו אני ואתה הנה יד
ידוה בני ובינך עד עולם׃
ויסתר דוד בשדה ויהי החדש
וישב המלך על הלחם לאכל׃ וישב המלך
על מושבו כפעם בפעם אל מושב הקיר ויק
ויקם יהונתן וישב אבנר מצד שאול ויפקד מ
מקום דוד׃ ולא דבר שאול מאומה ביום ה
ההוא כי אמר מקרה הוא בלתי טהור הוא כי
לא טהור׃
ויהי ממחרת החדש השני ויפקד מקום דוד ו
ויאמר שאול אל יהונתן בנו מדוע לא בא בן
ישי גם תמול גם היום אל הלחם׃ ויען יהונתן
אל שאול נשאל נשאל דוד מעמדי עד
בית לחם׃ ויאמר שלחני נא כי

זבח משפחה לנו בעיר והוא צוה לי אחי וע
ועתה אם מצאתי חן בעיניך שלחני ואראה א
את אחי על כן לא בא אל שלחן המלך :
ויחר אף שאול
ביהונתן ויאמר לו בן נעות המרדות הלא
ידעתי כי בחר אתה לבן ישי לבשתך ולבשת
ערות אמך : כי כל הימים אשר בן ישי חי ע
על האדמה לא תכון אתה ומלכותך ועתה
שלח וקח אתו אלי כי בן מות הוא :
ויען יהונתן את שאול אביו
ויאמר אליו למה יומת מה עשה : ויטל שאול
את החנית עליו להכותו וידע יהונתן כי כלה
היא מעם אביו להמית את דוד : ויקם יהונתן
מעם השלחן בחרי אף ולא אכל ביום החדש
השני לחם כי נעצב אל דוד כי הכלימו אביו :
ויהי בבקר ויצא
יהונתן השדה למועד דוד ונער קטן עמו : וי
ויאמר לנערו רץ מצא נא את החצים אשר
אנכי מורה והנער רץ והוא ירה החצי להעב
להעבירו : ויבא הנער עד מקום החצי אשר
ירה יהונתן ויקרא יהונתן אחרי הנער ויאמר
הלא החצי ממך והלאה : ויקרא יהונתן אחרי
הנער מהרה חושה אל תעמד וילקט נער יהו
יהונתן את החצים ויבא אל אדניו : והנער ל
לא ידע מאומה אך יהונתן ודוד ידעו את ה
הדבר : ויתן יהונתן את כליו אל הנער אשר
לו ויאמר לו לך הבא העיר : הנער בא ודוד
קם מאצל הנגב ויפל לאפיו ארצה וישתחו
שלש פעמים וישקו איש את רעהו ויבכו איש
את רעהו עד דוד הגדיל : ויאמר יהונתן לד

לדוד לך לשלום אשר נשבענו שנינו אנחנו
בשם ידוה לאמר ידוה יהיה ביני ובינך ובין
זרעי ובין זרעך עד עולם :
ויקם וילך ויהונתן בא העיר :
ויבא דוד נובה אל אחימלך הכהן ויחרד אח
אחימלך לקראת דוד ויאמר לו מדוע אתה ל
לבדך ואיש אין אתך : ויאמר דוד לאחימלך
הכהן המלך צוני דבר ויאמר אלי איש אל י
ידע מאומה את הדבר אשר אנכי שלחך וא
ואשר צויתיך ואת הנערים יודעתי אל מקום
פלוני אלמוני : ועתה מה יש תחת ידך חמשה
לחם תנה בידי או הנמצא : ויען הכהן את ד
דוד ויאמר אין לחם חל אל תחת ידי כי אם
לחם קדש יש אם נשמרו הנערים אך מא
מאשה :
ויען דוד את הכהן ויאמר לו כי אם אשה ע
עצורה לנו כתמל שלשם בצאתי ויהיו כלי
הנערים קדש והוא דרך חל ואף כי היום יק
יקדש בכלי : ויתן לו הכהן קדש כי לא היה
שם לחם כי אם לחם הפנים המוסרים מלפני
ידוה לשום לחם חם ביום הלקחו : ושם איש
מעבדי שאול ביום ההוא נעצר לפני ידוה ו
ושמו דאג האדמי אביר הרעים אשר לשא
לשאול : ויאמר דוד לאחימלך ואין יש פה ת
תחת ידך חנית או חרב כי גם חרבי וגם כלי ל
לא לקחתי בידי כי היה דבר המלך נחוץ :
ויאמר הכהן
חרב גלית הפלשתי אשר הכית בעמק האלה
הנה היא לוטה בשמלה אחרי האפוד אם א
אתה תקח לך קח כי אין אחרת זולתה בזה וי

ויאמר דוד אין כמוה תננה לי :
ויקם דוד ויברח ביום ההוא מפני ו
שאול ויבא אל אכיש מלך גת : ויאמרו עבדי
אכיש אליו הלא זה דוד מלך הארץ הלא ל
לזה יענו במחלות לאמר הכה שאול באלפיו
ודוד ברבבתיו : וישם דוד את הדברים הא
האלה בלבבו ויירא מאד מפני אכיש מלך ג
גת : וישנו את טעמו בעיניהם ויתהלל בידם
ויתיו על דלתות השער ויורד רירו אל זקנו :
ויאמר אכיש אל עבדיו
הנה תראו איש משתגע למה תביאו אתו א
אלי : חסר משגעים אני כי הבאתם את זה ל
להשתגע עלי הזה יבא אל ביתי :
וילך דוד משם וימלט אל מערת ע
עדולם וישמעו אחיו וכל בית אביו וירדו א
אליו שמה : ויתקבצו אליו כל איש מצוק וכ
וכל איש אשר לו נשה וכל איש מר נפש ויהי
עליהם לשר ויהיו עמו כארבע מאות איש : וי
וילך דוד משם מצפה מואב ויאמר אל מלך
מואב יצא נא אבי ואמי אתכם עד אשר אד
אדע מה יעשה לי אלהים : ויניחם את פני מ
מלך מואב וישבו עמו כל ימי היות דוד במצ
במצודה : ויאמר גד הנ
הנביא אל דוד לא תשב במצודה לך ובאת
לך אל ארץ יהודה וילך דוד ויבא יער חרת :
וישמע שאול כי נודע
דוד ואנשים אשר אתו ושאול יושב בגבעה
תחת האשל ברמה וחניתו בידו וכל עבדיו
נצבים עליו : ויאמר שאול לעבדיו הנצבים
עליו שמעו נא בני ימיני גם לכלכם יתן בן ישי

שדות וכרמים לכלכם ישים שרי אלפים ושרי
מאות : כי קשרתם כלכם עלי ואין גלה מכם
את אזני בכרת בני עם בן ישי ואין חלה מכם
עלי וגלה את אזני כי הקים בני את עבדי עלי
לארב כיום הזה : ויען דאג
האדמי והוא נצב על עבדי שאול ויאמר הא
ראיתי את בן ישי בא נבה אל אחימלך בן אח
אחיטוב : וישאל לו בידוה וצדה נתן לו ואת ח
חרב גלית הפלשתי נתן לו : וישלח המלך לקרא
את אחימלך בן אחיטוב הכהן ואת כל בי
בית אביו הכהנים אשר בנוב ויבאו כלם אל
המלך : ויאמר שאול שמע
נא בן אחיטוב ויאמר הנני אדני : ויאמר אליו
שאול למה קשרתם עלי אתה ובן ישי בתתך
לו לחם וחרב ושאול לו באלהים לקום אלי
לאורב כיום הזה :
ויען אחימלך את המלך ויאמר ומי בכל
עבדיך כדוד נאמן וחתן המלך וסר אל משמ
משמעתך ונכבד בביתך : היום החלתי לש
לשאל לו באלהים חלילה לי אל ישם המל
המלך בעבדו דבר בכל בית אבי כי לא ידע
עבדך בכל זאת דבר קטן או גדול : ויאמר
המלך מות תמות אחימלך אתה וכל בית אב
אביך : ויאמר המלך לרצים הנצבים עליו סבו
והמיתו כהני ידוה כי גם ידם עם דוד וכי יד
ידעו כי בורח הוא ולא גלו את אזני ולא אבו
עבדי המלך לשלח את ידם לפגע בכהני יד
ידוה :
ויאמר המלך לדוייג סוב אתה ופגע בכ
בכהנים ויסב דאג האדמי

ויפגע הוא בכהנים וימת ביום ההוא שבנים
וחמשה איש נשא אפוד בד: ואת נב עיר
הכהנים הכה לפי חרב מאיש ועד אשה מע
מעלל ועד יונק ושור וחמור ושה לפי חרב:
וימלט בן אחד לאחימלך בן אחיטוב ושמו א
אביתר ויברח אחרי דוד: ויגד
אביתר לדוד כי הרג שאול את כהני ידוה: וי
ויאמר דוד לאביתר ידעתי ביום ההוא כי ש
שם דויג האדומי כי הגד יגד לשאול אנכי
סבתי בכל נפש בית אביך: שבה אתי אל ת
תירא כי אשר יבקש את נפשי יבקש את נפ
נפשך כי משמרת אתה עמדי:
• ויגדו לדוד לאמר הנה פלשתים
נלחמים בקעילה ודמה שוסים את הגרנות:
וישאל דוד בידוה לאמר האלך והכתי בפל
בפלשתים האלה ויאמר ידוה אל דוד לך וה
והכיתה בפלשתים והושעת את קעילה: ויא
ויאמרו אנשי דוד אליו הנה אנחנו פה ביהו
ביהודה ירא ואף כי נלך קעילה אל מערכ
מערכות פלשתים:
ויסף עוד דוד לשאול בידוה ויענהו ידוה וי
ויאמר קום רד קעילה כי אני נתן את הפלש
הפלשתים בידך: וילך דוד ואנשיו קעילה ויל
וילחם בפלשתים וינהג את מקניהם ויך בהם
מכה גדולה וישע דוד את ישבי קעילה:
ויהי בברח אביתר בן אח
אחימלך אל דוד קעילה אפוד ירד בידו: וי
ויגד לשאול כי בא דוד קעילה ויאמר שאול
נכר אתו אלהים בידי כי נסגר לבא בעיר ד
דלתים ובריח: וישמע שאול את כל העם ל

למלחמה לרדת קעילה לצור אל דוד ואל א
אנשיו: וידע דוד כי עליו שאול מחריש הר
הרעה ויאמר אל אביתר הכהן הגישה האפ
האפוד: ויאמר דוד
ידוה אלהי ישראל שמע שמע עבדך כי מק
מבקש שאול לבא אל קעילה לשחת לעיר
בעבורי: היסגרני ב
בעלי קעילה בידו הירד שאול כאשר שמע
עבדך ידוה אלהי ישראל הגד נא לעבדך ו
ויאמר ידוה ירד:
ויאמר דוד היסגרו בעלי קעילה אתי ואת א
אנשי ביד שאול ויאמר ידוה יסגירו:
ויקם דוד ואנשיו כשש מאות איש ויצ
ויצאו מקעילה ויתהלכו באשר יתהלכו ולשא
ולשאול הגד כי נמלט דוד מקעילה ויחדל ל
לצאת: וישב דוד במדבר במצדות וישב ב
בהר במדבר זיף ובקשהו שאול כל הימים ו
ולא נתנו אלהים בידו: וירא דוד כי יצא ש
שאול לבקש את נפשו ודוד במדבר זיף בח
בחרשה: ויקם יהונתן
בן שאול וילך אל דוד חרשה ויחזק ידו באל
באלהים: ויאמר אליו אל תירא כי לא תמ
תמצאך יד שאול אבי ואתה תמלך על ישר
ישראל ואנכי אהיה לך למשנה וגם שאול א
אבי ידע כן: ויכרתו שניהם ברית בחרשה וי
לפני ידוה וישב דוד בחרשה ויהונתן הלך ל
לביתו: ויעלו זפים אל שאול הגבעתה לאמר
הלא דוד מסתתר עמנו במצדות בחרשה ב
בגבעת החכילה אשר מימין הישימון: ועתה
לכל אות נפשך המלך לרדת רד ולנו הסגירו
ביד המלך: ויאמר

שאול ברוכים אתם לידוה כי חמלתם עלי: ל
לכו נא והכינו עוד ודעו וראו את מקומו אש
אשר תהיה רגלו כי ראהו שם כי אמר אלי ע
ערם יערים הוא: ודעו וראו מכל המחבואים
אשר יתחבא שם ושבתם אלי אל נכון והלכתי
אתכם והיה אם ישנו בארץ וחפשתי אתו בב
בכל אלפי יהודה: ויקומו וילכו זיפה לפני ש
שאול ודוד ואנשיו במדבר מעון בערבה אל
ימין הישימון: וילך שאול ואנשיו לבקש ויגי
ויגדו לדוד וירד הסלע וישב במדבר מעון וי
וישמע שאול וירדף אחרי דוד מדבר מעון:
וילך שאול מצד ההר מזה ודוד ואנשיו מצד
ההר מזה ויהי דוד נחפז ללכת מפני שאול וש
ושאול ואנשיו עטרים אל דוד ואל אנשיו ל
לתפשם: ומלאך בא
אל שאול לאמר מהרה ולכה כי פשטו פלש
פלשתים על הארץ: וישב שאול מרדוף אח
אחרי דוד וילך לקראת פלשתים על כן קר
קראו למקום ההוא סלע המחלקות: ויעל ד
דוד משם וישב במצדות עין גדי:
ויהי כאשר שב שאול מאחרי פלשתים ו
ויגדו לו לאמר הנה דוד במדבר עין גדי:
ויקח שאול שלשת אלפים איש
בחור מכל ישראל וילך לבקש את דוד ואנ
ואנשיו על פני צורי היעלים: ויבאו אל גד
גדרות הצאן על הדרך ושם מערה ויבא ש
שאול להסך את רגליו ודוד ואנשיו בירכתי
המערה ישבים: ויאמרו אנשי דוד אליו הנה
היום אשר אמר ידוה אליך הנה אנכי נתן א
את איבך בידך ועשיתלו כאשר ייטב בעיניך

ויקם דוד ויכרת את כנף המעיל אשר לשאול
בלט: ויהי אחריכן ויך לב דוד אתו על אשר
כרת את כנף אשר לשאול: ויאמר לאנשיו
חלילה לי מידוה אם אעשה את הדבר הזה
לאדני למשיח אדני לשלח ידי בו כי משיח י
ידוה הוא: וישסע דוד את אנשיו בדברים ול
ולא נתנם לקום אל שאול ושאול קם מהמע
מהמערה וילך בדרך:
ויקם דוד אחריכן ויצא מהמערה ויקרא
אחרי שאול לאמר אדני המלך ויבט שאול
אחריו ויקד דוד אפים ארצה וישתחו:
ויאמר דוד לשאול למה תשמע את דב
דברי אדם לאמר הנה דוד מבקש רעתך:
הנה היום הזה ראו עיניך את אשר נתנך י
ידוה היום בידי במערה ואמר להרגך ותחס
עליך ואמר לא אשלח ידי באדני כי משיח י
ידוה הוא: ואבי ראה גם ראה את כנף מעי
מעילך בידי כי בכרתי את כנף מעילך ולא
הרגתיך דע וראה כי אין בידי רעה ופשע ול
ולא חטאתי לך ואתה צדה את נפשי לק
לקחתה: ישפט ידוה בינו ובינך ונקמני ידוה
ממך וידי לא תהיה בך: כאשר יאמר משל
הקדמוני מרשעים יצא רשע וידי לא תהיה
בך: אחרי מי יצא מלך ישראל אחרי מי א
אתה רדף אחרי כלב מת אחרי פרעוש אחד:
והיה ידוה לדין ושפט בינו ובינך וירא וירב
את ריבי וישפטני מידך:
ויהי ככלות
דוד לדבר את הדברים האלה אל שאול וי
ויאמר שאול הקולך זה בני דוד וישא שא

שאול קולו ויבך: ויאמר אל דוד צדיק אתה
ממני כי אתה גמלתני הטובה ואני גמלתיך
הרעה: ואתה הגדת היום את אשר עשית א
אתי טובה את אשר סגרני ידוה בידך ולא ה
הרגתני: וכי ימצא איש את איבו ושלחו בד
בדרך טובה וידוה ישלמך טובה תחת היום
הזה אשר עשית לי: ועתה הנה ידעתי כי מלך
תמלוך וקמה בידך ממלכת ישראל: ועתה
השבעה לי בידוה אם תכרית את זרעי אחרי
ואם תשמיד את שמי מבית אבי: וישבע דוד
לשאול וילך שאול אל ביתו ודוד ואנשיו עלו
על המצודה: ויקבצו כל ישראל ויספדו לו ויקברוהו בביתו
ברמה ויקם דוד וירד אל מדבר פארן:
ואיש במעון ומעשהו
בכרמל והאיש גדול מאד ולו צאן שלשת א
אלפים ואלף עזים והי בגזז את צאנו בכרמל:
ושם האיש נבל ושם אשתו אביגיל והאשה
טובת שכל ויפת תאר והאיש קשה ורע מע
כעללים והוא כלבי: וישמע דוד במדבר כי
גזז נבל את צאנו: וישלח דוד עשרה נערים
ויאמר דוד לנערים עלו כרמלה ובאתם אל
נבל ושאלתם לו בשמי לשלום: ואמרתם כה
לחי ואתה שלום וביתך שלום וכל אשר לך
שלום: ועתה שמעתי כי גזזים לך עתה הרוע
הרועים אשר לך היו עמנו לא הכלמנום ולא
נפקד להם מאומה כל ימי היותם בכרמל: ש
שאל את נעריך ויגדו לך וימצאו הנערים חן
בעיניך כי על יום טוב באנו תנה נא את א

אשר תמצא ידך לעבדך ולבנך לדוד: ויבאו
נערי דוד וידברו אל נבל ככל הדברים האלה
בשם דוד וינוחו: ויען נבל את עבדי דוד ויא
ויאמר מי דוד ומי בן ישי היום רבו עבדים ה
המתפרצים איש מפני אדניו: ולקחתי את ל
לחמי ואת מימי ואת טבחתי אשר טבחתי לג
לגוזי ונתתי לאנשים אשר לא ידעתי אי מזה
המה: ויהפכו נערי דוד לדרכם וישבו ויבאו
ויגידו לו ככל הדברים האלה: ויאמר דוד ל
לאנשיו חגרו איש את חרבו ויחגרו איש א
את חרבו ויחגר גם דוד חרבו ויעלו אחרי ד
דוד כארבע מאות איש ומאתים ישבו על ה
הכלים: ולאביגיל אשת נבל הגיד נער אחד
מהנערים לאמר הנה שלח דוד מלאכים מ
מהמדבר לברך את אדנינו ויעט בהם: והא
והאנשים טובים לנו מאד ולא הכלמנו ולא
פקדנו מאומה כל ימי התהלכנו אתם בהיותנו
בשדה: חומה היו עלינו גם לילה גם יומם כ
כל ימי היותנו עמם רעים הצאן: ועתה דעי
וראי מה תעשי כי כלתה הרעה אל אדנינו ו
ועל כל ביתו והוא בן בליעל מדבר אליו: ות
ותמהר אביגיל ותקח מאתים לחם ושנים נב
נבלי יין וחמש צאן עשוית וחמש סאים קלי ו
ומאה צמקים ומאתים דבלים ותשם על הח
החמרים: ותאמר לנעריה עברו לפני הנני א
אחריכם באה ולאישה נבל לא הגידה: והיה
היא רכבת על החמור וירדת בסתר ההר וה
והנה דוד ואנשיו יורדים לקראתה ותפגש
אתם: ודוד אמר אך לשקר שמרתי את כל

אשר לזה במדבר ולא נפקד מכל אשר לו מ
מאומה וישב לי רעה תחת טובה: כה יעשה
אלהים לאיבי דוד וכה יוסיף אם אשאיר מכ
מכל אשר לו עד אור הבקר משתין בקיר: ו
ותרא אביגיל את דוד ותמהר ותרד מעל הח
החמור ותפל לאפי דוד על פניה ותשתחו אר
ארץ: ותפל על רגליו ותאמר בי אני אדני הע
העון ותדבר נא אמתך באזניך ושמע את דב
דברי אמתך: אל נא ישים אדני את לבו אל
איש הבליעל הזה על נבל כי כשמו כן הוא
נבל שמו ונבלה עמו ואני אמתך לא ראיתי א
את נערי אדני אשר שלחת: ועתה אדני חי
ידוה וחי נפשך אשר מנעך ידוה מבוא בדם
בדמים והושע ידך לך ועתה יהיו כנבל איב
איבך והמבקשים אל אדני רעה: ועתה ה
הברכה הזאת אשר הביא שפחתך לאדני ונ
ונתנה לנערים המתהלכים ברגלי אדני: שא
נא לפשע אמתך כי עשה יעשה ידוה לאדני
בית נאמן כי מלחמות ידוה אדני נלחם ורעה
לא תמצא בך מימיך: ויקם אדם לרדפך ול
ולבקש את נפשך והיתה נפש אדני צרורה
בצרור החיים את ידוה אלהיך ואת נפש אי
איביך יקלענה בתוך כף הקלע: והיה כי יע
יעשה ידוה לאדני ככל אשר דבר את הטו
הטובה עליך וצוך לנגיד על ישראל: ולא ת
תהיה זאת לך לפוקה ולמכשול לב לאדני לש
לשפך דם חנם ולהושיע אדני לו והטיב ידוה
לאדני וזכרת את אמתך:
ויאמר דוד לאביגיל ברוך ידוה א
אלהי ישראל אשר שלחך היום הזה לקראתי:

וברוך טעמך וברוכה את אשר כליתני היום
הזה מבא בדמים והושיע ידי לי: ואולם חי
ידוה אלהי ישראל אשר מנעני מהרע אתך
כי לולי מהרת ותבאת לקראתי כי אם נותר ע
לנבל עד אור הבוקר משתין בקיר: ויקח דוד
מידה את אשר הביאה לו ולה אמר עלי לשל
לשלום לביתך ראי שמעתי בקולך ואשא פנ
פניך: ותבא אביגיל אל נבל והנה לו משתה
בביתו כמשתה המלך ולב נבל טוב עליו והוא
שיכור עד מאד ולא הגידה לו דבר קטן וג
וגדול עד אור הבקר: ויהי בבקר בצאת היין
מנבל ותגד לו אשתו את הדברים האלה וים
וימת לבו בקרבו והוא היה לאבן: ויהי כע
כעשרת הימים ויגף ידוה את נבל וימת: ו
וישמע דוד כי מת נבל ויאמר ברוך ידוה א
אשר רב את ריב חרפתי מיד נבל ואת עבדו
חשך מרעה ואת רעת נבל השיב ידוה ברא
בראשו וישלח דוד וידבר באביגיל לקחתה לו
לאשה: ויבאו עבדי דוד אל אביגיל הכ
הכרמלה וידברו אליה לאמר דוד שלחנו א
אליך לקחתך לו לאישה: ותקם ותשתחו א
אפים ארצה ותאמר הנה אמתך לשפחה לר
לרחץ רגלי עבדי אדני: ותמהר ותקם אב
אביגיל ותרכב על החמור וחמש נערותיה ה
ההולכות לרגלה ותלך אחרי מלאכי דוד ות
ותהי לו לאשה: ואת אחינעם לקח דוד מיז
מיזרעאל ותהינה גם שתיהן לו לנשים:
ושאול נתן את מיכל בתו
אשת דוד לפלטי בן ליש אשר מגלים: ויבאו
הזיפים אל שאול הגבעתה לאמר

הלא דוד מסתתר בגבעת החכילה אשר על
פני הישימון: ויקם שאול וירד אל מדבר זיף
ואתו שלשת אלפים איש בחורי ישראל לב
לבקש את דוד במדבר זיף: ויחן שאול בגב
גבעת החכילה אשר על פני הישימון על
הדרך ודוד ישב במדבר וירא כי בא שאול
אחריו במדבר: וישלח דוד מרגלים וידע
כי בא שאול אל נכון: ויקם דוד ויבא אל ה
המקום אשר חנה שם שאול וירא דוד את ת
המקום אשר שכב שם שאול ואבנר בן נר ש
שר צבא ושאול שכב במעגל והעם חנים ס
סביבתיו: ויען דוד ויאמר אל אחימלך החתי
ואל אבישי בן צרויה אחי יואב לאמר מי ר
ירד אתי אל שאול אל המחנה ויאמר אבישי
אני ארד עמך: ויבא דוד ואבישי אל העם
לילה והנה שאול שכב ישן במעגל וחניתו מ
מעוכה בארץ מראשותיו ואבנר והעם שב
שכבים סביבותיו: ויאמר
אבישי אל דוד סגר אלהים היום את אויבך ב
בידך ועתה אכנו נא בחנית ובארץ פעם אח
את ולא אשנה לו: ויאמר דוד אל אבישי
אל תשחיתהו כי מי שלח ידו במשיח יהוה ונ
ונקה: ויאמר דוד חי יהוה
כי אם יהוה ינגפנו או יומו יבא ומת או במל
במלחמה ירד ונספה: חלילה לי מיהוה כי
משלח ידי במשיח יהוה ועתה קחנא את ה
החנית אשר מראשתיו ואת צפחת המים ונל
ונלכה לנו: ויקח דוד את החנית ואת צפחת
המים מראשתי שאול וילכו להם ואין ראה ו
ואין ידע ואין מקיץ כי כלם ישנים כי תרדמת

יהוה נפלה עליהם: ויעבר דוד העבר ויעמד
על ראש ההר מרחוק רב המקום בינתם: ו
ויקרא דוד אל העם ואל אבנר בן נר לאמר
הלא תענה אבנר ויען אבנר ויאמר מי אתה
קראת אל המלך:
ויאמר דוד אל אבנר הלא איש אתה ומי כ
כמוך בישראל ולמה לא שמרת על אדנך ה
המלך כי בא אחד העם להשחית את המלך
אדנך: לא טוב הדבר הזה אשר עשית חי י
יהוה כי בני מות אתם אשר לא שמרתם על
אדניכם על משיח יהוה ועתה ראה אי חנית
המלך ואת צפחת המים אשר מראשתיו: ו
ויכר שאול את קול דוד ויאמר הקלך זה בני
דוד ויאמר דוד קול עבדי המך: ויאמר ל
למה זה אדני רודף אחרי עבדו כי מה עשיתי
ומה בידי רעה: ועתה ישמעא אדני המלך
את דברי עבדו אם יהוה הסיתך לי ירח מנ
מנחה ואם בני האדם ארורים הם לפני יהוה
כי גרשתי היום מהסתפח בנחלת יהוה לאמר
לך עבד אלהים אחרים: ועתה אל יפל דמי
ארצה מנגד פני יהוה כי יצא מלך ישראל ל
לבקש את מרעש אחד כאשר ירדף הקרא ב
בהרים: ויאמר שאול חטאתי שוב בני דוד
כי לא ארע לך עוד תחת אשר יקרה נפשי
בעיניך היום הזה הנה הסכלתי ואשגה הרבה
מאד: ויען דוד ויאמר הנה החנית המלך ויעבר
אחד מהנערים ויקחה: ויהוה ישיב לאיש את
צדקתו ואת אמנתו אשר נתנך יהוה היום ב
בידי ולא אאבית לשלח ידי במשיח יהוה: והנה
באשר גדלה נפשך היום הזה בעיני כן תג

תגדל נפשי בעיני יהוה ויצילני מכל צרה: ו
ויאמר שאול אל דוד ברוך אתה בני דוד גם
עשה תעשה וגם יכל תוכל וילך דוד לדרכו ו
ושאול שב למקומו:
ויאמר דוד אל לבו עתה אספנה יום אחד כיד
שאול אין לי טוב כי דמלט אמלט אל ארץ
פלשתים ונאש מבני שאול לבקשני עוד בכל
גבול ישראל ונמלטתי מידו: ויקם דוד ויעבר
הוא ושש מאות איש אשר עמו אל אכיש בן
בעוך מלך גת: וישב דוד עם אכיש בגת ה
הוא ואנשיו איש וביתו דוד ושתי נשיו אחינ
אחינעם היזרעאלית ואבינעל אשת נבל הכר
הכרמלית: ויגד לשאול כי ברח דוד גת ולא
יסף עוד לבקשו: ויאמר דוד אל אכיש אם
נא מצאתי חן בעיניך יתנו לי מקום באחת ע
ערי השדה ואשבה שם ולמה ישב עבדך ב
בעיר הממלכה עמך: ויתן לו אכיש ביום ה
ההוא את צקלג לכן היתה צקלג למלכי יהו
יהודה עד היום הזה:
והי מספר הימים אשר ישב דוד בשדה פל
פלשתים ימים וארבעה חדשים: ויעל דוד ו
ואנשיו ויפשטו אל הגשורי והגזרי והעמלקי
כי המה ישבת הארץ אשר מעולם באכ שו
שורה ועד ארץ מצרים: והכה דוד את הא
הארץ ולא יחיה איש ואשה ולקח צאן ובקר
וחמרים וגמלים ושבים וישב ויבא אל אכי
אכיש: ויאמר אכיש אל פשתים היום ויאמר
דוד אל נגב יהודה ועל נגב הירחמאלי ואל
נגב הקני: ואיש ואשה לא יחיה דוד להביא
את לאמר פן יגידו עלינו לאמר כה עשה דוד

וכה משפטו כל הימים אשר ישב בשדה פל
פלשתים: ויאמן אכיש בדוד לאמר הבאש
הבאיש בעמו בישראל והיה לי לעבד עולם:
ויהי בימים האם ויקבצו
פלשתים את מחניהם לצבא להלחם בישר
בישראל ויאמר אכיש אל דוד ידע תדע כי
אתי תצא במחנה אתה ואנשיך: ויאמר דוד
אל אכיש לכן אתה תדע את אשר יעשה ע
עבדך ויאמר אכיש אל דוד לכן שמר לראשי
אשימך כל הימים:
ושמואל מת ויספדו לו כל ישראל ויקברהו ב
ברמה ובעירו ושאול הסיר את האבות ואת
הידעונים מהארץ: ויקבצו פלשתים ויבאו ו
ויחנו בשונם ויקבץ שאול את כל ישראל ויח
ויחנו בגלבע: וירא שאול את מחנה פלשתים
וייראו ויחרד לבו מאד: וישאל שאול ביהוה
ולא ענהו יהוה גם בחלומות גם באורים גם ב
בנביאים: ויאמר שאול לעבדיו בקשו לי
אשת בעלת אוב ואלכה אליה ואדרשה בה ו
ויאמרו עבדיו אליו הנה אשת בעלת אוב בעין
דור: ויתחפש שאול וילבש בגדים אחרים ו
וילך הוא ושני אנשים עמו ויבאו אל האשה
לילה ויאמר קסמי נא לי באוב והעלי לי את
אשר אמר אליך: ותאמר האשה אליו הנה
אתה ידעת את אשר עשה שאול אשר הכר
הכרית את האבות ואת הידעני מן הארץ ול
ולמה אתה מתנקש בנפשי להמיתני: וישבע
לה שאול ביהוה לאמר חי יהוה אם יקרך ע
עון בדבר הזה: ותאמר האשה את מי
אעלה לך ויאמר

את שמואל העלי לי: ותרא האשה את שם
שמואל ותזעק בקול גדול ותאמר האשה אל
שאול לאמר למה רמיתני ואתה שאול: ויא
ויאמר לה המלך אל תיראי כי מה ראית ותא
ותאמר האשה אל שאול אלהים ראיתי עלים
מן הארץ: ויאמר לה מה תארו ותאמר איש
זקן עלה והוא עוטה מעיל וידע שאול כי שם
שמואל הוא ויקד אפים ארצה וישתחו:
ויאמר שמואל אל
שאול למה הרגזתני להעלות אתי ויאמר ש
שאול צר לי מאד ופלשתים נלחמים בי וא
ואלהים סר מעלי ולא ענני עוד גם ביד הנב
הנביאים גם בחלומות ואקראה לך להודעני
מה אעשה: ויאמר שמואל
ולמה תשאלני וידוה סר מעליך ויהי עריך: ו
ויעש ידוה לו כאשר דבר בידי ויקרע ידוה
את הממלכה מידך ויתנה לרעך לדוד: באש
באשר לא שמעת בקול ידוה ולא עשית חר
חרון אפו בעמלק על כן הדבר הזה עשה לך
ידוה היום הזה: ויתן ידוה גם את ישראל יש
עמך ביד פלשתים ומחר אתה ובניך עמי גם
את מחנה ישראל יתן ידוה ביד פלשתים: וים
וימהר שאול ויפל מלא קומתו ארצה ויירא
מאד מדברי שמואל גם כח לא היה בו כי ל
לא אכל לחם כל היום וכל הלילה: ותבא ה
האשה אל שאול ותרא כי נבהל מאד ותאמר
אליו הנה שמעה שפחתך בקולך ואשים את
נפשי בכפי ואשמע את דבריך אשר דברת
אלי: ועתה שמעינא גם אתה בקול שפחתך
ואשימה לפניך פת לחם ואכל ויהי בך כח כי

תלך בדרך: וימאן ויאמר לא אוכל ויפצרו בו
עבדיו וגם האשה וישמע לקולם ויקם מהא
מהארץ וישב על המטה:
חצי ולאשה עגל מרבק בבית
ותמהר ותזבחהו ותקח קמח ותלש ותפהו מצ
מצות: ותגש לפני שאול ולפני עבדיו ויאכלו
ויקמו וילכו בלילה ההוא:
ויקבצו פלשתים את כל מחניהם אפקה
וישראל חנים בעין אשר ביזרעאל: וסרני פל
פלשתים עברים למאות ולאלפים ודוד ואנ
ואנשיו עברים באחרונה עם אכיש: ויאמרו
שרי פלשתים מה העברים האלה ויאמר א
אכיש אל שרי פלשתים הלא זה דוד עבד
שאול מלך ישראל אשר היה אתי זה ימים א
אוזה שנים ולא מצאתי בו מאומה מיום נפ
נפלו עד היום הזה:
ויקצפו עליו שרי פלשתים ויאמרו לו שרי פל
פלשתים השב את האיש וישב אל מקומו א
אשר הפקדתו שם ולא ירד עמנו במלחמה
ולא יהיה לנו לשטן במלחמה ובמה יתרצה
זה אל אדניו הלא בראשי האנשים ההם: ה
הלא זה דוד אשר יענו לו במחלת לאמר ה
הכה שאול באלפיו ודוד ברבבתיו:
ויקרא אכיש אל דוד ויאמר אליו
חי ידוה כי ישר אתה וטוב בעיני צאתך וב
ובאך אתי במחנה כי לא מצאתי בך רעה מ
מיום באך אלי עד היום הזה ובעיני הסרנים
לא טוב אתה: ועתה שוב ולך בשלום ולא ת
תעשה רע בעיני סרני פלשתים: ויאמר דוד
אל אכיש כי מה עשיתי ומה מצאת בעבדך

מיום אשר הייתי לפניך עד היום הזה כי לא
אבא ונלחמתי באיבי אדני המלך:
ויען אכיש ויאמר אל דוד ידעתי כי טוב
אתה בעיני כמלאך אלהים אך שרי פלשתים
אמרו לא יעלה עמנו במלחמה: ועתה השכם
בבקר ועבדי אדניך אשר באו אתך והשכ
והשכמתם בבקר ואור לכם ולכו: וישכם דוד
הוא ואנשיו ללכת בבקר לשוב אל ארץ פל
פלשתים ופלשתים עלו יזרעאל:
ויהי כבא דוד ואנשיו צקלג
ביום השלשי ועמלקי פשטו אל נגב ואל צק
צקלג ויכו את צקלג וישרפו אתה באש: ויש
וישבו את הנשים אשר בה מקטן ועד גדול
ולא המיתו איש וינהגו וילכו לדרכם: ויבא
דוד ואנשיו אל העיר והנה שרופה בא
באש ונשיהם ובניהם ובנתיהם נשבו: וישא
דוד והעם אשר אתו את קולם ויבכו עד אשר
אין בהם כח לבכות: ושתי נשי דוד נשבו א
אחינועם היזרעאלית ואביגיל אשת נבל הכר
הכרמלי: ותצר לדוד מאד כי אמרו העם לס
לסקלו כי מרה נפש כל העם איש על בניו וע
ועל בנתיו ויתחזק דוד בידוה אלהיו:
ויאמר דוד אל אביתר הכהן
בן אחימלך הגישה נא לי האפד ויגש אבית
אביתר את האפד אל דוד: וישאל דוד בידו
בידוה לאמר ארדף אחרי הגדוד הזה האשי
האשיגנו ויאמר לו רדוף כי השג תשיג והצל
תציל: וילך דוד הוא ושש מאות איש אשר
אתו ויבאו עד נחל הבשור והנתרים עמדו:
וירדף דוד הוא וארבע מאות איש ויעמדו

מאתים איש אשר פגרו מעבר את נחל הב
הבשור: ויסצאו איש מצרי בשדה ויקחו א
אתו אל דוד ויתנו לו לחם ויאכל וישקהו מ
מים: ויתנו לו פלח דבלה ושני צמוקים ויאכ
ויאכל ותשב רוחו אליו כי לא אכל לחם ולא
שתה מים שלשה ימים ושלשה לילות: ויאמר
לו דוד למי אתה ואי מזה אתה ויאמר נער מ
מצרי אנכי עבד לאיש עמלקי ויעזבני אדני
כי חליתי היום שלשה: אנחנו פשטנו נגב ה
הכרתי ועל אשר ליהודה ועל נגב כלב ואת
צקלג שרפנו באש: ויאמר אליו דוד התורי
התורידני אל הגדוד הזה ויאמר השבעה לי
באלהים אם תמיתני ואם תסגירני ביד אדוני
ואורידך אל הגדוד הזה: ויורידהו והנה נט
נטושים על פני כל הארץ אכלים ושתים וחג
וחגגים בכל השלל הגדול אשר לקחו מארץ
פלשתים ומארץ יהודה: ויכם דוד מהנשף
ועד הערב למחרתם ולא נמלט מהם איש כי
אם ארבע מאות איש נער אשר רכבו על הג
הגמלים וינוסו: ויצל דוד את כל אשר לקחו
עמלק ואת שתי נשיו הציל דוד: ולא נעדר
להם מן הקטן ועד הגדול ועד בנים ובנות ו
ומשלל ועד כל אשר לקחו להם הכל השיב
דוד: ויקח דוד את כל הצאן והבקר נהגו ל
לפני המקנה ההוא ויאמרו זה שלל דוד: וי
ויבא דוד אל מאתים האנשים אשר פגרו מ
מלכת אחרי דוד וישיבם בנחל הבשור ויצ
ויצאו לקראת דוד ולקראת העם אשר אתו
ויגש דוד את העם וישאל להם לשלום:
ויען כל איש רע ובליעל מהאנשים

אשר הלכו עם דוד ויאמרו יען אשר לא הל
הלכו עמי לא נתן להם מהשלל אשר הצלנו
כי אם איש את אשתו ואת בניו וינהגו וילכו:
ויאמר דוד לא תעשו כן אחי
את אשר נתן ידוה לנו וישמר אתנו ויתן את
הגדוד הבא עלינו בידנו: ומי ישמע לכם ל
דבר הזה כי כחלק היורד במלחמה וכחלק
היושב על הכלים יחדיו יחלוקו: ויהי מהיום
ההוא ומעלה וישימה לחק ולמשפט לישר
לישראל עד היום הזה: ויבא דוד אל צקלג
וישלח מהשלל לזקני יהודה לרעהו לאמר ה
הנה לכם ברכה משלל איבי ידוה:
לאשר בביתאל ולאשר ברמות נגב ולאשר
ביתר: ולאשר בערער ולאשר בשפמות ול
ולאשר באשתמוע: ולאשר ברכל ולאשר ב
בערי הירחמאלי ולאשר בערי הקני: ולאשר
בחרמה ולאשר בבור עשן ולאשר בעתך: ול
ולאשר בחברון ולכל המקמות אשר התהלך
שם דוד הוא ואנשיו:
ופלשתים נלחמים בישראל
וינסו אנשי ישראל מפני פלשתים ויפלו חלל
חללים בהר הגלבע: וידבקו פלשתים את
שאול ואת בניו ויכו פלשתים את יהונתן ואת
אבינדב ואת מלכי שוע בני שאול: ותכבד
המלחמה אל שאול וימצאהו המרים אנשים
בקשת ויחל מאד מהמרים: ויאמר שאול ל
לנשא כליו שלף חרבך ומתתני בה פן יבאו
הערלים האלה והקרני והתעללו בי ולא א
אבה נשא כליו כי ירא מאד ויקח שאול את
החרב ויפל עליה: וירא נשא כליו כי מת ש

שאול ויפל גם הוא על חרבו וימת עמו וימת
שאול ושלשת בניו ונשא כליו וגם כל אנשיו
ביום ההוא יחדיו: וירא אנשי ישראל א
אשר בעבר העמק ואשר בעבר הירדן כי נ
נסו אנשי ישראל וכי מתו שאול ובניו ויעזבו
את הערים וינסו ויבאו פלשתים וישבו בהן:
ויהי ממחרת ויבאו
פלשתים לפשט את החללים וימצאו את ש
שאול ואת שלשת בניו נפלים בהר הגלבוע:
ויכרתו את ראשו ויפשיטו את כליו וישלחו ב
בארץ פלשתים סביב לבשר בית עצביהם וא
ואת העם: וישימו את כליו בית עשתרת ואת
גויתו תקעו בחמת בית שאן: וישמעו אליו יש
ישבי יבש גלעד את אשר עשו פלשתים לש
לשאול: ויקומו כל איש חיל וילכו כל הלילה
ויקחו את גוית שאול ואת גוית בניו מחמת ב
בית שן ויבאו יבשה וישרפו אתם שם: ויקחו
את עצמתיהם ויקברו תחת האשל ביבשה וי
ויצמו שבעת ימים: ויהי
אחרי מות שאול ודוד שב מהכות את העמ
העמלקי וישב דוד בצקלג ימים שנים: ויהי
ביום השלישי והנה איש בא מן המחנה מעם
שאול ובגדיו קרעים ואדמה על ראשו ויהי
בבאו אל דוד ויפל ארצה וישתחו: ויאמר לו
דוד אי מזה תבא ויאמר אליו ממחנה ישראל
נמלטתי: ויאמר אליו דוד מה היה הדבר ה
הגד נא לי ויאמר אשר נס העם מן המלחמה
וגם הרבה נפל מן העם וימותו וגם שאול וי
ויהונתן בנו מתו: ויאמר דוד אל הנער המ
המגיד לו איך ידעת כי מת שאול ויהונתן ב

בנו: ויאמר הנער המגיד לו נקרא נקריתי ב
בהר הגלבע והנה שאול נשען על חניתו וה
והנה הרכב ובעלי הפרשים הדביקהו: ויפן
אחריו וירא ויקרא אלי ואמר אליו הנני: וי
ויאמר לי מי אתה ואמר אליו עמלקי אנכי:
ויאמר אלי עמד נא עלי ומותתני כי אחזני ה
השבץ כי כל עוד נפשי בי: ואעמד עליו וא
ואמותתהו כי ידעתי כי לא יחיה אחרי נפלו ו
ואקח הנזר אשר על ראשו ואצעדה אשר ע
על זרועו ואביאם אל אדני הנה: ויחזק דוד
בבגדיו ויקרעם וגם כל האנשים אשר אתו:
ויספדו ויבכו ויצומו עד הערב על שאול ועל
יהונתן בנו ועל עם ידוה ועל בית ישראל כי
נפלו בחרב: ויאמר
דוד אל הנער המגיד לו אי מזה אתה ויאמר
בן איש גר עמלקי אנכי: ויאמר אליו דוד א
איך לא יראת לשלח ידך לשחת את משיח י
ידוה: ויקרא דוד לאחד
מהנערים ויאמר גש פגע בו ויכהו וימת: ויא
ויאמר אליו דוד דמך על ראשך כי פיך ענ
ענה בך לאמר אנכי מתתי את משח ידוה:
ויקנן דוד את הקנה
הזאת על שאול ועל יהונתן בנו: ויאמר ללמ
ללמד בני יהודה קשת הנה כתובה על ספר
הישר: הצבי ישראל על במותיך חלל איך נ
נפלו גבורים: אל תגידו בגת ואל תבשרו בח
בחצות אשקלון פן תשמחנה בנות פלשתים פן
תעלזנה בנות הערלים: הרי בגלבוע אל טל
ואל מטר עליכם ושדי תרומת כי שם נגעל מ
מגן גבורים מגן שאול כלי משוח בשמן: מדם

חללים מחרב גבורים קשת יהונתן לא נסג א
אחור וחרב שאול לא תשוב ריקם: שאול וי
ויהונתן הנאהבים והנעימים בחייהם ובמות
ובמותם לא נפרדו מנשרים קלו מאריות גב
גברו: בנות ישראל אל שאול בכינה המלבי
המלבישכם שני עם עדנים המעלה עדי זהב
על לבושכם: איך נפלו גבורים בתוך המל
המלחמה יהונתן על במותיך חלל: צר לי ע
עליך אחי יהונתן נעמת לי מאד נפלאתה אה
אהבתך לי מאהבת נשים: איך נפלו גבורים
ויאבדו כלי מלחמה:
ויהי אחריכן וישאל דוד בידוה לאמר האעל
האעלה באחת ערי יהודה ויאמר ידוה אליו
עלה ויאמר דוד אנה אעלה ויאמר חברונה:
ויעל שם דוד וגם שתי נשיו אחינועם היזרע
היזרעאלית ואביגיל אשת נבל הכרמלי: ואנ
ואנשיו אשר עמו העלה דוד איש וביתו וש
וישבו בערי חברון: ויבאו אנשי יהודה וימש
וימשחו שם את דוד למלך על בית יהודה וי
ויגידו לדוד לאמר אנשי יבש גלעד אשר קב
קברו את שאול: וישלח דוד
מלאכים אל אנשי יבש גלעד ויאמר אליהם
ברוכים אתם לידוה אשר עשיתם החסד הזה
עם אדניכם עם שאול ותקברו אתו: ועתה
יעש ידוה עמכם חסד ואמת וגם אנכי אעשה
אתכם הטובה הזאת אשר עשיתם הדבר ה
הזה: ועתה תחזקנה ידיכם והיו לבני חיל כי
מת אדניכם שאול וגם אתי משחו בית יהודה
למלך עליהם: ואבנר בן
נר שר צבא אשר לשאול לקח את איש בו

בושת בן שאול ויעברהו מחנים ׃
וימליכהו אל הגלעד ואל האשורי ו
ואל יזרעאל ועל אפרים ועל בנימן ועל יש
ישראל כלה׃ בן ארבעים
שנה איש בשת בן שאול במלכו על ישראל
ושתים שנים מלך אך בית יהודה היו אחרי
דוד׃ ויהי מספר הימים אשר היה דוד מלך
בחברון על בית יהודה שבע שנים וששה חד
חדשים׃ ויצא אבנר בן
נר ועבדי איש בשת בן שאול ממחנים גבע
גבענה׃ ויואב בן צרויה ועבדי דוד יצאו ויפ
ויפגשום על ברכת גבעון יחדו וישבו אלה ע
על הברכה מזה ואלה על הברכה מזה׃ ויכ
ויאמר אבנר אל יואב יקומו נא הנערים וי
וישחקו לפנינו ויאמר יואב יקומו׃ ויקומו ויע
ויעברו במספר שנים עשר לבנימן ולאיש ב
בשת בן שאול ושנים עשר מעבדי דוד׃ ויח
ויחזקו איש בראש רעהו וחרבו בצד רעהו
ויפלו יחדו ויקרא למקום ההוא חלקת הצו
הצורים אשר בגבעון׃ ותהי המלחמה קשה
עד מאד ביום ההוא וינגף אבנר ואנשי ישר
ישראל לפני עבדי דוד׃ ויהיו שם שלשה בני
צרויה יואב ואבישי ועשה אל ועשה אל קל
ברגליו כאחד הצבאים אשר בשדה׃ וירדף
עשה אל אחרי אבנר ולא נטה ללכת על ה
הימין ועל השמאל מאחרי אבנר׃ ויפן אבנר
אחריו ויאמר האתה זה עשה אל ויאמר א
אנכי׃ ויאמר לו אבנר נטה לך על ימינך אר
על שמאלך ואחז לך אחד מהנערים וקח ל
לך את חליצתו ולא אבה עשה אל לסור מא

מאחריו׃ ויוסף עוד
אבנר לאמר אל עשה אל סור לך מאחרי ל
למה אכנה ארצה ואיך אשא פני אל יואב א
אחיך׃ וימאן לסור ויכהו אבנר באחרי הרגית
אל החמש ותצא החנית מאחריו ויפל שם וי
וימת תחתו ויהי כל הבא אל המקום אשר נ
נפל שם עשה אל וימת ויעמדו׃ וירדפו יואב
ואבישי אחרי אבנר והשמש באה והמה באו
עד גבעת אמה אשר על פני גיח דרך מדבר
גבעון׃ ויתקבצו בני בנימן אחרי אבנר ויהיו
לאגדה אחת ויעמדו על ראש גבעה אחת׃
ויקרא אבנר אל יואב ויאמר הלנצח תאכל
חרב הלא ידעת כי מרה תהיה באחרנה ועד
מתי לא תאמר לעם לשוב מאחרי אחיהם׃ ו
ויאמר יואב חי האלהים כי לולא דברת כי אז
מהבקר נעלה העם איש מאחרי אחיו׃ ויתקע
יואב בשופר ויעמדו כל העם ולא ירדפו עוד
אחרי ישראל ולא יספו עוד להלחם׃ ואבנר
ואנשיו הלכו בערבה כל הלילה ההוא ויעברו
את הירדן וילכו כל הבתרון ויבאו מחנים׃ וי
ויואב שב מאחרי אבנר ויקבץ את כל העם ו
ויפקדו מעבדי דוד תשעה עשר איש ועשה
אל׃ ועבדי דוד הכו מבנימן ובאנשי אבנר
שלש מאות וששים איש מתו׃ וישאו את ע
עשה אל ויקברהו בקבר אביו אשר בית לחם
וילכו כל הלילה יואב ואנשיו ויאר להם בחב
בחברון׃ ותהי המלחמה ארוכה בין בית שא
שאול ובין בית דוד ודוד הלך וחזק ובית שא
שאול הולכים ודלים׃
וילדו לדוד בנים בחברון ויהי

בכורו אמנון לאחינו עם היזרעאלית׃ ומשנהו
כלאב לאביגיל אשת נבל הכרמלי והשלשי א
אבשלום בן מעכה בת תלמי מלך גשור׃ וה
והרביעי אדניה בן חגית והחמשי שפטיה בן
אביטל׃ והששי יתרעם לעגלה אשת דוד אל
אלה יולדו לדוד בחברון׃ ויהי
בהיות המלחמה בין בית שאול ובין בית דוד
ואבנר היה מתחזק בבית שאול׃ ולשאול פל
פלגש ושמה רצפה בת איה ויאמר אי בש
איש בשת אל אבנר מדוע באת אל פלגש א
אבי׃ ויחר לאבנר מאד על דברי איש בשת
ויאמר הראש כלב אנכי אשר ליהודה היום
אעשה חסד עם בית שאול אביך אל אחיו
ואל מרעהו ולא הימצאתיך ביד דוד ותפקד
עלי עון האשה היום׃ כה
יעשה אלהים לאבנר וכה יוסף לו כי כאשר
נשבע ידוה לדוד כי כן אעשה לו׃ להעביר
הממלכה מבית שאול ולהקים את כסא דוד
על ישראל ועל יהודה מדן ועד באר שבע׃
ולא יכול עוד להשיב את אבנר דבר מיראתו
אתו׃ וישלח
אבנר מלאכים אל דוד תחתיו לאמר למי א
ארץ לאמר כרתה בריתך אתי והנה ידי עמך
להסיב אליך את כל ישראל׃ ויאמר טוב אני
אכרת אתך ברית אך דבר אחד אנכי שאל
מאתך לאמר לא תראה את פני כי אם לפני
הביאך את מיכל בת שאול בבאך לראות א
את פני׃ וישלח דוד
מלאכים אל איש בשת בן שאול לאמר תנה
את אשתי את מיכל אשר ארשתי לי במאה ב

ערלת פלשתים׃ וישלח איש בשת ויקחה מ
מעם איש מעם פלטיאל בן ליש׃ וילך א
אתה אישה הלך ובכה אחריה עד בחורים וי
ויאמר אליו אבנר לך שוב וישב׃ ודבר אבנר
היה עם זקני ישראל לאמר גם תמול גם של
שלשם הייתם מבקשים את דוד למלך ע
עליכם׃ ועתה עשו כי ידוה אמר אל דוד ל
לאמר ביד דוד עבדי אושיע את עמי ישראל
מיד פלשתים ומיד כל איביהם׃ וידבר גם א
אבנר באזני בנימן וילך גם אבנר לדבר בא
באזני דוד בחברון את כל אשר טוב בעיני י
ישראל ובעיני כל בית בנימן׃ ויבא אבנר א
אל דוד בחברון ואתו עשרים אנשים ויעש
דוד לאבנר ולאנשים אשר אתו משתה׃ ויא
ויאמר אבנר אל דוד אקומה ואלכה ואקב
ואקבצה אל אדני המלך את כל ישראל וכ
וכרתו אתך ברית ומלכת בכל אשר תאוה נ
נפשך וישלח דוד את אבנר וילך בשלום׃ ו
והנה עבדי דוד ויואב בא מהגדוד ושלל ר
רב עמם הביאו ואבנר אינינו עם דוד בחב
בחברון כי שלחו וילך בשלום׃ ויואב וכל ה
הצבא אשר אתו באו ויגידו ליואב לאמר ב
בא אבנר בן נר אל המלך וישלחהו וילך ב
בשלום׃ ויבא יואב אל המלך ויאמר מה ע
עשית הנה בא אבנר אליך למה זה שלחתו וי
וילך הלוך׃ ידעת את אבנר בן נר כי לפתתך
בא ולדעת את מוצאך ואת מובאך ולדעת א
את כל אשר אתה עשה׃ ויצא יואב מעם ד
דוד וישלח מלאכים אחרי אבנר וישבו אתו
מבור הסירה ודוד לא ידע׃ וישב אבנר חב

חברון ויטהו יואב אל תוך השער לדבר אתו
בשלי ויכהו שם החומש וימת בדם עשה אל
אחיו: וישמע דוד מאחרי כן ויאמר נקי אנכי
וממלכתי מעם ידוה עד עולם מדמי אבנר בן
נר: יחלו על ראש יואב ואל כל בית אביו וא
ואל יכרת מבית יואב זב ומצורע ומחזיק ב
פלך ונפל בחרב וחסר לחם: ויואב ואבישי
אחיו הרגו לאבנר על אשר המית עשה אל
אחיהם בגבעון במלחמה:

ויאמר דוד אל יואב ואל כל העם
אשר אתו קרעו בגדיכם וחגרו שקים וספרו
לפני אבנר והמלך דוד הולך אחרי המטה:
ויקברו את אבנר בחברון וישא המלך את קו
קולו ויבך אל קבר אבנר ויבכו כל העם:

ויקנן המלך אל אבנר
ויאמר הכמות נבל ימות אבנר: ידיך לא אס
אסרות ורגליך לא לנחשתים הגשו כנפל לפ
לפני בני עולה נפלת ויוסיפו כל העם לבכות
עליו: ויבא כל העם להכרות את דוד לחם
בעוד היום וישבע דוד לאמר כה יעשה לי
אלהים וכה יוסיף כי אם לפני בא השמש א
אטעם לחם או כל מאומה: וכל העם הכירו
ויטב בעיניהם ככל אשר עשה המלך בעיני
כל העם טוב: וידעו כל העם וכל ישראל ב
ביום ההוא כי לא היתה מהמלך להמית את
אבנר בן נר: ויאמר
המלך אל עבדיו הלא תדעו כי שר וגדול נפ
נפל היום הזה בישראל: ואנכי היום רך ומ
ומשוח מלך והאנשים האלה בני צרויה קש
קשים ממני ישלם ידוה לעושה הרעה כר

כרעתו: וישמע בן
שאול כי מת אבנר בחברון וירפו ידיו וכל יש
ישראל נבהלו: ושני אנשים שרי גדודים היו
בן שאול שם האחד בענה ושם השני רכב ב
בני רימון הבארותי מבני בנימן כי גם בארות
תחשב על בנימן: ויברחו הבארתים גתימה
ויהיו שם גרים עד היום הזה:

ולינתן בן שאול בן נכה רגלים בן חמש
שנים היה בבא שמעת שאול ויהונתן מיזר
מיזרעאל ותשאהו אמנתו ותנס ויהי בחפזה
לנוס ויפל ויפסח ושמו מפיבשת: וילכו בני
רימון הבארתי רכב ובענה ויבאו בחם היום
אל בית איש בשת והוא שכב את משכב הצ
הצהרים: והנה באו אל תוך הבית לקחי חט
חטים ויכהו אל החמש ורכב ובענה אחיו נמ
נמלטו: ויבאו הבית והוא שכב על מטתו ב
בחדר משכבו ויכהו וימיתהו ויסרו את ראשו
ויקחו את ראשו וילכו דרך הערבה כל הליל
הלילה: ויבאו את ראש איש בשת אל דוד
חברון ויאמרו אל המלך הנה ראש איש בש
בשת בן שאול איבך אשר בקש את נפשך
ויתן ידוה לאדני המלך נקמות היום הזה מ
משאול ומזרעו: ויען דוד את רכב ואת בענ
בענה אחיו בני רמון הבארתי ויאמר להם ח
חי ידוה אשר פדה את נפשי מכל צרה: כי
המגיד לי לאמר הנה מת שאול והוא היה כ
כמבשר בעיניו ואחזה בו ואהרגהו בצקלג א
אשר לתתי לו בשרה: אף כי אנשים רשעים
הרגו את איש צדיק בביתו על משכבו ועתה
הלא אבקש את דמו מידכם ובערתי אתכם

מן הארץ: ויצו דוד את הנערים ויהרגם וי
ויקצצו את ידיהם ואת רגליהם ויתלו על הב
הברכה בחברון ואת ראש איש בשת לקחו
ויקברו בקבר אבנר בחברון:

ויבאו כל שבטי ישראל אל דוד הב
חברונה ויאמרו לאמר הננו עצמך ובשרך
אנחנו: גם אתמול גם שלשם בהיות שאול
מלך עלינו אתה היית המוציא והמביא את י
ישראל ויאמר ידוה לך אתה תרעה את עמי
את ישראל ואתה תהיה לנגיד על ישראל: וי
ויבאו כל זקני ישראל אל המלך חברונה וי
ויכרת להם המלך דוד ברית בחברון לפני י
ידוה וימשחו את דוד למלך על ישראל:

בן שלשים שנה דוד במלכו ואר
וארבעים שנה מלך: בחברון מלך על יהודה
שבע שנים וששה חדשים ובירושלם מלך
שלשים ושלש שנה על כל ישראל ויהודה: ו
וילך המלך ואנשיו ירושלים אל היבסי יושב
הארץ ויאמר לדוד לאמר לא תבא הנה כי
אם הסירך העורים והפסחים לאמר לא יבא
דוד הנה: וילכד דוד את מצודת ציון היא ע
עיר דוד: ויאמר דוד ביום ההוא כל מכה י
יבוסי ויגע בצנור ואת הפסחים ואת העורים
שנאי נפש דוד על כן יאמרו עור ופסח לא י
יבא אל הבית: וישב דוד במצודה ויקרא לה
עיר דוד ויבן דוד סביב מן המלוא ובותה: וי
וילך דוד הלוך וגדל וידוה אלהי הצבאות ע
עמו: וישלח חירם מלך
צר מלאכים אל דוד ועצי ארזים וחרשי עץ
וחרשי אבן קיר ויבנו בית לדוד: וידע דוד כ

כי הכינו ידוה למלך על ישראל וכי נשא מב
ממלכתו בעבור עמו ישראל:

ויקח דוד עוד פלגשים ונשים מירו
מירושלם אחרי באו מחברון ויולדו עוד לד
לדוד בנים ובנות: ואלה שמות הילדים לו ב
בירושלם שמוע ושבב ונתן ושלמה: ויבחר
ואלישוע ונפג ויפיע: ואלישמע ואלידע וא
ואליפלט:

וישמעו
פלשתים כי משחו את דוד למלך על ישראל
ויעלו כל פלשתים לבקש את דוד וישמע דו
דוד וירד אל המצודה: ופלשתים באו ויטו
ויפשו בעמק רפאים: וישאל דוד בידוה ל
לאמר האעלה אל פלשתים התתנם בידי וא
ויאמר ידוה אל דוד עלה כי נתן אתן את הפ
הפלשתים בידך: ויבא דוד בבעל פרצים וי
ויכם שם דוד ויאמר פרץ ידוה את איבי לפי
לפני כפרץ מים על כן קרא שם המקום הה
ההוא בעל פרצים: ויעזבו שם את עצביהם
וישאם דוד ואנשיו:

ויסיפו עוד פלשתים לעלות ויפשו בעמק ר
רפאים: וישאל דוד בידוה ויאמר לא תעלה
הסב מאחריהם ובאת להם ממול בכאים: וי
ויהי כשמעך את קול הצעדה בראשי הב
הבכאים אז תחרץ כי אז יצא ידוה לפניך ל
להכות במחנה פלשתים: ויעש דוד כן כאש
כאשר צוהו ידוה ויך את פלשתים מגבע וע
ועד באך גזר:

ויסף עוד דוד את כל בחור בישראל שלשים
אלף: ויקם וילך דוד וכל העם אשר אתו מב
מבעלי יהודה לעלות משם את ארון האלהים

אשר נקרא שם שם יהוה צבאות יושב הכר
הכרבים עליו: וירכבו את ארון האלהים אל
עגלה חדשה וישאהו מבית אבינדב אשר ב
גבעה ועזא ואחיו בני אבינדב נהגים את
העגלה חדשה: וישאהו מבית אבינדב אש
אשר בגבעה עם ארון האלהים ואחיו הלך
לפני הארון: ודוד וכל בית ישראל משחקים
לפני יהוה בכל עצי ברושים ובכנרות ובנב
ובצלתים ובתפים ובמנענעים ובצלצלים: ו
ויבאו עד גרן נכון וישלח עזא את ארון הא
האלהים ויאחז בו כי שמטו הבקר: ויחר אף
יהוה בעזא ויכהו שם האלהים על השל רשלת
שם עם ארון האלהים: ויחר לדוד על אשר
פרץ יהוה פרץ בעזא ויקרא למקום ההוא פ
פרץ עזא עד היום הזה: ויירא דוד את יהוה
ביום ההוא ויאמר איך יבא אלי ארון יהוה:
ולא אבה דוד להסיר אליו את ארון יהוה על
עיר דוד וישהו דוד בית עבד אדם הגתי: ו
וישב ארון יהוה בית עבד אדם הגתי של
שלשה חדשים ויברך יהוה את בית עבד אד
אדם ואת כל ביתו: ויגד למלך דוד לאמר
ברך יהוה את בית עבד אדם ואת כל אשר
לו בעבור ארון האלהים וילך דוד וישל את
ארון האלהים מבית עבד אדם עיר דוד ב
בשמחה: והי כי צעדו נשאי ארון יהוה ש
ששה צעדים ויזבח שור ובריאמרוד מכרכר
בכל עז לפני יהוה ודוד חגור אפד בד: ודוד
וכל בית ישראל מעלים את ארון יהוה בתר
בתרועה ובקול שופר: והיה ארון יהוה בא ע
עיר דוד ומיכל בת שאול נשקפה בעד החלון

והנא את המלך דוד מפזז ומכרכר לפני יד
יהוה ותבז לו בלבה: ויביאו את ארון יהוה ו
ויציגו אתו במקומו בתוך האהל אשר נטה
לו דוד ויעל דוד עלות ולפני יהוה השלמים: ו
ויכל דוד מהעלות העלה והשלמים ויברך א
את העם בשם יהוה צבאות ויחלק לכל העם
לכל המון ישראל למאיש ועד אשה לאיש ח
חלת לחם אחת ואשפר אחד ואשישה אחת
וילך כל העם איש לביתו וישב דוד לברך א
את ביתו ותצא מיכל בת שאול לקראת דוד ו
ותאמר מה נכבד היום מלך ישראל אשר נג
נגלה היום לעיני אמהות עבדיו כהנלות נג
נגלות אחד הרקים: ויאמר דוד אל מיכל לפ
לפני יהוה אשר בחר בי מאביך ומכל ביתו
לצות אתי לנגיד על עם יהוה על ישראל וש
ושחקתי לפני יהוה: ונקלותי עוד מזאת והי
והייתי שפל בעיני ועם האמהות אשר אמרת
עמם אכבדה: ולמיכל בת שאול לא היה לה
ולד עד יום מותה:

ויהי כי ישב המלך בביתו ויהוה הניח לו מס
מסביב מכל אויביו: ויאמר המלך אל נתן הנ
הנביא ראה נא אנכי יושב בבית ארזים וארון
האלהים ישב בתוך היריעה: ויאמר נתן אל
המלך כל אשר בלבבך לך עשה כי יהוה ע
עמך:

ויהי בלילה ההוא ויהי דבר יהוה אל נת
נתן לאמר: לך ואמרת אל עבדי דוד כה א
אמר יהוה האתה תבנה לי בית לשבתי: כי
לא ישבתי בבית למיום העלתי את בני יש
ישראל ממצרים ועד היום הזה ואהיה מתה

מתהלך באהל ובמשכן: בכל אשר התהלכתי
בכל בני ישראל הדבר דברתי את אחד שב
שבטי ישראל אשר צויתי לרעות את עמי יש
ישראל לאמר למה לא בניתם לי בית ארזים:
ועתה כה תאמר לעבדי לדוד כה אמר יהוה
צבאות אני לקחתיך מן הנוה מאחרי הצאן
להיות נגיד על עמי על ישראל: ואהיה עמך
בכל אשר הלכת ואכרתה את כל איביך מפ
מפניך ועשיתי לך שם גדול כשם הגדולים
אשר בארץ: ושמתי מקום לעמי ישראל ונט
ונטעתיו ושכן תחתיו ולא ירגז עוד ולא יסיפו
בני עולה לענותו כאשר בראשנה: ולמן היום
אשר צויתי שפטים על עמי ישראל והנחתי ל
לך מכל איביך והגיד לך יהוה כי בית יעשה
לך יהוה: כי ימלאו ימיך ושכבת עם אבתיך
והקימתי את זרעך אחריך אשר יצא ממעיך
והכינתי את ממלכתו: הוא יבנה בית לשמי ו
וכוננתי את כסא ממלכתו עד עולם: אני אה
אהיה לו לאב והוא יהיה לי לבן אשר בהעו
בהעותו והכחתיו בשבט אנשים ובנגעי בני
אדם: וחסדי לא יסור ממנו כאשר הסרתי
מעם שאול אשר הסרתי מלפניך: ונאמן בי
ביתך וממלכתך עד עולם לפניך כסאך יהיה
נכון עד עולם: ככל הדברים האלה וככל ה
החזיון הזה כן דבר נתן אל דוד:

ויבא המלך דוד וישב לפני
יהוה ויאמר מי אנכי אדני יהוה ומי ביתי כי
הביאתני עד הלום: ותקטן עוד זאת
בעיניך אדני יהוה ותדבר גם אל בית עבדך
למרחוק ואת תורת האדם אדני יהוה: ומה

יוסף עוד דוד לדבר אליך ואתה ידעת את
עבדך אדני יהוה: בעבור דברך וכלבבך ע
עשית את כל הגדולה הזאת להודיע את עב
עבדך: על כן גדלת אדני יהוה כי אין כמוך
ואין אלהים זולתך ככל אשר שמענו באזנינו:
ומי כעמך כישראל גוי אחד בארץ אשר הל
הלכו אלהים לפדות לו לעם ולשום לו שם ול
ולעשות להכם הגדולה ונוראות לארצך מפני
עמך אשר פדית לך ממצרים גוים ואלהיו:
ותכונן לך את עמך ישראל לך לעם עד עולם
ואתה יהוה היית להם לאלהים: ועתה יהוה
אלהים הדבר אשר דברת על עבדך ועל ב
ביתו הקם עד עולם ועשה כאשר דברת:
ויגדל שמך עד עולם לאמר יהוה צבאות אל
אלהים על ישראל ובית עבדך דוד יהוה נכון
לפניך: כי אתה יהוה צבאות אלהי ישראל ג
גלית את אזן עבדך לאמר בית אעשה לך על
כן מצא עבדך את לבו להתפלל אליך את תד
התפלה הזאת: ועתה אדני יהוה אתה הוא
האלהים ודבריך יהיו אמת ותדבר אל עבדך
את הטובה הזאת: ועתה הואל וברך את ב
בית עבדך להיות לעולם לפניך כי אתה אדני
יהוה דברת וכברכתך יברך בית עבדך לע
לעולם:

ויהי אחרי כן ויך דוד את פלשתים ויכנעם
ויקח דוד את מתג האמה מיד פלשתים: ויך
את מואב וימדדם בחבל השפיב אתם ארצה
וימדד שני חבלים להמית וחבל אחד להח
להחיות ותהי מואב לדוד לעבדים נשאי מנ
מנחה: ויך דוד את הדדעזר בן רחוב מלך

צובה בלכתו להשיב ידו בנהר פרת: וילכד
דוד ממנו אלף ושבע מאות פרשים ועשרים
אלף איש רגלי ויעקר דוד את כל הרכב וו
ויותר ממנו מאה רכב: ותבא ארם דמשק
לעזור להדרעזר מלך צובה ויך דוד בארם
עשרים ושנים אלף איש: וישם דוד נציבים
בארם דמשק ותהי ארם לדוד לעבדים נש
נשאי מנחה ויושע ידוה את דוד בכל אשר
הלך: ויקח דוד את שלטי הזהב אשר היו א
אל עבדי הדרעזר ויביאם ירושלם: ומבטח
ומברותי ערי הדרעזר לקח המלך דוד נח
נחשת הרבה מאד:
וישמע תעי מלך חמת כי הנה דוד את כל חיל
הדרעזר: וישלח תועי את יורם בנו אל הם
המלך דוד לשאל לו לשלום ולברכו על א
אשר נלחם בהדרעזר ויכהו כי איש מלח
מלחמות תועי היה הדרעזר וכלו היו כלי כ
כסף וכלי זהב וכלי נחשת: גם אתם הקדיש
המלך דוד לידוה עם הכסף והזהב אשר ה
הקדיש מכל הגוים אשר כבש: מארם ומם
ומעאב ומבני עמון ומפלשתים ומעמלקום
ומשלל הדרעזר בן רחוב מלך צובה: ויעש
דוד שם בשובו מהכות את ארם בגיא מלח
שמונה עשר אלף: וישם בארם נציבים בכ
בכל ארום שם נציבים ויהי כל ארום עבדים
לדוד ויושע ידוה לדוד בכל אשר הלך: וים
וימלך דוד על כל ישראל ויהי דוד עשה מש
משפט וצדקה לכל עמו: ויואב בן צרויה ע
על הצבא ויהושפט בן אחילוד המזכיר: וצ
וצדוק בן אחיטוב ואחימלך בן אביתר כה

כהנים ושריה סופר: ובניהו בן יהוידע והכ
והכרתי והפלתי ובני דוד כהנים היו:
ויאמר דוד הכי יש עוד אשר
נותר לבית שאול ואעשה עמו חסד בעבור י
יהונתן: ולבית שאול עבד ושמו ציבא ויקר
ויקראו לו אל דוד ויאמר המלך אליו האתה
ציבא ויאמר עבדך: ויאמר המלך האפס ע
עוד איש לבית שאול ואעשה עמו חסד אלד
אלדים ויאמר ציבא אל המלך עוד בן לידו
ליהונתן נכה רגלים: ויאמר לו המלך איכה
הוא ויאמר ציבא אל המלך הנה הוא בית מ
מכיר בן עמיאל בלא דבר: וישלח המלך ד
דוד ויקחהו מבית מכיר בן עמיאל מלא דב
דבר: ויבא מפיבשת בן יהונתן בן שאול אל
דוד ויפל על פניו וישתחו ויאמר דוד מפיב
מפיבשת ויאמר הנה עבדך: ויאמר לו דוד
אל תירא כי עשה אעשה עמך חסד בעבור
יהונתן אביך והשיבתי לך את כל שדה שא
שאול אביך ואתה תאכל לחם על שלחני תמ
תמיד: וישתחו ויאמר מה עבדך כי פנית אל
הכלב המת אשר במתי: ויקרא המלך אל צ
ציבא נער שאול ויאמר אליו כל אשר היה
לשאול ולכל ביתו נתתי לבן אדנך: ועבדת
לו את האדמה אתה ובניך ועבדך והבאתו
והיה לבן אדניך לחם ואכל ומפיבשת בן אד
אדנך יאכל תמיד לחם על שלחני ולציבא
חמשה עשר בנים ועשרים עבדים: ויאמר
ציבא אל המלך ככל אשר יצוה אדני הם
המלך את עבדו כן יעשה עבדך ומפיבשת
אכל על שלחני כאחד מבני המלך: ולמפי
ולמפיבשת

בן קטן ושמו מיכה וכל מושב בית ציבא
עבדים למפיבשת: ומפיבשת ישב בירושלם
כי על שלחן המלך תמיד הוא אכל והוא פס
פסח שתי רגליו:
ויהי אחריכן וימת מלך בני עמון
וימלוך חנון בנו תחתיו: ויאמר דוד אעשה
חסד עם חנון בן נחש כאשר עשה אביו ע
עמדי חסד וישלח דוד לנחמו ביד עבדיו אל
אביו ויבאו עבדי דוד ארץ בני עמון: ויאמרו
שרי בני עמון אל חנון אדניהם המכבד דוד
את אביך בעיניך כי שלח לך מנחמים הלא
בעבור חקר את העיר ולרגלה ולהפכה שלח
דוד את עבדיו אליך: ויקח חנון את עבדי ד
דוד ויגלח את זקנם ויכרת את מדויהם בחצי
עד שתותיהם וישלחם: ויגידו לדוד וישלח
לקראתם כי היו האנשים נכלמים מאד ויא
ויאמר המלך שבו בירחו עד אשר יצמח זקנ
זקנכם ושבתם: ויראו בני עמון כי נבאשו ב
בדוד וישלחו בני עמון וישכרו את ארם בית
רחב ואת ארם צובה עשרים אלף רגלי ואת
מלך מעכה אלף איש ואיש טוב שנים עשר
אלף איש: וישמע דוד וישלח את יואב ואת
כל הצבא הגבורים: ויצאו בני עמון ויערכו
מלחמה פתח השער וארם צובה ורחוב וא
ואיש טוב ומעכה לבדם בשדה: וירא יואב
כי היתה אליו פני המלחמה מפנים ומאחור
ויבחר מכל בחורי ישראל ויערך לקראת אר
ארם: ואת יתר העם נתן ביד אבישי אחיו וי
ויערך לקראת בני עמון: ויאמר אם תחזק א

ארם מכני והייתלי לישועה ואם בני עמון י
יחזקו מכך והלכתי להושיע לך: חזק ונתחזק
בעד עמנו ובעד ערי אלדנו וידיה יעשה הט
הטוב בעיניו: ויגש יואב והעם אשר עמו ל
למלחמה בארם וינסו מפניו: ובני עמון ראו
כי נס ארם וינסו מפני אבישי ויבאו העיר ויש
וישב יואב מעל בני עמון ויבא ירושלם: וירא
ארם כי נגף לפני ישראל ויאספו יחד: וישלח
הדרעזר ויצא את ארם אשר מעבר הנהר ו
ויבאו חילם ושובך שר צבא הדרעזר לפנ
לפניהם: ויגד לדוד ויאסף את כל ישראל
ויעבר את הירדן ויבא חלאמה ויערכו ארם
לקראת דוד וילחמו עמו: וינס ארם מפני י
ישראל ויהרג דוד מארם שבע מאות רכב וא
וארבעים אלף פרשים ואת שובך שר צבאו
הכה וימת שם: ויראו כל המלכים עבדי הד
הדרעזר כי נגפו לפני ישראל וישלימו את יש
ישראל ויעבדום ויראו ארם להושיע עוד את
בני עמון: ויהי לתשובת
השנה לעת צאת המלכים וישלח דוד את יו
יואב ואת עבדיו עמו ואת כל ישראל וישחיתו
את בני עמון ויצרו על רבה ודוד יושב בירו
בירושלם:
ויהי לעת הערב ויקם דוד מעל מ
משכבו ויתהלך על גג בית המלך וירא אשה
רחצת מעל הגג והאשה טבת מראה מאד:
וישלח דוד וידרוש לאשה ויאמר הלא זאת
בת שבע בת אליעם אשת אוריה החתי: ויש
וישלח דוד מלאכים ויקחה ותבא

אליו וישכב עמה והיא מתקדשת מפומאתה
ותשב אל ביתה: ותהר האשה ותשלח ותגד
לדוד ותאמר הרה אנכי: וישלח דוד אל יואב
שלח אלי את אוריה החתי וישלח יואב את
אוריה אל דוד: ויבא אוריה אליו וישאל דוד
לשלום יואב ולשלום העם ולשלום המלחמה:
ויאמר דוד לאוריה רד לביתך ורחץ רגליך ו
ויצא אוריה מבית המלך ותצא אחריו משא
משאת המלך: וישכב אוריה פתח בית המלך
את כל עבדי אדניו ולא ירד אל ביתו: ויגדו
לדוד לאמר לא ירד אוריה אל ביתו ויאמר ד
דוד אל אוריה הלא מדרך אתה בא מדוע ל
לא ירדת אל ביתך: ויאמר אוריה אל דוד ה
הארון וישראל ויהודה יושבים בסכות ואד
ואדני יואב ועבדי אדני על פני השדה חנים
ואני אבא אל ביתי לאכל ולשתות ולשכב עם
אשתי חייך וחי נפשך אם אעשה הדבר הזה:
ויאמר דוד אל אוריה שב בזה גם היום ומחר
אשלחך וישב אוריה בירושלם ביום ההוא
וממחרת: ויקרא לו דוד ויאכל לפניו וישת ו
וישכרהו ויצא בערב לשכב במשכבו עם ע
עבדי אדניו ואל ביתו לא ירד: ויהי בבקר ו
ויכתוב דוד ספר אל יואב וישלח ביד אוריה:
ויכתב בספר לאמר הבו את אוריה אל מול
פני המלחמה החזקה ושבתם מאחריו ונכה
ומת: ויהי כשמור יואב
אל העיר ויתן את אוריה אל המקום אשר יד
ידע כי אנשי חיל שם: ויצאו אנשי העיר ו
וילחמו את יואב ויפל מן העם מעבדי דוד ו
ומת גם אוריה החתי: וישלח יואב ויגד לדוד

את כל דברי המלחמה: ויצו את המלאך לא
לאמר כבלותך את כל דברי המלחמה לדבר
אל המלך: והיה אם תעלה חמת המלך וא
ואמר לך מדוע נגשתם אל העיר להלחם ה
הלא ידעתם את אשר יורו מעל החומה: מי
הכה את אבימלך בן ירבשת הלא אשה ה
השליכה עליו פלח רכב מעל החומה וימת ב
בתבץ למה נגשתם אל החומה ואמרת גם
עבדך אוריה החתי מת: וילך המלאך ויבא
ויגד לדוד את כל אשר שלחו יואב: ויבא ו
ויאמר המלאך אל דוד כי גברו עלינו האנ
האנשים ויצאו אלינו השדה ונהיה עליהם ע
עד פתח השער: וירא המרים אל עבדך מ
מעל החמה וימתו מעבדי המלך וגם עבדך
אוריה החתי מת: ויאמר דוד אל המלאך כ
כה תאמר אל יואב אל ירע בעינך את הדבר
הזה כי כזה וכזה תאכל החרב החזק מלח
מלחמתך אל העיר והרסה וחזקהו: ותשמע
אשת אוריה כי מת אוריה אישה ותספד על
בעלה: ויעבר האבל וישלח דוד ויאספה אל
ביתו ותהי לו לאשה ותלד לו בן וירע הדבר
אשר עשה דוד בעיני ידוה: וישלח ידוה את
נתן אל דוד ויבא אליו ויאמר לו שני אנשים
היו בעיר אחת אחד עשיר ואחד רש: לעש
לעשיר היה צאן ובקר הרבה מאד: ולרש א
אין כל כי אם כבשה אחת קטנה אשר קנה
ויחיה ותגדל עמו ועם בניו יחדו מפתו תאכל
ומכסו תשתה ובחיקו תשכב ותהי לו כבת:
ויבא הלך לאיש העשיר ויחמל לקחת מצאנו
ומבקרו לעשות לאורה הבא לו ויקח את כבשת

האיש הרש ויעשה לאיש הבא אליו: ויחר אף
דוד באיש מאד ויאמר אל נתן חי ידוה כי בן
מות האיש העשה זאת: ואת הכבשה ישלם
ארבעתים עקב אשר עשה את הדבר הזה וע
ועל אשר לא חמל: ויאמר נתן אל דוד אתה
האיש כה אמר ידוה אלהי ישראל אנכי מש
משחתיך למלך על ישראל ואנכי הצלתיך מי
מיד שאול: ואתנה לך את בית אדניך ואת נ
נשי אדניך בחיקך ואתנה לך את בית ישראל
ויהודה ואם מעט ואסיפה לך כהנה וכהנה:
מדוע בזית את דבר ידוה לעשות הרע בעינו
את אוריה החתי הכית בחרב ואת אשתו לק
לקחת לך לאשה ואתו הרגת בחרב בני עמון:
ועתה לא תסור חרב מביתך עד עולם עקב
כי בזיתני ותקח את אשת אוריה החתי להיות
לך לאשה: כה אמר ידוה הנני
מקים עליך רעה מביתך ולקחתי את נשיך ל
לעיניך ונתתי לרעך ושכב עם נשיך לעיני ה
השמש הזאת: כי אתה עשית בסתר ואני אע
אעשה את הדבר הזה נגד כל ישראל ונגד
השמש: ויאמר דוד
אל נתן חטאתי לידוה ויאמר נתן אל דוד גם
ידוה העביר חטאתך ולא תמות: אפס כי נאץ
נאצת את איבי ידוה בדבר הזה גם הבן הי
הילוד לך מות ימות: וילך נתן אל ביתו ויגף י
ידוה את הילד אשר ילדה אשת אוריה לדוד
ויאנש: ויבקש דוד את האלהים בעד הנער
ויצם דוד צום ובא ולן ושכב ארצה: ויקומו
זקני ביתו עליו להקימו מן הארץ ולא אבה ול

ולא ברא אתם לחם: ויהי ביום השביעי וימת
הילד ויירא עבדי דוד להגיד לו כי מת הי
הילד כי אמרו הנה בהיות הילד חי דברנו א
אליו ולא שמע בקולינו ואיך נאמר אליו מת
הילד ועשה רעה: וירא דוד כי עבדיו מתלח
מתלחשים ויבן דוד כי מת הילד ויאמר דו
דוד אל עבדיו המת הילד ויאמרו מת: ויקם
דוד מהארץ וירחץ ויסך ויחלף שמלתיו ויבא
בית ידוה וישתחו ויבא אל ביתו וישאל וישי
וישימו לו לחם ויאכל: ויאמרו עבדיו אליו מה
הדבר הזה אשר עשית בעבור הילד חי צמת
ותבך וכאשר מת הילד קמת ותאכל לחם: וי
ויאמר בעוד הילד חי צמתי ואבכה כי אמר
אמרתי מי יודע וחנני ידוה וחי הילד: ועתה
מת למה זה אני צם האוכל להשיבו עוד אני
הולך אליו והוא לא ישוב אלי: וינחם דוד
את בת שבע אשתו ויבא אליה וישכב עמה
ותלד בן ויקרא את שמו שלמה וידוה אהבו:
וישלח ביד נתן הנביא ויקרא את שמו ידידיה
בעבור ידוה:

וילחם יואב ברבת בני עמון וילכד
את עיר המלוכה: וישלח יואב מלאכים אל
דוד ויאמר נלחמתי ברבה וגם לכדתי את ע
עיר המים: ועתה אסף את יתר העם וחנה
על העיר ולכדה פן אלכד אני את העיר וג
ונקרא שמי עליה: ויאסף דוד את כל העם
וילך רבתה וילחם בה וילכדה: ויקח את עט
עטרת מלכה מעל ראשו ומשקלה ככר זהב
ואבן יקרה ותהי על ראש דוד ושל

וישלח העיר הוצאו ורבה מאד: ואת דעם א
אשר נה הוא יושב במערה ובתוריני הב
דברו והבגורות הברזל והעבירו אתם בחרכן
וכן יעשה לכל ערי בני עמון וישב דוד וכל
העם ירושלם: ויהי אחרי כן
ואבשלום בן דוד אחות יפה השמה תמר ו
ויאהבה אמנון בן דוד: ויצר לאמנון להתח
להתחלות בעבור תמר אחתו כי בתולה היא
ויפלא בעיני אמנון לעשות לה מאומה: ולא
ולאמנון רע ושמו יונדב בן שמעה אחי דוד
ויונדב איש חכם מאד ויאמר לו מדוע אתה
נבה הר בן המלך בבקר הלא תגיד ל
לי ויאמר לו אמנון את תמר אחות אבשלום
אחי אני אהב: ויאמר לו יונדב שכב על משכ
כשכבך והתחל וכא אביך לראותך ואמרת
אליו תבא נא תמר אחתי ותתני לחם ועש
ועשתה לעיני את הבריה לטעם אשר אראה
ואכלתי מידה: וישכב אמנון ויתחל ויבא הם
המלך לראתו ויאמר אמנון אל המלך תבא
נא תמר אחתי ותלבב לעיני שתי לבבות ואכ
ואכרה מידה: וישלח דוד אל תמר הביתה
לאמר לכי נא בית אמנון אחיך ועשה לו הב
הבריה: ותלך תמר בית אמנון אחיה והוא ש
שכב ותקח את הבצק ותלש ותלבב לעיניו ות
ותבשל את הלבבות: ותקח את המחבת ות
ותצק לפניו ויסאן לאכל ויאמר אמנון הציאו
כל איש מעלי ויצאו כל איש מעליו: ויאמר
אמנון אל תמר הביאי הבריה החדר ואכרה
מידך ותקח תמר את הלבבות אשר עשתה:
ותבא אל אמנון אחיה החדרה: ותגש אליו

שמואל

לאכל ויחזק בה ויאמר לה באי שכבי עמי א
אחתי: ותאמר לו אל אחי אל תענני כי לא
יעשה כן בישראל אל תעשה את הנבלה הז
הזאת: ואני אנה אוליך את חרפתי ואתה תה
תהיה כאחד הנבלים בישראל ועתה דבר נ
נא אל המלך כי לא ימנעני ממך: ולא אבה
לשמע בקולה ויחזק ממנה ויענה וישכב א
אתה: וישנאה אמנון שנאה גדולה מאד כי
גדולה השנאה אשר שנאה מאהבה אשר א
אהבה ויאמר לה אמנון קומי לכי: ותאמר לו
על אחרת הרעה הגדולה הזאת מאחרת אשר
עשית עמי לשלחני ולא אבה לשמע לה: ו
ויקרא את נערו משרתו ויאמר שלחו נא את
זאת ממעלי החוצה ונעול הדלת אחריה: ועליה
פתנת פסים כי כן תלבשן בנות המלך הבתו
הבתולות מעליהם ויצא אתה משרתו החוצ ו
ונעל הדלת אחריה: ותקח תמר אפר על רא
ראשה וכתנת הפסים אשר עליה קרעה ות
ותשם ידה על ראשה ותלך הלוך הצעקה: ו
ויאמר אליה אבשלום אחיה האמנון אחיך
היה עמך ועתה אחתי החרישי אחיך הוא א
אל תשיתי את לבך לדבר הזה ותשב תמר ו
ושוממה בית אבשלום אחיה: והמלך דוד
כל את כל הדברים האלה ויחר לו מאד:
גלא דבר אבשלום עם אמנון למרע עד טוב
כי שנא אבשלום את אמנון על דבר אשר ע
ענה את תמר אחתו: ויהי
לשנתים ימים ויהיו גזזים לאבשלום בבעל ח
חצור אשר עם אפרים ויקרא אבשלום לכ
לכל בני המלך: ויבא אבשלום אל המלך ו

ויאמר הנה נא גזזים לעבדך ילך נא המלך ו
ועבדיו עם עבדך: ויאמר המלך אל אבש
אבשלום אל בני אל נא נלך כלנו ולא נכבד
עליך ויפצר בו ולא אבה וילכת ויברכהו: ו
ויאמר אבשלום ולא ילך נא אתנו אמנון אחי
ויאמר לו המלך למה ילך עמך: ויפצר בו א
אבשלום וישלח את אמנון ואת כל בני המל
המלך: ויצו אבשלום את נעריו לאמר ראו
נא כטוב לב אמנון ביין ואמרתי אליכם הכו
את אמנון והמתם אתו אל תיראו הלא כי אנ
אנכי צויתי אתכם חזקו והיו לבני חיל: ויע
ויעשו נערי אבשלום לאמנון כאשר צוה אב
אבשלום ויקומו כל בני המלך וירכבו איש
על פרדו וינוסו: והיה הנה בדרך והשמעה
באה אל דוד לאמר הכה אבשלום את כל
בני המלך ולא נותר מהם אחד:
ויקם המלך ויקרע את בגדיו וישכב ארצה ו
וכל עבדיו נצבים קרעי בגדים: ויען יונדב
בן שמעה את דוד ויאמר אל יאמר אדני את
כל הנערים בני המלך המיתו כי אמנון לבדו
מת כי על פי אבשלום היתה שמה מיום ע
ענותו את תמר אחתו: ועתה אל ישם אדני
המלך אל לבו דבר לאמר כל בני המלך מ
מתו כי אם אמנון לבדו מת: ובריח
אבשלום וישא הנער הצופה את עינו וירא
והנה עם רב הולכים מדרך אחריו מצד ההר
ההר: ויאמר יונדב אל המלך הנה בני המלך
באו כדבר עבדך כן היה: ויהי ככלתו לדבר
והנה בני המלך באו וישאו קולם ויבכו וגם
המלך וכל עבדיו בכו בכי גדול מאד: ואבש

ואבשלום ברח וילך אל תלמי בן עמיהוד מל
מלך גשור ויתאבל על בנו כל הימים: ואב
ואבשלום ברח וילך גשורה ויהי שם שלש ש
שנים: ותכל דוד המלך לצאת אל אבשלום
כי נחם על אמנון כי מת: וידע יואב
בן צרויה כי לב המלך על אבשלום: וישלח
יואב תקועה ויקח משם אשה חכמה ויאמר
אליה התאבלי נא ולבשי נא בגדי אבל ואל
תסכי שמן והיית כאשה זה ימים רבים מתא
מתאבלת על מת: ובאת אל המלך ודברת א
אליו כדבר הזה וישם יואב את הדברים בפ
בפיה: ותבא האשה התקועית אל המלך ות
ותפל על אפיה ארצה ותשתחו ותאמר הוש
הושיעה המלך: ויאמר לה המלך מה לך ות
ותאמר אבל אשה אלמנה אני ויכת אישי: ו
ולשפחתך שני בנים ויצו שניהם בשדה וא
ואין מציל ביניהם ויכו האחד את האחד ו
ויכת אתו: והנה לקמה כל המשפחה אל שפ
שפחתך ויאמרו תני את מכה אחיו ונמיתהו ו
בנפש אחיו אשר הרג ונשמידה גם את היו
היורש וכבו את נחלתי אשר נשארה לבלתי
שום לאישי שם ושארית על פני האדמה:
ויאמר המלך אל האשה לכי לביתך
ואני אצוה עליך: ותאמר האשה התקועית
אל המלך עלי אדני המלך העון ועל בית אבי
והמלך וכסאו נקי: ויאמר המלך המדבר אלי
והבאתו אלי ולא יסף עוד לגעת בך: ותאמר
יזכר נא המלך את יהוה אלהיך מרבת גואל
הדם לשחת ולא ישמידו את בני ויאמר חי
יהוה אם יפל משערת בנך ארצה: ותאמר
האשה תדבר נא שפחתך אל אדני

המלך דבר ויאמר דברי: ותאמר האשה ול
ולמה חשבת כזאת על עם אלדים ומדבר ל
המלך הדבר הזה כאשם לבלתי השיב הם
המלך את נדחו: כי מות נמות וכמים הנג
הנגרים ארצה אשר לא יאספו ולא ישא א
אלדים נפש וחשב מחשבות לבלתי ידח ממ
ממנו נדח: ועתה באתי לדבר אל המלך א
אדני את הדבר הזה כי יראוני העם ותאמר
שפחתך אדברה נא אל המלך אולי יעשה
המלך את דבר אמתו: כי ישמע המלך לה
להציל את אמתו מכף האיש להשמיד אתי
ואת בני יחד מנחלת אלדים: ותאמר שפח
שפחתך יהיה נא דבר אדני המלך למנוחה
כי כמלאך האלדים כן אדני המלך לשמע
הטוב והרע וידוה אלדיך יהי עמך:
ויען המלך ויאמר אל האשה
אל נא תבחדי ממני דבר אשר אנכי שאל א
אתך ותאמר האשה ידבר נא אדני המלך:
ויאמר המלך היד יואב אתך בכל זאת ותען
האשה ותאמר חי נפשך אדני המלך אם א
איש להימין ולהשמאיל מכל אשר דבר אדני
המלך כי עבדך יואב הוא צוני והוא שם ב
בפי שפחתך את כל הדברים האלה: לבע
לבעבור סבב את פני הדבר עשה עבדך יו
יואב את הדבר הזה ואדני חכם כחכמת מל
מלאך האלדים לדעת כל אשר בארץ:
ויאמר המלך אל יואב ה
הנה נא עשיתי את הדבר הזה ולך השב את
הנער את אבשלום: ויפל יואב אל פניו אר
ארצה וישתחו ויברך את המלך ויאמר יואב

היום ידע עבדך כי מצאתי חן בעיניך אדני
המלך אשר עשה המלך את דבר עבדך:
ויקם יואב וילך גשורה ויבא א
את אבשלום ירושלם: ויאמר המלך יסב א
אל ביתו ופני לא יראה ויסב אבשלום אל ב
ביתו ופני המלך לא ראה: וכאבשלום לא ה
היה איש יפה בכל ישראל להלל מאד מכף
רגלו ועד קדקדו לא היה בו מום: ובגלחו א
את ראשו והיה מקץ ימים לימים אשר יגלח
כי כבד עליו וגלחו ושקל את שער ראשו מא
מאתים שקלים באבן המלך: ויולדו לאבש
לאבשלום שלשה בנים ובת אחת ושמה תם
תמר היא היתה אשה יפת מראה: וישב אב
אבשלום בירושלם שנתים ימים ופני המלך
לא ראה: וישלח אבשלום אל
יואב לשלח אתו אל המלך ולא אבה לבא א
אליו וישלח עוד שנית ולא אבה לבוא: ויש
ויאמר אל עבדיו ראו חלקת יואב אל ידי ולו
שם שערים לכו והציתה באש ויציתו עבדי
אבשלום את החלקה באש: ויקם יואב ויבא
אל אבשלום הביתה ויאמר יואב אליו למה
הציתו עבדך את החלקה אשר לי באש: וי
ויאמר אבשלום אל יואב הנה שלחתי אליך
לאמר בא הנה ואשלחה אתך אל המלך ל
לאמר למה באתי מגשור טוב לי עוד אני שם
ועתה אראה פני המלך ואם יש בי עון והם
והמיתני: ויבא יואב אל המלך ויגד לו ויקרא
אל אבשלום ויבא אל המלך וישתחו לו על
אפיו ארצה לפני המלך וישק המלך לאבש
לאבשלום: ויהי מאחריכן

ויעש לו אבשלום מרכבה וסוסים וחמשים
איש רצים לפניו: והשכים אבשלום ועמד
על יד דרך השער ויהי כל האיש אשר יהיה
לו ריב לבא אל המלך למשפט ויקרא אבש
אבשלום אליו ויאמר אי מזה עיר אתה ויא
ויאמר מאחד שבטי ישראל עבדך: ויאמר
אליו אבשלום ראה דברך טובים ונכחים וש
ושמע אין לך מאת המלך: ויאמר אבשלום
מי ישיבני שופט בארץ ועלי יבא כל איש א
אשר יהיה לו ריב ומשפט והצדקתיו: והיה
בקרב איש להשתחות לו ושלח את ידו והח
והחזיק בו ונשק לו: ויעש אבשלום כדבר ה
הזה לכל ישראל אשר יבאו למשפט אל הם
המלך ויגנב אבשלום את לב אנשי ישראל:
ויהי מקץ ארבעים
שנה ויאמר אבשלום אל המלך אלכה נא ו
ואשלם את נדרי אשר נדרתי לידוה בחברון:
כי נדר נדר עבדך בשבתי בגשור בארם ל
לאמר אם ישב ישיבני ידוה ירושלם ועבדתי
את ידוה: ויאמר לו המלך לך בשלום ויקם
וילך חברנה: וישלח אבשלום מרגלים בכל
שבטי ישראל לאמר בשמעכם את קול הש
השופר ואמרתם מלך אבשלום בחברון: וא
ואת אבשלום הלכו מאתים איש מירושלם
קראים והלכים לתמם ולא ידעו כל דבר: וי
וישלח אבשלום את אחיתופל הגלוני יועץ ד
דוד מעירו מגלה בזבחו את הזבחים ויהי הק
הקשר אמיץ והעם הולך ורב את אבשלום:
ויבא המגיד אל דוד לאמר היה לב איש ישר
ישראל אחרי אבשלום: ויאמר דוד לכל ע

עבדיו אשר אתו בירושלם קומו ונברחה כי
לא תהיה לנו פלטה מפני אבשלום מהרו ל
ללכת פן ימהר והשיגנו והדיח עלינו את הר
הרעה והכה העיר לפי חרב: ויאמרו עבדי
המלך אל המלך בכל אשר יבחר אדני הם
המלך הנה עבדך: ויצא המלך וכל ביתו ב
ברגליו ויעזב המלך את עשר נשים פלגשים
לשמר הבית: ויצא המלך וכל עבדיו ברגליו
ויעמדו בית המרחק: וכל עבדיו עברים על
ידו וכל הכריתי וכל הפלתי וכל הגתים שש
מאות איש אשר באו ברגלו מגת עברים על
פני המלך: ויאמר המלך
אל אתי הגתי למה תלך גם אתה עמנו שוב
ושב עם המלך כי נכרי אתה וגם גלה אתה
ממקומך: תמול באך והיום אניעך עמנו ל
ללכת ואני הולך לאשר אני הולך שוב והשב
את אחיך עמך חסד ואמת: ויען אתי את הם
המלך ויאמר חי ידוה וחי אדני המלך כי א
אם במקום אשר יהיה שם אדני המלך אם
למות אם לחיים כי שם יהיה עבדך: ויאמר
דוד אל אתי לך ועבר ויעבר אתי הגתי וכל
אנשיו וכל הטף אשר אתו: וכל הארץ בוכים
קול גדול וכל העם עוברים על פני דרך הם
המדבר: והנה גם צדוק וכל הלוים אשר א
אתו נשאים את ארון ברית האלדים ויצקו א
את ארון האלדים ויעל אביתר עד תם כל ה
העם לעבר מן העיר:
ויאמר המלך לצדוק השב את ארון הא
האלדים העיר אם אמצא חן בעיני ידוה וה
והשיבני והראני אתו ואת נוהו: ואם כה יא

פך:
ויאמר לא חפצתי בדוד הנני יעשה לי כאשר
טוב בעיניו: ויאמר המלך אל צדוק הכהן ה
הראה אתה שבה העיר בשלום ואחימעץ בנ
בנך ויהונתן בן אביתר שני בניכם אתכם: ר
ראו אנכי מתמהמה בערבת המדבר עד בא
דבר מעמכם להגיד לי: וישב צדוק ואביתר
את ארון האלהים ירושלם וישבו שם: ודוד
עלה במעלה הזיתים עלה ובכה וראשו חפוי
והוא הולך יחף וכל העם אשר אתו חפו אי
איש ראשו ועלו עלה ובכה: ודוד הגיד לאמ
לאמר אחיתפל בקשרים עם אבשלום ויא
ויאמר דוד סכל נא עצת אחיתפל ידוה:
ויהי דוד בא עד הראש אשר ישתחוה
שם לאלהים והנה לקראתו חושי הארכי
קרוע כתנתו ואדמה על ראשו: ויאמר לו ד
דוד אם עברת אתי והיית עלי למשא: ואם ה
העיר תשוב ואמרת לאבשלום עבדך אני ה
המלך אהיה עבד אביך ואני מאז ועתה ואני
עבדך והפרת לי את עצת אחיתפל: והלא ע
עמך שם צדוק ואביתר הכהנים והיה כל ה
הדבר אשר תשמע מבית המלך תגיד לצד
לצדוק ולאביתר הכהנים: והנה שם עמם
שני בניהם אחימעץ לצדוק ויהונתן לאביתר
ושלחתם בידם אלי כל הדבר אשר תשמעו:
ויבא חושי רעה דוד העיר ואבשלום יבא יר
ירושלם: ודוד עבר מעט
מהראש והנה ציבא נער מפיבשת לקראתו
וצמד חמרים חבושים ועליהם מאתים לחם
ומאה צמקים ומאה קיץ ונבל יין: ויאמר הם
המלך אל ציבא מה אלה לך ויאמר ציבא ה

החמרים לבית המלך לרכב והלחם והקיץ ל
לאכל הנערים והיין לשתות היעף במדבר:
ויאמר המלך ואיה בן אדניך ויאמר ציבא א
אל המלך הנה יושב בירושלם כי אמר היום
ישיבו לי בית ישראל את ממלכות אבי: ויא
ויאמר המלך לציבא הנה לך כל אשר למפי
למפיבשת ויאמר ציבא השתחויתי אמצא חן
בעיניך אדני המלך:
ובא המלך דוד עד בחורים והנה משם איש
יוצא ממשפחת בית שאול ושמו שמעי בן ג
גרא יצא יצא ומקלל: ויסקל באבנים את ד
דוד ואת כל עבדי המלך דוד וכל העם וכל
הגבורים מימינו ומשמאלו: וכה אמר שמעי
בקללו צא צא איש הדמים ואיש הבליעל:
השיב עליך ידוה כל דמי בית שאול אשר מ
מלכת תחתיו ויתן ידוה את המלוכה ביד אב
אבשלום בנך והנך ברעתך כי איש דמים א
אתה: ויאמר אבישי בן צרויה אל המלך ל
למה יקלל הכלב המת הזה את אדני המלך
אעברה נא ואסירה את ראשו:
ויאמר המלך מה לי ולכם בני צרויה כי
יקלל וכי ידוה אמר לו קלל את דוד ומי יא
יאמר מדוע עשית כן: ויאמר דוד אל אבישי
ואל כל עבדיו הנה בני אשר יצא ממעי מב
מבקש את נפשי ואף כי עתה בן הימיני הנ
הניחו לו ויקלל כי אמר לו ידוה: אולי יראה
ידוה בעיני והשיב ידוה לי טובה תחת קללתו
היום הזה: וילך דוד ואנשיו בדרך ושמעי ה
הלך בצלע ההר מזה לעמתו הלך ויקלל וס
ויסקל באבנים לעמתו ועפר בעפר: ויבא ה

המלך וכל העם אשר אתו עיפים ונפש ש
שם: ואבשלום וכל העם איש ישראל באו י
ירושלם ואחיתפל אתו: ויהי כאשר בא חושי
הארכי רעה דוד אל אבשלום ויאמר חושי
אל אבשלום יחי המלך יחי המלך: ויאמר א
אבשלום אל חושי זה חסדך את רעך ולמה
לא הלכת את רעך: ויאמר חושי אל אבש
אבשלום לא כי אשר בחר ידוה והעם הזה
וכל איש ישראל לו אהיה ואתו אשב והשנית
למי אני אעבד הלא לפני בנו כאשר עבדתי
לפני אביך כן אהיה לפניך:
ויאמר אבשלום אל אחיתפל הבו לכם עצה
מה נעשה: ויאמר אחיתפל אל אבשלום בא
אל פלגשי אביך אשר הניח לשמר הבית וש
ושמע כל ישראל כי נבאשת את אביך וחזקו
ידי כל אשר אתך: ויטו לאבשלום האהל על
הגג ויבא אבשלום אל פלגשי אביו לעיני כל
ישראל: ועצת אחיתפל אשר יעץ בימים ההם
כאשר ישאל איש בדבר האלהים כן כל עצ
עצת אחיתפל גם לדוד גם לאבשלום: ויא
ויאמר אחיתפל אל אבשלום אבחרה נא ש
שנים עשר אלף איש ואקומה וארדפה אחרי
דוד הלילה: ואבא עליו והוא יגע ורפה ידים
והחרדתי אתו ונס כל העם אשר אתו והכתי
את המלך לבדו: ואשיבה כל העם אליך כ
כשוב הכל האיש אשר אתה מבקש כל העם
יהיה שלום: וישר הדבר בעיני אבשלום וב
ובעיני כל זקני ישראל: ויאמר אבשלום קר
קרא נא לחושי הארכי ונשמעה מה בפיו גם
הוא: ויבא חושי אל אבשלום

ויאמר אבשלום אליו לאמר כדבר הזה ד
דבר אחיתפל הנעשה את דברו ואם אין אתה
דבר: ויאמר חושי אל אבשלום לא טובה ה
העצה אשר יעץ אחיתפל בפעם הזאת: ויא
ויאמר חושי אתה ידעת את אביך ואת אנש
אנשיו כי גבורים המה ומרי נפש המה כדוב
שכול בשדה ואביך איש מלחמה ולא ילין א
את העם: הנה עתה הוא נחבא באחת הפח
הפחתים או באחת המקומות והיה בנפל בה
בהם בתחילה ושמע השמע ואמר היתה מג
מגפה בעם אשר אחרי אבשלום: והוא גם
בן חיל אשר לבו כלב האריה המס ימס כי יו
יודע כל ישראל כי גבור אביך ובני חיל אשר
אתו: כי יעצתי האסף יאסף עליך כל ישר
ישראל מדן ועד באר שבע כחול אשר על ש
הים לרוב ופניך הולכים בקרב: ובאנו אליו
באחת המקמות אשר נמצא שם ונחנו עליו
כאשר יפל הטל על פני האדמה ולא נותר ב
בו ובכל האנשים אשר אתו גם אחד: ואם
אל עיר יאסף והשיאו כל ישראל אל העיר ה
ההוא חבלים וסחבנו אתו עד הנחל עד אש
אשר לא נמצא שם גם צרור:
ויאמר אבשלום וכל איש ישראל טובה
עצת חושי הארכי מעצת אחיתפל וידוה צוה
להפר את עצת אחיתפל הטובה לבעבור ה
הביא ידוה על אבשלום את הרעה:
ויאמר חושי אל צדוק ואל אביתר
הכהנים כזאת וכזאת יעץ אחיתפל את אבש
אבשלום ואת זקני ישראל וכזאת וכזאת יע
יעצתי אני: ועתה שלחו מהרה והגידו לדוד

לֵאמֹר אִם לֹא הָיָה הַלַּיְלָה בְּעֵינֵיכֶם הַדָּבָר הַזֶּה
עֲבֹר תַּעֲבֹר פֶּן יִבָּלַע וְלֹא הָעָם אֲשֶׁר
אִתּוֹ: וַיְהִי בַּבֹּקֶר וְאֶחָיו בָּאוּ בְּתוֹךְ בֵּיתוֹ וְהוּא יָלוֹן וַיִּגָּל ו
וְהַלֵּךְ הַשְּׁמֻרָה וְהַגִּידָה לְהֹם וְהֵם יָלְכוּ וְהִנֵּי
וְהִגִּידוּ לְמֶלֶךְ דָּוִד כִּי לֹא יוּכְלוּ לְהַרְאוֹת לְבֹא
הָעִירָה: וַיַּרְא אַחַב נַעַר וַיַּגֶּד לְאַבְשָׁלוֹם וַיֵּל
וַיֵּלְכוּ שְׁנֵיהֶם מְהֵרָה וַיָּבֹאוּ אֶל בֵּית אִישׁ בְּבַחוּרִים
בְּבַחוּרִים וְלוֹ בְאֵר בַּחֲצֵרוֹ וַיֵּרְדוּ שָׁם: וַתִּקַּח
הָאִשָּׁה וַתִּפְרֹשׂ אֶת הַמָּסָךְ עַל פְּנֵי הַבְּאֵר וַתְּשׂ
וַתְּשַׁטַּח עָלָיו דַּרִיפוֹת וְלֹא נוֹדַע דָּבָר: וַיָּבֹאוּ
עַבְדֵי אַבְשָׁלוֹם אֶל הָאִשָּׁה הַבַּיְתָה וַיֹּאמְרוּ אֵי
אֵיפֹה אֲחִימַעַץ וִיהוֹנָתָן וַתֹּאמֶר לָהֶם הָאִשָּׁה ע
עָבְרוּ אֶת מְעַט הַמַּיִם וַיְבַקְשׁוּ וְלֹא מָצְאוּ וַיָּשׁ
וַיָּשֻׁבוּ יְרוּשָׁלִָם: וַיְהִי
אַחֲרֵי לֶכְתָּם וַיַּעֲלוּ מֵהַבְּאֵר וַיֵּלְכוּ וַיַּגִּדוּ לַמֶּלֶךְ
דָּוִד וַיֹּאמְרוּ אֶל דָּוִד קוּמוּ וְעִבְרוּ מְהֵרָה אֶת
הַמָּיִם כִּי כָכָה יָעַץ עֲלֵיכֶם אֲחִיתֹפֶל: וַיָּקָם ד
דָּוִד וְכָל הָעָם אֲשֶׁר אִתּוֹ וַיַּעַבְרוּ אֶת הַיַּרְדֵּן
עַד אוֹר הַבֹּקֶר עַד אֶחָד לֹא נֶעְדַּר אֲשֶׁר לֹא
עָבַר אֶת הַיַּרְדֵּן: וַאֲחִיתֹפֶל רָאָה כִּי לֹא נַעֲשָׂה
נַעֲשְׂתָה עֲצָתוֹ וַיַּחֲבֹשׁ אֶת הַחֲמֹר וַיָּקָם וַיֵּלֶךְ
אֶל בֵּיתוֹ וְאֶל עִירוֹ וַיְצַו אֶל בֵּיתוֹ וַיִּתְעַנָּק וַיָּמָת ו
וַיִּקָּבֵר בְּקִבְרֵי אָבִיו: וְדָוִד
בָּא מַחֲנָיְמָה וְאַבְשָׁלוֹם עָבַר אֶת הַיַּרְדֵּן הוּא ו
וְכָל אִישׁ יִשְׂרָאֵל עִמּוֹ: וְאֶת עֲמָשָׂא שָׂם אַב
אַבְשָׁלוֹם תַּחַת יוֹאָב עַל הַצָּבָא וְיֶתֶר עֲמָשָׂא בֶּן אִ
אִישׁ רְשֵׁי יִתְרָא הַיִּשְׂרְאֵלִי אֲשֶׁר בָּא אֶל אֲבִ
אֲבִיגַיִל בַּת נָחָשׁ אֲחוֹת צְרוּיָה אֵם יוֹאָב: וַיַּחַן
יִשְׂרָאֵל וְאַבְשָׁלוֹם אֶרֶץ הַגִּלְעָד:
וַיְהִי בְּבֹא דָוִד מַחֲנָיְמָה וְשׁוֹבִי בֶן

נָחָשׁ מֵרַבַּת בְּנֵי עַמּוֹן וּמָכִיר בֶּן עַמִּיאֵל מִלּ
דְּבַר וְכָרִי חֹלִי הַגִּלְעָדִי מִרֹגְלִים: מִשְׁכָּב וְסִפּוֹת
וּכְלֵי יוֹצֵר חִטִּים וּשְׂעֹרִים וְקָמַח וְקָלִי וּפוֹל ו
וַעֲדָשִׁים וְקָלִי: וּדְבַשׁ וְחֶמְאָה וְצֹאן וְשִׂפוֹת ב
בָּקָר הֵגִישׁוּ לְדָוִד וְלָעָם אֲשֶׁר אִתּוֹ לֶאֱכֹל כִּי
אָמְרוּ הָעָם רָעֵב לָעָם וְצָמֵא בַּמִּדְבָּר: וַיִּפְקֹד
דָּוִד אֶת הָעָם אֲשֶׁר אִתּוֹ וַיָּשֶׂם עֲלֵיהֶם שָׂרֵי א
אֲלָפִים וְשָׂרֵי מֵאוֹת: וַיִּשְׁלַח דָּוִד אֶת הָעָם ה
הַשְּׁלִישִׁית בְּיַד יוֹאָב וְהַשְּׁלִישִׁית בְּיַד אֲבִישַׁי ב
בֶּן צְרוּיָה אֲחִי יוֹאָב וְהַשְּׁלִישִׁית בְּיַד אִתַּי הַ
הַגִּתִּי וַיֹּאמֶר הַמֶּלֶךְ אֶל הָעָם יָצֹא אֵצֵא גַם א
אֲנִי עִמָּכֶם: וַיֹּאמֶר הָעָם לֹא תֵצֵא כִּי אִם נָס
נָנוּס לֹא יָשִׂימוּ אֵלֵינוּ לֵב הֲמֵת חֶצְיֵנוּ חֶצְיֵנוּ ל
לֹא יָשִׂימוּ אֵלֵינוּ לֵב כִּי עַתָּה כָּמֹנוּ עֲשָׂרָה א
אֲלָפִים וְעַתָּה טוֹב כִּי תִהְיֶה לָנוּ מֵעִיר לַעְזֹר:
וַיֹּאמֶר אֲלֵהֶם הַמֶּלֶךְ אֲשֶׁר יָטַב בְּעֵינֵיכֶם אֶעֱ
אֶעֱשֶׂה וַיַּעֲמֹד הַמֶּלֶךְ אֶל יַד הַשָּׁעַר וְכָל הָעָם
יָצְאוּ לְמֵאוֹת וְלַאֲלָפִים: וַיְצַו הַמֶּלֶךְ אֶת יוֹאָב
וְאֶת אֲבִישַׁי וְאֶת אִתַּי לֵאמֹר לְאַט לִי לַנַּעַר וְל
לְאַבְשָׁלוֹם וְכָל הָעָם שֹׁמְעִים בְּצֵאת הַמֶּלֶךְ אֶת
כָּל הַשָּׂרִים עַל דְּבַר אַבְשָׁלוֹם: וַיֵּצֵא הָעָם ה
הַשָּׂדֶה לִקְרַאת יִשְׂרָאֵל וַתְּהִי הַמִּלְחָמָה בְּיַעַר
אֶפְרָיִם: וַיִּנָּגְפוּ שָׁם עַם יִשְׂרָאֵל לִפְנֵי עַבְדֵי ד
דָּוִד וַתְּהִי שָׁם הַמַּגֵּפָה גְּדוֹלָה בַּיּוֹם הַהוּא עֶשׂ
עֶשְׂרִים אָלֶף: וַתְּהִי שָׁם הַמִּלְחָמָה נָפְצֹת עַל
פְּנֵי כָל הָאָרֶץ וְרַב הַיַּעַר לֶאֱכֹל בָּעָם מֵאֲשֶׁר
אָכְלָה הַחֶרֶב בַּיּוֹם הַהוּא: וַיִּקָּרֶא אַבְשָׁלוֹם
לִפְנֵי עַבְדֵי דָוִד וְאַבְשָׁלוֹם רֹכֵב עַל הַפֶּרֶד ו
וּבָא הַפֶּרֶד תַּחַת שׂוֹבֶךְ הָאֵלָה הַגְּדוֹלָה וַיַּח
וַיֶּחֱזַק רֹאשׁוֹ בָּאֵלָה וַיִּתֵּן בֵּין הַשָּׁמַיִם וּבֵין הָא

הָאָרֶץ וְהַפֶּרֶד אֲשֶׁר תַּחְתָּיו עָבָר:
וַיַּרְא אִישׁ אֶחָד וַיַּגֶּד לְיוֹאָב וַיֹּאמֶר
הִנֵּה רָאִיתִי אֶת אַבְשָׁלוֹם תָּלוּי בָּאֵלָה: וַיֹּאמֶר
יוֹאָב לָאִישׁ הַמַּגִּיד לוֹ וְהִנֵּה רָאִיתָ וּמַדּוּעַ לֹא
הִכִּיתוֹ שָׁם אַרְצָה וְעָלַי לָתֵת לְךָ עֲשָׂרָה כָּסֶף
וְחֲגֹרָה אֶחָת: וַיֹּאמֶר הָאִישׁ אֶל יוֹאָב וְלוּ אֹ אֹ
אָנֹכִי שֹׁקֵל עַל כַּפַּי אֶלֶף כֶּסֶף לֹא אֶשְׁלַח יָדִי
אֶל בֶּן הַמֶּלֶךְ כִּי בְאָזְנֵינוּ צִוָּה הַמֶּלֶךְ אֹתְךָ וְא
וְאֶת אֲבִישַׁי וְאֶת אִיתַי לֵאמֹר שִׁמְרוּ מִי בַּנַּעַר
בְּאַבְשָׁלוֹם: אוֹ עָשִׂיתִי בְנַפְשִׁי שֶׁקֶר וְכָל דָּבָר
לֹא יִסָּתֵר מִן הַמֶּלֶךְ וְאַתָּה תִּתְיַצֵּב מִנֶּגֶד וְיֹא
וַיֹּאמֶר יוֹאָב לֹא כֵן אֹחִילָה לְפָנֶיךָ וַיִּקַּח שְׁל ש
שְׁלֹשָׁה שִׁבְטִים בְּכַפּוֹ וַיִּתְקָעֵם בְּלֵב אַבְשָׁלוֹם
עוֹדֶנּוּ חַי בְּלֵב הָאֵלָה: וַיַּסֹּבּוּ עֲשָׂרָה נַעֲרִים נ
נֹשְׂאֵי כְּלֵי יוֹאָב וַיַּכּוּ אֶת אַבְשָׁלוֹם וַיְמִיתֻהוּ: ו
וַיִּתְקַע יוֹאָב בַּשּׁוֹפָר וַיָּשָׁב הָעָם מִרְדֹּף אַחֲרֵי
יִשְׂרָאֵל כִּי חָשַׂךְ יוֹאָב אֶת הָעָם: וַיִּקְחוּ אֶת א
אַבְשָׁלוֹם וַיַּשְׁלִיכוּ אֹתוֹ בַיַּעַר אֶל הַפַּחַת הַגְּד
הַגְּדוֹל וַיַּצִּיבוּ עָלָיו גַּל אֲבָנִים גָּדוֹל מְאֹד וְכָל
יִשְׂרָאֵל נָסוּ אִישׁ לְאָהֳלָיו: וְאַבְשָׁלוֹם לָקַח וַיַּצֵּב
לוֹ בְחַיָּיו אֶת מַצֵּבַת אֲשֶׁר בְּעֵמֶק הַמֶּלֶךְ כִּי א
אָמַר אֵין לִי בֵּן בַּעֲבוּר הַזְכִּיר שְׁמִי וַיִּקְרָא לַמ
לַמַּצֵּבָת עַל שְׁמוֹ וַיִּקָּרֵא לָהּ יַד אַבְשָׁלוֹם עַד
הַיּוֹם הַזֶּה: וַאֲחִימַעַץ בֶּן צָדוֹק אָמַר אָרוּצָה
נָא וַאֲבַשְּׂרָה אֶת הַמֶּלֶךְ כִּי שָׁפַט יְהוָה מִיַּד א
אֹיְבָיו: וַיֹּאמֶר לוֹ יוֹאָב לֹא אִישׁ בְּשׂוֹרָה אַתָּה
הַיּוֹם הַזֶּה וּבְשַׂרְתָּ בְיוֹם אַחֵר הַיּוֹם הַזֶּה לֹא
תְבַשֵּׂר כִּי עַל בֶּן הַמֶּלֶךְ מֵת: וַיֹּאמֶר יוֹאָב לַכּוּ
לְחַיִּשׁ לְךָ וְהַגֵּד לַמֶּלֶךְ אֲשֶׁר רָאִיתָה וַיִּשְׁתַּ
טַּחֲוֶה לִיוֹאָב וַיָּרָץ: וַיֹּסֶף עוֹד אֲחִימַעַץ בֶּן צָד

צָדוֹק וַיֹּאמֶר אֶל יוֹאָב וְהָיָה אַרְצָה נָא גַּם
אֲנִי אַחֲרֵי הַכּוּשִׁי וַיֹּאמֶר יוֹאָב לָמָּה זֶּה אַתָּה ר
רָץ בְּנִי וְלָכָה אֵין בְּשׂוֹרָה מֻכָנָה בְּיָדֶךָ: וַיְהִי מַה אַר
אָרוּץ וַיֹּאמֶר לוֹ רוּץ וַיָּרָץ אֲחִימַעַץ דֶּרֶךְ הַכִּ
הַכִּכָּר וַיַּעֲבֹר אֶת הַכּוּשִׁי: וְדָוִד יֹשֵׁב בֵּין שְׁנֵי
הַשְּׁעָרִים וַיֵּלֶךְ הַצֹּפֶה אֶל גַּג הַשַּׁעַר אֶל הַח
הַחוֹמָה וַיִּשָּׂא אֶת עֵינָיו וַיַּרְא וְהִנֵּה אִישׁ רָץ ל
לְבַדּוֹ: וַיִּקְרָא הַצֹּפֶה וַיַּגֶּד לַמֶּלֶךְ וַיֹּאמֶר הִנֵּ
הַמֶּלֶךְ אִם לְבַדּוֹ בְּשׂוֹרָה בְּפִיו וְהָלוֹךְ וְקָר
וְקָרֵב: וַיַּרְא הַצֹּפֶה אִישׁ אַחֵר רָץ וַיִּקְרָא הַצ
הַצֹּפֶה אֶל הַשּׁוֹעֵר וַיֹּאמֶר הִנֵּה אִישׁ רָץ לְ
לְבַדּוֹ וַיֹּאמֶר הַמֶּלֶךְ גַּם זֶה מְבַשֵּׂר: וַיֹּאמֶר ה
הַצֹּפֶה אֲנִי רֹאֶה אֶת מְרוּצַת הָרִאשׁוֹן כְּמְרוּ
כְּמְרוּצַת אֲחִימַעַץ בֶּן צָדוֹק וַיֹּאמֶר הַמֶּלֶךְ א
אִישׁ טוֹב זֶה וְאֶל בְּשׂוֹרָה טוֹבָה יָבֹא: וַיִּקְרָא
אֲחִימַעַץ וַיֹּאמֶר אֶל הַמֶּלֶךְ שָׁלוֹם וַיִּשְׁתַּחוּ לַמ
לַמֶּלֶךְ לְאַפָּיו אַרְצָה וַיֹּאמֶר יְהִי אֱלֹהֶיךָ בָּר
בָּרוּךְ אֲשֶׁר סָגַר אֶת הָאֲנָשִׁים אֲשֶׁר נָשְׂאוּ אֶת
יָדָם בַּאדֹנִי הַמֶּלֶךְ:
וַיֹּאמֶר הַמֶּלֶךְ הֲשָׁלוֹם לָנַעַר לְאַבְשָׁלוֹם וַיֹּ
וַיֹּאמֶר אֲחִימַעַץ רָאִיתִי הֲהֹמָן הַגָּדוֹל לִשְׁל
אֶת עַבְדֵי הַמֶּלֶךְ יוֹאָב וְאֶת עַבְדֶּךָ וְלֹא יָדַעְתִּי
מָה: וַיֹּאמֶר הַמֶּלֶךְ סֹב הִתְיַצֵּב פֹּה וַיָּסָב וַיַּע
וַיַּעֲמֹד: וְהִנֵּה הַכּוּשִׁי בָּא וַיֹּאמֶר הַכּוּשִׁי יִתְ
יִתְבַּשַּׂר אֲדֹנִי הַמֶּלֶךְ כִּי שְׁפָטְךָ יְהוָה הַיּוֹם מִ
מִיַּד כָּל הַקָּמִים עָלָיְךָ: וַיֹּאמֶר הַמֶּלֶךְ אֶל הַכּ
הַכּוּשִׁי הֲשָׁלוֹם לַנַּעַר לְאַבְשָׁלוֹם וַיֹּאמֶר הַכּ
הַכּוּשִׁי יִהְיוּ כְּנַעַר אֹיְבֵי אֲדֹנִי הַמֶּלֶךְ וְכֹל אֲשֶׁר
קָמוּ עָלֶיךָ לָרָעָה: וַיִּתְ
הַמֶּלֶךְ וַיַּעַל עַל עֲלִיַּת הַשַּׁעַר וַיֵּבְךְּ וְכֹה אָמַר ב

בלכתו בני אבשלום בני בני אבשלום מי יתן
מותי אני תחתיך אבשלום בני בני ׃ ויגד לו
ליואב הנה המלך בוכה ויתאבל על אבשל
אבשלום ׃ ותהי התשועה ביום ההוא לאבל
לכל העם כי שמע העם ביום ההוא לאמר נ
נעצב המלך על בנו אבשלום ׃ ויתגנב העם
ביום ההוא לבא העיר כאשר יתגנב העם כי
הנכלמים בנסם במלחמה ׃ והמלך לאט את
פניו ויזעק המלך קול גדול בני אבשלום אב
אבשלום בני בני ׃ ויבא
יואב אל המלך הבית ויאמר הובשת היום
את פני כל עבדיך הממלטים את נפשך היום
ואת נפש בניך ובנותיך ונפש נשיך ונפש פלג
פלגשיך ׃ לאהבה את שנאיך ולשנא את אה
אהביך כי הגדת היום כי אין לך שרים ועב
ועבדים כי ידעתי היום כי לו אבשלום חי ר
וכלנו היום מתים כי אז ישר בעיניך ׃ ועתה
קום צא ודבר על לב עבדיך כי ביהוה נשב
נשבעה כי אינך יוצא אם ילין איש אתך הל
הילה ורעה לך זאת מכל הרעה אשר באה
עליך מנעוריך ועד עתה ׃ ויקם המלך וישב
בשער ולכל העם הגידו לאמר הנה המלך
יושב בשער ויבא כל העם לפני המלך וישר
ישראל נס איש לאהליו ׃
והי כל העם נדון בכל שבטי ישראל
לאמר המלך הצילנו מכף איבינו והוא מלט
מלטנו מכף פלשתים ועתה ברח מן הארץ ם
מעל אבשלום ׃ ואבשלום אשר משחנו עלינו
מת במלחמה ועתה למה אתם מחרישים לה
להשיב את המלך ׃

והמלך דוד שלח אל צדוק ואל אביתר הכ
הכהנים לאמר דברו אל זקני יהודה לאמר
למה תהיו אחרונים להשיב את המלך אל ב
ביתו ודבר כל ישראל בא אל המלך אל ביתו ׃
אחי אתם עצמי ובשרי אתם ולמה תהיו אח
אחרונים להשיב את המלך ׃ ולעמשא תאמרו
הלא עצמי ובשרי אתה כה יעשה לי אלהים
וכה יוסיף אם לא שר צבא תהיה לפני כל
הימים תחת יואב ׃ ויט את לבב כל איש יהו
יהודה כאיש אחד וישלחו אל המלך שוב א
אתה וכל עבדך ׃ וישב המלך ויבא עד הי
הירדן ויהודה בא הגלגלה ללכת לקראת ה
המלך להעביר את המלך את הירדן ׃ וימהר
שמעי בן גרא בן הימני אשר מבחורים וי
וירד עם איש יהודה לקראת המלך דוד ׃ וא
ואלף איש עמו מבנימן וציבא נער בית שא
שאול וחמשת עשר בניו ועשרים עבדיו אתו
וצלחו הירדן לפני המלך ׃ ועברה העברה ל
לעבר את בית המלך ולעשות הטוב בעיניו
ושמעי בן גרא נפל לפני המלך בעברו בי
בירדן ׃ ויאמר אל המלך אל יחשוב לי אדני
עון ואל תזכר את אשר העוה עבדך ביום א
אשר יצא אדני המלך מירושלם לשום הש
המלך אל לבו ׃ כי ידע עבדך כי אני חטאתי
והנה באתי היום ראשון לכל בית יוסף לר
לרדת לקראת אדני המלך ׃ ויען אבישי בן צ
צרויה ויאמר התחת זאת לא ימות שמעי כי
קלל את משיח יהוה ׃
ויאמר דוד מה לי ולכם בני צרויה כי
תהיו לי היום לשטן היום יומת איש בישראל

כי הלוא ידעתי כי היום אני מלך על ישראל ׃
ויאמר המלך אל שמעי לא תמות וישבע לו
המלך ׃ ומפיבשת בן שא
שאול ירד לקראת המלך ולא עשה רגליו ול
ולא עשה שפמו ואת בגדיו לא כבס למן היום
לכת המלך עד היום אשר בא בשלום ׃ והי
כי בא ירושלם לקראת המלך ויאמר לו הם
המלך למה לא הלכת עמי מפיבשת ׃ ויאמר
אדני המלך עבדי רמני כי אמר עבדך אחב
אחבשה לי החמור ארכב עליה ואלך אל ה
המלך כי פסח עבדך ׃ ויוסף בעבדך אל אד
אדני המלך ואדני המלך כמלאך האלהים ו
ועשה הטוב בעיניך ׃ כי לא היה כל בית אבי
כי אם אנשי מות לאדני המלך ותשת את עב
עבדך באכלי שלחנך ומה יש לי עוד צדקה
ולזעק עוד אל המלך ׃
ויאמר לו המלך למה תדבר עוד דברך
אמרתי אתה וציבא תחלקו את השדה ׃ וא
ויאמר מפיבשת אל המלך גם את הכל יקח
אחרי אשר בא אדני המלך בשלום אל ביתו ׃
וברזלי הגלעדי ירד
מרגלים ויעבר את המלך הירדן לשלח את
הירדן ׃ וברזלי זקן מאד בן שמנים שנה הו
והוא כלכל את המלך בשבתו במחנים כי א
איש גדול הוא מאד ׃ ויאמר המלך אל ברז
ברזלי אתה עבר אתי וכלכלתי אתך עמדי ב
בירושלם ׃ ויאמר ברזלי אל המלך כמה ימי
שני חי כי אעלה את המלך ירושלם ׃ בן ש
שמנים שנה אנכי היום הארע בין טוב לרע
אם יטעם עבדך את אשר אכל ואת אשר א

אשתה ואם אשמע עוד בקל שרים ושרות
ולמה יהיה עוד עבדך למשא אל אדני הם
המלך ׃ כמעט יעבר עבדך את הירדן את ה
המלך ולמה יגמלני המלך הגמולה הזאת ׃ י
ישב נא עבדך ואמות בעירי עם קבר אבי וא
ואמי והנה עבדך כמהם יעבר עם אדני הם
המלך ועשה לו את אשר טוב בעיניך ׃
ויאמר המלך אתי יעבר
כמהם ואני אעשה לו את הטוב בעיניך וכל
אשר תבחר עלי אעשה לך ׃ ויעבר כל העם
את הירדן והמלך עבר וישק המלך לברזלי
ויברכהו וישב למקמו ׃
ויעבר המלך הגלגלה וכמהם עבר עמו וכל ע
עם יהודה העבירו את המלך וגם חצי עם י
ישראל ׃ והנה כל איש ישראל באים אל הם
המלך ויאמרו אל המלך מדוע גנבוך אחינו
איש יהודה ויעבירו את המלך ואת ביתו את
הירדן וכל אנשי דוד עמו ׃
ויען כל איש יהודה על איש ישראל כי קרוב
המלך אלי ולמה זה חרה לך על הדבר הזה
האכל אכלנו מן המלך אם נשא נשא לנו ׃
ויען איש ישראל את איש
יהודה ויאמר עשר ידות לי במלך וגם בדוד
אני ממך ומדוע הקלתני ולא היה דברי הא
ראשון לי להשיב את מלכי ויקש דבר איש י
יהודה מדבר איש ישראל ׃
ושם נקרא איש בליעל ושמו שבע בן בכרי
איש ימיני ויתקע בשופר ויאמר אין לנו חלק
בדוד ולא נחלה לנו בבן ישי איש לאהליו יש
ישראל ׃ ועל כל איש ישראל מאחרי דוד א

אחרי שבע בן בכרי איש יהודה ויקח בשופר
ויאמר כל האנשים מן המלה עברו כל איש את
ויעלו כל אנשי יהודה אחרי מלכם מן הירדן ועד ירושלם: ויבא דוד
אל ביתו ירושלם ויקח המלך את עשר נשים
פלגשים אשר הניח לשמר הבית ויתנם בית
משמרת ויכלכלם ואליהן לא בא ותהיינה צ
צורות עד יום מותן אלמנות חיות:
ויאמר המלך אל עמשא הזעק
לי את איש יהודה שלשת ימים ואתה פה עמ
עמד: וילך עמשא להזעיק את יהודה ויחר
מן המועד אשר יעדו:
ויאמר דוד אל אבישי עתה ירע לנו שבע בן
בכרי מן אבשלום עשה קח את עבדי אדני
וירדף אחריו פן ימצא לו ערים בצורות והציל
עינינו: ויצאו אחריו אנשי יואב והכרתי וחפ
והפלתי וכל הגבורים ויצאו מירושלם לרדף
אחרי שבע בן בכרי: הם עם האבן הגדולה
אשר בגבעון ועמשא בא לפניהם ויואב חג
חגור מדו לבשו ועליו חגור חרב מעוטרת ע
על מתניו בתערה תלוי ויצא ותפל:
ויאמר יואב לעמשא השלום אתה
אחי ותאחז ימין יואב בזקן עמשא לנשק
לו: ועמשא לא נשמר בחרב אשר ביד יואב
ויכהו בה אל החמש וישפך מעיו ארצה ול
ולא שנה לו וימת: ויואב ואבישי אחיו רדף
אחרי שבע בן בכרי: ואיש עמד עליו מנערי
יואב ויאמר מי אשר חפץ ביואב ומי אשר ל
לדוד אחרי יואב: ועמשא מתגלל בדם בתו
בתוך המסילה וירא האיש כי עמד כל העם
ויסב את עמשא מן המסילה השדה וישלך ע
עליו בגד כאשר ראה כל הבא עליו ועבר:

כאשר הגיה מן המסילה עברו כל איש את
אחרי יואב לרדף אחרי שבע בן בכרי: ויעב
ויעבר בכל שבטי ישראל אבלה ובית מעכה
וכל הברים ויקהלו ויבאו אף אחריו: ויבאו ו
ויצרו עליו באבלה בית המעכה וישפכו סל
סללה אל העיר ותעמד בחל וכל העם אשר
את יואב משחיתים להפיל החומה: ותקרא
אשה חכמה מן העיר שמעו שמעו אמרו נא
אל יואב קרב עד הנה ואדברה אליך ויקרב
אליה ותאמר האשה האתה יואב ויאמר אני
ותאמר לו שמע דברי אמתך ויאמר שמע א
אנכי: ותאמר לאמר הדבר ידברו בראשנה
לאמר שאול ישאל באבל וכן התמו: אנכי
שלמי אמוני ישראל אתה מבקש להמית עיר
ואם בישראל למה תבלע נחלת יהוה:
ויען יואב ויאמר חלילה חלילה
לי אם אבלע ואם אשחית: לא כן הדבר כי
איש מהר אפרים שבע בן בכרי שמו נשא י
ידו במלך בדוד תנו אתו לבדו ואלכה מעל
העיר ותאמר האשה אל יואב הנה ראשו מ
משלך אליך בעד החומה: ותבא האשה אל
העם בחכמתה ויכרתו את ראש שבע בן ב
בכרי וישליכו אל יואב ויתקע בשופר ויפרצו
מעל העיר איש לאהליו ויואב שב ירושלם א
אל המלך:
ויואב אל
כל הצבא ישראל ובניה בן יהוידע על הכר
הכרתי ועל הפלתי ואורים על המס ויהושפט
בן אחילוד המזכיר: ושיא סופר וצדוק ואב
ואביתר כהנים: וגם עירא היאיר היה כהן
לדוד:
ויהי רעב בימי

דוד שלש שנים שנה אחרי שנה ויבקש דוד
את פני יהוה ויאמר יהוה אל שאול ואל בית
הדמים על אשר המית הגבעונים: ויקרא ה
המלך הגבעונים ויאמר אליהם והגבעונים לא
מבני ישראל המה כי אם מיתר האמרי ובני
ישראל נשבעו להם ויבקש שאול להכותם ב
בקנאתו לבני ישראל ויהודה: ויאמר דוד א
אל הגבעונים מה אעשה לכם ובמה אכפר ו
וברכו את נחלת יהוה: ויאמרו לו הגבעונים
אין לנו כסף וזהב עם שאול ועם ביתו ואין לנו
איש להמית בישראל ויאמר מה אתם אמר
אמרים אעשה לכם: ויאמרו אל המלך הא
האיש אשר כלנו ואשר דמה לנו נשמדנו מ
מהתיצב בכל גבול ישראל: יתן לנו שבעה
אנשים מבניו והוקענום ליהוה בגבעת שאול
בחיר יהוה ויאמר המלך אני אתן: ויחמל ה
המלך על מפיבשת בן יהונתן בן שאול על
שבעת יהוה אשר בינותם בין דוד ובין יה
יהונתן בן שאול:
ויקח המלך את שני בני רצפה בת איה אש
אשר ילדה לשאול את ארמני ואת מפיבשת
ואת חמשת בני מיכל בת שאול אשר ילדה ל
לעדריאל בן ברזלי המחלתי: ויתנם ביד הג
הגבעונים ויקיעם בהר לפני יהוה ויפלו שבע
שבעתם יחד והם הומתו בימי קציר בראשונים
בתחלת קציר שערים: ותקח רצפה בת איה
את השק ותטהו לה אל הצור מתחלת קציר
עד נתך מים עליהם מן השמים ולא נתנה ע
עוף השמים לנוח עליהם יומם ואת חית הש
השדה לילה: ויגד לדוד את אשר עשתה ר
רצפה בת איה פלגש שאול: וילך דוד ויקח

את עצמות שאול ואת עצמות יהונתן בנו מ
מאנשי בעלי יבש גלעד אשר גנבו אתם מ
מרחוב בית שן אשר תלאום שם הפלשתים
ביום הכות פלשתים את שאול בגלבע ויעל
משם את עצמות שאול ואת עצמות יהונתן
בנו ויאספו את עצמות המוקעים: ויקברו א
את עצמות שאול ואת עצמות יהונתן בנו ב
בארץ בנימן בצלע בקבר קיש אביו ויעשו כ
כל אשר צוה המלך ויעתר אלהים לארץ אח
אחריכן:
ותהי עוד מלחמה
לפלשתים את ישראל וירד דוד ועבדיו עמו
וילחמו את פלשתים ויעף דוד: וישבי בנוב
אשר בילדי הרפה ומשקל נחשת שלש מאות
משקל נחושת והוא חגור חדשה ויאמר להכ
להכות את דוד: ויעזר לו אבישי בן צרויה ו
ויך את הפלשתי ויכתהו אז נשבעו אנשי דוד
לו לאמר לא תצא עוד אתנו למלחמה ולא ת
תכבה את נר ישראל:
ויהי אחריכן ותהי עוד המלחמה בגוב
עם פלשתים אז הכה סבכי החשתי את סף א
אשר לילדי הרפה:
ויהי אחריכן ותהי עוד המלחמה בגוב עם פ
פלשתים וך אלחנן בן יערי אורגים בית הל
הלחמי את גלית הגתי ועץ חניתו כמנור אור
אורגים: ותהי עוד מלחמה בגת ויהי איש מ
מדין ואצבעות ידיו ואצבעות רגליו ששה ש
ששה עשרים וארבע במספר גם הוא ילד לה
להרפה:
ויחרף את
ישראל ויכהו יהונתן בן שמעה אחי דוד: א
את ארבעת אלה ילדו להרפה בגת ויפלו ב
ביד דוד וביד עבדיו:

וידבר דוד לידוה את דברי השירה הזאת ביום הציל ידוה אתו מכף כל איביו ומכף שאול:
ויאמר ידוה סלעי ומצודתי ומפלטי לי: אלדי צורי אחסה בו מגיני וקרן ישעי משגבי
ומנוסי מושיעי מחמס תושיעני: מהולל אקרא ידוה ומאויבי אושע: כי אפפוני משברי מות
נחלי בליעל יבעתני: חבלי שאול סבוני קדמוני מוקשי מות: בצר לי אקרא ידוה ואל
אלדי אקרא וישמע מהיכלו קולי ושועתי באזניו: ותגעש ותרעש הארץ מוסדות השמים ירגזו
ויתגעשו כי חרה לו: עלה עשן באפו ואש מפיו תאכל גחלים בערו ממנו: ויט שמים וירד
וערפל תחת רגליו: וירכב על כרוב ויעף וידא על כנפי רוח: וישת חושך סביבתיו סכת חשרת
מים עבי שחקים: מנגה נגדו בערו גחלי אש: ירעם מן שמים ידוה ועליון יתן קולו: וישלח
חצים ויפצם ברק ויהם: ויראו אפיקי ים יגלו מוסדות תבל בגערת ידוה מנשמת רוח אפו:
ישלח ממרום יקחני ימשני ממים רבים: יצילני מאיבי עז משנאי כי אמצו ממני: יקדמני
ביום אידי ויהי ידוה למשען לי: ויצא למרחב אתי יחלצני כי חפץ בי: יגמלני ידוה כצדקתי
כבור ידי ישיב לי: כי שמרתי דרכי ידוה ולא רשעתי מאלדי: כי כל משפטו לנגדי וחקתיו
לא אסור ממנה: ואהיה תמים לו ואשתמרה מעוני: וישב ידוה לי כצדקתי כבורי לנגד עיניו:
עם חסיד תתחסד ועם גבור תמים תתמם: עם נבר תתבר ועם עקש תתפל: ואת עם עני
תושיע ועיניך על רמים תשפיל: כי אתה נרי ידוה וידוה יגיה חשכי: כי בך ארוץ גדוד וב
ובאלדי אדלג שור: האל תמים דרכו אמרת ידוה צרופה מגן הוא לכל החוסים בו: כי
מי אל מבלעדי ידוה ומי צור זולתי אלדינו: האל מעוזי חיל ויתר תמים דרכי: משוה רגלי כ
כאילות ועל במותי יעמידני: מלמד ידי למלחמה ונחת קשת נחשה זרועתי: ותתן לי מגן
ישעך וענותך תרבני: תרחיב צעדי תחתני ולא מערו קרסולי: ארדפה איבי ואשמידם ולא
אשוב עד כלותם: ואכלם ואמחצם ולא יקומון ויפלו תחת רגלי: ותזרני חיל למלחמה
תכריע קמי תחתני: ואויבי תתה לי עורף משנאי ואצמיתם: ישעו ואין מושיע אל ידוה ולא ע
ענם: ואשחקם כעפר ארץ כטיט חצות אדיקם ארקעם: ותפלטני מריבי עמי תשמרני
לראש גוים עם לא ידעתי יעבדני: בני נכר יתכחשו לי לשמע אזן ישמעו לי: בני נכר יבלו
ויחגרו ממסגרותם: חי ידוה וברוך צורי וירום אלדי ישעי: האל הנותן נקמות לי ומריד
עמים תחתני: ומציאי מאיבי ומקמי תרוממני מאיש חמסים תצילני: על כן אודך ידוה בגוים
ולשמך אזמר: מגדול ישועות מלכו ועשה חסד למשיחו לדוד ולזרעו עד עולם:
ואלה דברי דוד האחרנים נאם דוד בן ישי ונאם הגבר הקם על משיח אלדי יעקב ונעים
זמירות ישראל: רוח ידוה דבר בי ומלתו על לשוני: אמר ידוה אלדי ישראל לי דבר צור ישראל
מושל באדם צדיק משל ביראת אלדים: וכאור בקר תרח שמש בקר לא עבות מנגה ומטר יד
דשא מארץ: כי לא כן ביתי עם אל כי ברית עולם שם לו ערוכה בכל ושמורה כי כל ישעי וכל
חפץ כי לא יצמיח:

ובליעל כקוץ מנד כלהם כי לא ביד
יקחו: ואיש יגע בהם ימלא ברזל ועץ הנית ו
ובאש שרף ישרפו בשבת:
אלה שמות הגבורים אשר לדוד יושב
בשבת תחכמוני ראש השלישי והוא עדינו ה
העצני על שמנה מאות חלל בפעם אחד: ו
ואחריו אלעזר בן דודו בן אחחי בשלשה ג
גבורים עם דוד בחרפם בפלשתים נאספו
שם למלחמה ויעלו איש ישראל: הוא קם וי
ויך בפלשתים עד כי יגעה ידו אל החרב וי
ויעש ידוה תשועה גדולה ביום ההוא והעם
ישבו אחריו אך לפשט:
ואחריו שמא בן אגא הררי וי אספו פלשתים
לחיה ותהי שם חלקת השדה מלאה עדשים
והעם נס מפני פלשתים: ויתיצב בתוך הח
החלקה ויצלה ויך את פלשתים ויעש ידוה ת
תשועה גדולה: וירדו שלשה מ השלשים רא
ראש ויבאו אל קציר אל דוד אל מערת ע
עדלם וחית פלשתים חנה בעמק רפאים: וד
ודוד אז במצודה ומצב פלשתים אז בית לח
לחם: ויתאוה דוד ויאמר מי ישקני מים מב
מבור בית לחם אשר בשער: ויבקעו שלשת
הגבורים במחנה פלשתים וישאבו מים מבור
בית לחם אשר בשער וישאו ויבאו אל דוד ו
ולא אבה לשתותם ויסך אתם לידוה: ויאמר
חלילה לי מידוה מעשותי זאת הדם האנשים
ההולכים בנפשתם ולא אבה לשתותם אלה
עשו שלשת הגבורים: ואבישי אחי יואב בן
צרויה הוא ראש השלשה והוא עורר את ח
חניתו על שלש מאות חלל ולו שם בשלשה:
מן השלשה הכי נכבד ויהי להם לשר ועד ה

השלשה לא בא: ובניהו בן יהוידע בן איש
חיל רב פעלים מקבצאל הוא הכה את שני
אריאל מואב והוא ירד והכה את הארי בת
בתוך הבור ביום השלג: והוא הכה את איש
מצרי איש מראה וביד המצרי חנית וירד א
אליו בשבט ויגזול את החנית מיד המצרי וי
ויהרגהו בחניתו: אלה עשה בניהו בן יהו
יהוידע ולו שם בשלשה הגבורים: מן השל
השלשים נכבד ואל השלשה לא בא וישם
וישימהו דוד אל משמעתו: עשה אל אחיו
יואב בשלשים אלחנן בן דודו מבית לחם:
שמה החרדי אל קא
החלדי: חלץ הפלטי עירא בן עקש התקועי:
אביעזר הענתותי מבני החשתי: צלמון הא
האחחי מהרי הנטופתי: חלב בן בענה הנט
הנטופתי איתי בן ריבי מגבעת בני בנימן: בנ
בניהו הפרעתני הדי מנחלי געש: אבי עלבון
הערבתי עזמות הברחמי: אליחבא השעלבני
בני ישן יהונתן: שמה ההררי אחיאם בן ש
שרד הארדי: אליפלט בן אחסבי בן המעכתי
אליעם בן אחיתפל הגילני: חצרי הכרמלי פ
פערי הארבי: יגאל בן נתן מצובה בני הגדי:
צלק העמני נחרי הבארתי נשא כלי יואב ב
בן צרויה: עירא היתרי גרב היתרי: אוריה
החתי כל שלשים ושבעה:
ויוסף אף ידוה לחרות בישראל
ויסת את דוד בהם לאמר לך מנה את ישר
ישראל ואת יהודה: ויאמר המלך אל יואב ש
שר ההיל אשר אתו שוט נא בכל שבטי ישר
ישראל מדן ועד באר שבע ופקדו את העם
וידעתי את מספר העם: ויאמר יואב אל

הַמֶּלֶךְ וְסָפְּדוּ יְהוֹנָתָן אֶל הָעָם כֻּלָּם וַיָּבֹאוּ
כָּאוּר פְּלִשְׁתִּים וְעִנֵּי אַרְצִי הַמֶּלֶךְ רָאוּת הָאָרִיָּה
הַמֶּלֶךְ לְמַה תְּעַנֶּה בְּדִבְרֵי הַזֶּה: וַיִּחַר הַבְּרֵדִם
הַמֶּלֶךְ אֶל יוֹאָב וְשָׂר הַחֵיל וַיֹּצֵא יוֹאָב וַיַּ
וַיִּשְׁרֵי הַחֵיל לִפְנֵי הַמֶּלֶךְ לְפָקֹר אֶת הָעָם וַיִּשְׁר
יִשְׂרָאֵל: וַיַּעַבְרוּ אֶת הַיַּרְדֵּן וַיַּחֲנוּ בְּעַרְעֵר יָמִין
הָעִיר אֲשֶׁר בְּתוֹךְ הַנַּחַל גָּד וְאֶל יַעְזֵר: וַיָּבֹאוּ
הַגִּלְעָדָה וְאֶל אֶרֶץ תַּחְתִּים חָדְשִׁי וַיָּבֹאוּ דָּנָה
יָעַן וְסָבִיב אֶל צִידוֹן: וַיָּבֹאוּ מִבְצַר צֹר וְכֹל עָ
עָרֵי הַחִוִּי וְהַכְּנַעֲנִי וַיֵּצְאוּ אֶל נֶגֶב יְהוּדָה בְּאֵר
שֶׁבַע וְיִשְׁעִי בְּכָל הָאָרֶץ וַיָּבֹאוּ מִקְצָה תִּשְׁעָה
חֳדָשִׁים וְעֶשְׂרִים יוֹם יְרוּשָׁלָם: וַיִּתֵּן יוֹאָב אֶת
מִסְפַּר מִפְקַד הָעָם אֶל הַמֶּלֶךְ וַתְּהִי יִשְׂרָאֵל שׁ
שְׁמֹנֶה מֵאוֹת אֶלֶף אִישׁ חַיִל שֹׁלֵף חָרֶב וְאִישׁ
יְהוּדָה חֲמֵשׁ מֵאוֹת אֶלֶף אִישׁ: וַיַּךְ לִבּוֹ דָּוִיד א
אֹתוֹ אַחֲרֵי כֵּן מִסְפַּר אֶת הָעָם:

וַיֹּאמֶר דָּוִיד אֶל יְהוָה חָטָאתִי מְאֹד אֲשֶׁר עָשִׂיתִי
וְעַתָּה יְהוָה הַעֲבֶר נָא אֶת עֲוֹן עַבְדְּךָ כִּי נִסְכַּלְתִּי מ
מְאֹד: וַיָּקָם דָּוִיד בַּבֹּקֶר וּדְבַר יְהוָה הָיָה אֶל גָּד
הַנָּבִיא חוֹזֵה דָּוִיד לֵאמֹר: הָלוֹךְ וְדִבַּרְתָּ אֶל דָּוִיד
כֹּה אָמַר יְהוָה שָׁלֹשׁ אָנֹכִי נוֹטֵל עָלֶיךָ בְּחַר לְךָ
אַחַת מֵהֶם וְאֶעֱשֶׂה לָךְ: וַיָּבֹא גָד אֶל דָּוִיד וַ
וַיַּגֶּד לוֹ וַיֹּאמֶר לוֹ הֲתָבֹא לְךָ שֶׁבַע שָׁנִים רָעָב
בְּאַרְצֶךָ אִם שְׁלֹשָׁה חֳדָשִׁים נָסְךָ לִפְנֵי צָרֶיךָ
וְהוּא רֹדְפֶךָ וְאִם הֱיוֹת שְׁלֹשֶׁת יָמִים ד
דֶּבֶר בְּאַרְצֶךָ עַתָּה דַּע וּרְאֵה מֶה אָשִׁיב שֹׁל
שֹׁלְחִי דָּבָר: וַיֹּאמֶר דָּוִיד
אֶל גָּד צַר לִי מְאֹד נִפְלָה נָא בְיַד יְהוָה כִּי רַבִּ
רַבִּים רַחֲמָיו וּבְיַד אָדָם אַל אֶפֹּלָה: וַיִּתֵּן יְהוָה
דֶּבֶר בְּיִשְׂרָאֵל מֵהַבֹּקֶר וְעַד עֵת מוֹעֵד וַיָּמָת מ

מִן הָעָם מִדָּן וְעַד בְּאֵר שֶׁבַע שִׁבְעִים אֶלֶף א
אִישׁ: וַיִּשְׁלַח יְדוֹ הַמַּלְאָךְ יְרוּשָׁלַ͏ִם לְשַׁחֲתָהּ וַ
וַיִּחַם יְהוָה אֶל הָרָעָה וַיֹּאמֶר לַמַּלְאָךְ הַמַּ
הַמַּשְׁחִית בָּעָם רַב עַתָּה הָרֶף יָדֶךָ וַיְהִי מַלְאַךְ יְ
יְהוָה הָיָה עִם גֹּרֶן הָאָרְנָה הַיְבוּסִי:

וַיֹּאמֶר דָּוִיד אֶל יְהוָה בְּרְאוֹתוֹ
אֶת הַמַּלְאָךְ הַמַּכֶּה בָּעָם וַיֹּאמֶר הִנֵּה אָנֹכִי נ
חָטָאתִי וְאָנֹכִי הֶעֱוִיתִי וְאֵלֶּה הַצֹּאן מֶה עָשׂוּ ת
תְּהִי נָא יָדְךָ בִּי וּבְבֵית אָבִי: וַיָּבֹא גָד אֶל דָּוִיד
בַּיּוֹם הַהוּא וַיֹּאמֶר לוֹ עֲלֵה הָקֵם לַיהוָה מִזְבֵּחַ
בְּגֹרֶן אָרְוָנָה הַיְבוּסִי: וַיַּעַל דָּוִיד כִּדְבַר גָּד כַּ
כַּאֲשֶׁר צִוָּה יְהוָה: וַיַּשְׁקֵף אָרְוָנָה וַיַּרְא אֶת
הַמֶּלֶךְ וְאֶת עֲבָדָיו עֹבְרִים עָלָיו וַיֵּצֵא אָרְוָנָה וַ
וַיִּשְׁתַּחוּ לַמֶּלֶךְ אַרְצָה:

וַיֹּאמֶר אָרְוָנָה מַדּוּעַ בָּא אֲדֹנִי הַמֶּלֶךְ אֶל
עַבְדּוֹ וַיֹּאמֶר דָּוִד לִקְנוֹת מֵעִמָּךְ אֶת הַגֹּרֶן לִבְ
לִבְנוֹת מִזְבֵּחַ לַיהוָה וְתֵעָצֵר הַמַּגֵּפָה מֵעַל הָע
הָעָם: וַיֹּאמֶר אָרְוָנָה אֶל דָּוִיד יִקַּח וְיַעַל אֲדֹנִי
הַמֶּלֶךְ הַטּוֹב בְּעֵינָיו רְאֵה הַבָּקָר לָעֹלָה וְהַמ
וְהַמֹּרָגִים וּכְלֵי הַבָּקָר לָעֵצִים: הַכֹּל נָתַן אָר
אָרְוָנָה הַמֶּלֶךְ לַמֶּלֶךְ וַיֹּאמֶר אָרְוָנָה אֶל הַמֶּ
הַמֶּלֶךְ יְהוָה אֱלֹהֶיךָ יִרְצֶךָ: וַיֹּאמֶר הַמֶּלֶךְ אֶל
אָרְוָנָה לֹא כִּי קָנֹה אֶקְנֶה מֵאוֹתְךָ בִּמְחִיר וְלֹא
אַעֲלֶה לַיהוָה אֱלֹהַי עֹלוֹת חִנָּם וַיִּקֶן דָּוִד אֶת הַ
הַגֹּרֶן וְאֶת הַבָּקָר בְּכֶסֶף שְׁקָלִים ח
חֲמִשִּׁים: וַיִּבֶן דָּוִד שָׁם מִ
מִזְבֵּחַ לַיהוָה וַיַּעַל
עֹלוֹת וּשְׁלָמִים
וַיֵּעָתֵר
יְהוָה לָאָרֶץ וַתֵּעָצֵר הַמַּגֵּפָה מֵעַל יִשְׂרָאֵל:

שַׁבַּעַת כִּי מַלֵּךְ אֲדֹנִיָּהוּ בֶּן חַגִּית וַאֲדֹנֵינוּ דָּוִד
לֹא יָדָע: וְעַתָּה לְכִי אִיעָצֵךְ נָא עֵצָה וּמַלְטִי
אֶת נַפְשֵׁךְ וְאֶת נֶפֶשׁ בִּנֵךְ שְׁלֹמֹה: לְכִי וּבְאִי
אֶל הַמֶּלֶךְ דָּוִד וְאָמַרְתְּ אֵלָיו הֲלֹא אַתָּה אֲדֹנִי
הַמֶּלֶךְ נִשְׁבַּעְתָּ לְאָמָתְךָ לֵאמֹר כִּי שְׁלֹמֹה בְּנֵךְ
יִמְלֹךְ אַחֲרַי וְהוּא יֵשֵׁב עַל כִּסְאִי וַיִּרְעַ מַלְ
אֲדֹנִיָּהוּ: הִנֵּה עוֹדֵךְ מְדַבֶּרֶת שָׁם עִם הַמֶּלֶךְ
וַאֲנִי אָבֹא אַחֲרֵיךְ וּמִלֵּאתִי אֶת דְּבָרֶיךָ: וַתָּבֹא
בַּת שֶׁבַע אֶל הַמֶּלֶךְ הַחֲדֵרָה וְהַמֶּלֶךְ זָקֵן מְאֹד
וַאֲבִישַׁג הַשּׁוּנַמִּית מְשָׁרֶת אֶת הַמֶּלֶךְ: וַתִּקֹּד
בַּת שֶׁבַע וַתִּשְׁתַּחוּ לַמֶּלֶךְ וַיֹּאמֶר הַמֶּלֶךְ מַה ל
לָךְ: וַתֹּאמֶר לוֹ אֲדֹנִי אַתָּה נִשְׁבַּעְתָּ בַּיהוָה א
אֱלֹהֶיךָ לְאָמָתֶךָ כִּי שְׁלֹמֹה בְּנֵךְ יִמְלֹךְ אַחֲרָי
וְהוּא יֵשֵׁב עַל כִּסְאִי: וְעַתָּה הִנֵּה אֲדֹנִיָּהוּ מֹלֵךְ
וְאַתָּה אֲדֹנִי הַמֶּלֶךְ לֹא יָדָעְתָּ: וַיִּזְבַּח שׁוֹר וּמְ
וּמְרִיא וְצֹאן לָרֹב וַיִּקְרָא לְכָל בְּנֵי הַמֶּלֶךְ וְלֹא
וְלָאֶבְיָתָר הַכֹּהֵן וְהִנָּם אֹכְלִים וְשֹׁתִים לְפָנָיו
וַיֹּאמְרוּ יְחִי הַמֶּלֶךְ אֲדֹנִיָּהוּ: וְלִ

דָּוִד זָקֵן בָּא בַיָּמִים וַיְכַסֻּהוּ בַּבְגָדִים וְלֹא יִחַם
לוֹ: וַיֹּאמְרוּ לוֹ עֲבָדָיו יְבַקְּשׁוּ לַאדֹנִי הַמֶּלֶךְ נַ
נַעֲרָה בְתוּלָה וְעָמְדָה לִפְנֵי הַמֶּלֶךְ וְתִהְיֶה לוֹ סֹכֶ
סֹכֶנֶת וְשָׁכְבָה בְחֵיקֶךָ וְחַם לַאדֹנִי הַמֶּלֶךְ: וַי
וַיְבַקְשׁוּ נַעֲרָה יָפָה בְּכָל גְּבוּל יִשְׂרָאֵל וַיִּמְצ
וַיִּמְצְאוּ אֶת אֲבִישַׁג הַשּׁוּנַמִּית וַיְבִאוּ אֹתָהּ לַמ
לַמֶּלֶךְ: וְהַנַּעֲרָה יָפָה עַד מְאֹד וַתְּהִי לַמֶּלֶךְ סֹ
סֹכֶנֶת וַתְּשָׁרְתֵהוּ וְהַמֶּלֶךְ לֹא יְדָעָהּ: וַאֲדֹנִיָּה
בֶּן חַגִּית מִתְנַשֵּׂא לֵאמֹר אֲנִי אֶמְלֹךְ וַיַּעַשׂ לוֹ רֶ
רֶכֶב וּפָרָשִׁים וַחֲמִשִּׁים אִישׁ רָצִים לְפָנָיו: וְלֹא
עֲצָבוֹ אָבִיו מִיָּמָיו לֵאמֹר מַדּוּעַ כָּכָה עָשִׂיתָ וְ
וְגַם הוּא טוֹב תֹּאַר מְאֹד וְאֹתוֹ יָלְדָה אַחֲרֵי א
אַבְשָׁלוֹם: וַיְהִי דְבָרָיו עִם יוֹאָב בֶּן צְרוּיָה וְ
וְעִם אֶבְיָתָר הַכֹּהֵן וַיַּעְזְרוּ אַחֲרֵי אֲדֹנִיָּה: וְצָדוֹק
וְצָדוֹק הַכֹּהֵן וּבְנָיָהוּ בֶן יְהוֹיָדָע וְנָתָן הַנָּבִיא וְ
וְשִׁמְעִי וְרֵעִי וְהַגִּבֹּרִים אֲשֶׁר לְדָוִד לֹא הָיוּ ה
עִם אֲדֹנִיָּהוּ: וַיִּזְבַּח אֲדֹנִיָּהוּ צֹאן וּבָקָר וּמְרִיא
עִם אֶבֶן הַזֹּחֶלֶת אֲשֶׁר אֵצֶל עֵין רֹגֵל וַיִּקְרָא א
אֶת כָּל אֲחֵי בְנֵי הַמֶּלֶךְ וְאֶת כָּל אַנְשֵׁי יְהוּדָה
עַבְדֵי הַמֶּלֶךְ: וְאֶת נָתָן הַנָּבִיא וּבְנָיָהוּ וְאֶת הַ
הַגִּבֹּרִים וְאֶת שְׁלֹמֹה אָחִיו לֹא קָרָא: וַיֹּאמֶר
נָתָן אֶל בַּת שֶׁבַע אֵם שְׁלֹמֹה לֵאמֹר הֲלֹא שָׁ

אני עסרך ולצדוק הכהן ולבניהו בן יהוידע
ולשלמה עבדך לא קרא: אם מאת אדני המ
המלך נהיה הדבר הזה ולא הודעת את עב
עבדך מי ישב על כסא אדני המלך אחריו: ו
ויען המלך דוד ויאמר קראו לי לבת שבע ו
ותבא לפני המלך ותעמד לפני המלך: וישבע
המלך ויאמר חי יהוה אשר פדה את נפש מ
מכל צרה: כי כאשר נשבעתי לך ביהוה א
אלהי ישראל לאמר כי שלמה בנך ימלך א
אחרי והוא ישב על כסאי תחתי כי כן אעשה
היום הזה: ותקוד בת שבע אפים ארצה ותש
ותשתחו למלך ותאמר יחי אדני המלך דוד
לעולם: ויאמר המלך דוד קראו לי
לצדוק הכהן ולנתן הנביא ולבניהו בן יהו
יהוידע ויבאו לפני המלך: ויאמר המלך ל
להם קחו עמכם עבדי אדניכם והרכבתם א
את שלמה בני על הפרדה אשר לי והורדתם
אתו אל גיחון: ומשח אתו שם צדוק הכהן
ונתן הנביא למלך על ישראל ותקעתם בש
בשופר ואמרתם יחי המלך שלמה: ועליתם
אחריו ובא וישב על כסאי והוא ימלך תחתי
ואתו צויתי להיות נגיד על ישראל ועל יהודה:
ליען בניהו בן יהוידע את המלך ויאמר אמן
כן יאמר יהוה אלהי אדני המלך: כאשר ה
היה אדני עם אדני המלך כן יהיה עם שלמה
והגדיל את כסאו מכסא אדני המלך דוד: וי
וירד צדוק הכהן ונתן הנביא ובניהו בן יהו
יהוידע והפרתי הפלתי וירכיבו את שלמה
על פרדת המלך דוד וילכו אתו אל גיחון: ו
ויקח צדוק הכהן את קרן השמן מן האהל ו
וימשח את שלמה ויתקעו בשופר ויאמרו כל

העם יחי המלך שלמה: ויעלו כל העם אחריו
והעם מחללים בחלילים ושמחים שמחה גד
גדולה ותבקע הארץ בקולם: וישמע אדניהו
וכל הקראים אשר אתו והם כלו לאכל ויש
וישמע יואב את קול השופר ויאמר מדוע קול
הקריה הומה: עודנו מדבר והנה יונתן בן א
אביתר הכהן בא ויאמר אדניהו בא כי איש
חיל אתה ומוב תבשר: ויען יונתן ויאמר לא
לאדניהו אבל אדוננו המלך דוד המליך את
שלמה: וישלח אתו המלך את צדוק הכהן ואת
נתן הנביא ובניהו בן יהוידע והכרתי והפלתי
וירכיבו אתו על פרדת המלך: וימשחו אתו ש
צדוק הכהן ונתן הנביא למלך בגיחון ויעלו
משם שמחים ותהום העיר היא הקול אשר
שמעתם: וגם ישב שלמה על כסא המלוכה
וגם כאו עבדי המלך לברך את אדנינו המלך
דוד לאמר ייטב אלהיך את שם שלמה מש
משמך ויגדל את כסאו מכסאך וישתחו המלך
על המשכב: וגם כה אמר המלך ברוך ב
יהוה אלהי ישראל אשר נתן היום יושב על כ
כסאי ועיני ראות: ויחרדו ויקמו כל הקראים
אשר לאדניהו וילכו איש לדרכו: ואדניהו י
ירא מפני שלמה ויקם וילך ויחזק בקרנות הם
המזבח: ויגד לשלמה לאמר הנה אדניהו י
ירא את המלך שלמה והנה אחז בקרנות המ
המזבח לאמר ישבע לי כיום המלך שלמה א
אם ימית את עבדו בחרב: ויאמר שלמה אם
יהיה לבן חיל לא יפול משערתו ארצה ואם
רעה תמצא בו ומת: וישלח המלך שלמה ו
וירידהו מעל המזבח ויבא וישתחו למלך ש
שלמה ויאמר לו שלמה לך

ויקרבו ימי
דוד למות ויצו את שלמה בנו לאמר: אנכי
הולך בדרך כל הארץ וחזקת והיית לאיש: ו
ושמרת את משמרת יהוה אלהיך ללכת בד
בדרכיו לשמר חקתיו מצותיו ומשפטיו וע
ועדותיו כאשר כתוב בתורת משה למען תשכיל
את כל אשר תעשה ואת כל אשר תפנה שם:
למען יקים יהוה את דברו אשר דבר עלי
לאמר אם ישמרו בניך את דרכם ללכת לפ
לפני באמת בכל לבבם ובכל נפשם לאמר
לא יכרת לך איש מעל כסא ישראל: וגם א
אתה ידעת את אשר עשה לי יואב בן צרוי
אשר עשה לשני שרי צבאות ישראל לאב
לאבנר בן נר ולעמשא בן יתר ויהרגם וישם
דמי מלחמה בשלם ויתן דמי מלחמה בא
בחגרתו אשר במתניו ובנעליו אשר ברגליו:
ועשית בחכמתך ולא תורד שיבתו בשלום ש
שאול:
ולבני ברזלי
הגלעדי תעשה חסד והיו באכלי שלחנך כי
כן קרמו אלי בבריחי מפני אבשלום אחיך: ו
והנה עמך שמעי בן גרא בן הימיני מבח
מבחורים והוא קללני קללה נמרצת ביום ל
למתי מתנים והוא ירד לקראתי הירדן ואש
ואשבע לו ביהוה לאמר אם אמיתך בחרב:
ועתה אל תנקהו כי איש חכם אתה וידעת א
את אשר תעשה לו והורדת את שיבתו בדם
שאול: וישכב דוד עם אבתיו ויקבר בעיר ד
דוד: והימים אשר מלך דוד על ישראל אר
ארבעים שנה בחברון מלך שבע שנים ובד
ובירושלם מלך שלשים ושלש שנים: ושל
ושלמה ישב על כסא דוד אביו ותכן מלכותו

מאד: ויבא אדניהו בן חגית אל בת שבע א
אם שלמה ותאמר השלום ביאך ויאמר ש
שלום: ויאמר דבר לי אליך ותאמר דבר:
ויאמר אתה ידעת כי לי היתה המלוכה ועלי
שם כל ישראל פניהם למליך ותסב המל
המלוכה והתה לאחי כי מידוה היתה לו: ו
ועתה שאלה אחת אנכי שאל מאתך אל תש
תשבי את פני ותאמר אליו דבר: ויאמר אברי
נא לשלמה המלך כי לא ישיב את פניך ויתן
לי את אבישג השונמית לאשה: ותאמר בת
שבע טוב אנכי אדבר עליך אל המלך: ותבא
בת שבע אל המלך שלמה לדבר לו על אדת
אדניהו ויקם המלך לקראתה וישתחו לה ו
וישב על כסאו וישם כסא לאם המלך ותש
לימינו: ותאמר שאלה אחת קטנה אנכי מא
שאלת מאתך אל תשב את פני ויאמר לה ה
המלך שאלי אמי כי לא אשיב את פניך: ת
ותאמר יתן את אבישג השונמית לאדניהו א
אחיך לאשה: ויען המלך שלמה ויאמר לא
לאמו ולמה את שאלת את אבישג השונמית
לאדניהו ושאלי לו את המלוכה כי הוא אחי
הגדול ממני ולאביתר הכהן וליואב בן צ
צרויה: וישבע המלך שלמה ביהוה לאמר כ
כה יעשה לי אלהים וכה יוסף כי בנפשו דב
דבר אדניהו את הדבר הזה: ועתה חי יהוה
אשר הכינני וישיבני על כסא דוד אבי ואשר
עשה לי בית כאשר דבר כי היום יומת אדו
אדניהו: וישלח המלך שלמה ביד בניהו בן
יהוידע ויפגע בו וימת: ואביתר הכהן אמר
המלך עענתות לך שדך כי איש מות אתה
כי היום הזה לא אמיתך כי

נָשָׂאת אֶת־אָרוֹן אֲדֹנָי יְהוִה לְפָנַי דָּוִד אָבִי וְכִי
דִּתְעַנִּית בְּכָל אֲשֶׁר הִתְעַנָּה אֲבִיו׃ וַיּוֹגֶרֶשׁ שְׁלֹמֹה
אֶת־אֶבְיָתָר מִהְיוֹת כֹּהֵן לַיהוָה לְמַלֹּא אֶת־דְּבַר
יְהוָה אֲשֶׁר דִּבֶּר עַל־בֵּית עֵלִי בְּשִׁילֹה׃

וַתִּשְׁמַע הַבָּאָה עַד יוֹאָב
כִּי יוֹאָב נָטָה אַחֲרֵי אֲדֹנִיָּה וְאַחֲרֵי אַבְשָׁלוֹם
לֹא נָטָה וַיָּנָס יוֹאָב אֶל־אֹהֶל יְהוָה וַיַּחֲזֵק בְּקַרְנוֹת הַמִּזְבֵּחַ׃ וַיֻּגַּד לַמֶּלֶךְ שְׁלֹמֹה כִּי־נָס יוֹ
יוֹאָב אֶל־אֹהֶל יְהוָה וְהִנֵּה אֵצֶל הַמִּזְבֵּחַ וַיִּשְׁ
וַיִּשְׁלַח שְׁלֹמֹה אֶת־בְּנָיְהוּ בֶן־יְהוֹיָדָע לֵאמֹר לֵךְ
פְּגַע־בּוֹ׃ וַיָּבֹא בְנָיָהוּ אֶל־אֹהֶל יְהוָה וַיֹּאמֶר א
אֵלָיו כֹּה אָמַר הַמֶּלֶךְ צֵא וַיֹּאמֶר לֹא כִּי פֹה א
אָמוּת וַיָּשֶׁב בְּנָיָהוּ אֶת־הַמֶּלֶךְ דָּבָר לֵאמֹר כֹּה
דִּבֶּר יוֹאָב וְכֹה עָנָנִי׃ וַיֹּאמֶר לוֹ הַמֶּלֶךְ עֲשֵׂה
כַּאֲשֶׁר דִּבֶּר וּפְגַע־בּוֹ וְקָבַרְתּוֹ וְהָסַרְתָּ דְּמֵי חִנָּ
הַחִנָּם אֲשֶׁר שָׁפַךְ יוֹאָב מֵעָלַי וּמֵעַל בֵּית אָבִי׃ וְ
וְהֵשִׁיב יְהוָה אֶת־דָּמוֹ עַל רֹאשׁוֹ אֲשֶׁר פָּגַע בּ
בִּשְׁנֵי אֲנָשִׁים צַדִּיקִים וְטוֹבִים מִמֶּנּוּ וַיַּהַרְגֵם
בַּחֶרֶב וְאָבִי דָוִד לֹא יָדַע אֶת־אַבְנֵר בֶּן־נֵר שַׂר
צְבָא יִשְׂרָאֵל וְאֶת־עֲמָשָׂא בֶן־יֶתֶר שַׂר־צְבָא יְ
יְהוּדָה׃ וְשָׁבוּ דָמָיִם בְּרֹאשׁ יוֹאָב וּבְרֹאשׁ זַ
זַרְעוֹ לָעוֹלָם וּלְדָוִד וּלְזַרְעוֹ וּלְבֵיתוֹ וּלְכִסְאוֹ יְהִ
יְהִי שָׁלוֹם עַד־עוֹלָם מֵעִם יְהוָה׃ וַיַּעַל בְּנָיָהוּ
בֶּן־יְהוֹיָדָע וַיִּפְגַּע־בּוֹ וַיְמִתֵהוּ וַיִּקָּבֵר בְּבֵיתוֹ בַּ
בַּמִּדְבָּר׃ וַיִּתֵּן הַמֶּלֶךְ אֶת־בְּנָיָהוּ בֶן־יְהוֹיָדָע תַּ
תַּחְתָּיו עַל־הַצָּבָא וְאֶת־צָדוֹק הַכֹּהֵן נָתַן הַמֶּלֶךְ
תַּחַת אֶבְיָתָר׃ וַיִּשְׁלַח הַמֶּלֶךְ וַיִּקְרָא לְשִׁמְעִי וַ
וַיֹּאמֶר לוֹ בְּנֵה־לְךָ בַיִת בִּירוּשָׁלַם וְלֹא תֵצֵא מִ
מִשָּׁם אָנָה וָאָנָה׃ וְהָיָה בְּיוֹם צֵאתְךָ וְעָבַרְתָּ אֶ
אֶת־נַחַל קִדְרוֹן יָדֹעַ תֵּדַע כִּי־מוֹת תָּמוּת דָּמְךָ

יִהְיֶה בְרֹאשֶׁךָ׃ וַיֹּאמֶר שִׁמְעִי לַמֶּלֶךְ טוֹב הַדָּ
הַדָּבָר כַּאֲשֶׁר דִּבֶּר אֲדֹנִי הַמֶּלֶךְ כֵּן יַעֲשֶׂה עַ
עַבְדֶּךָ וַיֵּשֶׁב שִׁמְעִי בִּירוּשָׁלַם יָמִים רַבִּים׃ וַ
וַיְהִי מִקֵּץ שָׁלֹשׁ שָׁנִים וַיִּבְרְחוּ שְׁנֵי עֲבָדִים לְשִׁ
לִשְׁמְעִי אֶל־אָכִישׁ בֶּן־מַעֲכָה מֶלֶךְ גַּת וַיַּגִּידוּ לְ
לִשְׁמְעִי לֵאמֹר הִנֵּה עֲבָדֶיךָ בְּגַת׃ וַיָּקָם שִׁמְעִי
וַיַּחֲבֹשׁ אֶת־חֲמֹרוֹ וַיֵּלֶךְ גַּתָּה אֶל־אָכִישׁ לְבַקֵּשׁ
אֶת־עֲבָדָיו וַיֵּלֶךְ שִׁמְעִי וַיָּבֵא אֶת־עֲבָדָיו מִגַּת׃
וַיֻּגַּד לִשְׁלֹמֹה כִּי הָלַךְ שִׁמְעִי מִ
בִּירוּשָׁלַם אֶת וַיָּשָׁב׃ וַיִּשְׁלַח הַמֶּלֶךְ וַיִּקְרָא לְ
לִשְׁמְעִי וַיֹּאמֶר אֵלָיו הֲלֹא הִשְׁבַּעְתִּיךָ בַּיהוָה וְ
וָאָעִד בְּךָ לֵאמֹר בְּיוֹם צֵאתְךָ וְהָלַכְתָּ אַנָּה וָא
וְאַתָּה יָדַעְתָּ תֵּדַע כִּי מוֹת תָּמוּת וְאַתָּה אֵלַי טוֹב
הַדָּבָר שָׁמַעְתִּי׃ וּמַדּוּעַ לֹא שָׁמַרְתָּ אֶת שְׁבֻעַת
יְהוָה וְאֶת הַמִּצְוָה אֲשֶׁר צִוִּיתִי עָלֶיךָ׃ וַיֹּאמֶר
הַמֶּלֶךְ אֶל שִׁמְעִי אַתָּה יָדַעְתָּ אֵת כָּל הָרָעָה
אֲשֶׁר יָדַע לְבָבְךָ אֲשֶׁר עָשִׂית לְדָוִד אָבִי וְה
וְהֵשִׁיב יְהוָה אֶת רָעָתְךָ בְּרֹאשֶׁךָ׃ וְהַמֶּלֶךְ שְׁלֹ
שְׁלֹמֹה בָּרוּךְ וְכִסֵּא דָוִד יִהְיֶה נָכוֹן לִפְנֵי יְהוָה
עַד עוֹלָם׃ וַיְצַו הַמֶּלֶךְ אֶת
בְּנָיָהוּ בֶן־יְהוֹיָדָע וַיֵּצֵא וַיִּפְגַּע־בּוֹ וַיָּמָת וְהַמֶּ
וְהַמַּמְלָכָה נִסְּתָה בְּיַד שְׁלֹמֹה׃

וַיִּתְחַתֵּן שְׁלֹמֹה אֶת־פַּרְעֹה מֶלֶךְ
מִצְרַיִם וַיִּקַּח אֶת־בַּת־פַּרְעֹה וַיְבִיאֶהָ אֶל־עִיר דָּ
דָּוִד עַד כַּלּוֹתוֹ לִבְנוֹת אֶת־בֵּיתוֹ וְאֵת בֵּית יְהוָה
וְאֵת חוֹמַת יְרוּשָׁלִַם סָבִיב׃ רַק הָעָם מְזַבְּחִים
בַּבָּמוֹת כִּי לֹא נִבְנָה בַיִת לְשֵׁם יְהוָה עַד הַיָּ
הַיָּמִים הָהֵם׃ וַיֶּאֱהַב שְׁלֹמֹה
אֶת יְהוָה לָלֶכֶת בְּחֻקֹּת דָּוִד אָבִיו רַק בְּבָמוֹת הוּ
הוּא מְזַבֵּחַ וּמַקְטִיר׃ וַיֵּלֶךְ הַמֶּלֶךְ גִּבְעֹנָה לִ

לִזְבֹּחַ שָׁם כִּי הִיא הַבָּמָה הַגְּדוֹלָה אֶלֶף עֹלוֹת
יַעֲלֶה שְׁלֹמֹה עַל הַמִּזְבֵּחַ הַהוּא׃

בְּגִבְעוֹן נִרְאָה יְהוָה אֶל שְׁלֹמֹה בַּחֲלוֹם
הַלָּיְלָה וַיֹּאמֶר אֱלֹהִים שְׁאַל מָה אֶתֵּן לָךְ׃ וַיֹּא
וַיֹּאמֶר שְׁלֹמֹה אַתָּה עָשִׂית עִם עַבְדְּךָ דָּוִד אָבִי
חֶסֶד גָּדוֹל כַּאֲשֶׁר הָלַךְ לְפָנֶיךָ בֶּאֱמֶת וּבְצֶדֶק
וּבְיֹשֶׁר לֵבָב עִמָּךְ וַתִּשְׁמֹר לוֹ אֶת־הַ
הַחֶסֶד הַגָּדוֹל הַזֶּה וַתִּתֶּן לוֹ בֵּן יֹשֵׁב עַל כִּסְאוֹ כַּיּ
כַּיּוֹם הַזֶּה׃ וְעַתָּה יְהוָה אֱלֹהָי אַתָּה הִמְלַכְתָּ א
אֶת עַבְדְּךָ תַּחַת דָּוִד אָבִי וְאָנֹכִי נַעַר קָטֹן לֹא
אֵדַע צֵאת וָבֹא׃ וְעַבְדְּךָ בְּתוֹךְ עַמְּךָ אֲשֶׁר בָּ
בָּחָרְתָּ עַם רָב אֲשֶׁר לֹא יִמָּנֶה וְלֹא יִסָּפֵר מֵר
מֵרֹב׃ וְתִתָּה לְעַבְדְּךָ לֵב שֹׁמֵעַ לִשְׁפֹּט אֶת־עַ
עַמְּךָ לְהָבִין בֵּין טוֹב לְרָע כִּי מִי יוּכַל לִשְׁפֹּט אֶ
אֶת עַמְּךָ הַכָּבֵד הַזֶּה׃ וַיִּיטַב הַדָּבָר בְּעֵינֵי יְהוָ
כִּי שָׁאַל שְׁלֹמֹה אֶת הַדָּבָר הַזֶּה׃ וַיֹּאמֶר אֵלָ
אֱלֹהִים אֵלָיו יַעַן אֲשֶׁר שָׁאַלְתָּ אֶת הַדָּבָר הַזֶּה
וְלֹא שָׁאַלְתָּ לְךָ יָמִים רַבִּים וְלֹא שָׁאַלְתָּ לְךָ ע
עֹשֶׁר וְלֹא שָׁאַלְתָּ נֶפֶשׁ אֹיְבֶיךָ וְשָׁאַלְתָּ לְךָ הֵב
הֲבִין לִשְׁמֹעַ מִשְׁפָּט׃ הִנֵּה עָשִׂיתִי כִּדְבָרֶךָ הִ
הִנֵּה נָתַתִּי לְךָ לֵב חָכָם וְנָבוֹן אֲשֶׁר כָּמוֹךָ לֹא
הָיָה לְפָנֶיךָ וְאַחֲרֶיךָ לֹא יָקוּם כָּמוֹךָ׃ וְגַם א
אֲשֶׁר לֹא שָׁאַלְתָּ נָתַתִּי לָךְ גַּם עֹשֶׁר גַּם כָּבוֹד
אֲשֶׁר לֹא הָיָה כָּמוֹךָ אִישׁ בַּמְּלָכִים כָּל־יָמֶיךָ׃
וְאִם תֵּלֵךְ בִּדְרָכַי לִשְׁמֹר חֻקַּי וּמִצְוֹתַי כַּאֲשֶׁר
הָלַךְ דָּוִיד אָבִיךָ וְהַאֲרַכְתִּי אֶת יָמֶיךָ׃

וַיִּקַץ שְׁלֹמֹה
וְהִנֵּה חֲלוֹם וַיָּבֹא יְרוּשָׁלִַם וַיַּעֲמֹד לִפְנֵי אֲרוֹן
בְּרִית־אֲדֹנָי וַיַּעַל עֹלוֹת וַיַּעַשׂ שְׁלָמִים וַיַּעַשׂ מִ
מִשְׁתֶּה לְכָל עֲבָדָיו׃

אָז תָּבֹאנָה שְׁתֵּים נָשִׁים זֹנוֹת אֶל־הַמֶּלֶךְ
וַתַּעֲמֹדְנָה לְפָנָיו׃ וַתֹּאמֶר הָאִשָּׁה הָאַחַת בִּי
אֲדֹנִי אֲנִי וְהָאִשָּׁה הָהִוא יֹשְׁבֹת בְּבַיִת אֶחָד וָא
וָאֵלֵד עִמָּהּ בַּבָּיִת׃ וַיְהִי בַּיּוֹם הַשְּׁלִשִׁי לְלִדְתִּי וַ
וַתֵּלֶד גַּם הָאִשָּׁה הַזֹּאת וַאֲנַחְנוּ יְחִידִים אֵין זָר
אִתָּנוּ בַּבַּיִת זוּלָתִי שְׁתֵּינוּ אֲנַחְנוּ בַּבָּיִת׃ וַיָּמָת בֶּן
הָאִשָּׁה הַזֹּאת לַיְלָה אֲשֶׁר שָׁכְבָה עָלָיו׃ וַתָּקָם
בְּתוֹךְ הַלַּיְלָה וַתִּקַּח אֶת בְּנִי מֵאֶצְלִי וַאֲמָתְךָ יְ
יְשֵׁנָה וַתַּשְׁכִּיבֵהוּ בְּחֵיקָהּ וְאֶת בְּנָהּ הַמֵּת הֵשׁ
הֵשְׁכִּיבָה בְּחֵיקִי׃ וָאָקוּם בַּבֹּקֶר לְהֵנִיק אֶת בְּ
בְּנִי וְהִנֵּה מֵת וָאֶתְבֹּנֵן אֵלָיו בַּבֹּקֶר וְהִנֵּה לֹא הָ
הָיָה בְנִי אֲשֶׁר יָלָדְתִּי׃ וַתֹּאמֶר הָאִשָּׁה הָאַח
הָאַחֶרֶת לֹא כִּי בְנִי הַחַי וּבִנֵךְ הַמֵּת וְזֹאת אֹמְ
אֹמֶרֶת לֹא כִּי בִנֵךְ הַמֵּת וּבְנִי הַחַי וַתְּדַבֵּרְנָה לִ
לִפְנֵי הַמֶּלֶךְ׃ וַיֹּאמֶר הַמֶּלֶךְ זֹאת אֹמֶרֶת זֶה בְּ
בְּנִי הַחַי וּבִנֵךְ הַמֵּת וְזֹאת אֹמֶרֶת לֹא כִּי בִנֵךְ הָ
הַמֵּת וּבְנִי הַחַי׃ וַיֹּאמֶר הַמֶּלֶךְ קְחוּ לִי חֶרֶב וַיִּ
וַיָּבִיאוּ חֶרֶב לִפְנֵי הַמֶּלֶךְ׃ וַיֹּאמֶר הַמֶּלֶךְ גִּזְרוּ
אֶת הַיֶּלֶד הַחַי לִשְׁנַיִם וְתְנוּ אֶת הַחֲצִי לָאַחַת וְ
וְאֶת הַחֲצִי לָאַחַת׃ וַתֹּאמֶר הָאִשָּׁה אֲשֶׁר בְּנָהּ
הַחַי אֶל הַמֶּלֶךְ כִּי נִכְמְרוּ רַחֲמֶיהָ עַל בְּנָהּ כִּ
וַתֹּאמֶר בִּי אֲדֹנִי תְּנוּ לָהּ אֶת הַיֶּלֶד הַחַי וְ
וְהָמֵת אַל תְּמִיתֻהוּ זֹאת אֹמֶרֶת גַּם לִי גַּם לָךְ
לֹא יִהְיֶה גְּזֹרוּ׃ וַיַּעַן הַמֶּלֶךְ וַיֹּאמֶר תְּנוּ לָהּ אֶת
הַיֶּלֶד הַחַי וְהָמֵת אַל תְּמִיתֻהוּ הִיא אִמּוֹ׃ וַיִּ
וַיִּשְׁמְעוּ כָּל יִשְׂרָאֵל אֶת הַמִּשְׁפָּט אֲשֶׁר שָׁפַט
הַמֶּלֶךְ וַיִּרְאוּ מִפְּנֵי הַמֶּלֶךְ כִּי רָאוּ כִּי חָכְמַת א
אֱלֹהִים בְּקִרְבּוֹ לַעֲשׂוֹת מִשְׁפָּט׃ וַיְהִי הַמֶּלֶךְ שְׁ
שְׁלֹמֹה מֹלֵךְ עַל כָּל יִשְׂרָאֵל׃

וְאֵלֶּה הַשָּׂרִים אֲשֶׁר־לוֹ

עזריהו בן צדוק הכהן: אלי חרף ואחיה בני
שישא ספרים יהושפט בן אחילוד המזכיר:
ובניהו בן יהוידע על הצבא וצדוק ואביתר
כהנים: ועזריהו בן נתן על הנצבים וזבוד ב
בן נתן כהן רעה המלך: ואחישר על הבית ו
ואדוניהם על המס:
ולשלמה שנים עשר נציבים על כל ישראל
וכלכלו את המלך ואת ביתו חדש בשנה יה
יהיה על אחד לכלכל:
ואלה שמותם בן חור בהר אפרים: בן דקר
במקץ ובשעלבים ובית שמש ואילון בן חנן:
בן חסד בארבות לו שכה וכל ארץ חפר: בן
אבינדב כל נפת דור טפת בת שלמה היתה
לו לאשה: בענה בן אחילוד תענך ומגידו ו
וכל בית שאן אשר אצל צרתנה מתחת ליז
ליזרעאל מבית שאן עד אבל מחלה עד מע
מעכר ליקמעם: בן גבר בראמת גלעד לו ח
חות יאיר בן מנשה אשר בגלעד לו חבל א
ארגוב אשר בבשן ששים ערים גדלות חמה
וברית נחשת: אחינדב בן עידו מחנימה: אח
אחימעץ בנפתלי גם הוא לקח את בשמת ב
בת שלמה לאשה: בענא בן חושי באשר וב
ובעלות: יהושפט בן פרוח ביששכר: שמעי
בן אלה בבנימן: גבר בן ארי בארץ גלעד א
ארץ סיחון מלך האמרי ועוג מלך הבשן וב
ונציב אחד אשר בארץ: יהודה וישראל ר
רבים כחול אשר על הים לרוב אכלים ו
ושתים ושמחים: ושלמה היה מושל בכל ה
הממלכות מן הנהר ארץ פלשתים ועד גבול
מצרים מגישים מנחה ועבדים את שלמה ב

כל ימי חייו: ויהי לחם
שלמה ליום אחד שלשים כר סלת וששים כר
קמח: עשרה בקר בריאים ועשרים בקר רעי
ומאה צאן לבד מאיל וצבי ויחמר וברכו
וברבורים אבוסים: כי הוא רודה בכל עבר
הנהר מתפסח עד עזה בכל מלכי עבר הנ
הנהר ושלום היה לו מכל עבריו מסביב: ו
וישב יהודה וישראל לבטח איש תחת גפנו
ותחת תאנתו מדן ועד באר שבע כל ימי של
שלמה: ויהי לשלמה
ארבעים אלף ארות סוסים למרכבו ושנים ע
עשר אלף פרשים: וכלכלו הנצבים האלה
את המלך שלמה ואת כל הקרב אל שלחן ה
המלך שלמה איש חדשו לא יעדרו דבר: ו
והשערים והתבן לסוסים ולרכש יבאו אל ה
המקום אשר יהיה שם איש במשפטו:
ויתן אלהים חכמה לשלמה
ותבונה הרבה מאד ורחב לב כחול אשר על
שפת הים: ותרב חכמת שלמה מחכמת כל
בני קדם ומכל חכמת מצרים: ויחכם מכל
האדם מאיתן האזרחי והימן וחרדע וכלכל
בני מחול ויהי שמו בכל הגוים סביב: וידבר
שלשת אלפים משל ויהי שירו חמשה ואלף:
וידבר על העצים מן הארז אשר בלבנון וע
ועד האזוב אשר בקיר וידבר על הבהמה וע
ועל העוף ועל הרמש ועל הדגים: ויבאו מ
מכל העמים לשמע את חכמת שלמה מאת
כל מלכי הארץ אשר שמעו את חכמתו:
וישלח חירם מלך צר
את עבדיו אל שלמה כי שמע כי משחו אתו

לכלך תחת אביהו כי אהב היה חירם לדוד
כל הימים: וישלח שלמה אל חירם לאמר:
אתה ידעת את דוד אבי כי לא יכול לבנות ב
בית לשם ידוה אלהיו מפני המלחמה אשר ס
סבבהו עד תת ידוה אתם תחת כפות רגליו:
ועתה הניח ידוה אלהי לי מסביב אין שטן וא
ואין פגע רע: והנני אמר לבנות בית לשם י
ידוה אלהי כאשר דבר ידוה אל דוד אבי לא
לאמר בנך אשר אתן תחתיך על כסאך הוא
יבנה הבית לשמי: ועתה צוה ויכרתו לי אר
ארזים מן הלבנון ועבדי יהיו עם עבדך ושכ
ושכר עבדך אתן לך בכל אשר תאמר כי א
אתה ידעת כי אין בנו איש יודע לכרות עצ
עצים כצידונים: ויהי כשמע חירם את דברי
שלמה וישמח מאד ויאמר ברוך ידוה היום
אשר נתן לדוד בן חכם על העם הרב הזה:
וישלח חירם אל שלמה לאמר שמעתי את א
אשר שלחת אלי אני אעשה את כל חפצך ב
בעצי ארזים ובעצי ברשים: עבדי יורידו מן
הלבנון ימה ואני אשימם דברות בים עד ה
המקום אשר תשלח אלי ונפצתים שם ואתה
תשא ואתה תעשה את חפצי לתת לחם בי
ביתי: ויהי חירם נתן לשלמה עצי ארזים וע
ועצי ברשים כל חפצו: ושלמה נתן לחירם
עשרים אלף כר חטים מכלת לביתו ועשרים
כר שמן כתית כה יתן שלמה לחירם שנה בש
בשנה: וידוה נתן
חכמה לשלמה כאשר דבר לו ויהי שלום ב
בין חירם ובין שלמה ויכרתו ברית שניהם: ו
ויעל המלך שלמה מס מכל ישראל ויהי המ

המס שלשים אלף איש ושלחם לבנונה עש
עשרת אלפים בחדש חלופות חדש יהיו בל
בלבנון ושנים חדשים בביתו ואדוניהם על
המס: ויהי לשלמה שבעים אלף נשא סבל ו
ושמנים אלף חצב בהר: לבד משרי הנצ
הנצבים לשלמה אשר על המלאכה שלשת
אלפים ושלש מאות הרודים בעם העושים
במלאכה: ויצו המלך ויסיעו אבנים גדולות
אבנים יקרות ליסד הבית אבני גזית: ויפסלו
בני שלמה ובני חירם והגבלים ויכינו העצים
והאבנים לבנות הבית:
ויהי בשמנים שנה וארבע מאות
שנה לצאת בני ישראל מארץ מצרים בשנה
הרביעית בחדש זיו הוא החדש השני למלוך
שלמה על ישראל ויבן הבית לידוה: והבית
אשר בנה המלך שלמה לידוה ששים אמה
ארכו ועשרים רחבו ושלשים אמה קומתו:
והאולם על פני היכל הבית עשרים אמה אר
ארכו על פני רוחב הבית עשר באמה רחבו
על פני הבית: ויעש לבית חלני שקפים אטו
אטומים: ויבן על קיר הבית יציע סביב את
קירות הבית סביב להיכל ולדביר ויעש צל
צלעות סביב: היציע התחתונה חמש באמה ר
רחבה והתיכונה שש באמה רחבה והשל
והשלישית שבע באמה רחבה כי מגרעות נ
נתן לבית סביב חוצה לבלתי אחז בקירות הב
הבית: והבית בהבנותו אבן שלמה מסע נב
נבנה ומקבות והגרזן וכל כלי ברזל לא נשמ
נשמע בבית בהבנותו: פתח הצלע התיכנה
אל כתף הבית הימנית ובלולים יעלו אל התי

התכונה ומן התכונה אל השלשים: ויבן את
הבית ויכלהו ויספון את הבית גבים ושדרות
בארזים: ויבן את היציע על כל הבית חמש
אמות קומתו ויאחז את הבית בעצי ארזים:
ויהי דבר ידוה אל
שלמה לאמר: הבית הזה אשר אתה בנה א
אם תלך בחקותי ואת משפטי תעשה ושמרת
את כל מצותי ללכת בהם והקימתי את דברי
אתך אשר דברתי אל דוד אביך: ושכנתי ב
תוך בני ישראל ולא אעזוב את עמי ישר
ישראל: ויבן שלמה
את הבית ויכלהו: ויבן את קירות הבית מבית
בצלעות ארזים מקרקע הבית עד קירות הס
הספון צפה עץ מבית ויצף את קרקע הב
הבית בצלעות ברושים: ויבן עשרים אמה
מירכתי הבית בצלעות ארזים מן הקרקע וע
ד עד הקירות ויבן לו מבית לדביר לקדש הק
הקדשים: וארבעים באמה היה הבית הוא
ההיכל לפני: וארז אל הבית פנימה מקלעת
פקעים ופטורי צצים הכל ארז אין אבן נר
נראה: ודביר בתוך הבית מפנימה הכין לת
לתתו שם את ארון ברית ידוה: ולפני הדביר
עשרים אמה ארך ועשרים אמה רחב ועש
ועשרים אמה קומתו ויצפהו זהב סגור ויצף
מזבח ארז: ויצף שלמה את הבית מפנימה ז
הב סגור ויעבר ברתוקות זהב לפני הדביר
ויצפהו זהב: ואת כל הבית צפה זהב עד תם
כל הבית וכל המזבח אשר לדביר צפה זהב:
ויעש בדביר
שני כרובים עצי שמן עשר אמות קומתו: ח

חמש אמות כנף הכרוב האחת וחמש אמות
כנף הכרוב השני עשר אמות מקצות כנפיו
ועד קצות כנפיו: ועשר באמה הכרוב השני
מדה אחת וקצב אחד לשני הכרובים: קומת
הכרוב האחד עשר באמה וכן הכרוב השני:
ויתן את הכרובים בתוך הבית הפנימי ויפר
ויפרשו את כנפי הכרובים ותגע כנף האחד
בקיר וכנף הכרוב השני נגעת בקיר השני ו
וכנפיהם אל תוך הבית נוגעות כנף אל כנף:
ויצף את הכרובים זהב: ואת כל קירות הב
הבית מסב קלע פתוחי מקלעות כרובים ותי
ותימורות ופטורי צצים מלפנים ולחיצון: ו
ואת קרקע הבית צפה זהב לפנימה ולחיצון:
ואת פתח הדביר עשה דלתות עצי שמן הא
האיל מזוזת חמשית: ושתי דלתות עצי שמן
וקלע עליהם מקלעות כרובים ותימורות ופ
ופטורי צצים וצפה זהב וירד על הכרובים
ועל התמרות את הזהב: וכן עשה לפתח הה
ההיכל מזוזת עצי שמן מאת רביעית: ושתי
דלתות עצי ברושים שני צלעים הדלת הא
האחת גללים ושני קלעים הדלת השנית גלל
גללים: וקלע כרובים ותמרות ופטורי צצים
וצפה זהב מיושד על המחקה: ויבן את הח
החצר הפנימית שלשה טורי גזית וטור כרו
כרותות ארזים:
בשנה הרבעית יוסד בית ידוה בירח
זיו: ובשנה האחת עשרה בירח בול הוא ה
החדש השמיני כלה הבית לכל דבריו ולכל
משפטיו ויבנהו שבע שנים: ואת ביתו בנה
שלמה שלש עשרה שנה ויכל את כל ביתו:

ויבן את בית יער הלבנון מאה אמה ארכו וח
וחמשים אמה רחבו ושלשים אמה קומתו ע
על ארבעה טורי עמודי ארזים וכרותת אר
ארזים על העמודים: וספון בארז ממעל על
הצלעות אשר על העמודים ארבעים חמ
וחמשה חמשה עשר הטור: ושקפים שלשה
טורים ומחזה אל מחזה שלש פעמים: וכל
הפתחים והמזוזות רבעים שקף ומול מחזה א
אל מחזה שלש פעמים: ואת אולם העמודים
עשה חמשים אמה ארכו ושלשים אמה רח
רחבו ואולם על פניהם ועמודים ועב על פנ
פניהם: ואולם הכסא אשר ישפט שם אולם
המשפט עשה וספון בארז מהקרקע עד הק
הקרקע: ובית אשר ישב שם חצר האחרת
מבית לאולם כמעשה היה היה ובית יעשה ל
לבת פרעה אשר לקח שלמה באולם הזה:
כל אלה אבנים יקרות כמדות גזית מגררות
במגרה מבית ומחוץ וממסך עד הטפחות ו
ומחוץ עד החצר הגדולה: ומיסד אבנים ג
גדלות אבנים יקרות אבני עשר אמות ואבני
שמנה אמות: ומלמעלה אבנים יקרות כמ
כמדות גזית וארז: וחצר הגדולה סביב של
שלשה טורי גזית וטור כרתת ארזים ולחצר
בית ידוה הפנימית ולאלם הבית:
וישלח המלך
שלמה ויקח את חירם מצור: בן אשה אלמ
אלמנה הוא ממטה נפתלי ואביו איש צרי חר
חרש נחשת וימלא את החכמה ואת התב
התבונה ואת הדעת לעשות כל מלאכה בנח
בנחשת ויבא אל המלך שלמה ויעש את כל

מלאכתו: ויצר את שני העמודים נחשת שמ
שמנה עשרה אמה קומת העמוד האחד וח
וחוט שנים עשרה אמה יסב את העמוד הש
השני: ושתי כתרת עשה לתת על ראשי הע
העמודים מוצק נחשת חמש אמות קומת ה
הכתרת האחת וחמש אמות קומת הכתרת
השנית: שבכים מעשה שבכה גדלים מע
מעשה שרשרת לכתרת אשר על ראש הע
העמודים שבעה לכתרת האחת ושבעה לכ
לכתרת השנית: ויעש את העמודים ושני ט
טורים סביב על השבכה האחת לכסות את
הכתרת אשר על ראש הרמנים וכן עשה לכ
לכתרת השנית: וכתרת אשר על ראש מע
העמודים מעשה שושן באולם ארבע אמות:
וכתרת על שני העמודים גם ממעל מלעמת
הבטן אשר לעבר השבכה והרמנים מאתים
טורים סביב על הכתרת השנית: ויקם את ה
העמודים לאולם ההיכל ויקם את העמוד ה
הימני ויקרא את שמו יכין ויקם את העמוד
השמאלי ויקרא את שמו בעז: ועל ראש הע
העמודים מעשה שושן ותתום מלאכת המע
העמודים: ויעש
את הים מוצק עשר באמה משפתו עד שפ
שפתו עגול סביב וחמש באמה קומתו וקו
שלשים באמה יסב אתו סביב: ופקעים מת
מתחת לשפתו סביב סבבים אתו עשר בא
באמה מקיפים את הים סביב שני טורים הפ
הפקעים יצקים ביצקתו: עמד על שנים עשר
בקר שלשה פנים צפונה ושלשה פנים ימה
ושלשה פנים נגבה ושלשה פנים מזרחה וה

וְהַיָּם עֲלֵיהֶם מִלְמַעְלָה וְכָל אֲחֹרֵיהֶם בָּיְתָה׃
וְעָבְיוֹ טֶפַח וּשְׂפָתוֹ כְּמַעֲשֶׂה שְׂפַת־כּוֹס פֶּרַח
שׁוֹשַׁן אַלְפַּיִם בַּת יָכִיל׃ וַיַּעַשׂ אֶת־הַמְּכֹנֹת ה
עֶשֶׂר נְחֹשֶׁת אַרְבַּע בָּאַמָּה אֹרֶךְ הַמְּכוֹנָה הָא
הָאֶחָת וְאַרְבַּע בָּאַמָּה רָחְבָּהּ וּשְׁלֹשׁ בָּאַמָּה ק
קוֹמָתָהּ׃ וְזֶה מַעֲשֵׂה הַמְּכֹנָה מִסְגְּרֹת לָהֶם וּמ
וּמִסְגְּרֹת בֵּין הַשְּׁלָבִים׃ וְעַל הַמִּסְגְּרֹת אֲשֶׁר ב
בֵּין הַשְּׁלָבִים אֲרָיוֹת בָּקָר וּכְרוּבִים וְעַל הַשֵּׁל
הַשְּׁלָבִים כֵּן מִמַּעַל וּמִתַּחַת לָאֲרָיוֹת וְלַבָּקָר ל
לוּיֹת מַעֲשֶׂה מוֹרָד׃ וְאַרְבָּעָה אוֹפַנֵּי נְחֹשֶׁת ל
לַמְּכוֹנָה הָאַחַת וְסַרְנֵי נְחֹשֶׁת וְאַרְבָּעָה פֹּעַם
פֹּעֲמֹתָיו כְּתֵפֹת לָהֶם וּמִתַּחַת לַכִּיּוֹר הַכְּתֵפוֹת
יְצֻקוֹת מֵעֵבֶר אִישׁ לוּיוֹת׃ וּפִיהוּ מִבֵּית לֶכֶת
לַכֹּתֶרֶת וּמַעְלָה בָּאַמָּה וּפִיהָ עָגוֹל מַעֲשֶׂה כֵּן
אַמָּה וַחֲצִי הָאַמָּה וְגַם עַל פִּיהָ מִקְלָעוֹת וּמִס
וּמִסְגְּרֹתֵיהֶם מְרֻבָּעוֹת וְלֹא עֲגֻלוֹת׃ וְאַרְבָּעָה
הָאוֹפַנִּים לְמִתַּחַת לַמִּסְגְּרוֹת וִידוֹת הָאוֹפַנִּים
בַּמְּכוֹנָה וְקוֹמַת הָאוֹפַן הָאֶחָד אַמָּה וַחֲצִי הָא
הָאַמָּה׃ וּמַעֲשֶׂה הָאוֹפַנִּים כְּמַעֲשֶׂה אוֹפַן ה
הַמֶּרְכָּבָה יְדוֹתָם וְגַבֹּהֶם וְחִשְׁקֵהֶם וְחִשְׁרֵיהֶם
הַכֹּל מוּצָק׃ וְאַרְבַּע כְּתֵפֹת אֶל אַרְבַּע פִּינוֹת
הַמְּכוֹנָה הָאַחַת מִן הַמְּכוֹנָה כְּתֵפֶיהָ׃ וּבְר
וּבְרֹאשׁ הַמְּכוֹנָה חֲצִי הָאַמָּה קוֹמָה עָגוֹל סַב
סָבִיב וְעַל רֹאשׁ הַמְּכוֹנָה יְדֹתֶיהָ וּמִסְגְּרֹתֶיהָ מ
מִמֶּנָּה׃ וַיִּפְתַּח עַל הַלְּחוֹת יְדֹתֶיהָ וְעַל מִסְ
גְּרֹתֶיהָ כְּרוּבִים אֲרָיוֹת וְתֹמֶרֶת כְּמַעַר אִישׁ
וְלוּיוֹת סָבִיב׃ כַּזֹּאת עָשָׂה אֶת־עֶשֶׂר הַמְּכוֹנוֹת
מוּצָק אֶחָד מִדָּה אַחַת קֶצֶב אֶחָד לְכֻלָּהֶנָּה׃
וַיַּעַשׂ עֲשָׂרָה כִּיּוֹרוֹת נְחֹשֶׁת אַרְבָּעִים בַּת יָכִיל׃
הַכִּיר הָאֶחָד אַרְבַּע בָּאַמָּה הַכִּיר הָאֶחָד ב

כִּיר אֶחָד עַל הַמְּכוֹנָה הָאַחַת לְעֶשֶׂר הַמְּכ
הַמְּכוֹנוֹת׃ וַיִּתֵּן אֶת־הַמְּכוֹנוֹת חָמֵשׁ עַל־כֶּתֶף
הַבַּיִת מִיָּמִין וְחָמֵשׁ עַל כֶּתֶף הַבַּיִת מִשְׂמֹאלוֹ וְ
וְאֶת־הַיָּם נָתַן מִכֶּתֶף הַבַּיִת הַיְמָנִית קִדְמָה מִמ
מְמוּל נֶגֶב׃
וַיַּעַשׂ חִירָם אֶת הַסִּירוֹת וְאֶת הַיָּעִים
וְאֶת הַמִּזְרָקוֹת וַיְכַל חִירָם לַעֲשׂוֹת אֶת־כָּל־הַמ
הַמְּלָאכָה אֲשֶׁר עָשָׂה לַמֶּלֶךְ שְׁלֹמֹה בֵּית יְ
יְדוָה׃ עַמּוּדִים שְׁנַיִם וְגֻלֹּת הַכֹּתֶרֶת אֲשֶׁר עַל־
רֹאשׁ הָעַמּוּדִים שְׁתַּיִם וְהַשְּׂבָכוֹת שְׁתַּיִם לְכַס
לְכַסּוֹת אֶת שְׁתֵּי גֻלּוֹת הַכֹּתֶרֶת אֲשֶׁר עַל־רֹאשׁ
הָעַמּוּדִים׃ וְאֶת הָרִמֹּנִים אַרְבַּע מֵאוֹת לִשְׁתֵּי
הַשְּׂבָכוֹת שְׁנֵי טוּרִים רִמֹּנִים לַשְּׂבָכָה הָאַחַת
לְכַסּוֹת אֶת שְׁתֵּי גֻלֹּת הַכֹּתֶרֶת אֲשֶׁר עַל־פְּנֵי
הָעַמּוּדִים׃ וְאֶת הַמְּכֹנוֹת עָשָׂר וְאֶת הַכִּירֹת ע
עֲשָׂרָה עַל הַמְּכֹנֹת׃ וְאֶת הַיָּם הָאֶחָד וְאֶת־הַ
הַבָּקָר שְׁנֵים עָשָׂר תַּחַת הַיָּם׃ וְאֶת הַסִּירֹת ה
וְאֶת הַיָּעִים וְאֶת הַמִּזְרָקוֹת וְאֶת־כָּל־הַכֵּלִים ה
הָאֵלֶּה אֲשֶׁר עָשָׂה חִירָם לַמֶּלֶךְ שְׁלֹמֹה בֵּית יְ
יְדוָה נְחֹשֶׁת מְמֹרָט׃ בְּכִכַּר הַיַּרְדֵּן יְצָקָם הַמ
הַמֶּלֶךְ בְּמַעֲבֶה הָאֲדָמָה בֵּין סֻכּוֹת וּבֵין צָרְתָן׃
וַיַּנַּח שְׁלֹמֹה אֶת כָּל הַכֵּלִים מֵרֹב מְאֹד מְאֹד ל
לֹא נֶחְקַר מִשְׁקַל הַנְּחֹשֶׁת׃ וַיַּעַשׂ שְׁלֹמֹה אֶת
כָּל הַכֵּלִים אֲשֶׁר בֵּית יְדוָה אֶת מִזְבַּח הַזָּהָב וְא
וְאֶת הַשֻּׁלְחָן אֲשֶׁר עָלָיו לֶחֶם הַפָּנִים זָהָב׃ וְאֶת
הַמְּנֹרֹת חָמֵשׁ מִיָּמִין וְחָמֵשׁ מִשְׂמֹאל לִפְנֵי ה
הַדְּבִיר זָהָב סָגוּר וְהַפֶּרַח וְהַנֵּרוֹת וְהַמַּלְקָחַיִם
זָהָב׃ וְהַסִּפּוֹת וְהַמִּזְמֵרוֹת וְהַמִּזְרָקוֹת וְהַכַּפּוֹת
וְהַמַּחְתּוֹת זָהָב סָגוּר׃ וְהַפֹּתוֹת לַדְּלָתוֹת הַבַּיִת
הַפְּנִימִי לְקֹדֶשׁ הַקֳּדָשִׁים לְדַלְתֵי הַבַּיִת לְהֵיכָל

סָבִיב׃ וַתִּשְׁלַם
כָּל הַמְּלָאכָה אֲשֶׁר עָשָׂה הַמֶּלֶךְ שְׁלֹמֹה בֵּית יְ
יְדוָה וַיָּבֵא שְׁלֹמֹה אֶת קָדְשֵׁי דָוִד אָבִיו אֶת הַ
הַכֶּסֶף וְאֶת הַזָּהָב וְאֶת הַכֵּלִים נָתַן בְּאֹצְרוֹת ב
בֵּית יְדוָה׃ אָז יִקְהַל שְׁלֹמֹה
אֶת זִקְנֵי יִשְׂרָאֵל וְאֶת כָּל־רָאשֵׁי הַמַּטּוֹת נְשִׂאֵי
הָאָבוֹת לִבְנֵי יִשְׂרָאֵל אֶל הַמֶּלֶךְ שְׁלֹמֹה יְרוּשׁ
יְרוּשָׁלִָם לְהַעֲלוֹת אֶת־אֲרוֹן בְּרִית יְדוָה מֵעִיר
דָּוִד הִיא צִיּוֹן׃ וַיִּקְהֲלוּ אֶל הַמֶּלֶךְ שְׁלֹמֹה כָּל־
אִישׁ יִשְׂרָאֵל בְּיָרַח הָאֵתָנִים בֶּחָג הוּא הַחֹדֶשׁ
הַשְּׁבִיעִי׃ וַיָּבֹאוּ כָּל זִקְנֵי יִשְׂרָאֵל וַיִּשְׂאוּ הַכֹּה
הַכֹּהֲנִים אֶת־הָאָרוֹן׃ וַיַּעֲלוּ אֶת־אֲרוֹן יְדוָה וְאֶת־
אֹהֶל מוֹעֵד וְאֶת־כָּל כְּלֵי הַקֹּדֶשׁ אֲשֶׁר בָּאֹהֶל וְ
וַיַּעֲלוּ אֹתָם הַכֹּהֲנִים וְהַלְוִיִּם׃ וְהַמֶּלֶךְ שְׁלֹמֹה
וְכָל עֲדַת יִשְׂרָאֵל הַנּוֹעָדִים עָלָיו אִתּוֹ לִפְנֵי הָא
הָאָרוֹן מִזְבְּחִים צֹאן וּבָקָר אֲשֶׁר לֹא יִסָּפְרוּ וְל
וְלֹא יִמָּנוּ מֵרֹב׃ וַיָּבִיאוּ הַכֹּהֲנִים אֶת־אֲרוֹן בְּר
בְּרִית יְדוָה אֶל מְקוֹמוֹ אֶל דְּבִיר הַבַּיִת אֶל קֹד
קֹדֶשׁ הַקֳּדָשִׁים אֶל תַּחַת כַּנְפֵי הַכְּרוּבִים׃ כִּי
הַכְּרוּבִים פֹּרְשִׂים כְּנָפַיִם אֶל מְקוֹם הָאָרוֹן וַ
וַיְסֹכּוּ הַכְּרוּבִים עַל הָאָרוֹן וְעַל בַּדָּיו מִלְמַע
מִלְמַעְלָה׃ וַיַּאֲרִיכוּ הַבַּדִּים וַיֵּרָאוּ רָאשֵׁי הַב
הַבַּדִּים מִן הַקֹּדֶשׁ עַל פְּנֵי הַדְּבִיר וְלֹא יֵרָאוּ ה
הַחוּצָה וַיִּהְיוּ שָׁם עַד הַיּוֹם הַזֶּה׃ אֵין בָּאָרוֹן
רַק שְׁנֵי לֻחוֹת הָאֲבָנִים אֲשֶׁר הִנִּיחַ שָׁם מֹשֶׁה
בְּחֹרֵב אֲשֶׁר כָּרַת יְדוָה עִם־בְּנֵי יִשְׂרָאֵל בְּצֵא
בְּצֵאתָם מֵאֶרֶץ מִצְרָיִם׃ וַיְהִי כְּצֵאת הַכֹּהֲנִים
מִן הַקֹּדֶשׁ וְהֶעָנָן מָלֵא אֶת־בֵּית יְדוָה׃ וְלֹא יָא
יָכְלוּ הַכֹּהֲנִים לַעֲמֹד לְשָׁרֵת מִפְּנֵי הֶעָנָן כִּי מָל
מָלֵא כְּבוֹד יְדוָה אֶת־בֵּית יְדוָה׃

אָז אָמַר שְׁלֹמֹה יְדוָה אָמַר לִשְׁכֹּן
בָּעֲרָפֶל׃ כָּנֹה בָּנִיתִי בֵּית זְבוּל לָךְ מָכוֹן לְשֵׁב
לְשִׁבְתְּךָ עוֹלָמִים׃ וַיִּסָּב הַמֶּלֶךְ אֶת פָּנָיו וַיְבָרֶךְ
אֶת כָּל קְהַל יִשְׂרָאֵל וְכָל קְהַל יִשְׂרָאֵל עֹמֵד׃
וַיֹּאמֶר בָּרוּךְ יְדוָה אֱלֹהֵי יִשְׂרָאֵל אֲשֶׁר דִּבֶּר ב
בְּפִיו אֶת דָּוִד אָבִי וּבְיָדוֹ מִלֵּא לֵאמֹר׃ מִן הַי
הַיּוֹם אֲשֶׁר הֹצֵאתִי אֶת־עַמִּי אֶת־יִשְׂרָאֵל מִמִּצ
מִמִּצְרַיִם לֹא בָחַרְתִּי בְעִיר מִכֹּל שִׁבְטֵי יִשְׂר
יִשְׂרָאֵל לִבְנוֹת בַּיִת לִהְיוֹת שְׁמִי שָׁם וָאֶבְחַר ב
בְּדָוִד לִהְיוֹת עַל־עַמִּי יִשְׂרָאֵל׃ וַיְהִי עִם־לְבָבְךָ
דָּוִד אָבִי לִבְנוֹת בַּיִת לְשֵׁם יְדוָה אֱלֹהֵי יִשְׂר
יִשְׂרָאֵל׃ וַיֹּאמֶר יְדוָה אֶל דָּוִד אָבִי יַעַן אֲשֶׁר
הָיָה עִם־לְבָבְךָ לִבְנוֹת בַּיִת לְשְׁמִי הֵטִיבֹתָ כִּי ה
הָיָה עִם־לְבָבְךָ׃ רַק אַתָּה לֹא תִבְנֶה הַבַּיִת כִּי
אִם־בִּנְךָ הַיֹּצֵא מֵחֲלָצֶיךָ הוּא־יִבְנֶה הַבַּיִת לְשׁ
לִשְׁמִי׃ וַיָּקֶם יְדוָה אֶת דְּבָרוֹ אֲשֶׁר דִּבֶּר וָאָקֹם
תַּחַת דָּוִד אָבִי וָאֵשֶׁב עַל כִּסֵּא יִשְׂרָאֵל כַּאֲשֶׁר
דִּבֶּר יְדוָה וָאֶבְנֶה הַבַּיִת לְשֵׁם יְדוָה אֱלֹהֵי יִשְׂ
יִשְׂרָאֵל׃ וָאֵשֶׁם שָׁם מָקוֹם לָאָרוֹן אֲשֶׁר שָׁם
בְּרִית יְדוָה אֲשֶׁר כָּרַת עִם אֲבֹתֵינוּ בְּהוֹצִיאוֹ
אֹתָם מֵאֶרֶץ מִצְרָיִם׃
וַיַּעֲמֹד שְׁלֹמֹה לִפְנֵי מִזְבַּח יְדוָה נֶגֶד כָּל
קְהַל יִשְׂרָאֵל וַיִּפְרֹשׁ כַּפָּיו הַשָּׁמַיִם׃ וַיֹּאמֶר יְ
יְדוָה אֱלֹהֵי יִשְׂרָאֵל אֵין כָּמוֹךָ אֱלֹהִים בַּשָּׁמַיִם
מִמַּעַל וְעַל הָאָרֶץ מִתַּחַת שֹׁמֵר הַבְּרִית וְהַח
וְהַחֶסֶד לַעֲבָדֶךָ הַהֹלְכִים לְפָנֶיךָ בְּכָל לְבָם׃
אֲשֶׁר שָׁמַרְתָּ לְעַבְדְּךָ דָּוִד אָבִי אֶת אֲשֶׁר דִּב
דִּבַּרְתָּ לוֹ וַתְּדַבֵּר בְּפִיךָ וּבְיָדְךָ מִלֵּאתָ כַּיּוֹם ה
הַזֶּה׃ וְעַתָּה יְדוָה אֱלֹהֵי יִשְׂרָאֵל שְׁמֹר לְעַבְדְּךָ
דָּוִד אָבִי אֶת אֲשֶׁר דִּבַּרְתָּ לוֹ לֵאמֹר לֹא יִכָּרֵת

לך איש מלפני ישב על כסא ישראל רק אם
ישמרו בניך את דרכם ללכת לפני כאשר הל
כתה לפני ועתה אלהי ישראל אמן נא דב
דברך אשר דברת לעבדך דוד אבי: כי הא
מאמנם ישב אלהים על הארץ הנה השמים
ושמי השמים לא יכלכלוך אף כי הבית הזה
אשר בניתי: ופנית אל תפלת עבדך ואל תח
תחנתו יהוה אלהי לשמע אל הרנה ואל הת
תפלה אשר עבדך מתפלל לפניך היום: ל
להיות עיניך פתחות אל הבית הזה לילה יו
יום אל המקום אשר אמרת יהוה שמי שם
לשמע אל התפלה אשר יתפלל עבדך אל
המקום הזה: ושמעת אל תחנת עבדך ועמך
ישראל אשר יתפללו אל המקום הזה ואתה
תשמע אל מקום שבתך אל השמים ושמעת
וסלחת: את אשר יחטא איש לרעהו ונשא ב
בו אלה להאלתו ובא אלה לפני מזבחך בב
בית הזה: ואתה תשמע השמים ועשית ו ש
ושפטת את עבדיך להרשיע רשע לתת דרכו
בראשו ולהצדיק צדיק לתת לו כצדקתו:
בהנגף עמך ישראל לפני
אויב כי יחטאו לך ושבו אליך והודו את ש
שמך והתפללו והתחננו אליך בבית הזה: וא
ואתה תשמע השמים וסלחת לחטאת עמך י
ישראל והשבתם אל האדמה אשר נתת לא
לאבתם: בהעצר שמים
ולא יהיה מטר כי יחטאו לך והתפללו אל ד
במקום הזה והודו את שמך ומחטאתם ישו
ישובון כי תענם: ואתה תשמע השמים וסל
וכלחת לחטאת עבדך ועמך ישראל כי תורם
את הדרך הטובה אשר ילכו בה ונתת מטר
על ארצך אשר נתת לעמך לנחלה:
רעב כי יהיה בארץ דבר כי
יהיה שדפון ירקון ארבה חסיל כי יהיה כי י
יצר לו אויבו בארץ שעריו כל נגע וכל מחל
בחלה: כל תפלה כל תחנה אשר תהיה לכל
האדם לכל עמך ישראל אשר ידעון איש נג
נגע לבבו ופרש כפיו אל הבית הזה: ואתה
תשמע השמים מכין שבתך וסלחת ועשית ת
ונתת לאיש ככל דרכיו אשר תדע את לבבו
כי אתה ידעת לבדך את לבב כל בני האדם:
למען יראוך כל הימים אשר הם חיים על פ
פני האדמה אשר נתתה לאבתינו: וגם אל ה
הנכרי אשר לא מעמך ישראל הוא ובא מא
מארץ רחוקה למען שמך: כי ישמעון את ש
שמך הגדול ואת ידך החזקה וזרעך הנט
ונטויה ובא והתפלל אל הבית הזה:
ואתה תשמע השמים מכין שבתך ועשית כ
ככל אשר יקרא אליך הנכרי למען ידעון כל
עמי הארץ את שמך ליראה אתך כעמך י
ישראל ולדעת כי שמך נקרא על הבית הזה
אשר בניתי: כי יצא
עמך למלחמה על אויבו בדרך אשר תשלחם
והתפללו אליך דרך העיר אשר בחרת ב
בה והבית אשר בניתי לשמך: ושמעת השמ
השמים את תפלתם ואת תחנתם ועשית מש
משפטם: כי יחטאו לך כי אין אדם אשר לא
יחטא ואנפת בם ונתתם לפני אויב ושבום ש
שוביהם אל ארץ האויב רחוקה או קרובה:
והשיבו אל לבם בארץ אשר נשבו שם ושבו

והתחננו אליך בארץ שוביהם לאמר חטאנו
והעינו רשענו: ושבו אליך בכל לבבם ובכל
נפשם בארץ אויביהם אשר שבו אתם והתפ
והתפללו אליך דרך ארצם אשר נתתה לאב
לאבתם העיר אשר בחרת והבית אשר בניתי
לשמך: ושמעת השמים מכון שבתך את ת
תפלתם ואת תחנתם ועשית משפטם וסלחת
לעמך אשר חטאו לך הכל פשעיהם אשר
פשעו בך ונתתם לרחמים לפני שביהם ורחמ
ורחמום: כי עמך ונחלתך הם אשר הוצאת
מצרים מתוך כור הברזל: להיות עיניך פת
פתוחות אל תחנת עבדך ואל תחנת עמך ש
ישראל לשמע אליהם בכל קראם אליך: כי
אתה הבדלתם לך לנחלה מכל עמי הארץ כ
כאשר דברת ביד משה עבדך בהוציאך את
אבתינו ממצרים אדני יהוה:
ויהי ככלות שלמה להתפלל את יהוה את
כל התפלה והתחנה הזאת קם מלפני מזבח
יהוה מכרוע על ברכיו וכפיו פרושות השמ
השמים: ויעמד ויברך את כל קהל ישראל ק
קול גדול לאמר: ברוך יהוה אשר נתן מנוחה
לעמו ישראל ככל אשר דבר לא נפל דבר א
אחד מכל דברו הטוב אשר דבר ביד משה
עבדו: יהי יהוה אלהינו עמנו כאשר היה ע
עם אבתינו אל יעזבנו ואל ישטנו: להטות ל
לבבנו אליו ללכת בכל דרכיו ולשמר מצו
מצותיו וחקיו ומשפטיו אשר צוה את אבתינו:
ויהיו דברי אלה אשר התחננתי לפני יהוה ק
קרבים אל יהוה אלהינו יומם ולילה לעשות
משפט עבדו ומשפט עמו ישראל דבר יום

ביומו: למען דעת כל עמי הארץ כי יהוה ה
הוא האלהים אין עוד: והיה לבבכם שלם ע
עם יהוה אלהינו ללכת בחקיו ולשמר מצותיו
כיום הזה: והמלך וכל ישראל עמו זבחים זבח
לפני יהוה: ויזבח שלמה את זבח השלמים
אשר זבח ליהוה בקר עשרים ושנים אלף וצ
וצאן מאה ועשרים אלף ויחנכו את בית יהוה
המלך וכל בני ישראל: ביום ההוא קדש המ
המלך את תוך החצר אשר לפני בית יהוה
כי עשה שם את העלה ואת המנחה ואת חל
חלבי השלמים כי מזבח הנחשת אשר לפני
יהוה קטן מהכיל את העלה ואת המנחה וא
ואת חלבי השלמים: ויעש שלמה בעת ההיא
את החג וכל ישראל עמו קהל גדול מלבא
חמת עד נחל מצרים לפני יהוה אלהינו שב
שבעת ימים ושבעת ימים ארבעה עשר יום:
ביום השמיני שלח את העם ויברכו את המ
המלך וילכו לאהליהם שמחים וטובי לב על
כל הטובה אשר עשה יהוה לדוד עבדו ולי
ולישראל עמו: ויהי ככלות שלמה לבנות את
בית יהוה ואת בית המלך ואת כל חשק של
שלמה אשר חפץ לעשות:
וירא יהוה אל שלמה שנית כאשר נראה
אליו בגבעון: ויאמר יהוה אליו שמעתי את
תפלתך ואת תחנתך אשר התחננת לפני
הקדשתי את הבית הזה אשר בניתה לשום ש
שמי שם עד עולם והיו עיני ולבי שם כל הי
הימים: ואתה אם תלך לפני כאשר הלך ד
דוד אבך בתם לבב וביושר ולעשות ככל א
אשר צויתיך חקי ומשפטי תשמר: והקימתי

אתכם מלכתך על ישראל לעולם כאשר
דברתי אל דוד אביך לאמר לא יכרת לך איש
מעל כסא ישראל: אם שוב תשובון אתם ובניכם
ולא תשמרו מצותי וחקותי אשר
נתתי לפניכם והלכתם ועבדתם אלהים
אחרים והשתחויתם להם והכרתי את ישראל
מעל פני האדמה אשר נתתי להם ואת הבית
אשר הקדשתי לשמי אשלח מעל פני והיה
ישראל למשל ולשנינה בכל העמים: והבית
הזה היה עלין כל עובר עליו ישם וישרקו
ואמרו על מה עשה יהוה ככה לארץ הזאת
ולבית הזה: ואמרו על אשר עזבו את יהוה
אלהיהם אשר הוציא את אבותם מארץ מצ
מצרים ויחזקו באלהים אחרים וישתחוו להם
ויעבדום על כן הביא יהוה עליהם את כל ה
הרעה הזאת: ויהי מקצה
עשרים שנה אשר בנה שלמה את שני הבת
הבתים את בית יהוה ואת בית המלך: חירם
מלך צר נשא את שלמה בעצי ארזים ובעצי
ברושים ובזהב ככל חפצו אז יתן המלך שלמ
שלמה לחירם עשרים ערי בארץ הגליל: ויצא
חירם מצר לראות את הערים אשר נתן לו ש
שלמה ולא ישרו בעיניו: ויאמר מה הערים
האלה אשר נתת לי אחי ויקרא להם ארץ כ
כבול עד היום הזה:
וישלח חירם למלך מאה ועשרים ככר זהב:
וזה דבר הסם אשר העלה המ ד שלמה לב
לבנות את בית יהוה ואת ביתו ואת המלוא ו
ואת חומת ירושלם ואת חצור ואת מגדו
ואת גזר: פרעה מלך מצרים עלה וילכד את
גזר וישרפה באש ואת הכנעני הישב בעיר ה
ונתנה שלוחים לחתו אשת שלמה: וירבן
שלמה את גזר ואת בית חורן התחתון: ואת ב
בעלת ואת תדמר במדבר בארץ: ואת כל ע
ערי המסכנות אשר היו לשלמה ואת ערי הר
הרכב ואת ערי הפרשים ואת חשק שלמה א
אשר חשק לבנות בירושלם ובלבנון ובכל א
ארץ ממשלתו: כל העם הנותר מן האמרי
החתי והפרזי החוי והיבוסי אשר לא מבני
ישראל המה: בניהם אשר נותרו אחריהם ב
בארץ אשר לא יכלו בני ישראל להחרימם ו
וישלם שלמה למס עבד עד היום הזה: ומב
ומבני ישראל לא נתן שלמה עבד כי הם אנ
אנשי המלחמה ועבדיו ושריו ושלשיו ושרי
רכבו ופרשיו: אלה שרי
הנצבים אשר על המלאכה לשלמה חמשים
וחמש מאות הרדים בעם העשים במלאכה:
אך בת פרעה עלתה מעיר דוד אל ביתה אש
אשר בנה לה אז בנה את המלוא: והעלה ש
שלמה שלש פעמים בשנה עלות ושלמים ע
על המזבח אשר בנה ליהוה והקטיר אתו א
אשר לפני יהוה ושלם את הבית: ואני עשה
המלך שלמה בעציון גבר אשר אצל אלות ע
על שפת ים סוף בארץ אדום: וישלח חירם
באני את עבדיו אניות ידעי הים עם ע
עבדי שלמה: ויבאו אופירה ויקחו משם זהב
ארבע מאות ועשרים ככר ויביאו אל המלך
שלמה:
ומלכת שבא כשמע את שמע שלמה לשם
יהוה ותבא לנסתו בחידת: ותבא ירושלימה
בחיל כבד מאד וגמלים נשאים בשמים ו
וזהב רב מאד ואבן יקרה ותבא

אל המלך שלמה ותדבר אליו את כל אשר
היה עם לבבה: ויגד לה שלמה את כל דבריה
לא היה דבר נעלם מן המלך אשר לא הגיד
לה: ותרא מלכת שבא את כל חכמת שלמה ו
והבית אשר בנה: ומאכל שלחנו ומושב עב
עבדיו ומעמד משרתיו ומלבושיהם ומשקיו ו
ועלתו אשר יעלה בית יהוה ולא היה בה עוד
רוח: ותאמר אל המלך אמת היה הדבר אש
אשר שמעתי בארצי עליך ועל חכמתך: ולא
האמנתי לדברים עד אשר באתי ותראנה ע
עיני והנה לא הוגד לי החצי הרבת חכמה ו
וטוב עלית השמיעה אשר שמעתי: אשרי אנ
אנשיך ואשרי עבדיך אלה העמדים לפנ
תמיד השמעים את חכמתך: יהי יהוה אלהיך
ברוך אשר חפץ בך לתתך על כסא ישראל
באהבת יהוה את ישראל לעולם וישימך למ
לעשות משפט וצדקה: ותתן למלך מ
מאה ועשרים ככר זהב ובשמים הרבה מאד
ואבן יקרה לא בא כבשם ההוא עוד לרוב
אשר נתנה מלכת שבא למלך שלמה: וגם
אניי חירם אשר נשא זהב מאופיר הביא מא
מאופיר עצי אלמגים הרבה מאד ואבן יקרה:
ויעש המלך את עצי האלמגים מסעד לבית
יהוה ולבית המלך וכנרות ונבלים לשרים ל
לא בא כן עצי אלמגים ולא נראה עד היום
היה: והמלך שלמה נתן למלכת שבא את כל
חפצה אשר שאלה מלבד אשר נתן לה ביד
המלך שלמה ותפן ותלך לארצה היא ועב
ועבדיה: ויהי משקל הזהב אשר בא לשלמה
בשנה אחת ששׁ מאות ושׁשׁים ושׁשׁ ככר זה
וזהב: לבד מאנשי הערים וסחרי הרכלים ו
וכל מלכי הערב ופחות הארץ: ויעש המלך
שלמה מאתים צנה זהב שחוט ששׁ מאות ז
זהב יעלה על הצנה האחת: ושׁלשׁ מאות מ
מגנים זהב שחוט שלשׁ מנים זהב יעלה על
המגן האחת ויתנם המלך בית יער הלבנון:
ויעש המלך כסא שן גדול
ויצפהו זהב מיפז: ששׁ מעלות לכסא וראש
עגול לכסא כאחריו וידות מזה ומזה אל מק
מקום השבת ושנים ארית עמדים אצל ה
הידות: ושנים עשר אריות עמדים שם על
ששׁ המעלות מזה ומזה לא נעשה כן לכל מ
ממלכות: וכל כלי משקה המלך שלמה זהב
וכל כלי בית יער הלבנון זהב סגור אין בכסף
לא נחשב בימי שלמה לאמה: כי אני תר
תרשיש למלך בים עם אני חורם אחת לשלש
שנים תבוא אני תרשיש נשאת זהב וכסף שן
שנהבים וקופים ותכיים: ויגדל המלך שלמה
מכל מלכי הארץ לעשר והחכמה: וכל הא
הארץ מבקשים את פני שלמה לשמע את ח
חכמתו אשר נתן האלהים בלבו: והמה מב
מביאים איש מנחתו כלי כסף וכלי זהב ושל
ושלמות ונשק ובשמים סוסים ופרדים דבר
שנה בשנה: ויאסף שלמה
רכב ופרשים ויהי לו אלף וארבע מאות רכ
ושנים עשר אלף פרשים וינחם בערי הרכב
עם המלך בירושלם: ויתן המלך את הכסף
בירושלם כאבנים ואת הארזים נתן כשקמים
אשר בשפלה לרוב: ומוצא הסוסים אשר
לשלמה ממצרים ומקוה

סוחרי המלך יקחו מקוה במחיר: והעלה ותצא מרכבה ממצרים בשש מאות כסף וסוס בחמשים ומאה וכן לכל מלכי החתים ו ולמלכי ארם בידם יוציאו:

והמלך שלמה אהב נשים נכריות רבות ואת בת פרעה מואביות עמניות אדומיות צדנית חתית: מן הגוים אשר אמר יהוה אל בני ישראל לא תבאו בהם והם לא יבאו בכם אכן יטו את לבבכם אחרי אלהיהם בהם דבק שלמה לאהבה: ויהי לו נשים שרות שבע מאות ופלגשים שלש מאות ויטו נשיו את לבו: ויהי לעת זקנת שלמה נשיו הטו את לבבו אחרי אלהים אחרים ולא היה לבבו שלם עם יהוה אלהיו כלבב דוד אביו: וילך שלמה אחרי עשתרת אלהי צידנים ואחרי מלכם שקץ עמנים ויעש שלמה הרע בעיני יהוה ולא מלא אחרי יהוה כדוד אביו: אז יבנה שלמה במה לכמוש שקץ מואב בהר אשר על פני ירושלם ולמלך שקץ בני עמון: וכן עשה לכל נשיו הנכריות מקטירות ומזבחות לאלהיהן: ויתאנף יהוה על שלמה כי נטה את לבבו מעם יהוה אלהי ישראל הנראה אליו פעמים: ו צוה אליו על הדבר הזה לבלתי לכת אחרי אלהים אחרים ולא שמר את אשר צוה יהוה: ויאמר יהוה לשלמה יען אשר היתה זאת עמך ולא שמרת בריתי וחקתי אשר צויתי עליך קרע אקרע את הממלכה מעליך ונתתיה לעבדך: אך ב ימיך לא אעשנה בעבור דוד אביך מיד בנך אקרענה: רק את כל הממלכה לא אקרע שבט אחד אתן לבנך למען דוד עבדי ולמען ירושלם אשר בחרתי:

ויקם יהוה שטן לשלמה את הדד האדמי מזרע המלך הוא באדום: ויהי בהיות דוד את אדום בעלות יואב שר הצבא לקבר את החללים ויך כל זכר באדום: כי שתה חדשים ישב שם יואב וכל ישראל עד הכרית כל זכר באדום: ויברח הדד הוא ואנשים אדומים מעבדי אביו א תו לבא מצרים והדד נער קטן: ויקמו מ מדין ויבאו פארן ויקחו אנשים עמם מפ ארן ויבאו מצרים אל פרעה מלך מצר מצרים ויתן לו בית ולחם אכר לו וארץ נתן ל לו: ותמצא הדד חן בעיני פרעה מאד ויתן לו אשה את אחות אשתו אחות תחפנס הגבי הגבירה: ותלד לו אחות תחפנס את גנובת ב בתו ותגמלהו תחפנס בתוך בית פרעה ויהי גנובת בית פרעה בתוך בני פרעה: והדד ש שמע במצרים כי שכב דוד עם אבתיו וכי מ מת יואב שר הצבא ויאמר הדד אל פרעה שלחני ואלך אל ארצי: ויאמר לו פרעה כי מה אתה חסר עמי והנך מבקש ללכת אל ארצך ויאמר לא כי שלח תשלחני: ולקם א אלהים לו שטן את רזון בן אלידע אשר ברח מאת הדדעזר מלך צובה אדניו: ויקבצו עליו אנשים ויהי שר גדוד בהרג דוד אתם וילכו דמשק וישבו שם וימליכו במשק: ויהי שטן לישראל כל ימי שלמה ואת הרעה אשר הדד וירע בישראל וימלך על ארם: וירבעם

בן נבט אפרתי מן הצרדה ושם אמו צרועה אשה אלמנה עבד לשלמה וירם יד במלך: וזה הדבר אשר הרים יד במלך שלמה בנה את המלוא סגר את פרץ עיר דוד אביו: והא ה איש ירבעם גבור חיל וירא שלמה את הנ נער כי עשה מלאכה הוא ויפקד אתו לכל סבל בית יוסף: ויהי

בעת ההיא וירבעם יצא מירושלם ומצא א אתו אחיה השלני הנביא בדרך והוא מתע מתעטף בשלמה חדשה ושנים לבדם בש בשדה: ויתפש אחיה בשלמה החדשה אשר עליו ויקרעה לשנים עשר קרעים: ויאמר ל לרבעם קח לך עשרה קרעים כי כה אמר י יהוה אלהי ישראל הנני קרע את הממלכה מיד שלמה ונתתי לך את עשרה השבטים: ו והשבט האחד יהיה לו למען עבדי דוד ולמ ולמען ירושלם העיר אשר בחרתי בה מכל שבטי ישראל: יען אשר עזבני וישתחוו ל לעשתרת אלהי צדנים לכמש אלהי מואב ו ולמלכם אלהי בני עמון ולא הלכו בדרכי לע לעשות הישר בעיני וחקתי ומשפטי כדוד א אביו: ולא אקח את כל הממלכה מידו כי נ נשיא אשיתנו כל ימי חייו למען דוד עבדי א אשר בחרתי אתו אשר שמר מצותי וחקתי: ולקחתי המלוכה מיד בנו ונתתיה לך את ע עשרת השבטים: ולבנו אתן שבט אחד למ למען היות נר לדוד עבדי כל הימים לפני ב בירושלם העיר אשר בחרתי לי לשום שמי שם: ואתך אקח ומלכת בכל אשר תאוה נ נפשך והיית מלך על ישראל: והיה אם תש תשמע את כל אשר אצוך והלכת בדרכי ו ועשית הישר בעיני לשמר חקתי ומצותי כא כאשר עשה דוד עבדי והייתי עמך ובניתי לך בית נאמן כאשר בניתי לדוד ונתתי לך א את ישראל: ואענה את זרע דוד למען אך לא כל הימים: ויבקש שלמה להמית א את ירבעם ויקם ירבעם וייברח מצרימה אל ש שישק מלך מצרים ויהי במצרים עד מות ש שלמה: ויתר דברי שלמה וכל אשר עשה ו וחכמתו הלא הם כתובים על ספר דברי של שלמה והימים אשר מלך שלמה בירושלם על כל ישראל ארבעים שנה: וישכב שלמה עם אבתיו ויקבר בעיר דוד אביו וימלך רח רחבעם בנו תחתיו:

וילך רחבעם שכם כי שכם באו כל ישראל להמליך אתו: ויהי כשמע ירבעם בן נבט והוא עודנו במצרים אשר ברח מפני ה המלך שלמה וישב ירבעם במצרים: וישלחו ויקראו לו ויבא ירבעם וכל קהל ישראל וד וידברו אל רחבעם לאמר: אביך הקשה את עלנו ואתה עתה הקל מעבדת אביך הקשה ומעלו הכבד אשר נתן עלינו ונעבדך: וא ויאמר להם לכו עד שלשה ימים ושובו אלי וילכו העם: ויועץ המלך רחבעם את הזקנים אשר היו עמדים את פני שלמה אביו בהיותו חי לאמר איך אתם נועצים להשיב א את העם הזה דבר: וידברו אליו לאמר אם היום תהיה עבד לעם הזה ועבדתם ועניתם ודברת אלהם דברים טובים והיו לך עבדים כל הימים: ויעזב את עצת הזקנים אשר יע יעצהו ויועץ את הילדים אשר גדלו אתו הע העמדים לפניו: ויאמר

אלוהם מה אתם נעצים ונשיב דבר את ה
העם הזה אשר דברו אל לאמר הקל מן ה
העול אשר נתן אביך עלינו וירבעם אליו הי
הילדים אשר גדלו אתו לאמר כה תאמר ל
לעם הזה אשר דברו אליך לאמר אביך ה
הכביד את עלינו ואתה הקל מעלינו כה תד
תיבר אלהם קטני עבה ממתני אבי ועתה
אבי העמיס עליכם עול כבד ואני אסף על
עלכם אבי יסר אתכם בשוטים ואני איסר א
אתכם בעקרבים וילא ירבעם וכל העם אל
רחבעם ביום השלישי כאשר דבר המלך לא
לאמר שבו אלי ביום השלישי וישב המלך א
את העם קשה ויעזב את עצת הזקנים אשר
יעצוהו וידבר אלהם כעצת הילדים לאמר
אבי הכביד את עלכם ואני אוסף על עלכם
אבי יסר אתכם בשוטים ואני איסר אתכם ב
בעקרבים ולא שמע המלך אל העם כי ה
היתה סבה מאת יהוה למען הקים את דברו
אשר דבר יהוה ביד אחיה השלני אל ירבעם
בן נבט וירא כל ישראל כי לא שמע המל
המלך אלהם וישבו העם את המלך דבר
לאמר מה לנו חלק בדוד ולא נחלה בבן
ישי לאהליך ישראל עתה ראה ביתך דויד ו
וילך ישראל לאהליו ובני ישראל הישבים
בערי יהודה ימלוך עליהם רחבעם
וישלח
המלך רחבעם את אדרם אשר על המס וירג
ויתמו כל ישראל בו אבן וימת והמלך רחב
רחבעם התאמץ לעלות במרכבה לנוס ירוש
ירושלם וישע ישראל בבית דוד עד הי

היום הזה והי בשמע כל ישראל כי שב י
דבעם וישלחו ויקראו אתו אל כל העדה ו
וימליכו אתו על כל ישראל לא היה אחרי ב
בית דוד זלתי שבט יהודה לבדו ויבא רחב
רחבעם ירושלם ויקהל את כל בית יהודה ו
ואת שבט בנימן מאה ושמנים אלף בח
בחור עשה מלחמה להלחם עם בית ישראל
להשיב את המלוכה לרחבעם בן שלמה ו
והי דבר האלהים אל שמעיה איש האלהים
לאמר אמר אל רחבעם בן שלמה מלך יה
יהודה ואל כל בני יהודה ובנימן ויתר בל ה
העם לאמר כה אמר יהוה לא תעלו ולא ת
תלחמו עם אחיכם בני ישראל שובו איש לב
לביתו כי מאתי נהיה הדבר הזה וישמעו את
דבר יהוה וישובו ללכת כדבר יהוה
ו
ובן
ירבעם את שכם בהר אפרים וישב בה ויצא
משם ויבן את פנואל ואמר ירבעם בלבו
עתה תשוב הממלכה לבית דוד אם יעלה
העם הזה לעשות זבחים בבית יהוה בירוש
בירושלם ושב לב העם הזה אל אדניהם א
אל רחבעם מלך יהודה והרגני ושבו אל רח
רחבעם מלך יהודה ויעצו המלך ויעש ש
שני עגלי זהב ויאמר אלהם רב לכם מעלות
ירושלם הנה אלהיך ישראל אשר העלוך מ
מארץ מצרים ויתן את האחד בבית ל
ואת האחד נתן בדן ויהי הדבר הזה לחט
לחטאת וילכו העם לפני האחד עד דן ויע
ויעש את בית במות ויעש כהנים מקצות הע
העם אשר לא היו מבני לוי

ויעש ירבעם חג בחדש השמני בחמשה עש
עשר יום לחדש כחג אשר ביהודה ויעל על
המזבח כן עשה בבית אל לזבח לעגלים אשר
עשה ויעמיד בבית אל את כהני הבמות א
אשר עשה ויעל על המזבח אשר עשה בב
בבית אל בחמשה עשר יום בחדש השמני ח
בחדש אשר בדא מלבה ויעש חג לבני ישראל
ויעל על המזבח להקטיר
והנה איש אלהים בא מיהודה בדבר
יהוה אל בית אל וירבעם עמד על המזבח ל
להקטיר ויקרא על המזבח בדבר יהוה וא
ויאמר מזבח מזבח כה אמר יהוה הנה בן נו
נולד לבית דוד יאשיהו שמו וזבח עליך את
כהני הבמות המקטרים עליך ועצמות אדם
ישרפו עליך ותן ביום ההוא מופת לאמר
זה המופת אשר דבר יהוה הנה המזבח נקרע
ושפך הדשן אשר עליו והי כשמע המלך
את דבר איש האלהים אשר קרא על המז
המזבח בבית אל וישלח ירבעם את ידו מעל
המזבח לאמר תפשהו ותבש ידו אשר שלח
עליו ולא יכל להשיבה אליו והמזבח נקרע
וישפך הדשן מן המזבח כמופת אשר נתן א
איש האלהים בדבר יהוה ויען המלך ויא
ויאמר אל איש האלהים חל נא את פני יהוה
אלהיך והתפלל בעדי והשב ידי אלי ויחל א
איש האלהים את פני יהוה ותשב יד המלך
אליו ותהי כבראשונה וידבר המלך אל א
איש האלהים באה אתי הביתה וסעדה ו
ואתנה לך בתת ויאמר איש האלהים אל ה
המלך אם תתן לי חצי ביתך לא אבא עמך ו

ולא אכל לחם ולא אשתה מים במקום הזה
כי כן צויה אלי בדבר יהוה לאמר לא תאכל
לחם ולא תשתה מים ולא תשוב בדרך אשר
הלכת וילך בדרך אחר ולא שב בדרך א
אשר בא בה אל בית אל
ונביא אחד זקן ישב בבית אל ויבא בנו
ויספר לו את כל המעשה אשר עשה איש ה
האלהים היום בבית אל את הדברים אשר ד
דבר אל המלך ויספרום לאביהם ודבר א
אלהם אביהם איזה הדרך הלך ויראו בניו א
את הדרך אשר הלך איש האלהים אשר ב
באמיהודה ויאמר אל בניו חבשו לי החמור
ויחבשו לו החמור וירכב עליו וילך אחרי א
איש האלהים וימצאהו ישב תחת האלה ו
ויאמר אליו האתה האיש אשר באת מיהודה
ויאמר אני ויאמר אליו לך אתי הביתה ואכל
לחם ויאמר לא אוכל לשוב אתך ולבא א
אתך ולא אכל לחם ולא אשתה אתך מים ב
במקום הזה כי דבר אלי בדבר יהוה לאמר
תאכל לחם ולא תשתה שם מים ולא תשוב
ללכת בדרך אשר הלכת בה ויאמר לו גם
אני נביא כמוך ומלאך דבר אלי בדבר יהוה
לאמר השיבהו אתך אל ביתך ויאכל לחם ו
וישת מים כחש לו וישב אתו ויאכל לחם ב
בביתו וישת מים ורהם ישבים על השל
השלחן ויהי דבר יהוה אל הנביא אשר הש
השיבו ויקרא אל איש האלהים אשר בא
מיהודה לאמר כה אמר יהוה יען כי מריתא
את פי יהוה ולא שמרת את המצוה אשר צ
צוך יהוה אלהיך

וְשָׁכַב וְאֹכַל לֶחֶם וְתִשְׁתֶּ֥ה מַ֖יִם בַּמָּקוֹם אֲשֶׁר
דִּבֶּר אֵלַ֖יִךְ אַל תֹּאכַל לֶחֶם וְאַל תִּשְׁתֶּ֥ה מַ֖יִם לֹא
תָבֹא נִבְלָתְךָ אֶל קֶבֶר אֲבֹתֶ֥יךָ יְהוּדִֽי׃ אַחֲרֵי אֲכֹלוֹ לֶחֶם וְאַחֲרֵי שְׁתוֹתוֹ וַיַּחֲבֹשׁ לוֹ לַחֲמוֹר ל
לַנָּבִיא אֲשֶׁר הֵשִׁיבוֹ׃ וַיֵּלֶךְ וַיִּמְצָאֵ֥הוּ אַרְיֵ֖ה ב
בַּדֶּ֑רֶךְ וַיְמִתֵ֔הוּ וַתְּהִ֥י נִבְלָת֖וֹ מְשֻׁלֶּכֶ֣ת בַּדֶּ֑רֶךְ וְ
וְהַחֲמוֹר עָמַד אֵצְלָ֔הּ וְהָאַרְיֵ֖ה עָמַ֥ד אֵצֶל הַנ
הַנְּבֵלָ֑ה וְהִנֵּ֣ה אֲנָשִׁ֗ים עֹבְרִ֤ים וַיִּרְא֨וּ אֶת הַנ
הַנְּבֵלָה֙ מֻשְׁלֶ֣כֶת בַּדֶּ֔רֶךְ וְאֶת הָאַרְיֵ֖ה עֹמֵ֣ד א
אֵצֶל הַנְּבֵלָ֑ה וַיָּבֹ֗אוּ וַיְדַבְּרוּ֙ בָּעִ֔יר אֲשֶׁר הַנ
הַנָּבִיא הַזָּקֵ֖ן יֹשֵׁ֥ב בָּֽהּ׃ וַיִּשְׁמַ֥ע הַנָּבִיא אֲשֶׁר
הֵשִׁיבוֹ֖ מִן הַדָּ֑רֶךְ וַיֹּאמֶר֙ אִ֣ישׁ הָאֱלֹהִ֔ים הוּא
אֲשֶׁר מָרָ֖ה אֶת פִּ֣י יְהוָ֑ה וַיִּתְּנֵ֣הוּ יְהוָ֔ה לָאַרְיֵ֖ה
וַיִּשְׁבְּרֵ֥הוּ וַיְמִתֵ֖הוּ כִּדְבַ֣ר יְהוָ֑ה אֲשֶׁר דִּבֶּ֥ר לוֹ׃
וַיְדַבֵּ֣ר אֶל בָּנָ֔יו לֵאמֹ֖ר חִבְשׁוּ לִ֣י הַחֲמוֹר וַחֲבֹשׁ׃ וַיֵּלֶךְ וַיִּמְצָא֙ אֶת נִבְלָת֣וֹ מֻשְׁלֶ֔כֶת בַּ
בַּדֶּ֑רֶךְ וְהַחֲמוֹר֙ וְהָאַרְיֵ֔ה עֹמְדִ֖ים אֵצֶ֣ל הַנְּבֵלָ֑ה פ
לֹא אָכַ֤ל הָאַרְיֵה֙ אֶת הַנְּבֵלָ֔ה וְלֹא שָׁבַ֖ר אֶת הַ
הַחֲמוֹר׃ וַיִּשָּׂ֣א הַנָּבִ֔יא אֶת נִבְלַ֖ת אִ֣ישׁ הָאֱל
הָאֱלֹהִ֑ים וַיְנִיחֵ֣הוּ עַל הַחֲמוֹר֒ וַיְשִׁיבֻ֣הוּ הַבָּ֔א
אֶל עִ֖יר הַנָּבִ֣יא הַזָּקֵ֑ן לִסְפֹּ֥ד וְלִקְבֹּרֽוֹ׃ וַיַּנַּ֣ח א
אֶת נִבְלָת֗וֹ בְּקִבְרוֹ֙ וַיִּסְפְּדוּ֙ עָלָ֔יו הוֹי֥ אָחִ֖י׃ וַיְהִ֗י
אַחֲרֵי֙ קָבְר֣וֹ אֹת֔וֹ וַיֹּאמֶר֙ אֶל בָּנָ֔יו לֵאמֹ֖ר כְּמ֣וֹ
בְמוֹתִ֑י וְקִבַּרְתֶּ֕ם אֹתִ֖י בְּקֶ֣בֶר אֲשֶׁר אִ֣ישׁ הָאֱל
הָאֱלֹהִ֔ים קָבוּר֙ בּ֔וֹ אֵצֶ֖ל עַצְמֹתָ֥יו הַנִּיחוּ אֶת עַ
עַצְמֹתָֽי׃ כִּ֣י הָיוֹ֩ יִהְיֶ֨ה הַדָּבָ֜ר אֲשֶׁר קָרָ֣א כִּדְ
כִּדְבַ֣ר יְהוָ֗ה עַל הַמִּזְבֵּ֞חַ אֲשֶׁר בְּבֵית־אֵ֤ל וְעַל כ
כָּל בָּתֵּ֣י הַבָּמ֔וֹת אֲשֶׁ֖ר בְּעָרֵ֣י שֹׁמְר֑וֹן׃
אַ֚ךְ הַדָּבָ֣ר הַזֶּ֔ה לֹא שָׁ֖ב יָרָבְעָ֑ם
מִדַּרְכּ֣וֹ הָרָעָ֗ה וַיָּ֙שָׁב֙ וַיַּ֣עַשׂ מִקְצ֔וֹת הָעָ֖ם כֹּהֲנֵי

עַד הַטּ֣וֹ יָדֹ֔ו וַתִּיבָשׁ֖ וְלֹ֣א יָכְל֑וּ הַמִּלְּבַ֣ים
וּבֵית֙ בְּשָׁדֶ֔ה יִבְלֵ֖ע עֹ֣ף הַשָּׁמַ֑יִם כִּי יְדִיהָ֥ ד
דָּבָ֖ר׃ וְאֵת֙ קְרֵ֣מִי לִכְיִתֶ֔ךָ כִּבְאָ֖ה רַגְלֶ֑יךָ ה
הַעִירָ֥ה וְכֹ֖ת הַיָּלֶ֑ד׃ וַיִּסְפְּדוּ־לֹ֖ו כָּל יִשְׂרָאֵ֥ל וְקָב
וְקָבְר֖וּ אֹת֑וֹ כִּי־זֶ֥ה לְבַדּ֛וֹ יָבֹ֥א לִירָבְעָ֖ם אֶל קָבֶ֑ר
יַ֣עַן נִמְצָא־בּ֔וֹ דָּבָ֥ר טוֹב֙ אֶל יְהוָ֣ה אֱלֹהֵ֔י יִשְׂר
יִשְׂרָאֵ֖ל בְּבֵ֣ית יָרָבְעָ֑ם׃ וְהָקִ֥ים יְהוָ֛ה לוֹ֖ מֶ֥לֶךְ ע
עַל יִשְׂרָאֵ֔ל אֲשֶׁ֥ר יַכְרִ֖ית אֶת בֵּ֣ית יָרָבְעָ֑ם זֶ֖ה ה
הַיּ֥וֹם וְהָ֖ה גַּם עַתָּֽה׃ וְהִכָּ֤ה יְהוָה֙ אֶת יִשְׂרָאֵל מ
כַּאֲשֶׁ֤ר יָנ֙וּד הַקָּנֶ֔ה בַּמָּ֑יִם וְנָתַ֤שׁ אֶת יִשְׂרָאֵל מ
מֵעַ֣ל הָאֲדָמָ֣ה הַטֹּבָ֔ה הַזֹּ֖את אֲשֶׁ֣ר נָתַ֣ן לַאֲ
לַאֲבֹתֵיהֶ֑ם וְזֵרֵ֣ם מֵעֵ֔בֶר הַנָּהָ֖ר יַ֣עַן אֲשֶׁ֣ר עָשׂ֔וּ א
אֶת אֲשֵׁרֵיהֶ֖ם כַּעֲשִׂיהֶ֣ם אֶת יְהוָֽה׃ וַיִּתֵּ֣ן אֶת יִ
יִשְׂרָאֵל בְּגַלֹּ֣ל חַטֹּאת֮ יָרָבְעָם֒ אֲשֶׁ֣ר חָטָ֔א וְא
וַאֲשֶׁ֥ר הֶחֱטִ֖יא אֶת יִשְׂרָאֵֽל׃ וַתִּקֹּ֥ם אֵ֖שֶׁת יָרָ
יָרָבְעָ֑ם וַתֵּ֣לֶךְ וַתָּבֹ֔א תִּרְצָ֖תָה הִ֣יא בָאָ֔ה בְּסַ֖ף ה
הַבַּ֑יִת וְהַנַּ֖עַר מֵ֥ת׃ וַיִּקְבְּרוּ֖ אֹת֑וֹ וַיִּסְפְּדוּ־לוֹ֙ כָּל
יִשְׂרָאֵ֔ל כִּדְבַ֥ר יְהוָ֖ה אֲשֶׁ֣ר דִּבֶּ֑ר בְּיַד֙ עַבְדּ֣וֹ אֲח
אֲחִיָּ֖ה הַנָּבִֽיא׃
וְיֶ֣תֶר דִּבְרֵ֣י יָרָבְעָ֗ם אֲשֶׁ֤ר נִלְחָם֙ וַאֲשֶׁ֣ר מָלָ֔ךְ ה
הִנָּ֥ם כְּתוּבִ֖ים עַל סֵ֣פֶר דִּבְרֵ֣י הַיָּמִ֑ים לְמַלְכֵ֖י
יִשְׂרָאֵֽל׃ וְהַיָּמִ֗ים אֲשֶׁר־מָלַ֙ךְ יָרָבְעָ֔ם עֶשְׂרִ֥ים
וּשְׁתַּ֖יִם שָׁנָ֑ה וַיִּשְׁכַּ֣ב עִם אֲבֹתָ֔יו וַיִּמְלֹ֥ךְ נָדָ֛ב כ
בְּנ֥וֹ תַחְתָּֽיו׃
וּרְחַבְעָ֥ם בֶּן שְׁלֹמֹ֖ה מָלַ֣ךְ בִּיהוּדָ֑ה בֶּן אַרְבָּעִ֤ים
וְאַרְבַּע֙ שָׁנָ֣ה רְחַבְעָ֔ם בְּמָלְכ֖וֹ שֶׁבַע עֶשְׂרֵ֣ה ש
שָׁנָ֔ה מָלַ֕ךְ בִּירוּשָׁלַ֖ם הָעִ֣יר אֲשֶׁר בָּחַ֣ר יְהוָ֑ה
לָשׂ֤וּם אֶת שְׁמ֙וֹ֙ שָׁ֔ם מִכֹּ֖ל שִׁבְטֵ֣י יִשְׂרָאֵ֑ל וְשֵׁ
וְשֵׁם֙ אִמּ֔וֹ נַעֲמָ֖ה הָעַמֹּנִ֥ית׃ וַיַּ֤עַשׂ יְהוּדָה֙ הָרַ֣ע בְּ
בְּעֵינֵ֣י יְהוָ֔ה וַיְקַנְא֥וּ אֹת֖וֹ מִכֹּ֣ל אֲשֶׁר־עָשׂ֑וּ אֲב
אֲבֹתָ֔ם בְּחַטֹּאתָ֖ם אֲשֶׁ֥ר חָטָֽאוּ׃ וַיִּבְנ֣וּ גַם־ה
הֵ֠מָּה לָהֶ֨ם בָּמ֜וֹת וּמַצֵּב֣וֹת וַאֲשֵׁרִ֗ים עַל כָּל־גִּ
גִּבְעָ֥ה גְבֹהָ֖ה וְתַחַ֥ת כָּל עֵ֥ץ רַעֲנָֽן׃ וְגַם קָדֵ֣שׁ
הָיָ֖ה בָּאָ֑רֶץ עָשׂ֗וּ כְּכֹל֙ הַתּוֹעֵבֹ֣ת הַגּוֹיִ֔ם אֲשֶׁ֥ר
הוֹרִ֥ישׁ יְהוָ֖ה מִפְּנֵ֥י בְנֵי־יִשְׂרָאֵֽל׃
וַיְהִ֣י בַּשָּׁנָ֣ה הַחֲמִשִּׁ֔ית לַמֶּ֖לֶךְ
רְחַבְעָ֑ם עָלָ֣ה שִׁישַׁ֗ק מֶ֚לֶךְ מִצְרַ֔יִם עַל יְרוּשָׁ
יְרוּשָׁלִָֽם׃ וַיִּקַּ֗ח אֶת אֹצְרוֹת֙ בֵּ֣ית יְהוָ֔ה וְאֶת א
אֹצְר֖וֹת בֵּ֣ית הַמֶּ֑לֶךְ אֶת הַכֹּ֖ל לָקָ֑ח וַיִּקַּ֖ח אֶת מ
מָגֵ֣נֵי הַזָּהָ֔ב אֲשֶׁ֥ר עָשָׂ֖ה שְׁלֹמֹֽה׃ וַיַּ֣עַשׂ הַמֶּ֔לֶךְ
רְחַבְעָ֖ם תַּחְתָּ֣ם מָגֵ֣נֵי נְחֹ֑שֶׁת וְהִפְקִ֣יד עַל יַד שׂ
שָׂרֵ֣י הָרָצִ֔ים הַשֹּׁמְרִ֖ים פֶּ֥תַח בֵּית־הַמֶּֽלֶךְ׃ וַיְהִ֗י
מְבִ֣יא הַמֶּ֔לֶךְ בֵּ֖ית יְהוָ֑ה יָבֹ֥אוּ הָרָצִ֖ים וְנ
וְהֵשִׁיבֻ֔ם אֶל תָּ֖א הָרָצִֽים׃ וְיֶתֶר֙ דִּבְרֵ֣י רְחַבְעָם
וְכֹ֣ל אֲשֶׁר־עָשָׂ֔ה הֲלֹא־הֵ֖מָּה כְּתוּבִ֑ים עַל סֵ֖פֶר
דִּבְרֵ֥י הַיָּמִ֖ים לְמַלְכֵ֥י יְהוּדָֽה׃ וּמִלְחָמָ֛ה הָיְתָ֥ה
בֵּ֖ין רְחַבְעָ֑ם וּבֵ֖ין יָרָבְעָ֥ם כָּל הַיָּמִֽים׃ וַיִּשְׁכַּ֥ב ו
רְחַבְעָ֖ם עִם אֲבֹתָ֑יו וַיִּקָּבֵ֥ר עִם אֲבֹתָ֖יו בְּעִ֣יר ד
דָּוִ֑ד וְשֵׁם֙ אִמּ֔וֹ נַעֲמָ֖ה הָעַמֹּנִ֥ית וַיִּמְלֹ֛ךְ אֲבִיָּ֥ם תַּ
בְּנ֖וֹ תַּחְתָּֽיו׃
וּבִשְׁנַ֣ת שְׁמֹנֶ֤ה עֶשְׂרֵה֙ לַמֶּ֣לֶךְ יָרָבְעָ֔ם בְּ
נָבָ֥ט מָלַ֖ךְ אֲבִיָּ֑ם עַל יְהוּדָֽה׃ שָׁלֹ֣שׁ שָׁנִ֔ים מָלַ֖ךְ
בִּירוּשָׁלִָ֑ם וְשֵׁם֙ אִמּ֔וֹ מַעֲכָ֖ה בַּת־אֲבִישָׁלֹֽום׃ וַיֵּ
וַיֵּ֣לֶךְ בְּכָל חַטֹּאת֙ אָבִ֔יו אֲשֶׁ֥ר עָשָׂ֖ה לְפָנָ֑יו וְלֹא
הָיָ֣ה לְבָבֹ֔ו שָׁלֵ֖ם עִ֣ם יְהוָ֣ה אֱלֹהָ֑יו כִּלְבַ֖ב דָּוִ֥ד
אָבִ֖יו׃ כִּ֣י לְמַ֣עַן דָּוִ֔ד נָתַ֥ן יְהוָ֛ה אֱלֹהָ֥יו לוֹ֖ נֵ֣ר ב
בִּירוּשָׁלִָ֑ם לְהָקִ֤ים אֶת בְּנוֹ֙ אַחֲרָ֔יו וּלְהַעֲמִ֖יד א
אֶת יְרוּשָׁלִָֽם׃ אֲשֶׁ֣ר עָשָׂ֤ה דָוִד֙ אֶת הַיָּשָׁ֣ר בְּע
בְּעֵינֵ֣י יְהוָ֔ה וְלֹא־סָ֣ר מִכֹּ֔ל אֲשֶׁ֥ר צִוָּ֖הוּ כֹּ֣ל יְמֵי
חַיָּ֑יו רַ֚ק בִּדְבַ֣ר אוּרִיָּ֣ה הַחִתִּֽי׃ וַיְהִ֥י מִלְחָמָ֖ה

137

בין רחבעם ובין ירבעם כל ימי חייו: ויתר ד
דברי אביה וכל אשר עשה הלוא הם כתו
בתובים על ספר דברי הימים למלכי יהודה:
ומלחמה היתה בין אביה ובין ירבעם: וישכב
אביה עם אבתיו ויקברו אתו בעיר דוד וימל
וימלוך אסא בנו תחתיו:
ובשנת עשרים לירבעם מלך ישראל
מלך אסא על יהודה: וארבעים ואחת שנה
מלך בירושלם ושם אמו מעכה בת אבש
אבשלום: ויעש אסא הישר בעיני ידוה כד
בדוד אביו: ויעבר הקדשים מן הארץ ויסר
את כל הגללים אשר עשו אבתיו: וגם את מ
עכה אמו ויסיריה מגבירה אשר עשתה מ
מפלצת לאשרה ויכרת אסא את מפלצתה וי
וישרף בנחל קדרון: והבמות לא סרו רק ל
לבב אסא היה שלם עם ידוה כל ימיו: ויבא
את קדשי אביו וקדשי בית ידוה בסף וזהב ו
וכלים: ומלחמה היתה בין אסא ובין בעשה
מלך ישראל כל ימיהם: ויעל בעשא מלך י
ישראל על יהודה ויבן את הרמה לבלתי תת
יוצא ובא לאסא מלך יהודה: ויקח אסא את
כל הכסף והזהב הנתרים באצרות בית ידוה
ואת אוצרות בית המלך ויתנם ביד עבדיו וי
וישלחם המלך אסא אל בן הדד בן טברי
טברימון בן חזיון מלך ארם היושב בדמשק
לאמר: ברית ביני ובינך ובין אבי ובין אביך
הנה שלחתי לך שחד כסף וזהב לך הפרה א
את בריתך את בעשא מלך ישראל ויעלה מ
מעלי: וישמע בן הדד אל המלך אסא וישלח
את שרי החילים אשר לו על ערי ישראל ויך

את עיון ואת דן ואת אבל ואת מעכה ואת כל
כנרות על כל ארץ נפתלי: ויהי כשמע בע
בעשא ויחדל מבנות את הרמה וישב בתר
בתרצה: והמלך אסא השמיע את כל יהודה
אין נקי וישאו את אבני הרמה ואת עציה א
אשר בנה בעשא ויבן בם המלך אסא את ג
גבע בנימן ואת המצפה: ויתר כל דברי אסא
וכל גבורתו וכל אשר עשה והערים אשר ב
בנה הלא המה כתובים על ספר דברי הימ
הימים למלכי יהודה רק לעת זקנתו חלה את
רגליו: וישכב אסא עם אבתיו ויקבר עם את
אבתיו בעיר דוד אביו וימלך יהושפט בנו ת
תחתיו: ונדב בן
ירבעם מלך על ישראל בשנת שתים לאסא
מלך יהודה וימלוך על ישראל שנתים: ויע
ויעש הרע בעיני ידוה וילך בדרך אביו ובח
ובחטאתו אשר החטיא את ישראל: ויקשור
עליו בעשא בן אחיה לבית יששכר ויכהו בע
בעשא בגבתון אשר לפלשתים ונדב וכל יש
ישראל צרים על גבתון: וימיתהו בעשא בש
בשנת שלש לאסא מלך יהודה וימלוך תח
תחתיו: ויהי במלכו הכה את כל בית ירבעם
לא השאיר כל נשמה לירבעם עד השמידו
כדבר ידוה אשר דבר ביד עבדו אחיה הש
השילני: על חטאת ירבעם אשר חטא ואשר
החטיא את ישראל בכעסו אשר הכעיס את י
ידוה אלהי ישראל: ויתר דברי נדב וכל אש
אשר עשה הלא הם כתובים על ספר דברי
הימים למלכי ישראל: ומלחמה היתה בין א
אסא ובין בעשא מלך ישראל כל הימים:

בשנת שלש לאסא
מלך יהודה מלך בעשא בן אחיה על כל יש
ישראל בתרצה עשרים וארבע שנה:
ויעש הרע בעיני ידוה וילך בדרך
ירבעם ובחטאתו אשר החטיא את ישראל:
ויהי דבר ידוה
אל יהוא בן חנני על בעשא לאמר: יען אשר
הרימתיך מן העפר ואתנך נגיד על עמי יש
ישראל ותלך בדרך ירבעם ותחטיא את עמי
ישראל להכעיסני בחטאתם: הנני מבעיר א
אחרי בעשא ואחרי ביתו ונתתי את ביתך כב
כבית ירבעם בן נבט: המת לבעשא בעיר יא
יאכלו הכלבים והמת לו בשדה יאכלו עוף
השמים: ויתר דברי בעשא ואשר עשה וגבו
וגבורתו הלא הם כתובים על ספר דברי הי
הימים למלכי ישראל: וישכב בעשא עם אב
אבתיו ויקבר בתרצה וימלוך אלה בנו תח
תחתיו: וגם ביד יהוא בן חנני הנביא דברי
ידוה היה אל בעשא ואל ביתו ועל כל הר
הרעה אשר עשה בעיני ידוה להכעיסו במע
במעשה ידיו להיות כבית ירבעם ועל אשר
הכה אתו: בשנת עשרים
ושש שנה לאסא מלך יהודה מלך אלה בן
בעשא על ישראל בתרצה שנתים: ויקשור
עליו עבדו זמרי שר מחצית הרכב והוא בתר
בתרצה שותה שיכור מת ארצה אשר על ה
הבית בתרצה: ויבא זמרי ויכהו וימיתהו בש
בשנת עשרים ושבע שנה לאסא מלך יהודה
וימלוך תחתיו: ויהי במלכו בשבתו על כסאו
הכה את כל בית בעשא לא השאיר לו משת

משתין בקיר וגאליו ורעהו: וישמד זמרי את
כל בית בעשא כדבר ידוה אשר דבר אל ב
בעשא ביד יהוא הנביא: אל כל חטאות ב
בעשא וחטאות אלה בנו אשר חטאו ואשר
החטיאו את ישראל להכעיס את ידוה אלהי
ישראל בהבליהם: ויתר דברי אלה וכל אש
אשר עשה הלא הם כתובים על ספר דברי
הימים למלכי ישראל:
בשנת עשרים ושבע שנה לאסא מלך
יהודה מלך זמרי שבעת ימים בתרצה והעם
חנים על גבתון אשר לפלשתים: וישמעה
העם החנים לאמר קשר זמרי וגם הכה את
המלך וימליכו כל ישראל את עמרי שר צב
צבא על ישראל ביום ההוא במחנה: ויעלה
עמרי וכל ישראל עמו מגבתון ויצרו על תר
תרצה: ויהי כראות זמרי כי נלכדה העיר וי
ויבא אל ארמון בית המלך וישרף עליו את
בית המלך באש וימת: על חטאתיו אשר ח
חטא לעשות הרע בעיני ידוה ללכת בדרך י
ירבעם ובחטאתו אשר עשה להחטיא את י
ישראל: ויתר דברי זמרי וקשרו אשר קשר
הלא הם כתובים על ספר דברי הימים למל
למלכי ישראל: אז
יחלק העם ישראל לחצי חצי העם היה אחרי
תבני בן גינת להמליכו והחצי אחרי עמרי:
ויחזק העם אשר אחרי עמרי את העם אשר
אחרי תבני בן גינת וימת תבני וימלך עמרי:
בשנת שלשים
ואחת שנה לאסא מלך יהודה מלך עמרי על
ישראל שתים עשרה שנה בתרצה מלך שש

שנים: ויקן את ההר שמרון מאת שמר בכספי
בכברים כסף ויבן את ההר ויקרא את שם ה
העיר אשר בנה על שם שמר אדני ההר ש
שמרון: ויעשה עכרי הרע בעיני יהוה וירע
מכל אשר לפניו: וילך בכל הדרך ירבעם בן
נבט ובחטאתו אשר החטיא את ישראל לחטי
להכעיס את יהוה אלהי ישראל בהבליהם: ו
יתר דברי עכרי וכל אשר עשה וגבורתו אש
אשר עשה הלא הם כתובים על ספר דברי ה
הימים למלכי ישראל: וישכב עכרי עם אבו
אבהיו ויקבר בשמרון וימלך אחאב בנו תח
תהיו: ואחאב בן
עכרי מלך על ישראל בשנת שלשים ושבע
שנה לאסא מלך יהודה וימלך אחאב בן ע
עכרי על ישראל בשמרון עשרים ושתים שנה:
ויעש אחאב בן עכרי הרע בעיני יהוה מכל
אשר לפניו: ויהי הנקל לכתו בחטאות ירבעם
בן נבט ויקח אשה את איזבל בת אתבעל מל
כלך צדנים וילך ויעבד את הבעל וישתחו ל
לו: ויקם מזבח לבעל בית הבעל אשר בנה ב
בשמרון: ויעש אחאב את האשרה ויסף אח
אחאב לעשות להכעיס את יהוה אלהי ישר
ישראל מכל מלכי ישראל אשר היו לפניו:
בימיו בנה חיאל בית
האלי את יריחו באבירם בכרו יסדה ובש
ובשגוב צעירה הציב בדתיה כדבר יהוה א
אשר דבר ביד יהושע בן נון:
ויאמר אליהו התשבי מתושבי
גלעד אל אחאב חי יהוה אלהי ישראל אשר
עמדתי לפניו אם יהיה השנים האלה טל ו

ומטר כי אם לפי דברי:
ויהי דבר יהוה אליו לאמר: לך מזה
ופנית לך קדמה ונסתרת בנחל כרית אשר ע
על פני הירדן: והיה מהנחל תשתה ואת הע
הערבים צויתי לכלכלך שם: וילך ויעש כד
כדבר יהוה וילך וישב נחל כרית אשר על פ
פני הירדן: והערבים מביאים לו לחם ובשר
בבקר ולחם ובשר בערב ומן הנחל ישתה:
ויהי מקץ ימים
ויבש הנחל כי לא היה גשם בארץ:
ויהי דבר יהוה אליו לאמר: קום לך צ
צרפתה אשר לצידון וישבת שם הנה צויתי
שם אשה אלמנה לכלכלך: ויקם וילך צרפ
צרפתה ויבא אל פתח העיר והנה שם אשה
אלמנה מקששת עצים ויקרא אליה ויאמר ק
קחי נא לי מעט מים בכלי ואשתה: ותלך לק
קחת ויקרא אליה ויאמר לקחי נא לי פת ל
לחם בידך: ותאמר חי יהוה אלהיך אם יש לי
בעוג כי אם מלא כף קמח בכד ומעט שמן
בצפחת והנני מקששת שנים עצים ובאתי ו
ועשיתהו לי ולבני ואכלנהו ומתנו: ויאמר
אליה אליהו אל תיראי באי עשי כדברך אך
עשי לי משם עגה קטנה בראשונה והוצ
והוצאת לי ולך ולבנך תעשי באחרונה:
כי כה אמר יהוה אלהי
ישראל כד הקמח לא תכלה וצפחת השמן ל
לא תחסר עד יום תת יהוה גשם על פני הא
האדמה: ותלך ותעשה כדבר אליהו ותאכל
הוא והיא וביתה ימים: כד הקמח לא כלתה
וצפחת השמן לא חסרה כדבר יהוה אשר דבר

ביד אליהו:
ויהי אחר הדברים האלה חלה בן האשה ב
בעלת הבית ויהי חליו חזק מאד עד אשר ל
לא נותרה בו נשמה: ותאמר אל אליהו מה לי
ולך איש האלהים באת אלי להזכיר את עוני
ולהמית את בני: ויאמר אליה הבי לי את בנך
ויקחהו מחיקה ויעלהו אל העליה אשר הוא
יושב שם וישכיבהו על מיטתו: ויקרא אל יד
יהוה ויאמר יהוה אלהי הגם על האלמנה
אשר אני מתגורר עמה הרעות להמית את ב
בנה: ויתמדד על הילד שלש פעמים ויקרא
אל יהוה ויאמר יהוה אלהי תשב נא נפש הי
הילד הזה על קרבו: וישמע יהוה בקול א
אליהו ותשב נפש הילד על קרבו ויחי: ויקח
אליהו את הילד וירידהו מן העליה הביתה
ויתנהו לאמו ויאמר אליהו ראי חי בנך: ות
ותאמר האשה אל אליהו עתה זה ידעתי כי
איש אלהים אתה ודבר יהוה בפיך אמת:
ויהי ימים רבים
ודבר יהוה היה אל אליהו בשנה השלישית
לאמר לך הראה אל אחאב ואתנה מטר על
פני האדמה: וילך אליהו להראות אל אחאב
והרעב חזק בשמרון: ויקרא אחאב אל עוב
עובדיהו אשר על הבית ועובדיהו היה ירא
את יהוה מאד: ויהי בהכרית איזבל את נבי
נביאי יהוה ויקח עובדיהו מאה נביאים ויחב
ויחביאם חמשים איש במערה וכלכלם לחם
ומים: ויאמר אחאב אל עובדיהו לך בארץ
אל כל מעיני המים ואל כל הנחלים אולי נמ
נמצא חציר ונחיה ולא נכרית מה

ויטלח אחאב בכל בני ישראל
ויקבץ את הנביאים אל הר הכרמל: ופ א
אליהו אל כל העם ויאמר עד מתי אתם פס
פסחים על שתי הסעפים אם יהוה האלהים ל
לכו אחריו ואם הבעל לכו אחריו ולא ענו ה
העם אתו דבר: ויאמר אליהו אל העם אני נ
נותרתי נביא ליהוה לבדי ונביאי הבעל אר
ארבע מאות חמשים איש: ויתנו לנו שנים פ
פרים ויבחרו להם הפר האחד וינתחהו וישי
וישמו על העצים ואש לא ישימו ואני אע
אעשה את הפר האחד ונתתיו על העצים ו
ואש לא אשים: וקראתם בשם אלהיכם ו
ואני אקרא בשם יהוה והיה האלהים אשר
יענה באש הוא האלהים ויען כל העם ויא
ויאמרו טוב הדבר: ויאמר אליהו לנביאי ה
הבעל בחרו לכם הפר האחד ועשו ראשנה
כי אתם הרבים וקראו בשם אלהיכם ואש ל
לא תשימו: ויקחו את הפר אשר נתן להם ו
ויעשו ויקראו בשם הבעל מהבקר ועד הג
הצהרים לאמר הבעל ענינו ואין קול ואין ע
עונה ויפסחו על המזבח אשר עשה: ויהי ב
בצהרים ויהתל בהם אליהו ויאמר קראו ב
בקול גדול כי אלהים הוא כי שיח וכי שיג ל
וכי דרך לו אולי ישן הוא ויקץ: ויקראו בק
בקול גדול ויתגדדו כמשפטם בחרבות וב
ברמחים עד שפך דם עליהם: ויהי כעבי
הצהרים ויתנבאו עד לעלות המנחה ואין ק
קול ואין עונה ואין קשב: ויאמר אליהו לכל
העם גשו אלי ויגשו כל העם אליו וירפא את
מזבח יהוה הרוס: ויקח אליהו שתים עש

עשרה אבנים כמספר שבטי בני יעקב אשר
היה דבר יהוה אליו לאמר ישראל יהיה ש
שמך: ויבנה את האבנים מזבח בשם יהוה
ויעש תעלה כבית סאתים זרע סביב למזבח:
ויערך את העצים וינתח את הפר וישם על ה
העצים: ויאמר מלאו ארבעה כדים מים ו
ויצקו על העלה ועל העצים ויאמר שנו וש
וישנו ויאמר שלישו וישלשו: וילכו המים ס
סביב למזבח וגם את התעלה מלא מים: ויהי
בעלות המנחה ויגש אליהו הנביא ויאמר יה
יהוה אלהי אברהם יצחק וישראל היום יודע
כי אתה אלהים בישראל ואני עבדך ובדב
וברברך עשיתי את כל הדברים האלה: ענני
יהוה ענני וידע העם הזה כי אתה יהוה הא
האלהים ואתה הסבות את לבם אחרנית: ת
ותפל אש יהוה ותאכל את העלה ואת העצ
העצים ואת האבנים ואת העפר ואת המים
אשר בתעלה לחכה: וירא כל העם ויפלו על
פניהם ויאמרו יהוה הוא האלהים יהוה הוא
האלהים: ויאמר אליהו להם הפשטו את נבי
נביאי הבעל איש אל ימלט מהם ויתפשם ו
ויורדם אליהו אל נחל קישון וישחטם שם:
ויאמר אליהו לאחאב עלה אכל ושתה כי ק
קול דבון הגשם: ויעלה אחאב לאכל ול
ולשתות ואליהו עלה אל ראש הכרמל ויגהר
ארצה וישם פניו בין ברכיו: ויאמר אל נערו
עלה נא הבט דרך ים ויעל ויבט ויאמר אין
באומה ויאמר שוב שבע פעמים: ויהי בשב
בשביעית ויאמר הנה עב קטנה כפף איש ע
עולה כים ויאמר עלה אמור אל אחאב א

אסר ורד ולא יעצרכה הגשם: ויהי עד כה ו
ועד כה והשמים התקדרו עבים ורוח ויהי ג
גשם גדול וירכב אחאב וילך יזרעאלה:
ויד יהוה היתה אל
אליהו וישנס מתניו וירץ לפני אחאב עד ב
באכה יזרעאלה: ויגד אחאב לאיזבל את כל
אשר עשה אליהו ואת כל אשר הרג את כל
הנביאים בחרב: ותשלח איזבל מלאך אל א
אליהו לאמר כה יעשון אלהים וכה יוסיפון
כי כעת מחר אשים את נפשך כנפש אחד מ
מהם: וירא ויקם וילך אל נפשו ויבא באר
שבע אשר ליהודה וינח את נערו שם: והוא
הלך במדבר דרך יום ויבא וישב תחת רתם
אחד וישאל את נפשו למות ויאמר רב עתה
יהוה קח נפשי כי לא טוב אנכי מאבתי: וישכ
וישכב וישן תחת רתם אחד והנה זה מלאך
נגע בו ויאמר לו קום אכל: ויבט והנה מרא
כראשתו עגת רצפים וצפחת מים ויאכל ו
וישת וישב וישכב: וישב מלאך יהוה שנית
ויגע בו ויאמר קום אכל כי רב ממך הדרך: ו
ויקם ויאכל וישת וילך בכח האכלה ההיא
ארבעים יום וארבעים לילה עד הר האלה
האלהים חרב: ויבא שם אל המערה וילן ש
שם והנה דבר יהוה אליו ויאמר לו מה לך
פה אליהו: ויאמר קנא קנאתי ליהוה אלהי
צבאות כי עזבו בריתך בני ישראל את מזבחתיך הרסו ו
ואת נביאיך הרגו בחרב ואותר אני לבדי ו
ויבקשו את נפשי לקחתה:
ויאמר יהוה אליו לך שוב לדרכך
מדברה דמשק ובאת ומשחת את חזאל למ
למלך על ארם: ואת יהוא בן נמשי תמשח ל
למלך על ישראל ואת אלישע בן שפט מאבל
מחולה תמשח לנביא תחתיך: והיה המנצל
מחרב חזאל ימית יהוא והנמלט מחרב יהוא
ימית אלישע: והשארתי בישראל שבעת א
אלפים כל הברכים אשר לא כרעו לבעל וכל
הפה אשר לא נשק לו: וילך משם ויטצא א
את אלישע בן שפט והוא חרש שנים עשר
צמדים לפניו והוא בשנים העשר ויעבר א
אליהו אליו וישלך אדרתו אליו: ויעזב את ה
הבקר וירץ אחרי אליהו ויאמר אשקתה נ
לאבי ולאמי ואלכה אחריך ויאמר לו לך ש
שוב כי מה עשיתי לך: וישב מאחריו ויקח
את צמד הבקר ויזבחהו ובכלי הבקר בשלם
הבשר ויתן לעם ויאכלו ויקם וילך אחרי א
אליהו וישרתהו:
ובן
הדדר מלך ארם קבץ את כל חילו ושלשים ו
ושנים מלך אתו וסוס ורכב ויעל ויצר על ש
שמרון וילחם בה: וישלח מלאכים אל אחאב

מלך ישראל העירה: ויאמר לו כה אמר בן
הדד כספך וזהבך לי הוא ונשיך ובניך הם
הטובים לי הם: ויען מלך ישראל ויאמר כד
כדברך אדני המלך לך אני וכל אשר לי: וי
וישובו המלאכים ויאמרו כה אמר בן הדד
לאמר כי שלחתי אליך לאמר כספך וזהבך ו
נשיך ובניך לי תתן: כי אם כעת מחר אשלח
את עבדי אליך וחפשו את ביתך ואת בתי ע
עבדך והיה כל מחמד עיניך ישימו בידם ול
ולקחו: ויקרא מלך ישראל וכל זקני הארץ ו
ויאמר דעו נא וראו כי רעה זה מבקש כי ש
שלח אלי לנשי ולבני ולכספי ולזהבי ולא מנ
מנעתי ממנו: ויאמרו אליו כל הזקנים וכל ה
העם אל תשמע ולא תאבה: ויאמר למלאכי
בן הדד אמרו לאדני המלך כל אשר שלחת
אלי עבדך בראשונה אעשה והדבר הזה לא
אוכל לעשות וילכו המלאכים וישיבהו דבר:
וישלח אליו בן הדד ויאמר כה יעשון לי אל
אלהים וכה יוסיפו אם ישפק עפר שמרון ל
לשעלים לכל העם אשר ברגלי: ויען מלך י
ישראל ויאמר דברו אל יתהלל חגר כמפתח:
ויהי כשמע את הדבר הזה והוא שותה הוא ו
והמלכים בסכות ויאמר אל עבדיו שימו וי
וישימו על העיר: והנה נביא אחד נגש אל
אחאב מלך ישראל ויאמר כה אמר ידוה ה
הראת את כל ההמון הגדול הזה הנני נתנו
בידך היום וידעת כי אני ידוה: ויאמר אחאב
במי ויאמר כה אמר ידוה בנערי שרי המד
המדינות ויאמר מי יאסר המלחמה ויאמר
אתה: ויפקד את נערי שרי המדינות ויהיו מ

מאתים שנים ושלשים ואחריהם פקד אתכ
כל העם כל בני ישראל שבעת אלפים: ויצ
ויצאו בצהרים ובן הדד שותה שכור בס
בסכות הוא והמלכים שלשים ושנים מלך ע
עזר אתו: ויצאו נערי שרי המדינות ברא
בראשונה וישלח בן הדד ויגידו לו לאמר א
אנשים יצאו משמרון: ויאמר אם לשלום יצ
יצאו תפשום חיים ואם למלחמה יצאו חיים
תפשום: ואלה יצאו מן העיר נערי שרי המ
המדינות והחיל אשר אחריהם: ויכו איש א
אישו וינוסו ארם וירדפם ישראל וימלט בן
הדד מלך ארם על סוס ופרשים: ויצא מלך
ישראל ויך את הסוס ואת הרכב והכה בארם
מכה גדולה: ויגש הנביא אל מלך ישראל וי
ויאמר לו לך התחזק ודע וראה את אשר תע
תעשה כי לתשובת השנה מלך ארם עלה ע
עליך: ועבדי מלך
ארם אמרו אליו אלהי הרים אלהיהם על כן
חזקו ממנו ואולם נלחם אתם במישור אם ל
לא נחזק מהם: ואת הדבר הזה עשה הסר
המלכים איש ממקומו ושים פחות תחתיהם:
ואתה תמנה לך חיל בחיל הנפל מאתך וסוס
בסוס ורכב ברכב ונלחמה אתם במישור א
אם לא נחזק מהם וישמע לקולם ויעש כן:
ויהי לתשובת השנה ויפקד
בן הדד את ארם ויעל אפקה למלחמה על י
ישראל: ובני ישראל התפקדו וכלכלו וילכו
לקראתם ויחנו בני ישראל נגדם כשני חשפי
עזים וארם מלאו את הארץ: ויגש איש הא
האלהים ויאמר אל מלך ישראל ויאמר כה

אמר יהוד יען אשר אמרו ארם אלהי הרים
יהוד ולא אלהי עמקים הוא ונתתי את כל ה
ההמון הגדול הזה בידך וידעת כי אני ידוה:
ויחנו אלה נכח אלה שבעת ימים ויהי ביום ה
השביעי ותקרב המלחמה ויכו בני ישראל א
את ארם מאה אלף רגלי ביום אחד: וינוסו ה
הנותרים אפקה אל העיר ותפל החמה על ע
עשרים ושבעה אלף איש הנותרים ובן הדד
נס ויבא אל העיר חדר בחדר: ויאמרו אליו
עבדיו הנה נא שמענו כי מלכי בית ישראל כי
מלכי חסד הם נשימה נא שקים במתנינו וח
וחבלים בראשינו ונצא אל מלך ישראל אולי
יחיה את נפשך: ויחגרו שקים במתניהם וח
וחבלים בראשיהם ויבאו אל מלך ישראל וי
ויאמרו עבדך בן הדד אמר תחי נא נפשי וי
ויאמר העודנו חי אחי הוא: והאנשים ינחשו
וימהרו ויחלטו הממנו ויאמרו אחיך בן הדד
ויאמר באו קחהו ויצא אליו בן הדד ויעלהו
על המרכבה: ויאמר אליו הערים אשר לקח
אבי מאת אביך אשיב וחצות תשים לך כדם
בדמשק כאשר שם אבי בשמרון ואני בברית
אשלחך ויכרת לו ברית וישלחהו:
ואיש אחד מבני הנביאים אמר אל
רעהו בדבר יהוד הכני נא וימאן האיש להב
להכתו: ויאמר לו יען אשר לא שמעת בקול י
יהוד הנך הולך מאתי והכך האריה וילך מא
מאצלו וימצאהו האריה ויכהו: וימצא איש א
אחר ויאמר הכני נא ויכהו האיש הכה ופצע:
וילך הנביא ויעמד למלך על הדרך ויתחפש
באפר על עיניו: ויהי המלך עבר והוא צעק

אל המלך ויאמר עבדך יצא בקרב המלחמה
והנה איש סר ויבא אלי איש ויאמר שמר את
האיש הזה אם הפקד יפקד והיתה נפשך תח
תחת נפשו או ככר כסף תשקל: ויהי עבדך ע
עשה הנה והנה והוא איננו ויאמר אליו מלך
ישראל כן משפטך אתה חרצת: וימהר ויסר
את האפר מעל עיניו ויכר אתו מלך ישראל כי
מהנביאים הוא: ויאמר אליו כה אמר יהוד
יען שלחת את איש חרמי מידי והיתה נפשך
תחת נפשו ועמך תחת עמו: וילך מלך ישר
ישראל עד ביתו סר חעף ויבא שמרנה:

חצי הספר

ויהי אחר הדברים האלה כרם היה לנבות
היזרעאלי אשר ביזרעאל אצל היכל אחאב
מלך שמרון: וידבר אחאב אל נבות לאמר
תנה לי את כרמך ויהי לי לגן ירק כי הוא קר
קרוב אצל ביתי ואתנה לך תחתיו כרם טוב
ממנו אם טוב בעיניך אתנה לך כסף מחיר ז
זה: ויאמר נבות אל אחאב חלילה לי מיהוד
מתתי את נחלת אבתי לך: ויבא אחאב אל ב
ביתו סר חעף על הדבר אשר דבר אליו נב
נבות היזרעאלי ויאמר לא אתן לך את נחלת
אבתי וישכב על מטתו ויסב את פניו ולא א
אכל לחם: ותבא אליו איזבל אשתו ותדבר
אליו מה זה רוחך סרה ואינך אכל לחם: וי
וידבר אליה כי אדבר אל נבות היזרעאלי וא
ואמר לו תנה לי את כרמך בכסף או אם ח
חפץ אתה ואתנה לך כרם תחתיו ויאמר לא
אתן לך את כרמי: ותאמר אליו

איזבל אשתו אתה עתה תעשה מלוכה על יש
ישראל קום אכל לחם ויטב לבך אני אתן ל
לך את כרם נבות היזרעאלי: ותכתב ספרים
בשם אחאב ותחתם בחתמו ותשלח ספרים
אל הזקנים ואל החרים אשר בעירו היושבים
את נבות: ותכתב בספרים לאמר קראו צום
והשיבו את נבות בראש העם: והשיבו שנים
אנשים בני בליעל נגדו ויעידהו לאמר בר
ברכת אלהים ומלך והוציאהו וסקלהו וימת:
ויעשו אנשי עירו הזקנים והחרים הישבים
בעירו כאשר שלחה אליהם איזבל כאשר כ
כתוב בספרים אשר שלחה אליהם: קראו צ
צום והושיבו את נבות בראש העם: ויבאו
שני האנשים בני בליעל וישבו נגדו ויעידהו
אנשי הבליעל את נבות נגד העם לאמר ברך
נבות אלהים ומלך ויציאהו מחוץ לעיר וים
ויסקלהו באבנים וימת: וישלחו אל איזבל ל
לאמר סקל נבות וימת: ויהי כשמע איזבל כי
סקל נבות וימת ותאמר איזבל אל אחאב קו
קום רש את כרם נבות היזרעאלי אשר מאן
לתת לך בכסף כי אין נבות חי כי אם מת: וי
ויהי כשמע אחאב כי מת נבות רקם אחאב ל
לרדת אל כרם נבות היזרעאלי לרשתו:
ויהי דבר יהוד אל אליהו
התשבי לאמר: קום רד לקראת אחאב מלך
ישראל אשר בשמרון הנה בכרם נבות אשר
ירד שם לרשתו: ודברת אליו לאמר כה אמר
יהוד הרצחת וגם ירשת ודברת אליו לאמר
כה אמר יהוד במקום אשר לקקו הכלבים א
את דם נבות ילקו הכלבים את דמך גם אתה
ויאמר אחאב אל

אליהו המצאתני אויבי ויאמר מצאתי יען ה
התמכרך לעשות הרע בעיני יהוד: הנני מב
מביא אליך רעה ובערתי אחריך והכרתי ל
לאחאב משתין בקיר ועצור ועזוב בישראל:
ונתתי את ביתך כבית ירבעם בן נבט וכבית
בעשא בן אחיה אל הכעס אשר הכעסת ות
ותחטיא את ישראל: וגם לאיזבל דבר יהוד
לאמר הכלבים יאכלו את איזבל בחיל יזר
יזרעאל: המת לאחאב בעיר יאכלו הכלבים
והמת בשדה יאכלו עוף השמים: רק לא היה
כאחאב אשר התמכר לעשות הרע בעיני יד
יהוד אשר הסתה אתו איזבל אשתו: ויתעב
מאד ללכת אחרי הגלולים ככל אשר עשו ה
האמרי אשר הוריש יהוד מפני בני ישראל:
ויהי כשמע אחאב את הדברים האלה ויקרע
את בגדיו וישם שק על בשרו ויצם וישכב ב
בשק ויהלך אט:
ויהי דבר יהוד אל אליהו התשבי לאמר: ה
הראית כי נכנע אחאב מלפני יען כי נכנע מ
מפני לא אביא הרעה בימיו בימי בנו אביא
הרעה על ביתו: וישבו שלש שנים אין מל
מלחמה בין ארם ובין ישראל:
ויהי בשנה השלשית וירד יהושפט מלך יה
יהודה אל מלך ישראל: ויאמר מלך ישראל
אל עבדיו הידעתם כי לנו ראמות גלעד וא
ואנחנו מחשים מקחת אתה מיד מלך ארם:
ויאמר אל יהושפט התלך אתי למלחמה רמ
רמות גלעד ויאמר יהושפט אל מלך ישראל
במוני כמוך כעמי כעמך כסוסי כסוסיך: ויא
ויאמר יהושפט אל מלך ישראל דרש נא כ
כיום את דבר יהוד: ויקבץ מלך ישראל

את הנביאים כארבע מאות איש ויאמר אלי
אלהם האלך אל רמות גלעד למלחמה אם
אחדל ויאמרו עלה ויתן ידוה ביד המלך: וי
ויאמר יהושפט האין פה נביא לידוה עוד ונ
ונדרשה מאתו: ויאמר מלך ישראל אל יהו
יהושפט עוד איש אחד לדרש את ידוה מא
מאתו ואני שנאתיו כי לא יתנבא עלי טוב כי
אם רע מיכיהו בן ימלא ויאמר יהושפט אל י
יאמר המלך כן:
ויקרא מלך ישראל אל סריס אחד ויאמר מ
מהרה מיכיהו בן ימלא: ומלך ישראל ויה
ויהושפט מלך יהודה ישבים איש על כסאו
מלובשים בגדים בגרן פתח שער שמרון וכ
וכל הנביאים מתנבאים לפניהם: ויעש לו צ
צדקיהו בן כנענה קרני ברזל ויאמר כה אם
אמר ידוה באלה תנגח את ארם עד כלותם:
וכל הנביאים נבאים כן לאמר עלה רמות גל
גלעד והצלח ונתן ידוה ביד המלך: והמלאך
אשר הלך לקרא מיכיהו דבר אליו לאמר הנ
הנה נא דברי הנביאים פה אחד טוב אל הם
המלך יהי נא דברך כדבר אחד מהם ודברת
טוב: ויאמר מכיהו חי ידוה כי את אשר יאמר
ידוה אלי אתו אדבר: ויבא אל המלך ויאמר
המלך אליו מיכיהו הנלך אל רמות גלעד לם
למלחמה אם נחדל ויאמר אליו עלה והצלח
ונתן ידוה ביד המלך: ויאמר אליו המלך עד
כמה פעמים אני משביעך אשר לא תדבר א
אלי רק אמת בשם ידוה: ויאמר ראיתי את כ
כל ישראל נפצים אל ההרים כצאן אשר א
אין להם רעה ויאמר ידוה לא אדנים לאלה

ישובו איש לביתו בשלום: ויאמר מלך ישר
ישראל אל יהושפט הלא אמרתי אליך לא י
יתנבא עלי טוב כי אם רע: ויאמר לכן שמע
דבר ידוה ראיתי את ידוה יושב על כסאו וכ
וכל צבא השמים עמד עליו מימינו ומשמאלו:
ויאמר ידוה מי יפתה את אחאב מלך ישראל
ויעל ויפל ברמת גלעד ויאמר זה בכה וזה אמ
אמר בכה: ויצא הרוח ויעמד לפני ידוה ויא
ויאמר אני אפתנו ויאמר ידוה אליו במה: וי
ויאמר אצא והייתי רוח שקר בפי כל נביאיו
ויאמר תפתה וגם תוכל צא ועשה כן: ועתה
הנה נתן ידוה רוח שקר בפי כל נביאיך אלה
וידוה דבר עליך רעה: ויגש צדקיהו בן כנענה
ויכה את מיכיהו על הלחי ויאמר איזה עבר
רוח ידוה מאתי לדבר אתך: ויאמר מיכיהו ר
הנך ראה ביום ההוא אשר תבא חדר בחדר
להחבא: ויאמר מלך ישראל קח את מיכיהו
והשיבהו אל אמון שר העיר ואל יואש בן ה
המלך: ואמרת כה אמר המלך שימו את זה
בית הכלא והאכילהו לחם לחץ ומים לחץ ע
עד באי בשלום: ויאמר מיכיהו אם שב תש
תשוב בשלום לא דבר ידוה בי ויאמר שמעו
עמים כלם:
ויעל מלך ישראל ויהושפט מלך יהודה
רמות גלעד: ויאמר מלך ישראל אל יהוש
יהושפט התחפש ובא במלחמה ואתה לבש
בגדך ויתחפש מלך ישראל ויבא במלחמה:
ומלך ארם צוה את ערי הרכב אשר לו של
שלשים ושנים לאמר לא תלחמו את קטן וא
ואת גדול כי אם את מלך ישראל לבדו: וי

וַיְהִי בְּרֵאוֹת שְׂרֵי הָרֶכֶב אֶת יְהוֹשָׁפָט וְהֵמָּה א
אָמְרוּ אַךְ מֶלֶךְ יִשְׂרָאֵל הוּא וַיָּסֻרוּ עָלָיו לָח
לְהִלָּחֵם וַיִּזְעַק יְהוֹשָׁפָט׃ וַיְהִי בְּרֵאוֹת שְׂרֵי הָר
הָרֶכֶב כִּי לֹא מֶלֶךְ יִשְׂרָאֵל הוּא וַיָּשֻׁבוּ מֵא
מֵאַחֲרָיו׃ וְאִישׁ מָשַׁךְ בַּקֶּשֶׁת לְתֻמּוֹ וַיַּכֶּה אֶת
מֶלֶךְ יִשְׂרָאֵל בֵּין הַדְּבָקִים וּבֵין הַשִּׁרְיָן וַיֹּאמֶר
לְרַכְבּוֹ הָפֵךְ יָדְךָ וְהוֹצִיאֵנִי מִן הַמַּחֲנֶה כִּי הָח
הַלְתִּי׃ וַתַּעֲלֶה הַמִּלְחָמָה בַּיּוֹם הַהוּא וְהַמֶּלֶךְ
הָיָה מֵעָמֵד בַּמֶּרְכָּבָה נֹכַח אֲרָם וַיָּמֶת בָּעֶרֶב
וַיִּצַּק דַּם הַמַּכָּה אֶל חֵיק הָרֶכֶב וַיַּעֲבֹר הַרָּנָה
בַּמַּחֲנֶה כְּבֹא הַשֶּׁמֶשׁ לֵאמֹר אִישׁ אֶל עִירוֹ וְא
וְאֶל אַרְצוֹ׃ וַיָּמֶת הַמֶּלֶךְ וַיָּבֹא שֹׁמְרוֹן וַיִּקְבְּרוּ
אֶת הַמֶּלֶךְ בְּשֹׁמְרוֹן׃ וַיִּשְׁטֹף אֶת הָרֶכֶב עַל ב
בְּרֵכַת שֹׁמְרוֹן וַיָּלֹקּוּ הַכְּלָבִים אֶת דָּמוֹ וְהַזּוֹנֹת
רָחֲצוּ כְּדַבֵּר יְדוָה אֲשֶׁר דִּבֶּר׃ וְיֶתֶר דִּבְרֵי אַח
אַחְאָב וְכָל אֲשֶׁר עָשָׂה וּבֵית הַשֵּׁן אֲשֶׁר בָּנָה ו
וְכָל הֶעָרִים אֲשֶׁר בָּנָה הֲלֹא הֵם כְּתוּבִים עַל
סֵפֶר דִּבְרֵי הַיָּמִים לְמַלְכֵי יִשְׂרָאֵל׃ וַיִּשְׁכַּב אַח
אַחְאָב עִם אֲבֹתָיו וַיִּמְלֹךְ אֲחַזְיָה בְּנוֹ תַּחְתָּיו׃
וַיְהוֹשָׁפָט בֶּן אָסָא
מָלַךְ עַל יְהוּדָה בִּשְׁנַת אַרְבַּע לְאַחְאָב מֶלֶךְ י
יִשְׂרָאֵל׃ יְהוֹשָׁפָט בֶּן שְׁלֹשִׁים וְחָמֵשׁ שָׁנָה ב
בְּמָלְכוֹ וְעֶשְׂרִים וְחָמֵשׁ שָׁנָה מָלַךְ בִּירוּשָׁלָם ו
וְשֵׁם אִמּוֹ עֲזוּבָה בַּת שִׁלְחִי׃ וַיֵּלֶךְ בְּכָל דֶּרֶךְ
אָסָא אָבִיו לֹא סָר מִמֶּנּוּ לַעֲשׂוֹת הַיָּשָׁר בְּעֵינֵי
יְדוָה׃ אַךְ הַבָּמוֹת לֹא סָרוּ עוֹד הָעָם מְזַבְּחִים
וּמְקַטְּרִים בַּבָּמוֹת׃ וַיַּשְׁלֵם יְהוֹשָׁפָט עִם מֶלֶךְ
יִשְׂרָאֵל׃ וְיֶתֶר דִּבְרֵי יְהוֹשָׁפָט וּגְבוּרָתוֹ אֲשֶׁר
עָשָׂה וַאֲשֶׁר נִלְחָם הֲלֹא הֵם כְּתוּבִים עַל סֵפֶר
דִּבְרֵי הַיָּמִים לְמַלְכֵי יְהוּדָה׃ וְיֶתֶר הַקֶּדֶשׁ אֲשֶׁר

נִשְׁאַר בִּימֵי אָסָא אָבִיו בִּעֵר בֶּן הָאָרֶץ׃ וּמֶלֶךְ
אֵין בֶּאֱדוֹם נִצָּב מֶלֶךְ׃ יְהוֹשָׁפָט עָשָׂה אֳנִיּוֹת
תַּרְשִׁישׁ לָלֶכֶת אוֹפִירָה לְזָהָב וְלֹא הָלַךְ כִּי נִשְׁ
נִשְׁבְּרָה אֳנִיּוֹת בְּעֶצְיוֹן גָּבֶר׃ אָז אָמַר אֲחַזְיָהוּ
בֶּן אַחְאָב אֶל יְהוֹשָׁפָט יֵלְכוּ עֲבָדַי עִם עֲבָדֶיךָ
בָּאֳנִיּוֹת וְלֹא אָבָה יְהוֹשָׁפָט׃ וַיִּשְׁכַּב יְהוֹשָׁפָט
עִם אֲבֹתָיו וַיִּקָּבֵר עִם אֲבֹתָיו בְּעִיר דָּוִד אָבִיו
וַיִּמְלֹךְ יְהוֹרָם בְּנוֹ תַּחְתָּיו׃
אֲחַזְיָהוּ בֶּן אַחְאָב מָלַךְ עַל יִשְׂרָאֵל בְּשֹׁמְרוֹן ב
בִּשְׁנַת שְׁבַע עֶשְׂרֵה לִיהוֹשָׁפָט מֶלֶךְ יְהוּדָה וַי
וַיִּמְלֹךְ עַל יִשְׂרָאֵל שְׁנָתַיִם׃ וַיַּעַשׂ הָרַע בְּעֵינֵי
יְדוָה וַיֵּלֶךְ בְּדֶרֶךְ אָבִיו וּבְדֶרֶךְ אִמּוֹ וּבְדֶרֶךְ יָר
יָרְבָעָם בֶּן נְבָט אֲשֶׁר הֶחֱטִיא אֶת יִשְׂרָאֵל׃ וַיַּע
וַיַּעֲבֹד אֶת הַבַּעַל וַיִּשְׁתַּחֲוֶה לוֹ וַיִּכְעַס אֶת יְדוֹ
יְדוָה אֱלֹהֵי יִשְׂרָאֵל בְּכָל אֲשֶׁר עָשָׂה אָבִיו׃ וַי
וַיִּפְשַׁע מוֹאָב בְּיִשְׂרָאֵל אַחֲרֵי מוֹת אַחְאָב׃ וַי
וַיִּפֹּל אֲחַזְיָהוּ בְּעַד הַשְּׁבָכָה בַּעֲלִיָּתוֹ אֲשֶׁר בַּשׁ
בְּשֹׁמְרוֹן וַיָּחֶל וַיִּשְׁלַח מַלְאָכִים וַיֹּאמֶר אֲלֵהֶם
לְכוּ דִרְשׁוּ בְּבַעַל זְבוּב אֱלֹהֵי עֶקְרוֹן אִם אֶחְיֶה
מֵחֳלִי זֶה׃ וּמַלְאַךְ יְדוָה דִּבֶּר אֶל אֵלִיָּהוּ הַתִּשְׁבִּי
קוּם עֲלֵה לִקְרַאת מַלְאָכֵי מֶלֶךְ שֹׁמְרוֹן וְדִבַּר
אֲלֵיהֶם הַמִּבְלִי אֵין אֱלֹהִים בְּיִשְׂרָאֵל אַתֶּם הוֹ
הוֹלְכִים לִדְרֹשׁ בְּבַעַל זְבוּב אֱלֹהֵי עֶקְרוֹן׃ וְלָכֵן
כֹּה אָמַר יְדוָה הַמִּטָּה אֲשֶׁר עָלִיתָ שָׁם לֹא תֵ
תֵרֵד מִמֶּנָּה כִּי מוֹת תָּמוּת וַיֵּלֶךְ אֵלִיָּה׃ וַיָּשֻׁבוּ
הַמַּלְאָכִים אֵלָיו וַיֹּאמֶר אֲלֵהֶם מַה זֶּה שַׁבְתֶּם׃
וַיֹּאמְרוּ אֵלָיו אִישׁ עָלָה לִקְרַאתֵנוּ וַיֹּאמֶר אֵלֵינוּ
לְכוּ שֻׁבוּ אֶל הַמֶּלֶךְ אֲשֶׁר שָׁלַח אֶתְכֶם וְדַב
וְדַבֵּרְתֶּם אֵלָיו כֹּה אָמַר יְדוָה הַמִּבְלִי אֵין אֱלֹהִים
בְּיִשְׂרָאֵל אַתָּה שֹׁלֵחַ לִדְרֹשׁ בְּבַעַל זְבוּב אֱלֹהֵי

עֶקְרוֹן לָכֵן הַמִּטָּה אֲשֶׁר עָלִיתָ שָׁם לֹא תֵרֵד
מִמֶּנָּה כִּי מוֹת תָּמוּת׃ וַיְדַבֵּר אֲלֵהֶם מָה מִשׁ
מִשְׁפַּט הָאִישׁ אֲשֶׁר עָלָה לִקְרַאתְכֶם וַיְדַבֵּר א
אֲלֵיכֶם אֶת הַדְּבָרִים הָאֵלֶּה׃ וַיֹּאמְרוּ אֵלָיו אִי
אִישׁ בַּעַל שֵׂעָר וְאֵזוֹר עוֹר אָזוּר בְּמָתְנָיו וַיֹּא
וַיֹּאמֶר אֵלִיָּה הַתִּשְׁבִּי הוּא׃ וַיִּשְׁלַח אֵלָיו שַׂר
חֲמִשִּׁים וַחֲמִשָּׁיו וַיַּעַל אֵלָיו וְהִנֵּה יוֹשֵׁב עַל ר
רֹאשׁ הָהָר וַיְדַבֵּר אֵלָיו אִישׁ הָאֱלֹהִים הַמֶּלֶךְ
דִּבֶּר רֵדָה׃ וַיַּעֲנֶה אֵלִיָּהוּ וַיְדַבֵּר אֶל שַׂר הַחַמ
הַחֲמִשִּׁים אִם אִישׁ אֱלֹהִים אָנִי תֵּרֵד אֵשׁ מִן
הַשָּׁמַיִם וְתֹאכַל אֹתְךָ וְאֶת חֲמִשֶּׁיךָ וַתֵּרֶד אֵשׁ
מִן הַשָּׁמַיִם וַתֹּאכַל אֹתוֹ וְאֶת חֲמִשָּׁיו׃ וַיָּשֻׁב וַי
וַיִּשְׁלַח אֵלָיו שַׂר חֲמִשִּׁים אַחֵר וַחֲמִשָּׁיו וַיַּעַן וַי
וַיְדַבֵּר אֵלָיו אִישׁ הָאֱלֹהִים כֹּה אָמַר הַמֶּלֶךְ מ
מְהֵרָה רֵדָה׃ וַיַּעַן אֵלִיָּה וַיְדַבֵּר אֲלֵהֶם אִם אִי
אִישׁ הָאֱלֹהִים אָנִי תֵּרֵד אֵשׁ מִן הַשָּׁמַיִם וְתֹא
וְתֹאכַל אֹתְךָ וְאֶת חֲמִשֶּׁיךָ וַתֵּרֶד אֵשׁ אֱלֹהִים
מִן הַשָּׁמַיִם וַתֹּאכַל אֹתוֹ וְאֶת חֲמִשָּׁיו׃ וַיָּשֻׁב
וַיִּשְׁלַח שַׂר חֲמִשִּׁים שְׁלִשִׁים וַחֲמִשָּׁיו וַיַּעַל וַי
וַיָּבֹא שַׂר הַחֲמִשִּׁים הַשְּׁלִשִׁי וַיִּכְרַע עַל בִּרְכָּיו
לְנֶגֶד אֵלִיָּהוּ וַיִּתְחַנֵּן אֵלָיו וַיְדַבֵּר אֵלָיו אִישׁ ה
הָאֱלֹהִים תִּיקַר נָא נַפְשִׁי וְנֶפֶשׁ עֲבָדֶיךָ אֵלֶּה ח
חֲמִשִּׁים בְּעֵינֶיךָ׃ הִנֵּה יָרְדָה אֵשׁ מִן הַשָּׁמַיִם
וַתֹּאכַל אֶת שְׁנֵי שָׂרֵי הַחֲמִשִּׁים הָרִאשֹׁנִים
וְאֶת חֲמִשֵּׁיהֶם וְעַתָּה תִּיקַר נַפְשִׁי בְּעֵינֶיךָ׃ וַי
וַיְדַבֵּר מַלְאַךְ יְדוָה אֶל אֵלִיָּהוּ רֵד אִתּוֹ אַל תִּ
תִּירָא מִפָּנָיו וַיָּקָם וַיֵּרֶד אִתּוֹ אֶל הַמֶּלֶךְ׃ וַיְדַבֵּר
אֵלָיו כֹּה אָמַר יְדוָה יַעַן אֲשֶׁר שָׁלַחְתָּ מַלְאָכִים
לִדְרֹשׁ בְּבַעַל זְבוּב אֱלֹהֵי עֶקְרוֹן הַמִּבְלִי אֵין א
אֱלֹהִים בְּיִשְׂרָאֵל לִדְרֹשׁ בִּדְבָרוֹ לָכֵן הַמִּטָּה

אֲשֶׁר עָלִיתָ שָׁם לֹא תֵרֵד מִמֶּנָּה כִּי מוֹת תָּמוּת׃
וַיָּמֶת כִּדְבַר יְדוָה אֲשֶׁר דִּבֶּר אֵלִיָּהוּ וַיִּמְלֹךְ י
יְהוֹרָם תַּחְתָּיו בִּשְׁנַת שְׁתַּיִם לִיהוֹרָם בֶּן יְהוֹשׁ
יְהוֹשָׁפָט מֶלֶךְ יְהוּדָה כִּי לֹא הָיָה לוֹ בֵּן׃ וַיֶּתֶר
דִּבְרֵי אֲחַזְיָהוּ אֲשֶׁר עָשָׂה הֲלֹא הֵמָּה כְּתוּבִים
עַל סֵפֶר דִּבְרֵי הַיָּמִים לְמַלְכֵי יִשְׂרָאֵל׃
2 וַיְהִי בְּהַעֲלוֹת יְדוָה אֶת אֵלִיָּהוּ
בַּסְּעָרָה הַשָּׁמַיִם וַיֵּלֶךְ אֵלִיָּהוּ וֶאֱלִישָׁע מִן הַג
הַגִּלְגָּל׃ וַיֹּאמֶר אֵלִיָּהוּ אֶל אֱלִישָׁע שֵׁב נָא פֹּה
כִּי יְדוָה שְׁלָחַנִי עַד בֵּיתְאֵל וַיֹּאמֶר אֱלִישָׁע חַי
יְדוָה וְחֵי נַפְשְׁךָ אִם אֶעֶזְבֶךָ וַיֵּרְדוּ בֵּיתְאֵל׃ וַי
וַיֵּצְאוּ בְּנֵי הַנְּבִיאִים אֲשֶׁר בֵּיתְאֵל אֶל אֱלִישָׁע
וַיֹּאמְרוּ אֵלָיו הַיָּדַעְתָּ כִּי הַיּוֹם יְדוָה לֹקֵחַ אֶת
אֲדֹנֶיךָ מֵעַל רֹאשֶׁךָ וַיֹּאמֶר גַּם אֲנִי יָדַעְתִּי הַח
הֶחֱשׁוּ׃ וַיֹּאמֶר לוֹ אֵלִיָּהוּ אֱלִישָׁע שֵׁב נָא פֹּה כ
כִּי יְדוָה שְׁלָחַנִי יְרִיחוֹ וַיֹּאמֶר חַי יְדוָה וְחֵי נַפ
נַפְשְׁךָ אִם אֶעֶזְבֶךָ וַיָּבֹאוּ יְרִיחוֹ׃ וַיִּגְשׁוּ בְּנֵי ה
הַנְּבִיאִים אֲשֶׁר בִּירִיחוֹ אֶל אֱלִישָׁע וַיֹּאמְרוּ א
אֵלָיו הַיָּדַעְתָּ כִּי הַיּוֹם יְדוָה לֹקֵחַ אֶת אֲדֹנֶיךָ מ
מֵעַל רֹאשֶׁךָ וַיֹּאמֶר גַּם אֲנִי יָדַעְתִּי הַחֲשׁוּ׃ וַי
וַיֹּאמֶר לוֹ אֵלִיָּהוּ שֵׁב נָא פֹּה כִּי יְדוָה שְׁלָחַנִי ה
הַיַּרְדֵּנָה וַיֹּאמֶר חַי יְדוָה וְחֵי נַפְשְׁךָ אִם אֶעֶז
אֶעֶזְבֶךָ וַיֵּלְכוּ שְׁנֵיהֶם׃ וַחֲמִשִּׁים אִישׁ מִבְּנֵי הַנ
הַנְּבִיאִים הָלְכוּ וַיַּעַמְדוּ מִנֶּגֶד מֵרָחוֹק וּשְׁנֵיהֶם
עָמְדוּ עַל הַיַּרְדֵּן׃ וַיִּקַּח אֵלִיָּהוּ אֶת אַדַּרְתּוֹ וַיַּג
וַיִּגְלֹם וַיַּכֶּה אֶת הַמַּיִם וַיֵּחָצוּ הֵנָּה וְהֵנָּה וַיַּעַבְרוּ
שְׁנֵיהֶם בַּחֲרָבָה׃ וַיְהִי בְּעָבְרָם וְאֵלִיָּהוּ אָמַר אֶל
אֱלִישָׁע שְׁאַל מָה אֶעֱשֶׂה לָךְ בְּטֶרֶם אֵלָקַח מ
מֵעִמָּךְ וַיֹּאמֶר אֱלִישָׁע וַיְהִי נָא פִּי שְׁנַיִם בְּרוּחֲךָ
אֵלָי׃ וַיֹּאמֶר הִקְשִׁית לִשְׁאֹל אִם תִּרְאֶה

ג

אתי לקח מאתך יהי לך כן ואם אין לא יהיה :
ויהי המה הלכים הלך ודבר והנה רכב אש ו
וסוסי אש ויפרידו בין שניהם ויעל אליהו בס
בסערה השמים : ואלישע ראה והוא מצעק
אבי אבי רכב ישראל ופרשיו ולא ראהו עוד
ויחזק בבגדיו ויקרעם לשנים קרעים : ויהי
את אדרת אליהו אשר נפלה מעליו וישב וע
ויעמד על שפת הירדן : ויקח את אדרת א
אליהו אשר נפלה מעליו ויכה את המים וא
ויאמר איה יהוה אלהי אליהו אף הוא ויכה
את המים ויחצו הנה והנה ויעבר אלישע : וי
ויראהו בני הנביאים אשר בירחו מנגד וא
ויאמרו נחה רוח אליהו על אלישע ויבאו לק
לקראתו וישתחוו לו ארצה : ויאמרו אליו ה
הנה נא יש את עבדיך חמשים אנשים בני ח
חיל ילכו נא ויבקשו את אדנך פן נשאו רוח
יהוה וישליכהו באחד ההרים או באחת הג
הגאיות ויאמר לא תשלחו : ויפצרו בו עד
בוש ויאמר שלחו וישלחו חמשים איש ויבק
ויבקשו שלשה ימים ולא מצאהו : וישבו א
אליו והוא יושב בירחו ויאמר אלהם הלא א
אמרתי אליכם אל תלכו :
ויאמרו אנשי העיר אל אלישע
הנה נא מושב העיר טוב כאשר אדני ראה ו
והמים רעים והארץ משכלת : ויאמר קחו לי
צלוחית חדשה ושימו שם מלח ויקחו אליו :
ויצא אל מוצא המים וישלך שם מלח ויאמר
כה אמר יהוה רפאתי למים האלה ולא יהיה
משם עוד מות ומשכלת : וירפו המים עד הי
היום הזה כדבר אלישע אשר דבר : ויעל מ

משם בית אל והוא עלה בדרך ונערים קטנים
יצאו מן העיר ויתקלסו בו ויאמרו לו עלה ק
קרח עלה קרח : ויפן אחריו ויראם ויקללם ב
בשם יהוה ותצאנה שתים דבים מן היער ו
ותבקענה מהם ארבעים ושני ילדים : וילך מ
משם אל הר הכרמל ומשם שב שמרון :
ויהורם בן אחאב
מלך על ישראל בשמרון בשנת שמנה עש
עשרה ליהושפט מלך יהודה וימלוך שתים
עשרה שנה : ויעשה הרע בעיני יהוה רק לא
באביו וכאמו ויסר את מצבת הבעל אשר ע
עשה אביו : רק חטאת ירבעם בן נבט אשר
החטיא את ישראל דבק לא סר ממנה :
ומשע מלך מואב היה
נקד והשיב למלך ישראל מאה אלף כרים ו
ומאה אלף אלים צמד : ויהי במות אחאב וי
ויפשע מלך מואב במלך ישראל : ויצא הם
המלך יהורם ביום ההוא משמרון ויפקד א
את כל ישראל : וילך וישלח אל יהושפט מ
מלך יהודה לאמר מלך מואב פשע בי הת
התלך אתי אל מואב למלחמה ויאמר אעלה
כמוני כמוך כעמי כעמך כסוסי כסוסך : וא
ויאמר איזה הדרך נעלה ויאמר דרך מדבר
אדום : וילך מלך ישראל ומלך יהודה ומלך
אדום ויסבו דרך שבעת ימים ולא היה מים
למחנה ולבהמה אשר ברגלהם : ויאמר מ
מלך ישראל אהה כי קרא יהוה לשלשת הם
המלכים האלה לתת אתם ביד מואב : ויאמר
יהושפט האין פה נביא ליהוה ונדרשה את
יהוה מאתו ויען אחד מעבדי מלך

ישראל ויאמר פה אלישע בן שפט אשר יצ
יצק מים על ידי אליהו : ויאמר יהושפט יש
אתו דבר יהוה וירדו אליו מלך ישראל ויה
ויהושפט ומלך אדום : ויאמר אלישע אל מ
מלך ישראל מה לי ולך לך אל נביאי אביך ו
ואל נביאי אמך ויאמר לו מלך ישראל אל כי
קרא יהוה לשלשת המלכים האלה לתת אתם
ביד מואב : ויאמר אלישע חי יהוה צבאות
אשר עמדתי לפניו כי לולי פני יהושפט מלך
יהודה אני נשא אם אביט אליך ואם אראך :
ועתה קחו לי מנגן והיה כנגן המנגן ותהי עליו
יד יהוה : ויאמר כה אמר יהוה עשה הנחל ה
הזה גבים גבים : כי כה אמר יהוה לא תראו
רוח ולא תראו גשם והנחל ההוא ימלא מים
ושתיתם אתם ומקניכם ובהמתכם : ונקל זאת
בעיני יהוה ונתן את מואב בידכם : והכיתם כ
כל עיר מבצר וכל עיר מבחור וכל עץ טוב ת
תפילו וכל מעיני מים תסתמו וכל החלקה ה
הטובה תכאיבו באבנים : ויהי בבקר כעלות
המנחה והנה מים באים מדרך אדום ותמלא
הארץ את המים : וכל מואב שמעו כי עלו ה
המלכים להלחם בם ויצעקו מכל חגר חגו
חגורה ומעלה ויעמדו על הגבול : וישכימו ב
בבקר והשמש זרחה על המים ויראו מואב
מנגד את המים אדומים כדם : ויאמרו דם זה
החרב נחרבו המלכים ויכו איש את רעהו ו
ועתה לשלל מואב : ויבאו אל מחנה ישראל
ויקומו ישראל ויכו את מואב וינוסו מפניהם
ויכו בה והכות את מואב והערים יהרסו וכל

חלקה טובה ישליכו איש אבנו ומלאוה וכל
מעין מים יסתמו וכל עץ טוב יפלו עד הש
השאיר אבניה בקיר חרשת ויסבו הקלעים ו
ויכוה : וירא מלך מואב כי חזק ממנו המלחמה
ויקח אתו שבע מאות איש שלף חרב להב
להבקיע אל מלך אדום ולא יכלו : ויקח את
בנו הבכור אשר ימלוך תחתיו ויעלהו עלה
על החמה ויהי קצף גדול על ישראל ויסעו
מעליו וישבו לארץ :
ואשה אחת מנשי בני הנביאים צעקה
אל אלישע לאמר עבדך אישי מת ואתה יד
ידעת כי עבדך היה ירא את יהוה והנשה ב
בא לקחת את שני ילדי לו לעבדים : ויאמר א
אליה אלישע מה אעשה לך הגידי לי מה יש
לך בבית ותאמר אין לשפחתך כל בבית כי א
אם אסוך שמן : ויאמר לכי שאלי לך כלים
מן החוץ מאת כל שכניכי כלים רקים אל ת
תמעטי : ובאת וסגרת הדלת בעדך ובעד בנ
בניך ויצקת על כל הכלים האלה והמלא תס
תסיעי ותלך מאתו ותסגר הדלת בעדה ובעד
בניה הם מגישים אליה והיא מוצקת : ויהי כ
כמלאת הכלים ותאמר אל בנה הגישה אלי
עוד כלי ויאמר אליה אין עוד כלי ויעמד הש
השמן : ותבא ותגד לאיש האלהים ויאמר ל
לכי מכרי את השמן ושלמי את נשיכי ואת וב
ובניכי תחיי בנותר : ויהי היום ויעבר
אלישע אל שונם ושם אשה גדולה ותחזק בו
לאכל לחם ויהי מדי עברו יסור שמה לאכל
לחם : ותאמר אל אישה הנה נא ידעתי

כי איש אלהים קדוש הוא עבר עלינו תביד
נעשה נא עלית קיר קטנה ונשים לו שם מט
וכסא ושלחן וכסא ומנורה והיה בבאו אלינו
יסור שמה: ויהי היום ויבא שמה ויסר אל ה
העליה וישכב שמה: ויאמר אל גחזי נערו ק
קרא לשונמית הזאת ויקרא לה ותעמד לפניו:
ויאמר לו אמר נא אליה הנה חרדת אלינו א
את כל החרדה הזאת מה לעשות לך היש ל
דבר לך אל המלך או אל שר הצבא ותא
ותאמר בתוך עמי אנכי ישבת: ויאמר ומה ל
לעשות לה ויאמר גחזי אכל בן אין לה ואי
האשה זקן: ויאמר קרא לה ויקרא לה ותע
ותעמד בפתח: ויאמר למועד הזה כעת חיה
אתי חבקת בן ותאמר אל אדני איש האלהים
אל תכזב בשפחתך: ותהר האשה ותלד בן לם
למועד הזה כעת חיה אשר דבר אליה אלי
אלישע: ויגדל הילד ויהי היום ויצא אלא
אביו אל הקצרים: ויאמר אל אביו ראשי ר
ראשי ויאמר אל הנער שאהו אל אמו: וישׂ
וישׂאהו ויביאהו אל אמו וישב על ברכיה עד־
הצהרים וימת: ותעל ותשכבהו על מטת א
איש האלהים ותסגר בעדו ותצא: ותקרא א
אל אישה ותאמר שלחה נא לי אחד מן הנע
הנערים ואחת האתנת וארצה עד־איש ה
האלהים ואשובה: ויאמר מדוע את הולכת
אליו היום לא חדש ולא שבת ותאמר שלום:
ותחבש האתן ותאמר אל נערה נהג ולך א
אל תעצר לי לרכב כי־אם אמרתי אליך: ותלך
ותבא אל איש האלהים אל הר הכרמל ויהי
כראות איש האלהים אותה מנגד ויאמר אל

גחזי נערו הנה השונמית הלזו: ועתה רוץ נא
לקראתה ואמר לה השלום לך השלום לא
לאישך השלום לילד ותאמר שלום: ותבא
אל איש האלהים אל ההר ותחזק ברגליו וג
רגש גחזי להדפה ויאמר איש האלהים הר
דרפה לה כי־נפשה מרה לה וה׳ העלים מ
ממני ולא הגיד לי: ותאמר השאלתי בן מאת
אדני הלא אמרתי לא תשלה אתי: ויאמר ת
לחזי חגר מתניך וקח משענתי בידך ולך כי
תמצא איש לא תברכנו וכי יברכך איש לא
תענינו ושמת משענתי על־פני הנער: ותאמר
אם הנער חי ידוה וחי נפשך אם אעזבך ויק
ויקם וילך אחריה: וגחזי עבר לפניהם וישם
את המשענת על־פני הנער ואין קול ואין קש
קשב וישב לקראתו ויגד לו לאמר לא הקיץ
הנער: ויבא אלישע הביתה והנה הנער מת
מיטתו על־מטתו: ויבא ויסגר הדלת בעד ש
שניהם ויתפלל אל ידוה: ויעל וישכב על הי
הילד וישם פיו על־פיו ועיניו על־עיניו וכפיו
על־כפיו ויגהר עליו ויחם בשר הילד: וישב ו
וילך בבית אחת הנה ואחת הנה ויעל ויגהר
עליו והזורד הנער עד שבע פעמים ויפקח ה
הנער את־עיניו: ויקרא אל גחזי ויאמר קרא
אל השונמית הזאת ויקראה ותבא אליו ות
ויאמר שאי בנך: ותבא ותפל על־רגליו ות
ותשתחו ארצה ותשא את בנה ותצא: ואלי
ואלישע שב הגלגלה והרעב בארץ ובני הנ
הנביאים ישבים לפניו ויאמר לנערו שפת ה
הסיר הגדלה ובשל נזיד לבני הנביאים: ויצא
אחד אל השדה ללקט ארות ומצא גפן שד

שדה וילקט מפקעת שדה מלא בגדו
ויבא ויפלח אל סיר הנזיד כי לא ידעו: ויצקו
לאנשים לאכל ויהי באכלם מהנזיד והמה
צעקו ויאמרו מות בסיר איש האלהים ולא י
יכלו לאכל: ויאמר וקחו קמח וישלך אל הס
הסיר ויאמר צק לעם ויאכלו ולא היה דבר ר
רע בסיר: ואיש
בא מבעל שלישה ויבא לאיש האלהים לחם
בכורים עשרים לחם שערים וכרמל בצקל
בציקלנו ויאמר תן לעם ויאכלו: ויאמר מש
משרתו מה אתן זה לפני מאה איש ויאמר תן
לעם ויאכלו כי־כה אמר ידוה אכל והותר: ו
ויתן לפניהם ויאכלו ויותרו כדבר ידוה:
נעמן שר צבא מלך ארם
היה איש גדול לפני אדניו ונשא פנים כי־ב
נתן ידוה תשועה לארם והאיש היה גבור ח
חיל מצורע: וארם יצאו גדודים וישבו מ
מארץ ישראל נערה קטנה ותהי לפני אשת נ
נעמן: ותאמר אל גברתה אחלי אדני לפני ה
הנביא אשר בשומרון אז יאסף אתו מצר
מצרעתו: ויבא ויגד לאדניו לאמר כזאת וכ
וכזאת דברה הנערה אשר מארץ ישראל: ו
ויאמר מלך ארם לך בא ואשלחה ספר אל מ
מלך ישראל וילך ויקח בידו עשר ככרי כסף
וששת אלפים זהב ועשרת חלפות בגדים: ו
ויבא הספר אל מלך ישראל לאמר ועתה כב
כבא הספר הזה אליך הנה שלחתי אליך את
נעמן עבדי ואספתו מצרעתו: ויהי כקרא מ
מלך ישראל את הספר ויקרע את בגדיו ויא
ויאמר האלהים אני להמית ולהחיות כי־זה ש

שלח אלי לאסף איש מצרעתו כי־אך דעו־נא
וראו כי־מתאנה הוא לי: ויהי כשמע אלישע
איש האלהים כי קרע מלך ישראל את בגדיו
וישלח אל המלך לאמר למה קרעת את בג
בגדיך יבא נא אלי וידע כי־יש נביא בישראל
ויבא נעמן בסוסיו וברכבו ויעמד פתח הבית
לאלישע: וישלח אליו אלישע שלאך לאמר
הלך ורחצת שבע פעמים בירדן וישב בשרך
לך וטהר: ויקצף נעמן וילך ויאמר הנה א
אמרתי אלי יצא יצא ועמד וקרא בשם ידוה
אלהיו והניף ידו אל המקום ואסף המצורע
הלא טוב אמנה ופרפר נהרות דמשק מכל
מימי ישראל הלא ארחץ בהם וטהרתי וימן
וילך בחמה: ויגשו עבדיו וידברו אליו ויאמרו
אבי דבר גדול הנביא דבר אליך הלא תעשה
ואף כי־אמר אלך רחץ וטהר: וירד וטבל
בירדן שבע פעמים כדבר איש האלהים וש
וישב בשרו כבשר נער קטן וישהר: וישב א
אל איש האלהים הוא וכל מחנהו ויבא וע
ויעמד לפניו ויאמר הנה נא ידעתי כי־אין א
אלהים בכל הארץ כי־אם בישראל ועתה קח
נא ברכה מאת עבדך: ויאמר חי ידוה אשר־
עמדתי לפניו אם אקח ויפצר בו לקחת ום
ומאן: ויאמר נעמן ולא יתן נא לעבדך מ
משא צמד פרדים אדמה כי לא יעשה עוד
עבדך עלה וזבח לאלהים אחרים כי אם לי
לידוה: לדבר הזה יסלח ידוה לעבדך בבוא
אדני בית רמון להשתחות שמה והוא נשע
על־ידי והשתחויתי בית רמון בהשתחויתי ב
בית רמון יסלח ידוה לעבדך כדבר הזה: ו

ויאמר לו לך לשלום וילך ממתי בבית ארן׃
ויאמר גחזי נעל
אלישע איש האלהים הנה החשך ארני את
נעמן הארמי הזה מקחת מידו את אשר הכ
הביא חי יהוה כי אם רצתי אחריו ולקחתי מ
מאתו מאומה וירדף גחזי אחרי נעמן וירא
נעמן רץ אחריו ויפל מעל המרכבה לקראתו
ויאמר השלום ויאמר שלום אדני שלחני
לאמר הנה עתה זה באו אלי משני נערים מה
מדר אפרים מבני הנביאים תנה נא להם כ
כפר כסף ושתי חלפות בגדים ויאמר נעמן
הואל קח כפרים ויפרץ בו ויצר כפרים בשנ
בשני חלפות בגדים ויתן אל
שני נעריו וישאו לפניו ויבא אל העפל ויק
ויקח מידם ויפקד בבית וישלח את האנשים
וילכו והוא בא ויעמד אל אדניו ויאמר א
אליו אלישע מאין גחזי ויאמר לא הלך עב
עבדך אנה ואנה ויאמר אליו לא לבי הלך
כאשר הפך איש מעל מרכבתו לקראתך ה
העת לקחת את הכסף ולקחת בגדים וזתים ו
וכרמים וצאן ובקר ועבדים ושפחות ויצרעת
נעמן תדבק בך ובזרעך לעולם ויצא מלפניו
מצורע כשלג׃ ויאמרו
בני הנביאים אל אלישע הנה נא המקום א
אשר אנחנו ישבים שם לפניך צר ממנו ׃ נ
נלכה נא עד הירדן ונקחה משם איש קורה
אחת ונעשה לנו שם מקום לשבת שם ויא
ויאמר לכו ׃ ויאמר האחד הואל נא ולך את
עבדך ויאמר אני אלך ׃ וילך אתם ויבאו ה
הירדנה ויגזרו העצים ׃ והי האחד מפלת

הקורה ואת הברזל נפל אל המים ויצעק
ויאמר אהה אדני והוא שאול ׃ ויאמר איש
האלהים אנה נפל ויראהו את המקום ויקצב
עץ וישלך שמה ויצף הברזל ׃ ויאמר ארם
לך וישלח ידו ויקחהו ׃
וכלך ארם היה נלחם בישראל ויועץ
אל עבדיו לאמר אל מקום פלוני אלמני תח
תנחתי ׃ וישלח איש
האלהים אל מלך ישראל לאמר השמר מע
מעבר במקום הזה כי שם ארם נחתים ׃ וש
וישלח מלך ישראל אל המקום אשר אמר לו
איש האלהים והזהרה ונשמר שם ולא אחת
ולא שתים ׃ ויסער לב מלך ארם על הדבר
הזה ויקרא אל עבדיו ויאמר אלהם הלא תג
תגידו לי מי משלנו אל מלך ישראל ׃ ויאמר א
אחד מעבדיו לא אדני המלך כי אלישע הנ
הנביא אשר בישראל יגיד למלך ישראל א
את הדברים אשר תדבר בחדר משכבך ׃ ו
ויאמר לכו וראו איפוא הוא ואשלחה ואקחהו
ויגד לו לאמר הנה בדתן ׃ וישלח שמה סו
סוסים ורכב וחיל כבד ויבאו לילה ויקפו על
העיר ׃ וישכם משרת איש האלהים לקום ו
ויצא והנה חיל סובב את העיר וסוס ורכב ו
ויאמר נערו אליו אהה אדני איכה נעשה ׃ ו
ויאמר אל תירא כי רבים אשר אתנו מאשר
אתם ׃ ויתפלל אלישע
ויאמר יהוה פקחנא את עיניו וירא ויפקח
יהוה את עיני הנער וירא והנה ההר מלא סו
סוסים ורכב אש סביבות אלישע ׃ וירדו אליו
ויתפלל אלישע אל יהוה ויאמר יהוה הך נא

את הגוי הזה בסנורים ויכם בסנורים כדבר
אלישע ׃ ויאמר אלישע אלהם לא זה הדרך
ולא זה העיר לכו אחרי ואוליכה אתכם אל
האיש אשר תבקשון ויולך אתם שמרונה ׃ ו
ויהי כבואם שמרון ויאמר אלישע יהוה פקח
נא את עיני אלה ויראו ויפקח יהוה את ע
עיניהם ויראו והנה בתוך שמרון ׃ ויאמר מלך
ישראל אל אלישע בראותו אתם האבה אב
אכה אבי ׃ ויאמר לא תכה האשר שבית בח
בחרבך ובקשתך אתה תכה שים לחם ומים
לפניהם ויאכלו וישתו וילכו אל אדניהם ׃ ו
ויכרה להם כרה גדולה ויאכלו וישתו וישל
וישלחם וילכו אל אדניהם ולא יספו עוד גדו
גדודי ארם לבא בארץ ישראל ׃
ויהי אחרי כן ויקבץ
בן הדד מלך ארם את כל מחנהו ויעל ויצר
על שמרון ׃ ויהי רעב גדול בשמרון והנה צ
צרים עליה עד היות ראש חמור בשמנים כ
כסף ורבע הקב חריונים בחמשה בסף ׃ ו
ויהי מלך ישראל עבר על החמה ואשה צע
צעקה אליו לאמר הושיעה אדני המלך ׃ ויאמר
אל ישיעך יהוה מאין אושיעך הגן הגרן א
או מן היקב ׃ ויאמר לה המלך מה לך ותאמר
האשה הזאת אמרה אלי תני את בנך ונאכ
ונאכלנו היום ואת בני נאכל מחר ׃ ונבשל א
את בני ונאכלהו ׃ ואמר אליה ביום האחרת
תני את בנך ונאכלנו ׃ ותחבא את בנה ׃ ויהי
כשמע המלך את דברי האשה ויקרע את ב
בגדיו והוא עבר על החמה וירא העם והנה
השק על בשרו מבית ׃ ויאמר כה יעשה לי א
אלהים וכה יסף אם יעמד ראש אלישע בן
שפט עליו היום ׃ ואלישע ישב בביתו והזק
והזקנים ישבים אתו וישלח איש מלפניו בט
בטרם יבא המלאך אליו והוא אמר אל הזק
הזקנים הראיתם כי שלח בן המרצח הזה ל
להסיר את ראשי ראו כבא המלאך סגרו הד
הדלת והלחצתם אתו בדלת הלא קול רגלי א
אדניו אחריו עודנו מדבר עמם והנה המל
המלאך ירד אליו ויאמר הנה את הרעה ה
מאת יהוה מה אוחיל ליהוה עוד ׃ ויאמר א
אלישע שמעו דבר יהוה כה אמר יהוה כעת
מחר סאה סלת בשקל וסאתים שעורים בש
בשקל בשער שמרון ׃ ויען השלישי אשר הם
המלך נשען על ידו את איש האלהים ויא
ויאמר הנה יהוה עשה ארבות בשמים הי
היהיה הדבר הזה ויאמר הנך ראה בעיניך
ומשם לא תאכל ׃
וארבעה אנשים היו מצרעים פתח הש
השער ויאמרו איש אל רעהו מה אנחנו ישׁ
ישבים פה עד מתנו ׃ אם אמרנו נבא העיר
והרעב בעיר ומתנו שם ואם ישבנו פה ומ
ומתנו ועתה לכו ונפלה אל מחנה ארם אם יח
יחיונו נחיה ואם ימיתנו ומתנו ׃ ויקמו בנשף
לבא אל מחנה ארם ויבאו עד קצה מחנה
ארם והנה אין שם איש ׃ ואדני השמיע את
מחנה ארם קול רכב קול סוס קול חל גדול
ויאמרו איש אל אחיו הנה שכר עלינו מלך ׃
ישראל את מלכי החתים ואת מלכי מצרים
לבא עלינו ׃ ויקמו ויגסו בנשף ויעזבו את א
אהליהם ואת סוסיהם ואת חמוריהם המחנה

כאשר היא וינסו אל נפשם: ויבאו המצור
המצורעים האלה עד קצה המחנה ויבאו א
אל אהל אחד ויאכלו וישתו וישאו משם כ
כסף וזהב ובגדים וילכו ויטמנו וישובו ויבא
ויבאו אל אהל אחר וישאו משם וילכו ויטמנו
ויטמנו: ויאמרו איש אל רעהו לא כן אנחנו
עשים היום הזה יום בשרה הוא ואנחנו מח
מחשים וחכינו עד אור הבקר ומצאנו עון וע
ועתה לכו ונבאה ונגידה בית המלך: ויבאו
ויקראו אל שער העיר ויגידו להם לאמר ב
באנו אל מחנה ארם והנה אין שם איש וקול
ארם כי אם הסוס אסור והחמור אסור ואה
ואהלים כאשר המה: ויקרא השערים ויגידו
בית המלך פנימה: ויקם המלך לילה ויאמר
אל עבדיו אגידה נא לכם את אשר עשו לנו
ארם ידעו כי רעבים אנחנו ויצאו מן המחנה
להחבא בהשדה לאמר כי יצאו מן העיר וכש
ונתפשם חיים ואל העיר נבא: ויען אחד מע
מעבדיו ויאמר ויקחו נא חמשה מן הסוסים
הנשארים אשר נשארו בה הנם ככל ההמון
ישראל אשר נשארו בה הנם ככל המון ישר
ישראל אשר תמו ונשלחה ונראה: ויקחו שני
רכב סוסים וישלח המלך אחרי מחנה ארם ל
לאמר לכו וראו: וילכו אחריהם עד הירדן ו
והנה כל הדרך מלאה בגדים וכלים אשר ה
השליכו ארם בהחפזם וישובו המלאכים ויג
ויגידו למלך: ויצא העם ויבזו את מחנה ארם
ויהי סאה סלת בשקל וסאתים שערים בשקל
כדבר ידוה: והמלך הפקיד את השליש אש
אשר נשען על ידו על השער וירמסהו העם

בשער וימת כאשר דבר איש האלהים אשר
דבר בדרת המלך אליו: ויהי כדבר איש הא
האלהים אל המלך לאמר סאתים שערים ב
בשקל וסאה סלת בשקל יהיה כעת מחר בש
בשער שמרון: ויען השליש את איש האל
האלהים ויאמר והנה ידוה עשה ארבות ב
בשמים היהיה הדבר הזה ויאמר הנך ראה
בעיניך ומשם לא תאכל: ויהי לו כן וירמסו
אתו העם בשער וימת:

ואלישע דבר אל האשה אשר החיה א
את בנה לאמר קומי ולכי את וביתך וגורי ב
באשר תגורי כי קרא ידוה לרעב וגם בא אל
הארץ שבע שנים: ותקם האשה ותעש כדבר
איש האלהים ותלך היא וביתה ותגר בארץ
פלשתים שבע שנים: ויהי מקצה שבע שנים
ותשב האשה מארץ פלשתים ותצא לצעק א
אל המלך אל ביתה ואל שדה: והמלך מד
מדבר אל גחזי נער איש האלהים לאמר ספ
ספרה נא לי את כל הגדולות אשר עשה א
אלישע: ויהי הוא מספר למלך את אשר ה
החיה את המת והנה האשה אשר החיה את
בנה צעקת אל המלך על ביתה ועל שדה וי
ויאמר גחזי אדני המלך זאת האשה וזה בנה
אשר החיה אלישע: וישאל המלך לאשה ות
ותספר לו ויתן לה המלך סרים אחד לאמר ה
השב את כל אשר לה ואת כל תבואת הש
השדה מיום עזבה את הארץ ועד עתה: ויב
ויבא אלישע דמשק ובן הדד מלך ארם חל
חלה ויגד לו לאמר בא איש האלהים עד ה
הנה: ויאמר המלך אל חזה אל קח בידך מנ

מנחה ולך לקראת איש האלהים ודרשת את
ידוה מאתו לאמר האחיה מחלי זה: וילך חז
הזהאל לקראתו ויקח מנחה בידו וכל טוב ד
דמשק משא ארבעים גמל ויבא ויעמד לפניו
ויאמר בנך בן הדד מלך ארם שלחני אליך
לאמר האחיה מחלי זה: ויאמר אליו אלישע
לך אמר לא חיה תחיה והראני ידוה כי מות
ימות: ויעמד על פניו וישם עד בוש ויבך איש
האלהים ויאמר חזהאל מדוע אדני בכה ויא
ויאמר כי ידעתי את אשר תעשה לבני ישר
ישראל רעה מבצריהם תשלח באש ובח
ובחוריהם בחרב תהרג ועלליהם תרטש וה
והרותיהם תבקע: ויאמר חזהאל כי מה עב
עבדך הכלב כי יעשה הדבר הגדול הזה ויא
ויאמר אלישע הראני ידוה אתך מלך על א
ארם: וילך מאת אלישע ויבא אל אדניו ויא
ויאמר לו מה אמר לך אלישע ויאמר אמר לי
חיה תחיה: ויהי ממחרת ויקח המכבר ויטבל
במים ויפרש על פניו וימת וימלוך חזהאל ת
תחתיו: ובשנת חמש ליורם בן אחאב מלך
ישראל ויהושפט מלך יהודה מלך יהורם בן
יהושפט מלך יהודה: בן שלשים ושתים ש
שנה היה במלכו ושמנה שנים מלך בירושלם:
וילך בדרך מלכי ישראל כאשר עשו בית א
אחאב כי בת אחאב היתה לו לאשה ויעש ה
הרע בעיני ידוה: ולא אבה ידוה להשחית א
את יהודה למען דוד עבדו כאשר אמר לו ל
לתת לו נר ולבניו כל הימים: בימיו פשע א
אדום מתחת יד יהודה וימליכו עליהם מלך:
ויעבר יורם צעירה וכל הרכב עמו ויהי הוא

קם לילה ויכה את אדום הסובב אליו ואת ש
שרי הרכב וינס העם לאהליו:

ויפשע אדום מתחת יד יהודה
עד היום הזה אז תפשע לבנה בעת ההיא: וי
ויתר דברי יורם וכל אשר עשה הלא הם כ
כתובים על ספר דברי הימים לכלכי יהודה:
וישכב יורם עם אבתיו ויקבר עם אבתיו בע
בעיר דוד וימלוך אחזיהו בנו תחתיו:

בשנת שתים עשרה
שנה ליורם בן אחאב מלך ישראל מלך אח
אחזיהו בן יהורם מלך יהודה: בן עשרים ו
ושתים שנה אחזיהו במלכו ושנה אחת מלך
בירושלם ושם אמו עתליהו בת עמרי מלך י
ישראל: וילך בדרך בית אחאב ויעש הרע ב
בעיני ידוה כבית אחאב כי חתן בית אחאב
הוא: וילך את יורם בן אחאב למלחמה עם
חזהאל מלך ארם ברמות גלעד ויכו ארמים
את יורם: וישב יורם המלך להתרפא ביזר
ביזרעאל מן המכים אשר יכהו ארמים בר
ברמה בהלחמו את חזהאל מלך ארם ואח
ואחזיהו בן יהורם מלך יהודה ירד לראות א
את יהורם בן אחאב ביזרעאל כי ח ה הוא:

ואלישע הנביא קרא
לאחד מבני הנביאים ויאמר לו חגור מתניך
וקח כך השמן הזה בידך ולך רמת גלעד: ו
ובאת שמה וראה שם יהוא בן יהושפט בן נ
נמשי ובאת והקמתו מתוך אחיו והבאת אתו
חדר בחדר: ולקחת כך השמן ויצקת על רא
ראשו ואמרת כה אמר ידוה משחתיך למלך
על ישראל ופתחת הדלת ונסת ולא תחכה: ו

וילד הנער הנביא רמת גלעד: ויבא ו
והנה שרי החיל ישבים ויאמר דבר לי אליך
השר ויאמר יהוא אל מי מכלנו ויאמר אליך
השר: ויקם ויבא הביתה ויצק השמן אל ר
ראשו ויאמר לו כה אמר יהוה אלהי ישראל
משחתיך למלך על עם יהוה אל ישראל: וה
והכית את בית אחאב אדניך ונקמתי דמ־ע
עבדי הנביאים ודמי כל עבדי יהוה מיד אי
איזבל: ואבד כל בית אחאב והכרתי לאחאב
משתין בקיר ועצור ועזוב בישראל: ונתתי את־
בית אחאב כבית ירבעם בן־נבט וכבית בע
בעשא בן־אחיה: ואת איזבל יאכלו הכלבים
בחלק יזרעאל ואין קבר ויפתח הדלת וינס:
ויהוא יצא אל עבדי אדניו ויאמרו לו השלום
מדוע בא המשוגע הזה אליך ויאמר אליהם
אתם ידעתם את האיש ואת שיחו: ויאמרו
שקר הגד נא לנו ויאמר כזאת וכזאת אמר א
אל לאמר כה אמר יהוה משחתיך למלך על
ישראל: ומהרו ויקחו איש בגדו וישימו תח
תחתיו אל גרם המעלות ויתקעו בשפר ויא
ויאמרו מלך יהוא: ויתקשר יהוא בן יהושפט
בן נמשי אל יהרם ויהרם הוה שומר מרכת ג
גלעד הוא וכל ישראל מפני חזאל מלך א
ארם: וישב יהורם המלך להתרפא ביזרעאל
מן המכים אשר יכהו ארמים בהלחמו את
חזאל מלך ארם ויאמר יהוא אם יש נפשכם
אל יצא פליט מן העיר ללכת להגיד ביזרעאל:
וירכב יהוא וילך יזרעאלה כי יהרם שוכב ש
שמה ואחזיהו מלך יהודה ירד לראות את־ז
יורם: והצופה עומד על המגדל ביזרעאל ח
וירא את שפעת יהוא בבאו ויאמר שפעת אנ
ראה ויאמר יהורם קח רכב ושלח לקראתם
ויאמר השלום: וילך רכב הסוס לקראתו ו
ויאמר כה אמר המלך השלום ויאמר יהוא
מה לך ולשלום סב אלאחרי ויגד הצופה לאמר
לאמר בא המלאך עד הם ולא שב: וישלח
רכב סוס שני ויבא אליהם ויאמר כה אמר ה
המלך השלום ויאמר יהוא מה לך ולשלום
סב אל אחרי: ויגד הצופה לאמר בא עד א
אליהם ולא שב והמנהג כמנהג יהוא בן־נמ
נמשי כי בשגעון ינהג: ויאמר יהורם אסרו ו
ויאסר רכבו ויצא יהורם מלך ישראל ואח
ואחזיהו מלך יהודה איש ברכבו ויצאו לקר
לקראת יהוא וימצאהו בחלקת נבות היזרע
היזרעאלי: ויהי פראות יהורם את יהוא ויא
ויאמר השלום יהוא ויאמר מה השלום עד ז
זנוני איזבל אמך וכשפיה הרבים: ויהפך יה
יהורם ידיו וינס ויאמר אל אחזיהו מרמה א
אחזיה: ויהוא מלא ידו בקשת ויך את־יהורם
בין זרועיו ויצא החצי מלבו ויברך ברכבו: ז
ויאמר אל בדקר שלישה שא השליכהו בח
בחלקת שדה נבות היזרעאלי כי זכר אני וא
ואתה את רכבים צמדים אחרי אחאב אביו ו
ויהוה נשא עליו את המשא הזה: אם לא את־
דמי נבות ואת דמי בניו ראיתי אמש נאם־יה
יהוה ושלמתי לך בחלקה הזאת נאם יהוה
ועתה שא השליכהו בחלקה כדבר יהוה: וא
ואחזיה מלך יהודה ראה ויגס בית הגן ו
וירדף אחריו יהוא ויאמר גם אתו הכהו אל
המרכבה במעלה גור אשר את יבלעם ויגס

מגידו וימת שם: וירכיבו אתו עבדיו וישלימה
ויקברו אתו בקברתו עם אבתיו בעיר דוד:
ובשנה אחת עש
עשרה שנה ליהורם בן־אחאב מלך אחזיה על
יהודה: ובא יהוא יזרעאלה ואיזבל שמעה ו
ותשם בפוך עיניה ותיטב את ראשה ותשקף
בעד החלון: ויהוא בא בשער ותאמר השלום
זמרי הרג אדניו: וישא פניו אל החלון ויאמר
מי אתי מי וישקיפו אליו שנים שלשה סריסים
ויאמר שכהו הוא וישמטוה ויז מדמה אל הקיר
ואל הסוסים וירמסהה: ויבא ויאכל וישת ויא
ויאמר פקדו נא את־הארורה הזאת וקברוה
כי בת־מלך היא: וילכו לקברה ולא מצאו ב
בה כי אם הגלגלת והרגלים וכפות הידים: ו
וישובו ויגידו לו ויאמר הבר־יהוה הוא אשר
דבר ביד עבדו אליהו התשבי לאמר בחלק י
יזרעאל יאכלו הכלבים את־בשר איזבל: וה
והיתה נבלת איזבל כדמן על פני השדה בח
בחלק יזרעאל אשר לא יאמרו את איזבל:
ולאחאב שבעים בנים
בשמרון ויכתב יהוא ספרים וישלח שמרונה א
אל שרי יזרעאל הזקנים ואל האמנים את־אחאב
לאמר: ועתה ככא הספר הזה אליכם ואתכם
בני אדניכם ואתכם הרכב והסוסים ועיר מב
מבצר והנשק: וראיתם הטוב והישר מבני
אדניכם ושמתם על כסא אביו והלחמו על ב
בית אדניכם: ויראו מאד מאד ויאמרו הנה
שני המלכים לא עמדו לפניו ואיך נעמד אנ
אנחנו: וישלח אשר על הבית ואשר על הע
הער והזקנים והאמנים אליהוא לאמר עב

עבדיך אנחנו וכל אשר תאמר אלינו נעשה
לא נמליך איש הטוב בעיניך עשה: ויכתב
אליהם ספר שני לאמר אם לי אתם ולקולי
אתם שמעים קחו את־ראשי אנשי בני אד
אדניכם ובאו אלי כעת מחר יזרעאלה וכנ
המלך שבעים איש את־גדולי העיר מגדלים
אתם: ויהי כבא הספר אליהם ויקחו את־בני
המלך וישחטו שבעים איש וישימו את־ר
ראשיהם בדודים וישלחו אליו יזרעאלה: ו
ויבא המלאך ויגד לו לאמר הביאו את־ראשי
בני המלך ויאמר שימו אתם שני צברים פ
פתח השער עד הבקר: ויהי בבקר ויצא ויע
ויעמד ויאמר אל כל העם צדיקים אתם הנה
אני קשרתי על אדני ואהרגהו ומי הכה את
כל אלה: דעו אפוא כי לא יפול מדבר יהו
ארצה אשר דבר יהוה על בית אחאב ויהוה
עשה את אשר דבר ביד עבדו אליהו: ויך י
יהוא את כל הנשארים לבית אחאב ביזרעאל
וכל גדוליו ומידעיו וכהניו עד בלתי השאיר
לו שריד: ויקם ויבא וילך שמרונה הוא בית ע
עקד הרעים בדרך: ויהוא מצא את אח א
אחזיהו מלך יהודה ויאמר מי אתם ויאמרו א
אחי אחזיהו אנחנו ונרד לשלום בני המלך
ובני הגבירה: ויאמר תפשו חיים ויתפשו
חיים וישחטום אל בור בית עקד ארבעים וש
ושנים איש ולא השאיר מהם איש: וילך מ
משם וימצא את יהונדב בן רכב לקראתו וי
ויברכהו ויאמר אליו הישר את־לבבך ישר כא
כאשר לבבי עם לבבך ויאמר יהונדב יש ו
יש תנה את־ידך ויתן ידו ויעלהו אליו אל־הרכ

הַמֶּרְכָּבָה וַיֹּאמֶר לֻכָּה אִתִּי וּרְאֵה בְּקִנְאָתִי לַ
לַיהוָה וַיַּרְכִּבוּ אֹתוֹ בְּרִכְבּוֹ: וַיֵּלֶךְ שֹׁמְרוֹן וַיַּךְ
אֵת כָּל הַנִּשְׁאָרִים לְאַחְאָב בְּשֹׁמְרוֹן עַד הַשְׁ
הִשְׁמִידוֹ כִּדְבַר יְהוָה אֲשֶׁר דִּבֶּר אֶל אֵלִיָּהוּ:
וַיִּקְבֹּץ יֵהוּא אֶת כָּל
הָעָם וַיֹּאמֶר אֲלֵיהֶם אַחְאָב עָבַד אֶת הַבַּעַל מ
בְּעַט יֵהוּא עָבְדֶנּוּ הַרְבֵּה: וְעַתָּה כָּל נְבִיאֵי ה
הַבַּעַל כָּל עֹבְדָיו וְכָל כֹּהֲנָיו קִרְאוּ אֵלַי אִישׁ א
אַל יֶעְדָּר כִּי זֶבַח גָּדוֹל לִי לַבַּעַל כֹּל אֲשֶׁר יִפ
יִפָּקֵד לֹא יִהְיֶה וַיהוּא עָשָׂה בְּעֵקְבָּה לְמַעַן ה
הַאֲבִיד אֶת עֹבְדֵי הַבָּעַל: וַיֹּאמֶר יֵהוּא קַדְּשׁוּ
עֲצָרָה לַבָּעַל וַיִּקְרָאוּ: וַיִּשְׁלַח יֵהוּא בְּכָל יִשְׂר
יִשְׂרָאֵל וַיָּבֹאוּ כָּל עֹבְדֵי הַבַּעַל וְלֹא נִשְׁאַר א
אִישׁ אֲשֶׁר לֹא בָּא וַיָּבֹאוּ בֵּית הַבַּעַל וַיִּמָּלֵא ב
בֵּית הַבַּעַל פֶּה לָפֶה: וַיֹּאמֶר לַאֲשֶׁר עַל הַמ
הַמַּלְתָּחָה הוֹצֵא לְבוּשׁ לְכָל עֹבְדֵי הַבַּעַל וַיּוֹ
וַיּוֹצֵא לָהֶם הַמַּלְבּוּשׁ: וַיָּבֹא יֵהוּא וְיוֹנָדָב בֶּן
רֵכָב בֵּית הַבַּעַל וַיֹּאמֶר לְעֹבְדֵי הַבַּעַל הָפְשׁוּ
וּרְאוּ פֶּן יֵשׁ פָּה עִמָּכֶם מֵעַבְדֵי יְהוָה כִּי אִם ע
עֹבְדֵי הַבַּעַל לְבָדָם: וַיָּבֹאוּ לַעֲשׂוֹת זְבָחִים וְע
עֹלוֹת וְיֵהוּא שָׂם לוֹ בַּחוּץ שְׁכֹנִים אִישׁ וַיֹּאמֶ
הָאִישׁ אֲשֶׁר יִמָּלֵט מִן הָאֲנָשִׁים אֲשֶׁר אֲנִי מֵ
מֵבִיא עַל יְדֵיכֶם נַפְשׁוֹ תַּחַת נַפְשׁוֹ: וַיְהִי כְּכַלֹּתוֹ
לַעֲשׂוֹת הָעֹלָה וַיֹּאמֶר יֵהוּא לָרָצִים וְלַ
וְלַשָּׁלִשִׁים בֹּאוּ הַכּוּם אִישׁ אַל יֵצֵא וַיַּכּוּם לְפִי
חָרֶב וַיַּשְׁלִכוּ הָרָצִים וְהַשָּׁלִשִׁים וַיֵּלְכוּ עַד־
עַד בֵּית הַבָּעַל: וַיֹּצִיאוּ אֶת מַצְּבַת הַבַּעַל וַיִּתְנוּ אֹ
וַיִּשְׂרְפוּהָ: וַיִּתְּצוּ אֶת מַצְּבַת הַבַּעַל וַיִּתְּצוּ אֶת
בֵּית הַבַּעַל וַיָּשִׂימוּ לְמַרְאוֹת עַד הַיּוֹם הַזֶּה: וַיַּשְׁמֵד
יֵהוּא אֶת הַבַּעַל מִיִּשְׂרָאֵל: רַק חַטֹּאת יָרָבְעָם

בֶּן נְבָט אֲשֶׁר הֶחֱטִיא אֶת יִשְׂרָאֵל לֹא סָר יֵה
יֵהוּא מֵאַחֲרֵיהֶם עֶגְלֵי הַזָּהָב אֲשֶׁר בְּבֵיתְאֵל וַ
וַאֲשֶׁר בְּדָן: וַיֹּאמֶר
יְהוָה אֶל יֵהוּא יַעַן אֲשֶׁר הֵטִיבֹתָ לַעֲשׂוֹת הַיָּשָׁר
בְּעֵינַי כְּכֹל אֲשֶׁר בִּלְבָבִי עָשִׂית לְבֵית אַחְאָב כ
בָּנַי רִבֵּעִים יֵשְׁבוּ לְךָ עַל כִּסֵּא יִשְׂרָאֵל: וַיהוּא
לֹא שָׁמַר לָלֶכֶת בְּתוֹרַת יְהוָה אֱלֹהֵי יִשְׂרָאֵל כ
בְּכָל לְבָבוֹ לֹא סָר מֵעַל חַטֹּאת יָרָבְעָם אֲשֶׁר
הֶחֱטִיא אֶת יִשְׂרָאֵל: בַּיָּמִים הָהֵם הֵחֵל יְהוָה
לְקַצּוֹת בְּיִשְׂרָאֵל וַיַּכֵּם חזאל בְּכָל גְּבוּל יִ
יִשְׂרָאֵל: מִן הַיַּרְדֵּן מִזְרְחָה הַשֶּׁמֶשׁ אֵת כָּל אֶרֶץ
הַגִּלְעָד הַגָּדִי וְהָרְאוּבֵנִי וְהַמְנַשִּׁי מֵעֲרוֹעֵר א
אֲשֶׁר עַל נַחַל אַרְנוֹן וְהַגִּלְעָד וְהַבָּשָׁן: וְיֶתֶר ד
דִּבְרֵי יֵהוּא וְכָל אֲשֶׁר עָשָׂה וְכָל גְּבוּרָתוֹ הֲלֹא
הֵם כְּתוּבִים עַל סֵפֶר דִּבְרֵי הַיָּמִים לְמַלְכֵי יִ
יִשְׂרָאֵל: וַיִּשְׁכַּב יֵהוּא עִם אֲבֹתָיו
וַיִּקְבְּרוּ אֹתוֹ בְּשֹׁמְרוֹן וַיִּמְלֹךְ יְהוֹאָחָז בְּנוֹ תַּח
וַיְהִי הַיָּמִים אֲשֶׁר מָלַךְ יֵהוּא עַל יִשְׂרָאֵל ע
עֶשְׂרִים וּשְׁמֹנֶה שָׁנָה בְּשֹׁמְרוֹן:
וַעֲתַלְיָה אֵם אֲחַזְיָהוּ רָאֲתָה כִּי מֵת
בְּנָהּ וַתָּקָם וַתְּאַבֵּד אֶת כָּל זֶרַע הַמַּמְלָכָה: וַת
וַתִּקַּח יְהוֹשֶׁבַע בַּת הַמֶּלֶךְ יְהוֹרָם אֲחוֹת אֲחַזְיָהוּ
אֶת יוֹאָשׁ בֶּן אֲחַזְיָהוּ וַתִּגְנֹב אֹתוֹ מִתּוֹךְ בְּנֵי הַ
הַמֶּלֶךְ הַמּוּמָתִים אֹתוֹ וְאֶת מֵנִיקָתוֹ בַּחֲדֶר הַמִּ
הַמִּטּוֹת וַיַּסְתִּירוּ אֹתוֹ מִפְּנֵי עֲתַלְיָהוּ וְלֹא הוּמָ
הוּמָת: וַיְהִי אִתָּהּ בֵּית יְהוָה מִתְחַבֵּא שֵׁשׁ שָׁ
שָׁנִים וַעֲתַלְיָה מֹלֶכֶת עַל הָאָרֶץ:
וּבַשָּׁנָה הַשְּׁבִיעִית שָׁלַח יְהוֹיָדָע
וַיִּקַּח אֶת שָׂרֵי הַמֵּאוֹת לַכָּרִי וְלָרָצִים וַיָּבֵא א
אֹתָם אֵלָיו בֵּית יְהוָה וַיִּכְרֹת לָהֶם בְּרִית וַיַּשְׁבַּע

אוֹתָם בֵּית יְהוָה וַיַּרְא אֹתָם אֶת בֶּן הַמֶּלֶךְ: וַיְצ
וַיְצַו אֹתָם לֵאמֹר זֶה הַדָּבָר אֲשֶׁר תַּעֲשׂוּן הַשְּׁלִ
הַשְּׁלִישִׁית מִכֶּם בָּאֵי הַשַּׁבָּת וְשֹׁמְרֵי מִשְׁמֶרֶת
בֵּית הַמֶּלֶךְ: וְהַשְּׁלִשִׁית בְּשַׁעַר סוּר וְהַשְּׁלִשִׁית
בְּשַׁעַר אַחַר הָרָצִים וְשִׁמַרְתֶּם אֶת מִשְׁמֶרֶת
הַבַּיִת מִסָּח: וּשְׁתֵּי הַחֲלֻקוֹת כֻּלְּכֶם כֹּל יֹצְאֵי הַשַּׁ
הַשַּׁבָּת וְשָׁמְרוּ אֶת מִשְׁמֶרֶת בֵּית יְהוָה אֶל הַמֶּ
הַמֶּלֶךְ: וּנְקַפְתֶּם עַל הַמֶּלֶךְ סָבִיב אִישׁ וְכֵלָיו
בְּיָדוֹ וְהַבָּא אֶל הַשְּׂדֵרוֹת יוּמָת וִהְיוּ אֶת הַמֶּלֶךְ
בְּצֵאתוֹ וּבְבֹאוֹ: וַיַּעֲשׂוּ שָׂרֵי הַמֵּאוֹת כְּכֹל א
אֲשֶׁר צִוָּה יְהוֹיָדָע הַכֹּהֵן וַיִּקְחוּ אִישׁ אֶת אַנְשָׁיו
בָּאֵי הַשַּׁבָּת עִם יֹצְאֵי הַשַּׁבָּת וַיָּבֹאוּ אֶל יְהוֹיָדָע
הַכֹּהֵן: וַיִּתֵּן הַכֹּהֵן לְשָׂרֵי הַמֵּאוֹת אֶת הַחֲנִית ו
וְאֶת הַשְּׁלְטִים אֲשֶׁר לַמֶּלֶךְ דָּוִד אֲשֶׁר בְּבֵית י
יְהוָה: וַיַּעֲמִדוּ הָרָצִים אִישׁ וְכֵלָיו בְּיָדוֹ מִכֶּתֶף
הַבַּיִת הַיְמָנִית עַד כֶּתֶף הַבַּיִת הַשְּׂמְאִלִית לַמִּזְבֵּחַ
וְלַבַּיִת עַל הַמֶּלֶךְ סָבִיב: וַיֹּצֵא אֶת בֶּן הַמֶּלֶךְ
וַיִּתֵּן עָלָיו אֶת הַנֵּזֶר וְאֶת הָעֵדוּת וַיַּמְלִכוּ אֹתוֹ
וַיִּמְשָׁחוּהוּ וַיִּפְּקוּ כָף וַיֹּאמְרוּ יְחִי הַמֶּלֶךְ: וַתִּשְׁמַע
עֲתַלְיָה אֶת קוֹל הָרָצִים הָעָם וַתָּבֹא אֶל הָעָם
בֵּית יְהוָה: וַתֵּרֶא וְהִנֵּה הַמֶּלֶךְ עֹמֵד עַל הָעַמ
הָעַמּוּד כַּמִּשְׁפָּט וְהַשָּׂרִים וְהַחֲצֹצְרוֹת אֶל ה
הַמֶּלֶךְ וְכָל עַם הָאָרֶץ שָׂמֵחַ וְתֹקֵעַ בַּחֲצֹצְרוֹת
וְתִקְרַע עֲתַלְיָה אֶת בְּגָדֶיהָ וַתֹּאמֶר קֶשֶׁר קֶשֶׁר:
וַיְצַו יְהוֹיָדָע הַכֹּהֵן אֶת שָׂרֵי הַמֵּאוֹת פְּקוּדֵי ה
הַחַיִל וַיֹּאמֶר אֲלֵהֶם הוֹצִיאוּהָ אֶל מִבֵּית
לַשְּׂדֵרוֹת וְהַבָּא אַחֲרֶיהָ הָמֵת בֶּחָרֶב כִּי אָמַר
הַכֹּהֵן אַל תּוּמַת בֵּית יְהוָה: וַיָּשִׂימוּ לָהּ יָדַיִם ו
וַתָּבֹא דֶּרֶךְ מְבוֹא הַסּוּסִים בֵּית הַמֶּלֶךְ וְתוּמָת
שָׁם: וַיִּכְרֹת יְהוֹיָדָע אֶת הַבְּרִית בֵּינוֹ יְהוָה וּבֵין
הָעָם וּבֵין הַמֶּלֶךְ לִהְיוֹת לְעָם לַיהוָה וּבֵין הָם
הַמֶּלֶךְ וּבֵין הָעָם: וַיָּבֹאוּ כָל עַם הָאָרֶץ בֵּית
הַבַּעַל וַיִּתְּצֻהוּ וְאֶת מִזְבְּחֹתָיו וְאֶת צְלָמָיו שִׁב
שִׁבְּרוּ הֵיטֵב וְאֶת כֹּמֶר הַבַּעַל הָרְגוּ לִפְנֵי
הַמִּזְבְּחוֹת וַיָּשֶׂם הַכֹּהֵן פְּקֻדוֹת עַל בֵּית יְהוָה:
וַיִּקַּח אֶת שָׂרֵי הַמֵּאוֹת וְאֶת הַכֶּרִי וְאֶת הָרָצִים
וְאֶת כָּל עַם הָאָרֶץ וַיּוֹרִדוּ אֶת הַמֶּלֶךְ מִבֵּית יְ
יְהוָה וַיָּבֹאוּ דֶּרֶךְ שַׁעַר הָרָצִים בֵּית הַמֶּלֶךְ וַ
וַיֵּשֶׁב עַל כִּסֵּא הַמְּלָכִים: וַיִּשְׂמַח כָּל עַם הָאָרֶץ
וְהָעִיר שָׁקְטָה וְאֶת עֲתַלְיָהוּ הֵמִיתוּ בַּחֶרֶב בֵּית
הַמֶּלֶךְ:
בֶּן שֶׁבַע
שָׁנִים יְהוֹאָשׁ בְּמָלְכוֹ: וּבִשְׁנַת שֶׁבַע לְיֵהוּא מָ
מָלַךְ יְהוֹאָשׁ וְאַרְבָּעִים שָׁנָה מָלַךְ בִּירוּשָׁלִַם וְ
וְשֵׁם אִמּוֹ צִבְיָה מִבְּאֵר שָׁבַע: וַיַּעַשׂ יְהוֹאָשׁ ה
הַיָּשָׁר בְּעֵינֵי יְהוָה כָּל יָמָיו אֲשֶׁר הוֹרָהוּ יְהוֹיָדָע
הַכֹּהֵן: רַק הַבָּמוֹת לֹא סָרוּ עוֹד הָעָם מְזַבְּחִים
וּמְקַטְּרִים בַּבָּמוֹת: וַיֹּאמֶר יְהוֹאָשׁ אֶל הַכֹּהֲנִים
כֹּל כֶּסֶף הַקֳּדָשִׁים אֲשֶׁר יוּבָא בֵּית יְהוָה כֶּסֶף
עֹבֵר אִישׁ כֶּסֶף נַפְשׁוֹת עֶרְכּוֹ כֹּל כֶּסֶף אֲשֶׁר ׳
יַעֲלֶה עַל לֵב אִישׁ לְהָבִיא בֵּית יְהוָה: יִקְחוּ לָהֶ
לָהֶם הַכֹּהֲנִים אִישׁ מֵאֵת מְכָרָיו וְהֵם יְחַזְּקוּ אֶת
בֶּדֶק הַבַּיִת לְכֹל אֲשֶׁר יִמָּצֵא שָׁם בֶּדֶק:
וַיְהִי בִּשְׁנַת עֶשְׂרִים וְשָׁלֹשׁ
שָׁנָה לַמֶּלֶךְ יְהוֹאָשׁ לֹא חִזְּקוּ הַכֹּהֲנִים אֶת בֶּד
בֶּדֶק הַבָּיִת: וַיִּקְרָא הַמֶּלֶךְ יְהוֹאָשׁ לִיהוֹיָדָע ה
הַכֹּהֵן וְלַכֹּהֲנִים וַיֹּאמֶר אֲלֵהֶם מַדּוּעַ אַתֶּם
מְחַזְּקִים אֶת בֶּדֶק הַבַּיִת וְעַתָּה אַל תִּקְחוּ כֶסֶ
כֶּסֶף מֵאֵת מַכָּרֵיכֶם כִּי לְבֶדֶק הַבַּיִת תִּתְּנוּהוּ: וַיֹּאמֶ
הַכֹּהֲנִים לְבִלְתִּי קַחַת כֶּסֶף

מאת העם ולבלתי הוק את בדק הבית: ויקח
יהוידע הכהן ארון אחד ויקב חר בדלתו ויתן
אתו אצל המזבח בימין בבא איש בית יהוד ו
ונתנו שמה הכהנים שמרי הסף את כל הכסף
המובא בית יהוד: ויהי כראותם כי רב הכסף
בארון ויעל סופר המלך והכהן הגדול ויצרו
וימנו את הכסף הנמצא בית יהוד: ויתנו את
הכסף המתכן על ידי עשי המלאכה המפ
המפקדים בית יהוד ויצאהו לחרשי העץ
ולבנים העשים בית יהוד: ולגדרים ולחתבי
האבן ולקנות עצים ואבני מחצב לחזק את
בדק בית יהוד ולכל אשר יצא על הבית לחז
לחזקה: אך לא יעשה בית יהוד סיפות כסף
מזמרות מזרקות חצוצרות כל כלי זהב וכלי כ
כסף מן הכסף המובא בית יהוד: כי לעשי ה
המלאכה יתנהו וחזקו בו את בית יהוד: ולא
יחשבו את האנשים אשר יתנו את הכסף על
ידם לתת לעושי המלאכה כי באמונה הם ע
עושים: כסף אשם וכסף חטאת לא יובא בי
בית יהוד לכהנים יהיו:

אז יעלה חזאל מלך ארם וילחם על גת ו
וילכדה וישם חזאל פניו לעלות על ירושלם:
ויקח יהואש מלך יהודה את כל הקדשים א
אשר הקדישו יהושפט ויהורם ואחזיהו אבו
אבתיו מלכי יהודה ואת קדשיו ואת כל הז
הזהב הנמצא באוצרות בית יהוד ובית המל
המלך וישלח לחזאל מלך ארם ויעל מעל יר
ירושלם: ויתר דברי יואש וכל אשר עשה הל
הלא הם כתובים על ספר דברי הימים למלכי
יהודה: ויקמו עבדיו ויקשרו קשר ויכו את

יואש בית מלוא היורד סלא: ויחבר בן שמ
שמעת ויהחבר בן שמר עבדיו הכהו וימת
ויקברו אתו עם אבתיו בעיר דויד וימלך אמ
אמציה בנו תחתיו:

בשנת עשרים ושלש שנה ליואש בן אחזיהו
מלך יהודה מלך יהואחז בן יהוא על יש
ישראל בשמרון שבע עשרה שנה: ויעש הר
הרע בעיני יהוד וילך אחר חטאת ירבעם
בן נבט אשר החטיא את ישראל לא סר ממ
ממנה: ויחר אף יהוד בישראל ויתנם ביד ח
חזאל מלך ארם וביד בן הדד בן חזאל כל ה
הימים: ויחל יהואחז את פני יהוד וישמע א
אליו יהוד כי ראה את לחץ ישראל כי לחצן א
אתם מלך ארם: ויתן יהוד לישראל מושיע
ויצאו מתחת יד ארם וישבו בני ישראל כאה
באהליהם כתמול שלשם: אך לא סרו מחט
מחטאת בית ירבעם אשר החטיא את יש
ישראל בה הלך גם האשרה עמדה בשמ
בשמרון: כי לא השאיר ליהואחז עם כי אם
חמשים פרשים ועשרה רכב ועשרת אלפים
רגלי כי אבדם מלך ארם וישימם כעפר לד
לדוש: ויתר דברי יהואחז וכל אשר עשה ת
וגבורתו הלא הם כתובים על ספר דברי הי
הימים למלכי ישראל: וישכב יהואחז עם א
אבתיו ויקברו בשמרון וימלך יואש בנו ת
תחתיו:

בשנת שלשים ושבע שנה ליואש מלך יה
יהודה מלך יהואש בן יהואחז על ישראל ב
בשמרון שש עשרה שנה: ויעש הרע בע
בעיני יהוד לא סר מכל חטאת

ירבעם בן נבט אשר החטיא את ישראל הם
הלך: ויתר דברי יואש וכל אשר עשה וגב
וגבורתו אשר נלחם עם אמציה מלך יהודה
הלא הם כתובים על ספר דברי הימים למ
למלכי ישראל: וישכב יואש עם אבתיו וי
וירבעם ישב על כסאו ויקבר יואש בשמרון
עם מלכי ישראל:

ואלישע חלה את חליו אשר ימת בו וירד א
אליו יואש מלך ישראל ויבך על פניו ויאמר
אבי אבי רכב ישראל ופרשיו: ויאמר לו א
אלישע קח קשת וחצים ויקח אליו קשת וח
וחצים: ויאמר למלך ישראל הרכב ידך על
הקשת וירכב ידו וישם אלישע ידיו על ידי ה
המלך: ויאמר פתח החלון קדמה ויפתח וא
ויאמר אלישע דה ויד ויאמר חץ תשועה ל
ליהוד וחץ תשועה בארם והכית את ארם ב
באפק עד כלה: ויאמר קח החצים ויקח וא
ויאמר למלך ישראל הך ארצה ויך שלש פע
פעמים ויעמד: ויקצף עליו איש האלהים ו
ויאמר לו הכות חמש או ששו פעמים או הכית
את ארם עד כלה ועתה שלש פעמים תכה א
את ארם: וימת אלישע ויקברהו ויגדודי מואב
יבאו בארץ בא שנה: ויהי הם מקברים איש
והנה ראו את הגדוד וישלכו את האיש בקבר
אלישע וילך ויגע האיש בעצמות אלישע ו
ויחי ויקם על רגליו:

וחזאל מלך ארם לחץ את ישראל כל ימי יה
יהואחז: ויחן יהוד אתם וירחמם ויפן אליהם
למען בריתו את אברהם יצחק ויעקב ולא א
אבה השחיתם ולא השליכם מעל פניו עדיע

עתה: וימת חזאל מלך ארם וימלך בן הדד
בנו תחתיו: ושב יהואש בן יהואחז ויקח את
הערים מיד בן הדד בן חזאל אשר לקח מיד
יהואחז אביו במלחמה שלש פעמים הכהו יו
יואש וישב את ערי ישראל:

בשנת שתים ליואש בן יהואחז מלך
ישראל מלך אמציהו בן יואש מלך יהודה:
בן עשרים וחמש שנה היה במלכו ועשרים ו
ותשע שנה מלך בירושלם ושם אמו יהועדין
מירושלם: ויעש הישר בעיני יהוד רק לא כ
כדויד אביו ככל אשר עשה יואש אביו עשה:
רק הבמות לא סרו עוד העם מזבחים ומק
ומקטרים בבמות: ויהי כאשר חזקה המ
המלכה בידו ויך את עבדיו המכים את ה
המלך אביו: ואת בני המכים לא המית כפתוב
בספר תורת משה אשר צוה יהוד לאמר לא
יומתו אבות על בנים ובנים לא יומתו על א
אבות כי אם איש בחטאו יומת: הוא הכה
את אדום בגיא המלח עשרת אלפים ותפש
את הסלע במלחמה ויקרא את שמה יקתאל
עד היום הזה: אז שלח אמציה מלאכים אל
יואש בן יהואחז בן יהוא מלך ישראל לאמר
לכה נתראה פנים: וישלח יהואש מלך יש
ישראל אל אמציהו מלך יהודה לאמר החח
אשר בלבנון שלח אל הארז אשר בלבנון ל
לאמר תנה את בתך לבני לאשה ותעבר חית
השדה אשר בלבנון ותרמס את החוח: הכה
הכית את אדום ותשאך לבך הכבד ושב כב
בביתך ולמה תתגרה ברעה ותפל אתה וה
ויהודה עמך: ולא שמע

אמציהו ויעל יהואש מלך ישראל ויתראו פנ
פנים הוא ואמציהו מלך יהודה בבית שמש
אשר ליהודה: וינגף יהודה לפני ישראל וינ
וינסו איש לאהליו: ואת אמציהו מלך יהודה
בן יהואש בן אחזיהו תפש יהואש מלך יש
ישראל בבית שמש ויבא ירושלם ויפרץ בח
בחומת ירושלם משער אפרים עד שער הפ
הפנה ארבע מאות אמה: ולקח את כל הזהב
והכסף ואת כל הכלים הנמצאים בבית יה
יהוד ובאצרות בית המלך ואת בני התערבות
וישב שמרונה: ויתר דברי יהואש אשר ע
עשה וגבורתו ואשר נלחם עם אמציהו מלך
יהודה הלא הם כתובים על ספר דברי הימ
הימים למלכי ישראל: וישכב יהואש עם אב
אבתיו ויקבר בשמרון עם מלכי ישראל וימ
וימלך ירבעם בנו תחתיו: ויחי
אמציהו בן יואש מלך יהודה אחרי מות יהו
יהואש בן יהואחז מלך ישראל חמש עשרה
שנה: ויתר דברי אמציהו הלא הם כתובים
על ספר דברי הימים למלכי יהודה: ויקשרו
עליו קשר בירושלם וינס לכישה וישלחו אח
אחריו לכישה וימתהו שם: וישאו א
אתו על הסוסים ויקבר בירושלם עם אבתיו
בעיר דוד: ויקחו כל עם יהודה את עזריה ו
והוא בן שש עשרה שנה וימלכו אתו תחתא
אביו אמציהו: הוא בנה את אילת וישבה ל
ליהודה אחרי שכב המלך עם אבתיו: בשנת
חמש עשרה שנה לאמציהו בן יואש מלך יה
יהודה מלך ירבעם בן יואש מלך ישראל ב
בשמרון ארבעים ואחת שנה: ויעש הרע בע

בעיני יהוד לא סר מכל חטאת ירבעם בן נב
נבט אשר החטיא את ישראל: הוא השיב א
את גבול ישראל מלבא חמת עד ים הערבה
כדבר יהוד אלהי ישראל אשר דבר ביד עב
עבדו יונה בן אמיתי הנביא אשר מגת הח
החפר: כי ראה יהוד את עני ישראל מרה מ
מאד ואפס עזוב ואין עזר לישראל: ולא ד
דבר יהוד למחות את שם ישראל מתחת ה
השמים ויושיעם ביד ירבעם בן יואש: ויתר
דברי ירבעם וכל אשר עשה וגבורתו אשר
נלחם ואשר השיב את דמשק ואת חמת לי
ליהודה בישראל הלא הם כתובים על ספר
דברי הימים למלכי ישראל: וישכב ירבעם י
עם אבתיו עם מלכי ישראל וימלוך זכריהו ב
בנו תחתיו:

בשנת עשרים ושבע שנה לירבעם
מלך ישראל מלך עזריה בן אמציהו מלך יה
יהודה: בן שש עשרה שנה היה במלכו וחמ
וחמשים ושתים שנה מלך בירושלם ושם א
אמו יכליהו מירושלם: ויעש הישר בעיני יה
יהוד ככל אשר עשה אמציהו אביו: רק הב
הבמות לא סרו עוד העם מזבחים ומקטרים
בבמות: וינגע ידוה את המלך ויהי מצורע
עד יום מותו וישב בבית החפשות ויותם בן
המלך על הבית שופט את עם הארץ: ויתר
דברי עזריהו וכל אשר עשה הלא הם כת
כתובים על ספר דברי הימים למלכי יהודה:
וישכב עזריהו עם אבתיו ויקברו אתו עם
אבתיו בעיר דוד וימלוך יותם בנו תח
תחתיו: בשנת

שלשים ושמנה שנה לעזריהו מלך יהודה מ
מלך זכריהו בן ירבעם על ישראל בשמרון
ששה חדשים: ויעש הרע בעיני יהוד כאשר
עשו אבתיו לא סר מחטאת ירבעם בן נבט
אשר החטיא את ישראל: ויקשר עליו שלום
בן יבש ויכהו קבלעם וימתהו וימלך תחתיו:
ויתר דברי זכריה הנם כתובים
על ספר דברי הימים למלכי ישראל: הוא ה
דבר יהוד אשר דבר אל יהוא לאמר בני ר
רבעים ישבו לך על כסא ישראל ויהי כן: ש
שלום בן יבש מלך בשנת שלשים ותשע ש
שנה לעזריה מלך יהודה וימלוך ירח ימים ב
בשמרון: ויעל מנחם בן גדי מתרצה ויבא מ
שמרון ויך את שלום בן יבש בשמרון וימ
וימיתהו וימלוך תחתיו: ויתר דברי שלום וק
וקשרו אשר קשר הנם כתובים על ספר דב
דברי הימים למלכי ישראל:

אז יכה מנחם את
תפסח ואת כל אשר בה ואת גבוליה מתרצה
כי לא פתח ויך את כל ההרותיה בקע: בשנת
שלשים ותשע שנה לעזריה מלך יהודה מלך
מנחם בן גדי על ישראל עשר שנים בשמרון:
ויעש הרע בעיני יהוד לא סר מעל חטאת יר
ירבעם בן נבט אשר החטיא את ישראל כל
ימיו: בא פול מלך אשור על הארץ ויתן מנ
מנחם לפול אלף ככר כסף להיות ידו אתו ל
להחזיק הממלכה בידו: ויצא מנחם את ה
הכסף על ישראל על כל גבורי החיל לתת ל
למלך אשור חמשים שקלים כסף לאיש א
אחד וישב מלך אשור ולא עמד שם בארץ:

וי מנחם
וכל אשר עשה הלא הם כתוב פר ד
דברי הימים למלכי ישראל: ו ם ע
עם אבתיו וימלוך פקחיה בנו תחתיו: בשנת
חמשים שנה לעזריה מלך יהודה מלך פק
פקחיה בן מנחם על ישראל בשמרון שנתים:
ויעש הרע בעיני יהוד לא סר מחטאת ירב
ירבעם בן נבט אשר החטיא את ישראל: וק
ויקשור עליו פקח בן רמליהו שלישו ויכהו ב
בשמרון בארמון בית המלך את ארגוב ואת
האריה ועמו חמשים איש מבני גלעדים וימ
וימיתהו וימלוך תחתיו: ויתר דברי פקחיה ו
וכל אשר עשה הנם כתובים על ספר דברי
הימים למלכי ישראל:

בשנת חמשים ושתים שנה
לעזריה מלך יהודה מלך פקח בן רמליהו על
ישראל בשמרון עשרים שנה: ויעש הרע ב
בעיני יהוד לא סר מן חטאת ירבעם בן נבט
אשר החטיא את ישראל: בימי פקח מלך י
ישראל בא תגלת פלאסר מלך אשור ויקח את
עיון ואת אבל בית מעכה ואת ינוח ואת אב
קדש ואת חצור ואת הגלעד ואת הגלילה כל
ארץ נפתלי ויגלם אשורה: ויקשר קשר הו
הושע בן אלה על פקח בן רמליהו ויכהו וימ
וימתהו וימלך תחתיו בשנת עשרים ליותם ב
בן עזיה: ויתר דברי פקח וכל אשר עשה ה
הנם כתובים על ספר דברי הימים למלכי יש
ישראל: בשנת שתים לפקח בן רמליהו מלך
ישראל מלך יותם בן עזיהו מלך יהודה: בן
עשרים

וְחָמֵשׁ שָׁנָה הָיָה בִּמְלֹכוֹ וְשֵׁשׁ עֶשְׂרֵה שָׁנָה מָ
מָלַךְ בִּירוּשָׁלִַם וְשֵׁם אִמּוֹ יְרוּשָׁה בַּת צָדֹק׃ וַ
וַיַּעַשׂ הַיָּשָׁר בְּעֵינֵי יְהוָה כְּכֹל אֲשֶׁר עָשָׂה עֻ
עֻזִּיָּהוּ אָבִיו עָשָׂה רַק הַבָּמוֹת לֹא סָרוּ עוֹדָ
הָעָם מְזַבְּחִים וּמְקַטְּרִים בַּבָּמוֹת הוּא בָּנָה א
אֶת שַׁעַר בֵּית יְהוָה הָעֶלְיוֹן׃ וְיֶתֶר דִּבְרֵי יוֹתָם ו
וְכֹל אֲשֶׁר עָשָׂה הֲלֹא הֵם כְּתוּבִים עַל סֵפֶר
דִּבְרֵי הַיָּמִים לְמַלְכֵי יְהוּדָה׃ בִּימֵים הָהֵם הֵחֵל
יְהוָה לְהַשְׁלִיחַ בִּיהוּדָה רְצִין מֶלֶךְ אֲרָם וְא
וְאֶת פֶּקַח בֶּן רְמַלְיָהוּ׃ וַיִּשְׁכַּב יוֹתָם עִם אֲ
אֲבֹתָיו וַיִּקָּבֵר עִם אֲבֹתָיו בְּעִיר דָּוִד אָבִיו וַ
וַיִּמְלֹךְ אָחָז בְּנוֹ תַּחְתָּיו׃

בִּשְׁנַת שְׁבַע עֶשְׂרֵה שָׁנָה לְפֶקַח בֶּן־
רְמַלְיָהוּ מָלַךְ אָחָז בֶּן יוֹתָם מֶלֶךְ יְהוּדָה׃ ב
בֶּן עֶשְׂרִים שָׁנָה אָחָז בְּמָלְכוֹ וְשֵׁשׁ עֶשְׂרֵה שָׁ
שָׁנָה מָלַךְ בִּירוּשָׁלִַם לֹא עָשָׂה הַיָּשָׁר בְּעֵינֵי יְ
יְהוָה אֱלֹהָיו כְּדָוִד אָבִיו׃ וַיֵּלֶךְ בְּדֶרֶךְ מַלְכֵי י
יִשְׂרָאֵל גַּם אֶת בְּנוֹ הֶעֱבִיר בָּאֵשׁ כְּתוֹעֵבֹת הַ
הַגּוֹיִם אֲשֶׁר הוֹרִישׁ יְהוָה אֹתָם מִפְּנֵי בְּנֵי שְׁ
יִשְׂרָאֵל׃ וַיִּזְבַּח וַיְקַטֵּר בַּבָּמוֹת וְעַל הַגְּבָעוֹת וְת
וְתַחַת כָּל עֵץ רַעֲנָן׃

אָז יַעֲלֶה רְצִין מֶלֶךְ אֲרָם וּפֶקַח
בֶּן רְמַלְיָהוּ מֶלֶךְ יִשְׂרָאֵל יְרוּשָׁלִַם לַמִּלְחָמָה וַ
וַיָּצֻרוּ עַל אָחָז וְלֹא יָכְלוּ לְהִלָּחֶם׃ בָּעֵת הַ
הַהִיא הֵשִׁיב רְצִין מֶלֶךְ אֲרָם אֶת אֵילַת לַאֲרָם
וְגֵרַשׁ אֶת הַיְהוּדִים מֵאֵילַת וַאֲרָמִים בָּאוּ אֵ
אֵילַת וַיֵּשְׁבוּ שָׁם עַד הַיּוֹם הַזֶּה׃ וַיִּשְׁלַח אָחָז
מַלְאָכִים אֶל תִּגְלַת פִּלְאֶסֶר מֶלֶךְ אַשּׁוּר לֵאמֹ
לֵאמֹר עַבְדְּךָ וּבִנְךָ אֲנִי עֲלֵה וְהוֹשִׁיעֵנִי מִכַּף
מֶלֶךְ אֲרָם וּמִכַּף מֶלֶךְ יִשְׂרָאֵל הַקָּמִים עָלָי׃ ו
וַיִּקַּח אָחָז אֶת הַכֶּסֶף וְאֶת הַזָּהָב הַנִּמְצָא בְּ
בְּאֹצְרוֹת בֵּית יְהוָה וּבְאֹצְרוֹת בֵּית הַמֶּלֶךְ וַ
וַיִּשְׁלַח לְמֶלֶךְ אַשּׁוּר שֹׁחַד׃ וַיִּשְׁמַע אֵלָיו מֶל
מֶלֶךְ אַשּׁוּר וַיַּעַל מֶלֶךְ אַשּׁוּר אֶל דַּמֶּשֶׂק וַיִּתְ
וַיִּתְפְּשֶׂהָ וַיַּגְלֶהָ קִירָה וְאֶת רְצִין הֵמִית׃ וַיֶּלֶךְ
הַמֶּלֶךְ אָחָז לִקְרַאת תִּגְלַת פִּלְאֶסֶר מֶלֶךְ אַשּׁ
אַשּׁוּר דַּמֶּשֶׂק וַיַּרְא אֶת הַמִּזְבַּח אֲשֶׁר בְּדַמּ
בְּדַמֶּשֶׂק וַיִּשְׁלַח הַמֶּלֶךְ אָחָז אֶל אוּרִיָּה הַכֹּהֵן
אֶת דְּמוּת הַמִּזְבֵּחַ וְאֶת תַּבְנִיתוֹ לְכֹל מַעֲשֵׂהוּ׃
וַיִּבֶן אוּרִיָּה הַכֹּהֵן אֶת הַמִּזְבֵּחַ כְּכֹל אֲשֶׁר שָׁלַח
הַמֶּלֶךְ אָחָז מִדַּמֶּשֶׂק כֵּן עָשָׂה אוּרִיָּה הַכֹּהֵן עַ
עַד־בֹּא הַמֶּלֶךְ אָחָז מִדַּמֶּשֶׂק׃ וַיַּרְא הַמֶּלֶךְ אֶת
מִדַּמֶּשֶׂק וַיִּקְרַב הַ
הַמֶּלֶךְ עַל הַמִּזְבֵּחַ וַיַּעַל עָלָיו׃ וַיְקַטֵּר אֶת עֹ
עֹלָתוֹ וְאֶת מִנְחָתוֹ וַיִּסֵּךְ אֶת נִסְכּוֹ וַיִּזְרֹק אֶת
דַּם הַשְּׁלָמִים אֲשֶׁר לוֹ עַל הַמִּזְבֵּחַ׃ וְאֶת
הַמִּזְבַּח הַנְּחֹשֶׁת אֲשֶׁר לִפְנֵי יְהוָה וַיִּקְרַב מֵאֵת
פְּנֵי הַבַּיִת מִבֵּין הַמִּזְבֵּחַ וּמִבֵּין בֵּית יְהוָה וַיִּתֵּן
אֹתוֹ עַל יֶרֶךְ הַמִּזְבֵּחַ צָפֹנָה׃ וַיְצַוֵּהוּ הַמֶּלֶךְ א
אָחָז אֶת אוּרִיָּה הַכֹּהֵן לֵאמֹר עַל הַמִּזְבֵּחַ הַ
הַגָּדוֹל הַקְטֵר אֶת עֹלַת הַבֹּקֶר וְאֶת מִנְחַת הָ
הָעֶרֶב וְאֶת עֹלַת הַמֶּלֶךְ וְאֶת מִנְחָתוֹ וְאֶת עֹלַת
כָּל עַם הָאָרֶץ וּמִנְחָתָם וְנִסְכֵּיהֶם וְכָל דַּם ע
עֹלָה וְכָל דַּם זָבַח עָלָיו תִּזְרֹק וּמִזְבַּח הַנְּחֹשֶׁת
יִהְיֶה לִי לִבְקֹר׃ וַיַּעַשׂ אוּרִיָּה הַכֹּהֵן כְּכֹל אֲשֶׁר
צִוָּה הַמֶּלֶךְ אָחָז׃ וַיְקַצֵּץ הַמֶּלֶךְ אָחָז אֶת הַמְּכ
הַמְּכֹנוֹת וַיָּסַר מֵעֲלֵיהֶם אֶת הַכִּיּוֹר
וְאֶת הַיָּם הוֹרִיד מֵעַל הַבָּקָר הַנְּחֹשֶׁת אֲשֶׁר תַּ
תַּחְתָּיו וַיִּתֵּן אֹתוֹ עַל מִרְצֶפֶת אֲבָנִים׃ וְאֶת
מֹסַךְ הַשַּׁבָּת אֲשֶׁר בָּנוּ בַבַּיִת וְאֶת

מְבוֹא הַמֶּלֶךְ הַחִיצוֹנָה הֵסֵב בֵּית יְהוָה מִפְּנֵי
מֶלֶךְ אַשּׁוּר׃ וְיֶתֶר דִּבְרֵי אָחָז אֲשֶׁר עָשָׂה הֲלֹא
הֵם כְּתוּבִים עַל סֵפֶר דִּבְרֵי הַיָּמִים לְמַלְכֵי יְ
יְהוּדָה׃ וַיִּשְׁכַּב אָחָז עִם אֲבֹתָיו וַיִּקָּבֵר עִם אֲ
אֲבֹתָיו בְּעִיר דָּוִד וַיִּמְלֹךְ חִזְקִיָּהוּ בְנוֹ תַּחְתָּיו׃

בִּשְׁנַת שָׁלֹשׁ עֶשְׂרֵה לְאָחָז
מָלַךְ יְהוֹרֵה מֶלֶךְ הוֹשֵׁעַ בֶּן אֵלָה בְּשֹׁמְרוֹן עַל
יִשְׂרָאֵל תֵּשַׁע שָׁנִים׃ וַיַּעַשׂ הָרַע בְּעֵינֵי יְהוָה
רַק לֹא כְּמַלְכֵי יִשְׂרָאֵל אֲשֶׁר הָיוּ לְפָנָיו׃ עָלָיו
עָלָה שַׁלְמַנְאֶסֶר מֶלֶךְ אַשּׁוּר וַיְהִי לוֹ הוֹשֵׁעַ
עֶבֶד וַיָּשֶׁב לוֹ מִנְחָה׃ וַיִּמְצָא מֶלֶךְ אַשּׁוּר בְּהוֹ
בְּהוֹשֵׁעַ קֶשֶׁר אֲשֶׁר שָׁלַח מַלְאָכִים אֶל סוֹא מ
מֶלֶךְ מִצְרַיִם וְלֹא הֶעֱלָה מִנְחָה לְמֶלֶךְ אַשּׁוּר
כְּשָׁנָה בְשָׁנָה וַיַּעְצְרֵהוּ מֶלֶךְ אַשּׁוּר וַיַּאַסְרֵהוּ
בֵּית כְּלֹא׃ וַיַּעַל מֶלֶךְ אַשּׁוּר בְּכָל הָאָרֶץ וַיַּעַל
שֹׁמְרוֹן וַיָּצַר עָלֶיהָ שָׁלֹשׁ שָׁנִים׃ בִּשְׁנַת תֵּשַׁ
תֵּשַׁע לְהוֹשֵׁעַ לָכַד מֶלֶךְ אַשּׁוּר אֶת שֹׁמְ
שֹׁמְרוֹן וַיַּגֶל אֶת יִשְׂרָאֵל אַשּׁוּרָה וַיֹּשֶׁב אֹתָם
בְּחַלַח וְכַחֲבוֹר נְהַר גּוֹזָן וְעָרֵי מָדָי׃

וַיְהִי כִּי חָטְאוּ בְנֵי יִשְׂרָאֵל לַיהוָה
אֱלֹהֵיהֶם הַמַּעֲלֶה אוֹתָם מֵאֶרֶץ מִצְרַיִם מִתַּחַת
יַד פַּרְעֹה מֶלֶךְ מִצְרַיִם וַיִּרְאוּ אֱלֹהִים אֲחֵרִים׃
וַיֵּלְכוּ בְּחֻקַּת הַגּוֹיִם אֲשֶׁר הוֹרִישׁ יְהוָה מִפְּנֵי בְּ
פְּנֵי יִשְׂרָאֵל וּמַלְכֵי יִשְׂרָאֵל אֲשֶׁר עָשׂוּ׃ וַיַּחְפְּאוּ
בְּנֵי יִשְׂרָאֵל דְּבָרִים אֲשֶׁר לֹא כֵן עַל יְהוָה א
אֱלֹהֵיהֶם וַיִּבְנוּ לָהֶם בָּמוֹת בְּכָל עָרֵיהֶם מִ
מִמִּגְדַּל נוֹצְרִים עַד עִיר מִבְצָר׃ וַיַּצֵּבוּ לָהֶם
מַצֵּבוֹת וַאֲשֵׁרִים עַל כָּל גִּבְעָה גְּבֹהָה וְתַחַת כ
כָּל עֵץ רַעֲנָן׃ וַיְקַטְּרוּ שָׁם בְּכָל בָּמוֹת כַּגּוֹיִם
אֲשֶׁר הָגְלָה יְהוָה מִפְּנֵיהֶם וַיַּעֲשׂוּ דְּבָרִים ר
רָעִים לְהַכְעִיס אֶת יְהוָה׃ וַיַּעַבְדוּ הַגִּלֻּלִים א
אֲשֶׁר אָמַר יְהוָה לָהֶם לֹא תַעֲשׂוּ אֶת הַדָּבָר ה
הַזֶּה׃ וַיָּעֵד יְהוָה בְּיִשְׂרָאֵל וּבִיהוּדָה בְּיַד כָּל־
נְבִיא כָּל חוֹזֶה לֵאמֹר שׁוּבוּ מִדַּרְכֵיכֶם הָרָעִים
וּשְׁמְרוּ מִצְוֹתַי חֻקֹּתַי כְּכֹל הַתּוֹרָה אֲשֶׁר צִוִּיתִי
אֶת אֲבוֹתֵיכֶם וַאֲשֶׁר שָׁלַחְתִּי אֲלֵיכֶם בְּיַד עֲבָדַי
הַנְּבִיאִים׃ וְלֹא שָׁמְעוּ וַיַּקְשׁוּ אֶת עָרְפָּם כְּעֹרֶף
אֲבוֹתָם אֲשֶׁר לֹא הֶאֱמִינוּ בַּיהוָה אֱלֹהֵיהֶם׃ ו
וַיִּמְאֲסוּ אֶת חֻקָּיו וְאֶת בְּרִיתוֹ אֲשֶׁר כָּרַת אֶת אֲ
אֲבוֹתָם וְאֶת עֵדְוֹתָיו אֲשֶׁר הֵעִיד בָּם וַיֵּלְכוּ אַח
אַחֲרֵי הַהֶבֶל וַיֶּהְבָּלוּ וְאַחֲרֵי הַגּוֹיִם אֲשֶׁר סָ
סְבִיבוֹתָם אֲשֶׁר צִוָּה יְהוָה אוֹתָם לְבִלְתִּי עֲשׂוֹת
כָּהֶם וַיַּעַזְבוּ אֶת כָּל מִצְוֹת יְהוָה אֱלֹהֵיהֶם וַיַּ
וַיַּעֲשׂוּ לָהֶם מַסֵּכָה שְׁנֵים עֲגָלִים וַיַּעַשׂ אֲשֵׁרָה
וַיִּשְׁתַּחֲוּ לְכָל צְבָא הַשָּׁמַיִם וַיַּעַבְדוּ אֶת הַבַּ
הַבַּעַל׃ וַיַּעֲבִרוּ אֶת בְּנֵיהֶם וְאֶת בְּנֹתֵיהֶם בָּאֵשׁ
וַיִּקְסְמוּ קְסָמִים וְיִנַּחֲשׁוּ וַיִּתְמַכְּרוּ לַעֲשׂוֹת הָרַע
בְּעֵינֵי יְהוָה לְהַכְעִיסוֹ׃ וַיִּתְאַנַּף יְהוָה מְאֹד בְּ
בְּיִשְׂרָאֵל וַיָּסַר מֵעַל פָּנָיו לֹא נִשְׁאַר רַק שֵׁ
שֵׁבֶט יְהוּדָה לְבַדּוֹ׃ גַּם יְהוּדָה לֹא שָׁמַר אֶת
מִצְוֹת יְהוָה אֱלֹהֵיהֶם וַיֵּלְכוּ בְּחֻקַּת יִשְׂרָאֵל א
אֲשֶׁר עָשׂוּ׃ וַיִּמְאַס יְהוָה בְּכָל זֶרַע יִשְׂרָאֵל וַיְ
וַיְעַנֵּם וַיִּתְּנֵם בְּיַד שׁוֹסִים עַד אֲשֶׁר הִשְׁלִיכָם מ
מִפָּנָיו׃ כִּי קָרַע יִשְׂרָאֵל מִבֵּית דָּוִד וַיַּמְלִכוּ
אֶת יָרָבְעָם בֶּן נְבָט וַיַּדַּח יָרָבְעָם אֶת יִשְׂרָאֵל
מֵאַחֲרֵי יְהוָה וְהֶחֱטִיאָם חַטָּאָה גְדוֹלָה׃ וַיֵּלְכוּ
בְּנֵי יִשְׂרָאֵל בְּכָל חַטֹּאת יָרָבְעָם אֲשֶׁר עָשָׂה ל
לֹא סָרוּ מִמֶּנָּה׃ עַד אֲשֶׁר הֵסִיר יְהוָה אֶת יִ
יִשְׂרָאֵל מֵעַל פָּנָיו כַּאֲשֶׁר דִּבֶּר בְּיַד כָּל עֲבָדָיו
הַנְּבִיאִים וַיִּגֶל יִשְׂרָאֵל מֵעַל

ארמתו אשורה עד היום הזה ׃
ויבא מלך אשור מבבל וכותה ועוה
וחמת וספרים וישב בערי שמרון תחת בני
ישראל וירשו את שמרון וישבו בעריה ׃ והי
בתחלת שבתם שם לא ירא את יהוה וישלח
יהוה בהם את האריות ויהיו הרגים בהם ׃ וי
ויאמרו למלך אשור לאמר הגוים אשר הגל
הגלית ותשב בערי שמרון לא ידעו את מש
משפט אלהי הארץ וישלח בם את האריות ו
והנם ממיתים אתם כאשר אינם ידעים את
משפט אלהי הארץ ׃ ויצו מלך אשור לאמר
הוליכו שמה אחד מהכהנים אשר הגליתם
משם וילכו וישבו שם ויורם את משפט א
אלהי הארץ ׃ ויבא אחד מהכהנים אשר הג
הגלו משמרון וישב בבית אל ויהי מורה אתם
איך יראו את יהוה ׃ ויהיו עשים גוי גוי אלהיו
וינוחו בבית הבמות אשר עשו השמרונים ג
גוי גוי בעריהם אשר הם ישבים שם ׃ ואנשי
בבל עשו את סוכת בנות ואנשי כות עשו את
נרגל ואנשי חמת עשו את אשימא ׃ והעוים
עשו את נבחן ואת תרתק והספרים שרפים
את בניהם באש לאדרמלך וענמלך אלהי ס
ספרים ׃ ויהיו יראים את יהוה ויעשו להם מ
מקצתם כהני במות ויהיו עשים להם בבית ה
הבמות ׃ את יהוה היו יראים ואת אלהיהם
היו עבדים כמשפט הגוים אשר הגלו אתם
משם ׃ עד היום הזה הם עשים כמשפטים ה
הראשונים אינם יראים את יהוה ואינם עש
עשים כחקותם וכמשפטם וכתורה וכמצוה
אשר צוה יהוה את בני יעקב אשר שם שמו
ישראל ׃ ויכרת יהוה אתם ברית ויצו לאמר
לא תיראו אלהים אחרים ולא תשתחוו להם
ולא תעבדום ולא תזבחו להם ׃ כי אם את
יהוה אשר העלה אתכם בארץ מצרים בכח
גדול ובזרוע נטויה אתו תיראו ולו תשתחוו
ולו תזבחו ׃ ואת החקים ואת המשפטים וה
והתורה והמצוה אשר כתב לכם תשמרון ל
לעשות כל הימים ולא תיראו אלהים אחרים ׃
והברית אשר כרתי אתכם לא תשכחו ולא ת
תיראו אלהים אחרים ׃ כי אם את יהוה א
אלהיכם תיראו והוא יציל אתכם מיד כל אי
איביכם ׃ ולא שמעו כי אם כמשפטם הרא
הראשון הם עשים ׃ ויהי הגוים האלה יראים
את יהוה ואת פסיליהם היו עבדים גם בניהם
ובני בניהם כאשר עשו אבתם הם עשים ע
עד היום הזה ׃
ויהי בשנת שלש להושע בן אלה מלך
ישראל מלך חזקיה בן אחז מלך יהודה ׃ בן
עשרים וחמש שנה היה בבלכו ועשרים ות
ותשע שנה מלך בירושלם ושם אמו אבי בת
זכריה ׃ ויעש הישר בעיני יהוה ככל אשר ע
עשה דוד אביו ׃ הוא הסיר את הבמות ושבר
את המצבות וכרת את האשרה וכתת נחש
הנחשת אשר עשה משה כי עד הימים הה
ההמה היו בני ישראל מקטרים לו ויקרא לו
נחשתן ׃ ביהוה אלהי ישראל בטח ואחריו לא
היה כמוהו בכל מלכי יהודה ואשר היו לפ
לפניו ׃ ודבק ביהוה ולא סר מאחריו וישמר
מצותיו אשר צוה יהוה את משה ׃ והיה יה
יהוה עמו בכל אשר יצא ישכיל וימרוד

במלך אשור ולא עבדו ׃ הוא הכה את פל
פלשתים עד עזה ואת גבולה ממגדל נוצ
נוצרים עד עיר מבצר ׃
ויהי בשנה הרביעית למלך חזקיהו הא
השנה השביעית להושע בן אלה מלך ישר
ישראל עלה שלמנאסר מלך אשור על שם
שמרון ויצר עליה ׃ ולכדוה מקצה שלש ש
שנים בשנת שש לחזקיה הא שנת תשע להו
להושע מלך ישראל נלכדה שמרון ׃ ויגל מ
מלך אשור את ישראל אשורה וינחם בחלח
ובחבור נהר גוזן וערי מדי ׃ על אשר לא ש
שמעו בקול יהוה אלהיהם ויעברו את בריתו
את כל אשר צוה משה עבד יהוה ולא שם
שמעו ולא עשו ׃
ובארבע עשרה שנה למלך חזקיהו עלה סנ
סנחריב מלך אשור על כל ערי יהודה הבצ
הבצרות ויתפשם ׃ וישלח חזקיה מלך יהודה
אל מלך אשור לכישה לאמר חטאתי שוב מ
מעלי את אשר תתן עלי אשא וישם מלך א
אשור על חזקיה מלך יהודה שלש מאות כ
ככר כסף ושלשים ככר זהב ׃ ויתן חזקיה את
כל הכסף הנמצא בית יהוה ובאוצרות בית
המלך ׃ בעת ההיא קיצץ חזקיה את דלתות
היכל יהוה ואת האמנות אשר צפה חזקיה מ
מלך יהודה ויתנם למלך אשור ׃
וישלח מלך אשור את תרתן ואת רב
סריס ואת רב שקה מלכיש אל המלך חזק
חזקיהו בחיל כבד ירושלם ויעלו ויבאו ויע
ויעמדו בתעלת הברכה העליונה אשר בס
בסלת שדה כבס ׃ ויקראו אל המלך ויצא
אליהם אליקים בן חלקיהו אשר על הבית ו
ושבנא הסופר ויואח בן אסף המזכיר ׃ ויאמר
אליהם רב שקה אמרו נא אל חזקיהו כה א
אמר המלך הגדול מלך אשור מה הבטחון
הזה אשר בטחת ׃ אמרת אך דבר שפתים ע
עצה וגבורה למלחמה עתה על מי בטחת כי
מרדת בי ׃ עתה הנה בטחת לך על משענת
הקנה הרצוץ הזה על מצרים אשר יסמך א
איש עליו ובא בכפו ונקבה כן פרעה מלך מ
מצרים לכל הבטחים עליו ׃ וכי תאמרון אלי
אל יהוה אלהינו בטחנו הלא הוא אשר הס
הסיר חזקיהו את במותיו ואת מזבחתיו ויאמר
ליהודה ולירושלם לפני המזבח הזה תש
תשתחוו בירושלם ׃ ועתה התערב נא אתא
אדני את מלך אשור ואתנה לך אלפים סו
סוסים אם תוכל לתת לך רכבים עליהם ׃ ואיך
תשיב את פני פחת אחד עבדי אדני הקטנים
ותבטח לך על מצרים לרכב ולפרשים ׃ ועתה
המבלעדי יהוה עליתי על המקום הזה לה
להשחיתו יהוה אמר אלי עלה אל הארץ הז
הזאת להשחיתה ׃ ויאמר אליקים בן חלקיהו
ושבנא ויואח אל רב שקה דבר נא אל עבדך
ארמית כי שמעים אנחנו ואל תדבר עמנו י
יהודית באזני העם אשר על החומה ׃ ויאמר
אליהם רב שקה העל אדניך ועליך שלחני א
אדני לדבר את הדברים האלה הלא על הא
האנשים הישבים על החמה לאכל את צוא
צואתם ולשתות את מימי רגליהם עמכם ׃ וי
ויעמד רב שקה ויקרא בקול גדול יהודית וי
וידבר ויאמר שמעו את דברי המלך הגדול

מלך אשור: כה אמר המלך אל ישיא לכם
חזקיהו כי לא יוכל להציל אתכם מידו: ואל
יבטח אתכם חזקיהו אל יהוד לאמר הצל יצ
יצילנו יהוד ולא תנתן את העיר הזאת ביד מ
מלך אשור: אל תשמעו אל חזקיהו כי כה א
אמר המלך אשור עשו אתי ברכה וצאו אלי
ואכלו איש גפנו ואיש תאנתו ושתו איש מי
בורו: עד בואי ולקחתי אתכם אל ארץ כא
כארצכם ארץ דגן ותירש ארץ לחם וכרמים
ארץ זית יצהר ודבש ויחיו ולא תמותו ואל ת
תשמעו אל חזקיהו כי יסית אתכם לאמר יהוד
יצילנו: ההצל הצילו אלדי הגוים איש את
ארצו מיד מלך אשור: איה אלדי חמת ואר
וארפד איה אלדי ספרוים הנע ועוה ההצילו
את שמרון מידי: מי בכל אלדי הארצות א
אשר הצילו את ארצם מידי כי יציל יהוד א
את ירושלם מידי: והחרישו העם ולא ענו אתו
דבר כי מצות המלך היא לאמר לא תענוהו:
ויבא אליקים בן חלקיהו אשר על הבית וש
ושבנא הסופר ויואח בן אסף המזכיר אל חל
חלקיהו קרעי בגדים ויגידו לו את דברי רב
שקה: ויהי כשמע המלך חזקיהו ויקרע את
בגדיו ויתכס בשק ויבא בית יהוד: וישלח א
את אליקים אשר על הבית ושבנא הסופר ו
ואת זקני הכהנים מתכסים בשקים אל שע
ישעיהו הנביא בן אמרץ:

ויאמרו אליו כה אמר חזקיהו יום
צרה ותוכחה ונאצה היום הזה כי באו בנים
על משבר וכח אין ללדה: אולי ישמע יהוד י
אלדיך את כל דברי רב שקה אשר שלחו מ

מלך אשור אדניו לחרף אלדים חי והוכיח ב
בדברים אשר שמע יהוד אלדיך ונשאת תפ
תפלה בעד השארית הנמצאה: ויבאו עבדי
המלך חזקיהו אל ישעיהו: ויאמר להם יש
ישעיהו כה תאמרון אל אדניכם כה אמר יה
יהוד אל תירא מפני הדברים אשר שמעת
אשר גדפו נערי מלך אשור אתי: הנני נתן בו
רוח ושמע שמועה ושב לארצו והפלתיו ב
בחרב בארצו: וישב רב שקה וימצא את מ
מלך אשור נלחם על לבנה כי שמע כי נסע
מלכיש: וישמע אל תרהקה מלך כוש לאמר
הנה יצא להלחם אתך וישב וישלח מלאכים
אל חזקיהו לאמר: כה תאמרון אל חזקיהו מ
מלך יהודה לאמר אל ישיאך אלדיך אשר
אתה בטח בו לאמר לא תנתן ירושלם ביד מ
מלך אשור: הנה אתה שמעת אשר עשו מ
מלכי אשור לכל הארצות להחרימם ואתה ת
תנצל: ההצילו אתם אלדי הגוים אשר שחתו
אבתיו את גוזן ואת חרן ורצף ובני עדן אשר
בתלסר: איו מלך חמת ומלך ארפד ומלך ל
לעיר ספרוים הנע ועוה: ויקח חזקיהו את הס
הספרים מיד המלאכים ויקראם ויעל בית י
יהוד ויפרשהו חזקיהו לפני יהוד:

ויתפלל חזקיהו לפני יהוד ויאמר
יהוד אלדי ישראל ישב הכרבים אתה הוא
האלדים לבדך לכל ממלכות הארץ אתה ע
עשית את השמים ואת הארץ: הטה יהוד א
אזנך ושמע פקח יהוד עינך וראה ושמע את
כל דברי סנחריב אשר שלחו לחרף אלדים
חי: אמנם יהוד החריבו מלכי אשור את ה

הגוים ואת ארצם: ונתנו את אלדיהם באש
כי לא אלדים המה כי אם מעשה ידי אדם
עץ ואבן ויאבדום: ועתה יהוד אלדינו הוש
הושעינו נא מידו וידעו כל ממלכות הארץ
כי אתה יהוד אלדים לבדך: וישלח ישעיהו
בן אמרץ אל חזקיהו לאמר כה אמר יהוד א
אלדי ישראל אשר התפללת אלי אל סנחריב
מלך אשור שמעתי: זה הדבר אשר דבר יה
יהוד עליו בזה לך לעגה לך בתולת בת ציון
אחריך ראש הניעה בת ירושלם: את מי חר
חרפת וגדפת ועל מי הרימת קול ותשא מר
מרום עיניך על קדוש ישראל: ביד מלאכיך
חרפת יהוד ותאמר ברב רכבי אני עליתי מר
מרום הרים ירכתי לבנון ואכרת קומת ארזיו
מבחור ברושיו ואבואה מלון קיצו יער כרם
כרמלו: אני קרתי ושתתי מים זרים ואחריב
בכף פעמי כל יאורי מצור: הלא שמעת לם
למרחוק אותה עשיתי למימי קדם ויצרתיה ע
עתה הביאתיה ותהי להשות גלים נצים ער
ערים בצורות: ויושביהן קצרי יד חתו ויבשו
היו עשב השדה וירק דשא חציר גגות וש
ושדפה לפני קמה: ושבתך וצאתך ובאך י
ידעתי ואת התרגזך אלי: יען התרגזך אלי וש
ושאננך עלה באזני ושמתי חחי באפך ומתגי
בשפתך והשיבתיך בדרך אשר באת בה: וזה
לך האות אכל השנה ספיח ובשנה השנית ס
סחיש ובשנה השלישית זרעו וקצרו ונטעו כ
כרמים ואכלו פרים: ויספה פליטת בית יהו
יהודה הנשארה שרש למטה ועשה פרי למ
למעלה: כי מירושלם תצא שארית ופליטה

מהר ציון קנאת יהוד צבאות תעשה זאת:
לכן כה אמר יהוד אל מלך אשור
לא יבא אל העיר הזאת ולא יורה שם חץ ול
ולא יקדמנה מגן ולא ישפוך עליה סללה: ב
בדרך אשר יבא בה ישוב ואל העיר הזאת ל
לא יבא נאם יהוד: וגנותי על העיר הזאת ל
להושיעה למעני ולמען דוד עבדי:

ויהי בלילה ההוא ויצא
מלאך יהוה ויך במחנה אשור מאה ושמנים
וחמשה אלף וישכימו בבקר והנה כלם פג
פגרים מתים: ויסע וילך וישב סנחריב מלך
אשור וישב בנינוה: ויהי הוא משתחוה בית
נסרך אלדיו ואדרמלך ושראצר בניו הכהו
בחרב והמה נמלטו ארץ אררט וימלך אס
אסרחדון בנו תחתיו:

בימים ההם חלה חזקיהו למות ויבא אליו יש
ישעיהו בן אמרץ הנביא ויאמר [illegible] אמר
יהוד צו לביתך כי מת אתה ולא תהיה: ויסב
חזקיהו את פניו אל הקיר ויתפלל אל יהוד ל
לאמר: אנא יהוד זכר נא את אשר התהלכתי
לפניך באמת ובלבב שלם והטוב בעיניך ע
עשיתי ויבך חזקיהו בכי גדול: ויהי ישעיהו ל
לא יצא חצר התיכונה ודבר יהוד היה אליו
לאמר: שוב ואמרת אל חזקיהו נגיד עמי כ
כה אמר יהוד אלדי דוד אביך שמעתי את ד
תפלתך ראיתי את דמעתך הנני רפא לך ביו
ביום השלישי תעלה בית יהוד: והוספתי על
ימיך חמש עשרה שנה ומכף מלך אשור אצ
אצילך ואת העיר הזאת וגנותי על העיר הז
הזאת למעני ולמען דוד עבדי:

ויאמר ישעיהו קחו דבלת תאנים
ויקחו וישימו על השחין ויחי: ויאמר חזקיהו
אל ישעיהו מה אות כי ירפא יהוד לי ועליתי
ביום השלישי בית יהוד: ויאמר ישעיהו זה ל
לך האות מאת יהוד כי יעשה יהוד את הד
הדבר אשר דבר הלך הצל עשר מעלות א
אשר ישוב עשר מעלות: ויאמר יחזקיהו נקל
לצל לנטות עשר מעלות לא כי ישוב הצל א
אחורנית עשר מעלות: ויקרא ישעיהו הנביא
אל יהוד וישב את הצל במעלות אשר ירדה
במעלות אחז אחרנית עשר מעלות:
בעת ההיא שלח בראדך
בלאדן בן בלאדן מלך בבל ספרים ומנחה
אל חזקיהו כי שמע כי חלה חזקיהו: וישמע
אליהם חזקיהו ויראם את כל בית נכתה את
הכסף ואת הזהב ואת הבשמים ואת שמן ה
הטוב ואת בית כליו ואת כל אשר נמצא
באצרותיו לא היה דבר אשר לא הראם חז
חזקיהו בביתו ובכל ממשלתו: ויבא ישעיהו
הנביא אל המלך חזקיהו ויאמר אליו מה א
אמרו האנשים האלה ומאין יבאו אליך ויא
ויאמר חזקיהו מארץ רחוקה באו אלי מבבל:
ויאמר מה ראו בביתך ויאמר חזקיהו את כ
כל אשר בביתי ראו לא היה דבר אשר לא
הראיתם באצרתי: ויאמר ישעיהו אל חז
חזקיהו שמע דבר יהוד: הנה ימים באים ו
ונשא את כל אשר בביתך ואשר אצרו אב
אבתיך עד היום הזה בבלה לא יותר דבר א
אמר יהוד: ומבניך אשר יצאו ממך אשר ת
תוליד יקחו והיו סריסים בהיכל מלך בבל: ו

ויאמר חזקיהו אל ישעיהו טוב דבר יהוד א
אשר דברת ויאמר הלא אם שלום ואמת יה
יהיה בימי: ויתר דברי חזקיהו וכל גבורתו ו
ואשר עשה את הברכה ואת התעלה ויבא א
את המים העירה הלא הם כתובים על ספר
דברי הימים למלכי יהודה: וישכב חזקיהו ע
עם אבתיו וימלך מנשה בנו תחתיו:
בן שתים עשרה שנה מנשה
במלכו וחמשים וחמש שנה מלך בירושלם ו
ושם אמו חפצי בה: ויעש הרע בעיני יהוד
כתועבת הגוים אשר הוריש יהוד מפני בני י
ישראל: וישב ויבן את הבמות אשר אבד חז
חזקיהו אביו ויקם מזבחות לבעל ויעש אש
אשרה כאשר עשה אחאב מלך ישראל ויש
וישתחו לכל צבא השמים ויעבד אתם: ובנה
מזבחות בית יהוד אשר אמר יהוד בירושלם
אשים את שמי: ויבן מזבחות לכל צבא הש
השמים בשתי חצרות בית יהוד: והעביר את
בנו באש ועגן ונחש ועשה אוב וידעונים הרבה
לעשות הרע בעיני יהוד להכעיסו: וישם את
פסל האשרה אשר עשה בבית אשר אמר יה
ידוה אל דוד ואל שלמה בנו בבית הזה וב
וביר ושלם אשר בחרתי מכל שבטי ישראל
אשים את שמי לעולם: ולא אוסיף להניד ר
רגל ישראל מן האדמה אשר נתתי לאבתם
רק אם ישמרו לעשות ככל אשר צויתים ול
ולכל התורה אשר צוה אתם עבדי משה: ו
ולא שמעו ויתעם מנשה לעשות את הרע מן
הגוים אשר השמיד יהוד מפני בני ישראל:
וידבר יהוד ביד עבדיו הנביאים לאמר: יען

אשר עשה מנשה מלך יהודה התועבות הא
האלה הרע מכל אשר עשו האמרי אשר לפ
לפניו ויחטא גם את יהודה בגלוליו:
לכן כה אמר יהוד אלדי ישראל
הנני מביא רעה על ירושלם ויהודה אשר כ
כל שמעה תצלנה שתי אזניו: ונטיתי על ירו
ירושלם את קו שמרון ואת משקלת בית אח
אחאב ומחיתי את ירושלם כאשר ימחה את
הצלחת מחה והפך על פניה: ונטשתי את ש
שארית נחלתי ונתתים ביד איביהם והיו לבז
ולמשיסה לכל איביהם: יען אשר עשו את ה
הרע בעיני יהוד ויהיו מכעיסים אתי מן היום
אשר יצאו אבתם ממצרים ועד היום הזה: ו
וגם דם נקי שפך מנשה הרבה מאד עד א
אשר מלא את ירושלם פה לפה לבד מחט
מחטאתו אשר החטיא את יהודה לעשות ה
הרע בעיני יהוד: ויתר דברי מנשה וכל אשר
עשה וחטאתו אשר חטא הלא הם כתובים
על ספר דברי הימים למלכי יהודה: וישכב
מנשה עם אבתיו ויקבר בגן ביתו בגן עזא וי
וימלך אמון בנו תחתיו:
בן עשרים ושתים שנה אמון במלכו ושתים
שנים מלך בירושלם ושם אמו משלמת בת
חרוץ מן יטבה: ויעש הרע בעיני יהוד כאשר
עשה מנשה אביו: וילך בכל הדרך אשר ה
הלך אביו ויעבד את הגלולים אשר עבד א
אביו וישתחו להם: ויעזב את יהוד אלדי א
אבתיו ולא הלך בדרך יהוד: ויקשרו עבדי
אמון עליו וימיתו את המלך בביתו: ויך עם
הארץ את כל הקשרים על המלך אמון וים

וימליכו עם הארץ את יאשיהו בנו תחתיו: וי
ויתר דברי אמון אשר עשה הלא הם כתובים
על ספר דברי הימים למלכי יהודה: ויקברו
אתו בקבורתו בגן עזא וימלך יאשיהו בנו ת
תחתיו:
בן שמנה שנה
יאשיהו במלכו ושלשים ואחת שנה מלך בי
בירושלם ושם אמו ידידה בת עדיה מבצקת:
ויעש הישר בעיני יהוד וילך בכל דרך דוד נ
אביו ולא סר ימין ושמאל:
ויהי בשמנה עשרה שנה למלך
יאשיהו שלח המלך את שפן בן אצליהו בן
משלם הסופר בית יהוד לאמר: עלה אל ח
חלקיהו הכהן הגדול ויתם את הכסף המובא
בית יהוד אשר אספו שמרי הסף מאת העם:
ויתנה על יד עשי המלאכה המפקדים בית י
יהוד ויתנו אתו לעשי המלאכה אשר בבית י
יהוד לחזק בדק הבית: לחרשים ולבונים ולג
ולגדרים ולקנות עצים ואבני מחצב לחזק את
בדק הבית: אך לא יחשב אתם הכסף הנתן
על ידם כי באמונה הם עשים:
ויאמר חלקיהו הכהן הגדול אל
שפן הסופר ספר התורה מצאתי בבית יהוד
ויתן חלקיה את הספר אל שפן ויקראהו: ויבא
שפן הסופר אל המלך וישב את המלך דבר
ויאמר התיכו עבדיך את הכסף הנמצא ב
בבית ויתנהו על יד עשי המלאכה המפקדים
בית יהוד: ויגד שפן הסופר למלך לאמר ספר
נתן לי חלקיהו הכהן ויקראהו שפן לפני המלך:
ויהי כשמע המלך את דברי ספר התורה ויק
ויקרע את בגדיו: ויצו המלך את חלקיהו ה

הכהן ואת אחיקם בן שפן ואת עכבור בן מ
מיכיה ואת שפן הסופר ואת עשיה עבד ה
המלך לאמר: לכו דרשו את יהוד בעדי וב
ובעד העם ובעד הנשאר בישראל וביהודה
על דברי הספר הנמצא הזה כי גדולה חמת
יהוד אשר היא נצתה בנו על אשר לא שמ
שמעו אבתינו על דברי הספר הזה לעשות כ
ככל הכתוב עליו: וילך חלקיהו הכהן ואח
ואחיקם ועכבור ושפן ועשיה אל חלדה הנ
הנביאה אשת שלום בן תקוה בן חרחס שמר
הבגדים והיא ישבת בירושלם במשנה ויד
וידברו אליה: ותאמר אליהם כה אמר יהוד
אלדי ישראל אמרו לאיש אשר שלח אתכם
אלי: כה אמר יהוד הנני מביא רעה אל הם
המקום הזה ועל ישביו את כל דברי הספר
אשר קרא מלך יהודה: תחת אשר עזבני וי
ויקטרו לאלדים אחרים למען הכעיסני בכל
מעשה ידיהם ונצתה חמתי במקום הזה ולא
תבבה: ואל מלך יהודה השלח אתכם לדרש
את יהוד כה תאמרו אליו כה אמר יהוד א
אלדי ישראל הדברים אשר שמעת: יען רך
לבבך ותבנע מנני יהוד בשמעך אשר דב
דברתי על המקום הזה ועל ישביו להיות לש
לשמה ולקללה ותקרע את בגדיך ותבכה לפני
וגם אנכי שמעתי נאם יהוד: לכן הנני אסיפך
אל אבתיך ונאספת אל קברתיך בשלום ולא
תראנה עיניך בכל הרעה אשר אני מביא על
המקום הזה וישיבו את המלך דבר:
וישלח המלך ויאספו
אליו את כל זקני יהודה וירושלם: ויעל הם

המלך בית יהוד וכל איש יהודה וכל ישבי יר
ירושלם אתו והכהנים והנביאים וכל העם
למקטן ועד גדול ויקרא באזניהם את כל ד
דברי ספר הברית הנמצא בבית יהוד: ויעמד
המלך על העמוד ויכרת את הברית לפני יד
יהוד ללכת אחרי יהוד ולשמר מצותיו ואת ע
עדותיו ואת חקתיו בכל לב ובכל נפש להקים
את דברי הברית הזאת הכתובים על הספר
הזה ויעמד כל העם בברית: ויצו המלך את
חלקיהו הכהן הגדול ואת כהני המשנה וא
ואת שמרי הכף להוציא מהיכל יהוד את כל
הכלים העשים לבעל ולאשרה ולכל צבא ה
השמים וישרפם מחוץ לירושלם בשדמות ק
קדרון ונשא את עפרם ביתאל: והשבית את
הכמרים אשר נתנו מלכי יהודה ויקטר בב
בכמות בערי יהודה ומסיבי ירושלם ואת הם
המקטרים לבעל לשמש ולירח ולמזלות ולכל
צבא השמים: ויוצא את האשרה מבית יהוד
מחוץ לירושלם אל נחל קדרון וישרף אתה ב
בנחל קדרון וידק לעפר וישלך את עפרה א
אל קבר בני העם: ויתץ את בתי הקדשים א
אשר בבית יהוד אשר הנשים ארגות שם ב
בתים לאשרה: ויבא את כל הכהנים מערי י
יהודה ויטמא את הבמות אשר קטרו שמה
הכהנים מגבע עד באר שבע ונתץ את במות
השערים אשר פתח שער יהושע שר העיר א
אשר על שמאל איש בשער העיר: אך לא י
יעלו כהני הבמות אל מזבח יהוד בירושלם
כי אם אכלו מצות בתוך אחיהם: וטמא את
התפת אשר בגיא בני הנם לבלתי להעביר א

איש את בנו ואת בתו באש למולך: וישבת
את הסוסים אשר נתנו מלכי יהודה לשמש
מבא בית יהוד אל לשכת נתן מלך הסרים א
אשר בפרוורים ואת מרכבות השמש שרף
באש: ואת המזבחות אשר על הגג עלית אחז
אשר עשו מלכי יהודה ואת המזבחות אשר
עשה מנשה בשתי חצרות בית יהוד נתץ הם
המלך וירץ משם והשליך את עפרם אל נח
נחל קדרון: ואת הבמות אשר על פני ירוש
ירושלם אשר מימין להר המשחית אשר בנ
בנה שלמה מלך ישראל לעשתרת שקץ צ
צדנים ולכמוש שקוץ מואב ולמלכום תועבת
בני עמון טמא המלך: ושבר את המצבות וי
ויכרות את האשרים וימלא את מקומם עצ
עצמות אדם: וגם את המזבח אשר בביתאל
הבמה אשר עשה ירבעם בן נבט אשר החט
החטיא את ישראל גם את המזבח ההוא וא
ואת הבמה נתץ וישרף את הבמה הדק לע
לעפר ושרף אשרה: ויפן יאשיהו וירא את
הקברים אשר שם בהר וישלח ויקח את הע
העצמות מן הקברים וישרף על המזבח ויט
ויטמאהו כדבר יהוד אשר קרא איש הא
האלדים אשר קרא את הדברים האלה: וי
ויאמר מה הציון הלז אשר אני ראה ויאמרו
אליו אנשי העיר הקבר איש האלדים אשר
בא מיהודה ויקרא את הדברים האלה אשר
עשית על המזבח ביתאל: ויאמר הניחו לו א
איש אל יגע עצמתיו וימלטו עצמתיו את ע
עצמות הנביא אשר בא משמרון: וגם את
כל בתי הבמות אשר בערי שמרון אשר עשו

מלכי ישראל להנעיס הסיר יאשיהו ויעש ל
להם ככל המעשים אשר עשה בביתאל: וי
ויזבח את כל כהני הבמות אשר שם על הם
המזבחות וישרף את עצמות אדם עליהם וי
וישב ירושלם: ויצו המלך
את כל העם לאמר עשו פסח ליהוד אלדיכם
ככתוב על ספר הברית הזה: כי לא נעשה
כפסח הזה מימי השפטים אשר שפטו את
ישראל וכל ימי מלכי ישראל ומלכי יהודה:
כי אם בשמנה עשרה שנה למלך יאשיהו נ
נעשה הפסח הזה ליהוד בירושלם: וגם את
האבות ואת הידענים ואת התרפים ואת ה
הגלולים ואת כל השקוצים אשר נראו ב
בארץ יהודה ובירושלם בער יאשיהו למען
הקים את דברי התורה הכתובים על הספר
אשר מצא חלקיהו הכהן בית יהוד: וכמהו
לא היה לפניו מלך אשר שב אל יהוד בכל
לבבו ובכל נפשו ובכל מאדו ככל תורת מ
משה ואחריו לא קם כמהו: אך לא שב יה
יהוד מחרון אפו הגדול אשר חרה אפו ביה
ביהודה על כל הכעסים אשר הכעיסו מנ
מנשה: ויאמר יהוד גם יהודה אסיר מעל
פני כאשר הסירותי את ישראל ומאסתי את
העיר הזאת אשר בחרתי את ירושלם ואת ה
הבית אשר אמרתי יהיה שמי שם: ויתר דב
דברי יאשיהו וכל אשר עשה הלא הם כתו
כתובים על ספר דברי הימים למלכי יהודה:
בימיו עלה פרעה נכה מלך מצרים על מלך
אשור על נהר פרת וילך המלך יאשיהו וים
לקראתו וימתהו במגידו כראתו אתו:

וירפיבהו עבדיו מת ממגידו ויביאהו ירושלם
ויקברהו בקבורתו ויקח עם הארץ את יהו
יהואחז בן יאשיהו וימשחו אתו וימליכו אתו
תחת אביו: בן עשרים
ושלש שנה יהואחז במלכו ושלשה חדשים
מלך בירושלם ושם אמו חמוטל בת ירמיהו
מלבנה: ויעש הרע בעיני יהוד ככל אשר ע
עשו אבתיו: ויאסרהו פרעה נכה ברבלה ב
בארץ חמת במלוך בירושלם ויתן עונש על
הארץ מאה ככר כסף וכפר זהב: וימלך פר
פרעה נכה את אליקים בן יאשיהו תחת יאש
יאשיהו אביו ויסב את שמו יהויקים ואת יהו
יהואחז לקח ויבא מצרים וימת שם: והכסף ו
והזהב נתן יהויקים לפרעה אך העריך את ה
הארץ לתת את הכסף על פי פרעה איש כע
כערכו נגש את הכסף ואת הזהב את עם הא
הארץ לתת לפרעה נכה:
בן עשרים וחמש שנה יהויקים במלכו
ואחת עשרה שנה מלך בירושלם ושם אמו
זבודה בת פריה מן רומה: ויעש הרע בעיני
יהוד ככל אשר עשו אבתיו: בימיו עלה נבו
נבוכד נצר מלך בבל ויהילו יהויקים עבד
שלש שנים וישב וימרד בו: וישלח יהוד בו
את גדודי בשדים ואת גדודי ארם ואת גד
גדודי מואב ואת גדודי בני עמון וישלחם בי
ביהודה להאבידו כדבר יהוד אשר דבר ב
ביד עבדיו הנביאים: אך על פי יהוד היתה
ביהודה להסיר מעל פניו בחטאת מנשה כב
ככל אשר עשה: וגם דם הנקי אשר שפך וי
וימלא את ירושלם דם הנקי ולא אבה יהוד

לסלוח: ויתר דברי יהויקים וכל אשר עשה
הלא הם כתובים על ספר דברי הימים למל
למלכי יהודה: וישכב יהויקים עם אבתיו וי
וימלך יהויכין בנו תחתיו: ולא הוסיף עוד מ
מלך מצרים לצאת מארצו כי לקח מלך בבל
מנחל מצרים עד נהר פרת כל אשר היתה ל
למלך מצרים: בן שמנה עשרה שנה יהויכין
במלכו ושלשה חדשים מלך בירושלם ושם
אמו נחשתה בת אלנתן מירושלם: ויעש ה
הרע בעיני יהוד ככל אשר עשה אביו: בעת
ההיא עלה עבדי נבוכד נצר מלך בבל ירו
ירושלם ותבא העיר במצור: ויבא נבוכד נ
נצר מלך בבל על העיר ועבדיו צרים עליה:
ויצא יהויכין מלך יהודה אל מלך בבל הוא ו
ואמו ועבדיו ושריו וסריסיו ויקח אתו מלך ב
בבל בשנת שמנה למלכו: ויוצא משם את
כל אצרות בית יהוד ואצרות בית המלך ויק
ויקצץ את כל כלי הזהב אשר עשה שלמה מ
מלך ישראל בהיכל יהוד כאשר דבר יהוד:
והגלה את כל ירושלם ואת כל השרים ואת
כל גבורי החיל עשרה אלפים גולה וכל הח
החרש והמסגר לא נשאר זולת דלת עם הא
הארץ: ויגל את יהויכין בבלה ואת אם המ
המלך ואת נשי המלך ואת סריסיו ואת אולי
הארץ הוליך גלה מירושלם בבלה: ואת כל
אנשי החיל שבעת אלפים והחרש והמסגר
אלף הכל גיבורים עשי מלחמה ויביאם מלך
בבל גולה בבלה: וימלך מלך בבל את מתניה
דדו תחתיו ויסב את שמו צדקיהו:
בן עשרים ואחת שנה צדקיהו

במלכו ואחת עשרה שנה מלך בירושלם ושם אמו חמטל בת ירמיהו מלבנה: ויעש הרע בעיני
יהוד ככל אשר עשה יהויקים: כי על אף יהוד היתה בירושלם וביהודה עד השליכו אתם מעל
פניו וימרד צדקיהו במלך בבל: ויהי בשנת התשיעית למלכו בחדש העשירי בעשר
לחדש בא נבוכד נאצר מלך בבל הוא וכל חילו על ירושלם ויחן עליה ויבנו עליה דיק סביב: ותבא
העיר במצור עד עשת עשרה שנה למלך צדקיהו: בתשעה לחדש ויחזק הרעב בעיר ולא היה ל
לחם לעם הארץ: ותבקע העיר וכל אנשי המלחמה הלילה דרך שער בין החמתים אשר על גן
המלך וכשדים על העיר סביב וילך בדרך הערבה: וירדפו חיל כשדים אחר המלך וישיגו אתו ב
בערבות יריחו וכל חילו נפוצו מעליו: ויתפשו את המלך ויעלו אתו אל מלך בבל רבלתה וידברו
אתו משפט: ואת בני צדקיהו שחטו לעיניו ואת עיני צדקיהו עור ויאסרהו בנחשתים ויביאהו ב
בבלה: ובחדש החמשי בשבעה לחדש היא שנת תשע עשרה שנה למלך נבוכד נאצר מלך בבל
בא נבוזר אדן רב טבחים עבד מלך בבל ירושלם: וישרף את בית יהוד ואת בית המלך ואת כל
בתי ירושלם ואת כל בית גדול שרף באש: ואת חומות ירושלם סביב נתצו כל חיל כשדים אשר
את רב טבחים: ואת יתר העם הנשארים בעיר ואת הנפלים אשר נפלו על המלך בבל ואת יתר
ההמון הגלה נבוזר אדן רב טבחים: ומדלת הארץ השאיר רב טבחים לכרמים ולגבים: ואת ע
עמודי הנחשת אשר בית יהוד ואת המכנות ואת ים הנחשת אשר בבית יהוד שברו כשדים וי
וישאו את נחשתם בבלה: ואת הסירות ואת היעים ואת המזמרות ואת הכפות ואת כל כלי הנחשת
אשר ישרתו בם לקחו: ואת המחתות ואת המזרקות אשר זהב זהב ואשר כסף כסף לקח רב טב
טבחים: העמדים שנים הים האחד והמכנות אשר עשה שלמה לבית יהוד לא היה משקל לנ
לנחשת כל הכלים האלה: שמנה עשרה אמה קמת העמוד האחד וכתרת עליו נחשת וקומת ה
הכתרת שלש אמה ושבכה ורמנים על הכתרת סביב הכל נחשת וכאלה לעמוד השני על הש
השבכה: ויקח רב טבחים את שריה כהן הראש ואת צפניהו כהן משנה ואת שלשת שמרי הסף:
ומן העיר לקח סרים אחד אשר הוא פקיד על אנשי המלחמה וחמשה אנשים מראי פני המלך א
אשר נמצאו בעיר ואת הספר שר הצבא המצביא את עם הארץ וששים איש מעם הארץ הנמ
הנמצאים בעיר: ויקח אתם נבוזר אדן רב טבחים וילך אתם אל מלך בבל רבלתה: ויך אתם מ
מלך בבל וימיתם ברבלה בארץ חמת ויגל יהודה מעל אדמתו: והעם הנשאר בארץ יהודה אשר
השאיר נבוכד נצר מלך בבל ויפקד עליהם את גדליהו בן אחיקם בן שפן: וישמעו כל
שרי החילים המה והאנשים כי הפקיד מלך בבל את גדליהו ויבאו אל גדליהו המצפה ישמעאל
בן נתניה ויוחנן בן קרח ושריה בן תנחמת הנטופתי ואזניהו בן המעכתי המה ואנשיהם: וישבע
להם גדליהו ולאנשיהם ויאמר להם אל תיראו מעבדי הכשדים שבו בארץ ועבדו את מלך בבל
ויטב לכם: ויהי בחדש השביעי בא ישמעאל בן נתניה בן אלישמע מזרע
המלוכה ועשרה אנשים אתו ויכו את גדליהו וימת ואת היהודים ואת הכשדים

אשר היו אתו במצפה׃ ויקומו כל העם מקטן ועד גדול ושרי החילים ויבאו מצרים
כי יראו מפני הכשדים׃ ויהי בשלשים ושבע שנה לגלות יהויכין מלך יהודה בשנים
עשר חדש בעשרים ושבעה לחדש נשא אויל מדורך מלך בבל בשנת מלכו את ראש יהויכין מ
מלך יהודה מבית כלא׃ וידבר אתו טובות ויתן את כסאו מעל כסא המלכים אשר אתו בבבל׃ ו
ושנא את בגדי כלאו ואכל לחם תמיד לפניו כל ימי חייו׃ וארחתו ארחת תמיד נתנה לו מאת המ
המלך דבר יום ביומו כל ימי חייו׃ חזק ונתחזק

חזון

ישעיהו בן אמוץ אשר חזה על יהודה וירושלם בימי עזיהו
יותם אחז יחזקיהו מלכי יהודה׃ שמעו שמים והאזיני ארץ
כי יהוד דבר בנים גדלתי ורוממתי והם פשעו בי׃ ידע שור
קונהו וחמור אבוס בעליו ישראל לא ידע עמי לא התבונן׃
הוי גוי חטא עם כבד עון זרע מרעים בנים משחיתים עזבו
את יהוד נאצו את קדוש ישראל נזירו אחור׃ על מה תכו
עוד תוסיפו סרה כל ראש לחלי וכל לבב דוי׃ מכף רגל ועד ראש אין בו מתום פצע וחבורה ומ
ומכה טריה לא זרו ולא חבשו ולא רככה בשמן׃ ארצכם שממה עריכם שרופת אש אדמתכם
לנגדכם זרים אכלים אתה ושממה כמהפכת זרים׃ ונותרה בת ציון כסכה בכרם כמלונה במקשה
כעיר נצורה׃ לולי יהוד צבאות הותיר לנו שריד כמעט כסדום היינו לעמרה דמינו׃
שמעו דבר יהוד קצינו סדום האזינו תורת אלהינו עם עמרה׃ למה לי רב זבחיכם יאמר יהוד ש
שבעתי עלות אילים וחלב מריאים ודם פרים וכבשים ועתודים לא חפצתי׃ כי תבאו לראות פני
מי בקש זאת מידכם רמוס חצרי׃ לא תוסיפו הביא מנחת שוא קטרת תעבה היא [illegible] ושבת
קרא מקרא לא אוכל און ועצרה׃ חדשיכם ומועדיכם שנאה נפשי היו עלי לטרח נלאיתי נשוא׃
ובפרשכם כפיכם אעלים עיני מכם גם כי תרבו תפילה איננו שמע ידיכם דמים מלאו׃ רחצו הזכו
הסירו רוע מעלליכם מנגד עיני חדלו הרע׃ למדו היטב דרשו משפט אשרו חמוץ שפטו יתום ריבו
אלמנה׃ לכו נא ונוכחה יאמר יהוד אם יהיו חטאיכם כשנים כשלג ילבינו אם
יאדימו כתולע כצמר יהיו׃ אם תאבו ושמעתם טוב הארץ תאכלו׃ ואם [illegible] ומריתם חרב ת
תאכלו כי פי יהוד דבר׃ איכה היתה לזונה קריה נאמנה מלאתי משפט צדק
ילין בה ועתה מרצחים׃ כספך היה לסיגים סבאך מהול במים׃ שריך סוררים וחברי גנבים כלו
אהב שחד ורדף שלמנים יתום לא ישפטו וריב אלמנה לא יבא אליהם׃
לכן נאם האדון יהוד צבאות אביר ישראל הוי אנחם מצרי ואנקמה מאיבי׃ ואשיבה ידי עליך
ואצרף כבור סיגיך ואסירה כל בדיליך׃ ואשיבה שפטיך כבראשונה ויועציך כבתחלה אחריכן
יקרא לך עיר הצדק קריה

נאמנה׃ ציון במשפט תפדה ושביה בצדקה׃
ושבר פושעים וחטאים יחדו ועזבי יהוד יכלו׃
כי יבשו מאלים אשר חמדתם ותחפרו מהג
מהגנות אשר בחרתם׃ כי תהיו כאלה נבלת
עליה וכגנה אשר מים אין לה׃ והיה החסון
לנערת ופעלו לניצוץ ובערו שניהם יחדיו ו
ואין מכבה׃ הדבר אשר
חזה ישעיהו בן אמוץ על יהודה וירושלם׃
והיה באחרית הימים נכון יהיה הר בית יהוד
בראש ההרים ונשא מגבעות ונהרו אליו כל
הגוים׃ והלכו עמים רבים ואמרו לכו ונעלה
אל הר יהוד ואל בית אלהי יעקב ויורנו מדר
מדרכיו ונלכה בארחתיו כי מציון תצא תורה
ודבר יהוד מירושלם׃ ושפט בין הגוים והו
והוכיח לעמים רבים וכתתו חרבתם לאתים
וחניתתיהם למזמרות ולא ישא גוי אל גוי ח
חרב ולא ילמדו עוד מלחמה׃
בית יעקב לכו ונלכה באור יהוד׃
כי נטשתה עמך בית יעקב כי מלאו מקדם ו
ועננים [illegible]תים ובילדי נכרים יספיקו׃ ות
ותמלא ארצו כסף וזהב ואין קצה לאצרותיו
ותמלא ארצו סוסים ואין קצה למרכבתיו׃ ו
ותמלא ארצו אלילים למעשה ידיו ישתחוו ל
לאשר עשו אצבעתיו׃ וישח אדם וישפל אי
איש ואל [illegible]בא בצור והטמן בעפר
מפני פחד [illegible] גאונו׃ עיני גבהות
אדם שפל ושח [illegible]ים ונשגב יהוד לב
לבדו ביום ההוא׃
כי יום ליהוד צבאות [illegible] גאה ורם ועל
כל נשא ושפל׃ ועל כל ארזי הלבנון הרמים
והנשאים ועל כל אלוני הבשן׃ ועל כל הה
הרים הרמים ועל כל גבעות הנשאות׃ ועל
כל מגדל גבה ועל כל חומה בצורה׃ ועל כל
אניות תרשיש ועל כל שכיות החמדה׃ ושח
גבהות האדם ושפל רום אנשים ונשגב יהוד
לבדו ביום ההוא׃ והאלילים כליל יחלף׃ ו
ובאו במערות צורים ובמחלות עפר מפני פח
פחד יהוד ומהדר גאונו בקומו לערץ הא
הארץ׃ ביום ההוא ישליך האדם את אלילי
כספו ואת אלילי זהבו אשר עשו לו להשת
להשתחות לחפר פירות ולעטלפים׃ לבא ב
בנקרת הצורים ובסעיפי הסלעים מפני פחד
יהוד ומהדר גאונו בקומו לערץ הארץ׃
חדלו לכם מן האדם אשר נשמה
באפו כי במה נחשב הוא׃
כי הנה האדון יהוד צבאות מסיר מיר
מירושלם ומיהודה משען ומשענה כל מש
משען לחם וכל משען מים׃ גבור ואיש מ
מלחמה שופט ונביא וקסם וזקן׃ שר חמשים
ונשוא פנים ויועץ וחכם חרשים ונבון לחש׃
ונתתי נערים שריהם ותעלולים ימשלו בם׃
ונגש העם איש באיש ואיש ברעהו ירהבו ה
הנער בזקן והנקלה בנכבד׃ כי יתפש איש
באחיו בית אביו שמלה לכה קצין תהיה לנו
והמכשלה הזאת תחת ידיך׃ ישא ביום הה
ההוא לאמר לא אהיה חבש ובביתי אין לח
לחם ואין שמלה לא תשיבני קצין עם׃ כי כ
כשלה ירושלם ויהודה נפל כי לשונם ומע
ומעלליהם אל יהוד למרות עיני כבודו׃ ה
הברת פניהם ענתה בם וחטאתם כסדום הג
הגידו לא כחדו אוי לנפשם כי גמלו להם ר
רעה׃ אמרו יב ב

צדיק כי טוב כי פרי מעלליהם יאכלו׃ אי
לרשע רע כי גמול ידיו יעשה לו׃ עמי נגשיו
מעלל ונשים משלו בו עמי מאשריך מתעים
ודרך ארחותיך בלעו׃
נצב לריב יהוה ועמד לדין עמים׃ יהוה ג
במשפט יבא עם זקני עמו ושריו ואתם בע
בערתם הכרם גזלת העני בבתיכם׃ מה לכם
תדכאו עמי ופני עניים תטחנו נאם אדני׃ יה
יהוה צבאות׃
ויאמר יהוה יען כי גבהו בנות ציון ותלכנה נ
נטויות גרון ומשקרות עינים הלוך ופוף תל
הלכנה ורגליהם תעפסנה׃ ושפח יהוה קד
קדקד בנות ציון ויהוה פתין יערה׃
ביום ההוא יסיר אדני את א
תפארת העכסים והשבסים והשהרנים׃ ה
הנטיפות והשרות והרעלות׃ הפארים והצע
והצעיות והקשרים ובתי הנפש והלחשים׃
השבעות ונזמי האף המחלצות והמעטפות ו
והמטפחת והחריטים׃ והגלינים והסרינים
והצניפות והרדידים׃ והיה תחת בשם מק׃
יהיה ותחת חגורה נקפה ותחת מעשה מקשה
קרחה ותחת פתיגל מגזרת שק כי תחת יפי
מכיר בדרכ עלו וגבורתך במלחמה׃ ואנו ו
ואבלו פתחיה ונקתה לארץ תשב׃ והחזיקו
שבענשים באיש אחד ביום ההוא לאמר ל
לחמנו נאכל ושמלתינו נלבש רק יקרא שמך
עלינו אסף חרפתנו׃
ביום ההוא יהיה צמח יהוה לצבי ולכבוד
ופרי הארץ לגאון ולתפארת לפליטת ישראל׃
והיה הנשאר בציון והנותר בירושלם קדוש

יאמר לו כל הכתוב לחיים בירושלם׃ אשר
רחץ אדני את צאת בנות ציון ואת דמי ירוש
ירושלם ידיח מקרבה ברוח משפט וברוח א
בער׃ וברא יהוה על כל מכון הר ציון ועל מ
מקראיה ענן יומם ועשן ונגה אש להבה לי
לילה כי על כל כבוד חופה׃ וסכה תהיה לצ
לצל יומם מחרב ולמחסה ולמסתור מזרם ו
ומטר׃ אשירה נא לידידי
שירת דודי לכרמו כרם היה לידידי בקרן בן
שמן׃ ויעזקהו ויסקלהו וישרקהו שורק ויבן
בתוכו ויקב חצב בו ויקו לעשות ענ
ענבים ויעש באושים׃ ועתה יושב ירושלם ו
ואיש יהודה שפטו נא ביני ובין כרמי׃ מה ל
לעשות עוד לכרמי ולא עשיתי בו מדוע קו
קיויתי לעשות ענבים ויעש באושים׃ ועתה
אודיעה נא אתכם את אשר אני עשה לכרמי
הסר משכתו והיה לבער פרץ גדרו והיה לם
למרמס׃ ואשיתהו בתה לא יזמר ולא יעדר
ועלה שמיר ושית ועל העבים אצוה מהמטיר
עליו מטר׃ כי כרם יהוה צבאות בית ישראל
ואיש יהודה נטע שעשועיו ויקו למשפט והנה
משפח לצדקה והנה צעקה׃
הוי מגיעי בית בבית שדה בשדה יקריבו
עד אפס מקום והושבתם לבדכם בקרב הא
הארץ׃ באזני יהוה צבאות אם לא בתים רב
רבים לשמה יהיו גדלים וטוב אין יושב׃
כי עשרת צמדי כרם יעשו בת אחת וזרע
חמר יעשה איפה׃ הוי משכימי בבקר
שכר ירדפו מאחרי בנשף יין ידלקם׃ והיה
כנור ונבל טוף וחליל ויין משתיהם ואת פעל

יהוה לא יביטו ומעשה ידיו לא ראו׃ לכן ג
גלה עמי מבלי דעת וכבודו מתי רעב והמונו
צחה צמא׃ לכן הרחיבה שאול נפשה ופע
ופערה פיה לבלי חק וירד הדרה והמונה וש
ושאונה ועלז בה׃ וישח אדם וישפל איש וע
ועיני גבהים תשפלנה׃ ויגבה יהוה צבאות
במשפט והאל הקדוש נקדש בצדקה׃ ורעו
כבשים כדברם וחרבות מחים גרים יאכלו׃
הוי משכי העון בחבלי ה
השוא וכעבות העגלה חטאה׃ האמרים׃
יחושה ויבהלה מעשהו למען נראה ותקרב ות
ותבואה עצת קדוש ישראל ונדעה׃
הוי האמרים לרע טוב ולטוב
רע שמים חשך לאור ואור לחשך שמים מר
למתוק ומתוק למר׃ הוי חכמים בעיניהם ת
ונגד פניהם נבונים׃
הוי גבורים לשתות יין ואנשי חיל למסך ש
שכר׃ מצדיקי רשע בעקב שחד וצדקת צדיק
יסירו ממנו׃ לכן כאכל קש לשון אש ות
וחשש להבה כמק שרשם כפק יהיה ופ
ופרחם כאבק יעלה כי מאסו את תורת יהוה
צבאות ואת אמרת קדוש ישראל נאצו׃ על
כן חרה אף יהוה בעמו ויט ידו עליו ויכהו ו
וירגזו ההרים ותהי נבלתם כפיחה בקרב הצ
חצות בכל זאת לא שב אפו ועוד ידו נטויה׃
ונשא נס לגוים מרחוק ושרק לו מקצה הא
הארץ והנה מהרה קל יבא׃ אין עיף ואין
כושל בו לא ינום ולא ישן ולא נפתח אזור חל
חלציו ולא ינתק שרוך נעליו׃ אשר חציו שנ
שנונים וכל קשתותיו דרכה פרסת סוסיו כצ
כצר נחשבו וגלגליו כסופה׃ שאגה לו כ
כלביא ושאג כגפרים ינהום ויאחז טרף וי
ויפלט ואין מציל׃ וינהום עליו ביום ההוא
כנהמת הים ונבט לארץ והנה חשך צר ואור
חשך בעריפיה׃
בשנת
מות המלך עזיהו ואראה את אדני ישב על
כסא רם ונשא ושוליו מלאים את ההיכל׃ ש
שרפים עמדים ממעל לו שש כנפים שש כנ
כנפים לאחד בשתים יכסה פניו ובשתים יכ
יכסה רגליו ובשתים יעופף׃ וקרא זה אל זה ו
ואמר קדוש קדוש קדוש יהוה צבאות מלא
כל הארץ כבודו׃ וינעו אמות הספים מקול
הקורא והבית ימלא עשן׃ ואמר אוי לי כי דד
נדמיתי כי איש טמא שפתים אנכי ובתוך עם
טמא שפתים אנכי יושב כי את המלך יהוה
צבאות ראו עיני׃ ויעף אלי אחד מן השרפים
ובידו רצפה במלקחים לקח מעל המזבח׃ ו
ויגע על פי ויאמר הנה נגע זה על שפתיך וס
וסר עונך וחטאתך תכפר׃ ואשמע את קול
אדני אמר את מי אשלח ומי ילך לנו ואמר
הנני שלחני׃ ויאמר לך ואמרת לעם הזה ש
שמעו שמע ואל תבינו וראו ראו ואל תדעו׃
השמן לב העם הזה ואזניו הכבד ועיניו הש
השע פן יראה בעיניו ובאזניו ישמע ולבבו
יבין ושב ורפא לו׃ ואמר עד מתי אדני ויא
ויאמר עד אשר אם שוו ערים מאין יושב
ובתים מאין אדם והאדמה תשאה שממה׃
ורחק יהוה את האדם ורבה העזובה בקרב
הארץ׃ ועוד בה עשירית ושבה והיתה לבער
כאלה וכאלון אשר בשלכת מצבת בה זרע
קדש מצבתה׃

ויהי בימי אחז בן יותם בן עזיהו מלך יהודה
עלה רצין מלך ארם ופקח בן רמליהו מלך
ישראל ירושלם למלחמה עליה ולא יכל ל
להלחם עליה: ויגד לבית דוד לאמר נחה א
ארם על אפרים ויענע לבבו ולבב עמו כנעץ
עצי יער מפני רוח:
ויאמר יהוה אל ישעיהו צא נא לקראת אחז
אתה ושאר ישוב בנך אל קצה תעלת הב
הברכה העליונה אל מסלת שדה כובס: וא
ואמרת אליו השמר והשקט אל תירא ולבבך
אל ירך משני זנבות האודים העשנים האלה
בחרי אף רצין וארם ובן רמליהו: יען כי יעץ
עליך ארם רעה אפרים ובן רמליהו לאמר:
נעלה ביהודה ונקיצנה ונבקענה אלינו ונמ
ונמליך מלך בתוכה את בן טבאל:
פה אמר אדני יהוה לא תת
תקום ולא תהיה: כי ראש ארם דמשק וראש
דמשק רצין וכעוד שלשים וחמש שנה
יחת אפרים מעם: וראש אפרים שומרון ור
וראש שמרון בן רמליהו אם לא תאמינו כי
לא תאמנו:
ויוסף יהוה דבר אל אחז לאמר: שאל לך או
אות מעם יהוה אלהיך העמק שאלה או הג
הגבה למעלה: ויאמר אחז לא אשאל ולא
אנסה את יהוה: ויאמר שמעו נא בית דוד ה
המעט מכם הלאות אנשים כי תלאו גם את
אלהי: לכן יתן אדני הוא לכם אות הנה ה
העלמה הרה וילדת בן וקראת שמו עמנו א
אל: חמאה ודבש יאכל לדעתו מאוס ברעו
ובחור בטוב: כי בטרם ידע הנער מאוס ב

ברע ובחור בטוב תעזב האדמה אשר אתה
קץ מפני שני מלכיה: יביא יהוה עליך ועל ע
עמך ועל בית אביך ימים אשר לא באו למ
למיום סור אפרים מעל יהודה את מלך אש
אשור: והיה ביום ה
ההוא ישרק אדני לזבוב אשר בקצה יאורי
מצרים ולדבורה אשר בארץ אשור: ובאו ו
ונחו כלים בנחלי הבתות ובנקיק הסלעים וב
ובכל הנעצוצים ובכל הנהלולים: ביום ההו
ההוא יגלח אדני בתער השכירה בעברי נה
נהר במלך אשור את הראש ושער הרגלים
וגם את הזקן תספה: והיה
ביום ההוא יחיה איש עגלת בקר ושתי צאן
והיה מרוב עשות חלב יאכל חמאה כי חמאה
ודבש יאכל כל הנותר בקרב הארץ: והיה ב
ביום ההוא יהיה כל מקום אשר יהיה שם א
אלף גפן באלף כסף לשמיר ולשית יהיה: ב
בחצים ובקשת יבא שמה כי שמיר ושית ת
תהיה כל הארץ: וכל ההרים אשר במעדר
יעדרון לא תבא שמה יראת שמיר ושית וה
והיה למשלח שור ולמרמס שה:
ויאמר יהוה אלי קח לך גליון ג
גדול וכתוב עליו בחרט אנוש למהר שלל ח
חשבנו: ואעידה לי עדים נאמנים את אור
אוריה הכהן ואת זכריהו בן יברכיהו: ואק
ואקרב אל הנביאה ותהר ותלד בן ויאמר יה
יהוה אלי קרא שמו מהר שלל חש בז: כי ב
בטרם ידע הנער קרא אבי ואמי ישא את חי
חיל דמשק ואת שלל שמרון לפני מלך אש
אשור: ויסף יהוה דבר

אלי עוד לאמר: יען כי מאס העם הזה את מי
השלוח ההולכים לאט ומשוש את רצין ובן
רמליהו: ולכן הנה אדני מעלה עליהם את
מי הנהר העצומים והרבים את מלך אשור ו
ואת כל כבודו ועלה על כל אפיקיו והלך ע
על כל גדותיו: והלך ביהודה שטף ועבר עד
צואר יגיע והיה מטות כנפיו מלא רחב אר
ארצך עמנו אל: רעו
עמים והתו והאזינו כל מרחקי ארץ התאזרו
והתו התאזרו והתו: עצו עצה ותופר דברו
דבר ולא יקום כי עמנו אל: כי
כה אמר יהוה אלי בחזקת היד ויסרני מלכת
בדרך העם הזה לאמר: לא תאמרון קשר
לכל אשר יאמר העם הזה קשר ואת מוראו
לא תיראו ולא תערצו: את יהוה צבאות א
אותו תקדישו והוא מוראכם והוא מערצכם:
והיה למקדש ולאבן נגף ולצור מכשול לשני
בתי ישראל לפח ולמוקש לישב ירושלם: וכ
וכשלו בם רבים ונפלו ונשברו ונוקשו ונלכדו:
צור העדות חתום תו
הודה בלמודי: וחכיתי ליהוה המסתיר פניו
מבית יעקב וקויתי לו: הנה אנכי והילדים א
אשר נתן לי יהוה לאותות ולמופתים בישראל
מעם יהוה צבאות השכן בהר ציון: וכי יאמ
יאמרו אליכם דרשו אל האבות ואל הידי
הידעים והמצפצפים והמהגים הלא עם אל
אלהיו ידרוש בעד החיים אל המתים: לתורה
ולתעודה אם לא יאמרו כדבר הזה אשר א
אין לו שחר: ועבר בה נקשה ורעב והיה כי
ירעב והתקצף וקלל במלכו ובאלהיו ופנה
למעלה: ואל ארץ יביט והנה צרה וחשכה
מעוף צוקה ואפלה מנדח: כי לא מועף ל
לאשר מוצק לה כפעת הראשון הקל אדצה ב
זבולן וארצה נפתלי והאחרון הכביד דרך ה
הים עבר הירדן גליל הגוים: העם ההולכים
בחשך ראו אור גדול ישבי בארץ צלמות או
אור נגה עליהם: הרבית הגוי לא הגדלת ה
השמחה שמחו לפניך כשמחת בקציר כא
כאשר יגילו בחלקם שלל: כי את עול סבלו
ואת מטה שכמו שבט נגשו כן החתות כיום
מדין: כי כל סאון סאן ברעש ושלמה בגו
בגוילה כרמים והיתה לשרפה מאכלת אש:
כי ילד ילד לנו בן נתן לנו ותהי המשרה על
שכמו ויקרא שמו פלא יועץ אל גבור אבי
עד שר שלום: לרבה המשרה ולשלום אין
קץ על כסא דוד ועל ממלכתו להכין אתה ו
ולסעדה במשפט ובצדקה מעתה ועד עולם
קנאת יהוה צבאות תעשה זאת:
דבר שלח יהוה
ביעקב ונפל בישראל: וידעו העם כלו אפ
אפרים וישב שמרון בגאוה ובגדל לבב לא
לאמר: לבנים נפלו ונזית נבנה שקמים גדעו
וארזים נחליף: וישגב יהוה את צרי רצין ע
עליו ואת אויביו יסכסך: ארם מקדם ופלש
ופלשתים מאחור ויאכלו את ישראל בכל
פה בכל זאת לא שב אפו ועוד ידו נטויה: ו
והעם לא שב עד המכהו ואת יהוה צבאות
לא דרשו:
ויכרת יהוה מישראל ראש וזנב כ
כיפה ואגמון יום אחד: זקן ונשוא

פנים הוא הראש ונביא מורה שקר הוא הז
הזנב: ויהיו מאשרי העם הזה מתעים ומא
ומאשריו מבלעים: על־כן על־בחוריו לא־יש
ישמח אדני ואת־אלמנתיו ואת־יתומיו לא יר
ירחם כי כלו חנף ומרע וכל־פה דבר נבלה
בכל־זאת לא־שב אפו ועוד ידו נטויה:
כי בערה כאש רשעה ש
שמיר ושית תאכל ותצת בסבכי היער ויתא
ויתאבכו גאות עשן: בעברת יהוד צבאות נע
נעתם ארץ ויהי העם כמאכלת אש איש אל־
אחיו לא יחמלו: ויגזר על־ימין ורעב ויאכל ע
על שמאל ולא שבעו איש בשר זרועו יאכ
יאכלו: מנשה את־אפרים ואפרים את־מנשה
יהדו הפה על־יהודה בכל־זאת לא־שב אפו
ועוד ידו נטויה: הוי החקקים
חקקי און ומכתבים עמל כתבו: להטות מדין
דלים ולגזול משפט עניי עמי להיות אלמנות
שללם ואת יתומים יבזו: ומה תעשו ליום פ
פקודה ולשואה ממרחק תבא על־מי תנוסו ל
לעזרה ואנה תעזבו כבודכם: בלתי ברע תח
תחת אסיר ותחת הרוגים יפלו בכל־זאת לא־
שב אפו ועוד ידו נטויה:
הוי אשור שבט אפי ומטה הוא בידם ז
זעמי: בגוי חנף אשלחנו ועל עם עברתי א
אצונו לשלל שלל ולבז בז ולשומו מרמס כח
כחומר חצות: והוא לא כן ידמה ולבבו לא־
כן יחשוב כי להשמיד בלבבו ולהכרית גוים
לא מעט: כי יאמר הלא שרי יחדיו מלכים:
הלא ככרכמיש כלנו אם לא כארפד חמת א
אם לא כדמשק שמרון: כאשר מצאה ידי

לממלכות האליל ופסיליהם מירושלם ומש
ומשמרון: הלוא כאשר עשיתי לשמרון ול
ולאלילה כן אעשה לירושלם ולעצביה:
והיה כי יבצע יהוד
את כל־מעשהו בהר־ציון וכירושלם אפקד
על־פרי גדל לבב מלך אשור ועל־תפארת ר
רום עיניו: כי אמר בכח ידי עשיתי ובחכמתי
כי נבנתי ואסיר גבולת עמים ועתודתיהם ש
שסתי ואוריד כאביר ישבים: ותמצא כקן ידי
לחיל העמים וכאסף ביצים עזובות כל הארץ
אני אספתי ולא היה נדד כנף ופוצה פה ומצ
ומצפצף: היתפאר הגרזן על־החצב בו אם־
יתגדל המשור על־מניפו כהניף שבט את־מר
מרימיו כהרים מטה לא עץ: לכן ישלח הא
האדון יהוד צבאות במשמניו רזון ותחת כבו
כבודו יקד יקוד כיקד אש: והיה אור יש
ישראל לאש וקדושו ללהבה ובערה ואכלה
שיתו ושמירו ביום אחד: וכבוד יערו וכר
וכרמילו מנפש ועד בשר יכלה והיה כמסס נ
נסס: ושאר עץ יערו מספר יהיו ונער יכת
יכתבם: והיה ביום
ההוא לא יוסיף עוד שאר ישראל ופליטת ב
בית יעקב להשען על־מכהו ונשען על יהוד
קדוש ישראל באמת: שאר ישוב שאר יעקב
אל אל גבור: כי אם יהיה עמך ישראל כחול
הים שאר ישוב בו כליון חרוץ שוטף צדקה:
כי כלה ונחרצה אדני יהוד צבאות עשה בק
בקרב הארץ: לכן כה
אמר אדני יהוד צבאות אל־תירא עמי יושב
ציון מאשור בשבט יככה ומטהו ישא עליך

בדרך מצרים: כי עוד מעט מזער וכלה זעם
ואפי על־תבליתם: ועורר עליו יהוד צבאות
שוט כמכת מדין בצור עורב ומטהו על־הים
ונשאו בדרך מצרים:
והיה ביום ההוא יסיר סבלו מעל שכמך
ועלו מעל צוארך ותבל עול מפני שמן: בא ע
על־עית עבר במגרון לבכמש יפקיד כליו: עב
עברו מעברה גבע מלון לנו חרדה הרמה גב
גבעת שאול נסה: צהלי קולך בת־גלים הקש
הקשיבי לישה עניה ענתות: נדדה מדמנה
ישבי הגבים העיזו:
עוד היום בנוב לעמוד ינופף ידו ה
הר בת־ציון גבעת ירושלם: הנה האדון יהוד
צבאות מסעף פורה במערצה ורמי הקומה
גדועים והגבהים ישפלו: ונקף סבכי היער
בברזל והלבנון באדיר יפול:
ויצא חטר מגזע ישי ו
ונצר משרשיו יפרה: ונחה עליו רוח יהוד ו
רוח חכמה ובינה רוח עצה וגבורה רוח דע
דעת ויראת יהוד: והריחו ביראת יהוד לא
למראה עיניו ישפט ולא למשמע אזניו יוכיח:
ושפט בצדק דלים והוכיח במישור לענוי אר
ארץ והכה ארץ בשבט פיו וברוח שפתיו ימ
ימית רשע: והיה צדק אזור מתניו והאמונה
אזור חלציו: וגר זאב עם כבש ונמר עם גדי
ירבץ ועגל וכפיר ומריא יחדיו ונער קטן נהג
בם: ופרה ודוב תרעינה יחדו ירבצו ילדיהן
ואריה כבקר יאכל תבן: ושעשע יונק על־חו
חר פתן ועל מאירת צפעני גמול ידו הדה: ל
לא ירעו ולא ישחיתו בכל־הר קדשי כי־מל

מלאה הארץ דיעה את־יהוד כמים לים מכ
מכסים: והיה ביום
ההוא שרש ישי אשר עמד לנס עמים אליו ג
גוים ידרשו והיתה מנחתו כבוד:
והיה ביום ההוא
יוסיף יהוד שנית ידו לקנות את־שאר עמו אשר
ישאר מאשור וממצרים ומפתרוס ומכוש ו
ומעילם ומשנער ומחמת ומאיי הים: ונשא
נס לגוים ואסף נדחי ישראל ונפצת יהודה י
יקבץ מארבע בנפות הארץ: וסרה קנאת א
אפרים וצררי יהודה יכרתו אפרים לא־יקנא
את־יהודה ויהודה לא־יצר את־אפרים: ועפו
בכתף פלשתים ימה יחדיו יבזו את־בני קדם
אדום ומואב משלח ידם ובני עמון משמ
משמעתם: והחרים יהוד את לשון ים מצ
מצרים והניף ידו על־הנהר בעים רוחו וה
והכהו לשבעה נחלים והדריך בנעלים: והי
והיתה מסילה לשאר עמו אשר ישאר מאש
מאשור כאשר היתה לישראל ביום עלתו מ
מארץ מצרים: ואמרת ביום ההוא אודך יה
יהוד כי אנפת בי ישוב אפך ותנחמני: הנה
אל ישועתי אבטח ולא אפחד כי עזי וזמרת י
יה יהוד ויהי־לי לישועה: ושאבתם מים בש
בששון ממעיני הישועה: ואמרתם ביום הה
ההוא הודו ליהוד קראו בשמו הודיעו בע
בעמים עלילתיו הזכירו כי נשגב שמו: זמרו
יהוד כי גאות עשה מידעת זאת בכל־הארץ:
צהלי ורני ישבת ציון כי גדול בקרבך קדוש
ישראל:
משא בבל אשר חזה ישעיהו בן אמוץ: על

הר נשפה שאו נס הרימו קול להם הניפו יד
ויבאו פתחי נדיבים: אני צוותי למקדשי גם
קראתי גבורי לאפי עליזי גאותי: קול המון
בהרים דמות עם רב קול שאון ממלכות גו
גוים נאספים יהוד צבאות מפקד צבא מל
מלחמה: באים מארץ מרחק מקצה השמים
יהוד וכלי זעמו לחבל כל הארץ: הילילו כי
קרוב יום יהוד כשוד משדי יבא: על כן כל
ידים תרפנה וכל לבב אנוש ימס: ונבהלו צ
ירים וחבלים יאחזון כיולדה יחילון איש א
ל רעהו יתמהו פני להבים פניהם: הנה יום
יהוד בא אכזרי ועברה וחרון אף לשום הא
הארץ לשמה וחטאיה ישמיד ממנה: כי כו
כבי השמים וכסילהם לא יהילו אורם ח
השך השמש בצאתו וירח לא יגיה אורו: ופ
ופקדתי על תבל רעה ועל רשעים עונם וה
והשבתי גאון זדים וגאות עריצים אשפיל: א
אוקיר אנוש מפז ואדם מכתם אופיר: על כן
שמים ארגיז ותרעש הארץ ממקומה בעב
בעברת יהוד צבאות וביום חרון אפו: והיה
כצבי מדח וכצאן ואין מקבץ איש אל עמו
יפנו ואיש אל ארצו ינוסו: כל הנמצא ידקר
וכל הנספה יפול בחרב: ועלליהם ירוטשו ל
לעיניהם ישסו בתיהם ונשיהם תשכבנה: הנ
הנני מעיר עליהם את מדי אשר כסף לא יח
יחשבו וזהב לא יחפצו בו: וקשתות נערים
תרטשנה ופרי בטן לא ירחמו ועל בנים לא
תחס עינם: והיתה בבל צבי ממלכות תפא
תפארת גאון כשדים במהפכת אלהים את
סדום ואת עמורה: לא תשב לנצח ולא תש

תשכון עד דור ודור ולא יהל שם ערבי ור
ורעים לא ירבצו שם: ורבצו שם ציים ומלאו
בתיהם אחים ושכנו שם בנות יענה ושעירים
ירקדו שם: וענה איים באלמנותיו ותנים בה
בהיכלי עונג וקרוב לבא עתה וימיה לא ים
ימשכו: כי ירחם יהוד את יעקב ובחר עוד
בישראל והניחם על אדמתם ונלוה הגר ע
עליהם ונספחו על בית יעקב: ולקחום עמים
והביאום אל מקומם והתנחלום בית ישראל
על אדמת יהוד לעבדים ולשפחות והיו שב
שבים לשביהם ורדו בנגשיהם:

והיה ביום הניח יהוד לך
מעצבך ומרגזך ומן העבדה הקשה אשר ע
עבד בך: ונשאת המשל הזה על מלך בבל ו
ואמרת איך שבת נגש שבתה מדהבה: שבר
יהוד מטה רשעים שבט משלים: מכה עם
עמים בעברה מכת בלתי סרה רדה באף גו
גוים מרדף בלי חשך: נחה שקטה כל הארץ
פצחו רינה: גם ברושים שמחו לך ארזי לבנ
לבנון מאז שכבת לא יעלה הכרת עלינו: ש
שאול מתחת רגזה לך לקראת בואך עורר
לך רפאים כל עתודי ארץ הקים מכסאותם
כל מלכי גוים: כלם יענו ויאמרו אליך גם א
אתה חלית כמונו אלינו נמשלת: הורד שא
שאול גאונך המית נבליך תחתיך יצע רימה
ומכסך תולעה: איך נפלת משמים הלל בן
שחר נגדעת לארץ חולש על גוים: ואתה אמ
אמרת בלבבך השמים אעלה ממעל לכבבי
אל ארים כסאי ואשב בהר מועד בירכתי צ
צפון: אעלה על במתי עב אדמה לעליון: אך

אל שאול תורד אל ירכתי בור: ראיך אליך
ישגיחו אליך יתבוננו הזה האיש מרגיז הא
הארץ מרעיש ממלכות: שם תבל כמדבר
ועריו הרס אסיריו לא פתח ביתה: כל מלכי
גוים כלם שכבו בכבוד איש בביתו: ואתה ה
השלכת מקברך כנצר נתעב לבוש הרוגים
מטעני חרב יורדי אל אבני בור כפגר מובס:
לא תחד אתם בקבורה כי ארצך שחת עמך
הרגת לא יקרא לעולם זרע מרעים: הכינו ל
לבניו מטבח בעון אבתם בל יקומו וירשו אר
ארץ ומלאו פני תבל ערים: וקמתי עליהם נ
נאם יהוד צבאות והכרתי לבבל שם ושאר ו
נין ונכד נאם יהוד: ושמתיה למורש קיפוד
ואגמי מים וטאטאתיה במטאטא השמד נא
נאם יהוד צבאות:

נשבע יהוד צבאות לאמר אם לא כאשר ד
דימיתי כן היתה וכאשר יעצתי היא תקום: ל
לשבור אשור בארצי ועל הרי אבוסנו וסר
מעליהם עלו וסבלו מעל שכמו יסור: זאת
העצה היעוצה על כל הארץ וזאת היד הנ
הנטויה על כל הגוים: כי יהוד צבאות יעץ
ומי יפר וידו הנטויה ומי ישיבנה:

בשנת מות המלך אחז היה המשא הזה:
אל תשמחי פלשת כלך כי נשבר שבט מכך
כי משרש נחש יצא צפע ופריו שרף מעופף:
ורעו בכורי דלים ואביונים לבטח ירבצו וה
והמתי ברעב שרשך ושאריתך יהרוג: הלילי
שער זעקי עיר נמוג פלשת כלך כי מצפון ע
עשן בא ואין בודד במועדיו: ומה יענה מל
מלאכי גוי כי יהוד יסד ציון ובה יחסו עניי ע

עמו: משא מואב כי בליל
שדד על מואב נדמה כי בליל שדד קיר מו
מואב נדמה: עלה הבית ודיבון הבמות לב
לבכי על נבו ועל מידבא מואב יליל בכל ר
ראשו קרחה וכל זקן גדוע: בחצתיו חגרו ש
שק על גגותיה וברחבתיה כלה יליל יורד ב
בכי: ותזעק חשבון ואלעלה עד יהץ נשמע
קולם על כן חלוצי מואב יריעו נפשו ירעה
לו: לבי למואב יזעק בריחיה עד צוער עגלת
שלישיה כי מעלה הלוחית בבכי יעלה בו כי
דרך חורנים זעקת שבר יעוערו: כי מי נמ
נמרים משמות יהיו כי יבש הציר כלה דשא
ירק לא היה: על כן יתרה עשה ופקדתם על
נחל הערבים ישאום: כי הקיפה הזעקה את
גבול מואב עד אגלים יללתה ובאראלים יל
יללתה: כי מי דימון מלאו דם כי אשית על די
דימון נוספות לפליטת מואב ארי ה ולשארית
אדמה: שלחו כר משל ארץ מסלע מדברה
אל הר בת ציון: והיה כעוף נודד קן משולח
תהינה בנות מואב מעברות לארנון: דביאו
עצה עשי פלילה שיתי כליל צלך בתוך צה
צהרים סתרי נדחים נודד אל תגלי: יגורו ב
בך נדחי מואב הוי סתר למו מפני שדד כי א
אפס המץ כלה שד תמו רומס מן הארץ:

והוכן בחסד כסא
וישב עליו באמת באהל דוד שפט ודורש מ
משפט ומהר צדק: שמענו גאון מואב גא מ
מאד גאותו וגאונו ועברתו לא כן בדיו: לכן
יליל מואב למואב כלה יליל לאשישי קיר
חרשת תהגו אך נכאים: כי שדמת חשבון

אמלל גפן שבמה בעלי גוים הלמו שדוקיה
עד יעזר נגעו תעו מדבר שלחתיה נפשו עב
עברו ים: על כן אבכה בבכי יעזר גפן שבמה
אריך דמעתי חשבון ואלעלה כי על קיצך
ועל קצירך הידד נפל: ונאספה שמחה וגיל
מן הכרמל ובכרמים לא ירנן ולא ירועע יין
ביקבים לא ידרוך הדורך הידד השבתי: ע
על כן מעי למואב ככינור יהמו וקרבי לקיר
חרש: והיה כי נראה כי נלאה מואב אל הב
הבמה ובא אל מקדשו להתפלל ולא יוכל: ז
זה הדבר אשר דבר יהוד אל מואב מאז: ו
ועתה דבר יהוד לאמר בשלש שנים בשני
שכיר ונקלה בבוד מואב בכל ההמון הרב ו
ושאר מעט מזער לוא כביר:

משא דמשק הנה דמשק מוסר מ
מעיר והיתה מעי מפלה: עזובות ערי ערוער
לעדרים תהיינה ורבצו ואין מחריד: ונשבת
מבצר מאפרים וממלכה מדמשק ושאר אר
ארם כבבוד בני ישראל יהיו נאם יהוד צב
צבאות: והיה ביום
ההוא ידל כבוד יעקב ומשמן בשרו ירזה: ו
והיה באסף קציר קמה וזרועו שבלים יקצור
והיה כמלקט שבלים בעמק רפאים: ונשאר
בו עוללות בנקף זית שנים שלשה גרגרים בר
בראש אמיר ארבעה חמשה בסעיפיה פור
פוריה נאם יהוד אלדי ישראל: ביום ההוא
ישעה האדם על עשיהו ועיניו אל קדוש יש
ישראל תראינה: ולא ישעה אל המזבחות
מעשה ידיו ואשר עשו אצבעתיו לא יראה
והאשרים והחמנים:

ביום ההוא יהיו ערי מעוזו כעזובת
החרש והאמיר אשר עזבו מפני בני ישראל
והיתה שממה: כי שכחת אלדי ישעך וצור
מעוזך לא זכרת על כן תנטעי נטעי נעמנים ח
חמורת זר תזרענו: ביום נטעך תשגשני וב
ובבקר זרעך תפריחי נד קציר ביום נהלה וב
ובאב אנוש: הוי ה
המון עמים רבים כהמות ימים יהמיון ושאון
לאומים כשאון מים כבירים ישאון: לאומים
כשאון מים רבים ישאון וגער בו ונס ממרחק
ורדף כמוץ הרים לפני רוח וכגלגל לפני סו
סופה: לעת ערב והנה בלהה בטרם בקר וא
ואיננו זה חלק שסינו וגורל לבוזינו:

הוי ארץ צלצל כנפים אשר
מעבר לנהרי כוש: השלח בים צירים ובכלי
גמא על פני מים לכו מלאכים קלים אל גוי
ממשך ומורט אל עם נורא מן הוא והלאה
גוי קרקו ומבוסה אשר בזאו נהרים ארצו:
כל ישבי תבל ושכני ארץ כנשא נס הרים ת
תראו וכתקוע שופר תשמעו:
כי כה אמר יהוד אלי אשקטה ואביטה במ
במכוני כחום צח עלי אור כעב טל בחום ק
קציר: כי לפני קציר כתם פרח ובסר גומלי
יהיה נצה וברת הזלזלים במזמרות ואת הנ
הנטישות הסיר היתז: יעזבו יחדיו לעיט ה
הרים ולבהמת הארץ וקץ עליו העיט וכל ב
בהמת הארץ עליו תחרף:
בעת ההוא יובל שי ליהוד צבאות עם
ממושך ומורט ומעם נורא מן הוא והלאה ג
גוי קרקו ומבוסה אשר בזאו נהרים ארצו א

אל מקום שם יהוד צבאות הר ציון:
משא מצרים הנה יהוד
רכב על עב קל ובא מצרים ונעו אלילי מצ
מצרים מפניו ולבב מצרים ימס בקרבו: וס
וסכסכתי מצרים במצרים ונלחמו איש באחיו
ואיש ברעהו עיר בעיר ממלכה בממלכה: ו
ונבקה רוח מצרים בקרבו ועצתו אבלע ודר
ודרשו אל האלילים ואל האיטים ואל הא
האבות ואל הידענים: וסכרתי את מצרים ב
ביד אדנים קשה ומלך עז ימשל בם נאם ה
האדון יהוד צבאות: ונשתו מים מהים ונהר
יחרב ויבש: והאזניחו נהרות דללו וחרבו יא
יאורי מצור קנה וסוף קמלו: ערות על יאור
על פי יאור וכל מזרע יאור יבש נדף ואיננו:
ואנו הדיגים ואבלו כל משליכי ביאור חכה
ופרשי מכמורת על פני מים אמללו: ובשו ע
עבדי פשתים שריקות ואורגים חודי: והיו ש
שתותיה מדוכאים כל עשי שכר אגמי נפש:
אך אוילים שרי צוען חכמי יועצי פרעה עיצ
עצה נבערה איך תאמרו אל פרעה בן חכ
חכמים אני בן מלכי קדם: אים איפה חכמיך
ויגידו נא לך וידעו מה יעץ יהוד צבאות על
מצרים: נאלו שרי צוען נשאו שרי נף התעו
את מצרים פנת שבטיה: יהוד מסך בקרבה
רוח עועים והתעו את מצרים בכל מעשהו
כהתעות שכור בקיאו: ולא יהיה למצרים
מעשה אשר יעשה ראש וזנב כיפה ואגמון:
ביום ההוא יהיה מצרים כנשים וחרד ופחד
מפני תנופת יד יהוד צבאות אשר הוא מניף
עליו: והיתה אדמת יהודה למצרים לחגה כ

כל אשר יזכיר אתה אליו יפחד מפני עצת יה
יהוד צבאות אשר הוא יועץ עליו:
ביום ההוא יהיו חמש ערים ב
בארץ מצרים מדברות שפת כנען ונשבעות
ליהוד צבאות עיר ההרס יאמר לאחת: ביום
ההוא יהיה מזבח ליהוד בתוך ארץ מצרים
ומצבה אצל גבולה ליהוד: והיה לאות ולעד
ליהוד צבאות בארץ מצרים כי יצעקו אל
יהוד מפני לחצים וישלח להם מושיע ורב וה
והצילם: ונודע יהוד למצרים וידעו מצרים
את יהוד ביום ההוא ועבדו זבח ומנחה ונדרו
נדר ליהוד ושלמו: ונגף יהוד את מצרים נ
נגף ורפא ושבו עד יהוד ונעתר להם ורפאם:
ביום ההוא תהיה מסילה ממצרים אשורה ו
ובא אשור במצרים ומצרים באשור ועבדו
מצרים את אשור:
ביום ההוא יהיה ישראל שלישיה
למצרים ולאשור ברכה בקרב הארץ: אשר
ברכו יהוד צבאות לאמר ברוך עמי מצרים
ומעשה ידי אשור ונחלתי ישראל:
בשנת בא תרתן אשדודה
בשלח אתו סרגון מלך אשור וילחם באשדוד
וילכדה: בעת ההוא דבר יהוד ביד ישעיהו
בן אמוץ לאמר לך ופתחת השק מעל מתניך
ונעלך תחלץ מעל רגליך ויעש כן הלך ערם
ויחף: ויאמר יהוד
כאשר הלך עבדי ישעיהו ערום ויחף שלש
שנים אות ומופת על מצרים ועל כוש: כן יג
ינהג מלך אשור את שבי מצרים ואת גלות
כוש נערים וזקנים ערום ויחף וחשופי שת ע

עָרִים מֹצָרִים : וְהָיוּ וַבְּשׁוּ מִכֹּרֵשׁ בַּבְּשָׁם וּמִם
וּמִמִּצְרַיִם תִּפְאַרְתָּם : וְאָמַר יוֹשֵׁב הָאִי הַהוּא
בַּיּוֹם הַהוּא הִנֵּה כֹּה מִבְטָחֵנוּ אֲשֶׁר נָסַבְנוּ שָׁם ל
לְעֶזְרָה לְהִנָּצֵל מִפְּנֵי מֶלֶךְ אַשּׁוּר וְאֵיךְ נִמָּלֵט
אֲנָחְנוּ : מַשָּׂא מִדְבַּר־

יָם בְּסוּפָת בַּנֶּגֶב לַחֹלֵף מִמִּדְבָּר בָּא מֵאֶרֶץ נ
נוֹרָאָה : חָזוּת קָשָׁה הֻגַּד־לִי הַבּוֹגֵד בּוֹגֵד וְהַשּׁ
וְהַשּׁוֹדֵד שׁוֹדֵד עֲלִי עֵילָם צוּרִי מָדָי כָּל אַנְחָ
אֲנָחְתָהּ הִשְׁבָּתִי : עַל־כֵּן מָלְאוּ מָתְנַי חֶלְחָלָה
צִירִים אֲחָזוּנִי כְּצִירֵי יוֹלֵדָה נַעֵיתִי מִשְּׁמוֹעַ נ
נִבְהַלְתִּי מֵרְאוֹת : תָּעָה לִבִּי פַלָּצוּת בִּעֲתָתְנִי
אֶת נֶשֶׁף חִשְׁקִי שָׂם לִי לְחֲרָדָה עֲרֹךְ הַשֻּׁלְחָן
צָפֹה הַצָּפִית אֱכֹל שְׁתֹה קוּמוּ הַשָּׂרִים מִשְׁחוּ
כֹּה : כִּי־כֹה

אָמַר אֵלַי אֲדֹנָי לֵךְ הַעֲמֵד הַמְצַפֶּה אֲשֶׁר יִרְ
יִרְאֶה צָיִד : וְרָאָה רֹכֵב צֶמֶד פָּרָשִׁים רֹכֵב ח
חֲמוֹר רֹכֵב גָּמָל וְהִקְשִׁיב קֶשֶׁב רַב קָשֶׁב : וַיִּק
וַיִּקְרָא אַרְיֵה עַל מִצְפֵּה אֲדֹנִי אָנֹכִי עָמַד תָּמ
תָּמִיד יוֹמָם וְעַל מִשְׁמַרְתִּי אָנֹכִי נִצָּב כָּל הַלֵּ
הַלֵּילוֹת וְהִנֵּה זֶה בָּא רֹכֵב אִישׁ צֶמֶד פָּרָשִׁים
וַיַּעַן וַיֹּאמֶר נָפְלָה נָפְלָה בָּבֶל וְכָל פְּסִילֵי אֱל
אֱלֹהֶיהָ שִׁבַּר לָאָרֶץ : מְרוֹשַׁתִּי וּבֶן גָּרְנִי אֲשֶׁר
שָׁמַעְתִּי מֵאֵת יְהוָה צְבָאוֹת אֱלֹהֵי יִשְׂרָאֵל הִ
הִגַּדְתִּי לָכֶם :

מַשָּׂא דּוּמָה אֵלַי קֹרֵא מִשֵּׂעִיר שֹׁמֵר מַה מִּ
מִּלַּיְלָה שׁוֹמֵר מַה מִּלָּיְלָה : אָמַר שׁוֹמֵר אָתָה בֹּ
בֹּקֶר וְגַם לָיְלָה אִם תִּבְעָיוּן בְּעָיוּ שׁוּבוּ אֱתָיוּ :

מַשָּׂא בַּעֲרָב

בַּיַּעַר תָּלִינוּ אֹרְחוֹת דְּדָנִים : לִקְרַאת צָמֵא ה
הֵתָיוּ מַיִם יֹשְׁבֵי אֶרֶץ תֵּימָא בְּלַחְמוֹ קִדְּמוּ נוֹד

נוֹדֵד : כִּי־מִפְּנֵי חֲרָבוֹת נָדָדוּ מִפְּנֵי חֶרֶב נְטו
נְטוּשָׁה וּמִפְּנֵי קֶשֶׁת דְּרוּכָה וּמִפְּנֵי כֹּבֶד מִל
מִלְחָמָה : כִּי כֹה אָמַר

אֲדֹנָי אֵלַי בְּעוֹד שָׁנָה כִּשְׁנֵי שָׂכִיר וְכָלָה כָּל
כְּבוֹד קֵדָר וּשְׁאָר מִסְפַּר קֶשֶׁת גִּבֹּרֵי בְנֵי קֵידָר
יִמְעָטוּ כִּי יְהוָה אֱלֹהֵי יִשְׂרָאֵל דִּבֵּר :

מַשָּׂא גֵּיא חִזָּיוֹן מַה־לָּךְ אִפֹּא כִּי־עֲלִית כ
כֻּלָּךְ לַגַּגוֹת תְּשָׁאוֹת מְלֵאָה עִיר הוֹמִיָּה קִרְיָה
עֲלִיזָה חֲלָלַיִךְ לֹא חַלְלֵי חֶרֶב וְלֹא־מֵתוּ מִלְחָמָה :
כָּל קְצִינַיִךְ נָדְדוּ יָחַד מִקֶּשֶׁת אֻסְרוּ כָּל נִמְצָ
נִמְצָאַיִךְ אֻסְרוּ יָחְדָּו מֵרָחוֹק נָרְחוּ : עַל־כֵּן
אָמַרְתִּי שְׁעוּ מִנִּי אֲמָרֵר בְּבֶכִי אַל־תָּאִיצוּ לָ
לָנַחֲמֵנִי עַל שֹׁד בַּת עַמִּי : כִּי יוֹם מְהוּמָה וּמְב
וּמְבוּסָה וּמְטַרְטֵרָה לַאדֹנָי יְהוִה צְבָאוֹת בְּגֵיא
חִזָּיוֹן מְקַרְקֵר קִיר וְשׁוּעַ אֶל הָהָר : וְעֵילָם נָשָׂא
אַשְׁפָּה בְּרֶכֶב אָדָם וּפָרָשִׁים וְקִיר עָרְתָה מָגֵן :
וְיְהִי מִבְחַר עֲמָקַיִךְ מָלְאוּ רֶכֶב וְהַפָּרָשִׁים שׂ
שָׂמוּ הַשְּׁעָרָה : וַיָּגַל אֶת־מָסַךְ יְהוּדָה וְתִבֵּט בַּ
בַּיּוֹם הַהוּא אֶל־נֶשֶׁק בֵּית הַיָּעַר וְאֶת־בְּקִיעֵי ע
עִיר־דָּוִד רְאִיתֶם כִּי רַבּוּ וַתִּקְבְּצוּ אֶת־מֵי הַבְּר
הַבְּרֵכָה הַתַּחְתּוֹנָה : וְאֶת־בָּתֵּי יְרוּשָׁלַם סְפַרְתֶּם
וַתִּתְּצוּ הַבָּתִּים לְבֶצֶר הַחֹמָה : וּמִקְוֶה עֲשִׂיתֶם
בֵּין הַחוֹמֹתַיִם לְמֵי הַבְּרֵכָה הַיְשָׁנָה וְלֹא הִבַּטְ
הִבַּטְתֶּם אֶל־עֹשֶׂיהָ וְיוֹצְרָהּ מֵרָחוֹק לֹא רָאִי
רְאִיתֶם : וַיִּקְרָא אֲדֹנָי יְהוִה צְבָאוֹת בַּיּוֹם הַה
הַהוּא לִבְכִי וְלִמְסֵפֵד וְלִקָּרְחָה וְלַחֲגוֹר שָׂק :
וְהִנֵּה שָׂשׂוֹן וְשִׂמְחָה הָרֹג בָּקָר וְשָׁחֹט צֹאן א
אֲכֹל בָּשָׂר וְשָׁתוֹת יַיִן אָכֹל וְשָׁתֹה כִּי מָחָר נָמ
נָמוּת : וְנִגְלָה בְּאָזְנֵי יְהוָה צְבָאוֹת אִם יְכֻפַּר ה
הֶעָוֹן הַזֶּה לָכֶם עַד תְּמוּתוּן אָמַר אֲדֹנָי יְהוִה צ

צְבָאוֹת : כֹּה אָמַר אֲדֹנָי
יְהוִה צְבָאוֹת לֵךְ בֹּא אֶל־הַסֹּכֵן הַזֶּה עַל־שֶׁב
שֶׁבְנָא אֲשֶׁר עַל־הַבָּיִת : מַה־לְּךָ פֹּה וּמִי לְךָ פֹּה
כִּי חָצַבְתָּ לְךָ פֹּה קֶבֶר חֹצְבִי בַמָּרוֹם קִבְרוֹ חֹק
חֹקֵק בַּסֶּלַע מִשְׁכָּן לוֹ : הִנֵּה יְהוָה מְטַלְטֶלְךָ
טַלְטֵלָה גֶּבֶר וְעָטֹה עָטָה : צְנוֹף יְצַנֶּפְךָ צְנָפָה
כַּדּוּר אֶל־אֶרֶץ רַחְבַתַּיִם שָׁמָּה תָּמוּת וְשָׁמָּה
מַרְכְּבוֹת כְּבוֹדְךָ קְלוֹן בֵּית אֲדֹנֶיךָ : וְהִדַּפְתִּיךָ
מִמַּצָּבֶךָ וּמִמַּעֲמָדְךָ יְהֹרְסֶךָ :

וְהָיָה בַּיּוֹם הַהוּא וְקָרָאתִי לְעַבְדִּי
לְאֶלְיָקִים בֶּן־חִלְקִיָּהוּ : וְהִלְבַּשְׁתִּיהוּ כָּתֳנְתֶּךָ וְא
וְאַבְנֵטְךָ אֲחַזְּקֶנּוּ וּמֶמְשַׁלְתְּךָ אֶתֵּן בְּיָדוֹ וְהָיָה ל
לְאָב לְיוֹשְׁבֵי יְרוּשָׁלַם וּלְבֵית יְהוּדָה : וְנָתַתִּי מַפְ
בְּפִתְחֵ֫ בֵּית דָּוִד עַל־שִׁכְמוֹ וּפָתַח וְאֵין סֹגֵר וְס
וְסָגַר וְאֵין פּוֹתֵחַ : וְתָקַעְתִּיו יָתֵד בְּמָקוֹם נֶאֱמָן
וְהָיָה לְכִסֵּא כָבוֹד לְבֵית אָבִיו : וְתָלוּ עָלָיו כָּל
כְּבוֹד בֵּית אָבִיו הַצְּאֶצָאִים וְהַנְּפָעוֹת כָּל־כְּלֵי
הַקָּטָן מִכְּלֵי הָאַגָּנוֹת וְעַד כָּל כְּלֵי הַנְּבָלִים : בַּ
בַּיּוֹם הַהוּא נְאֻם יְהוָה צְבָאוֹת תִּמּוֹט הַיָּתֵד ה
הַתְּקוּעָה בְּמָקוֹם נֶאֱמָן וְנִגְדְּעָה וְנָפְלָה וְנִכְרְתָ
דַּבֶּר אֲשֶׁר עָלֶיהָ כִּי יְהוָה דִּבֶּר :

מַשָּׂא צֹר הֵילִילוּ אֳנִיּוֹת
תַּרְשִׁישׁ כִּי שֻׁדַּד מִבַּיִת מִבֹּא מֵאֶרֶץ כִּתִּים נִ
נִגְלָה לָמוֹ : דֹּמּוּ יֹשְׁבֵי אִי סֹחֵר צִידוֹן עֹבְרֵי יָם
מִלְאוּךְ : וּבְמַיִם רַבִּים זֶרַע שִׁחוֹר קְצִיר יְאֹר
תְּבוּאָתָהּ וַתְּהִי סְחַר גּוֹיִם : כִּי־שִׁי צִידוֹן כִּי־אָמַר
יָם מָעוֹז הַיָּם לֵאמֹר לֹא חַלְתִּי וְלֹא יָלַדְתִּי וְלֹא
גִדַּלְתִּי בַּחוּרִים רוֹמַמְתִּי בְתוּלוֹת : כְּאֲשֶׁר שָׁ
שָׁמַע לְמִצְרַיִם יָחִילוּ כִּשְׁמֹעַ צֹר : עִבְרִי תַרְ
תַּרְשִׁישָׁה הֵילִילוּ יֹשְׁבֵי אִי הוֹאת לָכֶם עַלִּיזָה מ
מִימֵי קֶדֶם קַדְמָתָהּ יוֹבִילָהּ רַגְלֶיהָ מֵרָחוֹק לָ
לָגוּר שָׁמִי יַעַן אֶת־עֹר רְכִילֶיהָ אֲשֶׁר ס
סוֹחֲרֶיהָ שָׂרִים כְּנַעֲנֶיהָ נִכְבְּדֵי אָרֶץ : יְהוָה צ
צְבָאוֹת יְעָצָהּ לְחַלֵּל גְּאוֹן כָּל צְבִי לְהָקֵל כָּל נִ
נִכְבְּדֵי אָרֶץ : עִבְרִי אַרְצֵךְ כַּיְאֹר בַּת תַּרְשִׁישׁ
אֵין מָזַח עוֹד : יָדוֹ נָטָה עַל־הַיָּם הִרְגִּיז מַמְ
מַמְלָכוֹת יְהוָה צִוָּה אֶל־כְּנַעַן לְשַׁמִּיד מָעֻזֶּיהָ :
וַיֹּאמֶר לֹא תוֹסִיפִי עוֹד לַעְלוֹז הָעֲשׁוּקָה בְּת
בְּתוּלַת בַּת־צִידוֹן כִּתִּיִּם קוּמִי עֲבוֹרִי גַּם־שָׁם
לֹא יָנוּחַ לָךְ : הֵן אֶרֶץ כַּשְׂדִּים זֶה הָעָם לֹא הָי
הָיָה אַשּׁוּר יִסְּדָהּ לְצִיִּים הֵקִימוּ בַּחֵילָיו עוֹרְרוּ
אַרְמְנוֹתֶיהָ שָׂמָה לְמַפֵּלָה : הֵילִילוּ אֳנִיּוֹת ר
תַּרְשִׁישׁ כִּי שֻׁדַּד מָעֻזְּכֶם :

וְהָיָה בַּיּוֹם הַהוּא וְנִשְׁכַּחַת צֹר שִׁב
שִׁבְעִים שָׁנָה כִּימֵי מֶלֶךְ אֶחָד מִקְצֵה שִׁבְעִים שָׁ
שָׁנָה יִהְיֶה לְצֹר כְּשִׁירַת הַזּוֹנָה : קְחִי כִנּוֹר סֹבִּי
עִיר זוֹנָה נִשְׁכָּחָה הֵיטִיבִי נַגֵּן הַרְבִּי שִׁיר לְמַעַן
תִּזָּכֵרִי : וְהָיָה מִקֵּץ שִׁבְעִים שָׁנָה יִפְקֹד יְהוָה
אֶת־צֹר וְשָׁבָה לְאֶתְנַנָּהּ וְזָנְתָה אֶת־כָּל־מַמְלְכוֹת
הָאָרֶץ עַל־פְּנֵי הָאֲדָמָה : וְהָיָה סַחְרָהּ וְאֶתְנַנָּהּ
קֹדֶשׁ לַיהוָה לֹא אֹצַר וְלֹא יֻחְסַן כִּי לַיֹּשְׁבִים ל
לִפְנֵי יְהוָה יִהְיֶה סַחְרָהּ לֶאֱכֹל לְשָׂבְעָה וְלִמ
וְלִמְכֻסֶּה עָתִיק :

הִנֵּה יְהוָה בּוֹקֵק הָאָרֶץ וּבוֹלְקָהּ וְעִוָּה פָּנֶיהָ וְה
וְהֵפִיץ יוֹשְׁבֶיהָ : וְהָיָה כָּעָם כַּכֹּהֵן כָּעֶבֶד כְּאָד
כַּאדֹנָיו כַּשִּׁפְחָה כגבירתה כַּקּוֹנֶה כַּמּוֹכֵר כַּמ
כַּמַּלְוֶה כְּלֹוֶה כַּנֹּשֶׁה כָּאֲשֶׁר נוֹשֶׁה בּוֹ : הַבּוֹק
תִּבּוֹק הָאָרֶץ וְהִבָּזֹז תִּבָּזֵז כִּי יְהוָה דִּבֶּר אֶת־ה
הַדָּבָר הַזֶּה : אָבְלָה נִבְלָה הָאָרֶץ אֻמְלָלָה נִב
נִבְלָה תֵּבֵל אֻמְלוּ מְרוֹם עַם הָאָרֶץ : וְהָאָרֶץ

חנפה תחת ישביה כי עברו תורת חלפו חק ה
הפרו ברית עולם: על כן אלה אכלה ארץ וי
ראשמו יושבי בה על כן חרו ישבי ארץ ונש
ונשאר אנוש מזער: אבל תירוש אמללה גפן
נאנחו כל שמחי לב: שבת משוש תפים חדל
שאון עליזים שבת משוש כנור: בשיר לא
ישתו יין ימר שכר לשתיו: נשברה קרית תהו
סגר כל בית מבא: צוחה על היין בחצות ער
ערכה כל שמחה גלה משוש הארץ: נשאר
בעיר שמה ושאיה יכת שער: כי כה יהיה ב
בקרב הארץ בתוך העמים כנקף זית כעללות
אם כלה בציר: המה ישאו קולם ירונו בגאון
יהוד צהלו מים: על כן באורים כבדו יהוד ב
באיי הים שם יהוד אלדי ישראל:
מכנף הארץ זמירות שמענו
צבי לצדיק ואמר רזי לי רזי לי אוי לי בגדים
בגדו ובגד בוגדים בגדו: פחד ופחת ופח ע
עליך יושב הארץ: והיה הנס מקול הפחד י
יפול אל הבחת והעלה מתוך הפחת ילכד ב
בפח כי ארובות ממרום נפתחו וירעשו מוסדי
ארץ: רעה התרועעה הארץ פור התבוררה
ארץ מוט התמוטטה ארץ: נוע תנוע ארץ כ
כשכור והתנודדה כמלונה וכבד עליה פש
פשעה ונפלה ולא תוסיף קום:
והיה ביום ההוא יפקד יהוד על
צבא המרום במרום ועל מלכי האדמה על
האדמה: ואספו אספה אסיר על בור וסגרו
על מסגר ומרוב ימים יפקדו: וחפרה הלבנה
ובשה החמה כי מלך יהוד צבאות בהר ציון
ובירושלם ונגד זקניו כבוד:

יהוד אלדי אתה ארוממך אודה
שמך כי עשית פלא עצות מרחוק אמונה א
אומן: כי שמת מעיר לגל קריה בצורה למפ
למפלה ארמון זרים מעיר לעולם לא יכנה:
על כן יכבדוך עם עז קרית גוים עריצים יי
ראוך: כי היית מעוז לדל מעוז לאביון בצר
לו מחסה מזרם צל מחורב כי רוח עריצים ב
כזרם קיר: כחורב בציון שאון זרים תכניע
חרב בצל עב זמיר עריצים יענה:
ועשה יהוד צבאות לכל
העמים בהר הזה משתה שמנים משתה ש
שמרים שמנים ממחים שמרים מזקקים: ובלע
בהר הזה פני הלוט הלוט על כל העמים ו
והמסכה הנסוכה על כל הגוים: בלע המות
לנצח ומחה אדני יהוד דמעה מעל כל הא
פנים וחרפת עמו יסיר מעל כל הארץ כי יה
יהוד דבר: ואמר
ביום ההוא הנה אלדינו זה קוינו לו וישיענו
זה יהוד קוינו לו נגילה ונשמחה בישועתו:
כי תנוח יד יהוד בהר הזה ונדש מואב תח
תחתיו כהדוש מתבן במו מדמנה: ופרש ידיו
בקרבו כאשר יפרש השחה לשחה והשפיל ג
גאותו עם ארבת ידיו: ומבצר משגב חומתיך
השח השפל הגיע לארץ עד עפר:
ביום ההוא יושר השיר הזה
בארץ יהודה עיר עדלנו ישועה ישית חומת
וחיל: פתחו שערים ויבא גוי צדיק שומר אמ
אמונים: יצר סמוך תצר שלום שלום כי בך
בטוח: בטחו ביהוד עדי עד כי ביה יהוד צ
צור עולמים: כי השח ישבי מרום קריה

נשגבה ישפילנה ישפילה עד ארץ יגיענה ע
עד עפר: תרמסנה רגל רגלי עני פעמי דלים:
אורח לצדיק מישרים ישר מעגל צדיק תפ
תפלס: אף אורח משפטיך יהוד קוינוך לש
לשמך ולזכרך תאות נפש: נפשי אויתך כל
בלילה אף רוחי בקרבי אשחרך כי כאשר מ
משפטיך לארץ צדק למדו ישבי תבל: יחן
רשע בל למד צדק בארץ נכחות יעול ובל י
יראה גאות יהוד: יהוד
רמה ידך בל יחזיון יחזו ויבושו קנאת עם אף
אש צריך תאכלם: יהוד
תשפות שלום לנו כי גם כל מעשינו פעלת ל
לנו: יהוד אלדינו בעלונו ארנים זולתך לבד
בך נזכיר שמך: מתים בל יחיו רפאים בל יק
יקמו לכן פקדת ותשמידם ותאבד כל זכר ל
למו: יספת לגוי יהוד יספת לגוי נכבדת רחקת
כל קצוי ארץ: יהוד בצר
פקדוך צקון לחש מוסרך למו: כמו הרה ת
תקריב ללדת תחיל תזעק בחבליה כן היינו מ
מפניך יהוד: הרינו חלנו כמו ילדנו רוח יש
ישועות כל נעשה ארץ וכל יפלו ישבי תבל:
יחיו מתיך נבלתי יקמון הקיצו ורננו שכני ע
עפר כי טל ארות טלך וארץ רפאים תפיל:
לך עמי בא בחדריך וסגר
דלתך בעדך חבי כמעט רגע עד יעבר זעם:
כי הנה יהוד יצא ממקמו לפקד עון ירשב ה
הארץ עליו ונלתה הארץ את דמיה ולא תב
תכסה עוד על הרוגיה:
ביום ההוא יפקד יהוד בחרבו הקשה
והגדולה והחזקה על לויתן נחש בריח ועל

לויתן נחש עקלתון והרג את התנין אשר בים:
ביום ההוא כרם חמד
ענו לה: אני יהוד נצרה לרגעים אשקנה פ
פן אפקד עליה לילה ויום אצרנה: חמה אין
לי מי יתנני שמיר ושית במלחמה אפשעה ב
בה אציתנה יחד: או יחזק במעזי יעשה שלום
לי שלום יעשה לי:
הבאים ישרש יעקב יציץ ופרח ישראל ומלאו
פני תבל תנובה: הבמכת מכהו הכהו אם כ
כהרג הרוגיו הורג: בסאסאה בשלחה תרי
תריבנה הגה ברוחו הקשה ביום קדים: לכן
בזאת יכפר עון יעקב וזה כל פרי הסיר חט
חטאתו בשומו כל אבני מזבח כאבני גיר כ
מנפצות לא יקומו אשרים וחמנים: כי עיר
בצורה כדד נוה משלח ונעזב כמדבר שם
ירעה עגל ושם ירבץ וכלה סעיפיה: ביבש
קצירה תשברנה נשים באות מאירת אתה כ
כי לא עם בינות הוא על כן לא ירחמנו עש
עשהו ויצרו לא יחננו: והיה
ביום ההוא יחבט יהוד משבלת הנהר עד נח
נחל מצרים ואתם תלקטו לאחד אחד בני יש
ישראל: והיה ביום ההוא
יתקע בשפר גדול ובאו האבדים בארץ אש
אשור והנדחים בארץ מצרים והשתחוו לי
ליהוד בהר הקדש בירושלם:
הוי עטרת גאות שכורי אפרים וציץ
נבל צבי תפארתו אשר על ראש גיא שמנים
הלומי יין: הנה חזק ואמיץ ליהוד כזרם ברד
שער קטב כזרם מים כבירים שטפים הניח
לארץ ביד: ברגלים תרמסנה עטרת
יג

גאות שכורי אפרים׃ והיתה ציצת נובל צבי
תפארתו אשר על ראש גיא שמנים כבכורה
בטרם קיץ אשר יראה הראה אתה בעדה ב
בבנו יבלענה׃ ביום ההוא
יהיה יהוד צבאות לעטרת צבי ולצפירת תפ
תפארה לשאר עמו׃ ולרוח משפט ליושב ע
על המשפט ולגבורה משיבי מלחמה שערה׃
וגם אלה ביין שגו ובשכר תעו כהן ונביא ש
שגו בשכר נבלעו מן היין תעו מן השכר שגו
בראה פקו כליליה׃ כי כל שלחנות מלאו קי
קיא צאה בלי מקום׃ את
מי יורה דעה ואת מי יבין שמועה גמולי מח
מחלב עתיקי משדים׃ כי צו לצו צו לצו קו ל
לקו קו לקו זער שם זער שם׃ כי בלעגי שפה
ובלשון אחרת ידבר אל העם הזה׃ אשר יא
אמר אליהם זאת המנוחה הניחו לעיף וזאת
המרגעה ולא אבו שמוע׃ והיה להם דבר
יהוד צו לצו צו לצו קו לקו קו לקו זעיר שם ז
זער שם למען ילכו וכשלו אחור ונשברו וגו
ונוקשו ונלכדו׃ לכן שמעו
דבר יהוד אנשי לצון משלי העם הזה אשר
בירושלם׃ כי אמרתם כרתנו כרית את מות
ועם שאול עשינו חזה שוט שטף כי יעבר לא
יבאנו כי שמנו כזב מחסנו ובשקר נסתרנו׃
לכן כה אמר אדני יהוד הנני
יסד בציון אבן אבן בחן פנת יקרת מוסד מו
מוסד המאמין לא יחיש׃ ושמתי משפט לקו
וצדקה למשקלת ויעה ברד מחסה כזב וסתר
מים ישטפו׃ וכפר בריתכם את מות וחזותכם
את שאול לא תקום שוט שטף כי יעבר וה

והיתם לו למרמס׃ מדי עברו יקח אתכם כי
בבקר בבקר יעבר ביום ובלילה והיה רק ז
זועה הבין שמועה׃ כי קצר המצע מהש
מהשתרע והמסכה צרה כהתכנס׃ כי כהר
פרצים יקום יהוד כעמק בגבעון ירגז לעשות
מעשהו זר מעשהו ולעבד עבדתו נכריה ע
עבדתו׃ ועתה אל תתלוצצו פן יחזקו מוס
מוסריכם כי כלה ונחרצה שמעתי מאת אד
אדני יהוד צבאות על כל הארץ׃
האזינו ושמעו קולי הקשיבו
ושמעו אמרתי׃ הכל היום יחרש החרש לזרוע
יפתח וישדד אדמתו׃ הלא אם שוה פניה ו
והפיץ קצח וכמן יזרק ושם חטה שרה וש
ושערה נסמן וכסמת גבולתו׃ ויסרו למשפט
אלדיו יורנו׃ כי לא בחרוץ יודש קצח ואופן
עגלה על כמן יסב כי במטה יחבט קצח וכ
וכמן בשבט׃ לחם יודק כי לא לנצח אדוש
ידושנו והמם גלגל עגלתו ופרשיו לא ידוקנו׃
גם זאת מעם יהוד צבאות יצאה הפליא עצ
עצה הגדיל תושיה׃
הוי אריאל
אריאל קרית חנה דוד כפו שנה על שנה ח
חגים ינקפו׃ והציקתי לאריאל והיתה הא
תאניה ואניה והיתה לי כאריאל׃ וחניתי כד
כדור עליך וצרתי עליך מצב והקימתי על
עליך מצרות׃ ושפלת מארץ תדברי ומע
ומעפר תשח אמרתך והיה כאוב מארץ קו
קולך ומעפר אמרתך תצפצף׃ והיה כאבק
דק המון זריך וכמץ עבר המון עריצים וה
והיה לפתע פתאום׃ מעם יהוד צבאות

תפקד ברעם וברעש וקול גדול וסופה וסע
וסערה ולהב אש אוכלה׃ והיה כחלום חזון
לילה המון כל הגוים הצבאים על אריאל
וכל צביה ומצדתה והמציקים לה׃ והיה כא
כאשר יחלום הרעב והנה אכל והקיץ וריקה
נפשו וכאשר יחלום הצמא והנה שותה וה
והקיץ והנה עיף ונפשו שוקקה כן יהיה הם
המון כל הגוים הצבאים על הר ציון׃
התמהמהו ותמהו השתעשעו
ושעו שכרו ולא יין נעו ולא שכר׃ כי נסך ע
עליכם יהוד רוח תרדמה ויעצם את עיניכם
ואת הנביאים ואת ראשיכם החזים כסה ותהי
לכם חזות הכל כדברי הספר החתום אשר יי
יתנו אתו אל ידע הספר לאמר קרא נא זה ו
ואמר לא אוכל כי חתום הוא׃ ונתן הספר
על אשר לא ידע ספר לאמר קרא נא זה וא
ואמר לא ידעתי ספר׃
ויאמר יהוד יען כי נגש העם הזה בפיו
ובשפתיו כבדוני ולבו רחק ממני ותהי ירא
יראתם אתי מצות אנשים מלמדה׃ לכן הנני
יוסיף להפליא את העם הזה הפלא ופלא ו
ואבדה חכמת חכמיו ובינת נבוניו תסתתר׃
הוי המעמיקים
מיהוד לסתיר עיצה והיה במחשך מעשיהם
ויאמרו מי ראינו ומי ידענו׃ הפככם אם כח
כחמר היוצר יחשב כי יאמר מעשה לעשיהו
לא עשני ויצר אמר ליצרו לא הבין׃ הלא
עוד מעט מזער ושב לבנון לכרמל והכרמל
ליער יחשב׃ ושמעו ביום ההוא החרשים ה
דברי ספר ומאפל ומחשך עיני עורים תרא

תראנה׃ וספו ענוים ביהוד שמחה ואביוני
אדם בקדוש ישראל יגילו׃ כי אפס עריץ וכ
וכלה לץ ונכרתו כל שקדי און׃ מחטיאי אדם
בדבר ולמוכיח בשער יקשון ויטו בתהו צד
צדיק׃ לכן כה
אמר יהוד אל בית יעקב אשר פדה את אב
אברהם לא עתה יבוש יעקב ולא עתה פניו י
יחורו׃ כי בראתו ילדיו מעשה ידי בקרבו י
יקדישו שמי והקדישו את קדוש יעקב ואת
אלדי ישראל יעריצו׃ וידעו תעי רוח בינה ו
ורגנים ילמדו לקח׃
הוי בנים סררים נאם יהוד לעשות עצה ולא
מני ולנסוך מסכה ולא רוחי למען ספות חט
חטאת על חטאת׃ ההלכים לרדת מצרים ופי
לא שאלו לעוז במעוז פרעה ולחסות בצל מ
מצרים׃ והיה לכם מעוז פרעה לבשת והח
והחסות בצל מצרים לכלימה׃ כי היו בצען
שריו ומלאכיו דנס יגיעו׃ כל הבאיש על עם
לא יועילו למו לא לעזר ולא להועיל כי לב
לבשת וגם לחרפה׃
משא בהמות נגב בארץ צרה
וצוקה לביא וליש מהם אפעה ושרף מעו
מעופף ישאו על כתף עירים חיליהם ועל ד
דבשת גמלים אצרותם על עם לא יועילו׃ ו
ומצרים הבל וריק יעזורו לכן קראתי לזאת ר
רהב הם שבת׃ ועתה בא כתבה על לוח את
אתם ועל ספר חוקה ותהי ליום אחרון לעד
עד עולם׃ כי עם מרי המה בנים כחשים בנ
בנים לא אבו שמוע תורת יהוד׃ אשר אם
אמרו לראים לא תראו ולחזים לא תחזו

לְנוּ נְחֹתוֹת הַבְּרִיאָתוֹ חֲלָקוֹת חוֹז מְדֻתָּלוֹת׃
סִרוּ מִנִּי דֶּרֶךְ הַשֵּׁו מִנִּי אָרַח הַשְׁבִּיתוּ מִנֶּגְדִּי
אֶת־קְדוֹשׁ יִשְׂרָאֵל׃ לָכֵן כֹּה אָמַר
קְדוֹשׁ יִשְׂרָאֵל יַעַן מְאָסְכֶם בְּדָבָר הַזֶּה וַתִּבְטְחוּ
בְּעֹשֶׁק וָנָלוֹז וַתִּשָּׁעֲנוּ עָלָיו׃לָכֵן יִהְיֶה לָכֶם הֶעָוֹן
הַזֶּה כְּפֶרֶץ נֹפֵל נִבְעָה בְּחוֹמָה נִשְׂגָּבָה אֲשֶׁר
פִּתְאוֹם לְפֶתַע יָבֹא שִׁבְרָהּ׃ וְשִׁבְרָהּ כְּשֹׁבֶר נ
נָבָל יְצָרִים פָּתִית לֹא יֶחְמַל וְלֹא יִמָּצֵא בְּבִ
בְּבִיתוֹ חֶרֶשׂ לַחְתֹּת אֵשׁ מִיָּקוּד וְלַחְשׂף מַיִם
מִגֶּבָא׃ כִּי כֹה אָמַר אֲדֹנָי יְהוִה
קְדוֹשׁ יִשְׂרָאֵל בְּשׁוּבָה וָנַחַת תִּוָּשֵׁעוּן בְּהַשְׁקֵט
וּבְטַחַ תְּהִיֶה גְּבוּרַתְכֶם וְלֹא אֲבִיתֶם׃ וַתֹּא
וַאֲמַרְתֶּם לֹא כִּי עַל סוּס נָנוּס עַל־כֵּן תָּנוּסוּן וְעַל
קַל נִרְכָּב עַל־כֵּן יָקֹלּוּ רֹדְפֵיכֶם׃ אֶלֶף אֶחָד מִ
מִפְּנֵי גְּעָרַת אֶחָד מִפְּנֵי גְּעָרַת חֲמִשָּׁה תָּנוּסוּ ע
עַד אִם נוֹתַרְתֶּם כַּתֹּרֶן עַל־רֹאשׁ הָהָר וְכַנֵּס
עַל הַגִּבְעָה׃וְלָכֵן יְחַכֶּה יְהוָה לְחָנַנְכֶם וְלָכֵן יָרוּם
לְרַחֲמְכֶם כִּי אֱלֹהֵי מִשְׁפָּט יְהוָה אַשְׁרֵי כָל־חו
חֹכֵי לוֹ׃כִּי עַם בְּצִיּוֹן יֹשֵׁב בִּירוּשָׁלַם בָּכֹה לֹא־
תִּבְכֶּה חָנֹן יָחְנֵךְ לְקוֹל זַעֲקֵךְ כְּשָׁמְעָה עָנָךְ׃
וְנָתַן לָכֶם יְהוָה לֶחֶם צַר וּמַיִם לָחַץ וְלֹא יְכַנֵּף
עוֹד מוֹרֶיךָ וְהָיוּ עֵינֶיךָ רֹאוֹת אֶת־מוֹרֶיךָ׃ וְאָז
וְאָזְנֶךָ תִּשְׁמַעְנָה דָּבָר מֵאַחֲרֶיךָ לֵאמֹר זֶה הַדֶּר
הַדֶּרֶךְ לְכוּ בּוֹ כִּי תַאֲלִיזוּ וְכִי תַשְׂמְאִילוּ׃ וְטִמֵּ
וְטִמֵּאתֶם אֶת־צִפּוּי פְּסִילֵי כַסְפֵּךְ וְאֵת אֲפֻדַּת
מַסֵּכַת זְהָבֵךְ תְּזָרֵם כְּמוֹ דָוָה תֹּאמַר לוֹ׃ וְ
וְנָתַן מְטַר זַרְעֲךָ אֲשֶׁר תִּזְרַע אֶת־הָאֲדָמָה וְלֶ
וְלֶחֶם תְּבוּאַת הָאֲדָמָה וְהָיָה דָּשֵׁן וְשָׁמֵן יִרְעֶה
מִקְנֶךָ בַּיּוֹם הַהוּא מַרְחִב כָּרִים׃וְהָאֲלָפִים וְהָעַיָרִים
עֹבְדֵי הָאֲדָמָה בְּלִיל חָמִיץ יֹאכֵלוּ אֲשֶׁר זֹרֶה

בְּרֹחַת וּבְמִזְרֶה וְהָיָה עַל כָּל הַר גָּבֹהַ וְעַל כָּל
גְּבָעָה נְשֹׂאָה פְּלָגִים יִבְלֵי מָיִם בְּיוֹם הֶרֶג רַ
בְּנָפֵל מִגְדָּלִים׃וְהָיָה אוֹר הַלְּבָנָה כְּאוֹר הַחַמָּה
וְאוֹר הַחַמָּה יִהְיֶה שִׁבְעָתַיִם כְּאוֹר שִׁבְעַת הַי
הַיָּמִים בְּיוֹם חֲבֹשׁ יְהוָה אֶת־שֶׁבֶר עַמּוֹ וּמַחַץ
מַכָּתוֹ יִרְפָּא׃ הִנֵּה שֵׁם יְהוָה
בָּא מִמֶּרְחָק בֹּעֵר אַפּוֹ וְכֹבֶד מַשָּׂאָה שְׂפָתָיו
מָלְאוּ עֵבָר וּלְשׁוֹנוֹ כְּאֵשׁ אֹכָלָה׃ וְרוּחוֹ כְּנַחַל
שׁוֹטֵף עַד צַוָּאר יֶחֱצֶה לַהֲנָפָה גּוֹיִם בְּנָפַת שָׁוְא
וְרֶסֶן מַתְעֶה עַל לְחָיֵי עַמִּים׃ הַשִּׁיר יִהְיֶה לָכֶם
כְּלֵיל הִתְקַדֶּשׁ חָג וְשִׂמְחַת לֵבָב כְּהוֹלֵךְ בְּחָלִיל
לָבוֹא בְּהַר יְהוָה אֶל צוּר יִשְׂרָאֵל׃ וְהִשְׁמִיעַ יְ
יְהוָה אֶת הוֹד קוֹלוֹ וְנַחַת זְרוֹעוֹ יַרְאָה בְּזַעַף א
אַף וְלַהַב אֵשׁ אֹכְלָה נָפֶץ וְזֶרֶם וְאֶבֶן בָּרָד׃ כִּי
מִקּוֹל יְהוָה יֵחַת אַשּׁוּר בַּשֵּׁבֶט יַכֶּה׃ וְהָיָה כָּל
מַעֲבַר מַטֵּה מוֹסָרָה אֲשֶׁר יָנִיחַ יְהוָה עָלָיו בְּת
בְּתֻפִּים וּבְכִנֹּרוֹת וּבְמִלְחֲמוֹת תְּנוּפָה נִלָּחַם בָּ
בָּם׃ כִּי עָרוּךְ מֵאֶתְמוֹל תָּפְתָּה גַּם הִוא לַמֶּלֶךְ
הוּכַן הֶעְמִיק הַרְחִיב מְדוּרָתָהּ אֵשׁ וְעֵצִים דַּר
דַּרְבָּה נִשְׁמַת יְהוָה כְּנַחַל גָּפְרִית בֹּעֲרָה בָהּ׃
הוֹי הַיְרְדִים מִצְרַיִם לְעֶזְרָה
עַל סוּסִים יִשָּׁעֵנוּ וְיִבְטְחוּ עַל רֶכֶב כִּי רַב וְעַל
פָּרָשִׁים כִּי עָצְמוּ מְאֹד וְלֹא שָׁעוּ עַל קְדוֹשׁ יִ
יִשְׂרָאֵל וְאֶת יְהוָה לֹא דָרָשׁוּ׃ וְגַם הוּא חָכָם
וַיָּבֵא רָעָה וְאֶת דְּבָרָיו לֹא הֵסִיר וְקָם עַל בֵּית מ
מְרֵעִים וְעַל עֶזְרַת פֹּעֲלֵי אָוֶן׃ וּמִצְרַיִם אָדָם ו
וְלֹא אֵל וְסוּסֵיהֶם בָּשָׂר וְלֹא רוּחַ בְּהֵרוֹ יְהוָה יָ
יָדוֹ וְכָשַׁל עוֹזֵר וְנָפַל עָזוֹר וְיַחְדָּיו כֻּלָּם יִכְלֶיוּן׃
כִּי כֹה אָמַר
יְהוָה אֵלַי כַּאֲשֶׁר יִהְגֶּה הָאֲרִיֵה

וְהַכְּפִיר עַל טַרְפּוֹ אֲשֶׁר יִקָּרֵא עָלָיו מְלֹא רֹעִים
נִקְהָלִים לֹא יֵחַת וּמֵהֲמֹנָם לֹא יַעֲנֶה כֵּן יֵרֵד יְ
יְהוָה צְבָאוֹת לִצְבֹּא עַל הַר צִיּוֹן וְעַל גִּבְעָתָהּ׃
כְּצִפֳּרִים עָפוֹת כֵּן יָגֵן יְהוָה צְבָאוֹת עַל יְרוּ
יְרוּשָׁלַם גָּנוֹן וְהַצִּיל פָּסֹחַ וְהִמְלִיט שׁוֹבֵב לֹא שׁוֹ
הָעַמִּיקוּ סָרָה בְּנֵי יִשְׂרָאֵל׃ כִּי בְיוֹם הַהוּא יִ
יִמְאֲסוּן אִישׁ אֲלִילֵי כַסְפּוֹ וַאֲלִילֵי זְהָבוֹ אֲשֶׁר
עָשׂוּ לָכֶם יְדֵיכֶם חַטָּא וְנָפַל אָשׁוּר בְּחֶרֶב לֹא
אִישׁ וְחֶרֶב לֹא אָדָם תְּאכְלֵהוּ וְנָס לֹא מִפְּנֵי ח
חֶרֶב וּבְחוּרָיו לָמַס יִהְיוּ׃ וְסַלְעוֹ מִמְּגוֹר יַעֲבֹר
וְחַתּוּ מִנֵּס שָׂרָיו נְאֻם יְהוָה אֲשֶׁר אוֹר לוֹ בְּצִיּוֹן
וְתַנּוּר לוֹ בִּירוּשָׁלָם׃
הֵן לְצֶדֶק יִמְלֹךְ מֶלֶךְ וְלְשָׂרִים לְמִשְׁפָּט יָשׂוֹרוּ׃
וְהָיָה אִישׁ כְּמַחְבֵּא רוּחַ וְסֵתֶר זֶרֶם כְּפַלְגֵי מַ
מַיִם בְּצִיָּן כְּצֵל סֶלַע כָּבֵד בְּאֶרֶץ עֲיֵפָה׃ וְלֹא
תִּשְׁעֶנָה עֵינֵי רֹאִים וְאָזְנֵי שֹׁמְעִים תַּקְשֵׁבְנָה׃
וְלֵבַב נְמָהֲרִים יָבִין לָדַעַת וּלְשׁוֹן עִלְּגִים תְּמַהֵר
לְדַבֵּר צָחוֹת׃ לֹא יִקָּרֵא עוֹד לְנָבָל נָדִיב וְ
וְלִכְלִי לֹא יֵאָמֵר שׁוֹעַ׃ כִּי נָבָל נְבָלָה יְדַבֵּר וְ
וְלִבּוֹ יַעֲשֶׂה אָוֶן לַעֲשׂוֹת חָנֵף וְלְדַבֵּר אֶל יְהוָ
תֹּעָה לְהָרִיק נֶפֶשׁ רָעֵב וּמַשְׁקֵה צָמֵא יַחְסִיר׃
וּכְלִי כְלָיו רָעִים הוּא זֹמוֹת יָעַץ לְחַבֵּל עֲנִיִּים
בְּאִמְרֵי שֶׁקֶר וּבְדַבֵּר אֶבְיוֹן מִשְׁפָּט׃ וְנָדִיב נ
נְדִיבוֹת יָעָץ וְהוּא עַל נְדִיבוֹת יָקוּם׃
נָשִׁים שַׁאֲנַנוֹת קוּמְנָה שְׁמַעְנָה קוֹלִי בָּנוֹת
בְּטֻחוֹת הַאֲזֵנָּה אִמְרָתִי׃ יָמִים עַל שָׁנָה תִּרְגַּזְנָה
בְּטֻחוֹת כִּי כָלָה בָצִיר אָסְף כֹּל יָבֹא׃ חִרְדוּ שׁ
שַׁאֲנַנוֹת רְגָזָה בְּטֻחוֹת פְּשׁוּטָה וְעוּרָה וְהַתְעֶרְטָה
עַל חֲלָצַיִם׃ עַל שָׁדַיִם סֹפְדִים עַל שְׂדֵה חֶמְד
עַל גֶּפֶן פֹּרִיָּה׃ עַל אַדְמַת עַמִּי קוֹץ שָׁמִיר תַּע

תַּעֲלֶה כִּי עַל כָּל בָּתֵי מָשׂוֹשׂ קִרְיָה עַלִּיזָה׃ כִּי
אַרְמוֹן נִטָּשׁ הָמוֹן עִיר עֹפֶל וָבַחַן הָיָה ג
בְּעַד מְעָרוֹת עַד עוֹלָם מְשׂוֹשׂ פְּרָאִים מִרְעֵה
עֲדָרִים׃ עַד יֵעָרֶה עָלֵינוּ רוּחַ מִמָּרוֹם וְהָיָה ב
כַּרְמֶל לַיַּעַר וְהַכַּרְמֶל לְיַעַר יֵחָשֵׁב׃ וְשָׁכַן ב
בַּמִּדְבָּר מִשְׁפָּט וּצְדָקָה בַּכַּרְמֶל תֵּשֵׁב׃ וְהָיָה
מַעֲשֵׂה הַצְּדָקָה שָׁלוֹם וַעֲבוֹדַת הַצְּדָקָה הַ
הַשְׁקֵט וּבֶטַח עַד עוֹלָם׃ וְיָשַׁב עַמִּי בִּנְוֵה שָׁ
שָׁלוֹם וּבְמִשְׁכְּנוֹת מִבְטָחִים וּבִמְנוּחוֹת שַׁאֲ
שַׁאֲנוֹת׃ וּבָרַד בְּרֶדֶת הַיָּעַר וּבַשְּׁפָלָה תִּשְׁכַּל
הָעִיר׃ אַשְׁרֵיכֶם זֹרְעֵי עַל כָּל מַיִם מְשַׁלְּחֵי רַ
רֶגֶל הַשּׁוֹר וְהַחֲמוֹר׃ הוֹי
שׁוֹדֵד וְאַתָּה לֹא שָׁדוּד וּבֹגֵד לֹא בָגְדוּ בוֹ כ
בְּהַתְמֵךְ שֹׁדֵד תֵּשׁוֹד כַּנְּלוֹתְךָ לִבְגוֹד יִבְגְּדוּ
בָּךְ׃ יְהוָה חָנֵנוּ לְךָ
קִוִּינוּ הְיֵה זְרוֹעָם לַבְּקָרִים אַף יְשׁוּעָתֵנוּ בְּעֵת
צָרָה׃מִקּוֹל הָמוֹן נָדְדוּ עַמִּים מִרוֹמְמוּתְךָ נָפֹצוּ
גּוֹיִם׃וְאָסַף שְׁלַלְכֶם אֹכֵף הֶחָסִיל כְּמַשַּׁק גֹּבִים
שׁוֹקֵק בּוֹ׃ נִשְׂגָּב יְהוָה כִּי שָׁכֵן מָרוֹם מָלֵא צִיּוֹן
מִשְׁפָּט וּצְדָקָה׃וְהָיָה אֱמוּנַת עִתֶּךָ חֹסֶן יְשׁוּעוֹת
חָכְמַת וְדַעַת יִרְאַת יְהוָה הִיא אוֹצָרוֹ׃
הֵן אֶרְאֶלִּם צָעֲקָה חוּצָה מַלְאֲכֵי
שָׁלוֹם מַר יִבְכָיוּן׃ נָשַׁמּוּ בְּכִלּוֹת שָׁבֶת עֹבֵר א
אֹרַח הֵפֵר בְּרִית מָאַס עָרִים לֹא חָשַׁב אֱנוֹשׁ׃
אָבַל אָמְלָלָה אֶרֶץ הֻחְבִּיר לְבָנוֹן קָמַל וְהָיָה ה
הַשָּׁרוֹן כָּעֲרָבָה וְתֹעַר בָּשָׁן וְכַרְמֶל׃
עַתָּה אָקוּם יֹאמַר יְהוָה עַתָּה אָרוֹמָם
עַתָּה אֲנַשֵּׂא׃ הֹרִיתֶם חֶשׁ תִּלֹּד קַשׁ רִיּוּכֶם
אֵשׁ תֹּאכַלְכֶם׃יִהְיוּ עַמִּים מִשְׂרְפוֹת כִּדְקוֹצִים
כְּסוּחִים בָּאֵשׁ יִצָּתוּ׃ שִׁמְעוּ רְחֹקִים

אשר עשיתי ודעו קרובים גבורתי : פחדו ב
בציון חטאים אחזה רעדה חנפים מי יגור לנו
אש אכלה מי יגור לנו מוקדי עולם : הולך צ
צדקות ודבר משרים מאס בבצע מעשקות
נער כפיו מתמך בשחד אטם אזנו משמע ד
דמים ועצם עיניו מראת ברע : הוא מרומים
ישכן מצדות סלעים משגבו לחמו נתן מימיו
נאמנים : מלך ביופיו תחזנה עיניך תראנה א
ארץ מרחקים : לבך יהגה אימה איה סופר
איה שוקל איה סופר את המגדלים : את עם
נועז לא תראה עם עמקי שפה משמע נלעג
לשון אין בינה : חזה ציון קרית מועדינו עיני
עיניך תראנה ירושלם נוה שאנן אהל בל־יס
יצען בל־יסע יתדותיו לנצח וכל־חבליו בל־יג
ינתקו : כי אם־שם אדיר יהוד לנו מקום נה
נהרים יארים רחבי ידים בל־תלך בו אני שי
שיט וצי אדיר לא יעברנו : כי יהוד שפטנו יה
יהוד מחקקנו יהוד מלכנו הוא יושיענו : נט
נטשו חבליך בל־יחזקו כן תרגם בל־פרשו נס
אז חלק עד שלל מרבה פסחים בזזו בז : וכל־
יאמר שכן חליתי העם היושב בה נשא עון :
קרבו גוים לשמע ול
ולאמים הקשיבו תשמע הארץ ומלואה תבל
וכל־צאצאיה : כי קצף ליהוד על כל הגוים
וחמה על כל־צבאם החרימם נתנם לטבח :
וחלליהם ישלכו ופגריהם יעלה באשם וגם
ונמסו הרים מדמם : ונמקו כל־צבא השמים
ונגלו כספר השמים וכל־צבאם יבול כנבל ע
עלה מגפן וכנבלת מתאינה : כי רותה בשמים
חרבי הנה על אדום תרד ועל עם חרמי לט
למשפט : חרב ליהוד מלאה דם הדשנה מח

מחלב מדם כרים ועתודים מחלב כליות א
אלים כי זבח ליהוד בבצרה וטבח גדול בא
בארץ אדום : וירדו ראמים עמם ופרים עם־
אבירים ורותה ארצם מדם ועפרם מחלב י
ידשן : כי יום נקם ליהוד שנת שלמים לריב
ציון : ונהפכו נחליה לזפת ועפרה לגפרית וה
והיתה ארצה לזפת בערה : לילה וימם לא ת
תכבה לעולם יעלה עשנה מדור לדור תחרב
לנצח נצחים אין עבר בה : וירשוה קאת וק
וקיפוד ונשוף וערב ישכנו בה ונטה עליה קו
תהו ואבני בהו : חוריה ואין שם מלוכה יקראו
וכל־שריה יהיו אפס : ועלתה ארמנותיה סירים
קימוש וחוח במבצריה והיתה נוה תנים חצ
חציר לבנות יענה : ופגשו ציים את־איים וש
ושעיר על רעהו יקרא אך שם הרגיעה לילית
ומצאה לה מנוח : שמה קננה קפוד ותמלט ו
ובקעה ודגרה בצלה אך שם נקבצו דיות א
אשה רעותה : דרשו מעל ספר יהוד וקראו
אחת מהנה לא נעדרה אשה רעותה לא פק
פקדו כי פי הוא צום ורוחו הוא קבצן : והוא
הפיל להן גורל וידו חלקתה להם בקו עד־עו
עולם ירשוה לדור ודור ישכנו בה :
יששום מדבר וציה ותגל ערבה ותפרח כחב
כחבצלת : פרוח תפרח ותגל אף גילת ורנן כ
כבוד הלבנון נתן לה הדר הכרמל והשרון ה
המה יראו כבוד יהוד הדר אלדינו :
חזקו ידים רפות
וברכים כשלות אמצו : אמרו לנמהרי לב חז
חזקו אל־תיראו הנה אלדיכם נקם יבא גמול
אלדים הוא יבא וישיעכם : אז תפקחנה עיני
עורים ואזני

חרשים תפתחנה : אז ידלג כאיל פסח ותרן ל
לשון אלם כי נבקעו במדבר מים ונחלים כע
בערבה : והיה השרב לאגם וצמאון למבועי
מים בנוה תנים רבצה חציר לקנה וגמא : ו
והיה שם מסלול ודרך ודרך הקודש יקרא ל
לה לא־יעברנו טמא והוא למו הולך דרך וא
ואולים לא יתעו : לא יהיה שם אריה ופריץ
חיות בל־יעלנה לא תמצא שם יהלכו גאולים :
ופדויי יהוד ישובון ובאו ציון ברנה ושמחת
עולם על ראשם ששון ושמחה ישיגו ונסו יג
יגון ואנחה :

חצי

ויהי בארבע עשרה שנה למלך
חזקיהו עלה סנחריב מלך אשור על כל ערי
יהודה הבצרות ויתפשם : וישלח מלך אשור
את־רב שקה מלכיש ירושלמה אל המלך חז
חזקיהו בחיל כבד ויעמד בתעלת הברכה ה
העליונה במסילת שדה כבס : ויצא אליו אלי
אליקים בן חלקיהו אשר על הבית ושבנא ה
הסופר ויואח בן אסף המזכיר : ויאמר אלהם
רב־שקה אמרו נא אל חזקיהו כה אמר המלך
הגדול מלך אשור מה הבטחון הזה אשר ב
בטחת : אמרתי אך דבר שפתים עצה וגבורה
למלחמה עתה על מי בטחת כי מרדת בי : ה
הנה בטחת על משענת הקנה הרצוץ הזה ע
על מצרים אשר יסמך איש עליו ובא בכפו
ונקבה כן פרעה מלך מצרים לכל הבטחים
עליו : וכי תאמר אלי אל יהוד אלדינו בטחנו
הלא הוא אשר הסיר חזקיהו את־במתיו ואת־
מזבחתיו ויאמר ליהודה ולירושלם לפני הם

המזבח הזה תשתחוו : ועתה התערב נא את־
אדני מלך אשור ואתנה לך אלפים סוסים א
אם־תוכל לתת לך רכבים עליהם : ואיך תשיב
את־פני פחת אחד עבדי אדני הקטנים ותב
ותבטח לך על מצרים לרכב ולפרשים : וע
ועתה המבלעדי יהוד עליתי על הארץ הזאת
להשחיתה יהוד אמר אלי עלה אל־הארץ הז
הזאת והשחיתה : ויאמר אליקים ושבנא ויו
ויואח אל־רב־שקה דבר נא אל־עבדיך אר
ארמית כי שמעים אנחנו ואל־תדבר אלינו יה
יהודית באזני העם אשר על החמה : ויאמר
רב־שקה האל אדניך ואליך שלחני אדני לד
לדבר את־הדברים האלה הלא על האנשים
הישבים על החמה לאכל את צואתם ולש
ולשתות את־מימי רגליהם עמכם : ויעמד רב
שקה ויקרא בקול גדול יהודית ויאמר שמעו
את־דברי המלך הגדול מלך אשור : כה אמר
המלך אל־ישא אתכם חזקיהו כי לא יוכל לה
להציל אתכם : ואל יבטח אתכם חזקיהו אל־
יהוד לאמר הצל יצילנו יהוד ולא תנתן הע
העיר הזאת ביד מלך אשור : אל תשמעו אל
חזקיהו כי כה אמר המלך אשור עשו אתי ב
ברכה וצאו אלי ואכלו איש גפנו ואיש תא
תאנתו ושתו איש מי בורו : עד־באי ולקחתי
אתכם אל־ארץ כארצכם אל־ארץ דגן ותי
ותירוש ארץ לחם וכרמים : פן יסית אתכם ח
חזקיהו לאמר יהוד יצלנו ההצילו אלדי הג
הגוים איש את־ארצו מיד מלך אשור : א
איה אלדי חמת וארפד ואיה אלדי ספרו
ספרוים

וכי הצילו את שמרון מידי: מי בכל אלדי ה
הארצות האלה אשר הצילו את ארצם מידי
כי יציל יהוד את ירושלם מידי: ויחרישו ולא
ענו אתו דבר כי מצות המלך לא תענוהו: ו
ויבא אליקים בן חלקיהו אשר על הבית וש
ושבנא הסופר ויואח בן אסף המזכיר אל חז
חזקיהו קרועי בגדים ויגידו לו את דברי רב
שקה: ויהי כשמע המלך חזקיהו ויקרע את
בגדיו ויתכס בשק ויבא בית יהוד: וישלח א
את אליקים אשר על הבית ואת שבנא הסופר
ואת זקני הכהנים מתכסים בשקים אל ישע
ישעיהו בן אמוץ הנביא: ויאמרו אליו כה א
אמר חזקיהו יום צרה ותוכחה ונאצה היום
הזה כי באו בנים עד משבר וכח אין ללדה:
אולי ישמע יהוד אלדיך את דברי רב שקה
אשר שלחו מלך אשור אדניו לחרף אלדים
חי והכיח בדברים אשר שמע יהוד אלדיך ו
ונשאת תפלה בעד השארית הנמצאה: ויבאו
עבדי המלך חזקיהו אל ישעיהו: ויאמר א
אלהם ישעיהו כה תאמרון אל אדניכם כה
אמר יהוד אל תירא מפני הדברים אשר שמ
שמעת אשר גדפו נערי מלך אשור אתי: הנני
נתן בו רוח ושמע שמועה ושב לארצו והפ
והפלתיו בחרב בארצו: וישב רב שקה וים
וימצא את מלך אשור נלחם על לבנה כי שמ
שמע כי נסע מלכיש: וישמע אל תרהקה כל
מלך כוש לאמר יצא להלחם אתך וישמע וי
וישלח מלאכים אל חזקיהו לאמר: כה תאמ
תאמרון אל חזקיהו מלך יהודה לאמר אל יש
ישאך אלדיך אשר אתה בטח בו לאמר לא

תנתן ירושלם ביד מלך אשור: הנה אתה ב
שמעת את אשר עשו מלכי אשור לכל הא
הארצות להחרימם ואתה תנצל: ההצילו א
אתם אלדי הגוים אשר השחיתו אבתי את ג
גזן ואת חרן ורצף ובני עדן אשר בתלשר: א
איה מלך חמת ומלך ארפד ומלך לעיר כפ
ספרוים הנע ועוה: ויקח חזקיהו את הספרים
מיד המלאכים ויקראהו ויעל בית יהוד וי
ויפרשהו חזקיהו לפני יהוד:

ויתפלל חזקיהו אל יהוד לאמר:
יהוד צבאות אלדי ישראל ישב הכרובים א
אתה הוא האלדים לבדך לכל ממלכות הא
הארץ אתה עשית את השמים ואת הארץ:
הטה יהוד אזנך ושמע פקח יהוד עיניך ור
וראה ושמע את כל דברי סנחריב אשר ש
שלח לחרף אלדים חי: אמנם יהוד החריבו
מלכי אשור את כל הארצות ואת ארצם: ונ
ונתן את אלדיהם באש כי לא אלדים המה כ
כי אם מעשה ידי אדם עץ ואבן ויאבדום: וע
ועתה יהוד אלדינו הושיענו מידו ויידעו כל
ממלכות הארץ כי אתה יהוד לבדך: וישלח
ישעיהו בן אמוץ אל חזקיהו לאמר כה אמר
יהוד אלדי ישראל אשר התפללת אלי אל סנ
סנחריב מלך אשור: זה הדבר אשר דבר יה
יהוד עליו בזה לך לעגה לך בתולת בת ציון
אחריך ראש הניעה בת ירושלם: את מי הרי
חרפת וגדפת ועל מי הרימות קול ותשא מר
מרום עיניך אל קדוש ישראל: ביד עבדיך ח
חרפת אדני ותאמר ברוב רכבי אני עליתי ם
מרום הרים ירכתי לבנון ואכרות קמת ארזיו

מבחר ברושיו ואבא מרום קצו יער כרמילו:
אני קרתי ושתיתי מים ואחריב בכף פעמי כל
יארי מצור: הלא שמעת למרחוק אתה עש
עשיתי מימי קדם ויצרתיה עתה הבאתיה ות
ותהי להשאות גלים נצים ערים בצרות: ויש
וישביהן קצרי יד חתו ובשו היו עשב שדה וי
וירק דשא חציר גגות ושדמה לפני קמה: וש
ושבתך וצאתך ובואך ידעתי ואת התרגזך א
אלי: יען התרגזך אלי ושאננך עלה באזני וש
ושמתי חחי באפך ומתגי בשפתך והשיבתיך
בדרך אשר באת בה: וזה לך האות אכל הש
השנה ספיח ובשנה השנית שחיס ובשנה ה
השלישית זרעו וקצרו ונטעו כרמים ואכלו פ
פרים: וספה פליטת בית יהודה הנשארה ש
שורש למטה ועשה פרי למעלה: כי מירושלם
תצא שארית ופליטה מהר ציון קנאת יהוד
צבאות תעשה זאת:

לכן כה אמר יהוד אל מלך אשור לא
יבא אל העיר הזאת ולא יורה שם חץ ולא
יקדמנה מגן ולא ישפוך עליה סוללה: בדרך
אשר בא בה ישוב ואל העיר הזאת לא יבא נ
נאם יהוד: וגנותי על העיר הזאת להושיעה
למעני ולמען דוד עבדי:

ויצא מלאך יהוד ויכה במחנה
אשור מאה ושמונים וחמשה אלף וישכימו
בבקר והנה כלם פגרים מתים: ויסע וילך וי
וישב סנחריב מלך אשור וישב בנינוה: ויהי
הוא משתחוה בית נסרך אלדיו ואדרמלך ו
ושראצר בניו הכהו בחרב והמה נמלטו ארץ
אררט וימלך אסרחדון בנו תחתיו:

בימים ההם חלה חזקיהו למות
ויבא אליו ישעיהו בן אמוץ הנביא ויאמר א
אליו כה אמר יהוד צו לביתך כי מת אתה ול
ולא תחיה: ויסב חזקיהו פניו אל הקיר וית
ויתפלל אל יהוד: ויאמר אנא יהוד זכר נא א
את אשר התהלכתי לפניך באמת ובלב שלם
והטוב בעיניך עשיתי ויבך חזקיהו בכי גדול:

ויהי דבר יהוד
אל ישעיהו לאמר: הלך ואמרת אל חזקיהו
כה אמר יהוד אלדי דוד אביך שמעתי את
תפלתך ראיתי את דמעתך הנני יוסיף על ימ
ימיך חמש עשרה שנה: ומכף מלך אשור א
אצילך ואת העיר הזאת: וזה לך האות מאת
יהוד אשר יעשה יהוד את הדבר הזה אשר
דבר: הנני משיב את צל המעלות אשר ירדה
במעלות אחז בשמש אחרנית עשר מעלות ו
ותשב השמש עשר מעלות במעלות אשר י
ירדה:

מכתב
לחזקיהו מלך יהודה בחלותו ויחי מחליו: אני
אמרתי בדמי ימי אלכה בשערי שאול פקדתי
יתר שנותי: אמרתי לא אראה יה יה בארץ ה
החיים לא אביט אדם עוד עם ישבי חדל: ד
דורי נסע ונגלה מני כאהל רעי קפדתי כארג
חי מדלה יבצעני מיום עד לילה תשלימני:
שויתי עד בקר כארי כן ישבר כל עצמתי מ
מיום עד לילה תשלימני: כסוס עגור כן אצ
אצפצף אהגה כיונה דלו עיני למרום אדני
עשקה לי ערבני: מה אדבר ואמר לי והוא ע
עשה אדדה כל שנותי על מר נפשי: אדני
עליהם יחיו ולכל בהן חיי רוחי ותחלמני

הַחֲיֵנִי׃ הִנֵּה לְשָׁלוֹם מַר לִי מַר וְאַתָּה חָשַׁקְתָּ
נַפְשִׁי מִשַּׁחַת בְּלִי כִּי הִשְׁלַכְתָּ אַחֲרֵי גֵוֶךָ כָּל ח
חֲטָאֵי׃ כִּי לֹא שְׁאוֹל תּוֹדֶךָ מָוֶת יְהַלְלֶךָ לֹא יש
יְשַׁבְּרוּ יוֹרְדֵי בוֹר אֶל־אֲמִתֶּךָ׃ חַי־חַי הוּא יוֹדֶךָ
כָּמֹנִי הַיּוֹם אָב לְבָנִים יוֹדִיעַ אֶל־אֲמִתֶּךָ׃ יְהוָֹד
לְהוֹשִׁיעֵנִי וּנְגִינֹתַי נְנַגֵּן כָּל־יְמֵי חַיֵּינוּ עַל־בֵּית י
יְהוָֹד׃ וַיֹּאמֶר
יְשַׁעְיָהוּ יִשְׂאוּ דְבֶלֶת תְּאֵנִים וַיְמִרְחוּ עַל־הַשׁ
הַשְׁחִין וַיְחִי׃ וַיֹּאמֶר חִזְקִיָּהוּ מָה אוֹת כִּי אֶע
אֶעֱלֶה בֵּית יְהוָֹד׃
בָּעֵת הַהִיא שָׁלַח מְרוֹדַךְ בַּלְאֲדָן בֶּן־בַּלְאֲדָן מ
מֶלֶךְ בָּבֶל סְפָרִים וּמִנְחָה אֶל־חִזְקִיָּהוּ וַיִּשְׁמַע
כִּי חָלָה וַיֶּחֱזַק׃ וַיִּשְׂמַח עֲלֵיהֶם חִזְקִיָּהוּ וַיַּרְאֵם
אֶת־בֵּית נְכֹתֹה אֶת־הַכֶּסֶף וְאֶת־הַזָּהָב וְאֶת־הַב
הַבְשָׂמִים וְאֶת־הַשֶּׁמֶן הַטּוֹב וְאֶת כָּל־בֵּית כֵּלָיו ו
וְאֶת כָּל־אֲשֶׁר נִמְצָא בְּאֹצְרוֹתָיו לֹא הָיָה דָבָר
אֲשֶׁר לֹא הֶרְאָם חִזְקִיָּהוּ בְּבֵיתוֹ וּבְכָל־מֶמֶשׁ
מֶמְשַׁלְתּוֹ׃ וַיָּבֹא יְשַׁעְיָהוּ הַנָּבִיא אֶל־הַמֶּלֶךְ חִז
חִזְקִיָּהוּ וַיֹּאמֶר אֵלָיו מָה אָמְרוּ הָאֲנָשִׁים הָאֵלֶּה
וּמֵאַיִן יָבֹאוּ אֵלֶיךָ וַיֹּאמֶר חִזְקִיָּהוּ מֵאֶרֶץ רח
רְחֹקָה בָּאוּ אֵלַי מִבָּבֶל׃ וַיֹּאמֶר מָה רָאוּ בְּבֵיתֶךָ
וַיֹּאמֶר חִזְקִיָּהוּ אֶת כָּל־אֲשֶׁר בְּבֵיתִי רָאוּ לֹא הָ
הָיָה דָבָר אֲשֶׁר לֹא הֶרְאִיתִים בְּאֹצְרֹתָי׃ וַיֹּאמֶר
יְשַׁעְיָהוּ אֶל־חִזְקִיָּהוּ שְׁמַע דְּבַר יְהוָֹד צְבָאוֹת׃
הִנֵּה יָמִים בָּאִים וְנִשָּׂא כָּל־אֲשֶׁר בְּבֵיתֶךָ וא
וַאֲשֶׁר אָצְרוּ אֲבוֹתֶיךָ עַד הַיּוֹם הַזֶּה בָּבֶל לֹא
יִוָּתֵר דָּבָר אָמַר יְהוָֹד׃ וּמִבָּנֶיךָ אֲשֶׁר יֵצְאוּ מ
מִמְּךָ אֲשֶׁר תּוֹלִיד יִקָּחוּ וְהָיוּ סָרִיסִים בְּהֵיכַל מ
מֶלֶךְ בָּבֶל׃ וַיֹּאמֶר
חִזְקִיָּהוּ אֶל־יְשַׁעְיָהוּ טוֹב דְּבַר יְהוָֹד אֲשֶׁר דִּב

דִּבַּרְתָּ וַיֹּאמֶר כִּי יִהְיֶה שָׁלוֹם וֶאֱמֶת בְּיָמָי׃
נַחֲמוּ נַחֲמוּ עַמִּי
יֹאמַר אֱלֹהֵיכֶם׃ דַּבְּרוּ עַל־לֵב יְרוּשָׁלִַם וְקִרְאוּ
אֵלֶיהָ כִּי מָלְאָה צְבָאָה כִּי נִרְצָה עֲוֹנָה כִּי לֹק
לָקְחָה מִיַּד יְהוָֹד כִּפְלַיִם בְּכָל־חַטֹּאתֶיהָ׃ קוֹל
קוֹרֵא בַּמִּדְבָּר פַּנּוּ דֶרֶךְ יְהוָֹד יַשְׁרוּ בָּעֲרָבָה
מְסִלָּה לֵאלֹהֵינוּ׃ כָּל־גַּיְא יִנָּשֵׂא וְכָל־הַר וְגִבְעָה
יִשְׁפָּלוּ וְהָיָה הָעָקֹב לְמִישׁוֹר וְהָרְכָסִים לְבִק
לְבִקְעָה׃ וְנִגְלָה כְּבוֹד יְהוָֹד וְרָאוּ כָל־בָּשָׂר יח
יַחְדָּו כִּי פִּי יְהוָֹד דִּבֵּר׃
קוֹל אֹמֵר קְרָא וְאָמַר מָה אֶקְרָא כָּל־הַבָּשָׂר ח
חָצִיר וְכָל־חַסְדּוֹ כְּצִיץ הַשָּׂדֶה׃ יָבֵשׁ חָצִיר נָבֵל
צִיץ כִּי רוּחַ יְהוָֹד נָשְׁבָה בּוֹ אָכֵן חָצִיר הָעָם׃ י
יָבֵשׁ חָצִיר נָבֵל צִיץ וּדְבַר אֱלֹהֵינוּ יָקוּם לְע
לְעוֹלָם׃ עַל־הַר
גָּבוֹהַּ עַל־לֵךְ מְבַשֶּׂרֶת צִיּוֹן הָרִימִי בַכֹּחַ קוֹלֵךְ
מְבַשֶּׂרֶת יְרוּשָׁלִַם הָרִימִי אַל־תִּירָאִי אִמְרִי לְעָרֵי
יְהוּדָה הִנֵּה אֱלֹהֵיכֶם׃ הִנֵּה אֲדֹנָי יְהוָֹד בְּחָזָק
יָבֹא וּזְרֹעוֹ מֹשְׁלָה לוֹ הִנֵּה שְׂכָרוֹ אִתּוֹ וּפְעֻלָּתוֹ
לְפָנָיו׃ כְּרֹעֶה עֶדְרוֹ יִרְעֶה בִּזְרוֹעוֹ יְקַבֵּץ טְלָא
טְלָאִים וּבְחֵיקוֹ יִשָּׂא עֲלוֹת יְנַהֵל׃ מִי מָדַד בַּשׁ
בְּשָׁעָלוֹ מַיִם וְשָׁמַיִם בְּזֶרֶת תִּכֵּן וְכָל בַּשָּׁלִישׁ ע
עֲפַר הָאָרֶץ וְשָׁקַל בַּפֶּלֶס הָרִים וּגְבָעוֹת בְּבֹא
בְּמֹאזְנַיִם׃ מִי תִכֵּן אֶת־רוּחַ
יְהוָֹד וְאִישׁ עֲצָתוֹ יוֹדִיעֶנּוּ׃ אֶת־מִי נוֹעָץ וַיְבִינֵהוּ
וַיְלַמְּדֵהוּ בְּאֹרַח מִשְׁפָּט וַיְלַמְּדֵהוּ דַעַת וְדֶרֶךְ
תְּבוּנֹת יוֹדִיעֶנּוּ׃ הֵן גּוֹיִם כְּמַר מִדְּלִי וּכְשַׁחַק
מֹאזְנַיִם נֶחְשָׁבוּ הֵן אִיִּם כַּדַּק יִטּוֹל׃ וּלְבָנוֹן אֵין
דֵּי בָעֵר וְחַיָּתוֹ אֵין דֵּי עוֹלָה׃
כָּל־הַגּוֹיִם כְּאַיִן נֶגְדּוֹ מֵאֶפֶס וָתֹהוּ נֶחְשְׁבוּ

לוֹ׃ וְאֶל־מִי תְּדַמְּיוּן אֵל וּמָה דְּמוּת תַּעַרְכוּ לוֹ׃
הַפֶּסֶל נָסַךְ חָרָשׁ וְצֹרֵף בַּזָּהָב יְרַקְּעֶנּוּ וּרְתוּקֹת
כֶּסֶף צֹרֵף׃ הַמְסַכֵּן תְּרוּמָה עֵץ לֹא יִרְקַב יב
יִבְחַר חָרָשׁ חָכָם יְבַקֵּשׁ לוֹ לְהָכִין פֶּסֶל לֹא יִ
מּוֹט׃ הֲלֹא תֵדְעוּ הֲלֹא תִשְׁמָעוּ הֲלֹא הֻגַּד מ
מֵרֹאשׁ לָכֶם הֲלֹא הֲבִינוֹתֶם מוֹסְדוֹת הָאָרֶץ׃
הַיֹּשֵׁב עַל־חוּג הָאָרֶץ וְיֹשְׁבֶיהָ כַּחֲגָבִים הַנּוֹטֶה
כַדֹּק שָׁמַיִם וַיִּמְתָּחֵם כָּאֹהֶל לָשָׁבֶת׃ הַנּוֹתֵן רו
רוֹזְנִים לְאַיִן וְשֹׁפְטֵי אֶרֶץ כַּתֹּהוּ עָשָׂה׃ אַף בַּל־
נִטָּעוּ אַף בַּל־זוֹרָעוּ אַף בַּל־שֹׁדֵשׁ בָּאָרֶץ גִּזְעָם
וְגַם נָשַׁף בָּהֶם וַיִּבָּשׁוּ וְסַעֲרָה כְּקַשׁ תִּשָּׂאֵם׃ וא
וְאֶל־מִי תְּדַמְּיוּנִי וְאֶשְׁוֶה יֹאמַר קָדוֹשׁ׃ שְׂאוּ מ
מָרוֹם עֵינֵיכֶם וּרְאוּ מִי בָרָא אֵלֶּה הַמּוֹצִיא בַּמ
בְּמִסְפָּר צְבָאָם לְכֻלָּם בְּשֵׁם יִקְרָא מֵרֹב אוֹנִים
וְאַמִּיץ כֹּחַ אִישׁ לֹא נֶעְדָּר׃
לָמָּה תֹאמַר יַעֲקֹב וְתֹדַבֵּר יִשְׂרָאֵל
נִסְתָּרָה דַרְכִּי מֵיהוָֹד וּמֵאֱלֹהַי מִשְׁפָּטִי יַעֲבוֹר׃
הֲלֹא יָדַעְתָּ אִם לֹא שָׁמַעְתָּ אֱלֹהֵי עוֹלָם יְהוָֹד
בּוֹרֵא קְצוֹת הָאָרֶץ לֹא יִיעָף וְלֹא יִיגָע וְאֵין ח
חֵקֶר לִתְבוּנָתוֹ׃ נוֹתֵן לַיָּעֵף כֹּחַ וְלָאֵין אוֹנִים ע
עֲצָמָה יַרְבֶּה׃ וַיֵּעָפוּ נְעָרִים וְיִגָּעוּ וּבְחוּרִים כ
כָּשׁוֹל יִכָּשֵׁלוּ׃ וְקוֹיֵי יְהוָֹד יַחֲלִיפוּ כֹּחַ יַעֲלוּ אֵבֶר
כַּנְּשָׁרִים יָרוּצוּ וְלֹא יִיגָעוּ יֵלְכוּ וְלֹא יִיעָפוּ׃
הַחֲרִישׁוּ אֵלַי אִיִּים וּלְאֻמִּים
יַחֲלִיפוּ כֹּחַ יִגְּשׁוּ אָז יְדַבֵּרוּ יַחְדָּו לַמִּשְׁפָּט נִקְר
נִקְרָבָה׃ מִי הֵעִיר מִמִּזְרָח צֶדֶק יִקְרָאֵהוּ לְרַגְלוֹ
יִתֵּן לְפָנָיו גּוֹיִם וּמְלָכִים יֵרֵד יִתֵּן כַּעְפָּר חַרְבּוֹ כ
כְּקַשׁ נִדָּף קַשְׁתּוֹ׃ יִרְדְּפֵם יַעֲבוֹר שָׁלוֹם אֹרַח
בְּרַגְלָיו לֹא יָבוֹא׃ מִי פָעַל וְעָשָׂה קֹרֵא הַדּוֹרוֹת
מֵרֹאשׁ אֲנִי יְהוָֹד רִאשׁוֹן וְאֶת־אַחֲרֹנִים אֲנִי הוּא׃ רָאוּ אִיִּים וַיִּירָאוּ קְצוֹת הָאָרֶץ יֶחֱרָדוּ ק
קָרְבוּ וַיֶּאֱתָיוּן׃ אִישׁ אֶת־רֵעֵהוּ יַעֲזֹרוּ וְלָאָחִיו י
יֹאמַר חֲזַק׃ וַיְחַזֵּק חָרָשׁ אֶת־צֹרֵף מַחֲלִיק פַּטִּישׁ
אֶת־הוֹלֵם פָּעַם אֹמֵר לַדֶּבֶק טוֹב הוּא וַיְחַזְּקֵהוּ
בְּמַסְמֵרִים לֹא יִמּוֹט׃
וְאַתָּה יִשְׂרָאֵל עַבְדִּי יַעֲקֹב אֲשֶׁר בְּחַרְתִּיךָ זֶרַע
אַבְרָהָם אֹהֲבִי׃ אֲשֶׁר הֶחֱזַקְתִּיךָ מִקְצוֹת הָאָרֶץ
וּמֵאֲצִילֶיהָ קְרָאתִיךָ וָאֹמַר לְךָ עַבְדִּי אַתָּה בָּה
בְּחַרְתִּיךָ וְלֹא מְאַסְתִּיךָ׃ אַל־תִּירָא כִּי אִתְּךָ אָנִי
אַל־תִּשְׁתָּע כִּי אֲנִי אֱלֹהֶיךָ אִמַּצְתִּיךָ אַף־עז
עֲזַרְתִּיךָ אַף תְּמַכְתִּיךָ בִּימִין צִדְקִי׃ הֵן יֵבֹשׁוּ וי
וְיִכָּלְמוּ כֹּל הַנֶּחֱרִים בָּךְ יִהְיוּ כְּאַיִן וְיֹאבְדוּ אנ
אַנְשֵׁי רִיבֶךָ׃ תְּבַקְשֵׁם וְלֹא תִמְצָאֵם אַנְשֵׁי מִצ
מַצְּתֶךָ יִהְיוּ כְאַיִן וּכְאֶפֶס אַנְשֵׁי מִלְחַמְתֶּךָ׃ כִּי
אֲנִי יְהוָֹד אֱלֹהֶיךָ מַחֲזִיק יְמִינֶךָ הָאֹמֵר לְךָ אַל
תִּירָא אֲנִי עֲזַרְתִּיךָ׃
אַל־תִּירָאִי תּוֹלַעַת יַעֲקֹב מְתֵי יִשְׂרָאֵל אֲנִי ע
עֲזַרְתִּיךָ נְאֻם יְהוָֹד וְגֹאֲלֵךְ קְדוֹשׁ יִשְׂרָאֵל׃ הִנֵּה
שַׁמְתִּיךָ לְמוֹרַג חָרוּץ חָדָשׁ בַּעַל פִּיפִיּוֹת תָּדוּשׁ
הָרִים וְתָדֹק וּגְבָעוֹת כַּמֹּרֶץ תָּשִׂים׃ תִּזְרֵם וְרוּחַ
תִּשָּׂאֵם וּסְעָרָה תָּפִיץ אֹתָם וְאַתָּה תָּגִיל בַּיהוָֹד
בְּקְדוֹשׁ יִשְׂרָאֵל תִּתְהַלָּל׃
הָעֲנִיִּים וְהָאֶבְיוֹנִים מְבַקְשִׁים מַיִם וָאַיִן
לְשׁוֹנָם בַּצָּמָא נָשְׁתָּה אֲנִי יְהוָֹד אֶעֱנֵם אֱלֹהֵי
יִשְׂרָאֵל לֹא אֶעֱזָבֵם׃ אֶפְתַּח עַל־שְׁפָיִם נְהָרוֹת
וּבְתוֹךְ בְּקָעוֹת מַעְיָנוֹת אָשִׂים מִדְבָּר לַאֲגַם מ
מַיִם וְאֶרֶץ צִיָּה לְמוֹצָאֵי מַיִם׃ אֶתֵּן בַּמִּדְבָּר א
אֶרֶז שִׁטָּה וַהֲדַס וְעֵץ שָׁמֶן אָשִׂים בָּעֲרָבָה ב
בְּרוֹשׁ תִּדְהָר וּתְאַשּׁוּר יַחְדָּו׃ לְמַעַן יִרְאוּ וְיֵדְעוּ
וְיָשִׂימוּ וְיַשְׂכִּילוּ יַחְדָּו כִּי יַד יְהוָֹד עָשְׂתָה זֹאת

וקדוש ישראל בראה׃
קרבו ריבכם יאמר יהוד הגישו עצמתיכם יא
יאמר מלך יעקב׃ יגישו ויגידו לנו את אשר
תקרנה הראשונות מה הנה הגידו ונשימה ל
לבנו ונדעה אחריתן או הבאות השמיענו׃ ה
הגידו האותיות לאחור ונדעה כי אלדים א
תם אף תטיבו ותרעו ונשתעה ונראה יח
יחדו׃ הן אתם מאין ופעלכם מאפע תועבה
יבחר בכם׃ העירותי מצפון ויאת ממזרח ש
שמש יקרא בשמי ויבא סגנים כמרחמר וכמ
וכמו יוצר ירמוס טיט׃ מי הגיד מראש ונדעה
ומלפנים ונאמר צדיק אף אין מגיד אף אין
משמיע אף אין שמע אמריכם׃ ראשון לציון
הנה הנם ולירושלם מבשר אתן׃ וארא ואין
איש ומאלה ואין יועץ ואשאלם וישיבו דבר׃
הן כלם און אפס מעשיהם רוח ותהו נסכי
נסכיהם׃ הן עבדי
אתמך בו בחירי רצתה נפשי נתתי רוחי עליו
משפט לגוים יוציא׃ לא יצעק ולא ישא ולא
ישמיע בחוץ קולו׃ קנה רצוץ לא ישבור ופ
ופשתה כהה לא יכבנה לאמת יוציא משפט׃
לא יכהה ולא ירוץ עד ישים בארץ משפט ו
ולתורתו איים יחלו׃
כה אמר האל יהוד בורא השמים
ונטיהם רקע הארץ וצאצאיה נתן נשמה לע
לעם עליה ורוח להולכים בה׃ אני יהוד קר
קראתיך בצדק ואחזק בידך ואצרך ואתנך
לברית עם לאור גוים׃ לפקח עינים עורות ל
להוציא ממסגר אסיר מבית כלא ישבי חשך׃
אני יהוד הוא שמי וכבודי לאחר לא אתן ות

ותהילתי לפסילים׃ הראשונות הנה באו וחד
וחדשות אני מגיד בטרם תצמחנה אשמיע
אתכם׃ שירו ליהוד
שיר חדש תהילתו מקצה הארץ ירדי הים ו
ומלאו איים ויושביהם׃ ישאו מדבר ועריו
חצרים תשב קדר ירנו ישבי סלע מראש ה
הרים יצוהו׃ ישימו ליהוד כבוד ותהלתו בא
באיים יגידו׃ יהוד כגבור יצא כאיש מלח
מלחמות יעיר קנאה ידיע אף יצריח על אי
איביו יתגבר׃
החשיתי מעולם אחריש אתאפק כיולדה
אפעה אשם ואשאף יחד׃ אחריב הרים וגב
וגבעות וכל עשבם אוביש ושמתי נהרות לא
לאיים ואגמים אוביש׃ והולכתי עורים בדרך
לא ידעו בנתיבות לא ידעו אדריכם אשים
מחשך לפניהם לאור ומעקשים למישור אל
אלה הדברים עשיתם ולא עזבתים׃ נסגו א
אחור יבשו בשת הבטחים בפסל האמרים ל
למסכה אתם אלדינו׃
החרשים שמעו והעורים הביטו לראות׃ מי
עור כי אם עבדי וחרש כמלאכי אשלח מי ע
עור כמשלם ועור כעבד יהוד׃ ראות רבות
ולא תשמר פקוח אזנים ולא ישמע׃ יהוד חפ
חפץ למען צדקו יגדיל תורה ואדיר׃ והוא
עם בזוז ושסוי הפח בחורים כלם ובבתי כל
כלאים החבאו היו לבז ואין מציל משיסה ו
ואין אמר השב׃ מי בכם יאזין זאת יקשיב וי
וישמע לאחור׃ מי נתן למשיסה יעקב ויש
וישראל לבזזים הלא יהוד זו חטאנו לו ולא א
אבו בדרכיו הלך ולא שמעו בתורתו׃ וישפך

עליו חמה אפו ועזוז מלחמה ותלהטהו מסב
מסביב ולא ידע ותבערבו ולא ישים על לב׃
ועתה כה אמר יהוד
בראך יעקב ויצרך ישראל אל תירא כי גא
גאלתיך קראתי בשמך לי אתה׃ כי תעבר ב
במים אתך אני ונהרות לא ישטפוך כי תלך
במו אש לא תכוה ולהבה לא תכערבך׃ כי
אני יהוד אלדיך קדוש ישראל מושיעך נתתי
כפרך מצרים כוש וסבא תחתיך׃ מאשר יק
יקרת בעיני נכבדת ואני אהבתיך ואתן אדם
תחתיך ולאמים תחת נפשך׃ אל תירא כיא
אתך אני ממזרח אביא זרעך וממערב אקב
אקבצך׃ אומר לצפון תני ולתימן אל תכלאי
הביאי בני מרחוק ובנותי מקצה הארץ׃ כל
הנקרא בשמי ולכבודי בראתיו יצרתיו אף
עשיתיו׃ הוציא עם עור ועינים יש וחרשים ו
ואזנים למו׃ כל הגוים נקבצו יחדיו ויאספו
לאמים מי בהם יגיד זאת וראשונות ישמיענו
יתנו עדיהם ויצדקו וישמעו ויאמרו אמת׃ ו
אתם עדי נאם יהוד ועבדי אשר בחרתי למ
למען תדעו ותאמינו לי ותבינו כי אני הוא ל
לפני לא נוצר אל ואחרי לא יהיה׃
אנכי אנכי יהוד ואין
מבלעדי מושיע׃ אנכי הגדתי והושעתי והש
והשמעתי ואין בכם זר ואתם עדי נאם יהוד
ואני אל׃ גם מיום אני הוא ואין מידי מציל
אפעל ומי ישיבנה׃ כה אמר יהוד גואלכם ק
קדוש ישראל למענכם שלחתי בבלה והור
והורדתי בריחים כלם וכשדים באניות רנתם׃
אני יהוד קדושכם בורא ישראל מלככם׃

כה אמר יהוד הנותן בים
דרך ובמים עזים נתיבה׃ המוציא רכב וסוס
חיל ועיזוז יחדיו ישכבו בל יקומו דעכו כפש
כפשתה כבו׃ אל תזכרו ראשונות וקדמוניות
אל תתבוננו׃ הנני עשה חדשה עתה תצמח
הלא תדעוה אף אשים במדבר דרך בישימון
נהרות׃ תכבדני חית השדה תנים ובנות יענה
כי נתתי במדבר מים נהרות בישימון להש
להשקות עמי בחירי׃
עם זו יצרתי לי תהלתי יספרו׃ ולא אתי קר
קראת יעקב כי יגעת בי ישראל׃ לא הבאת
לי שה עלתיך וזבחיך לא כבדתני לא העב
העבדתיך במנחה ולא הוגעתיך בלבונה׃ לא
קנית לי בכסף קנה וחלב זבחיך לא הרויתני
אך העבדתני בחטאתיך הוגעתני בעונותיך׃
אנכי אנכי הוא מוחה פשעיך למעני וחט
וחטאתיך לא אזכור׃ הזכירני נשפטה יחד
ספר אתה למען תצדק׃ אביך הראשון חטא
ומליציך פשעו בי׃ ואחלל שרי קודש ואתנה
לחרם יעקב וישראל לגדופים׃
ועתה שמע יעקב עבדי וישראל
בחרתי בו׃ כה אמר יהוד עשך ויוצרך מבטן
יעזרך אל תירא עבדי יעקב וישרון בחרתי ב
בו׃ כי אצק מים על צמא ונזלים על יבשה
אצק רוחי על זרעך וברכתי על צאצאיך׃ וצ
וצמחו בבין חציר כערבים על יבלי מים׃ זה
יאמר ליהוד אני וזה יקרא בשם יעקב וזה יכ
יכתב ידו ליהוד ובשם ישראל יכנה׃
כה אמר יהוד מלך ישראל וגאלו
יהוד צבאות אני ראשון ואני אחרון ומבל

ומבלעדי אין אלדים : ומי כמני יקרא ויגידה
ויערכה לי משומי עם עולם ואותיות ואשר ת
תבאנה יגידו למו : אל תפחדו ואל תרהו ה
הלא מאז השמעתיך והגדתי ואתם עדי היש
אלוד מבלעדי ואין צור בל ידעתי : יוצרי פ
פסל כלם תהו וחמודיהם בל יועילו ועידיהם
המה בל יראו ובל ידעו למען יבשו : מי יצר
אל ופסל נסך לבלתי הועיל : הן כל חבריו יב
יבשו וחרשים המה מאדם יתקבצו כלם יע
יעמדו יפחדו יבשו יחד : חרש ברזל מעצד
ופעל בפחם ובמקבות יצרהו ויפעלו ו בזרוע
כחו גם רעב ואין פח לא שתה מים וייעף : ח
חרש עצים נטה קו יתארהו בשרד יעשהו ב
בבקצעות ובמחוגה יתארהו ויעשהו כתב
כתבנית איש כתפארת אדם לשבת בית : לכ
לכרת לו ארזים ויקח תרזה ואלון ויאמץ לו
בעצי יער נטע ארן וגשם יגדל : והיה לאדם
לבער ויקח מהם ויחם אף ישיק ואפה לחם
אף יפעל אל וישתחו עשהו פסל ויסגד למו :
חציו שרף במו אש על חציו בשר יאכל יצ
יצלה צלי וישבע אף יחם ויאמר האח חמותי
ראית אור : ושאריתו לאל עשה לפסלו יס
יסגד לו וישתחו ויתפלל אליו ויאמר הצילני
כי אלי אתה : לא ידעו ולא יבינו כי טח מר
מראות עיניהם מהשכיל לבתם : ולא ישיב
אל לבו ולא דעת ולא תבונה לאמר חציו שר
שרפתי במו אש ואף אפיתי על גחליו לחם
אצלה בשר ואכל ויתרו לתועבה אעשה לב
לבול עץ אסגד : רעה אפר לב הותל המהו
ולא יציל את נפשו ולא יאמר הלא שקר בימ

בימיני : זכר אלה
יעקב וישראל כי עבדי אתה יצרתיך עבד לי
אתה ישראל לא תנשני : מחיתי כעב פשעיך
וכענן חטאתיך שובה אלי כי גאלתיך : רנו ש
שמים כי עשה יהוד הריעו תחתיות ארץ פצ
פצחו הרים רנה יער וכל עץ בו כי גאל יהו
יהוד יעקב ובישראל יתפאר :
כה אמר יהוד גאלך ויצרך מבטן
אנכי יהוד עשה כל נטה שמים לבדי רקע ה
הארץ מאתי : מפר אותות בדים וקסמים הו
יהולל משיב חכמים אחור ודעתם יסכל : מ
מקים דבר עבדו ועצת מלאכיו ישלים הא
האמר לירושלם תושב ולערי יהודה תבנינה
וחרבותיה אקומם : האומר לצולה חרבי ונה
ונהרותיך אוביש : האמר לכרש רעי וכל חפ
חפצי ישלים ולאמר לירושלם תבנה והיכל ת
תוסד : כה אמר יהוד
למשיחו לכרש אשר החזקתי בימינו לרד לפ
לפניו גוים ומתני מלכים אפתח לפתוח לפ
לפניו דלתים ושערים לא יסגרו : אני לפניך
אלך והדורים אישר דלתות נחושה אשבר ו
ובריחי ברזל אגדע : ונתתי לך אצרות חשך
ומטמני מסתרים למען תדע כי אני יהוד הק
הקורא בשמך אלדי ישראל : למען עבדי יע
יעקב וישראל בחירי ואקרא לך בשמך אכ
אכנך ולא ידעתני : אני יהוד ואין עוד זולתי
אין אלדים אאזרך ולא ידעתני : למען ידעו
ממזרח שמש וממערבה כי אפס בלעדי אני
יהוד ואין עוד : יוצר אור וברא חשך עשה
שלום וברא רע אני יהוד עשה כל אלה :

הרעיפו שמים ממעל
ושחקים יזלו צדק תפתח ארץ ויפרו ישע וצ
וצדקה תצמיח יחד אני יהוד בראתיו :
הוי רב את יוצרו חרש את חרשי
אדמה היאמר חמר ליוצרו מה תעשה ופע
ופעלך אין ידים לו : הוי אומר
לאב מה תוליד ולאשה מה תחילין :
כה אמר יהוד קדוש ישראל ויצרו
האותיות שאלוני על בני ועל פעל ידי תצוני :
אנכי עשיתי ארץ ואדם עליה בראתי אני ידי
נטו שמים וכל צבאם צויתי : אנכי העי
העירותיהו בצדק וכל דרכיו אישר הוא יבנה
עירי וגלותי ישלח לא במחיר ולא בשחד אמ
אמר יהוד צבאות : כה אמר
יהוד יגיע מצרים וסחר כוש וסבאים אנשי
מדה עליך יעברו ולך יהיו אחריך ילכו כזיק
בזיקים יעברו ואליך ישתחוו ואליך יתפללו א
אך בך אל ואין עוד אפס אלדים : אכן אתה
אל מסתתר אלדי ישראל מושיע : בושו וגם
נכלמו כלם יחדיו הלכו בכלימה חרשי צר
צירים : ישראל נושע ביהוד תשועת עולמים
לא תבשו ולא תכלמו עד עולמי עד :
כי כה אמר יהוד בורא השמים הוא
האלדים יוצר הארץ ועשה הוא כוננה לא
תהו בראה לשבת יצרה אני יהוד ואין עוד :
לא בסתר דברתי במקום ארץ חשך לא אמ
אמרתי לזרע יעקב תהו בקשוני אני יהוד ד
דבר צדק מגיד מישרים : הקבצו ובאו התנ
התנגשו יחדיו פליטי הגוים לא ידעו הנשאים
את עץ פסלם ומתפללים אל אל לא יושיע :

הגידו והגישו אף יועצו יחדיו מי השמיע זא
זאת מקדם מאז הגידה הלא אני יהוד ואין
עוד אלדים מבלעדי אל צדיק ומושיע אין ז
זולתי : פנו אלי והושעו כל אפסי ארץ כי אני
אל ואין עוד : בי נשבעתי יצא מפי צדקה דב
דבר ולא ישוב כי לי תכרע כל ברך תשבע כ
כל לשון : אך ביהוד לי אמר צדקות ועוז ע
עדיו יבא ויבשו כל הנהרים בו : ביהוד יצד
יצדקו ויתהללו כל זרע ישראל ברע בו קרס
נבו היו עצביהם לחיה ולבהמה נשאותיכם
עמוסות משא לעיפה : קרסו כרעו יחדיו ול
ולא יכלו מלט משא ונפשם בשבי הלכה :
שמעו אלי בית
יעקב וכל שארית בית ישראל העמוסים מני
בטן והנשאים מני רחם : ועד זקנה אני הוא
ועד שיבה אני אסבל אני עשיתי ואני אשא ו
אני אסבל ואמלט : למי תדמיוני ותשוו ות
ותמשלוני ונדמה : הזלים זהב מכיס וכסף ב
בקנה ישקולו ישכרו צורף ויעשהו אל יסגדו
אף ישתחוו : ישאהו על כתף יסבלהו ויני
ויניחהו תחתיו ויעמד במקומו לא ימיש אף
יצעק אליו ולא יענה מצרתו לא יושיענו :
זכרו זאת
והתאששו השיבו פשעים על לב : זכרו רא
ראשונות מעולם כי אנכי אל ואין עוד אלד
אלדים ואפס כמני : מגיד מראשית אחרית
ומקדם אשר לא נעשו אמר עצתי תקום וכל
חפצי אעשה : קרא ממזרח עיט מארץ מר
מרחק איש עצתי אף דברתי אף אביאנה יצ
יצרתי אף אעשנה : שמעו

אֶל־אַמְתִי לֵב וְרַחֲקֹם מַצְדִּקָה: קָרַבְתִּי גַּדְ
צִדְקִי לֹא תִרְחָק וּתְשׁוּעָתִי לֹא תְאַחֵר וְנָתַתִּי
בְּצִיּוֹן תְּשׁוּעָה לְיִשְׂרָאֵל תִּפְאַרְתִּי:

רְדִי וְשְׁבִי עַל עָפָר בְּתוּלַת בַּת בָּבֶל
שְׁבִי לָאָרֶץ אֵין כִּסֵּא בַּת כַּשְׂדִּים כִּי לֹא תוֹסִפִי
יִקְרְאוּ לָךְ רַכָּה וַעֲנֻגָּה: קְחִי רֵחַיִם וּט
וְכִתִּי קִבְחֵךְ גַּלִּי צַמָּתֵךְ חֶשְׂפִי שׁוֹבֶל גַּלִּי שׁוֹק
עִבְרִי נְהָרוֹת: תִּגָּל עֶרְוָתֵךְ גַּם תֵּרָאֶה חֶרְפָּתֵךְ
נָקָם אֶקָּח וְלֹא אֶפְגַּע אָדָם: גֹּאֲלֵנוּ יְהוָה צ
צְבָאוֹת שְׁמוֹ קְדוֹשׁ יִשְׂרָאֵל:

שְׁבִי דֹמִּי וּבֹאִי בַחֹשֶׁךְ בַּת כַּשְׂדִּים
כִּי לֹא תוֹסִפִי יִקְרְאוּ לָךְ גְּבֶרֶת מַמְלָכוֹת: קָצ
קָצַפְתִּי עַל עַמִּי חִלַּלְתִּי נַחֲלָתִי וָאֶתְּנֵם בְּיָדֵךְ ל
לֹא שַׂמְתְּ לָהֶם רַחֲמִים עַל זָקֵן הִכְבַּדְתְּ עֻלֵּךְ
מְאֹד: וַתֹּאמְרִי לְעוֹלָם אֶהְיֶה גְּבֶרֶת עַד לֹא
שַׂמְתְּ אֵלֶּה עַל לִבֵּךְ לֹא זָכַרְתְּ אַחֲרִיתָהּ:

וְעַתָּה שִׁמְעִי זֹאת עֲדִינָה
הַיּוֹשֶׁבֶת לָבֶטַח הָאֹמֶרֶת בִּלְבָבָהּ אֲנִי וְאֶפְסִי ע
עוֹד לֹא אֵשֵׁב אַלְמָנָה וְלֹא אֵדַע שְׁכֹל: וּת
וּבָאוּ לָךְ שְׁתֵּי אֵלֶּה רָגַע בְּיוֹם אֶחָד שְׁכֹל
וְאַלְמֹן כְּתֻמָּם בָּאוּ עָלַיִךְ בְּרֹב כְּשָׁפַיִךְ בְּעֻצ
בְּעֹצֶם חֲבָרַיִךְ מְאֹד: וַתִּבְטְחִי בְּרָעָתֵךְ אָמַרְתְּ
אֵין רֹאָנִי חָכְמָתֵךְ וְדַעְתֵּךְ הִיא שׁוֹבְבָתֵךְ וַת
וַתֹּאמְרִי בִּלְבָבֵךְ אֲנִי וְאֶפְסִי עוֹד: וּבָא עָלַיִךְ
רָעָה לֹא תֵדְעִי שַׁחַת וְתִפֹּל עָלַיִךְ הַוָּה לֹא תּ
תוּכְלִי כָּפְרָהּ וְתָבֹא עָלַיִךְ פִּתְאֹם שׁוֹאָה וְלֹא תּ
תֵּדָעִי: עִמְדִי נָא בְחַבָּרַיִךְ וּבְרֹב כְּשָׁפַיִךְ כַּא
בַּאֲשֶׁר יָגַעַתְּ מִנְּעוּרַיִךְ אוּלַי תּוּכְלִי הוֹעִיל אוּלַי
תָּעוּזִּי: נָלְאֵת בְּרֹב עֲצָתָיִךְ יַעַמְדוּ נָא וְיוֹשִׁיעֻךְ
וְיַשְׁיעֻךְ הוֹבְרֵי שָׁמַיִם הַחֹזִים בַּכּוֹכָבִים מוֹד

מֹדִיעִם לְחָדָשִׁים מֵאֲשֶׁר יָבֹאוּ עָלָיִךְ: הִנֵּה
הָיוּ כְקַשׁ אֵשׁ שְׂרָפָתַם לֹא יַצִּילוּ אֶת נַפְשָׁם מ
מִיַּד לֶהָבָה אֵין גֶּחָלִים לְחֹם אוֹר לָשֶׁבֶת נֶגְ
נֶגְדּוֹ: כֵּן הָיוּ לָךְ אֲשֶׁר יָגַעַתְּ סֹחֲרֵךְ מִנְּעוּרָיִךְ
אִישׁ לְעִבְרוֹ תָּעוּ אֵין כּוֹשִׁיעֵךְ:

שִׁמְעוּ זֹאת בֵּית יַעֲקֹב הַנִּקְרָאִים
בְּשֵׁם יִשְׂרָאֵל וּמִמֵּי יְהוּדָה יָצָאוּ הַנִּשְׁבָּעִים ג
בְּשֵׁם יְהוָה וּבֵאלֹהֵי יִשְׂרָאֵל יַזְכִּירוּ לֹא בֶאֱמֶת
וְלֹא בִצְדָקָה: כִּי מֵעִיר הַקֹּדֶשׁ נִקְרָאוּ וְעַל א
אֱלֹהֵי יִשְׂרָאֵל נִסְמָכוּ יְהוָה צְבָאוֹת שְׁמוֹ: הָר
הָרִאשֹׁנוֹת מֵאָז הִגַּדְתִּי וּמִפִּי יָצְאוּ וְאַשְׁמִיעֵם
פִּתְאֹם עָשִׂיתִי וַתָּבֹאנָה: בְּרֵעְתִּי כִּי קָשֶׁה א
אַתָּה וְגִיד בַּרְזֶל עָרְפֶּךָ וּמִצְחֵךְ נְחוּשָׁה: וָאַגִּיד
לְךָ מֵאָז בְּטֶרֶם תָּבֹא הִשְׁמַעְתִּיךָ פֶּן תֹּאמַר ע
עָצְבִּי עָשָׂם וּפִסְלִי יְכַסְּכִי צִוָּם: שָׁמַעְתָּ חֲזֵה כ
כֹּה וְאַתֶּם הֲלֹא תַגִּידוּ הִשְׁמַעְתִּיךָ חֲדָשׁוֹת מ
מֵעַתָּה וּנְצֻרוֹת וְלֹא יְדַעְתָּם: עַתָּה נִבְרְאוּ וְלֹא
מֵאָז וְלִפְנֵי יוֹם וְלֹא שְׁמַעְתָּם פֶּן תֹּאמַר הִנֵּה
יְדַעְתִּין: גַּם לֹא שָׁמַעְתָּ גַּם לֹא יָדַעְתָּ גַּם מֵאָז
לֹא פָתְחָה אָזְנֶךָ כִּי יָדַעְתִּי בָּגוֹד תִּבְגֹּד וּפֹשֵׁעַ
בֶּבֶטֶן קֹרָא לָךְ: לְמַעַן שְׁמִי אַאֲרִיךְ אַפִּי וּתְה
וּתְהִלָּתִי אֶחֱטָם לָךְ לְבִלְתִּי הַכְרִיתֶךָ: הִנֵּה צַר
צְרַפְתִּיךָ וְלֹא בְכֶסֶף בְּחַרְתִּיךָ בְּכוּר עֹנִי: לְמ
לְמַעֲנִי לְמַעֲנִי אֶעֱשֶׂה כִּי אֵיךְ יֵחָל וְכְבוֹדִי ל
לְאַחֵר לֹא אֶתֵּן:

שִׁמְעָ
אֵלַי יַעֲקֹב וְיִשְׂרָאֵל מְקֹרָאִי אֲנִי הוּא אֲנִי
רִאשׁוֹן אַף אֲנִי אַחֲרוֹן: אַף יָדִי יָסְדָה אֶרֶץ וִי
וִימִינִי טִפְּחָה שָׁמָיִם קֹרֵא אֲנִי אֲלֵיהֶם יַעַמְדוּ י
יַחְדָּיו: הִקָּבְצוּ כֻלְּכֶם וּשְׁמָעוּ מִי בָכֶם הִגִּיד א
אֶת אֵלֶּה יְהוָה אֲהֵבוֹ יַעֲשֶׂה חֶפְצוֹ בְּבָבֶל

וְזַרְעוֹ בְּכַשְׂדִּים: אֲנִי אֲנִי דִבַּרְתִּי אַף קְרָ
קְרָאתִיו הֲבִאֹתִיו וְהִצְלִיחַ דַּרְכּוֹ: קִרְבוּ אֵלַי ש
שִׁמְעוּ זֹאת לֹא מֵרֹאשׁ בַּסֵּתֶר דִּבַּרְתִּי מֵעֵת הֱ
הֱיוֹתָהּ שָׁם אֲנִי וְעַתָּה אֲדֹנָי יְהוִה שְׁלָחַנִי וְרוּחוֹ:
כֹּה אָמַר יְהוָה גֹּאֲלֵךְ
קְדוֹשׁ יִשְׂרָאֵל אֲנִי יְהוָה אֱלֹהֶיךָ מְלַמֶּדְךָ לְהוֹ
לְהוֹעִיל מַדְרִיכְךָ בְּדֶרֶךְ תֵּלֵךְ: לוּ הִקְשַׁבְתָּ ל
לְמִצְוֹתָי וְהָיָה כַנָּהָר שְׁלוֹמֶךָ וְצִדְקָתְךָ כְּגַלֵּי הַ
הַיָּם: וְיִהְיֶה כֶחוֹל זַרְעֶךָ וְצֶאֱצָאֵי מֵעֶיךָ כְּמֹעָיו
לֹא יִכָּרֵת וְלֹא יִשָּׁמֵד שְׁמוֹ מִלְּפָנָי: צְאוּ מִבָּבֶל
בִּרְחוּ מִכַּשְׂדִּים בְּקוֹל רִנָּה הַגִּידוּ הַשְׁמִיעוּ זֹא
זֹאת הוֹצִיאוּהָ עַד קְצֵה הָאָרֶץ אִמְרוּ גָּאַל יְ
יְהוָה עַבְדּוֹ יַעֲקֹב: וְלֹא צָמְאוּ בַּחֳרָבוֹת הוֹלִיכָם
מַיִם מִצּוּר הִזִּיל לָמוֹ וַיְבַקַּע צוּר וַיָּזוֹבוּ מָיִם:
אֵין שָׁלוֹם אָמַר יְהוָה לָרְשָׁעִים:

שִׁמְעוּ אִיִּים אֵלַי וְהַקְשִׁיבוּ לְאֻמִּים מֵרָחֹק
יְהוָה מִבֶּטֶן קְרָאַנִי מִמְּעֵי אִמִּי הִזְכִּיר שְׁמִי: וַ
וַיָּשֶׂם פִּי כְּחֶרֶב חַדָּה בְּצֵל יָדוֹ חֲבִיאָנִי וַיָּשֶׂ
וַיָּשִׂימֵנִי לְחֵץ בָּרוּר בְּאַשְׁפָּתוֹ הִסְתִּירָנִי: וַיֹּאמֶר
לִי עַבְדִּי אַתָּה יִשְׂרָאֵל אֲשֶׁר בְּךָ אֶתְפָּאָר: וַאֲנִי
אָמַרְתִּי לָרִיק יָגַעְתִּי לְתֹהוּ וְהֶבֶל כֹּחִי כִּלֵּיתִי אָכֵן
מִשְׁפָּטִי אֶת יְהוָה וּפָעֳלִתִי אֶת אֱלֹהָי:

וְעַתָּה אָמַר יְהוָה יֹצְרִי מִבֶּטֶן
לְעֶבֶד לוֹ לְשׁוֹבֵב יַעֲקֹב אֵלָיו וְיִשְׂרָאֵל לֹא יֵאָסֵף
וְאֶכְבַּד בְּעֵינֵי יְהוָה וֵאלֹהַי הָיָה עֻזִּי: וַיֹּאמֶר
נָקֵל מִהְיוֹתְךָ לִי עֶבֶד לְהָקִים אֶת שִׁבְטֵי יַעֲקֹב
וְנִצְרֵי יִשְׂרָאֵל לְהָשִׁיב וְתַתִּיךָ לְאוֹר גּוֹיִם לִה
לִהְיוֹת יְשׁוּעָתִי עַד קְצֵה הָאָרֶץ: כֹּה אָמַר יְ
יְהוָה גֹּאֵל יִשְׂרָאֵל קְדוֹשׁוֹ לִמְהֹה נֶפֶשׁ לִמְתֹעֲב ג
גּוֹי לְעֶבֶד מֹשְׁלִים מְלָכִים יִרְאוּ וְקָמוּ שָׂרִים וְ
וְיִשְׁתַּחֲווּ לְמַעַן יְהוָה אֲשֶׁר נֶאֱמָן קְדוֹשׁ יִשְׂרָאֵל

וַיִּבְחָרֶךָּ: כֹּה אָמַר
יְהוָה בְּעֵת רָצוֹן עֲנִיתִיךָ וּבְיוֹם יְשׁוּעָה עֲזַרְתִּיךָ
וְאֶצָּרְךָ וְאֶתְּנְךָ לִבְרִית עָם לְהָקִים אֶרֶץ לְהַנ
לְהַנְחִיל נְחָלוֹת שֹׁמֵמוֹת: לֵאמֹר לָאֲסוּרִים צ
צְאוּ וְלָאֲשֶׁר בַּחֹשֶׁךְ הִגָּלוּ עַל דְּרָכִים יִרְעוּ כ
וּבְכָל שְׁפָיִים מַרְעִיתָם: לֹא יִרְעֲבוּ וְלֹא יִצְמָאוּ
וְלֹא יַכֵּם שָׁרָב וְשֶׁמֶשׁ כִּי מְרַחֲמָם יַנְהֵגֵם וְעַל
מַבְּעֵי מַיִם יְנַהֲלֵם: וְשַׂמְתִּי כָל הָרַי לְדֶרֶךְ וּמ
וּמְסִלֹּתַי יְרֻמָּן: הִנֵּה אֵלֶּה מֵרָחוֹק יָבֹאוּ וְהִנֵּה
אֵלֶּה מִצָּפוֹן וּמִיָּם וְאֵלֶּה מֵאֶרֶץ סִינִים: רַנְּנִי ש
שָׁמַיִם וְגִילִי אֶרֶץ וּפִצְחוּ הָרִים רִנָּה כִּי נִחַם י
יְהוָה עַמּוֹ וַעֲנִיָּיו יְרַחֵם:

וַתֹּאמֶר צִיּוֹן עֲזָבַנִי יְהוָה וַיהוִה שְׁכֵחָתְנִי:
הֲתִשְׁכַּח אִשָּׁה עוּלָהּ מֵרַחֵם בֶּן בִּטְנָהּ גַּם אֵל
אֵלֶּה תִּשְׁכַּחְנָה וְאָנֹכִי לֹא אֶשְׁכָּחֵךְ: הֵן עַל כַּפַּ
כַּפַּיִם חַקּוֹתִיךְ חוֹמֹתַיִךְ נֶגְדִּי תָמִיד: מִהֲרוּ בָנַיִךְ
מְהָרְסַיִךְ וּמְחָרְבַיִךְ מִמֵּךְ יֵצֵאוּ: שְׂאִי סָבִיב ע
עֵינַיִךְ וּרְאִי כֻּלָּם נִקְבְּצוּ בָאוּ לָךְ חַי אָנִי נְאֻם
יְהוָה כִּי כֻלָּם כָּעֲדִי תַלְבְּשִׁי וְתִקְשְׁרִים כַּכַּלָּה:
כִּי חָרְבוֹתַיִךְ וְשִׁמְמוֹתַיִךְ וְאֶרֶץ הֶרְסֻתֵךְ כִּי ע
עַתָּה תֵּצַרִי מִיּוֹשֵׁב וְיִרְחֲקוּ מְבַלְּעֵךְ: עוֹד יֹאמְרוּ
בְּאָזְנַיִךְ בְּנֵי שִׁכְלֵךְ צַר לִי הַמָּקוֹם גְּשָׁה לִ ו
וְאֶשְׁבָּה: וְאָמַרְתְּ בִּלְבָבֵךְ מִי יָלַד לִי אֶת אֵלֶּה
וְאָנֹכִי שַׁכּוּלָה וּגְלוּיָה גוֹלָה וְסוּרָה וְאֵלֶּה מִי גִּ
גִּדֵּל הֵן אֲנִי נִשְׁאַרְתִּי לְבַדִּי אֵלֶּה אַיֵּפֹה הֵם:
כֹּה אָמַר
אֲדֹנָי יְהוִה הִנֵּה אֶשָּׂא אֶל גּוֹיִם יָדִי וְאֶל עַמִּים
אָרִים נִסִּי וְהֵבִיאוּ בָנַיִךְ בְּחֹצֶן וּבְנֹתַיִךְ עַל כָּתֵף
תְּנֻשֶּׂאנָה: וְהָיוּ מְלָכִים אֹמְנָיִךְ וְשָׂרוֹתֵיהֶם מֵנִי
מֵנִיקוֹתָיִךְ אַפַּיִם אָרֶץ יִשְׁתַּחֲווּ לָךְ וְעָפַר רַגְלַיִךְ

וידעת כי אני יהוה אשר לא יבשו קוי׃
היוקח מגבור מלקוח
ואם שבי צדיק ימלט׃ כי כה אמר יהוה גם
שבי גבור יוקח ומלקוח עריץ ימלט ואת ידי
יריבך אנכי אריב ואת בניך אנכי אושיע׃ וה
והאכלתי את מוניך את בשרם וכעסים דמם
ישכרון וידעו כל בשר כי אני יהוה מושיעך
וגאלך אביר יעקב׃
כי כה אמר יהוה אי זה ספר כריתות
אמכם אשר שלחתיה או מי מנושי אשר מכ
מכרתי אתכם לו הן בעונותיכם נמכרתם וב
ובפשעיכם שלחה אמכם׃ מדוע באתי ואין
איש קראתי ואין עונה הקצר קצרה ידי מפ
מפרות ואם אין בי כח להציל הן בגערתי אח
אחריב ים אשים נהרות מדבר תבאש דגתם
מאין מים ותמות בצמא אלביש שמים קדרות
ושק אשים כסותם׃
אדני יהוה נתן לי לשון לימודים לדעת לעות
את יעף דבר יעיר בבקר בבקר יעיר לי אזן ל
לשמע כלמודים׃ אדני יהוה פתח לי אזן וא
ואנכי לא מריתי אחור לא נסוגתי׃ גוי נתתי
למכים ולחיי למורטים פני לא הסתרתי מכ
מכלימות ורוק׃ ואדני יהוה יעזר לי על כן ל
לא נכלמתי על כן שמתי פני כחלמיש ואדע
כי לא אבוש׃ קרוב מצדיקי מי יריב אתי נע
נעמדה יחד מי בעל משפטי יגש אלי׃ הן אד
אדני יהוה יעזר לי מי הוא ירשיעני הן כלם כ
כבגד יבלו עש יאכלם׃
מי בכם ירא יהוה שמע בקול עבדו אשר
הלך חשכים ואין נגה לו יבטח בשם יהוה וי

וישען באלהיו׃ הן כלכם קדחי אש מאזרי זי
זיקות לכו באור אשכם ובזיקות בערתם מידי
היתה זאת לכם למעצבה תשכבון׃
שמעו אלי רדפי צדק מבקשי יהוה הביטו א
אל צור חצבתם ואל מקבת בור נקרתם׃ ה
הביטו אל אברהם אביכם ואל שרה תחו
תחוללכם כי אחד קראתיו ואברכהו וארבהו׃
כי נחם יהוה ציון נחם כל חרבתיה וישם מד
מדברה כעדן וערבתה כגן יהוה ששון ושמ
ושמחה ימצא בה תודה וקול זמרה׃
הקשיבו אלי עמי ולאומי אלי האזינו כי
תורה מאתי תצא ומשפטי לאור עמים ארג
ארגיע׃ קרוב צדקי יצא ישעי וזרועי עמים י
ישפטו אלי איים יקוו ואל זרועי ייחלון׃ שאו
לשמים עיניכם והביטו אל הארץ מתחת כי
שמים כעשן נמלחו והארץ כבגד תבלה ויש
ויושביה כמו כן ימותון וישועתי לעולם תהיה
וצדקתי לא תחת׃ שמעו
אלי יודעי צדק עם תורתי בלבם אל תיראו ח
חרפת אנוש ומגדופתם אל תחתו׃ כי כבגד
יאכלם עש וכצמר יאכלם כס וצדקתי לעו
לעולם תהיה וישועתי לדור דורים׃
עורי עורי לבשי עוז זרוע יהוה עורי כימי קדם
דורות עולמים הלא את היא המחצבת רהב
מחוללת תנין׃ הלא את היא המחרבת ים מי
תהום רבה השמה מעמקי ים דרך לעבר גא
גאולים׃ ופדויי יהוה ישובון ובאו ציון ברנה
ושמחת עולם על ראשם ששון ושמחה ישיגו
ונסו יגון ואנחה׃
אנכי אנכי הוא מנחמכם מי את

ותיראי מאנוש ימות ומבן אדם חציר ינתן׃
ותשכח יהוה עשיך נוטה שמים ויסד ארץ ות
ותפחד תמיד כל היום מפני חמת המציק א
אשר כונן להשחית ואיה חמת המציק׃ מהר
צעה להפתח ולא ימות לשחת ולא יחסר לח
לחמו׃ ואנכי יהוה אלהיך רגע הים ויהמו מ
גליו יהוה צבאות שמו׃ ואשים דברי בפיך ו
ובצל ידי כסיתיך לנטוע שמים וליסד ארץ ו
ולאמר לציון עמי אתה׃
התעוררי התעוררי קומי ירושלם אשר
שתית מיד יהוה את כוס חמתו את קבעת כוס
התרעלה שתית מצית׃ אין מנהל לה מכל בנ
בנים ילדה ואין מחזיק בידה מכל בנים גד
גדלה׃ שתים הנה קראותיך מי ינוד לך השד
והשבר והרעב והחרב מי אנחמך׃ בניך ע
עלפו שכבו בראש כל חצות כתוא מכמר ה
המלאים חמת יהוה גערת אלהיך׃
לכן שמעי נא זאת עניה ושכורת
ולא מיין׃ כה אמר אדניך יהוה ואלהיך יריב
עמו הנה לקחתי מידך את כוס התרעלה א
את קבעת כוס חמתי לא תוסיפי לשתותה עו
עוד׃ ושמתיה ביד מוניך אשר אמרו לנפשך
שחי ונעברה ותשימי כארץ גויך וכחרץ לע
לעברים׃ עורי עורי לבשי עזך
ציון לבשי בגדי תפארתך ירושלם עיר הק
הקדש כי לא יוסיף יבא בך עוד ערל וטמא׃
התנעדי מעפר קומי שבי ירושלם התפתחי מ
מוסרי צוארך שביה בת ציון׃
כי כה אמר יהוה חנם נמכרתם ולא
בכסף תגאלו׃ כי כה אמר אדני יהוה

מצרים ירד עמי בראשונה לגור שם ואשור
באפס עשקו׃ ועתה מה לי פה נאם יהוה כי
לקח עמי חנם משלו יהללו נאם יהוה ותמיד
כל היום שמי מנאץ׃ לכן ידע עמי שמי לכן
ביום ההוא כי אני הוא המדבר הנני׃
מה נאוו על ההרים רגלי מבשר
משמיע שלום מבשר טוב משמיע ישועה א
אמר לציון מלך אלהיך׃ קול צופיך נשאו קול
יחדו ירננו כי עין בעין יראו בשוב יהוה ציון׃
פצחו רננו יחדו חרבות ירושלם כי נחם יהוה
עמו גאל ירושלם׃ חשף יהוה את זרוע קדשו
לעיני כל הגוים וראו כל אפסי ארץ את ישוע
ישועת אלהינו׃ סורו סורו צאו משם טמא
אל תגעו צאו מתוכה הברו נשאי כלי יהוה׃
כי לא בחפזון תצאו ובמנוסה לא תלכון כי
הולך לפניכם יהוה ומאספכם אלהי ישראל׃
הנה
ישכיל עבדי ירום ונשא וגבה מאד׃ כאשר
שממו עליך רבים כן משחת מאיש מראהו ו
ותארו מבני אדם׃ כן יזה גוים רבים עליו יק
יקפצו מלכים פיהם כי אשר לא ספר להם ר
ראו ואשר לא שמעו התבוננו׃ מי האמין ל
לשמועתינו וזרוע יהוה על מי נגלתה׃ ויעל כ
כיונק לפניו וכשורש מארץ ציה לא תאר לו
ולא הדר ונראהו ולא מראה ונחמדהו נבזה
וחדל אישים איש מכאובות וידוע חלי ובמ
וכמסתר פנים ממנו נבזה ולא חשבנוהו׃ א
אכן חלינו הוא נשא ומכאובינו סבלם ואנח
ואנחנו חשבנוהו נגוע מכה אלהים ומעונה׃
והוא מחולל מפשעינו מדכא

מעונותינו מוסר שלומנו עליו ובחבורתו נר
נרפא לנו: כלנו כצאן תעינו איש לדרכו פנ
פנינו ויהוד הפגיע בו את עון כלנו: נגש והוא
נענה ולא יפתח פיו כשה לטבח יובל וכרחל
לפני גזזיה נאלמה ולא יפתח פיו: מעצר ומ
וממשפט לקח ואת דורו מי ישוחח כי נגזר
מארץ חיים מפשע עמי נגע למו: ויתן את ר
רשעים קברו ואת עשיר במותיו על לא חמס
עשה ולא מרמה בפיו: ויהוד חפץ דכאו החלי
אם תשים אשם נפשו יראה זרע יאריך ימים
וחפץ יהוד בידו יצלח: מעמל נפשו יראה י
ישבע בדעתו יצדיק צדיק עבדי לרבים ועו
ועונותם הוא יסבול: לכן אחלק לו ברבים ו
ואת עצומים יחלק שלל תחת אשר הערה ל
למות נפשו ואת פשעים נמנה והוא חטא רב
רבים נשא ולפשעים יפגיע:
רני עקרה לא ילדה פצחי רנה וצהלי לא
חלה כי רבים בני שוממה מבני בעולה אמר
יהוד: הרחיבי מקום אהלך ויריעות משכנתיך
יטו אל תחשכי האריכי מתריך ויתדתיך חזקי:
כי ימין ושמאל תפרצי וזרעך גוים יירש וערים
נשמות יושיבו: אל תיראי כי לא תבושי ואל
תכלמי כי לא תחפירי כי בשת עלומיך תש
תשכחי וחרפת אלמנותיך לא תזכרי עוד: כי
בעליך עשיך יהוד צבאות שמו וגאלך קדוש
ישראל אלהי כל הארץ יקרא: כי כאשה עזו
עזובה ועצובת רוח קראך יהוד ואשת נעו
נעורים כי תמאס אמר אלהיך: ברגע קטן ע
עזבתיך וברחמים גדולים אקבצך: בשצף ק

קצף הסתרתי פני רגע ממך ובחסד עולם רח
רחמתיך אמר גאלך יהוד:
כי מי נח זאת לי אשר נשבעתי
מעבור מי נח עוד על הארץ כן נשבעתי מק
מקצף עליך ומגער בך: כי ההרים ימושו וה
והגבעות תמוטינה וחסדי מאתך לא ימוש ו
וברית שלומי לא תמוט אמר מרחמך יהוד:
עניה סערה לא
נחמה הנה אנכי מרביץ בפוך אבניך ויס
ויסדתיך בספירים: ושמתי כדכד שמשתיך
ושעריך לאבני אקדח וכל גבולך לאבני חפ
חפץ: וכל בניך למודי יהוד ורב שלום בניך:
בצדקה תכונני רחקי מעושק כי לא תיראי ומ
וממחתה כי לא תקרב אליך: הן גור יגור אפס
מאותי מי גר אתך עליך יפול: הן אנכי בראתי
חרש נפח באש פחם ומוציא כלי למעשהו
ואנכי בראתי משחית לחבל: כל כלי יוצר ע
עליך לא יצלח וכל לשון תקום אתך למשפט
תרשיעי זאת נחלת עבדי יהוד וצדקתם מא
מאתי נאם יהוד:
הוי כל צמא לכו למים ואשר
אין לו כסף לכו שברו ואכלו ולכו שברו כל
בלא כסף ובלא מחיר יין וחלב: למה תש
תשקלו כסף בלא לחם ויגיעכם בלא שב
לשבעה שמעו שמוע אלי ואכלו טוב ותתענג
בדשן נפשכם: הטו אזנכם ולכו אלי שמעו ו
ותחי נפשכם ואכרתה לכם ברית עולם חסדי
דוד הנאמנים: הן עד לאומים נתתיו נגיד ז
ומציה לאמים: הן גוי לא תדע תקרא וגוי

לא ידעוך אליך ירוצו למען יהוה אלהיך ולק
ולקדוש ישראל כי פארך:
דרשו יהוד בהמצאו קראוהו בהיותו קרוב:
יעזב רשע דרכו ואיש און מחשבתיו וישב אל
יהוד וירחמהו ואל אלהינו כי ירבה לסלוח:
כי לא מחשבותי מחשבותיכם ולא דרכיכם ד
דרכי נאם יהוד: כי גבהו שמים מארץ כן ג
גבהו דרכי מדרכיכם ומחשבותי ממח
ממחשבותיכם: כי כאשר ירד הגשם והשלג
מן השמים ושמה לא ישוב כי אם הרוה את
הארץ והולידה והצמיחה ונתן זרע לזרע ולח
ולחם לאכל: כן יהיה דברי אשר יצא מפי לא
ישוב אלי ריקם כי אם עשה את אשר חפצתי
והצליח אשר שלחתיו: כי בשמחה תצאו ו
ובשלום תובלון ההרים והגבעות יפצחו לפנ
לפניכם רנה וכל עצי השדה ימחאו כף: ת
תחת הנעצוץ יעלה ברוש ותחת הסרבד יע
יעלה הדס והיה ליהוד לשם לאות עולם לא
יכרת: כה אמר יהוד שמרו משפט ועשו צד
צדקה כי קרובה ישועתי לבא וצדקתי לה
להגלות: אשרי אנוש יעשה זאת ובן אדם יח
יחזיק בה שמר שבת מחללו ושמר ידו מעשות
כל רע: ואל יאמר בן הנכר הנלוה אל יהוד
לאמר הבדל יבדילני יהוד מעל עמו ואל יא
יאמר הסריס הן אני עץ יבש: כי כה אמר יה
יהוד לסריסים אשר ישמרו את שבתותי ובח
ובחרו באשר חפצתי ומחזיקים בבריתי: ונתתי
להם בביתי ובחומתי יד ושם טוב מבנים ומב
ומבנות שם עולם אתן לו אשר לא יכרת:
ובני הנכר הנלוים על יהוד

לשרתו ולאהבה את שם יהוד להיות לו לעב
לעבדים כל שמר שבת מחללו ומחזיקים בב
בבריתי: והביאותים אל הר קדשי ושמחתים
בבית תפלתי עולתיהם וזבחיהם לרצון על מ
מזבחי כי ביתי בית תפלה יקרא לכל העמים:
נאם אדני יהוד מקבץ נדחי ישראל עוד אק
אקבץ עליו לנקבציו: כל חיתו
שדי אתיו לאכל כל חיתו ביער: צופיו עורים
כלם לא ידעו כלם כלבים אלמים לא יכלו לנ
לנבח הזים שכבים אהבי לנום: והכלבים עזי
נפש לא ידעו שבעה והמה רעים לא ידעו ה
הבין כלם לדרכם פנו איש לבצעו מקצהו:
אתיו אקחה יין ונסבאה שכר והיה כזה יום מ
מחר גדול יתר מאד: הצדיק אבד ואין איש
שם על לב ואנשי חסד נאספים באין מבין כי
מפני הרעה נאסף הצדיק: יבא שלום ינוחו
על משכבותם הלך נכוחו:
ואתם קרבו הנה בני עוננה זרע מנאף ותזנה:
על מי תתענגו על מי תרחיבו פה תאריכו לש
לשון הלא אתם ילדי פשע זרע שקר: הנ
הנחמים באילים תחת כל עץ רענן שחטי הי
הילדים בנחלים תחת סעיפי הסלעים: בחלקי
נחל חלקך הם הם גורלך גם להם שפכת נס
נסך העלית מנחה העל אלה אנחם: על הר
גבוה ונשא שמת משכבך גם שם עלית לזבח
זבח: ואחר הדלת והמזוזה שמת זכרונך כי
מאתי גלית ותעלי הרחבת משכבך ותכרת ל
לך מהם אהבת משכבם יד חזית: ותשרי למ
למלך בשמן ותרבי רקחיך ותשלחי צירך ע
עד מרחוק

ותשאלי עד שאול: ברוב דרכך יגעת לא א
מרת נואש חית ידך מצאת על כן לא חלית:
ואת מי דאגת ותירא כי תכזבי ואתי לא זכרת
ולא שמת על לבך הלא אני מחשה ומעולם
ואתי לא תירא: אני אגיד צדקתך ואת מעשיך
לא יועילוך: בזעקך יצילוך קבוציך ואת כלם
ישא רוח יקח הבל והחסה בי ינחל ארץ וירש
הר קדשי: ואמר סלו סלו
פנו דרך הריטו מכשול מדרך עמי: כי כה א
מר רם ונשא שכן עד וקדוש שמו מרום וק
וקדוש אשכן ואת דכא ושפל רוח להחיות ר
רוח שפלים ולהחיות לב נדכאים: כי לא לע
לעולם אריב ולא לנצח אקצף כי רוח מלפני
יעטף ונשמות אני עשיתי: בעון בצעו קצפתי
ואכהו הסתר ואקצף וילך שובב בדרך לבו:
דרכיו ראיתי וארפאהו ואנחהו ואשלם נח
מים לו ולאבליו: בורא ניב שפתים שלום
שלום לרחוק ולקרוב אמר יהוה ורפאתיו: וה
ורשעים כים נגרש כי השקט לא יוכל ונג
ונגרשו מימיו רפש וטיט: אין שלום אמר א
להי לרשעים: קרא בגרון אל תחשך כשו
פר שופר הרם קולך והגד לעמי פשעם ולבית
יעקב חטאתם: ואתי יום יום ידרשון ודעת
דרכי יחפצון כגוי אשר צדקה עשה ומשפט
אלהיו לא עזב ישאלוני משפטי צדק קרבת
אלהים יחפצון: למה צמנו ולא ראית עניתה
נפשינו ולא תדע הן ביום צמכם תמצאו חפ
צכם וכל עצביכם תנגשו: הן לריב ומצה ות
הכו ולהכות באגרף רשע לא תצומו כ
יום להשמיע במרום קולכם: הכזה יהיה צ

צום אבחרהו יום ענות אדם נפשו הלכף כ
כאגמון ראשו ושק ואפר יציע הלזה תקרא
צום ויום רצון ליהוה: הלא זה צום אבחרהו
פתח חרצבות רשע התר אגדות מוטה ושלח
רצוצים חפשים וכל מוטה תנתקו: הלא פרש
לרעב לחמך ועניים מרודים תביא בית כי תר
תראה ערום וכסיתו ומבשרך לא תתעלם: אז
יבקע כשחר אורך וארוכתך מהרה תצמח ו
והלך לפניך צדקך כבוד יהוה יאספך: אז
תקרא ויהוה יענה תשוע ואמר הנני אם ת
הסיר מתוכך מוטה שלח אצבע ודבר און:
ותפק לרעב נפשך ונפש נענה תשביע ורח
בחשך אורך ואפלתך כצהרים: ונחך יהוה
תמיד והשביע בצחצחות נפשך ועצמותיך יח
יחליץ והיית כגן רוה וכמוצא מים אשר לא
יכזבו מימיו: ובנו מבך חרבות עולם מוסדי
דור ודור תקומם וקרא לך גדר פרץ משובב
נתיבות לשבת: אם תשיב משבת רגלך עשות
חפצך ביום קדשי וקראת לשבת עונג לקד
לקדוש יהוה מכובד וכבדתו מעשות דרכיך
ממצא חפצך ודבר דבר: אז תתענג על יה
יהוה והרכבתיך על במותי ארץ והאכלתיך
נחלת יעקב אביך כי פי יהוה דבר:
הן לא קצרה יד יהוה מהושיע ו
ולא כבדה אזנו משמוע: כי אם עונותיכם היו
מבדילים בינכם לבין אלהיכם וחטאתיכם ה
הסתירו פניו מכם משמע: כי כפיכם נגאלו
דם ואצבעותיכם בעון שפתותיכם דברו ש
קר לשונכם עולה תהגה: אין קרא בצדק ו
ואין נשפט באמונה בטוח על תהו

ודבר שוא הרו עמל והוליד און: ביצי צפ
צעו ועני בקעו וקורי עכביש יארגו האכל מ
מבצריהם ימות והזורה תבקע אפעה: קוריהם
לא יהיו לבגד ולא יתכסו במעשיהם מעש
מעשיהם מעשה און ופועל חמס בכפיהם: ר
רגליהם לרע ירצו וימהרו לשפך דם נקי מח
משבתיהם מחשבות און שוד ושבר במס
במסלותם: דרך שלום לא ידעו ואין נשפט
במעגלתם נתיבתיהם עקשו להם כל דרך ב
בה לא ידע שלום: על כן רחק משפט מכנו
ולא תשיגנו צדקה נקוה לאור והנה חשך לנ
לנהות באפלות נהלך: נגששה כעורים קיר
וכאין עינים נגששה כשלנו בצהרים כנשף
באשמנים כמתים: נהמה כדובים כלנו וכ
וכיונים הגה נהגה נקוה למשפט ואין ליש
לישועה רחקה ממנו: כי רבו פשעינו נגדך
וחטאתינו ענתה בנו כי פשעינו אתנו ועונתינו
ידענום: פשע וכחש ביהוה ונסג מאחר אל
אלהינו דבר עשק וסרה הורו והגו מלב דב
דברי שקר: והסג אחור משפט וצדקה מר
מרחוק תעמד כי כשלה ברחב אמת ונכוחה
לא תוכל לבא: ותהי האמת נעדרת וסר מרע
משתולל וירא יהוה וירע בעיניו כי אין מש
משפט: וירא כי אין איש וישתמם כי אין מ
מפגיע ותושע לו זרעו וצדקתו היא סמכתהו:
וילבש צדקה כשריון וכובע ישועה בראשו
וילבש בגדי נקם תלבשת ויעט כמעיל קנ
קנאה: כגמולות כעל ישלם חמה לצריו
גמול לאיביו לאיים גמול ישלם: וירא ממע
ממערב את שם יהוה וממזרח שמש את כב

כבודו כי יבא כנהר צר רוח יהוה נוסה בו
ובא לציון גואל ולשבי פשע ביעקב נאם יה
יהוה: ואני זאת בריתי אתם אמר יהוה רוחי
אשר עליך ודברי אשר שמתי בפיך לא יסו
ישו מפיך ומפי זרעך ומפי זרע זרעך אמר
יהוה מעתה ועד עולם:
קומי אורי כי בא אורך וכבוד יהוה
עליך זרח: כי הנה החשך יכסה ארץ וערפל
לאומים ועליך יזרח יהוה וכבודו עליך יראה:
והלכו גוים לאורך ומלכים לנגה זרחך: ש
שא סביב עיניך וראי כלם נקבצו באו לך ב
נך מרחוק יבאו ובנתיך על צד תאמנה:
אז תיראי ונהרת ופחד ורחב לבבך כי יהפך
עליך המון ים חיל גוים יבאו לך: שפעת גמ
גמלים תכסך בכרי מדין ועיפה כלם משבא
יבאו זהב ולבנה ישאו ותהלת יהוה יבשרו:
כל צאן קדר יקבצו לך ואילי נביות ישרתונך
יעלו על רצון מזבחי ובית תפארתי אפאר: מי
אלה כעב תעופנה וכיונים אל ארבתיהם: כי
לי איים יקוו ואניות תרשיש בראשנה לה
להביא בניך מרחוק כספם וזהבם אתם לשם
יהוה אלהיך ולקדוש ישראל כי פארך: ובנו
בני נכר חמותיך ומלכיהם ישרתונך כי בקצ
בקצפי הכיתיך וברצוני רחמתיך: ופתחו ש
עריך תמיד יומם ולילה לא יסגרו להביא
אליך חיל גוים ומלכיהם נהוגים: כי הגוי וה
והממלכה אשר לא יעבדוך יאבדו והגוים ח
חרב יחרבו: כבוד הלבנון אליך יבא ברוש
ותדהר ותאשור יחדיו לפאר מקום מקדשי ו
ומקום רגלי אכבד: והלכו אליך שחוח בני
מעניך והשתחוו

על כפות תלך כל מנאציך וקראו לך עיר
יהוה ציון קדוש ישראל: תחת היותך עזובה
ושנואה ואין עובר ושמתיך לגאון עולם מש
משוש דור ודור: וינקת חלב גוים ושד מל
כים תינקי וידעת כי אני יהוה מושיעך וג
ואלך אביר יעקב: תחת הנחשת אביא זהב
ותחת הברזל אביא כסף ותחת העצים נחשת
ותחת האבנים ברזל ושמתי פקדתך שלום
ונגשך צדקה: ולא ישמע עוד חמס בארצך
שוד ושבר בגבולך וקראת ישועה חמתיך ו
ישעריך תהלה: לא יהיה לך עוד השמש ל
אור יומם ולנגה הירח לא יאיר לך והיה לך
יהוה לאור עולם ואלהיך לתפארתך: לא ת
יבא עוד שמשך וירחך לא יאסף כי יהוה י
יהיה לך לאור עולם ושלמו ימי אבלך ועמך
כלם צדיקים לעולם ירשו ארץ נצר מטעי מ
מעשה ידי להתפאר: הקטן יהיה לאלף והצ
והצעיר לגוי עצום אני יהוה בעתה אחישנה:
רוח יהוה עלי יען משח
יהוה אתי לבשר ענוים שלחני לחבש לנש
לנשברי לב לקרא לשבויים דרור ולאסורים
פקח קוח: לקרא שנת רצון ליהוה ויום נקם
לאלהינו לנחם כל אבלים: לשום לאבלי צי
ון לתת להם פאר תחת אפר שמן ששון ת
תחת אבל מעטה תהלה תחת רוח כהה וקר
וקרא להם אילי הצדק מטע יהוה להתפאר:
ובנו חרבות עולם שוממות ראשונים יקוממו
וחדשו ערי חרב שוממות דור דור: ועמדו
זרים ורעו צאנכם ובני נכר אכריכם וכרם
וכרמיכם: ואתם כהני יהוה תקראו משרתי

אלהינו יאמר לכם חיל גוים תאכלו ובכ
ובכבודם תתימרו: תחת בשרכם משנה וכ
וכלימה ירנו חלקם לכן בארצם משנה יר
ישו שמחת עולם תהיה להם: כי אני יהוה
אהב משפט שנא גזל בעולה ונתתי פעלתם
באמת וברית עולם אכרת להם: וידע בגוים
זרעם וצאצאיהם בתוך העמים כל רואיהם
יכירום כי הם זרע ברך יהוה:
שוש אשיש ביהוה תגל נפשי
באלהי כי הלבישני בגדי ישע מעיל צדקה
יעטני כחתן יכהן פאר וככלה תעדה כליה:
כי כארץ תוציא צמחה וכגנה זרועה תצמיח
כן אדני יהוה יצמיח צדקה ותהלה נגד כל
הגוים: למען ציון לא אחשה ולמען ירושלם
לא אשקט עד יצא כנגה צדקה וישועתה כל
כלפיד יבער: וראו גוים צדקך וכל מלכים כ
כבודך וקורא לך שם חדש אשר פי יהוה ק
יקבנו: והית עטרת תפארת ביד יהוה וצניף
מלוכה בכף אלהיך: לא יאמר לך עוד עזו
עזובה ולארצך לא יאמר עוד שממה כי לך
יקרא חפצי בה ולארצך בעולה כי חפץ יהוה
בך וארצך תכעל: כי יבעל בחור בתולה יב
יבעלוך בניך וכמשוש חתן על כלה ישיש עליך
אלהיך: על חומתיך ירושלם הפקדתי שמ
שמרים כל היום וכל הלילה תמיד לא יחשו
המזכירים את יהוה אל דמי לכם: אל תתנו
דמי לו עד יכונן ועד ישים את ירושלם תהי
תהלה בארץ: נשבע יהוה
בימינו ובזרע עזו אם אתן את דגנך עוד מא
מאכל לאויביך ואם ישתו בני נכר תירשך אש

אשר יגעת בו: כי מאספיו יאכלהו והללו את
יהוה ומקבציו ישתהו בחצרות קדשי:
עברו עברו בשערים פנו דרך
העם כלו כלו המסלה סקלו מאבן הרימו נס
על העמים: הנה יהוה השמיע אל קצה הא
ארץ אמרו לבת ציון הנה ישעך בא הנה
שכרו אתו ופעלתו לפניו: וקראו להם עם
הקדש גאולי יהוה ולך יקרא דרושה עיר לא
נעזבה: מי זה בא מאדום חמוץ
בגדים מבצרה זה הדור בלבשו צעה ברוב
כחו אני מדבר בצדקה רב להושיע: מדוע
אדום ללבושך ובגדיך כדורך בגת: פורה
דרכתי לבדי ומעמים אין איש אתי ואדרכם
באפי וארמסם בחמתי ויז נצחם על בגדי וכ
וכל מלבושי אגאלתי: כי יום נקם בלבי שנת
גאולי באה: ואבט ואין עזר ואשתומם ואין
סמך ותשע לי זרועי וצדקתי היא סמכתני: ו
ואבוס עמים באפי ואשברם בחמתי ואורד
לארץ נצחם: חסדי
יהוה אזכיר תהלות יהוה כל אשר גמ
גמלנו יהוה ורב טוב לבית ישראל אשר גמ
גמלם כרחמיו וכרוב חסדיו: ויאמר אך עמי
המה בנים לא ישקרו ויהי להם למושיע: בכ
בכל צרתם לו צר ומלאך פניו הושיעם בא
באהבתו ובחמלתו הוא גאלם ויטלם וי
ויגשאם כל ימי עולם: והמה מרו ועצבו את
רוח קדשו ויהפך להם לאויב הוא נלחם ב
בם: ויזכר ימי עולם משה עבדו איה המעלם
מים את רועה צאנו איה השם בקרבו את
רוח קדשו: מוליך לימין משה זרוע תפארתו

בקע מים לפניהם לעשות לו שם עולם: מו
מוליכם בתהומות כסוס במדבר לא יכשלו:
כבהמה בבקעה תרד רוח יהוה תנחנו כן נ
נהגת עמך לעשות לך שם תפארת:
הבט משמים וראה מזבול
קדשך ותפארתך איה קנאתך וגבורתך הם
המון מעיך ורחמיך אלי התאפקו: כי אתה
אבינו כי אברהם לא ידענו וישראל לא יכ
יכירנו אתה יהוה אבינו גאלנו מעולם שמך:
למה תתעינו יהוה מדרכיך תקשיח לבנו מ
מיראתך שוב למען עבדיך שבטי נחלתך: ל
למצער ירשו עם קדשך צרינו בכסו מקד
מקדשך: היינו מעולם לא משלת בם לא נק
נקרא שמך עליהם לוא קרעת שמים ירדת מ
מפניך הרים נזלו: כקדח אש תמסה מים ת
תבעה אש להודיע שמך לצריך מפניך גוים
ירגזו: בעשותך נוראות לא נקוה ירדת מפנ
מפניך הרים נזלו: ומעולם לא שמעו לא ה
האזינו עין לא ראתה אלהים זולתך יעשה ל
למחכה לו: פגעת את ששם ועשה צדק בדר
בדרכיך יזכוך הן אתה קצפת ונחטא בהם
עולם ונושע: ונהי כטמא כלנו וכבגד עדים
כל צדקתינו ונבל כעלה כלנו ועוונינו כרוח
ישאנו: ואין קורא בשמך מתעורר להחזיק ב
בך כי הסתרת פניך מפנו ותמוגנו ביד עוו
עוונינו: ואתה יהוה אבינו אתה אדנינו הנה
ואתה יצרינו ומעשה ידך כלנו: אל תקצף י
יהוה עד מאד ואל לעד תזכור עון הנה הבט
נא עמך כלנו: ערי קדשך היו מדבר ציון מ
מדבר היתה ירושלם שממה: בית קדשינו ות

וּתְפָאַרְתִּיךָ אֲשֶׁר הַלּוֹךְ אֹבֵשׁ הָיִיתָ לְשִׂמְחַת עוֹלָם וְכָל מַחֲמַדְתִּי הָיָה לְחָרְבָּה: הֲקַל
אַתָּה תַּאֲפֵק יְהוָה תַּחֲשֶׁה וְתַעֲנֵנוּ עַד־מְאֹד:
נִדְרַשְׁתִּי לְלֹא שָׁאֲלוּ נִמְצֵאתִי
לְלֹא בִקְשֻׁנִי אֲמַרְתִּי הִנֵּנִי הִנֵּנִי אֶל־גּוֹי לֹא
קָרָא בִשְׁמִי: פָּרַשְׂתִּי יָדַי כָּל־הַיּוֹם אֶל־עַם סוֹ
רֵר הַהֹלְכִים הַדֶּרֶךְ לֹא טוֹב אַחַר מַחְשְׁבֹתֵיהֶם:
הָעָם הַמַּכְעִיסִים אוֹתִי עַל־פָּנַי ת
תָּמִיד זֹבְחִים בְּגַנּוֹת וּמְקַטְּרִים עַל הַלְּבֵנִים:
הַיֹּשְׁבִים בַּקְּבָרִים וּבַנְּצֻרִים לָנוּ יָאֲכָלוּ בְּשַׂ
ר הַחֲזִיר וּמְרַק פְּגָלִים כֵּלֵיהֶם: הָאֹמְרִים
קְרַב אֵלֶיךָ אַל תִּגַּשׁ בִּי כִּי קַדַּשְׁתִּיךָ אֵלֶּה עָשָׁן
בְּאַפִּי אֵשׁ יוֹקֶדֶת כָּל הַיּוֹם: הִנֵּה כְתוּבָה לְפָנַי
לֹא אַחְשֶׁה כִּי אִם שִׁלַּמְתִּי וְשִׁלַּמְתִּי אֶל־חֵיקָם:
עֲוֹנֹתֵיכֶם וַעֲוֹנוֹת אֲבוֹתֵיכֶם יַחְדָּו אָמַר יְהוָה
אֲשֶׁר קִטְּרוּ עַל הֶהָרִים וְעַל הַגְּבָעוֹת חֵרְפֻנִי
וּמַדְתִּי פְעֻלָּתָם רִאשֹׁנָה אֶל חֵיקָם:
כֹּה אָמַר יְהוָה כְּאֲשֶׁר יִמָּצֵא הַתִּירוֹשׁ
בָּאֶשְׁכּוֹל וְאָמַר אַל תַּשְׁחִיתֵהוּ כִּי בְרָכָה בּוֹ כֵּן
אֶעֱשֶׂה לְמַעַן עֲבָדַי לְבִלְתִּי הַשְׁחִית הַכֹּל: וְהו
הוֹצֵאתִי מִיַּעֲקֹב זֶרַע וּמִיהוּדָה יוֹרֵשׁ הָרַי יְהוָה
וִירֵשָׁה בְחִירַי וְעַבְדַי יִשְׁכְּנוּ שָׁם: וְהָיָה הַשָּׁרוֹן
לְנָוֵה צֹאן וְעֵמֶק עָכוֹר לְרֵבֶץ בָּקָר לְעַמִּי אֲשֶׁר
דְּרָשׁוּנִי: וְאַתֶּם עֹזְבֵי יְהוָה הַשְּׁכֵחִים אֶת־הַר
קָדְשִׁי הָעֹרְכִים לַגָּד שֻׁלְחָן וְהַמְמַלְאִים לַמְנִי
מִמָּסָךְ: וּמָנִיתִי אֶתְכֶם לֶחָרֶב וְכֻלְּכֶם לַטֶּבַח תִּ
כְרָעוּ יַעַן קָרָאתִי וְלֹא עֲנִיתֶם דִּבַּרְתִּי וְלֹא שָׁ
מָעוּתֶם וַתַּעֲשׂוּ הָרַע בְּעֵינַי וּבַאֲשֶׁר לֹא־חָפַצְתִּי
תִּבְחָרוּ: לָכֵן
כֹּה אָמַר אֲדֹנָי יְהוִה הִנֵּה עֲבָדַי יֹאכֵלוּ וְאַתֶּם

הָרָעָב הִנֵּה עֲבָדַי יִשְׁתּוּ וְאַתֶּם תִּצְמָאוּ הִנֵּה
עֲבָדַי יָשִׂישׂוּ וְאַתֶּם תֵּבֹשׁוּ: הִנֵּה עֲבָדַי יָרוֹנּוּ
בְּטוּב לֵב וְאַתֶּם תִּצְעֲקוּ כְּכֹאַב לֵב וּמִשֶּׁבֶר ר
וּחַ תְּיַלֵּלוּ: וְהִנְחַלְתֶּם שִׁבְכֶם לִשְׁמוּעָה לִבְח
לְבְחִירַי וְהֵמִית אֲדֹנָי יְהוִה וְלַעֲבָדָיו יִקְרָא ש
ֵם אַחֵר: אֲשֶׁר הַמִּתְבָּרֵךְ בָּאָרֶץ יִתְבָּרֵךְ בָּא
מֵן וְהַנִּשְׁבָּע בָּאָרֶץ יִשָּׁבַע בֵּאלֹהֵי א
אָמֵן כִּי נִשְׁכְּחוּ הַצָּרוֹת הָרִאשֹׁנוֹת וְכִי נִסְתְּרוּ
מֵעֵינָי: כִּי הִנְנִי בֹרֵא שָׁמַיִם חֲדָשִׁים וָאָרֶץ ח
דָשָׁה וְלֹא תִזָּכַרְנָה הָרִאשֹׁנוֹת וְלֹא תַעֲלֶינָה
עַל לֵב: כִּי אִם שִׂישׂוּ וְגִילוּ עֲדֵי עַד אֲשֶׁר אֲנִי
בוֹרֵא כִּי הִנְנִי בוֹרֵא אֶת יְרוּשָׁלַם גִּילָה וְעַמָּה
מָשׂוֹשׂ: וְגַלְתִּי בִירוּשָׁלַם וְשַׂשְׂתִּי בְעַמִּי וְלֹא י
ִשָּׁמַע בָּהּ עוֹד קוֹל בֶּכִי וְקוֹל צְעָקָה: לֹא יִהְיֶה
יִהְיֶה מִשָּׁם עוֹד עוּל יָמִים וְזָקֵן אֲשֶׁר לֹא יְמַלֵּא
אֶת יָמָיו כִּי הַנַּעַר בֶּן מְאַת שָׁנָה יָמוּת וְהַחֹטֶא
בֶּן מְאַת שָׁנָה יְקֻלָּל: וּבָנוּ בָתִּים וְיָשָׁבוּ וְנָטְעוּ
כְרָמִים וְאָכְלוּ פִרְיָם: לֹא יִבְנוּ וְאַחֵר יֵשֵׁב לֹא
יִטָּעוּ וְאַחֵר יֹאכֵל כִּי כִימֵי הָעֵץ יְמֵי עַמִּי וּמַע
ֲשֵׂה יָדֵיהֶם יְבַלּוּ בְחִירָי: לֹא יִגְעוּ לָרִיק וְל
ֹא יֵלְדוּ לִבְהָלָה כִּי זֶרַע בְּרוּכֵי יְהוָה הֵמָּה וְצ
ִאֱצָאֵיהֶם אִתָּם: וְהָיָה טֶרֶם יִקְרָאוּ וַאֲנִי א
ֶעֱנֶה עוֹד הֵם מְדַבְּרִים וַאֲנִי אֶשְׁמָע: זְאֵב וְט
ֶלֶה יִרְעוּ כְאֶחָד וְאַרְיֵה כַּבָּקָר יֹאכַל תֶּבֶן וְ
נָחָשׁ עָפָר לַחְמוֹ לֹא יָרֵעוּ וְלֹא יַשְׁחִיתוּ בְּכָל
הַר קָדְשִׁי אָמַר יְהוָה:
כֹּה אָמַר יְהוָה הַשָּׁמַיִם כִּסְאִי
וְהָאָרֶץ הֲדוֹם רַגְלָי אֵזֶה בַּיִת אֲשֶׁר תִּבְנוּ לִי וְ
אֵזֶה מָקוֹם מְנוּחָתִי: וְאֶת כָּל אֵלֶּה יָדִי עָשָׂתָה
וַיִּהְיוּ כָל אֵלֶּה נְאֻם יְהוָה וְאֶל זֶה אַבִּיט אֶל

עָנִי וּנְכֵה רוּחַ וְחָרֵד עַל דְּבָרִי: שׁוֹחֵט הַשּׁוֹר
מַכֵּה אִישׁ זֹבֵחַ הַשֶּׂה עֹרֵף כֶּלֶב מַעֲלֵה מִנְחָה
דַּם חֲזִיר מַזְכִּיר לְבֹנָה מְבָרֵךְ אֶוֶן גַּם הֵמָּה ב
ָּחֲרוּ בִדְרָכֵיהֶם וּבְשִׁקּוּצֵיהֶם נַפְשָׁם חָפֵצָה:
גַּם אֲנִי אֶבְחַר בְּתַעֲלוּלֵיהֶם וּמְגוּרֹתָם אָבִיא ל
ָהֶם יַעַן קָרָאתִי וְאֵין עוֹנֶה דִּבַּרְתִּי וְלֹא שָׁמ
ָעוּ וַיַּעֲשׂוּ הָרַע בְּעֵינַי וּבַאֲשֶׁר לֹא חָפַצְתִּי
בָּחָרוּ:
שִׁמְעוּ דְבַר
יְהוָה הַחֲרֵדִים אֶל דְּבָרוֹ אָמְרוּ אֲחֵיכֶם שֹׂנְ
אֵיכֶם מְנַדִּיכֶם לְמַעַן שְׁמִי יִכְבַּד יְהוָה וְנִ
רְאֶה בְשִׂמְחָתְכֶם וְהֵם יֵבֹשׁוּ: קוֹל שָׁאוֹן מֵע
ִיר קוֹל מֵהֵיכָל קוֹל יְהוָה מְשַׁלֵּם גְּמוֹל ל
ְאֹיְבָיו: בְּטֶרֶם תָּחִיל יָלְדָה בְּטֶרֶם יָבֹא חֶבֶל
לָהּ וְתִמָּלֵט וְזָכָר יָלְדָה שִׁמְעָה אֹת וּמִי רָאָה כ
ָּאֵלֶּה הֲתְחוֹלֵל אֶרֶץ בְּיוֹם אֶחָד אִם יִוָּלֵד גּוֹי פ
ַּעַם אֶחָת כִּי חָלָה גַּם יָלְדָה צִיּוֹן אֶת בָּנֶיהָ: ה
הַאֲנִי אַשְׁבִּיר וְלֹא אוֹלִיד אָמַר יְהוָה אִם אֲנִי
הַמּוֹלִיד וְעָצַרְתִּי אָמַר אֱלֹהָיִךְ:
שִׂמְחוּ אֶת יְרוּשָׁלַם וְגִילוּ בָהּ כָּל אֹהֲבֶיהָ שִׂישׂוּ
אִתָּהּ מָשׂוֹשׂ כָּל הַמִּתְאַבְּלִים עָלֶיהָ: לְמַעַן תֵּ
ינְקוּ וְשִׂבַעְתֶּם מִשְּׁדֵי תַנְחוּמֶיהָ לְמַעַן תָּמְצוּ
וְהִתְעַנַּגְתֶּם מִזִּיז כְּבוֹדָהּ:
כִּי כֹה אָמַר יְהוָה הִנְנִי נֹטֶה אֵלֶיהָ כַּנָּהָר
שָׁלוֹם וּכְנַחַל שׁוֹטֵף כָּבוֹד גּוֹיִם וְנַקְתֶּם עַל
צַד תִּנָּשֵׂאוּ וְעַל בִּרְכַּיִם תְּשָׂעֳשָׁעוּ: כְּאִישׁ אֵ
אֶשֶׁר אִמּוֹ תְנַחֲמֶנּוּ כֵּן אָנֹכִי אֲנַחֲמְכֶם וּבִ
וּרְשָׁלַם תְּנֻחָמוּ: וּרְאִיתֶם וְשָׂשׂ לִבְּכֶם וְעַ
צְמוֹתֵיכֶם כַּדֶּשֶׁא תִּפְרַחְנָה וְנוֹדְעָה יַד יְהוָה
אֶת עֲבָדָיו וְחָעַם אֶת אֹיְבָיו: כִּי הִנֵּה יְהוָה בָּאֵשׁ
יָבֹא וְכַסּוּפָה מַרְכְּבֹתָיו לְהָשִׁיב בְּחֵמָה אַפּוֹ ז
ַעְפָתוֹ בְּלַהֲבֵי אֵשׁ: כִּי בָאֵשׁ יְהוָה נִשְׁפָּט וּב
וְחַרְבּוֹ אֶת כָּל בָּשָׂר וְרַבּוּ חַלְלֵי יְהוָה:
הַמִּתְקַדְּשִׁים וְהַמְטַהֲרִים
אֶל הַגַּנּוֹת אַחַר אַחַת בְּתוֹךְ אֹכֵל בְּשַׂר הַחֲזִיר
הַשֶּׁקֶץ וְהָעַכְבָּר יִחַדְּיוּ נְאֻם יְהוָה אָנֹכִי
מַעֲשֵׂיהֶם וּמַחְשְׁבֹתֵיהֶם בָּאָה לְקַבֵּץ אֶת כָּל
הַגּוֹיִם וְהַלְּשֹׁנוֹת וּבָאוּ וְרָאוּ אֶת כְּבוֹדִי: וְשַׂמְתִּי
בָהֶם אוֹת וְשִׁלַּחְתִּי מֵהֶם פְּלֵטִים אֶל הַגּוֹ
יִם תַּרְשִׁישׁ פּוּל וְלוּד מֹשְׁכֵי קֶשֶׁת תּוּבָל וְיָוָן הָאִ
יִּים הָרְחֹקִים אֲשֶׁר לֹא שָׁמְעוּ אֶת שִׁמְעִי וְל
ֹא רָאוּ אֶת כְּבוֹדִי וְהִגִּידוּ אֶת כְּבוֹדִי בַּגּוֹיִם:
וְהֵבִיאוּ אֶת כָּל אֲחֵיכֶם מִכָּל הַגּוֹיִם מִנְחָה לַ
יהוָה בַּסּוּסִים וּבָרֶכֶב וּבַצַּבִּים וּבְפִרְדִּים וּבְ
כָרָכוֹת עַל דַּר קָדְשִׁי יְרוּשָׁלַם אָמַר יְהוָה
כַּאֲשֶׁר יָבִיאוּ בְנֵי יִשְׂרָאֵל אֶת הַמִּנְחָה בִּכְלִי ט
ָהוֹר בֵּית יְהוָה: וְגַם מֵהֶם אֶקַּח לְכֹהֲנִים לְ
לְוִיִּם אָמַר יְהוָה כִּי כַּאֲשֶׁר הַשָּׁמַיִם הַחֲדָשִׁים
וְהָאָרֶץ הַחֲדָשָׁה אֲשֶׁר אֲנִי עֹשֶׂה עֹמְדִים לְפָנַי
נְאֻם יְהוָה כֵּן יַעֲמֹד זַרְעֲכֶם וְשִׁמְכֶם: וְהָיָה מִדֵּי
חֹדֶשׁ בְּחָדְשׁוֹ וּמִדֵּי שַׁבָּת בְּשַׁבַּתּוֹ יָבֹא כָל ב
ָּשָׂר לְהִשְׁתַּחֲוֹת לְפָנַי אָמַר יְהוָה: וְיָצְאוּ וְרָא
בְּפִגְרֵי הָאֲנָשִׁים הַפֹּשְׁעִים בִּי כִּי תוֹלַעְתָּם לֹא
תָמוּת וְאִשָּׁם לֹא תִכְבֶּה וְהָיוּ דֵרָאוֹן לְכָל בָּשָׂר:

והיה מדי חדש:

יעקב כהן

ירמיה

דִּבְרֵי יִרְמְיָהוּ בֶן חִלְקִיָּהוּ מִן הַכֹּהֲנִים אֲשֶׁר בַּעֲנָתֹת
בְּאֶרֶץ בִּנְיָמִן: אֲשֶׁר הָיָה דְבַר יְהוָה אֵלָיו בִּימֵי
יֹאשִׁיָּהוּ בֶן אָמוֹן מֶלֶךְ יְהוּדָה בִּשְׁלֹשׁ עֶשְׂרֵה
שָׁנָה לְמָלְכוֹ: וַיְהִי בִּימֵי יְהוֹיָקִים בֶּן יֹאשִׁיָּהוּ מֶ
לֶךְ יְהוּדָה עַד תֹּם עַשְׁתֵּי עֶשְׂרֵה שָׁנָה לְצִדְקִיָּהוּ
בֶן יֹאשִׁיָּהוּ מֶלֶךְ יְהוּדָה עַד גְּלוֹת
יְרוּשָׁלַם בַּחֹדֶשׁ הַחֲמִישִׁי:
וַיְהִי דְבַר יְהוָה אֵלַי לֵאמֹר:
בְּטֶרֶם אֶצָּרְךָ בַּבֶּטֶן יְדַעְתִּיךָ וּבְטֶרֶם תֵּצֵא מִ
רֶחֶם הִקְדַּשְׁתִּיךָ נָבִיא לַגּוֹיִם נְתַתִּיךָ: וָאֹמַר
אֲהָהּ אֲדֹנָי יְהוִה הִנֵּה לֹא יָדַעְתִּי דַבֵּר כִּי נָעַר
אָנֹכִי: וַיֹּאמֶר יְהוָה אֵלַי אַל תֹּאמַר נַעַר אָנֹכִי
כִּי עַל כָּל אֲשֶׁר אֲשַׁלְּחֲךָ תֵּלֵךְ וְאֵת כָּל אֲשֶׁר
אֲצַוְּךָ תְּדַבֵּר: אַל תִּירָא מִפְּנֵיהֶם כִּי אִתְּךָ אֲנִי
לְהַצִּילֶךָ נְאֻם יְהוָה: וַיִּשְׁלַח יְהוָה אֶת יָדוֹ וַיַּגַּע
עַל פִּי וַיֹּאמֶר יְהוָה אֵלַי הִנֵּה נָתַתִּי דְבָרַי בְּפִיךָ:
רְאֵה הפקדתיך הַיּוֹם הַזֶּה עַל הַגּוֹיִם וְעַל הַ
מַּמְלָכוֹת לִנְתוֹשׁ וְלִנְתֹּץ וּלְהַאֲבִיד וְלַהֲרוֹס
לִבְנוֹת וְלִנְטוֹעַ: וַיְהִי
דְּבַר יְהוָה אֵלַי לֵאמֹר מָה אַתָּה רֹאֶה יִרְמְיָהוּ
וָאֹמַר מַקֵּל שָׁקֵד אֲנִי רֹאֶה: וַיֹּאמֶר יְהוָה אֵלַי
הֵטַבְתָּ לִרְאוֹת כִּי שֹׁקֵד אֲנִי עַל דְּבָרִי לַעֲשׂוֹתוֹ:
וַיְהִי דְבַר יְהוָה
אֵלַי שֵׁנִית לֵאמֹר מָה אַתָּה רֹאֶה וָאֹמַר סִיר נָ
פוּחַ אֲנִי רֹאֶה וּפָנֵיו מִפְּנֵי צָפוֹנָה: וַיֹּאמֶר יְהוָה
אֵלַי מִצָּפוֹן תִּפָּתַח הָרָעָה עַל כָּל יֹשְׁבֵי הָאָרֶץ:
כִּי הִנְנִי קֹרֵא לְכָל מִשְׁפְּחוֹת מַמְלְכוֹת צָפוֹנָה נְ
אֻם יְהוָה וּבָאוּ וְנָתְנוּ אִישׁ פִּתְחַ שַׁעֲרֵי
יְרוּשָׁלַם וְעַל כָּל חוֹמוֹתֶיהָ סָבִיב וְעַל כָּל עָרֵי
יְהוּדָה: וְדִבַּרְתִּי מִשְׁפָּטַי אוֹתָם עַל כָּל רָעָתָם
אֲשֶׁר עָזְבוּנִי וַיְקַטְּרוּ לֵאלֹהִים אֲחֵרִים וַיִּשְׁתַּחֲוּ
לְמַעֲשֵׂה יְדֵיהֶם: וְאַתָּה תֶּאְזֹר מָתְנֶיךָ וְקַמְתָּ
וְדִבַּרְתָּ אֲלֵיהֶם אֵת כֹּל אֲשֶׁר אָנֹכִי אֲצַוֶּךָּ אַל
תֵּחַת מִפְּנֵיהֶם פֶּן אֲחִתְּךָ לִפְנֵיהֶם: וַאֲנִי הִנֵּה
נְתַתִּיךָ הַיּוֹם לְעִיר בְּצוּר וְלַעֲמוּד בַּרְזֶל וְלַח
וֹמַת נְחֹשֶׁת עַל כָּל הָאָרֶץ לְמַלְכֵי יְהוּדָה לְ
שָׂרֶיהָ לְכֹהֲנֶיהָ וְלַעַם הָאָרֶץ: וְנִלְחֲמוּ אֵלֶיךָ
וְלֹא יוּכְלוּ לָךְ כִּי אִתְּךָ אֲנִי נְאֻם יְהוָה לְהַצִּילֶךָ:
וַיְהִי דְבַר יְהוָה אֵלַי לֵאמֹר:
לֵאמֹר הָלוֹךְ וְקָרָאתָ בְּאָזְנֵי יְרוּשָׁלַם לֵאמֹר כֹּ
כָה אָמַר יְהוָה זָכַרְתִּי לָךְ חֶסֶד נְעוּרַיִךְ אַהֲבַת
כְּלוּלֹתָיִךְ לֶכְתֵּךְ אַחֲרַי בַּמִּדְבָּר בְּאֶרֶץ לֹא זְ
רוּעָה: קֹדֶשׁ יִשְׂרָאֵל לַיהוָה רֵאשִׁית תְּבוּאָתָהּ
כָּל אֹכְלָיו יֶאְשָׁמוּ רָעָה תָּבֹא אֲלֵיהֶם נְאֻם יְ
הוָה: שִׁמְעוּ דְבַר
יְהוָה בֵּית יַעֲקֹב וְכֹל מִשְׁפְּחוֹת בֵּית יִשְׂרָאֵל: כֹּ
אָמַר יְהוָה מָה מָצְאוּ אֲבוֹתֵיכֶם בִּי עָוֶל כִּי רָחֲקוּ
מֵעָלַי וַיֵּלְכוּ אַחֲרֵי הַהֶבֶל וַיֶּהְבָּלוּ: וְלֹא אָמְרוּ
אַיֵּה אֲשֶׁר הֶעֱלָנוּ מֵאֶרֶץ מִצְרַיִם הַמּ
מַלִּיךְ אֹתָנוּ בַּמִּדְבָּר בְּאֶרֶץ עֲרָבָה וְשׁוּחָה בְּ
אֶרֶץ צִיָּה וְצַלְמָוֶת בְּאֶרֶץ לֹא עָבַר בָּהּ אִישׁ
וְלֹא יָשַׁב אָדָם שָׁם: וָאָבִיא אֶתְכֶם אֶל אֶרֶץ

הַכַּרְמֶל לֶאֱכֹל פִּרְיָהּ וְטוּבָהּ וַתָּבֹאוּ וַתְּטַמְּאוּ א
אֶת אַרְצִי וַתַּחֲלִתִּי שְׂמַתֶם לְתוֹעֵבָה: הַכֹּהֲנִים ל
לֹא אָמְרוּ אַיֵּה יְהוָה וְתֹפְשֵׂי הַתּוֹרָה לֹא יְדָעֻנִי
וְהָרוֹעִים פָּשְׁעוּ בִי וְהַנְּבִיאִים נִבְּאוּ בַּבַּעַל וְא
וְאַחֲרֵי לֹא יוֹעִילוּ הָלֹךְ: לָכֵן עוֹד אָרִיב אִתְּכֶם
נְאֻם יְהוָה וְאֶת בְּנֵי בְנֵיכֶם אָרִיב: כִּי עִבְרוּ א
אִי כִתִּיִּם וּרְאוּ וְקֵדָר שִׁלְחוּ וְהִתְבּוֹנְנוּ כְּאֹד וּ
וּרְאוּ הֵן הָיְתָה כְּזֹאת: הֲהָבִיר גּוֹי אֱלֹהִים וְהֵם
וְהֵמָּה לֹא אֱלֹהִים עַמִּי הֵמִיר כְּבוֹדוֹ בְּלֹא יוֹ
יוֹעִיל: שֹׁמּוּ שָׁמַיִם עַל זֹאת וְשֹׂעֲרוּ חָרְבוּ מְא
כְּאֹד נְאֻם יְהוָה: כִּי שְׁתַּיִם רָעוֹת עָשָׂה עַמִּי א
אֹתִי עָזְבוּ מְקוֹר מַיִם חַיִּים לַחְצֹב לָהֶם בֹּארוֹת
בֹּארוֹת נִשְׁבָּרִים אֲשֶׁר לֹא יָכִילוּ הַמָּיִם הַעֲבֵר
יִשְׂרָאֵל אִם יֶלֶד בַּיִת הוּא מַדּוּעַ הָיָה לָבַז: ע
עָלָיו שָׁאֲגוּ כְּפִירִים נָתְנוּ קוֹלָם וַיָּשִׁיתוּ אַרְצוֹ
לְשַׁמָּה עָרָיו נִצְתוּ מִבְּלִי יוֹשֵׁב: גַּם בְּנֵי נֹף וְת
וְתַחְפַּנְחֵס יִרְעֻךְ קָדְקֹד: הֲלֹא זֹאת תַּעֲשֶׂה לָּךְ
עָזְבֵךְ אֶת יְהוָה אֱלֹהָיִךְ בְּעֵת מוֹלִכֵךְ בַּדָּרֶךְ:
וְעַתָּה מַה לָּךְ לְדֶרֶךְ מִצְרַיִם לִשְׁתּוֹת מֵי שִׁחוֹר
וּמַה לָּךְ לְדֶרֶךְ אַשּׁוּר לִשְׁתּוֹת מֵי נָהָר: תִּיסָּרֵךְ
רָעָתֵךְ וּמְשׁוּבֹתַיִךְ תּוֹכִיחוּךְ וְדָעִי וְרְאִי כִּי רָעוֹ
עָזְבֵךְ אֶת יְהוָה אֱלֹהָיִךְ וּמֹרָאִי לֹא אִתָּךְ נְאֻם
אֲדֹנָי יְהוִה צְבָאוֹת: כִּי מֵעוֹלָם שָׁבַרְתִּי עֻלֵּךְ
נִתַּקְתִּי מוֹסְרוֹתַיִךְ וַתֹּאמְרִי לֹא אֶעֱבֹר כִּי עַל כָּל
גִּבְעָה גְּבֹהָה וְתַחַת כָּל עֵץ רַעֲנָן אַתְּ צֹעָה זוֹ
זוֹנָה: וְאָנֹכִי נְטַעְתִּיךְ שׂוֹרֵק כֹּלּוֹ זֶרַע אֱמֶת וְא
וְאֵיךְ נֶהְפַּכְתְּ לִי סוֹרֵי הַגֶּפֶן נָכְרִיָּה: כִּי אִם תִּ
תְכַבְּסִי בֶּנֶתֶר וְתַרְבִּי לָךְ בֹּרִית נִכְתָּם עֲוֹנֵךְ לְפָ
לְפָנַי נְאֻם אֲדֹנָי יְהוִה: אֵיךְ תֹּאמְרִי לֹא נִטְמֵאתִי
אַחֲרֵי הַבְּעָלִים לֹא הָלַכְתִּי רְאִי דַרְכֵּךְ בַּגַּיְא דְּ
דְּעִי מֶה עָשִׂית בִּכְרָה קַלָּה מְבָרֶכֶת דְּרָכֶיהָ:
פֶּרֶא לִמּוּד מִדְבָּר בְּאַוַּת נַפְשָׁהּ שָׁאֲפָה רוּחָהּ
הָאֲנָתָהּ מִי יְשִׁיבֶנָּה כָּל מְבַקְשֶׁיהָ לֹא יִעְפּוּ בְּח
בְּחָדְשָׁהּ יִמְצָאוּנָהּ: מִנְעִי רַגְלֵךְ מִיָּחֵף וּגְרוֹנֵךְ
מִצִּמְאָה וְאָמַרְתְּ נוֹאָשׁ לֹא כִּי אֲהַבְתִּי זָרִים וְ
וְאַחֲרֵיהֶם אֵלֵךְ כְּבֹשֶׁת גַּנָּב כִּי יִמָּצֵא כֵּן הוֹבִי
הוֹבִישׁוּ בֵּית יִשְׂרָאֵל הֵמָּה מַלְכֵיהֶם שָׂרֵיהֶם כ
וְכֹהֲנֵיהֶם וּנְבִיאֵיהֶם: אֹמְרִים לָעֵץ אָבִי אָתָּה וְ
וְלָאֶבֶן אַתְּ יְלִדְתָּנוּ כִּי נָפְנוּ אֵלַי עֹרֶף וְלֹא פָּנִים
וּבְעֵת רָעָתָם יֹאמְרוּ קוּמָה וְהוֹשִׁיעֵנוּ: וְאֵיכָה יִ
אֱלֹהֶיךָ אֲשֶׁר עָשִׂיתָ לָּךְ יְקוּמוּ אִם יוֹשִׁיעֻךָ בְּע
בְּעֵת רָעָתֵךְ כִּי מִסְפַּר עָרֶיךָ הָיוּ אֱלֹהֶיךָ יְהוּ
יְהוּדָה: לָמָּה תָּרִיבוּ אֵלַי
כֻּלְּכֶם פְּשַׁעְתֶּם בִּי נְאֻם יְהוָה: לַשָּׁוְא הִכֵּיתִי א
אֶת בְּנֵיכֶם מוּסָר לֹא לָקָחוּ אֲכָלָה חַרְבְּכֶם נְ
נְבִיאֵיכֶם כְּאַרְיֵה מַשְׁחִית: הַדּוֹר אַתֶּם רְאוּ
דְּבַר יְהוָה הֲמִדְבָּר הָיִיתִי לְיִשְׂרָאֵל אִם אֶרֶץ
מְאֹפֵלָה מַדּוּעַ אָמְרוּ עַמִּי רַדְנוּ לֹא נָבוֹא עוֹד
אֵלָיִךְ: הֲתִשְׁכַּח בְּתוּלָה עֶדְיָהּ כַּלָּה קִשֻּׁרֶיהָ וְ
וְעַמִּי שְׁכֵחוּנִי יָמִים אֵין מִכְסָר: מַה תֵּיטִבִי דֶּ
דַּרְכֵּךְ לְבַקֵּשׁ אַהֲבָה לָכֵן גַּם אֶת הָרָעוֹת לִמַּ
לִמַּדְתְּ אֶת דְּרָכָיִךְ: גַּם בְּכַנָּפַיִךְ נִמְצְאוּ דִּמֵ נ
נַפְשׁוֹת אֶבְיוֹנִים נְקִיִּם לֹא בְמַחְתֶּרֶת מְצָאתִים
כִּי עַל כָּל אֵלֶּה וְתֹאמְרִי כִּי נָקִיתִי אַךְ שָׁב אַפּוֹ
מִמֶּנִּי הִנְנִי נִשְׁפָּט אִתָּךְ עַל אָמְרֵךְ לֹא חָטָאתִי:
מַה תְּזֹלִי מְאֹד לְשַׁנּוֹת אֶת דַּרְכֵּךְ גַּם מִמִּצְרַיִם
תֵּבוֹשִׁי כַּאֲשֶׁר בּוֹשְׁת מֵאַשּׁוּר: גַּם מֵאֵת זֶה תֵּ
תֵּצְאִי וְיָדַיִךְ עַל רֹאשֵׁךְ כִּי מָאַס יְהוָה בְּמִבְטַ
בְּמִבְטְחַיִךְ וְלֹא תַצְלִיחִי לָהֶם: לֵאמֹר הֵן יְשַׁלַּח
אִישׁ אֶת אִשְׁתּוֹ וְהָלְכָה מֵאִתּוֹ וְהָיְתָה לְאִישׁ א

אחר הישוב אליה עוד הלא חנף היא
הארץ ההיא ואת זנית רעים רבים ושוב אלי
נאם יהוה׃ שא עיניך על שפים וראי איפה
לא שכבת על הדרכים ישבת להם כערבי במ
במדבר ותחניפי ארץ בזנותיך וברעתך׃ ום
ויבצרו רבבים והמלקוש לא היה ומצח אשה
זונה היה לך מאנת הכלם׃ הלא מעתה קר
קראת לי אבי אלוף נעורי אתה׃ הינטר לע
לעולם אם ישמר לנצח הנה דברת ותעשי
הרעות ותוכל׃ ויאמר
יהוה אלי בימי יאשיהו המלך הראית אשר
עשתה משובה ישראל הלכה היא על כל הר
גבוה ואל תחת כל עץ רענן ותזני שם׃ ואמר
אחרי עשתה את כל אלה אלי תשוב ולא שב
שבה ותרא בגודה אחותה יהודה׃ וארא
כי על כל אדות אשר נאפה משובה ישראל
שלחתיה ואתן את ספר כריתותיה אליה ולא
יראה בוגדה יהודה אחותה ותלך ותזן גם ה
היא׃ והיה מקול זנותה ותחנף את הארץ ות
ותנאף את האבן ואת העץ׃ וגם בכל זאת
לא שבה אלי בגודה אחותה יהודה בכל לבה
כי אם בשקר נאם יהוה׃
ויאמר יהוה אלי צדקה נפשה
משובה ישראל מבוגדה יהודה׃ והלך וקראת
את הדברים האלה צפונה ואמרת שובה
משובה ישראל נאם יהוה ולא אפיל פני בכם
כי חסיד אני נאם יהוה לא אטור לעולם אך
דעי עונך כי ביהוה אלהיך פשעת ותפזרי את
דרכך לזרים תחת כל עץ רענן ובקולי לא
שמעתם נאם יהוה׃ שובו בנים שובבים

נאם יהוה כי אנכי בעלתי בכם ולקחתי א
אתכם אחד מעיר ושנים ממשפחה והבאתי
אתכם ציון׃ ונתתי לכם רועים כלבי ורעו א
אתכם דעה והשכל׃ והיה כי תרבו ופריתם
בארץ בימים ההמה נאם יהוה לא יאמרו ע
עוד ארון ברית יהוה ולא יעלה על לב ולא ז
יזפרו בו ולא יפקדו ולא יעשה עוד׃ בעת ה
ההיא יקראו לירושלם כסא יהוה ונקוו אליה
כל הגוים לשם יהוה לירושלם ולא ילכו עוד
אחרי שרירות לבם הרע׃
בימים ההמה ילכו בית יהודה על בית
ישראל ויבאו יחדיו מארץ צפון על הארץ א
אשר הנחלתי את אבותיכם׃ ואנכי אמרתי א
איך אשיתך בבנים ואתן לך ארץ חמדה נח
נחלת צבי צבאות גוים ואמר אבי תקראי לי ו
ומאחרי לא תשובי׃ אכן בגדה אשה מרעה
כן בגדתם בי בית ישראל נאם יהוה׃ קול על
שפיים נשמע בכי תחנוני בני ישראל כי העוו
את דרכם שכחו את יהוה אלהיהם׃ שובו ב
בנים שובבים ארפא משוביכם הנני אתנו
לך כי אתה יהוה אלהינו׃ אכן לשקר מגבעות
הכתן הרים אכן ביהוה אלהינו תשועת יש
ישראל׃ והבשת אכלה את יגיע אבותינו מ
מנעורינו את צאנם ואת בקרם ואת בניהם ו
ואת בנותיהם׃ נשכבה בבשתנו ותכסנו כלי
כלמתנו כי ליהוה אלהינו חטאנו אנחנו ו
ואבותינו מנעורינו ועד היום הזה ולא שמענו
בקול יהוה אלהינו׃
אם תשוב ישראל נאם יהוה אלי תשוב
ואם תסיר שקוציך מפני ולא תנוד׃ ונשבעת

חי יהוה באמת במשפט ובצדקה והתברכו
בו גוים ובו יתהללו׃ כי כה אמר יהוה לאיש
יהודה ולירושלם נירו לכם ניר ואל תזרעו א
אל קוצים׃ המולו ליהוה והסירו ערלת לבבכם
איש יהודה וישבי ירושלם פן תצא כאש חמ
חמתי ובערה ואין מכבה מפני רוע מעלליכם׃
הגידו ביהודה ובירושלם השמיעו ואמרו ת
תקעו שופר בארץ קראו מלאו ואמרו האספו
ובואה אל ערי המבצר׃ שאו נס ציונה העזו
אל תעמדו כי רעה אנכי מביא מצפון ושבר
גדול׃ עלה אריה מסבכו ומשחית גוים נסע י
יצא ממקומו לשום ארצך לשמה עריך תצ
תצינה מאין יושב׃ על זאת חגרו שקים ספדו
והילילו כי לא שב חרון אף יהוה מכנו׃
והיה ביום ההוא נאם
יהוה יאבד לב המלך ולב השרים ונשמו הב
הכהנים והנביאים יתמהו׃ ואמר אהה אדני
יהוה אכן נשא נשאת לעם הזה ולירושלם ל
לאמר שלום יהיה לכם ונגעה חרב עד הנפ
הנפש׃ בעת ההיא יאמר לעם הזה ולירושלם
רוח צח שפיים במדבר דרך בת עמי לא ל
לזרות ולא להבר׃ רוח מלא מאלה יבא לי ע
עתה גם אני ארביר משפטים אתם׃ הנה כע
כעננים יעלה וכסופה מרכבותיו קלו מנש
מנשרים סוסיו אוי לנו כי שדדנו׃ כבסי מר
מרעה לבך ירושלם למען תושעי עד מתי ת
תלין בקרבך מחשבות אונך׃ כי קול מגיד מ
מדן ומשמיע און מהר אפרים׃ הזכירו הגוים
הנה השמיעו על ירושלם נצרים באים מא
מארץ המרחק ויתנו על ערי יהודה קולם׃ כ

כשכרי שדי היו עלי מסביב כי אתי מרתה נ
נאם יהוה דרכך ומעלליך עשו אלה לך זאת
רעתך כי מר כי נגע עד לבך׃ מעי מעי אוח
אוחילה קירות לבי הומה לי לבי לא אחריש
כי קול שופר שמעת נפשי תרועת מלחמה׃
שבר על שבר נקרא כי שדדה כל הארץ פת
פתאם שודדו אהלי רגע יריעתי׃ עד מתי אר
אראה נס אשמעה קול שופר׃
כי אויל עמי אתי לא ידעוני בנים
סכלים המה ולא נבונים המה חכמים המה
להרע ולהטיב לא ידעו׃ ראיתי את הארץ ו
והנה תהו ובהו אל השמים ואין אורם׃ ראי
ראיתי ההרים והנה רעשים וכל הגבעות הת
התקלקלו׃ ראיתי והנה אין האדם וכל עוף
השמים נדדו׃ ראיתי והנה הכרמל המדבר
וכל עריו נתצו מלפני יהוה מפני חרון אפו׃
כי כה אמר יהוה שממה
כל הארץ וכלה לא אעשה׃ על זאת
תאבל הארץ וקדרו השמים ממעל על כי ד
דברתי זמתי ולא נחמתי ולא אשוב ממנה׃ מ
מקול פרש ורמי קשת כל העיר ברחה בא ב
בעבים ובכפים עלו כל העיר עזובה ואין יש
ישב בהן איש׃ ואת שדוד מה תעשי כי תל
תלבשי שני כי תעדי עדי זהב כי תקרעי בפו
בפוך עיניך לשוא תתפי מאסו בך עגבים נפ
נפשך יבקשו׃ כי קול
כחולה שמעתי צרה כמבכירה קול בת ציון
תתיפח תפרש כפיה אוי נא לי כי עיפה נפשי
להורגים׃ שטטו מחצות
ירושלם וראו נא ודעו ובקשו ברחובותיה אם

תמצאו איש אם־יש עשה משפט מבקש אם
אמונה ואסלח לה׃ ואם־הי יהוד יאמרו אכן
לשקר ישבעו׃ יהוד עיניך הלא לאמונה הב
הכית אתם ולא חלו כליתם מאנו קחת מוסר
חזקו פניהם מסלע מאנו לשוב׃ ואני אמרתי
אך־דלים הם נאלו כי־לא ידעו דרך יהוד מ
משפט אלדיהם׃ אלכה־לי אל־הגדולים ואד
ואדברה אותם כי המה ידעו דרך יהוד מש
משפט אלדיהם אך המה יחדו שברו עול נ
נתקו מוסרות׃ על־כן הכם אריה מיער זאב
ערבות ישדדם נמר שקד על־עריהם כל־הי
היוצא מהנה יטרף כי־רבו פשעיהם עצמו
משובותיהם׃ אי לזאת אסלח לך בניך עזבוני
וישבעו בלא אלדים ואשביע אתם ויגאפו וב
ובית זונה יתגדדו׃ סוסים מיוזנים משכים היו
איש אל־אשת רעהו יצהלו׃ העל אלה לא א
אפקד נאם יהוד אם בגוי אשר־כזה לא תתנ
תתנקם נפשי׃ עלו בשרותיה ושחתו וכלה אל־
תעשו הסירו נטישותיה כי לא ליהוד המה׃
כי בגוד בגדו בי בית ישראל ובית יהודה נא
נאם־יהוד׃ כחשו ביהוד ויאמרו לא הוא ול
ולא תבא עלינו רעה וחרב ורעב לא נראה׃
והנביאים יהיו לרוח והדבר אין בהם כה יע
יעשה להם׃ לכן כה
אמר יהוד אלדי צבאות יען דברכם את־דב
הדבר הזה הנני נתן דברי בפיך לאש והעם
הזה עצים ואכלתם׃ הנני מביא עליכם גוי
ממרחק בית ישראל נאם־יהוד גוי איתן הוא
גוי מעולם הוא גוי לא־תדע לשונו ולא תשמ
תשמע מה־ידבר׃ אשפתו כקבר פתוח כלם

גבורים׃ ואכל קצירך ולחמך יאכלו בניך וב
ובנתיך יאכל צאנך ובקרך יאכל גפנך ותא
ותאנתך ירושש ערי מבצריך אשר־אתה בט
בטח בהנה בחרב׃ וגם בימים ההמה נאם־
יהוד לא אעשה אתכם כלה׃ והיה כי תאמרו
תחת מה עשה יהוד אלדינו לנו את־כל אלה
ואמרת אליהם כאשר עזבתם אתי ותעבדו א
אלדי נכר בארצכם כן תעבדו זרים בארץ ל
לא לכם׃ הגידו זאת
בבית יעקב והשמיעוה ביהודה לאמר׃ שמעו
נא זאת עם סכל ואין לב עינים להם ולא יראו
אזנים להם ולא ישמעו׃ האתי לא תיראו נא
נאם־יהוד ואם מפני לא תחילו אשר שמתי ח
חול גבול לים חק עולם ולא יעברנהו׃ ויתגעשו
ולא יוכלו והמו גליו ולא יעברנהו׃ ולעם הזה
היה לב סורר ומורה סרו וילכו׃ ולא אמרו ב
בלבבם נירא נא את־יהוד אלדנו הנותן גשם
ויורה ומלקוש בעתו שבעות חקת קציר ישמ
ישמר־לנו׃ עונתיכם הטו אלה והטאתיכם
מנעו הטוב מכם׃ כי נמצאו בעמי רשעים י
ישור כשך יקשים הציבו משחית אנשים ילכ
ילכדו׃ ככלוב מלא עוף כן בתיהם מלאים מ
מרמה על־כן גדלו ויעשירו׃ שמנו עשתו גם־
עברו דברי רע דין לא־דנו דין יתום ויצליחו
ומשפט אביונים לא שפטו׃ העל אלה לא א
אפקד נאם־יהוד ואם בגוי אשר כזה לא תת
תתנקם נפשי׃
שמה ושערורה נהיתה בארץ׃ הנביאים
נבאו בשקר והכהנים ירדו על־ידיהם ועמי
אהבו כן ומה תעשו לאחריתה׃ העיזו בני ב

בנימן מקרב ירושלם וכתקוע תקעו שופרוע
ועל־בית הכרם שאו משאת כי רעה נשקפה
מצפון ושבר גדול׃ הנוה והמעונגה דמיתי
בת־ציון׃ אליה יבאו רעים ועדריהם תקעו ע
עליה אהלים סביב רעו איש את־ידו׃ קדשו
עליה מלחמה קומו ונעלה בצהרים אוי לנו
כי־פנה היום כי ינטו צללי ערב׃ קומו ונעלה
בלילה ונשחיתה ארמנתיה׃
כי כה אמר יהוד צבאות כרתו עצה
ושפכו על־ירושלם סללה היא העיר הפקר
כלה עשק בקרבה׃ כהקיר ביר מימיה כן הק
הקרה רעתה חמס ושוד ישמע בה על־פני ת
תמיד חלי ומכה׃ הוסרי ירושלם פן תקע נפ
נפשי ממך פן אשימך שממה ארץ לא נוש
נושבה׃ כה אמר
יהוד צבאות עולל יעוללו כגפן שארית ישר
ישראל השב ידך כבוצר על־סלסלות׃ על־מי
אדברה ואעידה וישמעו הנה ערלה אזנם ו
ולא יוכלו להקשיב הנה דבר־יהוד היה להם
לחרפה ולא יחפצו־בו׃ ואת־חמת יהוד מלא
מלאתי נלאתי הכיל שפוך על־עולל בחוץ וע
ועל־סוד בחורים יחדיו כי גם איש עם־אשה
ילכדו זקן עם־מלא ימים׃ ונסבו בתיהם לאח
לאחרים שדות ונשים יחדיו כי־אטה את־ידי
על־יושבי הארץ נאם־יהוד׃ כי מקטנם ועד־
גדולם כולו בוצע בצע ומנביא ועד־כהן כ
כלה עשה שקר׃
וירפאו את־שבר בת־עמי על־
נקלה לאמר שלום שלום ואין שלום׃ הובישו
כי תעבה עשו גם־בוש לא־יבושו גם־הכלים

לא ידעו לכן יפלו בנפלים בעת פקדתים יכש
יכשלו אמר יהוד׃
כה אמר יהוד עמדו על־
דרכים וראו ושאלו לנתיבות עולם איזה דר
דרך הטוב ולכו בה ומצאו מרגוע לנפשכם ו
ויאמרו לא נלך׃ והקמתי עליכם צופים וה
והקשיבו לקול־שופר ויאמרו לא נקשיב׃
לכן שמעו
הגוים ודעי עדה את־אשר־בם׃ שמעי הארץ
הנה אנכי מביא רעה על־העם הזה פרי מה
מחשבתם כי על־דברי לא הקשיבו ותורתי וי
וימאסו בה׃ למה זה לי לבנה משבא תבא ו
וקנה הטוב מארץ מרחק עלותיכם לא לרצ
לרצון וזבחיכם לא ערבו לי׃
לכן כה אמר יהוד הנני נתן אל־
העם הזה מכשולים וכשלו בם אבות ובנים
יחדיו שכן ורעו ואבדו׃
כה אמר יהוד הנה עם־בא מארץ צפון
וגוי גדול יעור מירכתי הארץ׃ קשת וכידון י
יחזיקו אכזרי הוא ולא ירחמו קולם כים יהמה
ועל־סוסים ירכבו ערוך כאיש למלחמה ע
עליך בת־ציון׃ שמענו את־שמעו רפו ידינו צ
צרה דחזיקתנו חיל כיולדה׃ אל־תצאי השדה
ובדרך אל־תלכי כי חרב לאויב מגור מסביב׃
בת־עמי חגרי שק התפלשי באפר אבל יהיד
עשי לך מספד תמרורים כי פתאום יבא הש
השודד עלינו׃ בחון נתתיך בעמי מבצר ותדע
ובחנת את־דרכם׃ כלם סרי סוררים הלכי
רכיל נחשת וברזל כלם משחיתים המה׃ נהר
מפח מאש תם עופרת לשוא צרף צרוף ורע

וְרָעִים לֹא נִתְּנוּ׃ פֹּה נַמְאֶס נִקְרְאוּ לָהֶם כִּי
בָּאֵם יְהוָה כָּהֵם׃ הַדָּבָר
אֲשֶׁר דִּבֶּה אֶל־יִרְמְיָהוּ מֵאֵת יְהוָה לֵאמֹר׃ עֲמֹד
בְּשַׁעַר בֵּית יְהוָה וְקָרָאתָ שָׁם אֶת הַדָּבָר הַזֶּה
וְאָמַרְתָּ שִׁמְעוּ דְבַר יְהוָה כָּל יְהוּדָה הַבָּאִים ב
בַּשְּׁעָרִים הָאֵלֶּה לְהִשְׁתַּחֲוֹת לַיהוָה׃
כֹּה אָמַר יְהוָה צְבָאוֹת אֱלֹהֵי יִשְׂרָאֵל
הֵיטִיבוּ דַרְכֵיכֶם וּמַעַלְלֵיכֶם וְאַשְׁכִּנָה אֶתְכֶם ב
בַּמָּקוֹם הַזֶּה׃ אַל תִּבְטְחוּ לָכֶם אֶל דִּבְרֵי הַשֶּׁקֶר
לֵאמֹר הֵיכַל יְהוָה הֵיכַל יְהוָה הֵיכַל יְהוָה הֵמָּה׃
כִּי אִם הֵיטֵב תֵּיטִיבוּ אֶת דַּרְכֵיכֶם וְאֶת מַעַלְלֵיכֶם וְאִם עָשׂוֹ תַּעֲשׂוּ מִשְׁפָּט בֵּין אִישׁ ו
וּבֵין רֵעֵהוּ׃ גֵּר יָתוֹם וְאַלְמָנָה אַל תַּעֲשֹׁקוּ וְד
וְדָם נָקִי אַל תִּשְׁפְּכוּ בַּמָּקוֹם הַזֶּה וְאַחֲרֵי אֱלֹ
אֱלֹהִים אֲחֵרִים לֹא תֵלְכוּ לְרַע לָכֶם׃ וְשִׁכַּנְתִּי
אֶתְכֶם בַּמָּקוֹם הַזֶּה בָּאָרֶץ אֲשֶׁר נָתַתִּי לַאֲ
לַאֲבֹתֵיכֶם לִמְן עוֹלָם וְעַד עוֹלָם׃ הִנֵּה אַתֶּם
בֹּטְחִים לָכֶם עַל דִּבְרֵי הַשֶּׁקֶר לְבִלְתִּי הוֹעִיל׃
הֲגָנוֹב רָצוֹחַ וְנָאֹף וְהִשָּׁבֵעַ לַשֶּׁקֶר וְקַטֵּר לַבָּעַל
וְהָלוֹךְ אַחֲרֵי אֱלֹהִים אֲחֵרִים אֲשֶׁר לֹא יְדַעְתֶּם׃
וּבָאתֶם וַעֲמַדְתֶּם לְפָנַי בַּבַּיִת הַזֶּה אֲשֶׁר נִקְרָא
שְׁמִי עָלָיו וַאֲמַרְתֶּם נִצַּלְנוּ לְמַעַן עֲשׂוֹת אֶת כָּל
הַתּוֹעֵבוֹת הָאֵלֶּה׃ הֲמְעָרַת פָּרִיצִים הָיָה הַבַּיִת
הַזֶּה אֲשֶׁר נִקְרָא שְׁמִי עָלָיו בְּעֵינֵיכֶם גַּם אָנֹכִי
הִנֵּה רָאִיתִי נְאֻם יְהוָה׃ כִּי לְכוּ נָא אֶל מְקוֹמִי
אֲשֶׁר בְּשִׁלוֹ אֲשֶׁר שִׁכַּנְתִּי שְׁמִי שָׁם בָּרִאשׁוֹנָה
וּרְאוּ אֵת אֲשֶׁר עָשִׂיתִי לוֹ מִפְּנֵי רָעַת עַמִּי יִשְׂ
יִשְׂרָאֵל׃ וְעַתָּה יַעַן עֲשׂוֹתְכֶם אֶת כָּל הַמַּעֲשִׂים
הָאֵלֶּה נְאֻם יְהוָה וָאֲדַבֵּר אֲלֵיכֶם הַשְׁכֵּם וְדַבֵּר
וְלֹא שְׁמַעְתֶּם וָאֶקְרָא אֶתְכֶם וְלֹא עֲנִיתֶם׃ וְ

וְעָשִׂיתִי לַבַּיִת אֲשֶׁר נִקְרָא שְׁמִי עָלָיו אֲשֶׁר אַתֶּם
אַתֶּם בֹּטְחִים בּוֹ וְלַמָּקוֹם אֲשֶׁר נָתַתִּי לָכֶם וְל
וְלַאֲבוֹתֵיכֶם כַּאֲשֶׁר עָשִׂיתִי לְשִׁלוֹ׃ וְהִשְׁלַכְתִּי
אֶתְכֶם מֵעַל פָּנַי כַּאֲשֶׁר הִשְׁלַכְתִּי אֶת כָּל אֲחִי
אֲחֵיכֶם אֶת כָּל זֶרַע אֶפְרָיִם׃ וְאַתָּה אַל תִּתְפַּלֵּל
בְּעַד הָעָם הַזֶּה וְאַל תִּשָּׂא בַעֲדָם רִנָּה וּתְפִלָּה
וְאַל תִּפְגַּע בִּי כִּי אֵינֶנִּי שֹׁמֵעַ אֹתָךְ׃ הֲאֵינְךָ ר
רֹאֶה מַה הֵמָּה עֹשִׂים בְּעָרֵי יְהוּדָה וּבְחוּצוֹת
יְרוּשָׁלִָם׃ הַבָּנִים מְלַקְּטִים עֵצִים וְהָאָבוֹת מַבְ
מַבְעִרִים אֶת הָאֵשׁ וְהַנָּשִׁים לָשׁוֹת בָּצֵק לַעֲ
לַעֲשׂוֹת כַּוָּנִים לִמְלֶאכֶת הַשָּׁמַיִם וְהַסֵּךְ נְסָכִים
לֵאלֹהִים אֲחֵרִים לְמַעַן הַכְעִיסֵנִי׃ הֲאֹתִי הֵם
מַכְעִיסִים נְאֻם יְהוָה הֲלֹא אוֹתָם לְמַעַן בֹּשֶׁת
פְּנֵיהֶם׃ לָכֵן כֹּה אָמַר אֲדֹנָי
יְהוִה הִנֵּה אַפִּי וַחֲמָתִי נִתָּכֶת אֶל הַמָּקוֹם הַזֶּה
עַל הָאָדָם וְעַל הַבְּהֵמָה וְעַל עֵץ הַשָּׂדֶה וְעַל
פְּרִי הָאֲדָמָה וּבָעֲרָה וְלֹא תִכְבֶּה׃
כֹּה אָמַר יְהוָה צְבָאוֹת אֱלֹהֵי יִשְׂרָאֵל
עֹלוֹתֵיכֶם סְפוּ עַל זִבְחֵיכֶם וְאִכְלוּ בָּשָׂר׃ כִּי
לֹא דִבַּרְתִּי אֶת אֲבוֹתֵיכֶם וְלֹא צִוִּיתִים בְּיוֹם ה
הוֹצִיאִי אוֹתָם מֵאֶרֶץ מִצְרַיִם עַל דִּבְרֵי עוֹלָה
וָזָבַח׃ כִּי אִם הַדָּבָר הַזֶּה צִוִּיתִי אוֹתָם לֵאמֹר
שִׁמְעוּ בְקוֹלִי וְהָיִיתִי לָכֶם לֵאלֹהִים וְאַתֶּם תִּהְיוּ
לִי לְעָם וְהָלַכְתֶּם בְּכָל הַדֶּרֶךְ אֲשֶׁר אֲצַוֶּה אֶת
אֶתְכֶם לְמַעַן יִיטַב לָכֶם׃ וְלֹא שָׁמְעוּ וְלֹא הִטּוּ
אֶת אָזְנָם וַיֵּלְכוּ בְּמֹעֲצוֹת בִּשְׁרִירוּת לִבָּם הָרָ
הָרָע וַיִּהְיוּ לְאָחוֹר וְלֹא לְפָנִים׃ לְמִן הַיּוֹם אֲשֶׁר
יָצְאוּ אֲבוֹתֵיכֶם מֵאֶרֶץ מִצְרַיִם עַד הַיּוֹם הַזֶּה
וָאֶשְׁלַח אֲלֵיכֶם אֶת כָּל עַבְדַּי הַנְּבִיאִים יוֹם ה
הַשְׁכֵּם וְשָׁלוֹחַ׃ וְלֹא שָׁמְעוּ אֵלַי וְלֹא הִטּוּ אֶת

אָזְנָם וַיְקַשּׁוּ אֶת עָרְפָּם הֵרֵעוּ מֵאֲבוֹתָם׃ וְדִבַּרְתָּ
אֲלֵיהֶם אֶת כָּל הַדְּבָרִים הָאֵלֶּה וְלֹא יִשְׁמְעוּ
אֵלֶיךָ וְקָרָאתָ אֲלֵיהֶם וְלֹא יַעֲנוּכָה׃ וְאָמַרְתָּ א
אֲלֵיהֶם זֶה הַגּוֹי אֲשֶׁר לֹא שָׁמְעוּ בְּקוֹל יְהוָה א
אֱלֹהָיו וְלֹא לָקְחוּ מוּסָר אָבְדָה הָאֱמוּנָה וְכָ
וְנִכְרְתָה מִפִּיהֶם׃ גְּזִי נִזְרֵךְ
וְהַשְׁלִיכִי וְשָׂאִי עַל שְׁפָיִים קִינָה כִּי מָאַס יְהוָה
וַיִּטֹּשׁ אֶת דּוֹר עֶבְרָתוֹ׃ כִּי עָשׂוּ בְנֵי יְהוּדָה ה
הָרַע בְּעֵינַי נְאֻם יְהוָה שָׂמוּ שִׁקּוּצֵיהֶם בַּבַּיִת א
אֲשֶׁר נִקְרָא שְׁמִי עָלָיו לְטַמְּאוֹ׃ וּבָנוּ אֶת בָּמוֹת
הַתֹּפֶת אֲשֶׁר בְּגֵי בֶן הִנֹּם לִשְׂרֹף אֶת בְּנֵיהֶם
וְאֶת בְּנוֹתֵיהֶם בָּאֵשׁ אֲשֶׁר לֹא צִוִּיתִים וְלֹא ע
עָלְתָה עַל לִבִּי׃ לָכֵן הִנֵּה יָמִים
בָּאִים נְאֻם יְהוָה וְלֹא יֵאָמֵר עוֹד הַתֹּפֶת וְגֵיא
בֶן הִנֹּם כִּי אִם גֵּיא הַהֲרֵגָה וְקָבְרוּ בְתֹפֶת בְּיָא
מֵאֵין מָקוֹם׃ וְהָיְתָה נִבְלַת הָעָם הַזֶּה לְמַאֲכָל
לְעוֹף הַשָּׁמַיִם וּלְבֶהֱמַת הָאָרֶץ וְאֵין מַחֲרִיד׃
וְהִשְׁבַּתִּי מֵעָרֵי יְהוּדָה וּמֵחוּצוֹת יְרוּשָׁלִַם קוֹל
שָׂשׂוֹן קוֹל שִׂמְחָה קוֹל חָתָן וְקוֹל כַּלָּה כִּי לְחָר
לְחָרְבָּה תִּהְיֶה הָאָרֶץ׃ בָּעֵת הַהִיא נְאֻם יְהוָ
יוֹצִיאוּ אֶת עַצְמוֹת מַלְכֵי יְהוּדָה וְאֶת עַצְמוֹת שָׂ
שָׂרָיו וְאֶת עַצְמוֹת הַכֹּהֲנִים וְאֶת עַצְמוֹת הַנְּבִי
הַנְּבִיאִים וְאֶת עַצְמוֹת יֹשְׁבֵי יְרוּשָׁלִַם מִקִּבְ
מִקִּבְרֵיהֶם׃ וְשִׁטָּחוּם לַשֶּׁמֶשׁ וְלַיָּרֵחַ וְלְכֹל צְבָא
הַשָּׁמַיִם אֲשֶׁר אֲהֵבוּם וַאֲשֶׁר עֲבָדוּם וְאַשֶׁר ד
הָלְכוּ אַחֲרֵיהֶם וַאֲשֶׁר דָּרְשׁוּם וַאֲשֶׁר הִשְׁתַּחֲוּ
לָהֶם לֹא יֵאָסְפוּ וְלֹא יִקָּבֵרוּ לְדֹמֶן עַל פְּנֵי הָא
הָאֲדָמָה יִהְיוּ׃ וְנִבְחַר מָוֶת מֵחַיִּים לְכֹל הַשְּׁא
הַשְּׁאֵרִית הַנִּשְׁאָרִים מִן הַמִּשְׁפָּחָה הָרָעָה הַ
הַזֹּאת בְּכֹל הַמְּקוֹמוֹת הַנִּשְׁאָרִים אֲשֶׁר הִדַּח
הִדַּחְתִּים שָׁם נְאֻם יְהוָה צְבָאוֹת׃

וְאָמַרְתָּ
אֲלֵיהֶם כֹּה אָמַר יְהוָה הֲיִכָּשׁ וְלֹא יָקוּמוּ אִם
יָשׁוּב וְלֹא יָשׁוּב׃ בַּדּוּעַ שׁוּבָבָה הָעָם הַזֶּה יְ
יְרוּשָׁלִַם מְשׁוּבָה נֶצַחַת הֶחֱזִיקוּ בִּתְרוּמִיָּה מֵאֲנ
לְשׁוֹב׃ הִקְשַׁבְתִּי וְאֶשְׁמָע לֹא כֵן דִּבְּרוּ אֵין א
אִישׁ נִחַם עַל רָעָתוֹ לֵאמֹר מֶה עָשִׂיתִי כָּזֹה שׁ
שָׁב כֻּלּוֹ כְּסוּס שׁוֹטֵף בַּמִּלְחָמָה׃ גַּם־
חֲסִידָה בַּשָּׁמַיִם יָדְעָה מוֹעֲדֶיהָ וְתוֹר וְסִיס וְע
וְעָגוּר שָׁמְרוּ אֶת עֵת בֹּאָנָה וְעַמִּי לֹא יָדְעוּ אֶת
מִשְׁפַּט יְהוָה׃ אֵיכָה תֹּאמְרוּ חֲכָמִים אֲנָחְנוּ ו
וְתוֹרַת יְהוָה אִתָּנוּ אָכֵן הִנֵּה לַשֶּׁקֶר עָשָׂה עֵט
שֶׁקֶר סוֹפְרִים׃ הוֹבִישׁוּ חֲכָמִים חַתּוּ וַיִּלָּכֵדוּ הִנ
הִנֵּה בִּדְבַר יְהוָה מָאָסוּ וְחָכְמַת מָה לָהֶם׃ לָכ
לָכֵן אֶתֵּן אֶת נְשֵׁיהֶם לַאֲחֵרִים שְׂדוֹתֵיהֶם לִי
לְיוֹרְשִׁים כִּי מִקָּטֹן וְעַד גָּדוֹל כֻּלּוֹ בֹּצֵעַ בָּצַע
וּמִנָּבִיא וְעַד כֹּהֵן כֻּלּוֹ עֹשֶׂה שָׁקֶר׃ וַיִּרְפְּאוּ א
אֶת שֶׁבֶר בַּת עַמִּי עַל נְקֵלָה לֵאמֹר שָׁלוֹם שָׁל
שָׁלוֹם וְאֵין שָׁלוֹם׃ הוֹבִישׁוּ כִּי תוֹעֵבָה עָשׂוּ ג
גַּם בֹּשׁ לֹא יֵבֹשׁוּ וְהַכְלֵם לֹא יָדָעוּ לָכֵן יִפְלוּ
בַּנֹּפְלִים בְּעֵת פְּקֻדָּתָם יִכָּשְׁלוּ אָמַר יְהוָה׃
אָסֹף
אַסִּיפֵם נְאֻם יְהוָה אֵין עֲנָבִים בַּגֶּפֶן וְאֵין תְּא
תְּאֵנִים בַּתְּאֵנָה וְהֶעָלֶה נָבֵל וָאֶתֵּן לָהֶם יַעֲ
יַעַבְרוּם׃ עַל מָה אֲנַחְנוּ יוֹשְׁבִים הֵאָסְפוּ וְנָ
וְנָבֹא אֶל עָרֵי הַמִּבְצָר וְנִדֳּמָה שָׁם כִּי יְהוָה א
אֱלֹהֵינוּ הִדְּמָנוּ וַיַּשְׁקֵנוּ מֵי רֹאשׁ כִּי חָטָאנוּ ל
לַיהוָה׃ קִוֵּה לְשָׁלוֹם וְאֵין טוֹב לְעֵת מַרְפֵּא וְה
וְהִנֵּה בְעָתָה׃ מִדָּן נִשְׁמַע נַחֲרַת סוּסָיו בְּקוֹל

מִצְהֲלוֹת אַבִּירָיו רָעָשָׁה כָּל הָאָרֶץ

וְיֵבְאוּ וְיֹאכְלוּ אֶרֶץ וְכָל־מְלֹאָהּ עִיר וְיֹשְׁבֵי בָהּ׃ כִּי
הִנֵּנִי מַשְׁחִית בָּכֶם מַחֲשֵׁכִים צִפְעֹנִים אֲשֶׁר אֵין לָהֶם לָחַשׁ וְנָשְׁכוּ אֶתְכֶם נְאֻם־יְהוָה׃
מַבְלִיגִיתִי עָלַי־יָגוֹן עָלַי רָבִּי דַוַּיִּי נָקֹל שׁוֹעַת
בַּת עַמִּי מֵאֶרֶץ מֶרְחָקִים יְהוָה אֵין בְּצִיּוֹן
אִם־מַלְכָּהּ אֵין בָּהּ מַדּוּעַ הִכְעִסוּנִי בְּפִסְלֵיהֶם
כַּהֲבֵלֵי נֵכָר׃ עָבַר קָצִיר כָּלָה קָיִץ וַאֲנַחְנוּ לֹא
נוֹשָׁעְנוּ׃ עַל־שֶׁבֶר בַּת־עַמִּי הָשְׁבַּרְתִּי קָדַרְתִּי
שַׁמָּה הַחֲזִקָתְנִי יְהֹנָתָן אֵין בְּגִלְעָד אִם־רֹפֵא אֵין
כִּי מַדּוּעַ לֹא עָלְתָה אֲרוּכַת בַּת־עַמִּי׃
מִי יִתֵּן רֹאשִׁי מַיִם וְעֵינִי מְקוֹר דִּמְעָה
וְאֶבְכֶּה יוֹמָם וָלַיְלָה אֶת־חַלְלֵי בַּת־עַמִּי׃ מִי יִתְּנֵנִי
בְּמִדְבָּר מְלוֹן אֹרְחִים וְאֶעֶזְבָה אֶת־עַמִּי וְאֵלְכָה
מֵאִתָּם כִּי כֻלָּם מְנָאֲפִים עֲצֶרֶת בֹּגְדִים יְדִרְכוּ
אֶת־לְשׁוֹנָם קַשְׁתָּם שֶׁקֶר וְלֹא לֶאֱמוּנָה גָּבְרוּ׃
בָּאָרֶץ כִּי מֵרָעָה אֶל־רָעָה יָצָאוּ וְאֹתִי לֹא־יָדָעוּ
נְאֻם־יְהוָה׃ אִישׁ מֵרֵעֵהוּ הִשָּׁמֵרוּ וְעַל־כָּל־אָח
אַל־תִּבְטָחוּ כִּי כָל־אָח עָקֹב יַעְקֹב וְכָל־רֵעַ רָכִיל
יְהַלֵּךְ׃ וְאִישׁ בְּרֵעֵהוּ יְהָתֵלּוּ וֶאֱמֶת לֹא יְדַבֵּרוּ
לִמְּדוּ לְשׁוֹנָם דַּבֶּר־שֶׁקֶר הַעֲוֵה נִלְאוּ׃
שִׁבְתְּךָ בְּתוֹךְ מִרְמָה בְּמִרְמָה מֵאֲנוּ דַעַת אֹתִי
נְאֻם־יְהוָה׃ לָכֵן כֹּה אָמַר יְהוָה
צְבָאוֹת הִנְנִי צָרְפָם וּבְחַנְתִּים כִּי־אֵיךְ אֶעֱשֶׂה
מִפְּנֵי בַּת־עַמִּי׃ חֵץ שָׁחוּט לְשׁוֹנָם מִרְמָה דִּבֶּר ב
בְּפִיו שָׁלוֹם אֶת־רֵעֵהוּ יְדַבֵּרוּ וּבְקִרְבּוֹ יָשִׂים א
אָרְבּוֹ׃ הֲעַל־אֵלֶּה לֹא אֶפְקֹד בָּם נְאֻם יְהוָה
וְאִם בְּגוֹי אֲשֶׁר כָּזֶה לֹא תִתְנַקֵּם נַפְשִׁי׃
עַל־הֶהָרִים אֶשָּׂא בְכִי וְנֹהִי וְעַל נְאוֹת
מִדְבָּר קִינָה כִּי נִצְּתוּ מִבְּלִי אִישׁ עֹבֵר וְלֹא שָׁ
שָׁמְעוּ קוֹל מִקְנֵה מֵעוֹף הַשָּׁמַיִם וְעַד בְּהֵמָה

נָדְדוּ הָלָכוּ׃ וְנָתַתִּי אֶת־יְרוּשָׁלַ͏ִם תַּלִּים מְעוֹן ת
תַּנִּים וְאֶת־עָרֵי יְהוּדָה אֶתֵּן שְׁמָמָה מֵאֵין יוֹשֵׁבְ׃
מִי הָאִישׁ הֶחָכָם וְיָבֵן אֵת וַאֲשֶׁר דִּבֶּר פִּי
יְהוָה אֵלָיו וְיַגֶּדָהּ עַל־מָה אָבְדָה הָאָרֶץ נִצְּתָה
כַּמִּדְבָּר מִבְּלִי עֹבֵר׃ וַיֹּאמֶר יְהוָה
עַל־עָזְבָם אֶת־תּוֹרָתִי אֲשֶׁר נָתַתִּי לִפְנֵיהֶם וְלֹא
שָׁמְעוּ בְקוֹלִי וְלֹא הָלְכוּ בָהּ׃ וַיֵּלְכוּ אַחֲרֵי שְׁרִרוּת
לִבָּם וְאַחֲרֵי הַבְּעָלִים אֲשֶׁר לִמְּדוּם א
אֲבוֹתָם׃ לָכֵן כֹּה אָמַר יְהוָה
צְבָאוֹת אֱלֹהֵי יִשְׂרָאֵל הִנְנִי מַאֲכִלְם אֶת־הָעָם
הַזֶּה לַעֲנָה וְהִשְׁקִיתִים מֵי רֹאשׁ׃ וַהֲפִיצוֹתִים בַּ
בַּגּוֹיִם אֲשֶׁר לֹא יָדְעוּ הֵמָּה וַאֲבוֹתָם וְשִׁלַּחְתִּי א
אַחֲרֵיהֶם אֶת־הַחֶרֶב עַד כַּלּוֹתִי אוֹתָם׃
כֹּה אָמַר יְהוָה צְבָאוֹת הִתְבּוֹנְנוּ וְקִרְאוּ
לַמְקוֹנְנוֹת וּתְבוֹאֶנָה וְאֶל־הַחֲכָמוֹת שִׁלְחוּ וְתָב
וְתָבוֹאֶנָה׃ וְתִמְהַרְנָה וְתִשֶּׂנָה עָלֵינוּ נֶהִי וְתֵר
וְתֵרַדְנָה עֵינֵינוּ דִּמְעָה וְעַפְעַפֵּינוּ יִזְלוּ מָיִם׃ כִּי
קוֹל נְהִי נִשְׁמַע מִצִּיּוֹן אֵיךְ שֻׁדַּדְנוּ בֹשְׁנוּ מְאֹד
כִּי־עָזַבְנוּ אָרֶץ כִּי הִשְׁלִיכוּ מִשְׁכְּנֹתֵינוּ׃
כִּי שִׁמְעָנָה
נָשִׁים דְּבַר יְהוָה וְתִקַּח אָזְנְכֶם דְּבַר־פִּיו וְלַ
וְלַמֵּדְנָה בְנוֹתֵיכֶם נְהִי וְאִשָּׁה רְעוּתָהּ קִינָה׃ כִּי
עָלָה מָוֶת בְּחַלּוֹנֵינוּ בָּא בְאַרְמְנוֹתֵינוּ לְהַכְרִית ע
עוֹלֵל מִחוּץ בַּחוּרִים מֵרְחֹבוֹת׃ דַּבֵּר כֹּה נְאֻם
יְהוָה וְתִפְלַת נִבְלַת הָאָדָם כַּדְּמָן עַל־פְּנֵי הַשָּׂד
הָאָדְמָה וְכֶעָמִיר מֵאַחֲרֵי הַקֹּצֵר וְאֵין מְאַסֵּף׃
כֹּה
אָמַר יְהוָה אַל־יִתְהַלֵּל חָכָם בְּחָכְמָתוֹ וְאַל־יִתְ
יִתְהַלֵּל הַגִּבּוֹר בִּגְבוּרָתוֹ אַל־יִתְהַלֵּל עָשִׁיר בְּ
בְּזֹאת יִתְהַלֵּל הַמִּתְהַלֵּל הַשְׂכֵּל

וְיָדֹעַ אֹתִי כִּי־אֲנִי יְהוָה עֹשֶׂה חֶסֶד מִשְׁפָּט וּצ
וּצְדָקָה בָּאָרֶץ כִּי־בְאֵלֶּה חָפָצְתִּי נְאֻם־יְהוָה׃
הִנֵּה יָמִים בָּאִים
נְאֻם־יְהוָה וּפָקַדְתִּי עַל־כָּל־מוּל בְּעָרְלָה׃ עַל־
מִצְרַיִם וְעַל־יְהוּדָה וְעַל־אֱדוֹם וְעַל־בְּנֵי עַמּוֹן
וְעַל־מוֹאָב וְעַל כָּל־קְצוּצֵי פֵּאָה הַיֹּשְׁבִים בַּמִּ
בַּמִּדְבָּר כִּי כָל־הַגּוֹיִם עֲרֵלִים וְכָל־בֵּית יִשְׂרָאֵל
עֲרֵלֵי לֵב׃ שִׁמְעוּ אֶת־הַדָּבָר אֲשֶׁר דִּבֶּר יְהוָה
עֲלֵיכֶם בֵּית יִשְׂרָאֵל׃ כֹּה־אָמַר יְהוָה אֶל־דֶּרֶךְ
הַגּוֹיִם אַל תִּלָּמָדוּ וּמֵאוֹתוֹת הַשָּׁמַיִם אַל תֵּחַתּוּ
כִּי יֵחַתּוּ הַגּוֹיִם מֵהֵמָּה׃ כִּי חֻקּוֹת הָעַמִּים הֶבֶל
הוּא כִּי־עֵץ מִיַּעַר כָּרָתוּ מַעֲשֵׂה יְדֵי חָרָשׁ בְּמַע
בְּמַעֲצָד׃ בְּכֶסֶף וּבְזָהָב יְפָאֻהוּ בְּמַסְמְרוֹת וּבְמ
וּבְמַקָּבוֹת יְחַזְּקוּם וְלֹא יָפִיק׃ מְתֻמָּר מִקְשֶׁה ה
הֵמָּה וְלֹא יְדַבֵּרוּ נָשׂוֹא יִנָּשׂוֹא כִּי לֹא יִצְעָדוּ
אַל־תִּירְאוּ מֵהֶם כִּי לֹא יָרֵעוּ וְגַם הֵיטִיב אֵין א
אִתָּם׃ מִאֵין
כָּמוֹךָ יְהוָה גָּדוֹל אַתָּה וְגָדוֹל שִׁמְךָ בִּגְבוּרָה׃
מִי לֹא יִרָאֲךָ מֶלֶךְ הַגּוֹיִם כִּי לְךָ יֶאְתֶּה כִּי בְכָל־
חַכְמֵי הַגּוֹיִם וּבְכָל־מַלְכֻתָם מֵאֵין כָּמוֹךָ׃ וּב
וּבְאַחַת יִבְעֲרוּ וְיִכָּסְלוּ מוּסַר הֲבָלִים עֵץ הוּא׃
כֶּסֶף מְרֻקָּע מִתַּרְשִׁישׁ יוּבָא וְזָהָב מֵאוּפָז מִע
מַעֲשֵׂה חָרָשׁ וְיְדֵי צוֹרֵף תְּכֵלֶת וְאַרְגָּמָן לְבוּ
לְבוּשָׁם מַעֲשֵׂה חֲכָמִים כֻּלָּם׃ וַיהוָה אֱלֹהִים א
אֱמֶת הוּא אֱלֹהִים חַיִּים וּמֶלֶךְ עוֹלָם מִקְצְפּוֹ
תִּרְעַשׁ הָאָרֶץ וְלֹא יָכִלּוּ גּוֹיִם זַעְמוֹ׃ כֹּה תֹּ
תֹּאמְרוּן לָהֶם אֱלֹהִים אֲשֶׁר שָׁמַיִם וְאֶרֶץ לֹא ע
יֹעֲדוּ יֹאבְדוּ מֵאֶרֶץ וּמִן־תַּחַת שָׁמַיִם אֵלֶּה׃
עֹשֵׂה אֶרֶץ בְּכֹחוֹ
מֵכִין תֵּבֵל בְּחָכְמָתוֹ וּבִתְבוּנָתוֹ נָטָה שָׁמָיִם׃ ל

לְקוֹל תִּתּוֹ הָמוֹן מַיִם בַּשָּׁמַיִם וַיַּעֲלֶה נְשִׂיאִים מִ
מִקְצֵה הָאָרֶץ בְּרָקִים לַמָּטָר עָשָׂה וַיּוֹצֵא רוּחַ
מֵאוֹצְרוֹתָיו׃ נִבְעַר כָּל־אָדָם מִדַּעַת הֹבִישׁ כָּל
צוֹרֵף מִפֶּסֶל כִּי שֶׁקֶר נִסְּכוֹ וְלֹא רוּחַ בָּם׃ הֶבֶל
הֵמָּה מַעֲשֵׂה תַּעְתֻּעִים בְּעֵת פְּקֻדָּתָם יֹאבֵדוּ׃
לֹא כְאֵלֶּה חֵלֶק יַעֲקֹב כִּי־יוֹצֵר הַכֹּל הוּא וְיִש
וְיִשְׂרָאֵל שֵׁבֶט נַחֲלָתוֹ יְהוָה צְבָאוֹת שְׁמוֹ׃
אִסְפִּי מֵאֶרֶץ כִּנְעָתֵךְ יֹשֶׁבֶת
בַּמָּצוֹר׃ כִּי כֹה אָמַר יְהוָה הִנְנִי קוֹלֵעַ אֶת־יֹ
יֹשְׁבֵי הָאָרֶץ בַּפָּעַם הַזֹּאת וְהַצַּרְתִּי לָהֶם לְמַעַן
יִמְצָאוּ׃ אוֹי לִי עַל־שִׁבְרִי נַחְלָה מַכָּתִי וְאָנִי אָ
אָמַרְתִּי אַךְ זֶה חֳלִי וְאֶסְבְּלֶנּוּ׃ אָהֳלִי שֻׁדַּד וְכָל־
מֵיתָרַי נִתָּקוּ בָּנַי יְצָאוּנִי וְאֵינָם אֵין נוֹטֶה עוֹד
אָהֳלִי וּמְקִים יְרִיעֹתָי׃ כִּי נִבְעֲרוּ הָרֹעִים וְאֶת־
יְהוָה לֹא דָרָשׁוּ עַל־כֵּן לֹא הִשְׂכִּילוּ וְכָל־מַרְעִ
מַרְעִיתָם נָפוֹצָה׃ קוֹל שְׁמוּעָה
הִנֵּה בָאָה וְרַעַשׁ גָּדוֹל מֵאֶרֶץ צָפוֹן לָשׂוּם אֶת
עָרֵי יְהוּדָה שְׁמָמָה מְעוֹן תַּנִּים׃ יָדַעְתִּי יְהוָה כִּי
לֹא לָאָדָם דַּרְכּוֹ וְלֹא לְאִישׁ הוֹלֵךְ וְהָכֵין אֶת
צַעֲדוֹ׃ יַסְּרֵנִי יְהוָה אַךְ בְּמִשְׁפָּט אַל בְּאַפְּךָ פֶּן
תַּמְעִיטֵנִי׃ שְׁפֹךְ חֲמָתְךָ עַל־הַגּוֹיִם אֲשֶׁר לֹא יְ
יְדָעוּךָ וְעַל מִשְׁפָּחוֹת אֲשֶׁר בִּשְׁמְךָ לֹא קָרָאוּ כִּ
כִּי אָכְלוּ אֶת־יַעֲקֹב וַאֲכָלֻהוּ וְכִלְּוּהוּ וְאֶת־נָוֵהוּ
הֵשַׁמּוּ׃
הַדָּבָר אֲשֶׁר הָיָה אֶל־יִרְמְיָהוּ מֵאֵת יְהוָה
לֵאמֹר׃ שִׁמְעוּ אֶת־דִּבְרֵי הַבְּרִית הַזֹּאת וְדִ
וְדִבַּרְתֶּם אֶל־אִישׁ יְהוּדָה וְעַל־יֹשְׁבֵי יְרוּשָׁלָ͏ִם׃
וְאָמַרְתָּ אֲלֵהֶם כֹּה אָמַר יְהוָה אֱלֹהֵי יִשְׂרָאֵל
אָרוּר הָאִישׁ אֲשֶׁר לֹא יִשְׁמַע אֶל־דִּבְרֵי הַבְּרִית
הַזֹּאת׃ אֲשֶׁר צִוִּיתִי אֶת־אֲבוֹתֵיכֶם בְּיוֹם הוֹצִיאִי

אתם מארץ מצרים מכור הברזל לאמר שמ
שמעו בקולי ועשיתם אתם ככל אשר אצוה
אתכם והייתם לי לעם ואנכי אהיה לכם לאל
לאלהים: למען הקים את השבועה אשר נש
נשבעתי לאבותיכם לתת להם ארץ זבת חלב
ודבש כיום הזה ואענ ואמר אמן יהוה:
ויאמר יהוה אלי
קרא את כל הדברים האלה בערי יהודה וב
וב חוצות ירושלם לאמר שמעו את דברי הב
הברית הזאת ועשיתם אתם: כי העד העדתי
באבותיכם ביום העלותי אתם מארץ מצרים
ועד היום הזה השכם והעד לאמר שמעו ב
בקולי: ולא שמעו ולא הטו את אזנם וילכו א
איש בשרירות לבם הרע ואביא עליהם את
כל דברי הברית הזאת אשר צויתי לעשות ול
ולא עשו: ויאמר יהוה
אלי נמצא קשר באיש יהודה וביושבי ירוש
ירושלם: שבו על עונת אבתם הראשונים א
אשר מאנו לשמע את דברי והמה הלכו אח
אחרי אלהים אחרים לעבדם הפרו בית ישר
ישראל ובית יהודה את בריתי אשר כרתי א
את אבתם: לכן כה אמר יהוה הנני מביא ע
עליהם רעה אשר לא יוכלו לצאת ממנה וזע
וזעקו אלי ולא אשמע אליהם: והלכו ערי יהו
יהודה וישבי ירושלם וזעקו אל האלהים אש
אשר הם מקטרים להם והושע לא יושיעו ל
להם בעת רעתם: כי מספר ערך היו אלהיך
יהודה ומספר חצות ירושלם שמתם מזבחות
לבשת מזבחות לקטר לבעל: ואתה אל תת
תתפלל בעד העם הזה ואל תשא בעדם רנה

ותפלה כי איننו שמע בעת קראם אלי בעד
רעתם:
מה לידידי בביתי עשותה המזמתה הרבים
ובשר קדש יעברו מעליך כי רעתכי אז תעל
תעלזי: זית רענן יפה פרי תאר קרא יהוה ש
שמך לקול המולה גדולה הצית אש עליה ור
ורעו דליותיו: ויהוה צבאות הנטע אתך דבר
עליך רעה בגלל רעת בית ישראל ובית יהו
יהודה אשר עשו להם להכעיסני לקטר לבע
לבעל: ויהוה הודיעני וארעה אז הראיתני מ
מעלליהם: ואני ככבש אלוף יובל לטבוח ול
ולא ידעתי כי עלי חשבו מחשבות נשחיתה
עץ בלחמו ונכרתנו מארץ חיים ושמו לא יז
יזכר עוד: ויהוה צבאות שופט צדק בוחן כ
כליות ולב אראה נקמתך מהם כי אליך גליתי
את ריבי: לכן כה
אמר יהוה על אנשי ענתות המבקשים את נפ
נפשך לאמר לא תנבא בשם יהוה ולא תמות
בידינו: לכן כה אמר יהוה
צבאות הנני פקד עליהם הבחורים ימותו ב
בחרב בניהם ובנתיהם ימותו ברעב: ושארית
לא תהיה להם כי אביא רעה אל אנשי ענתות
שנת פקדתם: צדיק אתה יהוה
כי אריב אליך אך משפטים אדבר אתך מדו
מדוע דרך רשעים צלחה שלו כל בגדי בגד:
נטעתם גם שרשו ילכו גם עשו פרי קרוב א
אתה בפיהם ורחוק מכליותיהם: ואתה יהוה
ידעתני תראני ובחנת לבי אתך התיקם כצאן
לטבחה והקדישם ליום הריגה:
עד מתי תאבל הארץ ועשב כל השדה יבש

מרעת ישבי בה ספתה בהמות ועוף כי אמרו
לא יראה את אחריתנו: כי את רגלים רצתה
ויאלאוך ואיך תתחרה את הסוסים ובארץ של
שלום אתה בטח ואיך תעשה בגאון הירדן:
כי גם אחיך ובית אבך גם המה בגדו בך ג
גם המה קראו אחריך מלא אל תאמן בם כי
ידברו אליך טובות:
עזבתי את ביתי נטשתי את נחלתי נתתי
את ידידות נפשי בכף איביה: היתה לי נחלתי
כאריה ביער נתנה עלי בקולה על כן שנא
שנאתיה: העיט צבוע נחלתי לי העיט סביב
עליה לכו אספו כל חית השדה התיו לאכלה:
רעים רבים שחתו כרמי בססו את חלקתי נתנ
נתנו את חלקת חמדתי למדבר שממה: שמה
לשממה אבלה עלי שממה נשמה כל הארץ
כי אין איש שם על לב: על כל שפים במדבר
באו שודדים כי חרב ליהוה אכלה מקצה אר
ארץ ועד קצה הארץ אין שלום לכל בשר:
זרעו חטים וקצים קצרו נחלו ולא יועילו בשו
מתבואתיכם מחרון אף יהוה:
כה אמר יהוה על כל שכני
הרעים הנגעים בנחלה אשר הנחלתי את ע
עמי את ישראל הנני נתשם מעל אדמתם וא
ואת בית יהודה אתוש מתוכם: והיה אחרי נ
נתשי אתם אשוב ורחמתים והשבתים איש ל
לנחלתו ואיש לארצו: והיה אם למד ילמדו
את דרכי עמי להשבע בשמי חי יהוה כאשר
למדו את עמי להשבע בבעל ונבנו בתוך עמי:
ואם לא ישמעו ונתשתי את הגוי ההוא נתוש
ואבד נאם יהוה:

כה אמר יהוה אלי הלך וקנית לך
אזור פשתים ושמתו על מתניך ובמים לא ת
תביאהו: ואקנה את האזור כדבר יהוה ואש
ואשים על מתני: ויהי דבר
יהוה אלי שנית לאמר: קח את האזור אשר
קנית אשר על מתניך וקום לך פרתה וטמנהו
שם בנקיק הכלע: ואלך ואטמנהו בפרת כ
כאשר צוה יהוה אתי:
ויהי מקץ ימים רבים ויאמר יהוה
אלי קום לך פרתה וקח משם את האזור אשר
צויתיך לטמנו שם: ואלך פרתה ואחפר ואקח
את האזור מן המקום אשר טמנתיו שמה וה
והנה נשחת האזור לא יצלח לכל:
ויהי דבר יהוה אלי לאמר: כה אמר
יהוה ככה אשחית את גאון יהודה ואת גאון
ירושלם הרב: העם הזה הרע המאנים לש
לשמע את דברי ההלכים בשרירות לבם ול
וילכו אחרי אלהים אחרים לעבדם ולהשתח
ולהשתחות להם ויהי כאזור הזה אשר לא י
יצלח לכל: כי כאשר ידבק האזור אל מתני
איש כן הדבקתי אלי את כל בית ישראל ואת
כל בית יהודה נאם יהוה להיות לי לעם ולשם
ולתהלה ולתפארת ולא שמעו: ואמרת אלהם
את הדבר הזה כה אמר יהוה אלהי ישראל
כל נבל ימלא יין ואמרו אליך הידוע לא נדע
כי כל נבל ימלא יין: ואמרת אליהם כה אמר
יהוה הנני ממלא את כל ישבי הארץ האת
ואת המלכים הישבים לדוד על כסאו ואת ה
הכהנים ואת הנביאים ואת כל ישבי ירושלם
שכרון: ונפצתים איש אל אחיו האבות וה

והבנים יחדיו נאם יהוד לא אחמל ולא אחוס
ולא ארחם מהשחיתם : שמעו
והאזינו אל תגבהו כי יהוד דבר : תנו ליהוד
אלהיכם כבוד בטרם יחשיך ובטרם יתנגפו
רגליכם על הרי נשף וקויתם לאור ושמה לצ
לצלמות ושית לערפל : ואם לא תשמעוה בם
במסתרים תבכה נפשי מפני גוה ודמע תדמע
ותרד עיני דמעה כי נשבה עדר יהוד :
אמר למלך ולגבירה השפילו שבו
כי ירד מראשתיכם עטרת תפארתכם : ערי
הנגב סגרו ואין פותח הגלת יהודה כלה הגל
הגלת שלומים : שאו עיניכם וראו הבאים מ
מצפון איה העדר נתן לך צאן תפארתך : מה
תאמרי כי יפקד עליך ואת למדת אתם עליך
אלופים לראש הלא חבלים יאחזוך כמו א
אשת לדה : וכי תאמרי בלבבך מדוע קראוני
אלה ברוב עונך נגלו שוליך נחמסו עקביך :
היהפך כושי עורו ונמר חברבורתיו גם אתם
תוכלו להטיב למודי הרע : ואפיצם כקש ע
עובר לרוח מדבר : זה גורלך מנת מדיך מא
מאתי נאם יהוד אשר שכחת אתי ותבטחי ב
בשקר : וגם אני חשפתי
שוליך על פניך ונראה קלונך : ניאופיך ומצ
ומצהלתיך זמת זנותיך על גבעות בשדה ר
ראיתי שקוציך אוי לך ירושלם לא תטהרי א
אחרי מתי עוד : אשר היה דבר
יהוד אל ירמיהו על דברי הבצרות : אבלה
יהודה ושעריה אמללו קדרו לארץ וצוחת י
ירושלם עלתה : ואדיריהם שלחו צעיריהם
למים בא על גבים ולא מצאו מים שבו כל

כליהם ריקם בשו והכלמו וחפו ראשם : בע
בעבור האדמה חתה כי לא היה גשם בארץ
בשו אכרים וחפו ראשם : כי גם אילת בשדה
ילדה ועזוב כי לא היה דשא : ופראים עמדו
על שפיים שאפו רוח כתנים כלו עיניהם כי
אין עשב אם עונינו ענו בנו יהוד עשה למען
שמך כי רבו משובתינו לך חטאנו : מקוה י
ישראל מושיעו בעת צרה למה תהיה כגר ב
בארץ וכאורח נטה ללון : למה תהיה כאיש נ
נדהם כגבור לא יוכל להושיע ואתה בקר
בקרבנו יהוד ושמך עלינו נקרא אל תניחנו :
כה אמר יהוד לעם הזה כן אהבו לנוע רג
רגליהם לא חשכו ויהוד לא רצם עתה יזכור
עונם ויפקד חטאתם : ויאמר יהוד אלי אל ת
תתפלל בעד העם הזה לטובה : כי יצומו אינ
אינני שמע אל רנתם וכי יעלו עלה ומנחה א
אינני רצם כי בחרב וברעב ובדבר אנכי מב
מכלה אתם : ואמר אהה אדני יהוד הנה הנ
הנביאים אמרים להם לא תיראו חרב ורעב
לא יהיה לכם כי שלום אמת אתן לכם במקום
הזה : ויאמר יהוד אלי שקר
הנביאים נבאים בשמי לא שלחתים ולא צו
צויתים ולא דברתי אלהם חזון שקר וקסם ז
ואליל ותרמית לבם המה מתנבאים לכם : לכן
כה אמר יהוד על הנביאים הנבאים בשמי ו
ואני לא שלחתים והמה אמרים חרב ורעב
לא יהיה בארץ הזאת בחרב וברעב יתמו הנ
הנביאים ההמה : והעם אשר המה נבאים ל
להם יהיו משלכים בחצות ירושלם מפני ה
הרעב והחרב ואין מקבר להמה המה נשיהם

בניהם ובנותיהם ושפכתי עליהם את רעתם :
ואמרת אליהם את הדבר הזה תרדנה עיני ד
דמעה לילה ויומם ואל תרמנה כי שבר גדול
נשברה בתולת בת עמי מכה נחלה מאד : אם
יצאתי השדה והנה חללי חרב ואם באתי הע
העיר והנה תחלואי רעב כי גם נביא גם כהן
סחרו אל ארץ לא ידעו : המאס מאסת את
יהודה אם בציון געלה נפשך מדוע הכיתנו ו
ואין לנו מרפא קוה לשלום ואין טוב לעת מר
מרפא והנה בעתה : ידענו יהוד רשענו עון
אבתינו כי חטאנו לך : אל תנאץ למען שמך
ואל תנבל כסא כבודך זכור אל תפר בריתך
אתנו : היש בהבלי הגוים
מגשימים ואם השמים יתנו רביבים הלא א
אתה הוא יהוד אלהינו ונקוה לך כי אתה ע
עשית את כל אלה : ויאמר
יהוד אלי אם יעמד משה ושמואל לפני אין
נפשי על העם הזה שלח מעל פני ויצאו : וה
והיה כי יאמרו אליך אנה נצא ואמרת אל
אלהם כה אמר יהוד אשר למות למות ואשר
לחרב לחרב ואשר לרעב לרעב ואשר לשבי
לשבי : ופקדתי עליהם ארבע משפחות נאם
יהוד את החרב להרג ואת הכלבים לסחוב ו
ואת עוף השמים ואת בהמת הארץ לאכל ול
ולהשחיתו ונתתים לזעוה לכל ממלכות הארץ
בגלל מנשה בן יחזקיהו מלך יהודה על אש
אשר עשה בירושלם : כי מי יחמל עליך יר
ירושלם ומי ינוד לך ומי יסור לשאל לשלום ל
לך : את נטשת אתי נאם יהוד אחור תלכי וא

ואט את ידי עליך ואשחיתך נלאתי הנחם : ו
ואזרם במזרה בשערי הארץ שכלתי אבדתי
את עמי מדרכיהם לא שבו : עצמו לי אלמנתו
מחול ימים הבאתי להם על אם בחור שדד
בצהרים הפלתי עליה פתאם עיר ובהלות : א
אמללה ילדת השבעה נפחה נפשה באה ש
שמשה בעד יומם בושה וחפרה ושאריתם ל
לחרב אתן לפני אויביהם נאם יהוד :
אוי לי אמי כי ילדתני איש ריב
ואיש מדון לכל הארץ לא נשיתי ולא נשו בי
כלה מקללוני : אמר יהוד אם לא שריתיך לט
לטוב אם לא הפגעתי בך בעת רעה ובעת
צרה את האויב : הירוע ברזל ברזל מצפון ו
ונחשת : חילך ואצרתיך לבז אתי לא במחיר
ובכל חטאתיך ובכל גבוליך : והעבר תי את
אויביך בארץ אשר לא ידעת כי אש קדחה
באפי עליכם תיקד : אתה
ידעת יהוד זכרני ופקדני והנקם לי מרדפי א
אל לארך אפך תקחני דע שאתי עליך חרפה :
נמצאו דבריך ואכלם ויהי דברך לי לששון ול
ולשמחת לבבי כי נקרא שמך עלי יהוד אלהי
צבאות : לא ישבתי בסוד משחקים ואעלוז
מפני ידך בדד ישבתי כי זעם מלאתני : למה
היה כאיבי נצח ומכתי אנושה מאנה הרפא
היו תהיה לי כמו אכזב מים לא נאמנו :
לכן כה אמר יהוד אם תשוב
ואשיבך לפני תעמד ואם תוציא יקר מזולל
כפי תהיה ישובו המה אליך ואתה לא תשוב
אליהם : ונתתיך לעם הזה

לְחוֹמַת נְחֹשֶׁת לְעַמּוּד הַזֶּה וְלַחֹמֶת אֶרֶץ וְלֹא יוּכְלוּ
לָךְ כִּי אִתְּךָ אֲנִי לְהוֹשִׁיעֶךָ וְלַחֲלֹצֶיךָ נְאֻם יְהוָה
יְהוָה : וְהִצַּלְתִּיךָ מִיַּד רָעִים וּפְדִיתִיךָ מִכַּף עָרִיצִים :
וַיְהִי דְבַר יְהוָה אֵלַי לֵאמֹר : לֹא תִקַּח לְךָ אִשָּׁה וְלֹא יִהְיוּ
לְךָ בָּנִים וּבָנוֹת בַּמָּקוֹם הַזֶּה : כִּי כֹה אָמַר יְהוָה
עַל הַבָּנִים וְעַל הַבָּנוֹת הַיִּלֹּדִים בַּמָּקוֹם הַזֶּה
וְעַל אִמֹּתָם הַיֹּלְדוֹת אֹתָם וְעַל אֲבוֹתָם הַמּוֹלִדִים
אֹתָם בָּאָרֶץ הַזֹּאת : מְמוֹתֵי תַחֲלָאִים
יָמוּתוּ לֹא יִסָּפְדוּ וְלֹא יִקָּבֵרוּ לְדֹמֶן עַל פְּנֵי הָאֲדָמָה
יִהְיוּ וּבַחֶרֶב וּבָרָעָב יִכָּלוּ וְהָיְתָה נִבְלָתָם
לְמַאֲכָל לְעוֹף הַשָּׁמַיִם וּלְבֶהֱמַת הָאָרֶץ :
כִּי כֹה אָמַר יְהוָה אַל תָּבֹא בֵּית מַרְזֵחַ
וְאַל תֵּלֵךְ לִסְפֹּד וְלֹא תָנֹד לָהֶם כִּי אֲסַפְתִּי אֶת
שְׁלוֹמִי מֵעַם הַזֶּה נְאֻם יְהוָה אֶת הַחֶסֶד
וְאֶת הָרַחֲמִים : וּמֵתוּ גְדֹלִים וּקְטַנִּים בָּאָרֶץ
הַזֹּאת לֹא יִקָּבְרוּ וְלֹא יִסְפְּדוּ לָהֶם וְלֹא יִתְגֹּדַד
וְלֹא יִקָּרַח לָהֶם : וְלֹא יִפְרְסוּ לָהֶם עַל אֵבֶל לִנְחֻמוּ
עַל מֵת וְלֹא יַשְׁקוּ אֹתָם כּוֹס תַּנְחוּמִים
עַל אָבִיו וְעַל אִמּוֹ : וּבַיִת מִשְׁתֶּה לֹא תָבֹא לָשֶׁבֶת
לָשֶׁבֶת אִתָּם לֶאֱכֹל וְלִשְׁתּוֹת :
כִּי כֹה אָמַר יְהוָה צְבָאוֹת אֱלֹהֵי יִשְׂרָאֵל
הִנְנִי מַשְׁבִּית מִן הַמָּקוֹם הַזֶּה לְעֵינֵיכֶם וּבְיֹמֵיכֶם
וּבִימֵיכֶם קוֹל שָׂשׂוֹן וְקוֹל שִׂמְחָה קוֹל חָתָן וְקוֹל
כַּלָּה : וְהָיָה כִּי תַגִּיד לָעָם הַזֶּה אֵת כָּל הַדְּבָרִים
הָאֵלֶּה וְאָמְרוּ אֵלֶיךָ עַל מֶה דִּבֶּר יְהוָה עָלֵינוּ
אֶת כָּל הָרָעָה הַגְּדוֹלָה הַזֹּאת וּמָה עֲוֹנֵנוּ וּמָה
חַטָּאתֵנוּ אֲשֶׁר חָטָאנוּ לַיהוָה אֱלֹהֵינוּ : וְאָמַרְתָּ
אֲלֵיהֶם עַל אֲשֶׁר עָזְבוּ אֲבוֹתֵיכֶם אֹתִי נְאֻם יְהוָה

וַיֵּלְכוּ אַחֲרֵי אֱלֹהִים אֲחֵרִים וַיַּעַבְדוּם וַיִּשְׁתַּחֲוּ
לָהֶם וְאֹתִי עָזָבוּ וְאֶת תּוֹרָתִי לֹא שָׁמָרוּ : וְאַתֶּם
הֲרֵעוֹתֶם לַעֲשׂוֹת מֵאֲבוֹתֵיכֶם וְהִנְּכֶם הֹלְכִים אִי
אִישׁ אַחֲרֵי שְׁרִירוּת לִבּוֹ הָרָע לְבִלְתִּי שְׁמֹעַ אֵלָי : וְהִשְׁלַכְתִּי אֶתְכֶם מֵעַל הָאָרֶץ הַזֹּאת אֶל
הָאָרֶץ אֲשֶׁר לֹא יְדַעְתֶּם אַתֶּם וַאֲבוֹתֵיכֶם וַעֲבַדְתֶּם שָׁם אֶת אֱלֹהִים אֲחֵרִים יוֹמָם וָלָיְלָה
אֲשֶׁר לֹא אֶתֵּן לָכֶם חֲנִינָה :
לָכֵן הִנֵּה יָמִים בָּאִים נְאֻם יְהוָה וְלֹא
יֵאָמֵר עוֹד חַי יְהוָה אֲשֶׁר הֶעֱלָה אֶת בְּנֵי יִשְׂרָאֵל מֵאֶרֶץ מִצְרָיִם : כִּי אִם חַי יְהוָה אֲשֶׁר
הֶעֱלָה אֶת בְּנֵי יִשְׂרָאֵל מֵאֶרֶץ צָפוֹן וּמִכָּל הָאֲרָצוֹת אֲשֶׁר הִדַּחְתִּים שָׁמָּה וְהֵשִׁבֹתִים עַל
אַדְמָתָם אֲשֶׁר נָתַתִּי לַאֲבוֹתָם : הִנְנִי שֹׁלֵחַ לְדַיָּגִים רַבִּים נְאֻם יְהוָה וְדָגוּם וְאַחֲרֵי כֵן אֶשְׁלַח לְרַבִּים צַיָּדִים וְצָדוּם מֵעַל כָּל הַר וּמִכָּל גִּבְעָה וּמִנְּקִיקֵי הַסְּלָעִים : כִּי עֵינַי עַל
כָּל דַּרְכֵיהֶם לֹא נִסְתְּרוּ מִלְּפָנַי וְלֹא נִצְפַּן עֲוֹנָם מִנֶּגֶד עֵינָי : וְשִׁלַּמְתִּי רִאשׁוֹנָה מִשְׁנֶה עֲוֹנָם וְחַטָּאתָם עַל הַחִלָּלָם אֶת אַרְצִי בְּנִבְלַת שִׁקּוּצֵיהֶם וְתוֹעֲבֹתֵיהֶם מָלְאוּ אֶת נַחֲלָתִי :
יְהוָה
עֻזִּי וּמָעוּזִּי וּמְנוּסִי בְּיוֹם צָרָה אֵלֶיךָ גּוֹיִם יָבֹאוּ
מֵאַפְסֵי אָרֶץ וְיֹאמְרוּ אַךְ שֶׁקֶר נָחֲלוּ אֲבוֹתֵינוּ
הֶבֶל וְאֵין בָּם מוֹעִיל : הֲיַעֲשֶׂה לוֹ אָדָם אֱלֹהִים
וְהֵמָּה לֹא אֱלֹהִים : לָכֵן הִנְנִי מוֹדִיעַ בַּפַּעַם
הַזֹּאת אוֹדִיעֵם אֶת יָדִי וְאֶת גְּבוּרָתִי וְיָדְעוּ כִּי
שְׁמִי יְהוָה : חַטַּאת יְהוּדָה כְּתוּבָה בְּעֵט בַּרְזֶל
בְּצִפָּרֶן שָׁמִיר חֲרוּשָׁה עַל לוּחַ

לִבָּם וְלִקַּרְנוֹת מִזְבְּחוֹתֵיכֶם : כְּזִכָּרוֹן בְּנֵיהֶם מִזְבְּחוֹתָם וְאֲשֵׁרֵיהֶם עַל עֵץ רַעֲנָן עַל גִּבְעוֹת
הַגְּבָעוֹת : הָרִי בַּשָּׂדֶה חֵילֵךְ כָּל אוֹצְרוֹתַיִךְ לְ
לֵמָּה אֶתֵּן בַּמִּתֵּךְ בְּחַטֹּאת בְּכָל גְּבוּלֵךְ : וְשַׁמְטָה
וְשַׁמְטָתָּה וְכֵךְ מִנַּחֲלָתֵךְ אֲשֶׁר נָתַתִּי לָךְ וְהַעֲבַדְתִּיךָ
וְהַעֲבַרְתִּיךָ אֶת אֹיְבַיִךְ בְּאֶרֶץ אֲשֶׁר לֹא יָדַעְתְּ
כִּי אֵשׁ קְדַחְתֶּם בְּאַפִּי עַד עוֹלָם תּוּקָד :
כֹּה אָמַר יְהוָה אָרוּר הַגֶּבֶר
אֲשֶׁר יִבְטַח בָּאָדָם וְשָׂם בָּשָׂר זְרֹעוֹ וּמִן יְהוָה
יָסוּר לִבּוֹ : וְהָיָה כְּעַרְעָר בָּעֲרָבָה וְלֹא יִרְאֶה כִּי
יָבוֹא טוֹב וְשָׁכַן חֲרֵרִים בַּמִּדְבָּר אֶרֶץ מְלֵחָה וְ
וְלֹא תֵשֵׁב : בָּרוּךְ הַגֶּבֶר אֲשֶׁר
יִבְטַח בַּיהוָה וְהָיָה יְהוָה מִבְטַחוֹ : וְהָיָה כְּעֵץ
שָׁתוּל עַל מַיִם וְעַל יוּבַל יְשַׁלַּח שָׁרָשָׁיו וְלֹא יִ
יִרְאֶה כִּי יָבֹא חֹם וְהָיָה עָלֵהוּ רַעֲנָן וּבִשְׁנַת בַּ
בַּצֹּרֶת לֹא יִדְאָג וְלֹא יָמִישׁ מֵעֲשׂוֹת פֶּרִי : עָקֹב
הַלֵּב מִכֹּל וְאָנֻשׁ הוּא מִי יְדָעֶנּוּ : אֲנִי יְהוָה חֹקֵר
לֵב בֹּחֵן כְּלָיוֹת וְלָתֵת לְאִישׁ כְּדְרָכָיו כִּפְרִי מַע
מַעַלְלָיו : קֹרֵא דָגַר וְלֹא יָלַד
עֹשֶׂה עֹשֶׁר וְלֹא בְמִשְׁפָּט בַּחֲצִי יָמָיו יַעַזְבֻנוּ וּ
וּבְאַחֲרִיתוֹ יִהְיֶה נָבָל : כִּסֵּא כָבוֹד מָרוֹם מֵרִא
מֵרִאשׁוֹן מְקוֹם מִקְדָּשֵׁנוּ : מִקְוֵה יִשְׂרָאֵל יְהוָה
כָּל עֹזְבֶיךָ יֵבֹשׁוּ סוֹרֵי בָאָרֶץ יִכָּתֵבוּ כִּי עָזְבוּ
מְקוֹר מַיִם חַיִּים אֶת יְהוָה : רְפָאֵנִי יְהוָה וְאֵרָפֵא
הוֹשִׁיעֵנִי וְאִוָּשֵׁעָה כִּי תְהִלָּתִי אָתָּה : הִנֵּה הֵמָּה
אֹמְרִים אַיֵּה דְבַר יְהוָה יָבֹא נָא : וְאֲנִי לֹא
אַצְתִּי מֵרֹעַ אַחֲרֶיךָ וְיוֹם אָנוֹשׁ לֹא הִתְאַוִּיתִי
אַתָּה יָדָעְתָּ מוֹצָא שְׂפָתַי נֹכַח פָּנֶיךָ הָיָה : אַל
תִּהְיֶה לִּי לְמַחְתָּה מַחְסִי אַתָּה בְּיוֹם רָעָה : יֵבֹשׁוּ
רֹדְפַי וְאַל אֵבוֹשָׁה אֲנִי יֵחַתּוּ הֵמָּה וְאַל אֵחַתָּה

אֲנִי הָבִיא עֲלֵיהֶם יוֹם רָעָה וְשִׁבְרוֹן שִׁבְרוֹן שֵׁנִי
שַׁבֵּרֵם : כֹּה אָמַר יְהוָה אֵלַי
הֲלוֹךְ וְעָמַדְתָּ בְּשַׁעַר בְּנֵי הָעָם אֲשֶׁר יָבֹאוּ בּוֹ
מַלְכֵי יְהוּדָה וַאֲשֶׁר יֵצְאוּ בוֹ וּבְכָל שַׁעֲרֵי יְרוּשָׁלִָם : וְאָמַרְתָּ אֲלֵהֶם שִׁמְעוּ דְבַר יְהוָה מ
מַלְכֵי יְהוּדָה וְכָל יְהוּדָה וְכֹל יֹשְׁבֵי יְרוּשָׁלִַם ה
הַבָּאִים בַּשְּׁעָרִים הָאֵלֶּה : כֹּה אָמַר יְהוָה הִ הִשָּׁמְרוּ בְנַפְשׁוֹתֵיכֶם וְאַל תִּשְׂאוּ מַשָּׂא בְּיוֹם ה
הַשַּׁבָּת וְהֲבֵאתֶם בְּשַׁעֲרֵי יְרוּשָׁלִָם : וְלֹא תוֹצִיאוּ
מַשָּׂא מִבָּתֵּיכֶם בְּיוֹם הַשַּׁבָּת וְכָל מְלָאכָה לֹא
תַעֲשׂוּ וְקִדַּשְׁתֶּם אֶת יוֹם הַשַּׁבָּת כַּאֲשֶׁר צִוִּיתִי
אֶת אֲבוֹתֵיכֶם : וְלֹא שָׁמְעוּ וְלֹא הִטּוּ אָזְנָם וַיְקַשּׁוּ
אֶת עָרְפָּם לְבִלְתִּי שְׁמוֹעַ וְלְבִלְתִּי קַחַת מוּסָר : וְ
וְהָיָה אִם שָׁמוֹעַ תִּשְׁמְעוּן אֵלַי נְאֻם יְהוָה לְבִלְתִּי הָבִיא מַשָּׂא בִּשְׁעָרֵי הָעִיר הַזֹּאת בְּיוֹם
הַשַּׁבָּת וּלְקַדֵּשׁ אֶת יוֹם הַשַּׁבָּת לְבִלְתִּי עֲשׂוֹת
בּוֹ כָּל מְלָאכָה : וּבָאוּ בִּשְׁעָרֵי הָעִיר הַזֹּאת מְ
מְלָכִים וְשָׂרִים יֹשְׁבִים עַל כִּסֵּא דָוִד וְכָבִים ב
בְּמֶרְכָּב וּבַסּוּסִים הֵמָּה וְשָׂרֵיהֶם אִישׁ יְהוּדָה וּ
וְיֹשְׁבֵי יְרוּשָׁלִַם וְיָשְׁבָה הָעִיר הַזֹּאת לְעוֹלָם : וּבָ
וּבָאוּ מֵעָרֵי יְהוּדָה וּמִסְּבִיבוֹת יְרוּשָׁלִַם וּמֵאֶרֶץ
בִּנְיָמִן וּמִן הַשְּׁפֵלָה וּמִן הָהָר וּמִן הַנֶּגֶב מְבִ
מְבִיאִים עֹלָה וְזֶבַח וּמִנְחָה וְלְבוֹנָה וּמְבִיאִי תוֹ
תּוֹדָה בֵּית יְהוָה : וְאִם לֹא תִשְׁמְעוּ אֵלַי לְקַדֵּשׁ
אֶת יוֹם הַשַּׁבָּת וְלִבְלְתִּי שְׂאֵת מַשָּׂא וּבָא בְּשַׁע
בְּשַׁעֲרֵי יְרוּשָׁלִַם בְּיוֹם הַשַּׁבָּת וְהִצַּתִּי אֵשׁ בְּשַׁע
בְּשַׁעֲרֶיהָ וְאָכְלָה אַרְמְנוֹת יְרוּשָׁלִַם וְלֹא תִכְבֶּ
תִּכְבֶּה :
הַדָּבָר אֲשֶׁר הָיָה אֶל יִרְמְיָהוּ מֵאֵת יְהוָה
לֵאמֹר :

קום וירדת בית היוצר ושמה אשמיעך את
דברי וארד בית היוצר והנהו עשה מלאכה
על האבנים: ונשחת הכלי אשר הוא עשה
כחמר ביד היוצר ושב ויעשהו כלי אחר כא
כאשר ישר בעיני היוצר לעשות:
ויהי דבר יהוד אלי לאמר: הכיוצר הזה
לא אוכל לעשות לכם בית ישראל נאם יהוד
הנה כחומר ביד היוצר כן אתם בידי בית יש
ישראל: רגע אדבר על גוי ועל ממלכה לנ
לנתוש ולנתוץ ולהרוס ולהאביד: ושב הגוי
ההוא מרעתו אשר דברתי עליו ונחמתי על
הרעה אשר חשבתי לעשות לו: ורגע אדבר
על גוי ועל ממלכה לבנות ולנטוע: ועשה רע
בעיני לבלתי שמוע בקולי ונחמתי על הטובה
אשר אמרתי להטיב אותו:
ועתה אמר נא לאיש יהודה ועל יושבי
ירושלם לאמר כה אמר יהוד הנה אנכי יוצ
יוצר עליכם רעה וחושב עליכם מחשבה שו
שובו נא איש מדרכו הרעה והטיבו דרכיכם
ומעלליכם: ואמרו נואש כי אחרי מחשבותינו
נלך ואיש שרירות לבו הרע נעשה:
לכן כה אמר יהוד שאלו נא בגוים
מי שמע כאלה שעררית עשתה מאד בתולת
ישראל: היעזוב מצור שדי שלג לבנון אם נ
ינתשו מים זרים קרים נוזלים: כי שכחוני עמי
לשוא יקטרו ויכשילום בדרכיהם שבילי עו
עולם ללכת נתיבות דרך לא סלולה: לשום
ארצם לשמה שריקות עולם כל עובר עליה
ישום וינוד בראשו: ברוח קדים אפיצם לפני
אויב עורף ולא פנים אראם ביום אידם: ויא

ויאמרו לכו ונחשבה אל ירמיהו מחשבות כי
לא תאבד תורה מכהן ועצה מחכם ודבר מ
מנביא לכו ונכהו בלשון ואל נקשיבה אל כל
דבריו: הקשיבה יהוד אלי ושמע לקול יריבי:
הישולם תחת טובה רעה כי כרו שוחה לנפ
לנפשי זכור עמדי לפניך לדבר עליהם טובה
להשיב את חמתך מהם: לכן תן את בניהם
לרעב והגירם על ידי חרב ותהינה נשיהם
שכולות ואלמנות ואנשיהם יהיו הרוגי מות
בחוריהם מוכי חרב במלחמה:
תשמע זעקה מבתיהם כי תביא עליהם גדוד
פתאם כי כרו שוחה ללכדני ופחים טמנו לר
לרגלי: ואתה יהוד ידעת את כל עצתם עלי
למות אל תכפר אל עונם וחטאתם מלפניך
אל תמחי ויהיו מכשלים לפניך בעת אפך ע
עשה בהם: כה אמר יהוד אלי
הלוך וקנית בקבוק יוצר חרש מזקני העם ומ
ומזקני הכהנים: ויצאת אל גיא בן הנם אשר
פתח שער החרסית וקראת שם את הדברים
האלה אשר אדבר אליך: ואמרת שמעו דבר
יהוד מלכי יהודה ויושבי ירושלם כה אמר
יהוד צבאות אלדי ישראל הנני מביא רעה א
אל המקום הזה אשר כל שמעה תצלנה אז
אזניו: יען אשר עזבוני וינכרו את המקום הזה
ויקטרו בו לאלדים אחרים אשר לא ידעום ה
המה ואבותיהם ומלכי יהודה ומלאו את ה
המקום הזה דם נקיים: ובנו את במות הבעל
לשרוף את בניהם באש עלות לבעל אשר
לא צויתי ולא דברתי ולא עלתה על לבי:
לכן הנה ימים באים נאם יהוד

ולא יקרא למקום הזה עוד התופת וגיא בן
הנם כי אם גיא ההריגה: ובקתי את עצת יהו
יהודה וירושלם במקום הזה והפלתים בחרב
לפני אויביהם וביד מבקשי נפשם ונתתי את
נבלתם למאכל לעוף השמים ולבהמת הארץ:
ושמתי את העיר הזאת לשמה ולשריקה כל
עובר עליה ישום וישרק על כל מכתיה: וה
והאכלתים את בשר בניהם ואת בשר בנ
בנתיהם ואיש בשר רעהו יאכלו במצור ובמ
ובמצוק אשר יציקו להם איביהם ומבקשי נ
נפשם: ושברת את הבקבוק לעיני האנשים
ההלכים אתך: ואמרת אליהם כה אמר יהוד
צבאות כבה אשבור את העם הזה ואת העי
העיר הזאת כאשר ישבר את כלי היוצר אש
אשר לא יוכל להרפא עוד ובתפת יקברו מא
מאין מקום לקבר: כן אעשה למקום הזה נ
נאם יהוד ולישביו ולתת העיר הזאת כתפת:
והיו בתי ירושלם ובתי מלכי יהודה במקום
התופת הטמאים לכל הבתים אשר קטרו על
גגותיהם לכל צבא השמים והסך נסכים ל
לאלדים אחרים: ויבא ירמיהו
מהתופת אשר שלחו יהוד שם להנבא ויעמד
בחצר בית יהוד ויאמר אל כל העם: כה א
אמר יהוד צבאות אלדי ישראל הנני מביא א
אל העיר הזאת ועל כל עריה את כל הרעה
אשר דברתי עליה כי הקשו את ערפם לבלתי
שמוע את דברי: וישמע פשחור בן אמר ה
הכהן והוא פקיד נגיד בבית יהוה את ירמיהו
נבא את הדברים האלה: ויכה פשחור את יר
ירמיהו הנביא ויתן אתו על המהפכת אשר ב

בשער בנימין העליון אשר בבית יהוד: ויהי
ממחרת ויצא פשחור את ירמיהו מן המפכ
המהפכת ויאמר אליו ירמיהו לא פשחור קר
קרא יהוד שמך כי אם מגור מסביב:
כי כה אמר יהוד הנני
נתנך למגור לך ולכל אהביך ונפלו בחרב ב
ביד איביהם ועיניך ראות ואת כל יהודה א
אתן ביד מלך בבל והגלם בבלה והכם בחרב:
ונתתי את כל חוסן העיר הזאת ואת כל יגיעה
ואת כל יקרה ואת כל אצרות מלכי יהודה א
אתן ביד איביהם ובזזום ולקחום והביאום ב
בבלה: ואתה פשחור וכל יושבי ביתך תלכו
בשבי ובבל תבא ושם תמות ושם תקבר אתה
וכל אהביך אשר נבאת להם בשקר:
פתיתני
יהוד ואפת חזקתני ותוכל הייתי לשחוק כל
היום כלה לעג לי: כי מדי אדבר אזעק חמס
ושוד אקרא כי היה דבר יהוד לי לחרפה ולק
ולקלס כל היום: ואמרתי לא אזכרנו ולא א
אדבר עוד בשמו והיה בלבי כאש בערת עצ
עצר בעצמתי ונלאתי כלכל ולא אוכל: כי
שמעתי דבת רבים מגור מסביב הגידו ונגיד
ונגידנו כל אנוש שלומי שומרי צלעי אולי
יפתה ונכלה לו ונקחה נקמתינו ממנו:
ויהוד
אתי כגבר עריץ על כן רודפי יכשלו ולא יכלו
בשו מאד כי לא השכילו כלימת עולם לא
תשכח: ויהוד צבאות בחן צדיק ראה כליות
ולב אראה נקמתך מהם כי אליך גליתי את
ריבי: שירו ליהוד הללו

את יהוה כי הציל את נפש אביון מיד מרעים׃
ארור היום אשר יולדתי
ט יום אשר ילדתני אמי אל יהי מבורך׃ ארור
האיש אשר בשר את אבי לאמר ילד לך בן
זכר שמח שמחהו׃ יהי האיש ההוא כערים
אשר הפך יהוה ולא נחם ושמע זעקה בבקר
ותרועה בעת צהרים׃ אשר לא מיתני מרחם
ותהי לי אמי קברי ורחמה הרת עולם׃ למה
זה מרחם יצאתי לראות עמל ויגון ויכלו כב
בשת ימי׃ הדבר אשר
היה אל ירמיהו מאת יהוה בשלח אליו המלך
צדקיהו את פשחור בן מלכיה ואת צפניה ב
בן מעשיה הכהן לאמר׃ דרש נא בעדינו א
את יהוה כי נבוכדראצר מלך בבל נלחם ע
עלינו אולי יעשה יהוה אתנו ככל נפלאותיו ו
ויעלה מעלינו׃ ויאמר ירמיהו
אליהם כה תאמרון אל צדקיהו׃ כה אמר יה
יהוה אלהי ישראל הנני נסב את כלי המל
המלחמה אשר בידכם אשר אתם נלחמים
בם את מלך בבל ואת הכשדים הצרים עלי
עליכם מחוץ לחומה ואספתי אתם אל תוך ה
העיר הזאת׃ ונלחמתי אני אתכם ביד נטויה
وبזרוע חזקה וכאף וכחמה ובקצף גדול׃ וה
והכיתי את יושבי העיר הזאת את האדם ואת
הבהמה בדבר גדול ימותו׃ ואחרי כן נאם
יהוה אתן את צדקיהו מלך יהודה ואת עב
עבדיו ואת העם ואת הנשארים בעיר הזאת
מן הדבר מן החרב ומן הרעב ביד נבוכדנ
ראצר מלך בבל וביד איביהם וביד מבקשי
נפשם והכם לפי חרב לא יחוס עליהם ולא יח
יחמל ולא ירחם׃ ואל העם הזה תאמר כה

אמר יהוה הנני נתן לפניכם את דרך החיים
ואת דרך המות׃ הישב בעיר הזאת ימות ב
בחרב ברעב ובדבר והיוצא ונפל על הכש
הכשדים הצרים עליכם וחיה והיתה לו נפשו
לשלל׃ כי שמתי פני בעיר הזאת לרעה ולא
לטובה נאם יהוה ביד מלך בבל תנתן ושרפה
באש׃ ולבית מלך יהודה
שמעו דבר יהוה׃ בית דוד כה אמר יהוה ד
דינו לבקר משפט והצילו גזול מיד עושק פן
תצא כאש חמתי ובערה ואין מכבה מפני רו
רוע מעלליכם׃ הנני אליך ישבת העמק צור
המישור נאם יהוה האמרים מי ירדה עלינו ומי
יבא במעונתינו׃ ופקדתי עליכם כפרי מע
מעלליכם נאם יהוה והצתי אש ביערה ואכ
ואכלה כל סביבתה׃ כה
אמר יהוה רד בית מלך יהודה ודברת שם א
את הדבר הזה ואמרת שמע דבר יהוה מלך
יהודה הישב על כסא דויד אתה ועבדך ועמ
ועבדיך הבאים בשערים האלה׃ כה אמר יה
יהוה עשו משפט וצדקה והצילו גזול מיד ע
עושק וגר יתום ואלמנה אל תונו ואל תחמסו
חמס נקי אל תשפכו במקום הזה׃ כי אם עשו
תעשו את הדבר הזה ובאו בשערי הבית הז
הזה מלכים ישבים לדוד על כסאו רכבים ב
ברכב ובסוסים הוא ועבדיו ועמו׃ ואם לא
תשמעו את הדברים האלה בי נשבעתי נאם
יהוה כי לחרבה יהיה הבית הזה׃
כי כה אמר
יהוה על בית מלך יהודה גלעד אתה לי ראש
הלבנון אם לא אשיתך מדבר ערים לא נש
נשבו׃

וקדשתי עליך משחיתים איש וכליו וכרתו מ
מבחר ארזיך והפילו על האש׃ ועברו גוים
רבים על העיר הזאת ואמרו איש אל רעהו ע
על מה עשה יהוה כה לעיר הגדולה הזאת׃
ואמרו על אשר עזבו את ברית יהוה אלהיהם
וישתחוו לאלהים אחרים ויעבדם׃
אל תבכו למת ואל תנדו לו בכו
בבה להולך כי לא ישוב עוד וראה את ארץ
מולדתו׃ כי כה אמר יהוה אל שלם בן יא
יאשיהו מלך יהודה המלך תחת יאשיהו אב
אביו אשר יצא מן המקום הזה לא ישוב שם
עוד׃ כי אם במקום אשר הגלו אותו שם ימות
ואת הארץ הזאת לא יראה עוד׃
הוי בונה ביתו בלא צדק ועליותיו בלא
משפט ברעהו יעבד חנם ופעלו לא יתן לו׃
האמר אבנה לי בית מדות ועליות מרחים
ופרץ לו וחלוני וסופן בארז ומשוח בשיר׃ ה
התמלוך כי אתה מתדמה בארז אביך הלא א
אכל ושתה ועשה משפט וצדקה אז טוב לו׃
דן דין עני ואביון אז טוב הלא היא הדעת א
אתי נאם יהוה׃ כי אין עיניך ולבך כי אם על
בצעך ועל דם הנקי לשפך ועל העשק ועל
הרצוצה לעשות׃
לכן כה
אמר יהוה אל יהויקים בן יאשיהו מלך יהו
יהודה לא יספדו לו הוי אחי והוי אחות לא י
יספדו לו הוי אדון והוי הדרו׃ קבורת חמור י
יקבר סחוב והשלך מהלאה לשערי ירושלם׃
עלי הלבנון ויצעקי ובכשן תני קולך וצעקי מ
מעברים כי נשברו כל מאהביך דברתי אלך
בשלותך אמרת לא אשמע זה דרכך מנעוריך
כי לא שמעת בקולי׃ כל רעיך תרעה רוח ום
ומאהביך בשבי ילכו כי אז תבושי ונכלמת מ
מכל רעתך׃ יושבתי בלבנון מקוננת בארזים
מה נחנת כבא לך חבלים חיל כיולדה׃ חי
אני נאם יהוה כי אם יהוה כניהו בן יהויקים
מלך יהודה חותם על יד ימיני כי משם אתק
איתקך׃ ונתתיך ביד מבקשי נפשך וביד א
אשר אתה זוד מפניהם וביד נבוכד ראצר
מלך בבל וביד הכשדים׃ והטלתיך אתך ואת
אמך אשר ילדתך על הארץ האחרת אשר ל
לא ילדתם שם ושם תמותו׃ ועל הארץ אשר
הם נשאים את נפשם לשוב שם שמה לא
ישובו׃
העצב נבזה נפוץ האיש
הזה כעצוי אם כלי אין חפץ בו מדוע הטלו
הוא וזרעו והשלכו על הארץ אשר לא ידע
ידעו׃
ארץ ארץ ארץ שמעי
דבר יהוה׃ כה אמר יהוד כתבו את האיש ה
הזה ערירי גבר לא יצלח בימיו כי לא יצלח
מזרעו איש ישב על כסא דויד ומשל עוד בי
ביהודה׃
הוי רועים מאבדים ומפיצים
את צאן מרעיתי נאם יהוד׃ לכן כה אמר א
יהוה אלהי ישראל על הרועים הרעים את עמי
אתם הפצתם את צאני ותדחום ולא פק
פקדתם אתם הנני פקד עליכם את רוע מע
מעלליכם נאם יהוד׃ ואני אקבץ את שארית
צאני מכל הארצות אשר הדחתי אתם שם
והשיבתי אתהן על נוהן ופרו ורבו׃ והקימתי
עליהם רועים ורעום ולא ייראו עוד ולא יחתו
ולא יפקדו נאם יהוד׃ הנה ימים באים נאם
יהוד והקימתי לדוד צמח צדיק ומלך מלך ו

וְהִשָּׁפֵ֥ל וְעָשָׂ֖ה מִשְׁפָּ֑ט וְצָדָקָ֖ה בָּאָֽרֶץ׃ כִּֽי־כֹ֤ה
הִשָּׂ֙עִי֙ יְהוָ֔ה וְיִשְׂרָאֵ֖ל יִשְׁכֹּ֑ן לְבִטְחָ֔ה וְזֶה־שְּׁמ֕וֹ א
אֲשֶׁר־יִקְרְאוֹ־ל֖וֹ יְהוָ֥ה צִדְקֵֽנוּ׃

לָכֵ֗ן הִנֵּ֤ה יָמִים֙ בָּאִ֔ים נְאֻם־יְהוָ֔ה וְלֹא־
יֵאָמֵ֥רוּ ע֖וֹד חַי־יְהוָ֑ה אֲשֶׁ֥ר הֶעֱלָ֛ה אֶת־בְּנֵ֥י יִשְׂ
רָאֵ֖ל מֵאֶ֥רֶץ מִצְרָֽיִם׃ כִּ֣י אִם־חַי־יְהוָ֗ה אֲשֶׁר֩ הֶעֱלָ֨ה אֶת־זֶ֜רַע בֵּ֣ית יִשְׂרָאֵ֗ל מֵא
בְּאֶ֙רֶץ צָפ֔וֹנָה וּמִכָּל־הָאֲרָצ֕וֹת אֲשֶׁ֥ר הִדַּחְתִּ֖ים
שָׁ֑מָּה וְיָשְׁב֖וּ עַל־אַדְמָתָֽם׃

לַנְּבִיאִ֑ים נִשְׁבַּ֥ר לִבִּ֖י בְּקִרְבִּ֑י רָחֲפ֣וּ כָל־עַצְמוֹתָ֗
הָיִ֤יתִי כְּאִישׁ֙ שִׁכּ֔וֹר וּכְגֶ֖בֶר עֲבָרָ֑יִן מִפְּנֵ֣י יְהוָ֔ד
וּמִפְּנֵ֖י דִּבְרֵ֥י קָדְשֽׁוֹ׃ כִּֽי־מְנָאֲפִ֖ים כֻּלָּ֣אה הָאָ֑רֶץ
כִּ֣י מִפְּנֵ֤י אֵלֶּה֙ אָבְלָ֣ה הָאָ֔רֶץ יָבְשׁ֖וּ נְא֣וֹת מִדְבָּ֑ר
וַתְּהִ֤י מְרוּצָתָם֙ רָעָ֔ה וּגְבוּרָתָ֖ם לֹא־כֵֽן׃ כִּי־גַ֥ם
נָבִ֛יא גַּם־כֹּהֵ֖ן חָנְפ֣וּ גַם־בֵּיתִ֑י מְצָאתִ֖י רָעָתָ֥ם נְ
אֻם־יְהוָֽה׃ לָכֵ֗ן יְהִ֤י דַרְכָּם֙ לָהֶ֣ם כַּחֲלַקְלַקּ֔וֹת
בָּאֲפֵלָ֖ה יִדְחֽוּ וְנָפְל֣וּ בָ֑הּ כִּֽי־אָבִ֨יא עֲלֵיהֶ֜ם רָעָ֗ה
שְׁנַ֥ת פְּקֻדָּתָ֛ם נְאֻם־יְהוָֽה׃ וּבַנְּבִיאֵ֣י שֹׁמְר֔וֹן ר
אִ֖יתִי תִּפְלָ֑ה הִנָּבְא֤וּ בַבַּ֙עַל֙ וַיַּתְעוּ֙ אֶת־עַמִּ֣י אֶת
יִשְׂרָאֵ֔ל׃ וּבַנְּבִיאֵ֖י יְרוּשָׁלַ֑͏ִם רָאִ֙יתִי֙ שַׁעֲרוּרִיָּ֔ה נ
נָ֖אֹף וְהָלֹ֣ךְ בְּשֶׁ֑קֶר וְחִזְּק֣וּ יְדֵ֔י מְרֵעִ֔ים לְבִלְתִּי־ש
שָׁ֥בוּ אִישׁ־מֵרָעָתֽוֹ הָיוּ־לִ֨י כֻלָּ֜ם כְּסְדֹ֗ם וְיֹשְׁבֶ֛יהָ
כַּעֲמֹרָֽה׃ לָכֵ֗ן כֹּ֤ה אָמַר֙
יְהוָ֣ה צְבָא֔וֹת עַל־הַנְּבִיאִ֑ים הִנְנִ֤י מַאֲכִיל֙ אוֹתָ֣ם
לַעֲנָ֔ה וְהִשְׁקִיתִ֖ם מֵ֣י רֹ֑אשׁ כִּ֣י מֵאֵ֗ת נְבִיאֵ֤י יְ
רוּשָׁלַ֙͏ִם֙ יָצְאָ֣ה חֹנְפָ֔ה לְכָל־הָאָֽרֶץ׃

כֹּ֥ה אָמַ֖ר יְהוָ֣ה צְבָא֑וֹת אַל־
תִּשְׁמְע֗וּ עַל־דִּבְרֵ֤י הַנְּבִיאִים֙ הַנִּבְּאִ֣ים לָכֶ֔ם מ
מַהְבִלִ֥ים הֵ֖מָּה אֶתְכֶ֑ם חִזְיֹ֤ן לִבָּם֙ יְדַבֵּ֔רוּ לֹא מ
מִפִּ֥י יְהוָֽה׃ אָמ֣וֹר אָמְר֔וּ לְמְנַאֲצַ֖י דְּבַר־יְהוָ֑ה

שָׁל֥וֹם יִהְיֶה־לָּכֶ֖ם וְכֹ֣ל הֹלֵ֔ךְ בִּשְׁרִרוּת֙ לִבּ֔וֹ אָם
אָמְר֖וּ לֹא־תָבֹ֥א עָלֵיכֶ֖ם רָעָֽה׃ כִּי֩ מִ֨י עָמַ֜ד בְּסוֹד
יְהוָ֗ה וַיַּ֤רְא וַיִּשְׁמַע֙ אֶת־דְּבָר֔וֹ מִי־הִקְשִׁ֥יב דְּבָרִ֖
וַיִּשְׁמָֽע׃ הִנֵּ֤ה סַעֲרַת־יְהוָה֙
חֲמָ֣ה יָצְאָ֔ה וְסַ֥עַר מִתְחוֹלֵ֖ל עַל־רֹ֥אשׁ רְשָׁעִֽים׃
יָחוּל֙ לֹא־יָשׁ֣וּב אַף־יְהוָ֔ה עַד־עֲשׂוֹתוֹ֙ וְעַד־הָק
הֲקִימוֹ֙ מְזִמּ֣וֹת לִבּ֔וֹ בְּאַחֲרִ֥ית הַיָּמִ֖ים תִּתְבּוֹנְנ
בָּ֥הּ בִּינָֽה׃ לֹ֣א שְׁלַחְתִּי֮ אֶת־הַנְּבִיאִים֒ וְהֵ֣ם רָצ֗וּ
לֹ֤א דִבַּ֙רְתִּי֙ אֲלֵיהֶ֔ם וְהֵ֖ם נִבָּֽאוּ׃ וְאִם־עָמְד֥וּ ב
בְּסֹדִ֖י וְיַשְׁמִ֣יעוּ דְבָרַ֑י אֶת־עַמִּ֙י֙ וְיָשִׁ֣יבוּם֔ מִדַּ֖ר
מִדַּרְכָּ֥ם הָרַ֖ע וּמֵרֹ֥עַ מַעַלְלֵיהֶֽם׃

הַאֱלֹ֥הֵי מִקָּר֖וֹב אֲנִ֑י נְאֻם־יְהוָ֔ה וְלֹא
אֱלֹהֵ֥י מֵרָחֽוֹק׃ אִם־יִסָּתֵ֥ר אִ֛ישׁ בַּמִּסְתָּרִ֖ים וַאֲנִ֑י
לֹ֣א אֶרְאֶ֔נּוּ נְאֻם־יְהוָ֔ה הֲלֹ֥א אֶת־הַשָּׁמַ֖יִם וְאֶת־
הָאָ֥רֶץ אֲנִ֖י מָלֵ֑א נְאֻם־יְהוָֽה׃ שָׁמַ֙עְתִּי֙ אֵ֣ת אֲשֶׁ֣ר
אָמְר֔וּ הַנְּבִיאִ֖ים הַנִּבְּאִ֣ים בִּשְׁמִ֑י שֶׁ֚קֶר לֵאמֹ֔ר
חָלַ֖מְתִּי חָלָֽמְתִּי׃ עַד־מָתַ֗י הָיֵ֚שׁ בְּלֵ֣ב הַנְּבִיאִ֔ים
נִבְּאֵ֖י הַשֶּׁ֣קֶר וּנְבִיאֵ֥י תַרְמִ֖ית לִבָּֽם׃ הַחֹשְׁבִ֗ים
לְהַשְׁכִּ֤יחַ אֶת־עַמִּי֙ שְׁמִ֣י בַחֲלֹמֹתָ֔ם אֲשֶׁ֥ר יְסַפְּרוּ֙
אִ֣ישׁ לְרֵעֵ֔הוּ כַּאֲשֶׁ֥ר שָׁכְח֛וּ אֲבֹתָ֥ם אֶת־שְׁמִ֖י בַּ
בַּעַלְ֑͏ָה׃ הַנָּבִ֗יא אֲשֶׁר־אִתּ֛וֹ חֲל֥וֹם יְסַפֵּ֖ר חֲל֑וֹם וְ
וַאֲשֶׁ֨ר דְּבָרִ֧י אִתּ֛וֹ יְדַבֵּ֥ר דְּבָרִ֖י אֱמֶ֑ת מַה־לַּתֶּ֖בֶן
אֶת־הַבָּ֥ר נְאֻם־יְהוָֽה׃ הֲלֹא־כֹ֤ה דְבָרִי֙ כָּאֵ֔שׁ נְ
אֻם־יְהוָ֑ה וְכַפַּטִּ֣ישׁ יְפֹרֵ֔ץ סָלַ֖ע לִכְנֵֽי־גַ֥ל הִנְנִ֛י עַל־
הַנְּבִיאִ֥ים נְאֻם־יְהוָ֖ה מְגַנְּבֵ֣י דְבָרִ֑י אִ֖ישׁ מֵאֶ֥ת ר
רֵעֵֽהוּ׃ הִנְנִ֛י עַל־הַנְּבִיאִ֥ים נְאֻם־יְהוָ֖ה הַלְקְחִ֣ים
לְשׁוֹנָ֑ם וְיַנְאֻ֖מוּ נְאֻֽם׃ הִנְנִ֛י עַל־נִבְּאֵ֥י חֲלֹמֹ֖ת
שֶׁ֑קֶר נְאֻם־יְהוָ֔ה וְסִפְּרוּם֙ וְיַתְעוּ֙ אֶת־עַמִּ֔י בְּשִׁ֕ק
בְּשִׁקְרֵיהֶ֖ם וּבְפַחֲזוּתָ֑ם וְאָנֹכִ֞י לֹ֣א שְׁלַחְתִּ֗ים וְל
וְלֹא־צִוִּיתִ֙ים֙ וְהוֹעֵ֣ל לֹא־יוֹעִ֔ילוּ לָעָ֥ם הַזֶּ֖ה נְאֻם־

יְהוָ֔ה׃ וְכִ֤י יִשְׁאָלְךָ֙ הָעָ֣ם הַזֶּ֔ה אוֹ־הַנָּבִ֥יא אוֹ־כ
כֹהֵ֖ן לֵאמֹ֑ר מַה־מַּשָּׂ֣א יְהוָ֔ה וְאָמַרְתָּ֥ אֲלֵיהֶ֖ם א
אֵ֥ת מַה־מַּשָּׂ֖א וְנָטַשְׁתִּ֥י אֶתְכֶ֛ם נְאֻם־יְהוָֽה׃ וְה
וְהַנָּבִ֤יא וְהַכֹּהֵן֙ וְהָעָ֔ם אֲשֶׁ֥ר יֹאמַ֖ר מַשָּׂ֣א יְהוָ֑ה
וּפָקַדְתִּ֤י עַל־הָאִישׁ֙ הַה֣וּא וְעַל־בֵּיתֽוֹ׃ כֹּ֥ה תֹאמְ
תֹּאמְר֥וּ אִישׁ֙ אֶל־רֵעֵ֔הוּ וְאִ֖ישׁ אֶל־אָחִ֑יו מֶ֥ה עָנָ֖
עָנָ֥ה יְהוָ֛ה וּמָ֥ה דִּבֶּ֖ר יְהוָֽה׃ וּמַשָּׂ֥א יְהוָ֖ה לֹא־תִ
תִּזְכְּר֣וּ עוֹד֮ כִּ֣י הַמַּשָּׂא֒ יִהְיֶה֙ לְאִ֣ישׁ דְּבָר֔וֹ וְהִפַּ
וְהִפַּכְתֶּ֗ם אֶת־דִּבְרֵ֤י אֱלֹהִים֙ חַיִּ֔ים יְהוָ֥ה צְבָא֖וֹת
אֱלֹהֵ֥ינוּ׃ כֹּ֥ה תֹאמַ֖ר אֶל־הַנָּבִ֑יא מָ֥ה עָנְךָ֖ יְהוָ֔ה
וּמָה־דִּבֶּ֥ר יְהוָֽה׃ וְאִם־מַשָּׂ֥א יְהוָ֖ה תֹּאמֵ֑רוּ לָכֵן֙
כֹּ֣ה אָמַ֤ר יְהוָה֙ יַ֣עַן אֲמַרְכֶ֔ם אֶת־הַדָּבָ֥ר הַזֶּ֖ה מ
מַשָּׂ֣א יְהוָ֑ה וְאֶשְׁלַ֤ח אֲלֵיכֶם֙ לֵאמֹ֔ר לֹ֥א תֹאמְרוּ
מַשָּׂ֣א יְהוָ֑ה לָכֵן֙ הִנְנִ֣י נֹשֵׂ֔א נְשֹׂ֖א אֶתְכֶ֑ם וְנ
וְנָטַשְׁתִּ֤י אֶתְכֶם֙ וְאֶת־הָעִ֔יר אֲשֶׁ֥ר נָתַ֖תִּי לָכֶ֣ם וְל
וְלַאֲבֹתֵיכֶ֑ם מֵעַ֖ל פָּנָֽי׃ וְנָתַתִּ֤י עֲלֵיכֶם֙ חֶרְפַּ֣ת עו
עוֹלָ֔ם וְכְלִמּ֥וֹת עוֹלָ֖ם אֲשֶׁ֥ר לֹ֥א תִשָּׁכֵֽחְנָה׃

הָרֹאֵ֣נִי יְהוָ֗ה וְהִנֵּ֛ה שְׁנֵ֥י דוּדָ֖אי
תְּאֵנִ֑ים מְעֻתָּ֣ים לִפְנֵ֣י הֵיכַ֣ל יְהוָ֔ד אַחֲרֵי֙ הָגְל֣וֹת
נְבוּכַדְרֶאצַּ֤ר מֶֽלֶךְ־בָּבֶל֙ אֶת־יְכָנְיָ֣הוּ בֶן־יְהוֹיָקִ֔ים
מֶ֖לֶךְ יְהוּדָ֑ה וְאֶת־שָׂרֵ֣י יְהוּדָ֔ה וְאֶת־הֶחָרָ֖שׁ וְא
וְאֶת־הַמַּסְגֵּ֑ר מִירוּשָׁלַ֙͏ִם֙ וְהֵבִיאָ֣ם בָּבֶ֔ל׃ הַדּ֣וּד א
אֶחָ֔ד תְּאֵנִ֥ים טוֹבֹ֖ת מְאֹ֣ד כִּתְאֵנִ֣ים הַבְּכוּרֹ֑ת וְה
וְהַדּ֣וּד אֶחָ֔ד תְּאֵנִ֥ים רָעוֹת֙ מְאֹ֔ד אֲשֶׁ֥ר לֹא־תֵאָכַ֖לְנָה מ
תֵּאָכַ֥לְנָה מֵרֹֽעַ׃ וַיֹּאמֶר
יְהוָ֣ה אֵלַ֔י מָ֥ה אַתָּ֖ה רֹאֶ֣ה יִרְמְיָ֑הוּ וָאֹמַ֕ר תְּאֵנִ֗ים
הַתְּאֵנִ֣ים הַטּוֹבוֹת֮ טֹבוֹת֒ מְאֹ֔ד וְהָרָע֖וֹת רָעוֹת
מְאֹ֑ד אֲשֶׁ֥ר לֹא־תֵאָכַ֖לְנָה מֵרֹֽעַ׃

וַיְהִ֥י דְבַר־יְהוָ֖ד אֵלַ֣י לֵאמֹ֑ר כֹּ֣ה אָמַ֗ר
יְהוָ֤ד אֱלֹהֵי֙ יִשְׂרָאֵ֔ל כַּתְּאֵנִ֥ים הַטּוֹבוֹת֙ הָאֵ֔לֶּה

כֵּ֥ן אַכִּ֖יר אֶת־גָּל֣וּת יְהוּדָ֑ה אֲשֶׁ֨ר שִׁלַּ֜חְתִּי מִן־הַ
הַמָּק֣וֹם הַזֶּ֗ה אַרְצָה֙ כַּשְׂדִּ֔ים לְט֖וֹבָה׃ וְשַׁתִּ֤י עֵ
עֵינִי֙ עֲלֵיהֶ֔ם לְט֖וֹבָה וְהֵשֵׁבֹתִ֑ים עַל־הָאָ֣רֶץ הַ
הַזֹּאת֒ וּבְנִיתִ֙ים֙ וְלֹ֣א אֶהֲרְסֵ֔ם וְנָטַעְתִּ֖ים וְלֹ֣א א
אֶתֹּ֑שׁ׃ וְנָתַתִּ֤י לָהֶם֙ לֵ֣ב לָדַ֔עַת אוֹתִ֖י כִּֽי־אֲנִ֣י יְהוָ֑ד
וְהָי֤וּ לִי֙ לְעָ֔ם וְאָנֹכִ֖י אֶהְיֶ֣ה לָהֶ֑ם לֵאלֹהִ֔ים כִּֽי־
יָשׁ֥וּבוּ אֵלַ֖י בְּכָל־לִבָּֽם׃

וּכְתְאֵנִ֞ים הָרָע֣וֹת אֲשֶׁר֩ לֹא־תֵאָכַ֨לְנָה מֵרֹ֜עַ כִּי־
כֹ֣ה אָמַ֣ר יְהוָ֔ד כֵּ֚ן אֶתֵּ֣ן אֶת־צִדְקִיָּ֔הוּ מֶ֖לֶךְ יְהו
יְהוּדָ֑ה וְאֶת־שָׂרָ֙יו֙ וְאֶת־שְׁאֵרִ֣ית יְרוּשָׁלַ֔͏ִם הַנִּש
הַנִּשְׁאָרִ֖ים בְּאֶ֣רֶץ הַזֹּ֑את וְהַיֹּשְׁבִ֖ים בְּאֶ֥רֶץ מִצְר
מִצְרָֽיִם׃ וּנְתַתִּים֙ לְזַעֲוָ֔ה לְרָעָ֖ה לְכֹ֣ל מַמְלְכ֣וֹת
הָאָ֑רֶץ לִֽחְרָפָ֤ה וְלִמְשֹׁל֙ לְשִׁנְנָ֣ה וְלִקְלָלָ֔ה בְּכָל־
הַמְּקוֹמ֔וֹת אֲשֶׁ֥ר אַדִּיחֵ֖ם שָׁ֑מָּה׃ וְשִׁלַּחְתִּ֤י בָהֶם֙ אֶת־
הַחֶ֣רֶב אֶת־הָרָעָ֔ב וְאֶת־הַדָּ֖בֶר עַד־תֻּמָּ֥ם מֵעַל
הָאֲדָמָ֖ה אֲשֶׁר־נָתַ֣תִּי לָהֶ֑ם וְלַאֲבֹתֵיהֶֽם׃

הַדָּבָ֗ר אֲשֶׁ֤ר הָיָה֙ אֶל־יִרְמְיָ֔הוּ
עַל־כָּל־עַ֖ם יְהוּדָ֑ה בִּשְׁנַ֣ת רְבִיעִ֗ית לִיהוֹיָקִים
בֶּן־יֹאשִׁיָּ֤הוּ מֶֽלֶךְ־יְהוּדָה֙ הִ֣יא הַשָּׁנָ֔ה הָרִאשׁוֹנִ֖ית
לִנְבוּכַדְרֶאצַּ֥ר מֶֽלֶךְ־בָּבֶֽל׃
אֲשֶׁ֨ר דִּבֶּ֜ר יִרְמְיָ֣הוּ הַנָּבִ֗יא עַל־כָּל־עַ֙ם יְהוּדָה֙
וְאֶל־כָּל־יֹשְׁבֵ֣י יְרוּשָׁלַ֔͏ִם לֵאמֹ֕ר׃ בִּשְׁנַ֣ת שָׁל֔וֹשׁ
עֶשְׂרֵ֖ה שָׁנָ֣ה הָיָ֑ה דְּבַר־יְהוָ֣ה א
אֵלַ֔י וָאֲדַבֵּ֥ר אֲלֵיכֶ֖ם הַשְׁכֵּ֣ם וְדַבֵּ֑ר וְלֹא־ שֵׁ
שְׁמַעְתֶּֽם׃ וְשִׁלַּ֨ח יְהוָ֜ה אֲלֵיכֶ֗ם אֶת־כָּל־עֲבָדָ֙יו֙
הַנְּבִיאִ֔ים הַשְׁכֵּ֥ם וְשַׁלֹּ֖חַ וְלֹא־ שִׁמַּ֣עְתֶּ֑ם וְלֹא
הִטִּיתֶ֥ם אֶת־אָזְנְכֶ֖ם לִשְׁמֹֽעַ׃ לֵאמֹ֗ר שׁ֣וּבוּ נָ֣א
אִישׁ֩ מִדַּרְכּ֨וֹ הָרָעָ֜ה וּמֵרֹ֣עַ מַעַלְלֵיכֶ֗ם וְשִׁבְתֶּ֞ם עַל־
הָאֲדָמָ֣ה אֲשֶׁר־נָתַ֤ן יְהוָה֙ לָכֶ֣ם וְלַאֲבֹתֵיכֶ֔ם לְךָ֥

והשפיל ועשה משפט וצדקה בארץ׃ כימו
הושע יהודה וישראל ישכן לבטח וזה שמו א
אשר יקראו יהוה צדקנו׃

לכן הנה ימים באים נאם יהוה ולא
יאמרו עוד חי יהוה אשר העלה את בני ישר
ישראל מארץ מצרים׃ כי אם חי יהוה אשר
העלה ואשר הביא את זרע בית ישראל מ
מארץ צפונה ומכל הארצות אשר הדחתים
שם וישבו על אדמתם׃

לנביאים נשבר לבי בקרבי רחפו כל עצמותי
הייתי כאיש שכור וכגבר עברו יין מפני יהוה
ומפני דברי קדשו׃ כי מנאפים מלאה הארץ
כי מפני אלה אבלה הארץ יבשו נאות מדבר
ותהי מרוצתם רעה וגבורתם לא כן׃ כי גם
נביא גם כהן חנפו גם בביתי מצאתי רעתם נ
נאם יהוה׃ לכן יהיה דרכם להם כחלקלקות
באפלה ידחו ונפלו בה כי אביא עליהם רעה
שנת פקדתם נאם יהוה׃ ובנביאי שמרון ר
ראיתי תפלה הנבאו בבעל ויתעו את עמי מ
ישראל׃ ובנביאי ירושלם ראיתי שערורה נ
נאף והלך בשקר וחזקו ידי מרעים לבלתי ש
שבו איש מרעתו היו לי כלם כסדום וישביה
כעמרה׃ לכן כה אמר
יהוה צבאות על הנביאים הנני מאכיל אותם
לענה והשקיתים מי ראש כי מאת נביאי ח
ירושלם יצאה חנופה לכל הארץ׃

כה אמר יהוה צבאות אל
תשמעו על דברי הנביאים הנבאים לכם מ
מהבלים המה אתכם חזון לבם ידברו לא מ
מפי יהוה׃ אמרים אמר למנאצי דבר יהוה

שלום יהיה לכם וכל הלך בשרירות לבו אמ
אמרו לא תבוא עליכם רעה׃ כי מי עמד בסוד
יהוה וירא וישמע את דברו מי הקשיב דברו
וישמע׃ הנה סערת יהוה
חמה יצאה וסער מתחולל על ראש רשעים י
יחול׃ לא ישוב אף יהוה עד עשותו ועד הק
הקימו מזמות לבו באחרית הימים תתבוננו
בה בינה׃ לא שלחתי את הנביאים והם רצו
לא דברתי אליהם והם נבאו׃ ואם עמדו ב
בסודי וישמיעו דברי את עמי וישבם מדר
מדרכם הרע ומרע מעלליהם׃

האלהי מקרוב אני נאם יהוה ולא
אלהי מרחוק׃ אם יסתר איש במסתרים ואני
לא אראנו נאם יהוה הלא את השמים ואת
הארץ אני מלא נאם יהוה׃ שמעתי את אשר
אמרו הנביאים הנבאים בשמי שקר לאמר
חלמתי חלמתי׃ עד מתי היש בלב הנביאים
נבאי השקר ונביאי תרמית לבם׃ החשבים
להשכיח את עמי שמי בחלומתם אשר יספרו
איש לרעהו כאשר שכחו אבותם את שמי לב
בבעל׃ הנביא אשר אתו החלום יספר חלום ו
ואשר דברי אתו ידבר דברי אמת מה לתבן
את הבר נאם יהוה׃ הלא כה דברי כאש נא
נאם יהוה וכפטיש יפוצץ סלע׃ לכן הנני על
הנביאים נאם יהוה גנבי דברי איש מאתר
רעהו׃ הנני על הנביאים נאם יהוה הלקחים
לשונם וינאמו נאם׃ הנני על נביאי חלמות
שקר נאם יהוה ויספרום ויתעו את עמי בשק
בשקריהם ובפחזותם ואנכי לא שלחתים ול
ולא צויתים והועל לא יועילו לעם הזה נאם

יהוה׃ וכי ישאלך העם הזה או הנביא או כ
כהן לאמר מה משא יהוה ואמרת אליהם א
את מה משא ונטשתי אתכם נאם יהוה׃ וה
והנביא והכהן והעם אשר יאמר משא יהוה
ופקדתי על האיש ההוא ועל ביתו׃ כה תאמ
תאמרו איש על רעהו ואיש אל אחיו מה ענ
ענה יהוה ומה דבר יהוה׃ ומשא יהוה לא תז
תזכרו עוד כי המשא יהיה לאיש דברו והפ
והפכתם את דברי אלהים חיים יהוה צבאות
אלהינו׃ כה תאמר אל הנביא מה ענך יהוה
ומה דבר יהוה׃ ואם משא יהוה תאמרו לכן
כה אמר יהוה יען אמרכם את הדבר הזה מ
בשא יהוה ואשלח אליכם לאמר לא תאמרו
משא יהוה לכן הנני נתשתי אתכם נשא ונש
ונטשתי אתכם ואת העיר אשר נתתי לכם ול
ולאבותיכם מעל פני׃ ונתתי עליכם חרפת ע
עולם וכלמות עולם אשר לא תשכח׃

הראני יהוה והנה שני דודאי
תאנים מוצאים לפני היכל יהוה אחרי הגלות
נבוכדנאצר מלך בבל את יכניהו בן יהויקים
מלך יהודה ואת שרי יהודה ואת החרש ו
ואת המסגר מירושלם ויביאם בבל׃ הדוד א
אחד תאנים טובות מאד כמעשי הבכורות וה
והדוד אחד תאנים רעות מאד אשר לא תא
תאכלנה מרע׃ ויאמר
יהוה אלי מה אתה ראה ירמיהו ואמר תאנים
התאנים הטובות טובות מאד והרעות רעות
מאד אשר לא תאכלנה מרע׃

ויהי דבר יהוה אלי לאמר׃ כה אמר
יהוה אלהי ישראל כתאנים הטובות האלה

כן אכיר את גלות יהודה אשר שלחתי מן המ
המקום הזה ארץ כשדים לטובה׃ ושתתי ע
עיני עליהם לטובה והשבתים על האר הזה
והבניתים ולא אהרסם ונטעתים ולא א
אתש׃ ונתתי להם לב לדעת אותי כי אני יהוה
והיו לי לעם ואנכי אהיה להם לאלהים כי י
ישובו אלי בכל לבם׃

ובתאנים הרעות אשר לא תאכלנה מרע כי
כה אמר יהוה כן אתן את צדקיהו מלך יהו
יהודה ואת שריו ואת שארית ירושלם הנש
הנשארים בארץ הזאת והיושבים בארץ מצר
מצרים׃ ונתתים לזעוה לרעה לכל ממלכות
הארץ לחרפה ולמשל לשנינה ולקללה בכל
המקומות אשר אדיחם שם׃ ושלחתי בם את
החרב את הרעב ואת הדבר עד תמם מעל
האדמה אשר נתתי להם ולאבותיהם׃

הדבר אשר היה אל ירמיהו
על כל עם יהודה בשנה הרבעית ליהויקים
בן יאשיהו מלך יהודה היא השנה הראשונית
לנבוכדנאצר מלך בבל׃

אשר דבר ירמיהו הנביא על כל עם יהודה
ואל כל ישבי ירושלם לאמר׃ כן שלש עשרה
שנה לאשיהו בן אמון מלך יהודה עד היום
הזה זה שלש ועשרים שנה היה דבר יהוה א
אלי ואדבר אליכם השכם ודבר ולא שמ
שמעתם׃ ושלח יהוה אליכם את כל עבדיו
הנביאים השכם ושלח ולא שמעתם ולא הט
הטיתם את אזנכם לשמע׃ לאמר שובו נא
איש מדרכו הרעה ומרע מעלליכם ושבו על
האדמה אשר נתן יהוה לכם ולאבותיכם לנצ

עולם ועד עולם׃ ואל תלכו אחרי אלהים א
אחרים לעבדם ולהשתחות להם ולא תכעיסו
אתי במעשה ידיכם ולא ארע לכם׃ ולא שמ
שמעתם אלי נאם יהוה למען הכעיסני במע
במעשה ידיכם לרע לכם׃ לכן
כה אמר יהוה צבאות יען אשר לא שמעתם
את דברי׃ הנני שלח ולקחתי את כל משפ
משפחות צפון נאם יהוה ואל נבוכדראצר
מלך בבל עבדי והבאתים על הארץ הזאת
ועל ישביה ועל כל הגוים האלה מסביב וה
והחרמתים ושמתים לשמה ולשרקה ולחר
ולחרבות עולם׃ והאבדתי מהם קול ששון ק
וקול שמחה קול חתן וקול כלה קול רחיים ו
ואור נר׃ והיתה כל הארץ הזאת לחרבה ל
לשמה ועבדו הגוים האלה את מלך בבל
שבעים שנה׃ והיה כמלאת שבעים שנה אפ
אפקד על מלך בבל ועל הגוי ההוא נאם יה
יהוה את עונם ועל ארץ כשדים ושמתי אות
לשממות עולם׃ והבאתי על הארץ ההיא את
כל דברי אשר דברתי עליה את כל הכתוב
בספר הזה אשר נבא ירמיהו על כל הגוים׃
כי עבדו בם גם המה גוים רבים ומלכים גד
גדולים ושלמתי להם כפעלם וכמעשה יד
ידיהם׃ כי כה אמר יהוה אלהי
ישראל אלי קח את כוס היין החמה הזאת מ
מידי והשקיתה את כל הגוים אשר אנכי
שלח אתך אליהם׃ ושתו ודתנעשו והתהלל
מפני החרב אשר אנכי שלח בינתם׃ ואקח
את הכוס מיד יהוה ואשקה את כל הגוים א
אשר שלחני יהוה אליהם את ירושלם ואת ע

ערי יהודה ואת מלכיה את שריה לתת אתם
לחרבה לשמה ולשרקה ולקללה כיום הזה׃
את פרעה מלך מצרים ואת עבדיו ואת שריו
ואת כל עמו׃ ואת כל הערב ואת כל מלכי א
ארץ העוץ ואת כל מלכי ארץ פלשתים את
אשקלון ואת עזה ואת עקרון ואת שארית א
אשדוד׃ את אדום ואת מואב ואת בני עמון׃
ואת כל מלכי צור ואת כל מלכי צידן ואת כל
מלכי האי אשר בעבר הים׃ ואת דדן ואת
תימא ואת בוז ואת כל קצוצי פאה׃ ואת כל
מלכי ערב ואת כל מלכי הערב השכנים במ
במדבר׃ ואת כל מלכי זמרי ואת כל מלכי ע
עילם ואת כל מלכי מדי׃ ואת כל מלכי הצפון
הקרבים והרחקים איש אל אחיו ואת כל ה
הממלכות הארץ אשר על פני האדמה ומלך
ששך ישתה אחריהם׃ ואמרת אלהם כה
אמר יהוה צבאות אלהי ישראל שתו ושכרו
וקיאו ונפלו ולא תקומו מפני החרב אשר אנכי
שלח בינכם׃ והיה כי ימאנו לקחת הכוס מי
מידך לשתות ואמרת אלהם כה אמר יהוה
צבאות שתו תשתו כי הנה בעיר אשר נקרא
שמי עליה אנכי מחל להרע ואתם הנקה תנקו
לא תנקו כי חרב אני קרא על כל ישבי הארץ
נאם יהוה צבאות׃ ואתה תנבא אלהם את כל
הדברים האלה ואמרת אלהם יהוה ממרום
ישאג וממעון קדשו יתן קולו שאג ישאג על
נוהו היתד כדרכים יענה אל כל ישבי הארץ׃
בא שאון עד קצה הארץ כי ריב ליהוה בגוים
נשפט הוא לכל בשר הרשעים נתנם לחרב
נאם יהוה׃ כה אמר יהוה

צבאות הנה רעה יוצאת מגוי אל גוי וסער ג
גדול יעור מירכתי ארץ׃ והיו חללי יהוה ביום
ההוא מקצה הארץ ועד קצה הארץ לא יספ
יספדו ולא יאספו ולא יקברו לדמן על פני ה
האדמה יהיו׃ הילילו הרועים וזעקו והתפלשו
אדירי הצאן כי מלאו ימיכם לטבח והפיצת
והפיצותיכם ונפלתם ככלי חמדה׃ ואבד מנוס
מן הרועים ופלטה מאדירי הצאן׃ קול צעקת
הרועים ויללת אדירי הצאן כי שודד יהוה א
את מרעיתם׃ ונדמו נאות השלם מפני חרון
אף יהוה׃ עזב כפפיר סכו כי היתה ארצם
לשמה מפני חרב היונה ומפני חרון אפו׃

חצי בראשית

במלכות יהויקים בן יאשיהו מלך יהודה היה
הדבר הזה מאת יהוה לאמר׃ כה אמר יהוה
עמד בחצר בית יהוה ודברת על כל ערי יהו
יהודה הבאים להשתחות בית יהוה את כל ה
הדברים אשר צויתיך לדבר אלהם אל תגרע
דבר׃ אולי ישמעו וישבו איש מדרכו הרעה
ונחמתי על הרעה אשר אנכי חשב לעשות ל
להם מפני רוע מעלליהם׃ ואמרת אלהם כה
אמר יהוה אם לא תשמעו אלי ללכת בתורתי
אשר נתתי לפניכם׃ לשמע על דברי עבדי
הנביאים אשר אנכי שלח אליכם השכם ו
ושלח ולא שמעתם׃ ונתתי את הבית הזה כש
כשילה ואת העיר הזאת אתן לקללה לכל גוי
הארץ׃ וישמעו הכהנים והנביאים וכל העם
את ירמיהו מדבר את הדברים האלה בבית
יהוה׃ ויהי כאשר כלה ירמיהו לדבר את כל אשר
צוה יהוה לדבר אל כל העם ויתפשו אתו הכ
הכהנים והנביאים וכל העם לאמר מות תמ
תמות׃ מדוע נבאת בשם יהוה לאמר כשילה
יהיה הבית הזה והעיר הזאת תחרב מאין יוש
יושב ויקהל כל העם על ירמיהו בבית יהוה׃
וישמעו שרי יהודה את הדברים האלה ויעלו
מבית המלך בית יהוה וישבו בפתח שער יהו
יהוה החדש׃ ויאמרו הכהנים והנביאים אל
השרים ואל כל העם לאמר משפט מות ל
לאיש הזה כי נבא אל העיר הזאת כאשר ש
שמעתם באזניכם׃ ויאמר ירמיהו אל כל הש
השרים ואל כל העם לאמר יהוה שלחני ל
להנבא אל הבית הזה ואל העיר הזאת את כ
כל הדברים אשר שמעתם׃ ועתה היטיבו ד
דרכיכם ומעלליכם ושמעו בקול יהוה אלה
אלהיכם וינחם יהוה על הרעה אשר דבר ע
עליכם׃ ואני הנני בידכם עשו לי כטוב וכישר
בעיניכם׃ אך ידע תדעו כי אם מתים אתם
אתי כי דם נקי אתם נתנים עליכם ועל העיר
הזאת ועל ישביה כי באמת שלחני יהוה עלי
עליכם לדבר באזניכם את כל הדברים הא
האלה׃ ויאמרו השרים וכל העם אל הכהנים
ואל הנביאים אין לאיש הזה כשפט מות כי ב
בשם יהוה אלהינו דבר אלינו׃ ויקמו אנשים
מזקני הארץ ויאמרו אל כל קהל העם לאמ
לאמר׃ מיכה המורשתי היה נבא בימי חזק
חזקיהו מלך יהודה ויאמר אל כל עם יהודה
לאמר כה אמר יהוה צבאות ציון שדה תחר
תחרש וירושלם עיים תהיה והר הבית לבמ
לבמות יער׃ ההמת המיתהו חזקיהו מלך יה
יהודה וכל יהודה הלא

יָרֵא אֶת יְהוּדָה וַיְחַל אֶת פְּנֵי יְהוָה וַיִּנָּחֶם יְהוָה
עַל הָרָעָה אֲשֶׁר דִּבֶּר עֲלֵיהֶם וַאֲנַחְנוּ עֹשִׂים
רָעָה גְּדוֹלָה עַל נַפְשׁוֹתֵינוּ׃ ס וְגַם אִישׁ הָיָה כָּת
מִתְנַבֵּא בְּשֵׁם יְהוָה אוּרִיָּהוּ בֶן שְׁמַעְיָהוּ מִקִּרְיַת
יְעָרִים וַיִּנָּבֵא עַל הָעִיר הַזֹּאת וְעַל הָאָרֶץ הַזֹּא
הַזֹּאת אֶת כָּל דִּבְרֵי יִרְמְיָהוּ׃ וַיִּשְׁמַע הַמֶּלֶךְ י
יְהוֹיָקִים וְכָל גִּבּוֹרָיו וְכָל הַשָּׂרִים אֶת דְּבָרָיו וַ
וַיְבַקֵּשׁ הַמֶּלֶךְ הֲמִיתוֹ וַיִּשְׁמַע אוּרִיָּהוּ וַיִּרָא וַ
וַיִּבְרַח וַיָּבֹא מִצְרָיִם׃ וַיִּשְׁלַח יְהוֹיָקִים מֶלֶךְ יְהוּדָה
אֲנָשִׁים מִצְרָיִם אֶלְנָתָן בֶּן עַכְבּוֹר וַאֲנָשִׁים א
אִתּוֹ אֶל מִצְרָיִם׃ וַיּוֹצִיאוּ אֶת אוּרִיָּהוּ מִמִּצְרַיִם
וַיְבִיאוּהוּ אֶל יְהוֹיָקִים וַיַּכֵּהוּ בַחֶרֶב וַיַּשְׁלֵךְ
וַיִּשְׁכָּב אֶת נִבְלָתוֹ אֶל קִבְרֵי בְנֵי הָעָם׃ אַךְ יָד
אֲחִיקָם בֶּן שָׁפָן הָיְתָה אֶת יִרְמְיָהוּ לְבִלְתִּי תֵּת
אֹתוֹ בְּיַד הָעָם לְהֲמִיתוֹ׃

בְּרֹאשִׁית מַמְלֶכֶת יְהוֹיָקִים בֶּן יֹאשִׁיָּהוּ מֶלֶךְ יה
יְהוּדָה הָיָה הַדָּבָר הַזֶּה אֶל יִרְמְיָהוּ מֵאֵת יְהוָה
לֵאמֹר׃ כֹּה אָמַר יְהוָה אֵלַי עֲשֵׂה לְךָ מוֹסֵרוֹת
וּמוֹטוֹת וְנָתַתָּם עַל צַוָּארֶךָ׃ וְשִׁלַּחְתָּם אֶל מֶלֶךְ
אֱדוֹם וְאֶל מֶלֶךְ מוֹאָב וְאֶל מֶלֶךְ בְּנֵי עַמּוֹן וְאֶל
מֶלֶךְ צֹר וְאֶל מֶלֶךְ צִידוֹן בְּיַד מַלְאָכִים הַבָּא
הַבָּאִים יְרוּשָׁלַ͏ִם אֶל צִדְקִיָּהוּ מֶלֶךְ יְהוּדָה׃ וְ
וְצִוִּיתָ אֹתָם אֶל אֲדֹנֵיהֶם לֵאמֹר כֹּה אָמַר יְהוָה
צְבָאוֹת אֱלֹהֵי יִשְׂרָאֵל כֹּה תֹאמְרוּ אֶל אֲדֹנֵיכֶם׃
אָנֹכִי עָשִׂיתִי אֶת הָאָרֶץ אֶת הָאָדָם וְאֶת הַבְּהֵמָה
אֲשֶׁר עַל פְּנֵי הָאָרֶץ בְּכֹחִי הַגָּדוֹל וּבִ
וּבִזְרֹעִי הַנְטוּיָה וְנֹתְתִּיהָ לַאֲשֶׁר יָשַׁר בְּעֵינָי׃ וְ
וְעַתָּה אָנֹכִי נָתַתִּי אֶת כָּל הָאֲרָצוֹת הָאֵלֶּה בְּיַד
נְבוּכַדְרֶאצַּר מֶלֶךְ בָּבֶל עַבְדִּי וְגַם אֶת חַיַּת
הַשָּׂדֶה נָתַתִּי לוֹ לְעָבְדוֹ׃ וְעָבְדוּ אֹתוֹ כָּל הַגּוֹיִם
וְאֶת בְּנוֹ וְאֶת בֶּן בְּנוֹ עַד בֹּא עֵת אַרְצוֹ גַּם ה
הוּא וְעָבְדוּ בוֹ גּוֹיִם רַבִּים וּמְלָכִים גְּדוֹלִים׃ ו
וְהָיָה הַגּוֹי וְהַמַּמְלָכָה אֲשֶׁר לֹא יַעַבְדוּ אֹתוֹ אֶת
נְבוּכַדְנֶצַּר מֶלֶךְ בָּבֶל וְאֵת אֲשֶׁר לֹא יִתֵּן אֶת
צַוָּארוֹ בְּעֹל מֶלֶךְ בָּבֶל בַּחֶרֶב וּבָרָעָב וּבַדֶּבֶר
אֶפְקֹד עַל הַגּוֹי הַהוּא נְאֻם יְהוָה עַד תַּכְלֵי א
אֹתָם בְּיָדוֹ׃ וְאַתֶּם אַל תִּשְׁמְעוּ אֶל נְבִיאֵיכֶם ו
וְאֶל קֹסְמֵיכֶם וְאֶל חֲלֹמֹתֵיכֶם וְאֶל עֹנְנֵיכֶם וְא
וְאֶל כְּשָׁפֵיכֶם אֲשֶׁר הֵם אֹמְרִים אֲלֵיכֶם ל
לֵאמֹר לֹא תַעַבְדוּ אֶת מֶלֶךְ בָּבֶל׃ כִּי שֶׁקֶר הֵם
נִבְּאִים לָכֶם לְמַעַן הַרְחִיק אֶתְכֶם מֵעַל אַדְמַ
אַדְמַתְכֶם וְהִדַּחְתִּי אֶתְכֶם וַאֲבַדְתֶּם׃ וְהַגּוֹי א
אֲשֶׁר יָבִיא אֶת צַוָּארוֹ בְּעֹל מֶלֶךְ בָּבֶל וַעֲבָדוֹ
וְהִנַּחְתִּיו עַל אַדְמָתוֹ נְאֻם יְהוָה וְעִבְדָהּ וְיָשַׁב
בָּהּ׃ וְאֶל צִדְקִיָּהוּ מֶלֶךְ יְהוּדָה דִּבַּרְתִּי כְּכָל ה
הַדְּבָרִים הָאֵלֶּה לֵאמֹר הָבִיאוּ אֶת צַוְּארֵכֶם
בְּעֹל מֶלֶךְ בָּבֶל וְעִבְדֻהוּ אֹתוֹ וְעַמּוֹ וִחְיוּ׃ לָמָּה
תָּמוּתוּ אַתָּה וְעַמֶּךָ בַּחֶרֶב בָּרָעָב וּבַדֶּבֶר כַּאֲ
כַּאֲשֶׁר דִּבֶּר יְהוָה אֶל הַגּוֹי אֲשֶׁר לֹא יַעֲבֹד אֶת
מֶלֶךְ בָּבֶל׃ וְאֶל תִּשְׁמְעוּ אֶל דִּבְרֵי הַנְּבִיאִים
הָאֹמְרִים אֲלֵיכֶם לֵאמֹר לֹא תַעַבְדוּ אֶת מֶלֶךְ
בָּבֶל כִּי שֶׁקֶר הֵם נִבְּאִים לָכֶם׃ כִּי לֹא של
שְׁלַחְתִּים נְאֻם יְהוָה וְהֵם נִבְּאִים בְּשֵׁמִי לַשֶּׁקֶר
לְמַעַן הַדִּיחִי אֶתְכֶם וַאֲבַדְתֶּם אַתֶּם וְהַנְּבִיאִים
הַנִּבָּאִים לָכֶם׃ וְאֶל כָּל הָעָם הַזֶּה
דִּבַּרְתִּי לֵאמֹר כֹּה אָמַר יְהוָה אַל תִּשְׁמְעוּ אֶל
דִּבְרֵי נְבִיאֵיכֶם הַנִּבָּאִים לָכֶם לֵאמֹר הִנֵּה כְלֵי
בֵּית יְהוָה מוּשָׁבִים מִבָּבֶלָה עַתָּה מְהֵרָה כִּי שֶׁ
שֶׁקֶר הֵמָּה נִבְּאִים לָכֶם׃ אַל תִּשְׁמְעוּ אֲלֵהֶם
עִבְדוּ אֶת מֶלֶךְ בָּבֶל וִחְיוּ לָמָּה תִּהְיֶה הָעִיר ה
הַזֹּאת חָרְבָּה׃ וְאִם נְבִיאִים הֵם וְאִם יֵשׁ דְּבַר
יְהוָה אִתָּם יִפְגְּעוּ נָא בַיהוָה צְבָאוֹת לְבִלְתִּי ב

נָבֹאוּ הַכֵּלִים הַנִּשְׁאָרִים בְּבֵית יְהוָה וּבֵית מֶלֶךְ יה
יְהוּדָה וּבִירוּשָׁלָ͏ִם בָּבֶלָה׃ כִּי כֹה אָמַר יְהוָה צ
צְבָאוֹת אֶל הָעַמּוּדִים וְעַל הַיָּם וְעַל הַמְּכֹנוֹת
וְעַל יֶתֶר הַכֵּלִים הַנִּשְׁאָרִים בָּעִיר הַזֹּאת׃ אֲשֶׁר
לֹא לָקַח נְבוּכַדְנֶאצַּר מֶלֶךְ בָּבֶל בְּגָלֹתוֹ א
אֶת יְכָנְיָה בֶן יְהוֹיָקִים מֶלֶךְ יְהוּדָה מִירוּשָׁלַ͏ִם
בָּבֶלָה וְאֶת כָּל חֹרֵי יְהוּדָה וּמִירוּשָׁלָ͏ִם׃
כִּי כֹה אָמַר יְהוָה צְבָאוֹת אֱלֹהֵי יִשְׂרָאֵל עַל
הַכֵּלִים הַנִּשְׁאָרִים בְּבֵית יְהוָה וּבֵית מֶלֶךְ יְהוּדָה ו
וּמִירוּשָׁלָ͏ִם׃ בָּבֶלָה יוּבָאוּ וְשָׁמָּה יִהְיוּ עַד יוֹם פ
פָּקְדִי אֹתָם נְאֻם יְהוָה וְהַעֲלִיתִים וְהֵשִׁיבֹתִים
אֶל הַמָּקוֹם הַזֶּה׃ וַיְהִי בַּשָּׁנָה הַהִיא
בְּרֵאשִׁית מַמְלֶכֶת צִדְקִיָּהוּ מֶלֶךְ יְהוּדָה בַּשָּׁנָה
הָרְבִיעִית בַּחֹדֶשׁ הַחֲמִשִּׁי אָמַר אֵלַי חֲנַנְיָה ב
בֶּן עַזּוּר הַנָּבִיא אֲשֶׁר מִגִּבְעוֹן בְּבֵית יְהוָה לְעֵינֵי
הַכֹּהֲנִים וְכֹל הָעָם לֵאמֹר׃ כֹּה אָמַר יְהוָה ג
צְבָאוֹת אֱלֹהֵי יִשְׂרָאֵל לֵאמֹר שָׁבַרְתִּי אֶת עֹל
מֶלֶךְ בָּבֶל׃ בְּעוֹד שְׁנָתַיִם יָמִים אֲנִי מֵשִׁיב מ
אֶל הַמָּקוֹם הַזֶּה אֶת כָּל כְּלֵי בֵית יְהוָה אֲשֶׁר
לָקַח נְבוּכַדְנֶאצַּר מֶלֶךְ בָּבֶל מִן הַמָּקוֹם הַזֶּה ו
וְהֵבִיאָם בָּבֶל׃ וְאֶת יְכָנְיָה בֶן יְהוֹיָקִים מֶלֶךְ יְהוּ
יְהוּדָה וְאֵת כָּל גָּלוּת יְהוּדָה הַבָּאִים בָּבֶלָה א
אֲנִי מֵשִׁיב אֶל הַמָּקוֹם הַזֶּה נְאֻם יְהוָה כִּי אֶ
אֶשְׁבֹּר אֶת עֹל מֶלֶךְ בָּבֶל׃ וַיֹּאמֶר יִרְמְיָהוּ הַ
הַנָּבִיא אֶל חֲנַנְיָה הַנָּבִיא לְעֵינֵי הַכֹּהֲנִים וּלְעֵינֵי
כָּל הָעָם הָעֹמְדִים בְּבֵית יְהוָה׃ וַיֹּאמֶר יִרְמְיָה
הַנָּבִיא אָמֵן כֵּן יַעֲשֶׂה יְהוָה יָקֵם יְהוָה אֶת דְּ
דְּבָרֶיךָ אֲשֶׁר נִבָּאתָ לְהָשִׁיב כְּלֵי בֵית יְהוָה וְכָל
הַגּוֹלָה מִבָּבֶל אֶל הַמָּקוֹם הַזֶּה׃ אַךְ שְׁמַע נָ
אֶת הַדָּבָר הַזֶּה אֲשֶׁר אֲנֹכִי דֹּבֵר בְּאָזְנֶיךָ וְאֶ

וְאָזְנֵי כָל הָעָם׃ הַנְּבִיאִים אֲשֶׁר הָיוּ לְפָנַי וְ
וְלְפָנֶיךָ מִן הָעוֹלָם וַיִּנָּבְאוּ אֶל אֲרָצוֹת רַבּוֹת וְ
וְעַל מַמְלָכוֹת גְּדוֹלוֹת לְמִלְחָמָה וְרָעָה וְדֶבֶר׃
הַנָּבִיא אֲשֶׁר יִנָּבֵא לְשָׁלוֹם בְּבֹא דְבַר הַנָּבִיא
יִוָּדַע הַנָּבִיא אֲשֶׁר שְׁלָחוֹ יְהוָה בֶּאֱמֶת׃ וַיִּקַּח ח
חֲנַנְיָה הַנָּבִיא אֶת הַמּוֹטָה מֵעַל צַוַּאר יִרְמְיָה
הַנָּבִיא וַיִּשְׁבְּרֵהוּ׃ וַיֹּאמֶר חֲנַנְיָה לְעֵינֵי כָל הָעָם
לֵאמֹר כֹּה אָמַר יְהוָה כָּכָה אֶשְׁבֹּר אֶת עֹל נְב
נְבוּכַדְנֶצַּר מֶלֶךְ בָּבֶל בְּעוֹד שְׁנָתַיִם יָמִים מֵעַל
צַוַּאר כָּל הַגּוֹיִם וַיֵּלֶךְ יִרְמְיָהוּ הַנָּבִיא לְדַרְכּוֹ׃

וַיְהִי דְבַר יְהוָה אֶל יִרְמְיָהוּ אַחֲרֵי
שְׁבֹר חֲנַנְיָה הַנָּבִיא אֶת הַמּוֹטָה מֵעַל צַוַּאר י
יִרְמְיָה הַנָּבִיא לֵאמֹר׃ הָלֹךְ וְאָמַרְתָּ אֶל חֲנַנְיָה
לֵאמֹר כֹּה אָמַר יְהוָה עֵץ מוֹטוֹת עָנָן שָׁבָרְתָּ וְעָ
וְעָשִׂיתָ תַּחְתֵּיהֶן מוֹטוֹת בַּרְזֶל׃ כִּי כֹה אָמַר יְ
יְהוָה צְבָאוֹת אֱלֹהֵי יִשְׂרָאֵל עֹל בַּרְזֶל נָתַתִּי עַל
צַוַּאר כָּל הַגּוֹיִם הָאֵלֶּה לַעֲבֹד אֶת נְבוּכַדְנֶצַּר
מֶלֶךְ בָּבֶל וְעָבָדוּהוּ וְגַם אֶת חַיַּת הַשָּׂדֶה נָתַתִּי
נָתוּן׃ וַיֹּאמֶר יִרְמְיָהוּ הַנָּבִיא אֶל חֲנַנְיָה שְׁמַע
חֲנַנְיָה הַנָּבִיא לֹא שְׁלָחֲךָ יְהוָה וְאַתָּה הִבְטַחְתָּ
אַתָּה יְהוָה אֶת הָעָם הַזֶּה עַל שֶׁקֶר׃ לָכֵן כֹּה
אָמַר יְהוָה הִנְנִי מְשַׁלֵּחֲךָ מֵעַל פְּנֵי הָאֲדָמָה ה
הַשָּׁנָה אַתָּה מֵת כִּי סָרָה דִבַּרְתָּ אֶל יְהוָה׃
וַיָּמָת חֲנַנְיָה הַנָּבִיא בַּשָּׁנָה הַהִוא בַּחֹדֶשׁ הַשְּׁבִיעִי׃

וְאֵלֶּה דִּבְרֵי הַסֵּפֶר אֲשֶׁר שָׁלַח יִרְמְיָה
הַנָּבִיא מִירוּשָׁלַ͏ִם אֶל יֶתֶר נְקֵנֵי הַגּוֹלָה וְאֶל כ
הַכֹּהֲנִים וְאֶל הַנְּבִיאִים וְאֶל כָּל הָעָם אֲשֶׁר ה
הָגְלָה נְבוּכַדְנֶצַּר מִירוּשָׁלַ͏ִם בָּבֶלָה׃ אַחֲרֵי כ
צֵאת יְכָנְיָה הַמֶּלֶךְ וְהַגְּבִירָה הַסָּרִיסִים שָׂרֵי
יְהוּדָה וְיְרוּשָׁלַ͏ִם וְהֶחָרָשׁ וְהַמַּסְגֵּר מִירוּשָׁלָ͏ִם׃

ביד אלעשה בן שפן ונמריה בן חלקיה אשר
שלח צדקיה מלך יהודה אל נבוכד נצר מלך
בבל בבלה לאמר: כה אמר יהוד צבאות א
אלדי ישראל לכל הגולה אשר הגלתי מירו
מירושלם בבלה: בנו בתים ושבו ונטעו גנות
ואכלו את פרין: קחו נשים והולידו בנים ובנ
ובנות וקחו לבניכם נשים ואת בנתיכם תנו
לאנשים ותלדנה בנים ובנות ורבו שם ואל ת
תמעטו: ודרשו את שלום העיר אשר הגלתי
אתכם שמה והתפללו בעדה אל יהוד כי בש
בשלומה יהיה לכם שלום: כי כה אמר יהוד
צבאות אלדי ישראל אל ישיאו לכם נביאיכם
אשר בקרבכם וקסמיכם ואל תשמעו אל חל
חלמותיכם אשר אתם מחלמים: כי בשקר הם
נבאים לכם בשמי לא שלחתים נאם יהוד:
כי כה אמר יהוד כי לפי מלאת
לבבל שבעים שנה אפקד אתכם והקימתי א
עליכם את דברי הטוב להשיב אתכם אל ה
המקום הזה: כי אנכי ידעתי את המחשבות
אשר אנכי חשב עליכם נאם יהוד מחשבות
שלום ולא לרעה לתת לכם אחרית ותקוה: וק
וקראתם אתי והלכתם והתפללתם אלי ושמ
ושמעתי אליכם: ובקשתם אתי ומצאתם כי
תדרשוני בכל לבבכם: ונמצאתי לכם נאם
יהוד ושבתי את שבותכם וקבצתי אתכם מכ
מכל הגוים ומכל המקמות אשר הדחתי את
אתכם שמה נאם יהוד: והשיבתי אתכם אל
המקום אשר הגלתי אתכם משם: כי אמרתם
הקים לנו יהוד נביאים בבלה: כי
כה אמר יהוד אל המלך הישב אל כסא דוד

ואל כל העם היושב בעיר הזאת אחיכם אש
אשר לא יצאו אתכם בגולה: כה אמר יהוד
צבאות הנני משלח בם את החרב את הרעב
ואת הדבר ונתתי אתם כתאנים השערים א
אשר לא תאכלנה מרע: ורדפתי אחריהם ב
בחרב וברעב ובדבר ונתתים לזעוה לכל ממ
ממלכות הארץ לאלה ולשמה ולשרקה ולח
ולחרפה בכל הגוים אשר הדחתים שם: תחת
אשר לא שמעו אל דברי נאם יהוד אשר ש
שלחתי אליכם את עבדי הנביאים השכם וש
ושלח ולא שמעתם נאם יהוד: ואתם שמעו
דבר יהוד כל הגולה אשר שלחתי מירושלם
בבלה: כה אמר יהוד צבאות אלדי ישראל
אל אחאב בן קוליה ואל צדקיהו בן מעשיה
הנבאים לכם בשמי שקר הנני נתן אתם ביד
נבוכד ראצר מלך בבל והכם לעיניכם: ולקח
מהם קללה לכל גלות יהודה אשר בבבל ל
לאמר ישימך יהוד כצדקיהו וכאחב אשר ק
קלם מלך בבל באש: יען אשר עשו נבלה
בישראל ונאפו את נשי רעיהם וידברו דבר
בשמי שקר אשר לא צויתים ואנכי היודע וע
ועד נאם יהוד: ואל שמעיהו הנחלמי
תאמר לאמר: כה אמר יהוד צבאות אלדי
ישראל יען אשר אתה שלחת בשמכה ספרים
אל כל העם אשר בירושלם ואל צפניה בן
מעשיה הכהן ואל כל הכהנים לאמר: יהוד
נתנך כהן תחת יהוידע הכהן להיות פקדים
בבית יהוד לכל איש משוגע ומתנבא ונתת א
אתו אל המהפכת ואל הצנק: ועתה למה לא
נערת בירמיהו הענתותי המתנבא לכם: כי

על כן שלח אלינו בבל לאמר ארוכה היא א
בנו בתים ושבו ונטעו גנות ואכלו את פריהן:
ויקרא צפניה הכהן את הספר הזה באזני יר
ירמיהו הנביא: ויהי דבר יהוד אל
ירמיהו לאמר: שלח על כל הגולה לאמר כה
אמר יהוד אל שמעיה הנחלמי יען אשר נבא
לכם שמעיה ואנכי לא שלחתיו ויבטח אתכם
על שקר: לכן כה אמר יהוד הנני פקד על
שמעיה הנחלמי ועל זרעו לא יהיה לו איש
יושב בתוך העם הזה ולא יראה בטוב אשר
אני עשה לעמי נאם יהוד כי סרה דבר על
יהוד: הדבר אשר היה אל ירמיהו
מאת יהוד לאמר: כה אמר יהוד אלדי ישראל
לאמר כתב לך את כל הדברים אשר דברתי
אליך על ספר: כי הנה ימים באים נאם יהוד
ושבתי את שבות עמי ישראל ויהודה אמר י
יהוד והשיבתים אל הארץ אשר נתתי לאב
לאבתם וירשוה: ואלה הדברים אשר דבר י
יהוד אל ישראל ואל יהודה: כי כה אמר יהוד
קול חרדה שמענו פחד ואין שלום: שאלו נא
וראו אם יולד זכר מדוע ראיתי כל גבר ידיו
על חלציו כיולדה ונהפכו כל פנים לירקון:
הוי כי גדול היום ההוא מאין כמוהו ועת
צרה היא ליעקב וממנה יושע: והיה ביום ה
ההוא נאם יהוד צבאות אשבר עולו מעל
צוארך ומוסרתיך אנתק ולא יעברו בו עוד
זרים: ועבדו את יהוד אלדיהם ואת דוד מל
מלכם אשר אקים להם: ואתה אל
תירא עבדי יעקב נאם יהוד ואל תחת ישראל
כי הנני מושיעך מרחוק ואת זרעך מארץ

שבים ושב יעקב ושקט ושאנן ואין מחריד:
כי אתך אני נאם יהוד להושיעך כי אעשה כ
כלה בכל הגוים אשר הפיצתיך שם אך אתך
לא אעשה כלה ויסרתיך למשפט ונקה לא א
אנקך: כי כה אמר יהוד אנוש לשברך
נחלה מכתך: אין דן דינך למזור רפואות תע
תעלה אין לך: כל מאהביך שכחוך אתך לא
ידרשו כי מכת אויב הכיתיך מוסר אכזרי על
רב עונך עצמו חטאתיך: מה תזעק על שב
שברך אנוש מכאוכך על רוב עונך עצמו ח
חטאתיך עשיתי אלה לך: לכן כל אכליך י
יאכלו וכל צריך כלם בשבי ילכו והיו שוסיך
למשסה וכל בזיך אתן לבז כל אעלה ארוכה
לך וממכותיך ארפאך נאם יהוד כי נדחה ק
קו אולך ציון היא דרש אין לה: כה
אמר יהוד הנני שב שבות אהלי יעקב ומשכ
ומשכנתיו ארחם ונבנתה עיר על תלה ואר
וארמון על משפטו ישב: ויצא מהם תודה ו
וקול משחקים והרביתים ולא ימעטו והכבד
והכבדתים ולא יצערו: והיו בניו כקדם ועדתו
לפני תכון ופקדתי על כל לחציו: והיה אדיו ו
ממנו ומושלו מקרבו יצא והקרבתיו ונגש א
אלי כי מי הוא זה ערב את לבו לגשת אלי נ
נאם יהוד: והייתם לי לעם ואנכי אהיה לכם
לאלדים: הנה
סערת יהוד חמה יצאה סער מתגורר על רא
ראש רשעים יחול: לא ישוב חרון אף יהוד
עד עשתו ועד הקימו מזמות לבו באחרית הי
הימים התבוננו בה: בעת ההיא נאם יהוד א
אהיה לאלדים לכל משפחות ישראל והמה

יהיו לי לעם׃
כה אמר יהוד מצא חן במדבר עם שרידי ח
רב הלך להרגיעו ישראל׃ מרחק יהוד נר
נראה לי ואהבת עולם אהבתיך על כן משכ
משכתיך חסד׃ עוד אבנך ונבנת בתולת ישר
ישראל עוד תעדי תפיך ויצאת במחול משח
משחקים׃ עוד תטעי כרמים בהרי שמרון נט
נטעו נטעים וחללו׃ כי ישרים קראו נצרים
בהר אפרים קומו ונעלה ציון אל יהוד אלד
אלדינו׃ כי כה אמר יהוד רנו ליעקב
שמחה וצהלו בראש הגוים השמיעו הללו ו
ואמרו הושע יהוד את עמך את שארית ישר
ישראל׃ הנני מביא אתם מארץ צפון וקבצ
וקבצתים מירכתי ארץ בם עור ופסח הרה ו
ויולדת יחדיו קהל גדול ישובו הנה׃ בבכי יב
יבאו ובתחנונים אוביליכם אוליכם אל נחלי מי
ים בדרך ישר לא יכשלו בה כי הייתי לישר
לישראל לאב ואפרים בכורי הוא׃
שמעו דבר יהוד גוים והגידו באיים ממרחק
ואמרו מזרה ישראל יקבצנו ושמרו כרעה ע
עדרו׃ כי פדה יהוד את יעקב וגאלו מיד חזק
ממנו׃ ובאו ורננו במרום ציון ונהרו אל טוב
יהוד על דגן ועל תירש ועל יצהר ועל בני
צאן ובקר והיתה נפשם כגן רוה ולא יוסיפו
לדאבה עוד׃ אז תשמח בתולה במחול בחו
בחורים וזקנים יחדיו והפכתי אבלם לששון ו
ונחמתים ושמחתים מיגונם׃ ורויתי נפש הכ
הכהנים דשן ועמי את טובי ישבעו נאם יהוד׃
כה אמר יהוד קול ברמה נשמע נהי
בכי תמרורים רחל מבכה על בניה מאנה לה

להנחם על בניה כי אינו׃ כה אמר
יהוד מנעי קולך מבכי ועיניך מדמעה כי יש
שכר לפעלתך נאם יהוד ושבו מארץ אויב׃
ויש תקוה לאחריתך נאם יהוד ושבו בנים ל
לגבולם׃ שמע שמעתי אפרים מתנודד יסרת
יסרתני ואוסר כעגל לא למד השיבני ואשובה
כי אתה יהוד אלדי׃ כי אחרי שובי נחמתי ו
ואחרי הודעי ספקתי על ירך בשתי וגם נכלמ
נכלמתי כי נשאתי חרפת נעורי׃ הבן יקיר לי
אפרים אם ילד שעשועים כי מדי דברי בו זכ
זכור אזכרנו עוד על כן המו מעי לו רחם אר
ארחמנו נאם יהוד׃ הצבי לך ציונים שימי לך
תמרורים שיתי לבך למסילה דרך הלכת שו
שובי בתולת ישראל שובי אל עריך אלה׃ עד
מתי תתחמקין הבת השובבה כי ברא יהוד
חדשה בארץ נקבה תסובב גבר׃
כה אמר יהוד צבאות אלדי ישראל
עוד יאמרו את הדבר הזה בארץ יהודה ובע
ובעריו בשובי את שבותם יברכך יהוד נוה
צדק הר הקדש׃ וישבו בה יהודה וכל עריו י
יחדיו אכרים ונסעו בעדר׃ כי הרויתי נפש ע
עיפה וכל נפש דאבה מלאתי׃ על זאת הקיצ
הקיצותי ואראה ושנתי ערבה לי׃ הנה ימים
באים נאם יהוד וזרעתי את בית ישראל ואת
בית יהודה זרע אדם וזרע בהמה׃ והיה כאשר
שקדתי עליהם לנתש ולנתץ ולהרוס ולהאביד
ולהרע כן אשקד עליהם לבנות ולנטוע נאם
יהוד׃ בימים ההם לא יאמרו
עוד אבות יאכלו בסר ושני בנים תקהינה׃ כי
אם איש בעונו ימות כל האדם האכל הבסר

תקהינה שיניו׃ הנה ימים באים נאם יהוד ו
וכרתי את בית ישראל ואת בית יהודה ברית
חדשה׃ לא כברית אשר כרתי את אבתם ב
ביום החזיקי בידם להוציאם מארץ מצרים
אשר המה הפרו את בריתי ואנכי בעלתי בם
נאם יהוד׃ כי זאת הברית אשר אכרת את ב
בני ישראל אחרי הימים ההם נאם יהוד נת
נתתי את תורתי בקרבם ועל לבם אכתבנה ו
והייתי להם לאלדים והמה יהיו לי לעם׃ ולא
ילמדו עוד איש את רעהו ואיש את אחיו ל
לאמר דעו את יהוד כי כלם ידעו אתי למק
למקטנם ועד גדולם נאם יהוד כי אסלח לעו
לעונם ולחטאתם לא אזכור עוד׃
כה אמר יהוד נותן שמש לאור
יומם חקות ירח וכוכבים לאור לילה רגע הי
הים ויהמו גליו יהוד צבאות שמו׃ אם ימושו
החוקים האלה מלפני נאם יהוד גם זרע ישר
ישראל ישבתו מהיות גוי לפני כל הימים׃
כה אמר יהוד
אם ימדו שמים מלמעלה ויחקרו מוסדי ארץ
למטה גם אני אמאס בכל זרע ישראל על כ
כל אשר עשו נאם יהוד׃ הנה ימים
באים נאם יהוד ונבנתה העיר ליהוד ממגדל
חננאל עד שער הפנה׃ ויצא עוד קו המדה
נגדו על גבעת גרב ונסב געתה׃ וכל העמק ו
והפגרים והדשן וכל השדמות עד נחל קדר
קדרון עד פנת שער הסיסים מזרחה קדש ל
ליהוד לא ינתש ולא יהרס עוד לעולם׃
(הדבר אשר היה
אל ירמיהו מאת יהוד בשנה העשירית לצד

לצדקיהו מלך יהודה היא השנה שמנה עש
עשרה שנה לנבוכד ראצר׃ ואז חיל מלך בבל
צרים על ירושלם וירמיהו הנביא היה כלוא
בחצר המטרה אשר בית מלך יהודה׃ אשר
כלאו צדקיהו מלך יהודה לאמר מדוע אתה
נבא לאמר כה אמר יהוד הנני נתן את העיר
הזאת ביד מלך בבל ולכדה׃ וצדקיהו מלך
יהודה לא ימלט מיד הכשדים כי הנתן ינתן
ביד מלך בבל ודבר פיו עם פיו ועיניו את עינ
עיניו תראינה׃ ובבל יוליך את צדקיהו ושם י
יהיה עד פקדי אתו נאם יהוד כי תלחמו את
הכשדים לא תצליחו׃
ויאמר ירמיהו היה דבר יהוד אלי לאמר׃
הנה חנמאל בן שלום דודך בא אליך לאמר
קנה לך את שדי אשר בענתות כי לך משפט
הגאולה לקנות׃ ויבא אלי חנמאל בן דודי
כדבר יהוד אל חצר המטרה ויאמר אלי קנה
נא את שדי אשר בענתות אשר בארץ בנימן
כי לך משפט הירושה ולך הגאולה קנה לך
ואדע כי דבר יהוד הוא׃ ואקנה את השדה
מאת חנמאל בן דודי אשר בענתות ואשקלה
לו את הכסף שבעה שקלים ועשרה הכס
הכסף׃ ואכתוב בספר ואחתום ואעד עדי
עדים ואשקל הכסף במאזנים׃ ואקח את ס
ספר המקנה את החתום והמצוה והחקים וא
ואת הגלוי׃ ואתן את ספר המקנה אל ברו
ברוך בן נריה בן מחסיה לעיני חנמאל דו
דודי ולעיני העדים הכתובים בספר המק
המקנה לעיני כל היהודים הישבים בחצר
המטרה׃ ואצוה את ברוך לעיניהם

לאמר׃ כֹּה אָמַר יְהוָה אֱלֹהֵי יִשְׂרָאֵל ל
לָקוֹחַ אֶת־הַסְּפָרִים הָאֵלֶּה אֶת־סֵפֶר הַמִּקְנָה
הַזֶּה וְאֶת־הַחֹתָם וְאֶת־סֵפֶר הַגָּלוּי הַזֶּה וְתִתָּם
בִּכְלִי־חֶרֶשׂ לְמַעַן יַעַמְדוּ יָמִים רַבִּים׃ כִּי כֹה
אָמַר יְהוָה צְבָאוֹת אֱלֹהֵי יִשְׂרָאֵל עוֹד יִקָּנוּ בָּתִּים
וְשָׂדוֹת וּכְרָמִים בָּאָרֶץ הַזֹּאת׃
וָאֶתְפַּלֵּל אֶל־יְהוָה אַחֲרֵי תִתִּי אֶת־סֵפֶר הַמִּקְנָה
אֶל־בָּרוּךְ בֶּן־נֵרִיָּה לֵאמֹר׃ אֲהָהּ אֲדֹנָי יְהוִה ה
הִנֵּה אַתָּה עָשִׂיתָ אֶת־הַשָּׁמַיִם וְאֶת־הָאָרֶץ בְּ
כֹּחֲךָ הַגָּדוֹל וּבִזְרוֹעֲךָ הַנְּטוּיָה לֹא־יִפָּלֵא מִמְּ
מְךָ כָּל־דָּבָר׃ עֹשֶׂה חֶסֶד לָאֲלָפִים וּמְשַׁלֵּם ע
עֲוֹן אָבוֹת אֶל־חֵיק בְּנֵיהֶם אַחֲרֵיהֶם הָאֵל הַגָּד
הַגִּבּוֹר יְהוָה צְבָאוֹת שְׁמוֹ גְּדוֹל הָעֵצָה
וְרַב הָעֲלִילָה אֲשֶׁר עֵינֶיךָ פְקוּחוֹת עַל כָּל־דַּ
רְכֵי בְנֵי אָדָם לָתֵת לְאִישׁ כִּדְרָכָיו וּכְפִרְי מַ
עַלְלֹתָיו׃ אֲשֶׁר שַׂמְתָּ אֹתוֹת וּמוֹפְתִים בְּאֶרֶץ מִ
מִּצְרַיִם עַד הַיּוֹם הַזֶּה וּבְיִשְׂרָאֵל וּבָאָדָם וַתַּ
תַּעֲשֶׂה לְךָ שֵׁם כַּיּוֹם הַזֶּה׃ וַתּוֹצִיאתָ אֶת־עַמְּךָ אֶת
יִשְׂרָאֵל מֵאֶרֶץ מִצְרַיִם בְּאֹתוֹת וּבְמוֹפְתִים וּבְ
וְיָד חֲזָקָה וּבְאִרְוַע נָטוּי וּבְמוֹרָא גָּדוֹל׃ וַ
וַתִּתֶּן לָהֶם אֶת־הָאָרֶץ הַזֹּאת אֲשֶׁר נִשְׁבַּעְתָּ ל
לַאֲבוֹתָם לָתֵת לָהֶם אֶרֶץ זָבַת חָלָב וּדְבָשׁ׃ וַיָּ
וַיָּבֹאוּ וַיִּרְשׁוּ אֹתָהּ וְלֹא שָׁמְעוּ בְּקוֹלֶךָ וּבְתוֹרָתְךָ
לֹא הָלְכוּ אֵת כָּל־אֲשֶׁר צִוִּיתָה לָהֶם לַעֲשׂוֹת ל
לֹא עָשׂוּ וַתַּקְרֵא אוֹתָם אֶת כָּל־הָרָעָה הַזֹּאת׃
הִנֵּה הַסֹּלְלוֹת בָּאוּ הָעִיר לְלָכְדָהּ וְהָעִיר נִתְּנָה
בְּיַד הַכַּשְׂדִּים הַנִּלְחָמִים עָלֶיהָ מִפְּנֵי הַחֶרֶב
וְהָרָעָב וְהַדֶּבֶר וַאֲשֶׁר דִּבַּרְתָּ הָיָה וְהִנְּךָ רֹאֶה׃
וְאַתָּה אָמַרְתָּ אֵלַי אֲדֹנָי יְהוִה קְנֵה־לְךָ הַכֶּסֶף
בַּכָּסֶף וְהָעֵד עֵדִים וְהָעִיר נִתְּנָה בְּיַד הַכַּשְׂדִּים׃
וַיְהִי דְבַר־יְהוָה אֶל־יִרְמְיָהוּ לֵאמֹר׃

הִנֵּה אֲנִי יְהוָה אֱלֹהֵי כָּל־בָּשָׂר הֲמִמֶּנִּי יִפָּלֵא כ
כָּל־דָּבָר׃ לָכֵן כֹּה אָמַר יְהוָה הִנְנִי נֹתֵן אֶת־הָ
הָעִיר הַזֹּאת בְּיַד הַכַּשְׂדִּים וּבְיַד נְבוּכַדְרֶאצַּר
כֶּלֶךְ בָּבֶל וְלָכְדָה וּבָאוּ הַכַּשְׂדִּים הַנִּלְחָמִים ע
עַל הָעִיר הַזֹּאת וְהִצִּיתוּ אֶת הָעִיר הַזֹּאת בָּאֵשׁ
וְשָׂרְפָה וְאֶת הַבָּתִּים אֲשֶׁר קִטְּרוּ עַל גַּגּוֹתֵיהֶם
לַבַּעַל וְהַסִּיכוּ נְסָכִים לֵאלֹהִים אֲחֵרִים לְמַעַן
הַכְעִיסֵנִי׃ כִּי הָיוּ בְנֵי יִשְׂרָאֵל וּבְנֵי יְהוּדָה אַךְ
עֹשִׂים הָרַע בְּעֵינַי מִנְּעוּרֵיהֶם כִּי בְנֵי יִשְׂרָאֵל
אַךְ מַכְעִיסִים אֹתִי בְּמַעֲשֵׂה יְדֵיהֶם נְאֻם יְהוָה׃
כִּי עַל אַפִּי וְעַל חֲמָתִי הָיְתָה לִּי הָעִיר הַזֹּאת
לְמִן־הַיּוֹם אֲשֶׁר בָּנוּ אֹתָהּ וְעַד הַיּוֹם הַזֶּה לְהָ
לְהָסִיר מֵעַל פָּנָי׃ עַל כָּל־רָעַת בְּנֵי יִשְׂרָאֵל וּ
וּבְנֵי יְהוּדָה אֲשֶׁר עָשׂוּ לְהַכְעִיסֵנִי הֵמָּה מַלְכֵיהֶם
בְּלִבָּם כֹּהֲנֵיהֶם וְנִבִיאֵיהֶם וְאִישׁ יְ
יְהוּדָה וְיֹשְׁבֵי יְרוּשָׁלִַם׃ וַיִּפְנוּ אֵלַי עֹרֶף וְלֹא פָנִים
וְלִמַּדְתִּי אֹתָם הַשְׁכֵּם וְלַמֵּד וְלֹא־שָׁמְעוּ לָקַחַת מוּסָר׃ וַיָּשִׂימוּ שִׁקּוּצֵיהֶם בַּבַּיִת אֲשֶׁר
נִקְרָא שִׁמִּי עָלָיו לְטַמְּאוֹ׃ וַיִּבְנוּ אֶת־בָּמוֹת הַבַּ
הַבַּעַל אֲשֶׁר בְּגֵיא בֶן הִנֹּם לְהַעֲבִיר אֶת־בְּנֵ
בְּנֵיהֶם וְאֶת־בְּנֹתֵיהֶם לַמֹּלֶךְ אֲשֶׁר לֹא צִוִּיתִים
וְלֹא עָלְתָה עַל לִבִּי לַעֲשׂוֹת הַתּוֹעֵבָה הַזֹּאת לְ
לְמַעַן הַחֲטִיא אֶת־יְהוּדָה׃ וְעַתָּה לָכֵן כֹּה־אָמַר
יְהוָה אֱלֹהֵי יִשְׂרָאֵל אֶל־הָעִיר הַזֹּאת אֲשֶׁר א
אַתֶּם אֹמְרִים נִתְּנָה בְיַד מֶלֶךְ בָּבֶל בַּחֶרֶב וּבָר
וּבָרָעָב וּבַדָּבֶר׃ הִנְנִי מְקַבְּצָם מִכָּל הָאֲרָצוֹת
אֲשֶׁר הִדַּחְתִּים שָׁם בְּאַפִּי וּבְחֲמָתִי וּבְקֶצֶף גָּד
גָּדוֹל וְהֵשִׁבֹתִים אֶל־הַמָּקוֹם הַזֶּה וְהוֹשְׁבְתִּים
לָבֶטַח׃ וְהָיוּ לִי לְעָם וְאָנֹכִי אֶהְיֶה לָהֶם לֵאלֹהִים׃
וְנָתַתִּי לָהֶם לֵב אֶחָד וְדֶרֶךְ אֶחָד לְיִרְאָה א
אֶת כָּל־הַיָּמִים לְטוֹב לָהֶם וּלְבָנֵיהֶם
אַחֲרֵיהֶם וְכָרַתִּי לָהֶם בְּרִית עוֹלָם אֲשֶׁר לֹא
אָשׁוּב מֵאַחֲרֵיהֶם לְהֵיטִיב אוֹתָם וְאֶת־יִרְאָתִי א
אֶתֵּן בְּלִבָּם לְבִלְתִּי סוּר מֵעָלָי׃ וְשָׂשְׂתִי עֲלֵיהֶם
לְהֵיטִיב אוֹתָם וּנְטַעְתִּים בָּאָרֶץ הַזֹּאת בֶּאֱמֶת ב
בְּכָל־לִבִּי וּבְכָל־נַפְשִׁי׃ כִּי כֹה אָמַר יְהוָה כַּאֲשֶׁר
הֵבֵאתִי אֶל־הָעָם הַזֶּה אֶת כָּל־הָרָעָה הַגְּדוֹלָה
הַזֹּאת כֵּן אֲנִי מֵבִיא עֲלֵיהֶם אֶת כָּל־הַטּוֹבָה
אֲשֶׁר אֲנִכִי דֹבֵר עֲלֵיהֶם וְנִקְנָה הַשָּׂדֶה בָּאָרֶץ
הַזֹּאת אֲשֶׁר אַתֶּם אֹמְרִים שְׁמָמָה הִיא מֵאֵין א
אָדָם וּבְהֵמָה נִתָּנָה בְּיַד הַכַּשְׂדִּים׃ שָׂדוֹת בַּ
בְּכֶסֶף יִקְנוּ וְכָתוֹב בַּסֵּפֶר וְחָתוֹם וְהָעֵד עֵדִים
בְּאֶרֶץ בִּנְיָמִן וּסְבִיבוֹת יְרוּשָׁלִַם וּבְעָרֵי יְהוּדָה
וּבְעָרֵי הָהָר וּבְעָרֵי הַשְּׁפֵלָה וּבְעָרֵי הַנֶּגֶב כִּי א
אָשִׁיב אֶת־שְׁבִיתָם נְאֻם יְהוָה׃ 33
וַיְהִי דְבַר־יְהוָה אֶל־יִרְמְיָהוּ שֵׁנִית בִּהְיוֹתוֹ עָצוּר
בְּחַצַר הַמַּטָּרָה לֵאמֹר׃ כֹּה־אָמַר יְהוָה עֹשֶׂה
יְהוָה יֹצֵר אֹתָהּ לְהָכִינָהּ יְהוָה שְׁמוֹ קְרָא אֵלַי
וְאֶעֱנֶךָּ וְאַגִּידָה לְךָ גְּדוֹלוֹת וּבְצוּרוֹת לֹא יָדַע
יְדָעְתָּם׃ כִּי כֹה אָמַר יְהוָה אֱלֹהֵי
יִשְׂרָאֵל עַל־בָּתֵּי הָעִיר הַזֹּאת וְעַל־בָּתֵּי מַלְכֵי יְהוּ
יְהוּדָה הַנִּתָּצִים אֶל־הַסֹּלְלוֹת וְאֶל־הַחָרֶב׃ ה
בָּאִים לְהִלָּחֵם אֶל־הַכַּשְׂדִּים וּלְמַלְאָם אֶת־פִּגְרֵי
הָאָדָם אֲשֶׁר הִכֵּיתִי בְאַפִּי וּבַחֲמָתִי וְאֲשֶׁר הָסְ
הִסְתַּרְתִּי פָנַי מֵהָעִיר הַזֹּאת עַל כָּל־רָעָתָם׃ הִנֵּה
מַעֲלֶה לָהּ אַרְכָה וּרְפוּאָה וּרְפָאתִים וְגִלִּיתִי ל
לָהֶם עִתֹּת שָׁלוֹם וֶאֱמֶת׃ וְהֵשִׁבֹתִי אֶת שְׁבוּת
יְהוּדָה וְאֶת שְׁבוּת יִשְׂרָאֵל וּבְנִיתִים כְּבָרִאשׁוֹנָה
כְּבָרִאשׁוֹנָה׃ וְטִהַרְתִּים מִכֹּל עֲוֹנָם אֲשֶׁר חָטְאוּ
לִי וְסָלַחְתִּי לְכָל עֲוֹנוֹתָיו אֲשֶׁר חָטְאוּ לִי וְכֹל
וַאֲשֶׁר פָּשְׁעוּ בִּי׃ וְהָיְתָה לִי לְשֵׁם שָׂשׂוֹן לְתִהִלָּה
וּלְתִפְאֶרֶת לְכֹל גּוֹיֵי הָאָרֶץ אֲשֶׁר יִשְׁמְעוּ אֶת כ
כָּל־הַטּוֹבָה אֲשֶׁר אֲנִי עֹשֶׂה אוֹתָם וּפָחֲדוּ וְרָגְזוּ
עַל כָּל־הַטּוֹבָה וְעַל כָּל־הַשָּׁלוֹם אֲשֶׁר אֲנִי ע
עֹשֶׂה לָהּ׃ כֹּה אָמַר יְהוָה עוֹד יִשָּׁמַע
בַּמָּקוֹם הַזֶּה אֲשֶׁר אַתֶּם אֹמְרִים חָרֵב הוּא מ
מֵאֵין אָדָם וּמֵאֵין בְּהֵמָה בְּעָרֵי יְהוּדָה וּבְחֻצוֹת
יְרוּשָׁלִַם הַנְּשַׁמּוֹת מֵאֵין אָדָם וּמֵאֵין יוֹשֵׁב וּ
וּמֵאֵין בְּהֵמָה׃ קוֹל שָׂשׂוֹן וְקוֹל שִׂמְחָה קוֹל חָתָן
וְקוֹל כַּלָּה קוֹל אֹמְרִים הוֹדוּ אֶת יְהוָה צְבָאוֹת
כִּי טוֹב יְהוָה כִּי לְעוֹלָם חַסְדּוֹ מְבִיאִים תּוֹדָה
בֵּית יְהוָה כִּי אָשִׁיב אֶת שְׁבוּת הָאָרֶץ כְּבָרִא
כְּבָרִאשׁוֹנָה אָמַר יְהוָה׃ כֹּה אָמַר
יְהוָה צְבָאוֹת עוֹד יִהְיֶה בַּמָּקוֹם הַזֶּה הֶחָרֵב מ
מֵאֵין אָדָם וְעַד בְּהֵמָה וּבְכָל עָרָיו נְוֵה רֹעִים ו
מַרְבִּיצֵי צֹאן׃ בְּעָרֵי הָהָר בְּעָרֵי הַשְּׁפֵלָה ו
וּבְעָרֵי נֶגֶב וּבְאֶרֶץ בִּנְיָמִן וּסְבִיבוֹת יְרוּשָׁלִַם
וּבְעָרֵי יְהוּדָה תַּעֲבֹרְנָה הַצֹּאן עַל יְדֵי מ
מֹנֶה אָמַר יְהוָה׃ הִנֵּה יָמִים בָּאִים נְאֻם יְהוָה
וְהֵקַמְתִּי אֶת הַדָּבָר הַטּוֹב אֲשֶׁר דִּבַּרְתִּי אֶל־
בֵּית יִשְׂרָאֵל וְעַל־בֵּית יְהוּדָה׃ בַּיָּמִים הָהֵם וּבָ
וּבָעֵת הַהִיא אַצְמִיחַ לְדָוִד צֶמַח צְדָקָה וְעָשָׂה
מִשְׁפָּט וּצְדָקָה בָּאָרֶץ׃ ב
בַּיָּמִים הָהֵם תִּוָּשַׁע יְהוּדָה וִירוּשָׁלִַם תִּשְׁכֹּן ל
לָבֶטַח וְזֶה אֲשֶׁר יִקְרְאוּ לָהּ יְהוָה צִדְקֵנוּ׃
כִּי כֹה אָמַר יְהוָה לֹא יִכָּרֵת לְדָוִד אִישׁ
יֹשֵׁב עַל־כִּסֵּא בֵּית יִשְׂרָאֵל׃ וְלַכֹּהֲנִים הַלְוִיִּם לֹא
יִכָּרֵת אִישׁ מִלְּפָנַי מַעֲלֶה עוֹלָה וּמַקְטִיר מִנְחָה
וְעֹשֶׂה זֶבַח כָּל־הַיָּמִים׃ וַיְהִי דְבַר־
יְהוָה אֶל־יִרְמְיָהוּ לֵאמֹר׃ כֹּה אָמַר יְהוָה אִם־
תָּפֵרוּ אֶת־בְּרִיתִי הַיּוֹם וְאֶת־בְּרִיתִי הַלָּיְלָה וְלִ
וְלִבְלְתִּי הֱיוֹת יוֹמָם וָלַיְלָה בְּעִתָּם׃ גַּם בְּרִיתִי
תֻּפַר אֶת דָּוִד עַבְדִּי מִהְיוֹת לוֹ בֵּן מֹשֵׁל עַל כִּסְאוֹ

ואת הלוים הכהנים משרתי׃ אשר לא
יספר צבא השמים ולא ימד חול הים כן אר
ארבה את זרע דוד עבדי ואת הלוים משרתי
אתי׃ ויהי דבר יהוד אל ירמיהו
לאמר׃ הלא ראית מה העם הזה דברו לאמר
שתי המשפחות אשר בחר יהוד בהם וימא
וימאסם ואת עמי ינאצון מהיות עוד גוי לפנ
לפניהם׃ כה אמר יהוד אם לא
בריתי יומם ולילה חקות שמים וארץ לא שמ
שמתי׃ גם זרע יעקב ודוד עבדי אמאס מקחת
מזרעו משלים אל זרע אברהם יצחק ויעקב
כי אשיב את שבותם ורחמתים׃
הדבר אשר היה אל ירמיהו מאת יהוד ונבוכד
ראצר מלך בבל וכל חילו וכל ממלכות א
ארץ ממשלת ידו וכל העמים נלחמים עליר
ירושלם ועל כל עריה לאמר׃ כה אמר יהוד
אלדי ישראל הלך ואמרת אל צדקיהו מלך
יהודה ואמרת אליו כה אמר יהוד הנני נתן
את העיר הזאת ביד מלך בבל ושרפה באש׃
ואתה לא תמלט מידו כי תפש תתפש ובידו
תנתן ועינך את עיני מלך בבל תראנה ופיהו
את פיך ידבר ובבל תבא׃ אך שמע דבריה
יהוד צדקיהו מלך יהודה כה אמר יהוד ע
עליך לא תמות בחרב׃ בשלום תמות ובמשר
ובמשרפות אבתיך המלכים הראשונים אש
אשר היו לפניך כן ישרפו לך והוי ארן יספדו
לך כי דבר אני דברתי נאם יהוד׃
וידבר ירמיהו הנביא אל צדקיהו מלך
יהודה את כל הדברים האלה בירושלם׃ וח
וחיל מלך בבל נלחמים על ירושלם ועל כל

ערי יהודה הנותרות אל לכיש ואל עזקה כי
הנה נשארו בערי יהודה ערי מבצר׃ הדבר
אשר היה אל ירמיהו מאת יהוד אחרי כרות
המלך צדקיהו ברית את כל העם אשר בירו
בירושלם לקרא להם דרור׃ לשלח איש את
עבדו ואיש את שפחתו העברי והעבריה חפ
חפשים לבלתי עבד בם ביהודי אחיהו איש׃
וישמעו כל השרים וכל העם אשר
באו בברית לשלח איש את עבדו ואיש את
שפחתו חפשים לבלתי עבד בם עוד וישמעו
וישלחו׃ וישבו אחריכן וישיבו את העברים
ואת השפחות אשר שלחו חפשים ויכבשם ל
לעבדים ולשפחות׃ ויהי דבר יהוד
אל ירמיהו מאת יהוד לאמר׃ כה אמר יהוד
אלדי ישראל אנכי כרתי ברית את אבתיכם
ביום הוציאי אתם מארץ מצרים מבית עב
עבדים לאמר׃ מקץ שבע שנים תשלחו איש
את אחיו העברי אשר ימכר לך ועבדך שש
שנים ושלחתו חפשי מעמך ולא שמעו אבת
אבתיכם אלי ולא הטו את אזנם׃ ותשבו אתם
היום ותעשו את הישר בעיני לקרא דרור איש
לרעהו ותכרתו ברית לפני בבית אשר נקרא
שמי עליו׃ ותשבו ותחללו את שמי ותשיבו איש
את עבדו ואיש את שפחתו אשר שלחתם ח
חפשים לנפשם ותכבשו אתם להיות לכם ל
לעבדים ולשפחות׃
לכן כה אמר יהוד אתם לא
שמעתם אלי לקרא דרור איש לאחיו ואיש ל
לרעהו הנני קרא לכם דרור נאם יהוד א
אל החרב ואל הדבר ואל הרעב ונתתי

אתכם לזעוה לכל ממלכות הארץ׃ ונתתי את
האנשים העברים את בריתי אשר לא הקימו
את דברי הברית אשר כרתו לפני העגל אשר
כרתו לשנים ועברו בין בתריו׃ שרי יהודה וש
ושרי ירושלם הסריסים והכהנים וכל עם ה
הארץ העברים בין בתרי העגל׃ ונתתי אתם
ביד איביהם וביד מבקשי נפשם והיתה נבל
נבלתם למאכל לעוף השמים ולבהמת האר
הארץ׃ ואת צדקיהו מלך יהודה ואת שריו
אתן ביד איביהם וביד מבקשי נפשם וביד ח
חיל מלך בבל העלים מעליכם׃ הנני מצוה
נאם יהוד והשיבתים אל העיר הזאת ונלחמו
עליה ולכדוה ושרפוה באש ואת ערי יהודה
אתן שממה מאין ישב׃ הדבר אשר
היה אל ירמיהו מאת יהוד בימי יהויקים בן
יאשיהו מלך יהודה לאמר׃ הלך אל בית הר
הרכבים ודברת אתם והביאותם בית יהוד
אל אחת הלשכות והשקית אתם יין׃ ואקח את
יאזניה בן ירמיהו בן חבצניה ואת אחיו ואת
כל בניו ואת כל בית הרכבים׃ ואביא אתם ב
בית יהוד אל לשכת בני חנן בן גדליהו איש
האלהים אשר אצל לשכת השרים אשר ממ
ממעל ללשכת מעשיהו בן שלום שמר הסף׃
ואתן לפני בני בית הרכבים גביעים מלאים י
יין וכסות ואמר אליהם שתו יין׃ ויאמרו לא
נשתה יין כי יונדב בן רכב אבינו צוה עלינו
לאמר לא תשתו יין אתם ובניכם עד עולם׃
ובית לא תבנו וזרע לא תזרעו וכרם לא תטעו
ולא יהיה לכם כי באהלים תשבו כל ימיכם
למען תחיו ימים רבים על פני האדמה אשר
אתם גרים שם׃ ונשמע בקול יהונדב בן רכב

אבינו לכל אשר צונו לבלתי שתות יין כל ים
ימינו אנחנו נשינו בנינו ובנתנו ולבלתי בנות
בתים לשבתנו וכרם ושדה וזרע לא יהיה לנ
לנו׃ ונשב באהלים ונשמע ונעש בכל אשר
צונו יונדב אבינו׃ ויהי בעלות נבוכד ראצר
מלך בבל אל הארץ ונאמר באו ונבא ירושל
ירושלם מפני חיל הכשדים ומפני חיל ארם
ונשב בירושלם׃ ויהי דבר יהוד
אל ירמיהו לאמר׃ כה אמר יהוד צבאות א
אלדי ישראל הלך ואמרת לאיש יהודה ולי
ולישבי ירושלם הלא תקחו מוסר לשמע אל
דברי נאם יהוד׃ הוקם את דברי יהונדב בן
רכב אשר צוה את בניו לבלתי שתות יין ולא
שתו עד היום הזה כי שמעו אל מצות אביהם
ואנכי דברתי אליכם השכם ודבר ולא שמ
שמעתם אלי׃ ואשלח אליכם את כל עבדי ה
הנביאים השכם ושלח לאמר שבו נא איש
מדרכו הרעה והטיבו מעלליכם ואל תלכו
אחרי אלהים אחרים לעבדם ושבו על האד
האדמה אשר נתתי לכם ולאבתיכם ולא הט
הטיתם את אזנכם ולא שמעתם אלי׃ כי הקימו
בני יהונדב בן רכב את מצות אביהם אשר
צום והעם הזה לא שמעו אלי׃
לכן כה אמר יהוד אלדי צבאות אלדי
ישראל הנני מביא אל יהודה ואל כל ישבי ר
ירושלם את כל הרעה אשר דברתי עליהם י
יען דברתי אליהם ולא שמעו ואקרא להם ול
ולא ענו׃ ולבית הרכבים אמר ירמיהו כה א
אמר יהוד צבאות אלדי ישראל יען אשר ש
שמעתם אל מצות יהונדב אביכם ותשמרו
את כל מצותיו

ותעשו ככל אשר צוה אתכם׃ ולכן
כה אמר יהוה צבאות אלהי ישראל לא יפרת
איש ליונדב בן רכב עמד לפני כל הימים׃
(ויהי בשנה הרביעית ליהויקים
בן־אשיהו מלך יהודה היה הדבר הזה אל־
ירמיהו מאת יהוה לאמר׃ קח לך מגלת ספר
וכתבת אליה את כל הדברים אשר דברתי
אליך על ישראל ועל יהודה ועל כל הגוים
מיום דברתי אליך מימי יאשיהו ועד היום ה
הזה׃ אולי ישמעו בית יהודה את כל הרעה
אשר אנכי חשב לעשות להם למען ישובו
איש מדרכו הרעה וסלחתי לעונם ולחטאתם׃
ויקרא ירמיהו את ברוך בן־נריה
ויכתב ברוך מפי ירמיהו את כל דברי יהוה
אשר דבר אליו על מגלת ספר׃ ויצוה ירמיהו
את ברוך לאמר אני עצור לא אוכל לבא בית
יהוה׃ ובאת אתה וקראת במגלה אשר כתבת
מפי את דברי יהוה באזני העם בית יהוה בי
יום צום וגם באזני כל יהודה הבאים מע
עריהם תקראם׃ אולי תפל תחנתם לפני׳
יהוה וישובו איש מדרכו הרעה כי גדול ה
האף והחמה אשר דבר יהוה אל העם הזה׃
ויעש ברוך בן נריה ככל אשר צוהו ירמיהו
הנביא לקרא בספר דברי יהוה בית יהוה׃
ויהי בשנה החמשית ליהויקים בן
יאשיהו מלך יהודה בחדש התשיעי קראו צ
צום לפני יהוה כל העם בירושלם וכל ה עם
הבאים מערי יהודה בירושלם ויקרא ברוך
בספר את דברי ירמיהו בית יהוה בלשכת נ
גמריהו בן שפן הסופר בחצר העליון פתח
שער בית יהוה החדש באזני כל העם׃ ויש

וישמע מכיהו בן גמריהו בן שפן את כל דב
דברי יהוה בעל הספר׃ וירד בית המלך אל ל
לשכת הספר והנה שם כל השרים ישבים א
אליישמע הספר ודלויהו בן שמעיהו ואלנתן
בן עכבור וגמריהו בן שפן וצדקיהו בן חנניהו
וכל השרים׃ ויגד להם מכיהו את כל הדברים
אשר שמע בקרא ברוך בספר באזני העם׃ ו
וישלחו כל השרים אל ברוך את יהודי בן נ
נתניהו בן שלמיהו בן כושי לאמר המגלה
אשר קראת בה באזני העם קחנה בידך ול
ויקח ברוך בן נריהו את המגלה בידו ויבא
אליהם׃ ויאמרו אליו שב נא וקראה באזנינו
ויקרא ברוך באזניהם׃ ויהי כשמעם את כל
הדברים ההא פחדו איש אל רעהו ויאמרו א
אל ברוך הגד נגיד למלך את כל הדברים ה
האלה׃ ואת ברוך שאלו לאמר הגד נא לנו
איך כתבת את כל הדברים האלה מפיו׃ ויא
ויאמר אלהם ברוך מפיו יקרא אלי את כל
הדברים האלה ואני כתב על הספר בדיו׃
ויאמרו השרים אל ברוך לך הסתר
אתה וירמיהו ואיש אל ידע איפה אתם׃ ויבאו
אל המלך החצרה ואת המגלה הנחו בלשכ
בלשכת אליישמע הספר ויגידו באזני המלך
את כל הדברים האלה׃ וישלח המלך את יה
יהודי לקחה את המגלה ויקחה מלשכת אלי
אליישמע הספר ויקראה יהודי באזני המלך ו
ובאזני כל השרים העמדים מעל המלך׃ וה
והמלך יושב בית החרף בחדש התשיעי ואת
האש לפניו מבערת׃ ויהי כקרא יהודי שלש
דלתות וארבעה יקרענה בתער הסופר והש
והשלך אל האש אשר על האח עד תם כל

המגלה על האש אשר על האח׃ ולא פחדו
ולא קרעו את בגדיהם המלך וכל עבדיו הש
השמעים את כל הדברים האלה׃ וגם אלנתן
ודלויהו וגמריהו הפגיעו במלך לבלתי שרף
את המגלה ולא שמע אליהם׃
ויצוה המלך את ירחמאל בן המלך
ואת שריהו בן עזריאל ואת שלמיהו בן עב
עבדאל לקחת את ברוך הסופר ואת ירמיהו
הנביא ויסתרם יהוה׃
ויהי דבר יהוה אל ירמיהו אחרי שרף המלך
את המגלה ואת הדברים אשר כתב ברוך מ
בפי ירמיהו לאמר׃ שוב קח לך מגלה אחרת
וכתב עליה את כל הדברים הראשנים אשר
היו על המגלה הראשנה אשר שרף יהויקים
מלך יהודה׃ ועל יהויקים מלך יהודה תאמר
כה אמר יהוה אתה שרפת את המגלה הזאת
לאמר מדוע כתבת עליה לאמר בא יבא מלך
בבל והשחית את הארץ הזאת והשבית מכנ
ממנה אדם ובהמה׃ לכן כה אמר יהוה
על יהויקים מלך יהודה לא יהיה לו ישב על
כסא דוד ונבלתו תהיה משלכת לחרב ביום
ולקרח בלילה׃ ופקדתי עליו ועל זרעו ועל
עבדיו את עונם והבאתי עליהם ועל ישבי י
ירושלם ואל איש יהודה את כל הרעה א
אשר דברתי אליהם ולא שמעו׃ וירמיהו לקח
מגלה אחרת ויתנה אל ברוך בן נריהו הסופר
ויכתב עליה מפי ירמיהו את כל דברי הספר
אשר שרף יהויקים מלך יהודה באש ועוד נ
נוסף עליהם דברים רבים כהמה׃
(ומלך מלך צדקיהו בן יאשיהו תחת
כניהו בן יהויקים אשר המלך נבוכדראצר

מלך בבל בארץ יהודה׃ ולא שמע הוא ועב
ועבדיו ועם הארץ אל דברי יהוה אשר דבר
ביד ירמיהו הנביא׃ וישלח המלך צדקיהו
את יהוכל בן שלמיה ואת צפניה בן מעשיה
הכהן אל ירמיהו הנביא לאמר התפלל נא ב
בעדנו אל יהוה אלהינו׃ וירמיהו בא ויצא
בתוך העם ולא נתנו אתו בית הכלוא׃ וחיל פ
פרעה יצא ממצרים וישמעו הכשדים הצ
הצרים על ירושלם את שמעם ויעלו מעל ירושלם׃ ויהי דבר יהוה אל
ירמיהו הנביא לאמר׃ כה אמר יהוה אלהי
ישראל כה תאמרו אל מלך יהודה השלח א
אתכם אלי לדרשני הנה חיל פרעה היצא לכ
לכם לעזרה שב לארצו מצרים׃ ושבו הכש
הכשדים ונלחמו על העיר הזאת ולכדה ו
ושרפה באש׃ כה אמר יהוה
אל תשאו נפשתיכם לאמר הלוך ילכו מעלנו
הכשדים כי לא ילכו׃ כי אם הכיתם כל חיל
כשדים הנלחמים אתכם ונשארו בם אנשים
מדקרים איש באהלו יקומו ושרפו את העיר
הזאת באש׃ והיה בהעלות חיל הכשדים מ
מעל ירושלם מפני חיל פרעה׃ ויצא ירמיהו
מירושלם ללכת ארצה בנימן לחלק משם
בתוך העם׃ ויהי הוא בשער בנימן ושם בעל
פקדות ושמו יראיה בן שלמיה בן חנניה ות
ויתפש את ירמיהו הנביא לאמר אל הכשדים
אתה נפל׃ ואמר ירמיהו שקר אינני נפל אל
הכשדים ולא שמע אליו ויתפש יראיה בירם
וירמיהו ויביאהו אל השרים׃ ויקצפו השרים
על ירמיהו ויכו אתו ויתנו אתו בית הא
האסור בית יהונתן הספר כי אתו עשו ל

לבית הכלא: כי בא ירמיהו אל בית הבור ואל
החניות וישב שם ירמיהו ימים רבים: וישלח
המלך צדקיהו ויקחהו וישאלהו המלך בבי
בביתו בסתר ויאמר היש דבר מאת יהוד וי
ויאמר ירמיהו יש ויאמר ביד מלך בבל תנתן:
ויאמר ירמיהו אל המלך צדקיהו מה חטאתי
לך ולעבדיך ולעם הזה כי נתתם אתי אל בית
הכלא: ואיה נביאיכם אשר נבאו לכם לאמר
לא יבא מלך בבל עליכם ועל הארץ הזאת:
ועתה שמע נא אדני המלך תפל נא תחנתי ל
לפניך ואל תשיבני בית יהונתן הספר ולא אמ
אמות שם: ויצוה המלך
צדקיהו ויפקדו את ירמיהו בחצר המטרה וב
ונתן לו כבר לחם ליום מחוץ האפים עד תם
כל הלחם מן העיר וישב ירמיהו בחצר המט
המטרה: וישמע שפטיה בן מתן וגדליהו בן
פשחור ויוכל בן שלמיהו ופשחור בן מלכיה
את הדברים אשר ירמיהו מדבר אל כל העם
לאמר: כה אמר יהוד היושב בעיר הזאת ים
ימות בחרב ברעב ובדבר והיוצא אל הכשד
הכשדים וחיה והיתה לו נפשו לשלל והי:
כה אמר יהוד
הנתן תנתן העיר הזאת ביד חיל מלך בבל ול
ולכדה: ויאמרו השרים אל המלך יומת נא
האיש הזה כי על כן הוא מרפה את ידי אנשי
המלחמה הנשארים בעיר הזאת ואת ידי כל
העם לדבר אליהם כדברים האלה כי האיש
הזה איננו דרש לשלום לעם הזה כי אם לר
לרעה: ויאמר המלך צדקיהו הנה הוא ביד
בידכם כי אין המלך יוכל אתכם דבר: ויקחו

את ירמיהו וישליכו אתו אל הבור ובלכדהו בן
המלך אשר בחצר המטרה וישלחו את ירמ
ירמיהו בחבלים ובבור אין מים כי אם טיט
ויטבע ירמיהו בטיט: וישמע עבד מלך הבו
הכושי איש סריס והוא בבית המלך כי נתנו
את ירמיהו אל הבור והמלך יושב בשער ב
בנימן: ויצא עבד מלך מבית המלך וידבר
אל המלך לאמר: אדני המלך הרעו האנשים
האלה את כל אשר עשו לירמיהו הנביא את
אשר השליכו אל הבור וימת תחתיו מפני הר
הרעב כי אין הלחם עוד בעיר: ויצוה המלך
את עבד מלך הכושי לאמר קח בידך מזה
שלשים אנשים והעלית את ירמיהו הנביא מן
הבור בטרם ימות: ויקח עבד מלך את האנ
האנשים בידו ויבא בית המלך אל תחת האו
האוצר ויקח משם בלויי הסחבות ובלויי מ
מלחים וישלחם אל ירמיהו אל הבור בחב
בחבלים: ויאמר עבד מלך הכושי אל ירמיהו
שים נא בלואי הסחבות והמלחים תחת אצי
אצילות ידיך מתחת לחבלים ויעש ירמיהו כ
כן: וימשכו את ירמיהו בחבלים ויעלו אתו מן
הבור וישב ירמיהו בחצר המטרה: וישלח
המלך צדקיהו ויקח את ירמיהו הנביא אליו
אל מבא השלישי אשר בבית יהוד ויאמר יר
המלך אל ירמיהו שאל אני אתך דבר אל ת
תכחד ממני דבר: ויאמר ירמיהו אל צדקיהו
כי אגיד לך הלא המת תמיתני וכי איעצך לא
תשמע אלי: וישבע המלך צדקיהו אל ירמ
ירמיהו בסתר לאמר חי יהוד אשר עשה ל
לנו את הנפש הזאת אם אמיתך ואם אתנך ב

ביד האנשים האלה אשר מבקשים את נפש
נפשך: ויאמר ירמיהו אל צדקיהו כה אמר
יהוד אלהי צבאות אלהי ישראל אם יצא תצ
תצא אל שרי מלך בבל וחיתה נפשך והעיר
הזאת לא תשרף באש וחיתה אתה וביתך: ו
ואם לא תצא אל שרי מלך בבל ונתנה העיר
הזאת ביד הכשדים ושרפה באש ואתה לא
תמלט מידם: ויאמר המלך צדקיהו
אל ירמיהו אני דאג את היהודים אשר נפלו
אל הכשדים פן יתנו אתי בידם והתעללו בי:
ויאמר ירמיהו לא יתנו שמע נא בקול
יהוד לאשר אני דבר אליך וייטב לך ותחי נפ
נפשך: ואם מאן אתה לצאת זה הדבר אשר
הראני יהוה: והנה כל הנשים אשר נשארו
בבית מלך יהודה מוצאות אל שרי מלך בבל
והנה אמרת הסיתוך ויכלו לך אנשי שלומך
הטבעו בבוץ רגלך נסגו אחור: ואת כל נשיך
ואת בניך מוציאים אל הכשדים ואתה לא ת
תמלט מידם כי ביד מלך בבל תתפש ואת ה
העיר הזאת תשרף באש: ויאמר
צדקיהו אל ירמיהו איש אל ידע בדברים ה
האלה ולא תמות: וכי ישמעו השרים כי דב
דברתי אתך ובאו אליך ואמרו אליך הגידה
נא לנו מה דברת אל המלך אל תכחד ממנו
ולא נמיתך ומה דבר אליך המלך: ואמרת
אליהם מפיל אני תחינתי לפני המלך לבלתי
השיבני בית יהונתן למות שם: ויבאו כל
השרים אל ירמיהו וישאלו אתו ויגד להם כ
בכל הדברים האלה אשר צוה המלך ויחר
ויחרישו כי לא נשמע הדבר: וישב ירמיהו

בחצר המטרה עד יום אשר נלכדה ירושלם:
והיה כאשר נלכדה ירושלם: בשנה
התשיעית לצדקיהו מלך יהודה בחדש הע
העשירי בא נבוכד ראצר מלך בבל וכל חי
חילו אל ירושלם ויצרו עליה: בעשתי עשרה
שנה לצדקיהו בחדש הרביעי בתשעה לחד
לחדש הבקעה העיר: ויבאו כל שרי מלך ב
בבל וישבו בשער התוך נרגל שראצר סמג
סמגר נבו שר סכים רב סרים נרגל שראצר
רב מג וכל שארית שרי מלך בבל: ויהי כאשר
ראם צדקיהו מלך יהודה וכל אנשי המלח
המלחמה ויברחו ויצאו לילה מן העיר דרך
גן המלך בשער בין החמתים ויצא דרך הע
הערבה: וירדפו חיל כשדים אחריהם וישגו
את צדקיהו בערבות ירחו ויקחו אתו ויעלהו
אל נבוכד ראצר מלך בבל רבלתה בארץ
חמת וידבר אתו משפטים: וישחט מלך בבל
את בני צדקיהו בדבלה לעיניו ואת כל חרי
יהודה שחט מלך בבל: ואת עיני צדקיהו עור
ויאסרהו בנחשתים לביא אתו בבלה: ואת
בית המלך ואת בית העם שרפו הכשדים בא
באש ואת חמת ירושלם נתצו: ואת יתר העם
הנשארים בעיר ואת הנפלים אשר נפלו עליו
ואת יתר העם הנשארים הגלה נבוזר אדן רב
טבחים בבל: ומן העם הדלים אשר אין להם
מאומה השאיר נבוזר אדן רב טבחים בארץ
יהודה ויתן להם כרמים ויגבים ביום ההוא:
ויצו נבוכד ראצר מלך בבל על ירמיהו ביד
נבוזר אדן רב טבחים לאמר: קחנו ועיניך
שים עליו ואל תעש לו מאומה רע כי כאשר
ידבר אליך

כן עשה עמו׃ וישלח נבוזר ארן רב טבחים
ונבושזבן רב סריס ונרגל שראצר רב מג וכל
רבי מלך בבל׃ וישלחו ויקחו את ירמיהו מח
מחצר המטרה ויתנו אתו אל גדליהו בן אחי
אחיקם בן שפן להוצאהו אל הבית וישב בת
בתוך העם׃ ואל ירמיהו היה דבר
יהוד בהיותו עצור בחצר המטרה לאמר׃
הלך ואמרת אל עבד מלך הכושי לאמר כה
אמר יהוד צבאות אלדי ישראל הנני מביא
את דברי אל העיר הזאת לרעה ולא לטובה
והיו לפניך ביום ההוא׃ והצלתיך ביום הה
ההוא נאם יהוד ולא תנתן ביד האנשים אש
אשר אתה יגור מפניהם׃ כי מלט אמלטך ו
ובחרב לא תפל והיתה לך נפשך לשלל כי ב
בטחת בי נאם יהוד׃ (הדבר אשר
היה אל ירמיהו מאת יהוד אחר שלח אתו נ
נבוזר ארן רב טבחים מן הרמה בקחתו אתו
והוא אסור באזקים בתוך כל גלות ירושלם
ויהודה המגלים בבלה׃ ויקח רב טבחים ל
לירמיהו ויאמר אליו יהוד אלדיך דבר את
הרעה הזאת אל המקום הזה׃ ויבא ויעשהו
יהוד כאשר דבר כי חטאתם ליהוד ולא שמ
שמעתם בקולו והיה לכם הדבר הזה׃ ועתה
הנה פתחתיך היום מן האזקים אשר על יד
ידיך אם טוב בעיניך לבא אתי בבל בא וא
ואשים את עיני עליך ואם ידע בעיניך לבא א
אתי בבל חדל ראה כל הארץ לפניך אל טו
טוב ואל הישר בעיניך ללכת שמה לך ירעהו
לא ישוב ושובה אל גדליה בן אחיקם בן ש
שפן אשר הפקיד מלך בבל בערי יהודה ושב

אתו בתוך העם׃ או אל כל הישר בעיניך לל
ללכת לך ויתן לו רב טבחים ארוחה ומשאת
וישלחהו׃ ויבא ירמיהו אל גדליה בן אחיקם
המצפתה וישב אתו בתוך העם הנשארים ב
בארץ׃ וישמעו כל שרי החילים אשר בשדה
המה ואנשיהם כי הפקיד מלך בבל את גדל
גדליהו בן אחיקם בארץ וכי הפקיד אתו אנ
אנשים ונשים וטף ומדלת הארץ מאשר לא
הגלו בבלה׃ ויבאו אל גדליה המצפתה ויש
וישמעאל בן נתניהו ויוחנן ויונתן בני קרח ו
ושריה בן תנחמת ובני עיפי הנטופתי ויזניהו
בן המעכתי המה ואנשיהם׃ וישבע להם גד
גדליהו בן אחיקם בן שפן ולאנשיהם לאמר
אל תיראו מעבד הכשדים שבו בארץ ועבדו
את מלך בבל וייטב לכם׃ ואני הנני יושב ב
במצפה לעמד לפני הכשדים אשר יבאו אל
אלינו ואתם אספו יין וקיץ ושמן ושמו בכ
בכליכם ושבו בעריכם אשר תפשתם׃ וגם כ
כל היהודים אשר במואב ובבני עמון ובא
ובאדום ואשר בכל הארצות שמעו כי נתן מ
מלך בבל שארית ליהודה וכי הפקיד עליהם
את גדליהו בן אחיקם בן שפן׃
וישובו כל היהודים מכל
המקומות אשר נדחו שם ויבאו ארץ יהודה
אל גדליהו המצפתה ויאספו יין וקיץ הרבה
מאד׃ ויוחנן בן קרח וכל שרי החילים אשר
בשדה באו אל גדליהו המצפתה׃ ויאמרו
אליו הידע תדע כי בעליס מלך בני עמון של
שלח את ישמעאל בן נתניה להכתך נפש ולא
האמין להם גדליהו בן אחיקם׃ ויוחנן בן

קרח אמר אל גדליהו בסתר במצפה לאמר
אלכה נא ואכה את ישמעאל בן נתניה ואיש
לא ידע למה יכה נפש ונפצו כל יהודה הנ
הנקבצים אליך ואבדה יהודה ויאמר גדליה
בן אחיקם אל יוחנן בן קרח אל תעשה את
הדבר הזה כי שקר אתה דבר אל ישמעאל׃
(ויהי בחדש השביעי בא ישמעאל
בן נתניה בן אלישמע מזרע המלוכה ורבי ה
המלך ועשרה אנשים אתו אל גדליהו בן א
אחיקם המצפתה ויאכלו שם לחם יחדיו במ
במצפה׃ ויקם ישמעאל בן נתניה ועשרת ה
האנשים אשר היו אתו ויכו את גדליהו בן
אחיקם בן שפן בחרב וימת אתו אשר הפקיד
מלך בבל בארץ ואת כל היהודים אשר היו
אתו את גדליהו במצפה ואת הכשדים אשר
נמצאו שם ואת אנשי המלחמה הכה ישמ
ישמעאל׃ ויהי ביום השני להמית את גדליהו
ואיש לא ידע׃ ויבאו אנשים משכם משילו ו
ומשמרון שמנים אנשים מגלחי זקן וקרועי
בגדים ומתגדדים ומנחה ולבונה בידם לה
להביא בית יהוד׃ ויצא ישמעאל בן נתניה
לקראתם מן המצפה הלך הלך ובכה ויהי כ
כפגשאתם ויאמר אליהם באו אל גדליהו
בן אחיקם׃ ויהי בבאם אל תוך העיר וישחטם
ישמעאל בן נתניה אל תוך הבור הוא והאנ
והאנשים אשר אתו׃ ועשרה אנשים נמצאר
בם ויאמרו אל ישמעאל אל תמיתנו כי יש ל
לנו מטמונים בשדה חטים ושערים ושמן וד
ודבש ויחדל ולא המיתם בתוך אחיהם׃ וה
והבור אשר השליך שם ישמעאל את כל פג
פגרי האנשים אשר הכה ביד גדליהו הוא א

אשר עשה המלך אסא מפני בעשא מלך יש
ישראל אתו מלא ישמעאל בן נתניה הללים׃
וישבו ישמעאל את כל שארית העם אשר ב
במצפה את בנות המלך ואת כל העם הנש
הנשארים במצפה אשר הפקיד נבוזר ארן
רב טבחים את גדליהו בן אחיקם וישבם יש
ישמעאל בן נתניה ולך לעבר אל בני עמון׃
וישמע יוחנן בן קרח וכל שרי החילים
אשר אתו את כל הרעה אשר עשה ישמעאל
בן נתניה ויקחו את כל האנשים וילכו להלחם
עם ישמעאל בן נתניה וימצאו אתו אל מים
רבים אשר בגבעון׃ ויהי כראות כל העם א
אשר את ישמעאל את יוחנן בן קרח ואת כל
שרי החילים אשר אתו וישמחו׃ וישבו כל ה
העם אשר שבה ישמעאל מן המצפה וישובו
וילכו אל יוחנן בן קרח׃ וישמעאל בן נתניה
נמלט בשמנה אנשים מפני יוחנן וילך אל ב
בני עמון׃ ויקח יוחנן בן קרח וכל שרי
החילים אשר אתו את כל שארית העם אשר
השיב מאת ישמעאל בן נתניה מן המצפה א
אחר הכה את גדליה בן אחיקם גבורים אנשי
המלחמה ונשים וטף וסריסים אשר השיב מ
מגבעון׃ וילכו וישבו בגרות כמהם אשר אצל
בית לחם ללכת לבא מצרים׃ מפני הכשדים
כי יראו מפניהם כי הכה ישמעאל בן נתניה
את גדליהו בן אחיקם אשר הפקיד מלך בבל
בארץ׃ (ויגשו כל שרי החילים ויוחנן בן
קרח ויזניה בן הושעיה וכל העם מקטן ועד
גדול׃ ויאמרו אל ירמיהו הנביא תפל נא תח
תחינתינו לפניך והתפלל בעדנו אל יהוד אל
אלדיך בעד כל השארית הזאת כי נשארנו

מעם מהרבה כאשר עיניך ראות אתנו: ויגד
לנו יהוד אלדיך את הדרך אשר נלך בה ואת
הדבר אשר נעשה: ויאמר אלהם ירמיהו ה
הנביא שמעתי הנני מתפלל אל יהוד אלדיכם
כדבריכם והיה כל הדבר אשר יענה יהוד
אתכם אגיד לכם לא אמנע מכם דבר: ויהי
אמרו אל ירמיהו יהי יהוד בנו לעד אמת ונא
ונאמן אם לא ככל הדבר אשר ישלחך יהוד
אלדיך אלינו כן נעשה: אם טוב ואם רע
בקול יהוד אלדינו אשר אנחנו שלחים אות
אותך אליו נשמע למען אשר ייטב לנו כי נש
נשמע בקול יהוד אלדינו: ויהי מקץ
עשרת ימים ויהי דבר יהוד אל ירמיהו: ויקרא
אל יוחנן בן קרח ואל כל שרי החילים אשר
אתו ולכל העם למקטן ועד גדול: ויאמר אל
אליהם כה אמר יהוד אלדי ישראל אשר ש
שלחתם אתי אליו להפיל תחנתכם לפניו: אם
שוב תשבו בארץ הזאת ובניתי אתכם ולא א
אהרס ונטעתי אתכם ולא אתוש כי נחמתי על
הרעה אשר עשיתי לכם: אל תיראו מפני מלך
בבל אשר אתם יראים מפניו אל תיראו מפנו
נאם יהוד כי אתכם אני להושיע אתכם ולה
ולהציל אתכם מידו: ואתן לכם רחמים ורחם
אתכם והשיב אתכם אל אדמתכם: ואם א
אמרים אתם לא נשב בארץ הזאת לבלתי ש
שמע בקול יהוד אלדיכם: לאמר לא כי ארץ
מצרים נבא אשר לא נראה מלחמה וקול ש
שופר לא נשמע וללחם לא נרעב ושם נשב:
ועתה לכן שמעו דבר יהוד שארית יהודה כה
אמר יהוד צבאות אלדי ישראל אם אתם ש
שום תשימון פניכם לבא מצרים ובאתם לגור

שם: והיתה החרב אשר אתם יראים ממנה
שם תשיג אתכם בארץ מצרים והרעב אשר
אתם דואגים ממנו שם ידבק אחריכם מצ
מצרים ושם תמותו: והיו כל האנשים אשר
שמו פניהם לבא מצרים לגור שם ימותו ב
בחרב ברעב ובדבר ולא יהיה להם שריד ופ
ופליט מפני הרעה אשר אני מביא עליהם:
כה אמר יהוד צבאות אלדי ישראל כאשר
נתך אפי וחמתי על יושבי ירושלם כן תתך ח
חמתי עליכם בבאכם מצרים והיתם לאלה
ולשמה ולקללה ולחרפה ולא תראו עוד את
המקום הזה: דבר יהוד עליכם שארית הוד
יהודה אל תבאו מצרים ידע תדעו כי הערתי
בכם היום: כי התעיתם בנפשתיכם כי אתם
שלחתם אתי אל יהוד אלדיכם לאמר התפ
התפלל בעדנו אל יהוד אלדינו וככל אשר
יאמר יהוד אלדינו כן הגד לנו ועשינו: ואגיד
לכם היום ולא שמעתם בקול יהוד אלדיכם
ולכל אשר שלחני אליכם: ועתה ידע תדעו
כי בחרב וברעב ובדבר תמותו במקום אשר
חפצתם לבא לגור שם:
ויהי כבלות ירמיהו לדבר אל כל העם את
כל דברי יהוד אלדיהם אשר שלחו יהוד א
אלדיהם אליהם את כל הדברים האלה:
ויאמר עזריה בן הושעיה ויוחנן
בן קרח וכל האנשים הזדים אמרים אל ירמ
ירמיהו שקר אתה מדבר לא שלחך יהוד א
אלדינו לאמר לא תבאו מצרים לגור שם: כ
כי ברוך בן נריה מסית אתך בנו למען תת א
אתנו ביד הכשדים להמית אתנו ולהגלות א
אתנו בבל: ולא שמע יוחנן בן קרח וכל

שרי החילים וכל העם בקול יהוד לשבת בא
בארץ יהודה: ויקח יוחנן בן קרח וכל שרי ה
החילים את כל שארית יהודה אשר שבו מכל
הגוים אשר נדחו שם לגור בארץ יהודה: את
הגברים ואת הנשים ואת הטף ואת בנות ה
המלך ואת כל הנפש אשר הניח נבוזר אדן
רב טבחים את גדליהו בן אחיקם בן שפן וא
ואת ירמיהו הנביא ואת ברוך בן נריהו: ויב
ויבאו ארץ מצרים כי לא שמעו בקול יהוה ו
ויבאו עד תחפנחס: ויהי דבר יהוד אל
ירמיהו בתחפנחס לאמר: קח בידך אבנים ג
גדולות וטמנתם במלט במלבן אשר בפתח
בית פרעה בתחפנחס לעיני אנשים יהודים: ו
ואמרת אלהם כה אמר יהוד צבאות אלדי
ישראל הנני שלח ולקחתי את נבוכד ראצר
מלך בבל עבדי ושמתי כסאו מטעל לאבנים
האלה אשר טמנתי ונטה את שפרירו עליהם:
ובא והכה את ארץ מצרים אשר למות למות
ואשר לשבי לשבי ואשר לחרב לחרב: והצתי
אש בבתי אלדי מצרים ושרפם ושבם ועטה
את ארץ מצרים כאשר יעטה הרעה את בג
בגדו ויצא משם בשלום: ושבר את מצבות
בית שמש אשר בארץ מצרים ואת בתי אלדי
מצרים ישרף באש: הדבר אשר
היה אל ירמיהו אל כל היהודים הישבים בא
בארץ מצרים הישבים במגדול ובתחפנחס
ובנוף ובארץ פתרוס לאמר: כה אמר יהוד
צבאות אלדי ישראל אתם ראיתם את כל ה
הרעה אשר הבאתי על ירושלם ועל כל ערי
יהודה והנם חרבה היום הזה ואין בהם יוש
יושב: מפני רעתם אשר עשו להכעיסני ללכת

לקטר לעבד לאלדים אחרים אשר לא ידעום
המה אתם ואבתיכם: ואשלח אליכם את כל
עבדי הנביאים השכם ושלוח לאמר אל נא
תעשו את דבר התועבה הזאת אשר שנאתי:
ולא שמעו ולא הטו את אזנם לשוב מרעתם
לבלתי קטר לאלדים אחרים: ותתך חמתי ואפי
ותבער בערי יהודה ובחצות ירושלם ותהינה
לחרבה לשממה כיום הזה: ועתה כה
אמר יהוד צבאות אלדי ישראל למה אתם
עשים רעה גדולה לנפשתיכם להכרית לכם
איש ואשה עולל ויונק מתוך יהודה לבלתי הו
הותיר לכם שארית להכעיסני במעשה ידיכם
לקטר לאלדים אחרים בארץ מצרים אשר
אתם באים לגור שם למען הכרית לכם ולמען
היותכם לקללה ולחרפה בכל גויי הארץ: ה
השכחתם את רעות אבתיכם ואת רעות מלכי
יהודה ואת רעות נשיו ואת רעתכם ואת רעות
נשיכם אשר עשו בארץ יהודה ובחצות ירו
ירושלם: לא דכאו עד היום הזה ולא יראו ו
ולא הלכו בתורתי ובחקתי אשר נתתי לפניכם
ולפני אבתיכם: לכן כה אמר יהוד
צבאות אלדי ישראל הנני שם פני בכם לרעה
ולהכרית את כל יהודה: ולקחתי את שארית
יהודה אשר שמו פניהם לבא אל ארץ מצרים
לגור שם ותמו כל בארץ מצרים יפלו בחרב
ברעב יתמו מקטן ועד גדול בחרב וברעב ש
ימותו והיו לאלה ולקללה לשמה ולחרפה: ו
ופקדתי על הישבים בארץ מצרים כאשר פ
פקדתי על ירושלם בחרב ברעב ובדבר: ולא
יהיה פליט ושריד לשארית יהודה הבאים לגור
שם בארץ מצרים ולשוב ארץ יהודה אשר
ג

המה מנשאים את נפשם לשוב לשבת שם כי
לא ישובו כי אם פלטים: ויענו את ירמיהו
כל האנשים היודעים כי מקטרות נשיהם ל
לאלהים אחרים וכל הנשים העמדות קהל
גדול וכל העם היושבים בארץ מצרים בפ
בפתרוס לאמר: הדבר אשר דברת אלינו ב
בשם יהוד איננו שמעים אליך: כי עשה נע
נעשה את כל הדבר אשר יצא מפינו לקטר
למלכת השמים והסך לה נסכים כאשר ע
עשינו אנחנו ואבתינו מלכינו ושרינו בערי
יהודה ובחצות ירושלם ונשבע לחם ונהיה ט
טובים ורעה לא ראינו: ומן אז חדלנו לקטר
למלכת השמים והסך לה נסכים חסרנו כל
ובחרב וברעב תמנו: וכי אנחנו מקטרים לה
למלכת השמים ולהסך לה נסכים המכל
המכלעדי אנשינו עשינו לה בונים להעציבה
ולהסך לה נסכים: ויאמר ירמיהו
אל כל העם על הגברים ועל הנשים ועל כל
העם הענים אתו דבר לאמר: הלא את הקט
הקטר אשר קטרתם בערי יהודה ובחצות יר
ירושלם אתם ואבתיכם מלכיהם ושריהם וע
ועם הארץ אתם זכר יהוד ותעלה על לבו: ו
ולא יוכל יהוד עוד לשאת מפני רוע מעלל
מעלליכם מפני התועבת אשר עשיתם ותהי
ארצכם לחרבה ולשמה ולקללה מאין יושב
כהיום הזה: מפני אשר קטרתם ואשר חטא
חטאתם ליהוד ולא שמעתם בקול יהוד ובת
ובתורתו ובחקותיו ובעדתיו לא הלכתם על
כן קראת אתכם הרעה הזאת כיום הזה:
ויאמר ירמיהו אל כל העם ואל כל הנשים
שמעו דבר יהוד כל יהודה אשר בארץ מצ
מצרים: כה אמר יהוד צבאות אלהי ישראל

לאמר אתם ונשיכם ותדברנה בפיכם ובידכם
מלאתם לאמר עשה נעשה את נדרינו אשר
נדרנו לקטר למלאכת השמים ולהסך לה נס
נסכים הקם תקימנה את נדריכם ועשה תע
תעשינה את נדריכם: לכן שמעו דבר
יהוד כל יהודה הישבים בארץ מצרים הנני
נשבעתי בשמי הגדול אמר יהוד אם יהיה ע
עוד שמי נקרא בפי כל איש יהודה אמר חי
אדני יהוד בכל ארץ מצרים: הנני שקד ע
על יהם לרעה ולא לטובה ותמו כל איש יהו
יהודה אשר בארץ מצרים בחרב וברעב עד
כלתם: ופלטי חרב ישבון מן ארץ מצרים ארץ
יהודה מתי מספר וידעו כל שארית יהודה ה
הבאים לארץ מצרים לגור שם דבר מי יקום
ממני ומהם: וזאת לכם האות נאם יהוד כי
פקד אני עליכם במקום הזה למען תדעו כל
קים יקומו דברי עליכם לרעה: כה
אמר יהוד הנני נתן את פרעה חפרע מלך מ
מצרים ביד אויביו וביד מבקשי נפשו כאשר
נתתי את צדקיהו מלך יהודה ביד נבוכד רא
ראצר מלך בבל איבו ומבקש נפשו:
הדבר אשר דבר ירמיהו הנביא אל ברוך בן
נריה בכתבו את הדברים האלה על ספר מפי
ירמיהו בשנה הרביעית ליהויקים בן יאשיהו
מלך יהודה לאמר: כה אמר יהוד אלהי
ישראל עליך ברוך: אמרת אוי נא לי כי יכף
יהוד יגון על מכאובי יגעתי באנחתי ומנוחה
לא מצאתי: כה תאמר אליו כה אמר יהוד
הנה אשר בניתי אני הרס ואת אשר נטעתי
אני נתש ואת כל הארץ לי היא ואתה תבקש
לך גדולת אל תבקש כי הנני מביא רעה על
כל בשר נאם יהוד

ונתתי לך את נפשך לשלל על כל המקומות
אשר תלך שם: (אשר
היה דבר יהוד אל ירמיהו הנביא על כל הגו
הגוים: למצרים על חיל פרעה נכה מלך מ
מצרים אשר היה על נהר פרת בכרכמיש א
אשר הכה נבוכד ראצר מלך בבל בשנת ה
הרביעית ליהויקים בן יאשיהו מלך יהודה: ע
ערכו מגן וצנה וגשו למלחמה: אסרו הסוסים
ועלו הפרשים והתיצבו בכובעים מרקו הר
הרמחים לבשו השרינות: מדוע ראיתי המה
חתים נסוגים אחור וגבוריהם יכתו ומנוס נ
נסו ולא הפנו מגור מסביב נאם יהוד: אל ינ
ינוס הקל ואל ימלט הגבור צפונה על יד נה
נהר פרת כשלו ונפלו: מי זה כיאור יעלה כנ
כנהרות יתגעשו מימיו: מצרים כיאר יעלה
וכנהרות יתגעשו מים ויאמר אעלה אכסה
ארץ אובידה עיר ויושבי בה: עלו הסוסים ו
והתהוללו הרכב ויצאו הגבורים כוש ופוט ת
תפשי מגן ולודים תפשי דרכי קשת: והיום ה
ההוא לאדני יהוד צבאות יום נקמה להנקם
מצריו ואכלה חרב ושבעה ורותה מדמם כי
זבח לאדני יהוד צבאות בארץ צפון אל נה
נהר פרת: עלי גלעד וקחי צרי בתולת בת
מצרים לשוא הרבתי רפאות תעלה אין לך:
שמעו גוים קלונך וצוחתך מלאה הארץ כי ג
גבור בגבור כשלו יחדיו נפלו שניהם:
הדבר אשר דבר יהוד
אל ירמיהו הנביא לבא נבוכד ראצר מלך ב
בבל להכות את ארץ מצרים: הגידו במצרים
והשמיעו במגדול והשמיעו בנף ובתחפנחס
אמרו התיצב והכן לך כי אכלה חרב סביבך:

מדוע נסחף אבירך לא עמד כי יהוד הדפו:
הרבה כשל גם נפל איש אל רעהו ויאמרו ק
קומה ונשובה אל עמינו ואל ארץ מולדתנו
מפני חרב היונה: קראו שם פרעה מלך מצ
מצרים שאון העביר המועד: חי אני נאם ה
המלך יהוד צבאות שמו כי כתבור בהרים ו
וכברמל בים יבא: כלי גולה עשי לך ישבת
בת מצרים כי נף לשמה תהיה ונצתה מאין י
יושב: עגלה יפפיה מצרים קרץ
מצפון בא בה: גם שכיריה בקרבה כעגלי מ
מרבק כי גם המה הפנו נסו יחדיו ולא עמדו
כי יום אידם בא עליהם עת פקדתם: קולה
כנחש ילך כי בחיל ילכו ובקרדמות באו לה
כחטבי עצים: כרתו יערה נאם יהוד כי לא י
יחקר כי רבו מארבה ואין להם מספר: הובי
הובישה בת מצרים נתנה ביד עם צפון: א
אמר יהוד צבאות אלהי ישראל הנני פקד
אל אמון מנא ועל פרעה ועל מצרים ועל א
אלהיה ועל מלכיה ועל פרעה ועל הבטחים
בו: ונתתים ביד מבקש נפשם וביד נבוכד ר
ראצר מלך בבל וביד עבדיו ואחריכן תשכון
כימי קדם נאם יהוד: ואתה אל
תירא עבדי יעקב ואל תחת ישראל כי הנני מ
מושיעך מרחוק ואת זרעך מארץ שבים ושב
יעקב ושקט ושאנן ואין מחריד:
אתה אל תירא עבדי יעקב נאם יהוד כי
אתך אני כי אעשה כלה בכל הגוים אשר ה
הדחתיך שמה ואתך לא אעשה כלה רסרתיך
למשפט ונקה לא אנקך: (אשר היה דבר
יהוד אל ירמיהו הנביא אל פלשתים בטרם
יכה פרעה את

יז ד

עזה כה אמר יהוד הנה מים עלים מצפון ו
והיו לנחל שוטף וישטפו ארץ ומלואה ע
עיר ויושבי בה ועקו האדם והילל כל יושבי
הארץ: מקול שעטת פרסות אבירו מרעש
לרכבו המון גלגליו לא הפנו אבות אל בנים
מרפיון ידים: על היום הבא לשדוד את כל
פלשתים להכרית לצר ולצידון כל שריד עוזר
כי שדד יהוד את פלשתים שארית אי כפת
כפתור: באה קרחה אל עזה נדמתה אשקלון
שארית עמקם עד מתי תתגודדי: הוי חרב לי
ליהוד עד אנה לא תשקוטי האספי אל תערך
הרגעי ודמי: איך תשקוטי ויהוד צוה לה אל
אשקלון ואל חוף הים שם יעדה:

(למואב כה אמר יהוד צבאות
אלהי ישראל הוי אל נבו כי שדדה הובישה
נלכדה קריתים הבישה המשגב וחתה: אין
עוד תהילת מואב בחשבון חשבו עליה רעה
לכו ונכריתנה מגוי גם מדמן תדמי אחריך ת
תלך חרב: קול צעקה מהרנים שוד ושבר ג
גדול: נשברה מואב השמיעו זעקה צעירה:
כי מעלה הלחית בבכי יעלה בכי כי במרד ח
הרנים צרי צעקת שבר שמעו: נסו מלטו נפ
נפשכם ותהיינה כערוער במדבר: כי יען ב
בטחך במעשיך ובאוצרותיך גם את תלכדי
ויצא כמוש בגולה כהניו ושריו יחדיו: ויבא
שודד אל כל עיר ועיר לא תמלט ואבד הע
העמק ונשמד המישור אשר אמר יהוד: תנו
ציץ למואב כי נצא תצא ועריה לשמה הה
תהיינה מאין יושב בהן: ארור עשה מלאכת
יהוד רמיה וארור מונע חרבו מדם: שאנן
מואב מנעריו ושקט הוא אל שמריו ולא הו

הודק מכלי אל כלי ובגולה לא הלך על כן ע
עמד טעמו בו וריחו לא נמר:
לכן הנה ימים באים נאם יהוד ושלחתי לו צ
צועים וצעהו וכליו יריקו ונבליהם ינפצו: וב
ובוש מואב מכמוש כאשר בשו בית ישראל
מכיתאל מבטחם: איך תאמרו גבורים אנח
אנחנו ואנשי חיל למלחמה: שדד מואב וע
ועריה עלה ומבחר בחוריו ירדו לטבח נאם
המלך יהוד צבאות שמו: קרוב איד מואב
לבא ורעתו מהרה מאד: גודו לו כל סביביו
וכל יודעי שמו אמרו איכה נשבר מטה עז
מקל תפארה: רדי מכבוד ישבי בצמא ישבת
בת דיבן כי שודד מואב עלה כך שחת מב
מבצריך: אל דרך עמדי וצפי ישבת ערער
שאלי נס ונמלטה אמרי מה נהיתה: הובישׁ
מואב כי חתה הללו וזעקו הגידו בארנון כי
שודד מואב: ומשפט בא אל ארץ המישור
אל חלון ואל יהצה ואל מיפעת: ועל דיבן ועל
נבו ועל בית דבלתים: ועל קריתים ועל בית ג
גמול ועל בית מעון: ועל קריות ועל בצרה ו
ועל כל ערי ארץ מואב הרחקות והקרבות: נ
נגדעה קרן מואב וזרועו נשברה נאם יהוד:
השכירהו כי על יהוד הגדיל וספק מואב בק
בקיאו והיה לשחוק גם הוא: ואם לא השחוק
היה לך ישראל אם בגנבים נמצא כי מדי
דברך בו תתנודד: עזבו ערים ושכנו בסלע
ישבי מואב והיו כיונה תקון בעברי פי פחת:
שמענו גאון מואב גאה מאד גבהו וגאונו וג
וגאותו ורום לבו אני ידעתי נאם יהוד עברתו
ולא כן בדיו לא כן עשו: על כן על מואב אי
איליל ולמואב כלה אזעק אל אנשי קיר חר

חרש יהגה: מבכי יעזר אבכה לך הגפן שכ
שכמה נטישותיך עברו ים עד ים יעזר נגעו
כי על קצר ועל בצירך שודד נפל: ונאספה
שמחה וגיל מכרמל ומארץ מואב ויין מיק
מיקבים השבתי לא ידרך הידד הידד לא די
הידד: מזעקת חשבון עד אלעלה עד יהץ נ
נתנו קולם מצער עד חרנים עגלת שלישיה
כי גם מי נמרים למשמות יהיו: והשבתי למ
למואב נאם יהוד מעלה במה ומקטיר ל
לאלהיו: על כן לבי למואב כחללים יהמה ו
ולבי אל אנשי קיר חרש כחללים יהמה על
כן יתרת עשה אבדו: כי על כל ראש קרחה
וכל זקן גרועה על כל ידים גדורות ועל כל
מתנים שק: על כל גגות מואב וברחבתיה כ
כלה מספד כי שברתי את מואב ככלי אין ח
חפץ בו נאם יהוד: איך חתה הילילו איך ה
הפנה ערף מואב בוש והיה מואב לשחוק ול
ולמחתה לכל סביביו: כי כה אמר יהוד הנה
כנשר ידאה ופרש כנפיו אל מואב: נלכדה
הקריות והמצדות נתפשה והיה לב גבורי מו
מואב ביום ההוא כלב אשה מצרה: ונשמד
מואב מעם כי על יהוד הגדיל: פחד ופחת ע
ופח עליך יושב מואב נאם יהוד: הנס מפני
הפחד יפל אל הפחת והעלה מתוך הפחת יל
ילכד בפח כי אביא אליה אל מואב שנת פק
פקודתם נאם יהוד: בצל חשבון עמדו מכח
נסים כי אש יצאה מחשבון ולהבה מבין סיחן
ותאכל פאת מואב וקדקד בני שאון: אוי לך
מואב אבד עם כמוש כי לקחו בניך בשבי
ובנתיך בשביה: ושבתי שבות מואב באחרית

הימים נאם יהוד עד הנה משפט מואב:

(לבני עמון כה
אמר יהוד הבנים אין לישראל אם יורש אין
לו מדוע ירש מלכם את גד ועמו בעריו ישב:
לכן הנה ימים באים נאם יהוד והשמעתי א
אל רבת בני עמון תרועת מלחמה והיתה לתל
שממה ובנתיה באש תצתנה וירש ישראל א
את ירשיו אמר יהוד: הילילי חשבון כי שד
שדדה עז צעקנה בנות רבה הגרנה שקים
ספודנה והתשוטטנה בגדרות כי מלכם בגו
בגולה הלך מלכיו ושריו יחדיו: מה תתהללי
בעמקים זב עמקך הבת השובבה הבטחה ב
באצרותיה האמרה בלבבה מי יבא אלי: הנ
הנני מביא עליך פחד נאם אדני יהוד צב
צבאות מכל סביביך ונדחתם איש לפניו ואין
מקבץ לנודד: ואחריכן אשיב את שבות בני
עמון נאם יהוד: לאדום כה
אמר יהוד צבאות האין עוד חכמה בתימן א
אבדה עצה מבנים נסרחה חכמתם: נסו הפנו
העמיקו לשבת ישבי דדן כי איד עשו הבאתי
עליו עת פקדתיו: אם בצרים באו לך לא ע
ישאירו עללות אם גנבים בלילה השחיתו ד
דים: כי אני חשפתי את עשו גליתי את מסת
מסתריו ונחבא לא יוכל שדד זרעו ואחיו וש
ושכניו ואיננו: עזבה יתומיך אני אחיה ואלמ
ואלמנותיך עלי תבטחו:
כי כה אמר יהוד הנה אשר
אין משפטם לשתות הכוס שתה ישתו ואתה
הוא נקה תנקה לא תנקה כי שתה תשתה: כי
כי נשבעתי נאם יהוד כי לשמה לחרבה לח

לחרב ולקללה ותהיה בערה וכל עריה תהיינה
לחרבות עולם׃ שמיעי

שמעתי בשא יהוד וציר בגוים שלוח התק
התקבצו ובאו עליה וקומו למלחמה׃ כי דגה
קטן נתתיך בגוים בזוי באדם׃ תפלצתך הש
רשיא אותך זדון לבך שכני בחגוי הסלע תפ
הפשי מרום גבעה כי תגביה כנשר קנך מש
משם אורידך נאם יהוד׃ והיתה ארום לשממ
כל עבר עליה ישם וישרק על כל מכותיה׃ כ
כמהפכת סדום ועמרה ושכניה אמר יהוד ל
לא ישב שם איש ולא יגור בה בן אדם׃ הנ
הנה כאריה יעלה מגאון הירדן אל נוה אי
איתן כי ארגיעה ארציט עליה ומי בחור א
אליה אפקוד כי מי כמוני ומי יועדני ומי זה הר
רעה אשר יעמד לפני׃

לכן שמעו עצת יהוד אשר יעץ אל ארום
ומחשבתיו אשר חשב אל ישבי תימן אם לא
יסחבום צעירי הצאן אם לא ישים עליהם נ
נויהם׃ מקול נפלם רעשה הארץ צעקה בים
סוף נשמע קולם׃ הנה כנשר יעלה וידאה ו
ויפרש כנפיו על בצרה והיה לב גבורי ארום
ביום ההוא כלב אשה מצרה׃

לדמשק בושה חתת ארפד
כי שמועה רעה שמעו נמגו בים דאגה הש
השקט לא יוכל׃ רפתה דמשק התפנתה לנוס
ורטט החזיקה צרה וחבלים אחזתה כיולדה׃
איך לא עזבה עיר תהלת קריית משושי׃ לכן
יפלו בחוריה ברחבתיה וכל אנשי המלחמה י
ידמו ביום ההוא נאם יהוד צבאות׃ והצי
אש בחומת דמשק ואכלה ארמנות בן הדד׃

לקדר.

ולממלכות חצור אשר הכה נבוכדראצר מ
מלך בבל כה אמר יהוד קומו עלו אל קדר
ושודדו את בני קדם׃ אהליהם וצאניהם יקחו
יריעותיהם וכל כליהם וגמליהם ישאו להם וק
וקראו עליהם מגור מסביב׃ נסו נדדו מאד ה
העמיקו לשבת ישבי חצור נאם יהוד כי יעץ
עליכם נבוכדראצר מלך בבל עצה וחשב ע
עליכם מחשבה׃ קומו עלו אל גוי שלו ישב
לבטח נאם יהוד לא דלתים ולא בריח לו ב
בדד ישכנו׃ והיו גמליהם לבז והמון מקניהם
לשלל והריתים לכל רוח קצוצי פאה ומכל עב
עבריו אביא את אידם נאם יהוד׃ והיתה ח
חצור למעון תנים שממה עד עולם לא ישב
שם איש ולא יגור בה בן אדם׃

אשר
היה דבר יהוד אל ירמיהו הנביא אל עילם
בראשית מלכות צדקיה מלך יהודה לאמר׃
כה אמר יהוד צבאות הנני שבר את קשת ע
עילם ראשית גבורתם׃ והבאתי אל עילם אר
ארבע רוחות מארבע קצות השמים והריתים
לכל הרוחות האלה ולא יהיה הגוי אשר לא
יבא שם נדחי עילם׃ והתתי את עילם לפני
אויביהם ולפני מבקשי נפשם והבאתי עלי
עליהם רעה את חרון אפי נאם יהוד ושלחתי
אחריהם את החרב עד כלותי אתם׃ ושמתי
כסאי בעילם והאבדתי משם מלך ושרים נא
נאם יהוד׃ והיה באחרית הימים אשיב את
שבית עילם נאם יהוד׃

הדבר אשר דבר יהוד אל
בבל ואל ארץ כשדים ביד ירמיהו הנביא׃ ה
הגידו בגוים והשמיעו ושאו נס השמיעו אל
תכחדו אמרו נלכדה בבל הובש בל חת מר

מרדך הובישו עצביה חתו גלוליה׃ כי עלה
עליה גוי מצפון הוא ישית את ארצה לשמה
ולא יהיה יושב בה מאדם ועד בהמה נדו
הלכו׃ בימים ההמה ובעת
ההיא נאם יהוד יבאו בני ישראל הבה ובני
יהודה יחדיו הלוך ובכה ילכו ואת יהוד אל
אלהיהם יבקשו׃ ציון ישאלו דרך הנה פני
פניהם באו ונלוו אל יהוד ברית עולם לא תש
תשכח׃ צאן אבדות
היו עמי רעיהם התעום הרים שכבם מהר א
אל גבעה הלכו שכחו רבצם׃ כל מוצאיהם
אכלום וצריהם אמרו לא נאשם תחת אשר
חטאו ליהוד נוה צדק ומקוה אבותיהם יהוד׃
נדו מתוך בבל ומארץ כשדים צאו והיו כעת
כעתודים לפני צאן׃ כי הנה אנכי מעיר ומ
ומעלה על בבל קהל גוים גדולים מארץ צפ
צפון וערכו לה משם תלכד חציו כגבור משכ
משכיל לא ישוב ריקם׃ והיתה כשדים לשלל
כל שוללה ישבעו נאם יהוד׃ כי תשמחו כי
תעלזו שסי נחלתי כי תפשו כעגלה דשא ותצ
ותצהלו כאבירים׃ בשה אמכם מאד חפרה
יולדתכם הנה אחרית גוים מדבר ציה ועי
וערבה׃ מקצף יהוד לא תשב והיתה שממה
כלה כל עבר על בבל ישם וישרק על כל מכ
מגפתיה׃ ערכו על בבל סביב כל דרכי קשת
ידו אליה אל תחמלו אל חץ כי ליהוד חטאה׃
הריעו עליה סביב נתנה ידה נפלו אשיותיה
נהרסו חומותיה כי נקמת יהוד היא הנקמו בה
כאשר עשתה עשו לה׃ כרתו זורע מבבל ות
ותפש מגל בעת קציר מפני חרב היונה איש
אל עמו יפנו ואיש לארצו ינוסו׃

שה פזורה ישראל אריות
הדיחו ראשון אכלו מלך אשור זה האחרון
עצמו נפסר נבוכדראצר מלך בבל׃ לכן כה אמר
יהוד צבאות אלהי ישראל הנני פקד אל מל
מלך בבל ואל ארצו כאשר פקדתי אל מלך
אשור׃ ושובבתי את ישראל אל נהו ורעה
הכרמל והבשן ובהר אפרים והגלעד תשבע
נפשו׃ בימים ההם ובעת ההיא נאם יהוד י
יבקש את עון ישראל ואיננו ואת חטאות יהודה
ולא תמצאנה כי אסלח לאשר אשאיר׃

על הארץ מרתים
עלה עליה ואל ישבי פקוד חרב והחרם אח
אחריהם נאם יהוד ועשה ככל אשר צויתיך׃
קול מלחמה בארץ ושבר גדול׃ איך נגדע ו
וישבר פטיש כל הארץ איך היתה לשמה ב
בגוים׃ יקשתי לך גם נלכדת כבל ואת
לא ידעת נמצאת וגם נתפשת כי ביהוד התג
התגרית׃ פתח יהוד את אוצרו ויצא את כלי
זעמו כי מלאכה היא לאדני יהוד צבאות בא
בארץ כשדים׃ באו לה מקץ פתחו מאבוסיה
כליה כמו ערמים והחרמתה אל תהי לה ש
שארית׃ חרבו כל פריה ירדו לטבח הוי עלי
עליהם כי בא יומם עת פקדתם׃ קול נסים ו
ופלטים מארץ בבל להגיד בציון את נקמת
יהוד אלהינו נקמת היכלו׃ השמיעו אל בבל
רבים כל דרכי קשת תנו עליה סביב אל יהי
לה פלטה שלמו לה כפעלה ככל אשר עשת
עשתה עשו לה כי אל יהוד זדה אל קדוש יש
ישראל׃ לכן יפלו בחוריה ברחבותיה וכל א
אנשי מלחמתה ידמו ביום ההוא נאם יהוד׃
הנני אליך זדון
נאם אדני יהוד צבאות כי בא יומך עת פק
פקדתיך׃ וכשל זדון ונפל ואין לו מקים והצתי

אש בעריו ואכלה כל סביבותיו׃
כה אמר יהוה צבאות עשוקים בני
ישראל ובני יהודה יחדיו וכל שוביהם החזיקו
בם מאנו שלחם׃ גאלם חזק יהוה צבאות
שמו ריב יריב את ריבם למען הרגיע את הא
רץ והרגיז לישבי בבל׃ חרב על כשדים
נאם יהוה ואל ישבי בבל ואל שריה ואל חכ
מיה׃ חרב אל הבדים ונאלו וחרב אל גב
וריהם ויחתו׃ חרב אל סוסיו ואל רכבו ואל
כל הערב אשר בתוכה והיו לנשים וחרב אל
אצרותיה ובזזו׃ חרב אל מימיה ויבשו כי ארץ
פסילים היא ובאימים יתהללו׃ לכן ישבו צים
את איים וישבו בה בנות יענה ולא תשב עוד
לנצח ולא תשכן עד דור דור׃ כמהפכת א
להים את סדום ואת עמרה ואת שכניה נא
ום יהוה לא ישב שם איש ולא יגור בה בן
אדם׃ הנה עם בא מצפון וגוי גדול ומלכים
רבים יעורו מירכתי ארץ׃ קשת וכידון יחזיקו
אכזרי הוא ולא ירחמו קולם כים יהמה ועל
סוסים ירכבו ערוך כאיש למלחמה עליך בת
בבל׃ שמע מלך בבל את שמעם ורפו ידיו צ
רה החזיקתה חיל כיולדה׃ הנה כארי יע
לה מגאון הירדן אל נוה איתן כי ארגיעה
אריצם מעליה ומי בחור אליה אפקד כי מי
כמוני ומי יעדני ומי זה רועה אשר יעמד לפ
לפני׃ לכן שמעו עצת
יהוה אשר יעץ אל בבל ומחשבתיו אשר חש
ב אל ישבי ארץ כשדים אם לא סחבום
צעירי הצאן אם לא ישים עליהם נוה׃ מקול
נתנשה בבל נרעשה הארץ וזעקה בגוים ג
נשמע׃ כה אמר
יהוה הנני מעיר על בבל ואל שבי לב קמי רו
רוח משחית׃ ושלחתי לבבל זרים והזרוה וב
יבקקו את ארצה כי היו עליה מפגיב ביום
רעה׃ אל ידרך הדרך קשתו ואל יתעל בש
בשריונו ואל תחמלו אל בחוריה החרימו כל
צבאה ונפלו חללים בארץ כשדים ומדקרים
בחוצותיה׃ כי לא אלמן ישראל ויהודה מא
להיו מיהוה צבאות כי ארצם מלאה אש
אשם מקדוש ישראל׃ נסו מתוך בבל ומלטו
איש נפשו אל תדמו בעוונה כי עת נקמה הי
היא ליהוה גמול הוא משלם לה׃ כוס זהב ב
בבל ביד יהוה משכרת כל הארץ מיינה שתו
גוים על כן יתהולל גוים׃ פתאם נפלה בבל
ותשבר הילילו עליה קחו צרי לכאבה אולי
תרפא׃ רפאנו את בבל ולא נרפתה עזבוה ו
נלך איש לארצו כי נגע אל השמים מש
משפטה ונשא עד שחקים׃ הציא יהוה את
צדקתינו באו ונספרה בציון את מעשה יהו
יהוה אלהינו׃ הברו החצים מלאו השלטים
העיר יהוה את רוח מלכי מדי כי על בבל מ
מזמתו להשחיתה כי נקמת יהוה היא נקמת
היכלו׃ אל חומות בבל שאו נס החזיקו המ
רבשמר הקימו שמרים הכינו האורבים כי ג
גם זמם יהוה גם עשה את אשר דבר אל יש
ישבי בבל׃ שכנה על מים רבים רבת אצרות
בא קצך אמת בצעך׃ נשבע יהוה צבאות
בנפשו כי אם מלאתיך אדם כילק ועני עליך
הידד׃ עשה ארץ בכחו
כונן תבל בחכמתו ובתבונתו נטה שמים׃ ל
לקול תתו המון מים בשמים ויעל נשיאים מ
מקצה הארץ ברקים למטר עשה ויצא רוח

מאוצרותיו׃ נבער כל אדם מדעת הוביש כל
צורף מפסל כי שקר נסכו לא רוח בם׃ הבל
המה מעשה תעתעים בעת פקדתם יאבדו׃
לא כאלה חלק יעקב כי יוצר הכל הוא ושבט
נחלתו יהוה צבאות שמו׃
מפץ אתה לי כלי מלחמה ואנפץ בך גוים
והשחתי בך ממלכיות ואנפץ בך סוס ורכבו
ואנפץ בך רכב ורוכביו׃ ואנפץ בך איש ואשה
ואנפץ בך בקר ועדר ואנפץ בך אכר ב
בחור ובחורה׃ ואנפץ בך בחור ובתולה ואנ
ואנפץ בך רעה ורעתו׃ ואנפץ בך גדודים ופח
וכנגד׃ ושלמתי לבבל ולכל ישבי כשדים א
את כל רעתם אשר יעשו בציון לעיניכם נאם
יהוה׃ הנני אליך הר
המשחית נאם יהוה המשחית את כל הארץ
ונטיתי את ידי עליך וגלגלתיך מן הסלעים
ונתתיך להר שרפה׃ ולא יקחו ממך אבן לפ
לפנה ואבן למוסדות כי שממות עולם תהיה
נאם יהוה׃ שאו נס בארץ תקעו שופר בגוים
קדשו עליה גוים השמיעו עליה ממלכות אר
ארשת מני ואשכנז פקדו עליה ספר העלו
סוס כילק סמר׃ קדשו עליה גוים את מלכי
מדי ואת פחותיה ואת כל סגניה ואת כל ארץ
ממשלתו׃ ותרעש הארץ ותחל כי קם על
בבל מחשבות יהוה לשום את ארץ בבל לש
לשמה מאין יושב׃ חדלו גבורי בבל להלחם
ישבו במצדות נשתה גבורתם היו לנשים ה
הציתו משכנותיה נשברו בריחיה׃ ירץ לקר
לקראת רץ ומגיד לקראת מגיד להגיד
למלך בבל כי נלכדה עירו מקצה ומחצה
והמעברות נתפשו ואת האגמים שרפו באש
מצאתי׃ נבעת מל ארם שמעת זועכים כל
תאנשי המלחמה נכחדו׃
כי כה אמר יהוה צבאות אלהי ישראל בת
בבל כגרן עת הדריכה עוד מעט ובאה עת
הקציר לה׃ אכלני המני עבוכד ראצר מלך
בבל הניעני כלי ריק כלעני כתנין מלא כרי
סריש מעדני הדיחני׃ חמסי ושארי על בבל
תאמר ישבת ציון ודמי אל ישובי בשדים ת
תאמר ירושלם׃ לכן
כה אמר יהוה הנני רב את ריבך ונקמתי את
נקמתך והחרבתי את ימה והובשתי את מק
מקורה׃ והיתה בבל לגלים מעון תנים שמה
ושרקה מאין יושב׃ יחדו ככפירים ישאגו
נערו כגוורי אריות׃ מחמם אשית את משתיהם
והשכרתים למען יעלזו ושנו שנת עולם ולא
יקיצו נאם יהוה׃ אורידם ככרים לטבוח כא
כאילים עם עתודים׃ איך נלכדה ששך ותת
ותתפש תהלת כל הארץ איך היתה לשמה
בבל בגוים׃ עלה על בבל הים בהמון גליו
נכסתה׃ היו עריה לשמה ארץ ציה וערבה
ארץ לא ישב בהן איש ולא יעבר בהן בן אד
אדם׃ ופקדתי על בל בבבל והוצאתי את ב
בלעו מכיו ולא ינהרו אליו עוד גוים גם חומ
חומת בבל נפלה׃ צאו מתוכה עמי ומלטו א
איש את נפשו מחרון אף יהוה׃ ואל ירך ל
לבבכם ותיראו בשמועה הנשמעת בארץ ב
ובא בשנה השמועה ואחר ובשנה השמועה
שוד וחמס בארץ ומושל על מושל׃ לכן הנה
ימים באים ופקדתי על פסילי בבל וכל ארצ
ארצה תבוש וכל חלליה יפלו בתוכה׃ ורנו
על בבל שמים וארץ וכל אשר בהם כי מצ
מצפון יבא לה השודדים נאם יהוה׃ גם בבל

לנפשו תהיה לו לשלל וחי׃ כי אמר יהוה נתון תנתן העיר הזאת ביד חיל מלך בבל ולכד אותה׃ ויאמרו השרים אל המלך יומת נא האיש הזה כי על כן הוא מרפה את ידי אנשי המלחמה הנשארים בעיר הזאת ואת ידי כל העם לדבר אל אליהם כדברים האלה כי האיש הזה אינו דורש לשלום לעם הזה כי אם לרעה׃ ויאמר צדקיהו המלך הנה הוא בידכם כי לא יוכל המלך דבר אתכם דבר׃ ויקחו את ירמיהו וישליכו אתו אל בור מלכיה בן המלך אשר בחצר המטרה וישלחו את ירמיהו בחבלים ובבור אין מים כי אם טיט ויטבע ירמיהו בטיט׃ ויבא עבד מלך כושי איש סריס אשר בבית המלך כי נתנו את ירמיהו אל הבור והמלך יושב בשער בנימן׃ ויצא עבד מלך מבית המלך וידבר אל המלך לאמר׃ אדני המלך הרעו האנשים האלה בכל אשר עשו לירמיהו הנביא אשר השליכו אל הבור ומת ברעב כי אין עוד לחם בעיר׃ ויצו המלך את כושי עבד מלך לאמר קח בידך משם שלשים אנשים ועלית את ירמיהו הנביא מן הבור בטרם ימות׃ ויקח כושי את האנשים בידו ויבא בית המלך תחת האוצר מקח משם בלאים בלוים ושחקים ויורידם אל ירמיהו הבורה אל הבור׃ ויאמר כושי עבד המלך אל ירמיהו שים נא בלאים בלוים ושחקים תחת אצילי ידיך על עבותים כן עשה ירמיהו׃ ומשכו את ירמיהו בעבותים ויעלהו מן הבור וישב ירמיהו בחצר המטרה׃ ויחזק צדקיהו המלך את ירמיהו הנביא אליו אל המבוא השלישי אשר בבית יהוה ויאמר המלך אל ירמיהו אשאל אני אתך דבר אל תכחד ממני דבר׃ ויאמר ירמיהו אל צדקיהו כי אגיד לך הלא המית תמיתני וכי אסיתך לא תשמע אלי׃ וישבע המלך צדקיהו בסתר לירמיהו לאמר חי יהוה אשר עשה לנו את הנפש הזאת אם אמיתך ואם אתנך ביד האנשים האלה המבקשים את נפשך׃ ויאמר ירמיהו אל צדקיהו כה אמר יהוה אלהי צבאות אלהי ישראל אם יצוא תצא אל שרי מלך בבל וחיתה נפשך והעיר הזאת לא תשרף באש וחית אתה וביתך׃ ואם אינך יוצא אל שרי מלך בבל והעיר הזאת תנתן ביד הכשדים ושרפו אתה באש ואתה לא תמלט מידם׃ ויאמר צדקיהו המלך אל ירמיהו אני מתירא את היהודים הנפלים אל הכשדים פן יתנוני בידם והתעללו בי׃ ויאמר ירמיהו לא יתנו שמע נא בקול יהוה אשר אנכי דבר אליך ויטב לך וחיתה נפשך׃ ואם אתה מאן לצאת זאת הדבר אשר הראני יהוה׃ והנה כל הנשים הנשארות בבית מלך יהודה מובלות אל שרי מלך בבל והנשים האלה אמרות הסיתוך ויכלו לך אנשי שלומך טבעו בבוץ רגליך וינסגו אחור׃ וכל נשיך ובניך מובלות אל הכשדים וגם אתה לא תמלט מידם כי ביד מלך בבל תתפש והעיר הזאת תשרף באש׃ ויאמר צדקיהו אל ירמיהו איש אל יודע את הדברים האלה ולא תמות׃ ואם שרים שמעו כי דברתי עמך ובאו אליך ואמרו אליך הגד נא לנו מה דברת אל המלך אל תכחד ממנו ולא נהרגך וגם מה דבר אליך המלך׃ ואמרת אליהם תחנוני לפני המלך אל ישיבני אל בית יונתן ולא אוכל שמה עד בא יום מות׃ ויבאו כל השרים אל ירמיהו וישאלו אתו ויגד להם ככל הדברים האלה אשר צוה המלך ויחדלו מעליו כי לא נודע דבר׃ וישב ירמיהו בחצר המטרה עד יום אשר נלכדה ירושלים׃ ויהי בלכדה ירושלים כל שרי מלך בבל ויבאו ויבואו בשער התוך נרגל שראצר סמגר נבו שרכים רב סריס נרגל שראצר סמגר נבו רבמג כל שרי מלך בבל׃ ויהי כראות אותם צדקיהו מלך יהודה וכל אנשי המלחמה ויברחו וייצאו מן העיר לילה דרך שער בין החמתים אשר על גן המלך וכשדים על העיר סביב וילכו דרך הערבה׃ וירדפו חיל כשדים אחרי המלך וישיגו את צדקיהו בערבות יריחו וכל חילו נפוצו מעליו׃ ויתפשו את המלך ויעלו אתו אל מלך בבל רבלתה בארץ חמת וידבר אתו משפטים׃ וישחט מלך בבל את בני צדקיהו לעיניו וגם את כל שרי יהודה שחט ברבלתה׃ ואת עיני צדקיהו עור ויאסרהו בנחשתים ויביאהו מלך בבל בבלה ויתנהו בבית הפקדות עד יום מותו׃ ובחדש החמשי בעשור לחדש הוא שנת תשע עשרה שנה למלך נבוכדראצר מלך בבל בא נבוזרדן רב טבחים עבד מלך בבל ירושלם׃ וישרף את בית יהוה ואת בית המלך ואת כל בתי ירושלם ואת כל בית הגדול שרף באש׃ ואת כל חומת ירושלם סביב נתצו כל חיל כשדים אשר את רב טבחים׃ ואת יתר העם הנשארים בעיר ואת הנפלים אשר נפלו אל מלך בבל ואת יתר האמון הגלה נבוזרדן רב טבחים׃ ומדלת הארץ השאיר רב טבחים לכרמים וליגבים׃ ואת עמודי הנחשת אשר לבית יהוה ואת המכנות ואת ים הנחשת אשר בבית יהוה שברו כשדים וישאו את כל נחשתם בבלה׃ ואת הסירות ואת היעים ואת המזמרות ואת הכפות ואת כל כלי הנחשת אשר ישרתו בהם לקחו׃ ואת הכפים ואת המחתות את המזרקות ואת הסירות ואת המנרות ואת הכפות ואת הקשות אשר זהב זהב ואשר כסף כסף לקח רב טבחים׃ העמודים שנים הים האחד והמכנות אשר עשה שלמה לבית יהוה לא היה משקל לנחשתם כל הכלים האלה׃ ושמנה עשרה אמה קומת העמוד האחד וחוט שתים עשרה אמה יסבנו ועבי ארבע אצבעות נבוב׃ וכתרת עליו נחשת וקומת הכתרת האחת חמש אמות ושבכה ורמונים על הכתרת סביב הכל נחשת וכאלה לעמוד השני ורמונים׃ ויהי הרמונים תשעים ששה ויהי כל הרמונים מאה על השבכה סביב׃ ויקח רב טבחים את שריה כהן הראש ואת

צפניה כהן המשנה ואת שלשת שמרי הסף׃ ומן העיר לקח סריס אחד אשר היה נקיד על אנשי המלחמה ושבעה אנשים מראי פני המלך אשר נמצאו בעיר ואת סופר שר הצבא המצבא את עם הארץ וששים איש מעם הארץ הנמצאים בתוך העיר׃ ויקח אותם נבוזרדן רב טבחים ויולך אותם אל מלך בבל ריבלתה׃ ויכה אותם מלך בבל וימת אותם בריבלתה בארץ חמת ויגל יהודה מעל אדמתו׃ זה העם אשר הגלה נבוכדראצר בשנת שבע יהודים שלשת אלפים ועשרים ושלשה׃ בשנת שמנה עשרה לנבוכדראצר הגלה מירושלם נפש שמנה מאות שלשים ושנים׃ בשנת שלש ועשרים לנבוכדראצר הגלה נבוזרדן רב טבחים יהודים נפש שבע מאות ארבעים וחמשה כל נפש ארבעת אלפים ושש מאות׃

ויהי בשלשים ושבע שנה לגלות יהויכין מלך יהודה בשנים עשר חדש בעשרים וחמשה לחדש נשא אויל מרדך מלך בבל בשנת מלכו את ראש יהויכין מלך יהודה ויוצא אתו מבית הכלא׃ וידבר אתו טובות ויתן את כסאו מעל לכסא המלכים אשר אתו בבבל׃ וישנה את בגדי כלאו ואכל לחם לפניו תמיד כל ימי חייו׃ וארחתו ארחה נתנה לו מאת מלך בבל דבר יום ביומו עד יום מותו כל ימי חייו׃

בשלשים שנה ברביעי בחמשה לחדש ואני
בתוך הגולה על נהר כבר נפתחו השמים ו
וארא מראות אלהים: בחמשה לחדש הוא
השנה החמשית לגלות המלך יהויכין: היה הי
היה דבר יהוה אל יחזקאל בן בוזי הכהן ב
בארץ כשדים על נהר כבר ותהי עליו שם יד
יהוה: וארא והנה רוח סערה באה מן הצפ
הצפון ענן גדול ואש מתלקחת ונגה לו סביב
ותוכה כעין החשמל מתוך האש: ומתוכה
דמות ארבע חיות וזה מראיהן דמות אדם ל
להנה: וארבעה פנים לאחת וארבע כנפים ל
לאחת להם: ורגליהם רגל ישרה וכף רגל
רגליהם ככף תגל עגל ונצצים כעין נחשת ק
קלל: וידי אדם מתחת כנפיהם על ארבעת
רבעיהם ופניהם וכנפיהם לארבעתם: חברת
אשה אל אחותה כנפיהם לא יסבו בלכתן א
איש אל עבר פניו ילכו: ודמות פניהם פני א
אדם ופני אריה אל הימין לארבעתם ופני ש
שור מהשמאל לארבעתן ופני נשר לארב
לארבעתן: ופניהם וכנפיהם פרדות כלש
מלמעלה לאיש שתים חברת איש ושתים כנ
מכסות את גויותנה: ואיש אל עבר פניו ילכו

אל אשר יהיה שמה הרוח ללכת ילכו לא יס
יסבו בלכתן: ודמות החיות מראיהם כגחלי
אש בערת כמראה הלפידים הוא מתהלכת
בין החיות ונגה לאש ומן האש יוצא ברק: ו
והחיות רצוא ושוב כמראה הבזק: וארא ה
החיות והנה אופן אחד בארץ אצל החיות ל
לארבעת פניו: מראה האופנים ומעשיהם
כעין תרשיש ודמות אחד לארבעתן ומראיהם
ומעשיהם כאשר יהיה האופן בתוך האופן:
על ארבעת רבעיהן בלכתם ילכו לא יסבו
בלכתן: וגביהן וגבה להם וראה להם וגביהם
מלאים עינים סביב לארבעתן: ובלכת החיות
ילכו האופנים אצלם ובהנשא החיות מעל
הארץ ינשאו האופנים: על אשר יהיה שם
הרוח ללכת ילכו שמה הרוח ללכת והאו
והאופנים ינשאו לעומתם כי רוח החיה בא
באופנים: בלכתם ילכו ובעמדם יעמדו ובה
ובהנשאם מעל הארץ ינשאו האופנים לעו
לעומתם כי רוח החיה באופנים: ודמות על
ראשי החיה רקיע כעין הקרח הנורא נטוי א
על ראשיהם מלמעלה: ותחת הרקיע כנפי
כנפיהם ישרות אשה אל אחתה לאיש שתים
מכסות להנה ולאיש שתים מכסות להנה את
גויותיהם: ואשמע את קול כנפיהם ככול מים
רבים כקול שדי בלכתם קול הסערה כקול מ
מחנה בעמדם תרפינה כנפיהם: והיה קול מ
מעל לרקיע אשר על ראשם בעמדם תרפינה
כנפיהן: ומעל לרקיע אשר על ראשם כ
כמראה אבן ספיר דמות כסא ועל דמות ה
דמות הכסא דמות כמראה אדם עליו מלמעלה:

וארא כעין החשמל כמראה אש בית לה סביב
כמראה מתניו ולמעלה וכמראה מתניו ולמ
ולמטה ראיתי כמראה אש ונגה לו סביב: כ
כמראה הקשת אשר יהיה בענן ביום הגשם
כן מראה הנגה סביב הוא מראה דמות כבו
כבוד יהוה וארא ואפל על פני ואשמע קול
מדבר: ויאמר אלי בן אדם
עמד על רגליך ואדבר אותך ותבא בי רוח כ
כאשר דבר אלי ותעמדני על רגלי ואשמע
את המדבר אלי: ויאמר אלי בן
אדם שלחתיך אתך אל בני ישראל אל גוים
המורדים אשר מרדו בי המה ואבותם פשעו
בי עד עצם היום הזה: והבנים קשי פנים ו
וחזקי לב אני שלח אתך אליהם ואמרת אלי
אליהם כה אמר אדני יהוה: והמה אם ישם
ישמעו ואם יחדלו כי בית מרי המה וידעו כי
נביא היה בתוכם: ואתה בן
אדם אל תירא מהם ומדבריהם אל תירא
כי סרבים וסלנים אתך ואל עקרבים אתה
יושב מדבריהם אל תירא ומפניהם אל תחת
כי בית מרי המה: ודברת את דברי אלהם
אם ישמעו ואם יחדלו כי בית מרי המה:
ואתה בן אדם שמע את אשר
אני מדבר אליך אל תהי מרי כבית המרי פצ
פצה פיך ואכל את אשר אני נתן אליך: ואר
ואראה והנה יד שלחה אלי והנה בו מגלת
ספר: ויפרש אתה לפני והיא כתובה פנים ו
ואחור וכתוב אליה קינים והגה והי ויאמר א
אלי בן אדם את אשר תמצא אכול אכול את
המגלה הזאת ולך דבר אל בית ישראל: ואפ
ואפתח את פי ויאכל אתי את המגלה הזאת:

ויאמר אלי בן אדם בטנך
תאכל ומעיך תמלא את המגלה הזאת אשר
אני נתן אליך ואכלה ותהי בפי כדבש למתוק:
ויאמר אלי בן אדם לך בא
אל בית ישראל ודברת בדברי אליהם: כי לא
אל עם עמקי שפה וכבדי לשון אתה שלוח
אל בית ישראל: לא אל עמים רבים עמקי
שפה וכבדי לשון אשר לא תשמע את דברי
דבריהם אם לא אליהם שלחתיך המה ישמ
ישמעו אליך: ובית ישראל לא יאבו לשמע
אליך כי איבים אבים המה לשמע אלי כי כל בית
ישראל חזקי מצח וקשי לב המה: הנה נתתי
את פניך חזקים לעמת פניהם ואת מצחך חזק
לעמת מצחם: כשמיר חזק מצור נתתי מצחך
לא תירא אתם ולא תחת מפניהם כי בית מרי
המה: ויאמר אלי בן אדם את כל דברי אשר
אדבר אליך קח בלבבך ובאזניך שמע: ולך
בא אל הגולה אל בני עמך ודברת אליהם:
ואמרת אליהם כה אמר אדני יהוה אם יש
ישמעו ואם יחדלו:
ותשאני רוח ואשמע אחרי קול רעש גדול
בריך כבוד יהוה ממקומו: וקול כנפי החיות
משיקות אשה אל אחתה וקול האופנים לע
לעומתם וקול רעש גדול: ורוח נשאתני ותק
ותקחני ואלך מר בחמת רוחי ויד יהוה עלי ח
חזקה: ואבא אל הגולה תל אביב היושב
הישבים אל נהר כבר ואשב המה ישבים ש
שם ואשב שם שבעת ימים משמם בתוכם:
ויהי מקצה שבעת ימים ויהי דבר יהוה א
אלי לאמר: בן אדם צפה נתתיך לבית יש
ישראל ושמעת מפי דבר

והזהרת אתם ממני: באמרי לרשע מות תמות
ולא הזהרתו ולא דברת להזהיר רשע מדרכו
הרשעה לחיותו הוא רשע בעונו ימות ודמו
מידך אבקש: ואתה כי הזהרת רשע ולא שב
מרשעו ומדרכו הרשעה הוא בעונו ימות וא
ואתה את נפשך הצלת: ובשוב
צדיק מצדקו ועשה עול ונתתי מכשול לפניו
הוא ימות כי לא הזהרתו בחטאתו ימות ולא
תזכרנה צדקתיו אשר עשה ודמו מידך אבק
אבקש: ואתה כי הזהרתו צדיק לבלתי חטא
צדיק והוא לא חטא חיה יחיה כי נזהר ואתה
את נפשך הצלת: ותהי עלי שם
יד יהוד ויאמר אלי קום צא אל הבקעה ושם
אדבר אתך: ואקום ואצא אל הבקעה והנה
שם כבוד יהוד עומד כבבוד אשר ראיתי ע
על נהר כבר ואפל על פני: ותבא בי רוח ות
ותעמידני על רגלי וידבר אתי ויאמר אלי בא
הסגר בתוך ביתיך: ואתה
בן אדם הנה נתנו עליך עבותים ואסרוך בה
בהם ולא תצא בתוכם: ולשונך אדביק אל
חכך ונאלמת ולא תהיה להם לאיש מוכיח כ
כי בית מרי המה: ובדברי אתך אפתח את פ
ניך ואמרת אליהם כה אמר אדני יהוד הש
השמע ישמע והחדל יחדל כי בית מרי המה:
ואתה בן אדם קח לך
לבנה ונתת אתה לפניך וחקתה עליה עיר את
ירושלם: ונתתה עליה מצור ובנית עליה דיק
ושפכת עליה סללה ונתתה עליה מחנות ושם
עליה כרים סביב: ואתה קח לך מחבת ברזל
ונתת אתה קיר ברזל בינך ובין העיר והכי

והבינותה את פניך אליה והיתה במצור וצ
וצרת עליה אות היא לבית ישראל: ואתה ש
שכב על צדך השמאלי ושמת את עון בית
ישראל עליו מספר הימים אשר תשכב עליו
תשא את עונם: ואני נתתי לך את שני עונם
למספר ימים שלש מאות ותשעים יום ונשאת
את עון בית ישראל: וכלית את אלה ושכבת
על צדך הימנית שנית ונשאת את עון בית יה
יהודה ארבעים יום יום לשנה יום לשנה נתת
נתתיו לך: ואל מצור ירושלם תכין פניך וזר
וזרועך חשופה ונבאת עליה והנה נתתי עליך
עבותים ולא תהפך מצדך אל צדך עד כלו
כלותך ימי מצורך: ואתה קח לך חטין ושע
ושעורים ופול ועדשים ודחן וכסמים ונתת
אתם בכלי אחד ועשית אתם לך ללחם מספ
מספר הימים אשר אתה שכב על צדך שלש
מאות ותשעים יום תאכלנו: ומים במשורה
תשתה ששית ההין מעת עד עת תשתה: ומא
ומאכלך אשר תאכלנו במשקל עשרים ש
שקל ליום מעת עד עת תאכלנו: ועגת שערים
תאכלנה והיא בגללי צאת האדם תעגנה לע
לעיניהם: ויאמר יהוד בכה
יאכלו בני ישראל את לחמם טמא בגוים א
אשר אדיחם שם: ואמר אהה אדני יהוד הנה
נפשי לא מטמאה ונבלה וטרפה לא אכלתי
מנעורי ועד עתה ולא בא בפי בשר פיגול:
ויאמר אלי ראה נתתי לך את
צפיעי הבקר תחת גללי האדם ועשית את לח
לחמך עליהם: ויאמר אלי בן אדם הנני ש
שבר מטה לחם בישראל ואכלו לחם

במשקל ובדאגה ומים במשורה ובשממון י
ישתו: למען יחסרו לחם ומים ונשמו איש וא
ואחיו ונמקו בעונם: (ואתה
בן אדם קח לך חרב חדה תער הגלבים תקח
תקחנה לך והעברתה על ראשך ועל זקניך ו
ולקחת לך מאזני משקל וחלקתם: שלישית
באור תבעיר בתוך העיר כמלאת ימי המצור
ולקחת את השלישית תכה בחרב סביבתיה ו
והשלישית תזרה לרוח וחרב אריק אחריהם:
ולקחת משם מעט במספר וצרת אתם בכנ
בכנפיך: ומהם עוד תקח והשלכת אתם אל
תוך האש ושרפת אתם באש ממנו תצא אש
אל כל בית ישראל: כה אמר אדני
יהוד זאת ירושלם בתוך הגוים שמתיה וסבי
וסביבתיה ארצות: ותמר את משפטי לרשעה
מן הגוים ואת חקתי מן הארצות אשר סביב
סביבותיה כי במשפטי מאסו וחקתי לא הלכו
בהם: לכן כה אמר אדני
יהוד יען המנכם מן הגוים אשר סביבותיכם
בחקתי לא הלכתם ואת משפטי לא עשיתם
וכמשפטי הגוים אשר סביבתיכם עשיתם:
לכן כה אמר אדני יהוד
הנני עליך גם אני ועשיתי בתוכך משפטים ל
לעיני הגוים: ועשיתי בך את אשר לא עשיתי
ואת אשר לא אעשה כמהו עוד יען כל תעב
תעבתיך: לכן אבות יאכלו בנים בתוכך ובנים
יאכלו אבתם ועשיתי בך שפטים וזריתי את
כל שאריתך לכל רוח: לכן חי אני נאם אדני
יהוד אם לא יען את מקדשי טמאת בכל שק
שקוציך ובכל תעבתיך וגם אני אגרע ולא ת
תחוס עיני וגם אני לא אחמל: שלישיתך בד

בדבר ימותו וברעב יכלו בתוכך והשלשת ב
בחרב יפלו סביבתיך והשלישית לכל רוח אז
אזרה וחרב אריק אחריהם: וכלה אפי והני
והניחתי חמתי בם והנחמתי וידעו כי אני יהו
יהוד דברתי בקנאתי בכלתי חמתי בם: ואתנך
לחרבה ולחרפה בגוים אשר סביבתיך לעיני
כל עבר: והיתה חרפה וגדופה מוסר ומשמה
לגוים אשר סביבתיך בעשותי בך שפטים
באף ובחמה ובתכחות חמה אני יהוד דברתי:
בשלחי את חצי הרעב הרעים בהם אשר הי
היו למשחית אשר אשלח אתם לשחתכם ור
ורעב אוסיף עליכם ושברתי לכם מטה לחם:
ושלחתי עליכם רעב וחיה רעה ושכלך ודבר
ודם יעבר בך וחרב אביא עליך אני יהוד ד
דברתי: (ויהי
דבר יהוד אלי לאמר: בן אדם שים פניך א
אל הרי ישראל והנבא אלהם: ואמרת הרי י
ישראל שמעו דבר אדני יהוד כה אמר אדני
יהוד להרים ולגבעות לאפיקים ולגאיות הנ
הנני אני מביא עליכם חרב ואבדתי במתי
במתיכם: ונשמו מזבחותיכם ונשברו חמניכם
והפלתי חלליכם לפני גלוליכם: ונתתי את פ
פגרי בני ישראל לפני גלוליהם וזריתי את עצ
עצמתיכם סביבות מזבחותיכם: בכל מושב
מושבותיכם הערים תחרבנה והבמות תשרינה
למען יחרבו ויאשמו מזבחותיכם ונשברו ונש
ונשבתו גלוליכם וגדעו חמניכם ונמחו מעש
מעשיכם: ונפל חלל בתוככם וידעתם כי אני
יהוד: והותרתי בהיות לכם פלימי חרב בגוים
בהזרותיכם בארצות: וזכרו פליטיכם אתי ב
בגוים אשר נשבר שם אשר נשברתי

את לבם הזונה אשר סר מעלי ואת עיניהם
הזונות אחרי גלוליהם ונקטו בפניהם אל ה
הרעות אשר עשו לכל תעבתיהם: וידעו כי
אני יהוד לא אל חנם דברתי לעשות להם הר
הרעה הזאת: כה אמר אדני
יהוד הכה בכפך ורקע ברגלך ואמר אח אל
כל תועבות רעות בית ישראל אשר בחרב ב
ברעב וברבר יפלו: הרחוק בדבר ימות והק
והקרוב בחרב יפול והנשאר והנצור ברעב
ימות וכליתי חמתי בם: וידעתם כי אני יהוד
בהיות חלליהם בתוך גלוליהם סביבות מז ב
מזבחותיהם אל כל גבעה רמה בכל ראשי
ההרים ותחת כל עץ רענן ותחת כל אלה עב
עבתה מקום אשר נתנו שם ריח ניחוח לכל
גלוליהם: ונטיתי את ידי עליהם ונתתי את ה
הארץ שממה ומשמה מטדבר דבלתה בכל
מושבותיהם וידעו כי אני יהוד:
(ויהי דבר יהוד אלי לאמר: ואתה
בן אדם כה אמר אדני יהוד לאדמת ישראל
קץ בא הקץ על ארבעת כנפות הארץ: עת
עתה הקץ עליך ושלחתי אפי בך ושפטתיך
כדרכיך ונתתי עליך את כל תועבתיך: ולא ת
תחוס עיני עליך ולא אחמל כי דרכיך עליך
אתן ותעבתיך בתוכך תהיין וידעתם כי אני
יהוד: כה אמר אדני יהוד רעה
אחר רעה הנה באה: קץ בא בא הקץ הקיץ
אליך הנה באה: באה הצפירה אליך ישב
הארץ בא העת קרוב היום מהומה ולא הד
הרים: עתה מקרוב אשפך חמתי עליך וכל
וכליתי אפי בך ושפטתיך כדרכיך ונתתי עליך
את כל תעבתיך: ולא תחס עיני ולא אחמל

כדרכיך עליך אתן ותעבתיך בתוכך תהיין וי
וידעתם כי אני יהוד מכה: הנה היום הנה ב
באה יצאה הצפירה צץ המטה פרח הזדון:
החמס קם למטה רשע לא מהם ולא מהמנם
ולא מהמהם ולא נח בהם: בא העת הגיעה
היום הקונה אל ישמח והמוכר אל יתאבל כי
חרון אל כל המונה: כי המוכר אל הממכר
לא ישוב ועוד בחיים חיתם כי חזון אל כל ה
המונה לא ישוב ואיש בעונו חיתו לא יתחז
יתחזקו: תקעו בתקע והכן הכל ואין הולך ל
למלחמה כי חרוני אל כל המונה: החרב ב
בחוץ והדבר והרעב מבית אשר בשדה בחרב
ימות ואשר בעיר רעב ודבר יאכלנו: ופלטו
פליטיהם והיו אל ההרים כיוני הגאיות כלם
המת איש בעונו: כל הידים תרפינה וכל בר
ברכים תלכנה מים: והגרו שקים וכסתה אתם
פלצות ואל כל פנים בושה ובכל ראשיהם
קרחה: כספם בחצות ישליכו וזהבם לנדה י
יהיה כספם וזהבם לא יוכל להצילם ביום ע
עברת יהוד נפשם לא ישבעו ומעיהם לא י
ימלאו כי מכשול עונם היה: וצבי עדיו לגאון
שמהו וצלמי תעבתם שיקוציהם עשו בו על
כן נתתיו להם לנדה: ונתתיו ביד הזרים לבז
ולרשעי הארץ לשלל וחללוהו: והסיבותי פני
מהם וחללו את צפוני ובאו בה פריצים וחל
וחללוה: עשה הרתוק כי הארץ מלאה
משפט דמים והעיר מלאה חמס והבאתי רעי
גוים וירשו את בתיהם והשבתי גאון עזים ונ
ונחלו מקדשיהם: קפדה בא ובקשו שלום ו
ואין: הוה על הוה תבא ושמועה אל שמועה
תהיה ובקשו חזון מנביא ותורה תאבד

מכהן ועצה מזקנים: המלך יתאבל ונשיא י
ילבש שממה וידי עם הארץ תבהלנה מדר
מדרכם אעשה אתם וכמשפטיהם אשפטם
וידעו כי אני יהוד:
(ויהי בשנה הששית בששי בחמשה
לחדש אני ישב בביתי וזקני יהודה ישבים ל
לפני ותפל עלי שם יד ארני יהוד: ואראה וה
והנה דמות כמראה אש מראה מתניו ולם
ולמטה אש וממתניו ולמעלה כמראה זהר
כעין החשמלה: וישלח תבנית יד ויקחני בצ
בציצת ראשי ותשא אתי רוח בין הארץ ובין
השמים ותבא אתי ירושלימה במראות אל
אלהים אל פתח שער הפנימית הפונה צפו
צפונה אשר שם מושב סמל הקנאה הנוק
המקנה: והנה שם כבוד אלהי ישראל כמר
כמראה אשר ראיתי בבקעה: ויאמר אלי בן
אדם שאנא עיניך דרך צפונה ואשה עיני
דרך צפונה והנה מצפון לשער המזבח סמל
הקנאה הזה בביאה: ויאמר אלי בן אדם ה
הראה אתה מהם עשים תעבות גדולות אשר
בית ישראל עשים פה לרחקה מעל מקדשי
ועוד תשוב תראה תעבות גדולות: ויבא אתי
אל פתח החצר ואראה והנה חר אחד בקיר:
ויאמר אלי בן אדם חתרנא בקיר ואחתר ב
בקיר והנה פתח אחד: ויאמר אלי בא וראה
את התועבות הרעות אשר הם עשים פה: וא
ואבא ואראה והנה כל תבנית רמש ובהמה
שקץ וכל גלולי בית ישראל מחקה על הקיר
סביב סביב: ושבעים איש מזקני בית ישראל
ויאזניהו בן שפן עמד בתוכם עמדים לפניהם

ואיש מקטרתו בידו ועתר ענן הקטרת עלה:
ויאמר אלי הראית בן אדם
אשר זקני בית ישראל עשים בחשך איש בח
בחדרי משכיתו כי אמרים אין יהוד ראה א
אתנו עזב יהוד את הארץ: ויאמר אלי עוד
תשוב תראה תעבות גדולות אשר המה עש
עשים: ויבא אתי אל פתח שער בית יהוד א
אשר אל הצפונה והנה שם הנשים ישבות מ
מבכות את התמוז: ויאמר
אלי הראית בן אדם עוד תשוב תראה תעבות
גדולות מאלה: ויבא אתי אל חצר בית יהוד
הפנימית והנה פתח היכל יהוד בין האולם ו
ובין המזבח כעשרים ומשה איש אחריהם
אל היכל יהוד ופניהם קדמה והמה משתח
משתחיתם קדמה לשמש: ויאמר אלי הרא
הראית בן אדם הנקל לבית יהודה מעשות
את כל התועבות אשר עשו פה כי מלאו את
הארץ חמס וישבו להכעיסני והנם שלחים
את הזמרה אל אפם: וגם אני אעשה בחמה
לא תחוס עיני ולא אחמל וקראו באזני קול
גדול ולא אשמע אתם ויקרא באזני קול גדול
לאמר קרבו פקדות העיר ואיש כלי משחיתו
בידו: והנה ששה אנשים באים מדרך שער
העליון אשר מפנה צפונה ואיש כלי מפצו
בידו ואיש אחד בתוכם לבוש בדים וקסת ה
הספר במתניו ויבאו ויעמדו אצל מזבח הנח
הנחשת: וכבוד אלהי ישראל נעלה מעל הכ
הכרוב אשר היה עליו אל מפתן הבית ויקרא
אל האיש הלבוש הבדים אשר קסת הספר
במתניו: ויאמר יהוד אליו עבר
יח ג

בתוך העיר בתוך ירושלם והתרת תו על מצ
מצחות האנשים הנאנחים והנאנקים על כל
התועבת הנעשות בתוכה: ולאלה אמר באזני
עברו בעיר אחריו והכו אל תחס עיניכם ואל
תחמלו: זקן בחור ובתולה טף ונשים תהרגו
למשחית ועל כל איש אשר עליו התו אל תג
תגשו וממקדשי תחלו ויחלו באנשים הזקנים
אשר לפני הבית: ויאמר
אלהם טמאו את הבית ומלאו את החצרות
חללים צאו ויצאו והכו בעיר: ויהי בהכותם
ונאשאר אני ואפלה על פני ואזעק ואמר
אהה אדני יהוד המשחית אתה את כל שאר
שארית ישראל בשפכך את חמתך על ירוש
ירושלם: ויאמר אלי עון בית ישראל ויהודה
גדול במאד מאד ותמלא הארץ חמס והעיר
מלאה מטה כי אמרו עזב יהוד את הארץ ו
ואין יהוד ראה: וגם אני לא תחס עיני ולא א
אחמל דרכם בראשם נתתי: והנה האיש ה
לבוש הבדים אשר הקסת במתניו משיב דב
דבר לאמר עשיתי ככל אשר צויתני:
(וארא והנה אל הרקיע אשר
על ראש הכרבים כאבן ספיר כמראה דמות
כסא נראה עליהם: ויאמר אל האיש לבוש ה
הבדים ויאמר בא אל בינות לגלגל אל תחת
לכרוב ומלא חפניך גחלי אש מבינות לכר
לכרבים הרוק על העיר ויבא לעיני: והכרו
והכרובים עמדים מימין לבית בבאו האיש ו
והענן מלא את החצר הפנימית: וירם כבוד
יהוד מעל הכרוב על מפתן הבית וימלא הבי
הבית את הענן והחצר מלאה את נגה כבוד
יהוד: וקול כנפי הכרובים נשמע עד החצר
החיצונה כקול אל שדי בדברו: ויהי בצותו
את האיש לבוש הבדים לאמר קח אש מבינ
מבינות לגלגל מבינות לכרובים ויבא ויעמד
אצל האופן: וישלח הכרוב את ידו מבינות ל
לכרובים אל האש אשר מבינות הכרובים ו
וישא ויתן אל חפני לבוש הבדים ויקח ויצא:
וירא לכרובים תבנית יד אדם תחת כנפי
כנפיהם: וארא והנה ארבעה אופנים אצל
הכרובים אופן אחד אצל הכרוב אחד ואופן
אחד אצל הכרוב האחד ומראה האופנים
כעין אבן תרשיש: ומראיהם דמות אחד לא
לארבעתם כאשר יהיה האופן בתוך האופן:
בלכתם אל ארבעת רבעיהם ילכו ולא יסבו
בלכתם כי המקום אשר יפנה הראש אחריו
ילכו ולא יסבו בלכתם וכל בשרם וגביהם ו
וידיהם וכנפיהם והאופנים מלאים עינים סב
סביב לארבעתם אופניהם: לאופנים להם
קורא הגלגל באזני: וארבעה פנים לאחד פ
פני האחד פני הכרוב ופני השני פני אדם ו
והשלשי פני אריה והרביעי פני נשר: וירומו
הכרובים היא החיה אשר ראיתי בנהר כב
כבר: ובלכת הכרובים ילכו האופנים אצלם
ובשאת הכרובים את כנפיהם לרום מעל ה
הארץ לא יסבו האופנים גם הם מאצלם: ב
בעמדם יעמדו וברומם ירמו אתם כי רוח ה
החיה בהם: ויצא כבוד יהוד מעל מפתן הב
הבית ויעמד על הכרובים: וישאו הכרוב
הכרובים את כנפיהם וירמו מן הארץ לעי
לעיני בצאתם

והאופנים לעומתם ויעמד פתח שער בית ה
יהוד הקדמני וכבוד אלהי ישראל עליהם מ
מלמעלה: היא החיה אשר ראיתי תחת אלהי
ישראל בנהר כבר ואדע כי כרובים המה: ו
ארבעה ארבעה פנים לאחד וארבע כנפים
לאחד ודמות ידי אדם תחת כנפיהם: ודמות
פניהם המה הפנים אשר ראיתי על נהר כבר
מראיהם ואתם איש אל עבר פניו ילכו ותשא
אתי רוח ותבא אתי אל שער בית יהוד הקד
הקדמני הפנה קדימה והנה בפתח השער ע
עשרים וחמשה איש ואראה בתוכם את יאז
יאזניה בן עזור ואת פלטיהו בן בניהו שרי ה
העם: ויאמר אלי בן
אדם אלה האנשים החשבים און והיעצים
עצת רע בעיר הזאת: האמרים לא בקרוב ב
בנות בתים היא הסיר ואנחנו הבשר:
לכן הנבא עליהם הנבא בן
אדם: ותפל עלי רוח יהוד ויאמר אלי אמר
כה אמר יהוד כן אמרתם בית ישראל ומע
ומעלות רוחכם אני ידעתיה: הרביתם חלליכם
בעיר הזאת ומלאתם חצותיה חלל:
לכן כה אמר אדני יהוד חלליכם
אשר שמתם בתוכה המה הבשר והיא הסיר
ואתכם אוציא מתוכה: חרב יראתם והרב א
אביא עליכם נאם אדני יהוד: והוצאתי את
אתכם מתוכה ונתתי אתכם ביד זרים ועשיתי
בכם שפטים: בחרב תפלו על גבול ישראל
אשפט אתכם וידעתם כי אני יהוד: היא לא
תהיה לכם לסיר ואתם תהיו בתוכה לבשר א
אל גבול ישראל אשפט אתכם: וידעתם כי
אני יהוד אשר בחקי לא הלכתם ומשפטי לא
עשיתם וכמשפטי הגוים אשר סביבתיכם ע
עשיתם: ויהי כהנבאי ופלטיהו בן בניה מת
ואפל על פני ואזעק קול גדול ואמר אהה אד
אדני יהוד כלה אתה עשה את שארית ישר
ישראל: ויהי דבר יהוד
אלי לאמר: בן אדם אחיך אחיך אנשי גאל
גאולתך וכל בית ישראל כלה אשר אמרו ל
להם ישבי ירושלם רחקו מעל יהוד לנו היא
נתנה הארץ למורשה: לכן אמר כה אמר אד
אדני יהוד כי הרחקתים בגוים וכי הפיצתים
בארצות ואהי להם למקדש מעט בארצות
אשר באו שם: לכן אמר כה אמר
אדני יהוד וקבצתי אתכם מן העמים ואספתי
אתכם מן הארצות אשר נפוצתם בהם ונתתי
לכם את אדמת ישראל: ובאו שמה
והסירו את כל שקוציה ואת כל תעבתיה מ
ממנה: ונתתי להם לב אחד ורוח חדשה אתן
בקרבכם והסירתי לב האבן מבשרכם ו
ונתתי להם לב בשר: למען בחקתי ילכו ואת
משפטי ישמרו ועשו אתם והיו לי לעם ואני
אהיה להם לאלהים: ואל לב שקוציהם ות
ותעבתיהם לבם הולך דרכם בראשם נתתי
נאם אדני יהוד: וישאו הכרובים את כנפיהם
והאופנים לעומתם וכבוד אלהי ישראל על
עליהם מלמעלה: ויעל כבוד יהוד מעל תוך
העיר ויעמד על ההר אשר מקדם לעיר: ור
ורוח נשאתני ותביאני בשדימה אל הגולה ב
במראה ברוח אלהים ויעל מעלי המראה א
אשר ראיתי: (ואדבר

אל הגולה את כל דברי יהוה אשר הראני׃
ויהי דבר יהוה אלי לאמר׃ כה
אמר יהוה אלהי ישראל כתוך בספר את כל הדברים אשר דברתי אתה אליך׃ כי
הנה ימים באים נאם יהוה ושבתי את שבות עמי ישראל ויהודה אמר יהוה
והשבתים על הארץ אשר נתתי לאבותם וירשוה׃ ואלה
הדברים אשר דבר יהוה אל ישראל ואל יהודה׃ כי כה אמר יהוה קול חרדה שמענו
פחד ואין שלום׃ שאלו נא וראו אם יולד זכר מדוע ראיתי כל גבר ידיו על חלציו
כיולדה ונהפכו כל הפנים לירקון׃ הוי כי גדול היום ההוא מאין כמהו ועת צרה
היא ליעקב ומנה יושע׃ והיה ביום ההוא נאם יהוה צבאות אשבר עלו מעל צוארך
ומוסרותיך אנתק ולא יעבדו בו עוד זרים׃ ועבדו את יהוה אלהיהם ואת דוד
מלכם אשר אקים להם׃ ואתה אל תירא עבדי יעקב נאם יהוה ואל תחת ישראל
כי הנני מושיעך מרחוק ואת זרעך מארץ שבים ושב יעקב ושקט ושאנן
ואין מחריד׃ כי אתך אני נאם יהוה להושיעך כי אעשה כלה בכל הגוים אשר
הפצותיך שם אך אתך לא אעשה כלה ויסרתיך למשפט ונקה לא אנקך׃ כי
כה אמר יהוה אנוש שבריך רעה מכתך׃ אין דן דינך למזור תעלה אין לך׃
כל מאהביך שכחוך אותך לא ידרשו כי מכת אויב הכיתיך מוסר אכזר על רב
עונך עצמו חטאתיך׃ למה תזעק על שברך אנושה מכאובך על רב עונך עצמו
חטאתיך עשיתי לך׃ לכן כל אכליך יאכלו וכל צריך כלם בשבי ילכו והיו
שאיסיך לשאיס ואת כל בזזיך אתן לבז׃ כי אעלה ארפה לך וממכותיך ארפאך
נאם יהוה כי נדחה קראו לך ציון היא דרש אין לה׃ כה אמר יהוה הנני שב
שבות אהלי יעקב ומשכנתיו ארחם ונבנתה עיר על תלה וארמון על משפטו
יעמד׃ ויצא מהם תודה וקול מצחקים והרביתים ולא ימעטו והכבדתים ולא
יצעירו׃ ובניו כלתמול יהיה ועדתו לפני תכון ופקדתי על כל לחציו׃ והיה
אדירו ממנו ומושלו מקרבו יצא והקרבתיו ונגש אלי כי מי זה ערב לבו לגשת
אלי נאם יהוה׃ ותהיו לי לעם ואנכי אהיה לכם לאלהים׃ הנה סערת יהוה חמה
יצאה סערה מחוללת על ראש רשעים תחיל׃ לא ישוב אף יהוה עד עשתו ועד
הקימו מזמות לבו באחרית הימים תתבוננו בה׃ בעת ההיא נאם יהוה אהיה
לאלהים לכל משפחות ישראל והמה יהיו לי לעם׃ כה אמר יהוה מצא חן במדבר
עם שרידי חרב הלך להרגיעו ישראל׃ מרחוק יהוה נראה לי ואהבת עולם אהבתיך
על כן משכתיך חסד׃ עוד אבנך ונבנית בתולת ישראל עוד תעדי תפיך וצאת
במחול משחקים׃ עוד תטעי כרמים על הרי שמרון נטעו נטעים וחללו׃ כי יום
קראו נצרים בהר אפרים קומו ונעלה ציון אל יהוה אלהינו׃ כי כה אמר יהוה
רנו ליעקב שמחה וצהלו לראש הגוים השמיעו הללו והאמרו הושע יהוה את עמך
את שארית ישראל׃ הנני מביאם מארץ צפון וקבצתים מירכתי ארץ בם עור
ופסח בהרה יחד קהל גדול ישובו הנה׃ בבכי יבאו ובתחנונים אובילם אוליכם
אל נחלי מים בדרך ישר לא יכשלו בה כי הייתי לישראל לאב ואפרים בכרי הוא׃
שמעו דבר יהוה גוים והגידו באיים ממרחק ואמרו מזרה ישראל יקבצנהו ושמרו
כרעה עדרו׃ כי פדה יהוה את יעקב וגאלו מיד חזק ממנו׃ ובאו ורננו בגבעת
ציון ונהרו אל טוב יהוה על דגן ועל תירוש ועל יצהר ועל בני צאן ובקר והיתה
נפשם כגן רוה ולא יוספו לדאבה עוד׃ אז תשמח בתולה במחול ובחורים וזקנים
יחדו והפכתי אבלם לששון ונחמתים והשמחתים מיגונם׃ ונפש הכהנים דשן
ועמי את טובי ישבע נאם יהוה׃ כה אמר יהוה קול ברמה נשמע נהי בכי תמרורים
רחל מבכה על בניה מאנה להנחם על בניה כי אינם׃ כה אמר יהוה מנעי קולך
מבכי ועיניך מדמעה כי יש שכר לפעלתך נאם יהוה ושבו מארץ אויב׃ ויש תקוה
לאחריתך נאם יהוה ושבו בנים לגבולם׃ שמוע שמעתי אפרים מתנודד יסרתני
ואוסר בעגל לא למד השיבני ואשובה כי אתה יהוה אלהי׃ כי אחרי שובי נחמתי
ואחרי הודעי ספקתי על ירך בושתי וגם נכלמתי כי נשאתי חרפת נעורי׃ הבן
יקיר לי אפרים אם ילד שעשועים כי מדי דברי בו זכר אזכרנו עוד על כן המו
מעי לו רחם ארחמנו נאם יהוה׃ הציבי לך ציונים שימי לך תמרורים שיתי
לבך למסלה דרך הלכת שובי בתולת ישראל שובי אל עריך אלה׃ עד מתי תתעלעי
הבנות השובבה כי ברא יהוה חדשה בארץ נקבה תסובב גבר׃ כה אמר יהוה צבאות
אלהי ישראל עוד יאמרו את הדבר הזה בארץ יהודה ובעריו בשובי את שבותם
יברך יהוה נוה צדק הר הקדש׃ ויגרו בה יהודה וכל עריו יחד אכרים ונסעו
בעדרים׃ כי הרויתי נפש עיפה וכל נפש דאבה מלאתי׃ על זאת הקיצותי וארא
ושנתי ערבה לי׃ הנה ימים באים נאם יהוה וזרעתי את בית ישראל ואת בית
יהודה זרע אדם וזרע בהמה׃ והיה כאשר שקדתי עליהם לנתוש ולנתץ ולהרוס
ולאבד ולהרע כן אשקד עליהם לבנות ולנטע נאם יהוה׃ בימים ההם לא יאמרו
עוד אבות אכלו בסר ושני הבנים תקהינה׃ כי אם איש בעונו ימות כל האדם
האכל הבסר תקהינה שניו׃ הנה ימים באים נאם יהוה וכרתי את בית ישראל
ואת בית יהודה ברית חדשה׃ לא כברית אשר כרתי את אבותם ביום החזיקי
בידם להוציאם מארץ מצרים אשר הפרו את בריתי ואנכי בעלתי בם נאם יהוה׃
כי זאת הברית אשר אכרות את בית ישראל אחרי הימים ההם נאם יהוה נתתי
את תורתי בקרבם ועל לבם אכתבנה והייתי להם לאלהים והמה יהיו לי לעם׃
ולא ילמדו עוד איש את רעהו ואיש את אחיו לאמר דעו את יהוה כי כלם ידעו
אותי למקטנם ועד גדולם נאם יהוה כי אסלח לעונם ולחטאתם לא אזכר עוד׃
כה אמר יהוה נתן שמש לאור יומם חקות ירח וכוכבים לאור לילה רגע הים
ויהמו גליו יהוה צבאות שמו׃ אם ימושו החקים האלה מלפני נאם יהוה גם זרע
ישראל ישבתו מהיות גוי לפני כל הימים׃ כה אמר יהוה אם ימדו שמים למעלה
ויחקרו מוסדי ארץ למטה גם אנכי אזנח בכל זרע ישראל על כל אשר עשו נאם יהוה׃
הנה ימים באים נאם יהוה ונבנתה העיר ליהוה ממגדל חננאל שער הפנה׃ ויצא
עוד נגדו קו המדה על גבעת גרב ונסב גועה׃ וכל העמק הפגרים והדשן וכל
השדות עד נחל קדרון עד פנת שער הסוסים מזרחה קדש ליהוה לא תנתש ולא
תהרס עוד לעולם׃

בגוים חרפתי אתם בארצות׃ והודעתי מרכם
אשי מספר מרדכם עבומדבר למען יספרו
את כל העמים הגוים אשר שם יד
ודעך כי אני יהוה׃ ויהי דבר
יהוה אלי לאמר׃ בן אדם לחמך ברעש תא
תאכל ומימך בזיגוה ובראגה תשתה׃ ואמת
ואמרת אל עם הארץ כה אמר אדני יהוה לי
לשבי ירושלם אל אדמת ישראל לחמם בד
בראגה יאכלו ומימיהם בשממון ישתו למען
תשם ארצה מכלאה ומלואה כל היי שבם ב
פה יהוה׃ והערים נושבות תחרבנה והארץ שממה
תהיה וידעתם כי אני יהוה׃
ויהי דבר יהוה אלי לאמר׃ בן אדם מה
המשל הזה לכם על אדמת ישראל לאמר יא
ריכו הימים ואבד כל חזון׃ לכן אמר אליהם
כה אמר אדני יהוה השבתי את המשל הזה
ולא ימשלו אתו עוד בישראל כי אם דבר
אליהם קרב הימים ודבר כל חזון׃ כי לא י
יהיה עוד כל חזון שוא וקסם חלק בתוך בית
ישראל׃ כי אני יהוה אדבר את אשר אדבר
דבר ויעשה לא תמשך עוד כי בימיכם בית
המרי אדבר דבר ועשיתיו נאם אדני יהוה׃
ויהי דבר יהוה אלי לאמר׃ בן
אדם הנה בית ישראל אמרים החזון אשר הו
הוא חזה לימים רבים ולעתים רחקות הוא נ
נבא׃ לכן אמר אליהם כה אמר אדני יהוה
לא תמשך עוד כל דברי אשר אדבר דבר
ויעשה נאם אדני יהוה׃ ויהי דבר
יהוה אלי לאמר׃ בן אדם הנבא אל נביאי
ישראל הנבאים והאמרת לנביאי מלבם שמעו

דבר יהוה׃ כה אמר אדני יהוה הוי על הנב
זנביאים הנבלים אשר הולכים אחר רוחם
ולבלתי ראו כשעלים בחרבות נביאיך ישר
ישראל היו׃ לא עליתם בפרצות ותגדרו גדר
על בית ישראל לעמד במלחמה ביום יהוה׃
חזו שוא וקסם כזב האמרים נאם יהוה ויהוה
לא שלחם ויחלו לקים דבר׃ הלא מחזה שוא
חזיתם ומקסם כזב אמרתם ואמרים נאם יה
יהוה ואני לא דברתי׃
לכן כה אמר אדני יהוה יען דברכם שוא וח
וחזיתם כזב לכן הנני אליכם נאם אדני יהוה׃
והיתה ידי אל הנביאים החזים שוא והקס
והקסמים כזב בסוד עמי לא יהיו ובכתב בית
ישראל לא יכתבו ואל אדמת ישראל לא יב
יבאו וידעתם כי אני אדני יהוה׃ יען ובשן ה
דשתן את עמי לאמר שלום ואין שלום והוא
כתה הדיר והנם טחים אתו תפל אמר אל טחי
תפל ויפל היה גשם שטף ואתנה אבני אלג
גביש תפולנה ורוח סערות תבקענה׃ והנה נפל
הקיר הלא ייאמר אליכם איה הטיח אשר ט
טחתם׃ לכן כה אמר
אדני יהוה ופקעתי רוח סערות בחמתי וגשם
שטף באפי יהיה ואבני אלגביש בחמה לכל
לכלה׃ והרסתי את הקיר אשר טחתם תפל
והגעתיהו אל הארץ ונגלה יסדו ונפלה וכל
וכליתם בתוכה וידעתם כי אני יהוה׃ וכליתי
את חמתי בקיר ובטחים אתו תפל ואמר לכם
אין הקיר ואין המטחים אתו׃ נביאי ישראל ה
הנבאים אל ירושלם והחזים לה חזון שלום ו
ואין שלום נאם אדני יהוה׃

ואתה בן אדם שים פניך אל בנות
עמך המתנבאות מלבנן והנבא עליהן׃ ואמ
ואמרת כה אמר אדני יהוה הוי למתפרות ע
כסתות על כל אצילי ידי ועשות המטפחת ע
על ראש כל קומה לצוד נפשות הנפשות ת
תצודדנה לעמי ונפשות לכנה תחיינה׃ ותח
ותחללנה אתי אל עמי בשעלי סעורים ובפיתי
לחם להמית נפשות אשר לא תמתנה והחיות
נפשות אשר לא תחיינה בכזבכם לעמי שמעי
מוב׃ לכן כה אמר
אדני יהוה הנני אל כסתותיכם אשר אתנה
מצודדות שם את הנפשות לפרחות וקרעתי
אתם מעל זרועתיכם ושלחתי את הנפשות א
אשר אתם מצודדת את נפשים לפרחות׃ ו
וקרעתי את מטפחתיכם והצלתי את עמי מידכם
מידכן ולא יהיו עוד בידכן למצודה וידעתן
כי אני יהוה׃ יען הכאות לב צדיק שקר ואני
לא הכאבתיו וחזק ידי רשע לבלתי שוב מד
מדרכו הרעה להחיותו׃ לכן שוא לא תחזינה
וקסם לא תקסמנה עוד והצלתי את עמי מ
מידכן וידעתן כי אני יהוה׃ והחזיבא אל אנשים
מזקני ישראל וישבו לפני׃
ויהי דבר יהוה אלי לאמר׃ בן אדם
האנשים האלה העלו גלוליהם על לבם וכו
ומכשול עונם נתנו נכח פניהם האדרש אד
אדרש להם׃ לכן דבר אתם ואמרת אלהם
כה אמר אדני יהוה איש איש מבית ישראל
אשר יעלה את גלוליו אל לבו ומכשול עונו
ישים נכח פניו ובא אל הנביא אני יהוה נע
נעניתי לו בה ברוב גלוליו׃ למען תפש את ב

בית ישראל כלבם אשר נזרו מעלי בגלוליהם
כלם׃ לכן אמר אל־
בית ישראל כה אמר אדני יהוד שובו והשיבו
מעל גלוליכם ומעל כל תעבתיכם השיבו פנ
פניכם׃ כי איש איש מבית ישראל ומהגר א
אשר יגור בישראל ויגזר מאחרי ויעל גלוליו
אל לבו ומכשול עונו ישים נגד פניו׃ ובא א
אל הנביא לדרש לו בי אני יהוד נענה לו בי
ונתתי פני באיש ההוא והשמותיהו לאות ול
ולמשלים והכרתיו מתוך עמי וידעתם כי אני
יהוד׃ והנביא כי יפתה
ודבר דבר אני יהוד פתיתי את הנביא ההוא
ונטיתי את ידי עליו והשמדתיו מתוך עמי יש
ישראל׃ ונשאו עונם כעון הדרש כעון הנב
הנביא יהיה׃ למען לא יתעו עוד בית ישראל
מאחרי ולא יטמאו עוד בכל פשעיהם והיו ל
לי לעם ואני אהיה להם לאלהים נאם אדני
יהוד׃ ויהי דבר יהוד
אלי לאמר׃ בן אדם ארץ כי תחטא לי לכעל
מעל ונטיתי ידי עליה ושברתי לה מטה לחם
והשלחתי בה רעב והכרתי ממנה אדם ובה
ובהמה׃ והיו שלשת האנשים האלה בתוכה
נח דנאל ואיוב המה בצדקתם ינצלו נפשם
נאם אדני יהוד׃ לו חיה רעה אעביר בארץ
ושכלתה והיתה שממה מבלי עבר מפני הח
ההיה׃ שלשת האנשים האלה בתוכה חי אני
נאם אדני יהוד אם בנים ואם בנות יצילו המה
לבדם ינצלו והארץ תהיה שממה׃ או חרב
אביא על הארץ ההיא ואמרתי חרב תעבר ב
בארץ והכרתי ממנה אדם ובהמה׃ ושלשת

האנשים האלה בתוכה חי אני נאם אדני יהו
יהוד לא יצילו בנים ובנות הם לבדם ינצלו
או דבר אשלח אל הארץ ההיא ושפכתי חמ
חמתי עליה בדם להכרית ממנה אדם ובהמה׃
ונח דנאל ואיוב בתוכה חי אני נאם אדני יד
יהוד אם בן אם בת יצילו המה בצדקתם י
יצילו נפשם׃ כי כה
אמר אדני יהוד אף כי ארבעת שפטי הרעים
חרב ורעב והיה רעה ודבר שלחתי אל ירוש
ירושלם להכרית ממנה אדם ובהמה׃ והנה
נותרה בה פלטה המוצאים בנים ובנות הנם
יוצאים אליכם וראיתם את דרכם ואת עליל
עליו ותם ונחמתם על הרעה אשר הבאתי ע
על ירושלם את כל אשר הבאתי עליה ונחמו
אתכם כי תראו את דרכם ואת עלילותם ויד
וידעתם כי לא אל חנם עשיתי את כל אשר
עשיתי בה נאם אדני יהוד׃
(ויהי דבר יהוד אלי לאמר׃ בן אדם
מה יהיה עץ הגפן מכל עץ הזמרה אשר היה
בעצי היער׃ היקח ממנו עץ לעשות למלאכה
אם יקחו ממנו יתד לתלות עליו כל כלי׃ הנה
לאש נתן לאכלה את שני קצותיו אכלה הא
האש ותוכו נחר היצלח למלאכה׃ הנה בהי
בהיותו תמים לא יעשה למלאכה אף כי אש
אכלתהו ויחר ונעשה עוד למלאכה׃
לכן כה אמר אדני יהוד כאשר
עץ הגפן בעץ היער אשר נתתי לאש לאכלה
כן נתתי את ישבי ירושלם׃ ונתתי את פני בדם
מהאש יצאו והאש תאכלם וידעתם כי אני
יהוד בשומי את פני בדם׃ ונתתי את הארץ

שממה יען מעלו מעל נאם אדני יהוד׃
(ויהי דבר יהוד
אלי לאמר׃ בן אדם הודע את ירושלם את ת
תעבותיה׃ ואמרת כה אמר אדני יהוד לירו
לירושלם מכרתיך ומלדתיך מארץ הכנעני
אביך האמרי ואמך חתית׃ ומלדותיך ביום ה
הולדת אתך לא כרת שרך ובמים לא רחצת
למשעי והמלח לא המלחת והחתל לא חתל
חתלת׃ לא חסה עליך עין לעשות לך אחת מ
מאלה לחמלה עליך ותשלכי אל פני השדה
בגעל נפשך ביום הלדת אתך׃ ואעבר עליך
ואראך מתבוססת בדמיך ואמר לך בדמיך
חיי ואמר לך בדמיך חיי׃ רבבה כצמח הש
השדה נתתיך ותרבי ותגדלי ותבאי בעדי עד
עדים שדים נכונו ושערך צמח ואת ערום וע
ועריה׃ ואעבר עליך ואראך והנה עתך עת
דודים ואפרש כנפי עליך ואכסה ערותך וא
ואשבע לך ואבא בברית אתך נאם אדני יה
יהוד והיי לי׃ וארחצך במים ואשטף דמיך
מעליך ואסכך בשמן׃ ואלבישך רקמה ואנ
ואנעלך תחש ואחבשך בשש ואכסך משי׃ ו
ואעדך עדי ואתנה צמידים על ידיך ורביד
על גרנך׃ ואתן נזם על אפך ועגילים על אזנ
אזניך ועטרת תפארת בראשך׃ ותעדי זהב
וכסף ומלבושך שש ומשי ורקמה סלת ודבש
ושמן אכלת ותיפי במאד מאד ותצלחי
למלוכה׃ ויצא לך שם בגוים ביפיך כי כליל
הוא בהדרי אשר שמתי עליך נאם אדני יהו
יהוד׃ ותבטחי ביפיך ותזני על שמך ותשפכי
את תזנותיך על כל עבר לו יהי׃ ותקחי מבג

מבגדיך ותעשי לך במות טלאות ותזני עליהם
לא באות ולא יהיה׃ ותקחי כלי תפארתך מז
מזהבי ומכספי אשר נתתי לך ותעשי לך צלמי
זכר ותזני בם׃ ותקחי את בגדי רקמתך ותב
ותכסים ושמני וקטרתי נתתי לפניהם׃ ולחמ
אשר נתתי לך סלת ושמן ודבש האכלתיך ונ
ונתתיהו לפניהם לריח ניחח ויהי נאם אדני י
יהוד׃ ותקחי את בניך ואת בנתיך אשר ילדת
לי ותזבחים להם לאכל המעט מתזנותיך׃ ות
ותשחטי את בני ותתנים בהעביר אתם להם׃
ואת כל תעבתיך ותזנותיך לא זכרתי את ימי נ
נעוריך בהיותך עירם ועריה מתבוססת בד
בדמך היית׃ ויהי אחרי כל רעתך אוי אוי לך
נאם אדני יהוד׃ ותבני לך גב ותעשי לך רמה
בכל רחב׃ אל כל ראש דרך בנית רמתך ות
ותתעבי את יפיך ותפשקי את רגליך לכל עב
עבר ותרבי את תזנותך׃ ותזני אל בני מצרים
שכניך גדלי בשר ותרבי את תזנותיך להכע
להכעיסני׃ והנה נטיתי את ידי עליך ואגרע
חקך ואתנך בנפש שנאתיך בנות פלשתים ה
הנכלמות מדרכך זימה׃ ותזני אל בני אשור
מבלתי שבעתך ותזנים וגם לא שבעתי ותרבי
את תזנותיך אל ארץ כנען כשדימה וגם בז
בזאת לא שבעתי מה אמלה לבתך נאם אד
אדני יהוד בעשותך את כל אלה מעשה אש
אשה זונה שלטת׃ בבנתיך גבך בראש כל
דרך ודמתך עשית בכל רחוב ולא הייתי כזו
כזונה לקלס אתנן׃ האשה המנאפת תחת אי
אישה תקח את זרים׃ לכל זנות יתנו נדה ואת
נתתי את נדניך לכל מאהביך ותשחדי אתם

לְבֹא אֹרַח מְסַבִּיב פְּתִנוֹתֶיךָ: וְיָדַעְתָּ כִּי
מִן הַגֹּיִם פְּתִנוֹתֶיךָ וְאַרְצְךָ לֹא זֹנָה וּבְתֹתֶיךָ
אֶתֵּן וְאֵתֶן לֹא נִתַּן לָךְ וְתִהְיִי לְהֵפֶךְ יָלֵן זְנוּ
סְגוֹרֵי דְּבַר־יְהוָה: כֹּה
אָמַר אֲדֹנָי יְהוִה יַעַן הִשְׁפֵּךְ נְחשֶׁתֵךְ וַתִּגָּלֶה עֶ
עֶרְוָתֵךְ פְּתִנוֹתַיִךְ עַל מְאַהֲבָיִךְ וְעַל כָּל גִּלּוּלֵי
הְעִבְתֵּךְ וּכְדֵמֵי בָנַיִךְ אֲשֶׁר נָתַתְּ לָהֶם: לָכֵן ה
הִנְנִי מְקַבֵּץ אֶת כָּל מְאַהֲבָיִךְ אֲשֶׁר עָרַבְתְּ עָ
עֲלֵיהֶם וְאֶת כָּל אֲשֶׁר אָהַבְתְּ עַל כָּל אֲשֶׁר שָׂ
שָׂנֵאת וְקִבַּצְתִּי אֹתָם עָלַיִךְ מִסָּבִיב וְגִלֵּיתִי אֶת
עֶרְוָתֵךְ אֲלֵיהֶם וְרָאוּ אֶת כָּל עֶרְוָתֵךְ: וְשָׁפַטְתִּיךְ
מִשְׁפְּטֵי נֹאֲפוֹת וְשֹׁפְכוֹת דָּם וְנָתַתִּיךְ דַּם חֲמָה
וְקִנְאָה: וְנָתְנוּ אוֹתָךְ בְּיָדָם וְהָרְסוּ גַּבֵּךְ וְנִתְּצוּ
תֵּלֵךְ וְהִשְׁבִּיתוּ אוֹךְ אֶת עֲדִיֵּךְ וְלָקְחוּ כְּלֵי
תִּפְאַרְתֵּךְ וְהִנִּיחוּךְ עֲרֻם וְעֶרְיָה: וְהֶעֱלוּ עָלַיִךְ
קָהָל וְרָגְמוּ אוֹתָךְ אֶבֶן וְכִתְּכוּךְ בְּחַרְבוֹתָם: וְשָׂ
וְשָׂרְפוּ בָתַּיִךְ בָּאֵשׁ וְעָשׂוּ בָךְ שְׁפָטִים לְעֵינֵי נ
נָשִׁים רַבּוֹת וְהִשְׁבַּתִּיךְ מִזּוֹנָה וְגַם אֶתְנָן לֹא
תִתְּנִי עוֹד: וְהִנַּחְתִּי חֲמָתִי בָךְ וְסָרָה קִנְאָתִי מִ
מֵךְ וְשָׁקַטְתִּי וְלֹא אֶכְעַס עוֹד: יַעַן אֲשֶׁר לֹא זָ
זָכַרְתְּ אֶת יְמֵי נְעוּרַיִךְ וַתִּתְגְּזִי לִי בְּכָל אֵלֶּה וְ
גַּם אֲנִי זֹאת דַּרְכֵּךְ בְּרֹאשׁ נָתַתִּי נְאֻם אֲדֹנָי
יְהוִה וְלֹא עָשִׂיתִי אֶת הַזִּמָּה עַל כָּל תּוֹעֲבֹתָיִךְ:
הִנֵּה כָּל הַמָּשָׁל עָלַיִךְ יְמָשֹׁל לֵאמֹר כְּאִמָּה כַּת
בִּתָּהּ: בַּת אִמֵּךְ אַתְּ גֹּעֶלֶת אִשָּׁהּ וּבָנֶיהָ וְאֲחוֹת
אֲחוֹתֵךְ אֲשֶׁר גָּעֲלוּ אֲנָשֵׁיהֶן וּבְנֵיהֶן וְאִמְּכֶן
חִתִּית וֶאֱמֹרִי: וַאֲחוֹתֵךְ הַגְּדוֹלָה שֹׁמְרוֹן
הִיא וּבְנוֹתֶיהָ הַיֹּשֶׁבֶת עַל שְׂמֹאוֹלֵךְ וַאֲחוֹתֵךְ הַ
הַקְּטַנָּה מִמֵּךְ הַיֹּשֶׁבֶת מִיְּמִינֵךְ סְדֹם וּבְנוֹתֶיהָ:
וְלֹא בְּדַרְכֵּיהֶן הָלַכְתְּ וְכִתֹּעֲבֹתֵיהֶן עָשִׂית כִּמְעַט

קָט וַתַּשְׁחִתִּי מֵהֶן בְּכָל דְּרָכַיִךְ: חַי־אֲנִי נְאֻם
אֲדֹנָי יְהוִה אִם עָשְׂתָה סְדֹם אֲחוֹתֵךְ הִיא וּבְנ
וּבְנוֹתֶיהָ כַּאֲשֶׁר עָשִׂית אַתְּ וּבְנוֹתָיִךְ: הִנֵּה זֶה
הָיָה עֲוֹן סְדֹם אֲחוֹתֵךְ גְּאוֹן שִׂבְעַת לֶחֶם וְשַׁלְוַת
הַשְׁקֵט הָיְתָה לָהּ וְלִבְנוֹתֶיהָ וְיַד עָנִי וְאֶבְיוֹן לֹא ה
הֶחֱזִיקָה: וַתִּגְבַּהְנָה וַתַּעֲשֶׂינָה תּוֹעֵבָה לְפָנָי וָא
אָסִיר אֹתָן כַּאֲשֶׁר רָאִיתִי:
וְשֹׁמְרוֹן חֲצִי חַטֹּאתַיִךְ לֹא חָטְאָה
וְהִרְבֵּיתְ אֶת תּוֹעֲבֹתַיִךְ מֵהֵנָּה וַתְּצַדְּקִי אֶת אַח
אַחְיוֹתַיִךְ בְּכָל תּוֹעֲבֹתַיִךְ אֲשֶׁר עָשִׂית: גַּם אַתְּ
שְׂאִי כְלִמָּתֵךְ אֲשֶׁר פָּלַלְתְּ לַאֲחוֹתֵךְ בְּחַטֹּאתֵךְ
אֲשֶׁר הִתְעַבְתְּ מֵהֶן תִּצְדַּקְנָה מִמֵּךְ וְגַם אַתְּ כ
בְּשִׁי וְשָׂאִי כְלִמָּתֵךְ בְּצַדֶּקְתָּךְ אֲחוֹתֵךְ: וְשַׁבְתִּי
אֶת שְׁבִיתָהּ אֶת שְׁבִית סְדֹם וּבְנוֹתֶיהָ וְאֶת שְׁב
שְׁבִית שֹׁמְרוֹן וּבְנוֹתֶיהָ וְשִׁבְית שְׁבִיתֵךְ בְּתוֹכָ
בְּתוֹכָהנָּה: לְמַעַן תִּשְׂאִי כְלִמָּתֵךְ וְנִכְלַמְתְּ מִכֹּל
אֲשֶׁר עָשִׂית בְּנַחֲמָךְ אוֹתָן: וַאֲחוֹתֵךְ סְדֹם וּב
וּבְנוֹתֶיהָ תָּשֹׁבְנָה לְקַדְמָתָן וְשֹׁמְרוֹן וּבְנוֹתֶיהָ תָּשֹׁבְנָ
לְקַדְמָתָן וְאַתְּ וּבְנוֹתַיִךְ תָּשֹׁבְנָה לְקַדְמַתְכֶן: וְלֹא
הָיְתָה סְדֹם אֲחוֹתֵךְ לְשִׁמוּעָה בְּפִיךְ בְּיוֹם גְּא
גְּאוֹנֵךְ: בְּטֶרֶם תִּגָּלֶה רָעָתֵךְ כְּמוֹ עֵת חֶרְפַּת
בְּנוֹת אֲרָם וְכָל סְבִיבוֹתֶיהָ בְּנוֹת פְּלִשְׁתִּים הַ
הַשָּׁאטוֹת אֹתָךְ מִסָּבִיב: אֶת זִמָּתֵךְ וְאֶת תּוֹעֲב
תַּעֲבָתַיִךְ אַתְּ נְשָׂאתְיִם נְאֻם אֲדֹנָי יְהוִה:
כִּי כֹּה אָמַר אֲדֹנָי יְהוִה
וְעָשִׂיתִי אִתָּךְ כַּאֲשֶׁר עָשִׂית אֲשֶׁר בָּזִית אָלָה לָ
לְהָפֵר בְּרִית: וְזָכַרְתִּי אֲנִי אֶת בְּרִיתִי אִתָּךְ בִּימֵי
נְעוּרָיִךְ וַהֲקִימֹתִי לָךְ בְּרִית עוֹלָם: וְזָכַרְתְּ אֶת
דְּרָכַיִךְ וְנִכְלַמְתְּ בְּקַחְתֵּךְ אֶת אַחְיוֹתַיִךְ הַגְּדוֹלוֹת
מִמֵּךְ אֶל הַקְּטַנּוֹת מִמֵּךְ וְנָתַתִּי אֹתָן לָךְ לִבְנ

לְבָנוֹת וְלֹא מִבְּרִיתֵךְ: וַהֲקִימֹתִי אֲנִי אֶת בְּרִיתִי
אִתָּךְ וְיָדַעַתְּ כִּי אֲנִי יְהוָה: לְמַעַן תִּזְכְּרִי וְכָלַמְתְּ
וְלֹא יִהְיֶה לָךְ עוֹד פִּתְחוֹן פֶּה מִפְּנֵי כְלִמָּתֵךְ ב
בְּכַפְּרִי לָךְ עַל כָּל אֲשֶׁר עָשִׂית נְאֻם אֲדֹנָי יְהוִה:
(וַיְהִי דְּבַר־יְהוָה אֵלַי
לֵאמֹר: בֶּן אָדָם חוֹד חִידָה וּמְשֹׁל מָשָׁל אֶל
בֵּית יִשְׂרָאֵל: וְאָמַרְתָּ כֹּה אָמַר אֲדֹנָי יְהוִה הַנ
הַנֶּשֶׁר הַגָּדוֹל גְּדוֹל הַכְּנָפַיִם אֹרֶךְ הָאֵבֶר כִּי
מָלֵא הַנּוֹצָה אֲשֶׁר לוֹ הַרְקָמָה בָּא אֶל הַלְּבָנוֹן
וַיִּקַּח אֶת צַמֶּרֶת זְאֹרֶז: אֶת רֹאשׁ יְנִיקוֹתָיו ק
קָטַף וַיְבִיאֵהוּ אֶל אֶרֶץ כְּנַעַן בְּעִיר רֹכְלִים ש
שָׂמוֹ: וַיִּקַּח מִזֶּרַע הָאָרֶץ וַיִּתְּנֵהוּ בִּשְׂדֵה זָרַע ק
קָח עַל מַיִם רַבִּים צַפְצָפָה שָׂמוֹ: וַיִּצְמַח וַיְהִ
לְגֶפֶן שֹׂרֵחַת שְׁפֵלַת קוֹמָה לִפְנוֹת דָּלִיּוֹתֶיהָ אֵלָיו
וְשָׁרָשָׁיו תַּחְתֶּיהָ יִהְיוּ וַתְּהִי לְגֶפֶן וַתַּעַשׂ בָּדִים ת
וַתִּשְׂלַח פֹּרָאוֹת: וַיְהִי נֶשֶׁר אֶחָד גָּדוֹל גְּדוֹל כְּנָ
כְּנָפַיִם וְרַב נוֹצָה וְהִנֵּה הַגֶּפֶן הַזֹּאת כִּפְנָה שֹׁר
שָׁרְשָׁהּ עָלָיו וְדָלִיּוֹתֶיהָ שִׁלְּחָה לוֹ לְהַשְׁקוֹתוֹ אֵ
אוֹתָהּ מִעֲרֻגֹת מַטָּעָהּ: אֶל שָׂדֶה טוֹב אֶל מַיִם
רַבִּים הִיא שְׁתוּלָה לַעֲשׂוֹת עָנָף וְלָשֵׂאת פְּרִי ל
לִהְיוֹת לְגֶפֶן אַדֶּרֶת: וְאָמַר כֹּה אָמַר אֲדֹנָי יְהוִ
תִּצְלָח הֲלוֹא אֶת שָׁרְשֶׁיהָ יְנַתֵּק וְאֶת פִּרְיָהּ יְקַ
יְקוֹסֵס וְיָבֵשׁ כֹּל טַרְפֵּי צִמְחָהּ תִּיבַשׁ וְלֹא בְזְ
בִּזְרוֹעַ גְּדוֹלָה וּבְעַם רָב לְנַשְּׂאֹת אֹתָהּ מִשָּׁ
מִשָּׁרָשֶׁיהָ: וְהִנֵּה שְׁתוּלָה הֲתִצְלָח הֲלוֹא בְּגַעַת
בָּהּ רוּחַ הַקָּדִים תִּיבַשׁ יָבֵשׁ עַל עֲרֻגוֹת צִמְחָהּ
תִּיבַשׁ:
וַיְהִי דְבַר־
יְהוָה אֵלַי לֵאמֹר: אִמְרֶנָא לְבֵית הַמֶּרִי הֲלֹא
יְדַעְתֶּם מַה־אֵלֶּה אֱמֹר הִנֵּה בָּא מֶלֶךְ בָּבֶל יְרוּ
יְרוּשָׁלַם וַיִּקַּח אֶת מַלְכָּהּ וְאֶת שָׂרֶיהָ וַיָּבֵא אֹתָ
אֵלָיו בָּבֶלָה: וַיִּקַּח מִזֶּרַע הַמְּלוּכָה וַיִּכְרֹת אִתּוֹ

בְּרִית וַיְבִאֵהוּ בְּאָלָה וְאֶת אֵילֵי הָאָרֶץ
לָקָחָה הוֹלִיכָה שִׁבְרָה לְבַלְתִּי הִתְנַשֵּׂא לְשַׁמֹּר
אֶת בְּרִיתוֹ לַעֲמֹד: וַיִּמְרֹד בּוֹ לִשְׁלֹחַ מַלְאָכָיו
מִצְרַיִם לָתֵת לוֹ סוּסִים וְעַם רַב הֲיִצְלָה הֲיִמָּלֵט
הַיְמַלֵּט הָעֹשֶׂה אֵלֶּה וְהֵפֵר בְּרִית וְנִמְלָט: חַי
אֲנִי נְאֻם אֲדֹנָי יְהוִה אִם לֹא בִּמְקוֹם הַמֶּלֶךְ
הַמַּמְלִיךְ אֹתוֹ אֲשֶׁר בָּזָה אֶת אָלָתוֹ וַאֲשֶׁר הֵפַר
אֶת בְּרִיתוֹ אִתּוֹ בְּתוֹךְ בָּבֶל יָמוּת: וְלֹא בְחַיִל גָּ
גָּדוֹל וּבְקָהָל רַב יַעֲשֶׂה אִתּוֹ פַּרְעֹה בַּמִּלְחָמָה
בְּשֶׁפֶךְ כֵּלָה וּבְבִנְיַן דַּיִק לְהַכְרִית נְפָשׁוֹת ר
רַבּוֹת: וּבָזָה אָלָה לְהֵפֵר בְּרִית וְהִנֵּה נָתַן יָדוֹ וְ
וְכָל אֵלֶּה עָשָׂה לֹא יִמָּלֵט:
לָכֵן כֹּה אָמַר אֲדֹנָי יְהוִה חַי־אָנִי אִם
לֹא אָלָתִי אֲשֶׁר בָּזָה וּבְרִיתִי אֲשֶׁר הֵפַר וְנָתַתִּי
בְּרֹאשׁוֹ וּפָרַשְׂתִּי עָלָיו רִשְׁתִּי וְתִפַּשׂ בְּמִצְדָתִי
וְהֵבֵאתִיהוּ בְּבָבֶלָה וְנִשְׁפַּטְתִּי אִתּוֹ שָׁם מַעַל א
אֲשֶׁר מָעַל בִּי: וְאֵת כָּל מִבְרָחָיו בְּכָל אֻגְפָּיו ב
בְּחֶרֶב יִפֹּלוּ וְהַנִּשְׁאָרִים לְכָל רוּחַ יִזָּרֵיוּ וִידַ
וְיָדַעְתֶּם כִּי אֲנִי יְהוָה דִּבַּרְתִּי:
כֹּה אָמַר אֲדֹנָי יְהוִה וְלָקַחְתִּי אֲנִ
בִּיצַמֶּרֶת הָאֶרֶז הָרוּמָה וְנָתַתִּי מֵרֹאשׁ יִנְקֹתֶיהָ רָךְ
אֶקְטֹף וְשָׁתַלְתִּי אֲנִי עַל הַר גָּבֹהַּ וְתָלוּל אֶבְחָר
מְרוֹם יִשְׂרָאֵל אֶשְׁתֳּלֶנּוּ וְנָשָׂא קָצִיר וְעָשָׂה פְּאֹר
וְהָיָה לְאֶרֶז אַדִּיר וְשָׁכְנוּ תַּחְתָּיו כָּל צִפּוֹר כָּל כ
כָּנָף בְּצֵל דָּלִיּוֹתָיו תִּשְׁכֹּנָה: וְיָדְעוּ כָל עֲצֵי ה
הַשָּׂדֶה כִּי אֲנִי יְהוָה הִשְׁפַּלְתִּי עֵץ גָּבֹהַּ הִגְב
רוֹמַמְתִּי עֵץ שָׁפָל הוֹבַשְׁתִּי עֵץ לַח וְהַרְחַתִּי
עֵץ יָבֵשׁ אֲנִי יְהוָה דִּבַּרְתִּי וְעָשִׂיתִי:
י ח (וַיְהִי דְבַר־יְהוָה אֵלַי לֵאמֹר: בֶּן־
לָכֶם אַתֶּם מְשַׁלִּים אֶת הַמָּשָׁל הַזֶּה עַל אַדְמַת
יִשְׂרָאֵל לֵאמֹר אָבוֹת יֹאכְלוּ בֹסֶר וְשִׁנֵּי הַבָּנִים

תקהינה: חי אני נאם אדני יהוד אם יהיה ל
לכם עוד משל המשל הזה בישראל: הן כל
הנפשות לי הנה כנפש האב וכנפש הבן לי
הנה הנפש החטאת היא תמות:
ואיש כי יהיה צדיק ועשה משפט
וצדקה: אל ההרים לא אכל ועיניו לא נשא
אל גלולי בית ישראל ואת אשת רעהו לא ט
מא ואל אשה נדה לא יקרב: ואיש לא ינה
דבלתו חוב ישיב גזילה לא יגזל לחמו לרעב
יתן ועירום יכסה בגד: בנשך לא יתן ותרבית
לא יקח מעול ישיב ידו משפט אמת יעשה ב
בין איש לאיש: בחקתי יהלך ומשפטי שמר
לעשות אמת צדיק הוא חיה יחיה נאם אדני
יהוד: והוליד בן פריץ שפך דם ועשה אח
מאחד מאלה: והוא את כל אלה לא עשה
כי גם אל ההרים אכל ואת אשת רעהו טם
טמא: עני ואביון הונה גזלת גזל חבל לא יש
ישיב ואל הגלולים נשא עיניו תועבה עשה:
בנשך נתן ותרבית לקח וחי לא יחיה את כל
התועבות האלה עשה מות יומת דמיו בו יהי
יהיה: והנה הוליד בן וירא את כל חטאת א
אביו אשר עשה ויראה ולא יעשה כהן: על
ההרים לא אכל ועיניו לא נשא אל גלולי בי
בית ישראל ואת אשת רעהו לא טמא: ואיש
לא הונה חבל לא חבל וגזלה לא גזל לחמו
לרעב נתן ועירום כסה בגד: מעני השיב ידו
נשך ותרבית לא לקח משפטי עשה בחקתי ה
הלך הוא לא ימות בעון אביו חיה יחיה: אב
אביו כי עשק עושק גזל גזל אח ואשר לא טו
טוב עשה בתוך עמיו והנה מת בעונו: ואמר
ואמרתם מדע לא נשא הבן בעון האב והבן

משפט וצדקה עשה את כל חקתי שמר ויע
ויעשה אתם חיה יחיה: הנפש החטאת היא
תמות בן לא ישא בעון האב ואב לא ישא ב
בעון הבן צדקת הצדיק עליו תהיה ורשעת
רשע עליו תהיה: והרשע
כי ישוב מכל חטאתו אשר עשה ושמר את
כל חקתי ועשה משפט וצדקה חיה יחיה לא
ימות: כל פשעיו אשר עשה לא יזכרו לו בצ
בצדקתו אשר עשה יחיה: החפץ אחפץ מו
מות רשע נאם אדני יהוד הלא בשובו מהר
מדרכיו וחיה: [illegible] ובשוב
צדיק מצדקתו ועשה עול ככל התועבות אש
אשר עשה הרשע יעשה וחי כל צדקתו אשר
עשה לא תזכרנה במעלו אשר מעל ובחט
ובחטאתו אשר חטא בם ימות: ואמרתם לא
יתכן דרך אדני שמעו נא בית ישראל הדרכי
לא יתכן הלא דרכיכם לא יתכנו: בשוב צדיק
מצדקתו ועשה עול ומת עליהם בעולו אשר
עשה ימות: ובשוב רשע מרשעתו אשר עשה
ויעש משפט וצדקה הוא את נפשו יחיה: וי
ויראה וישב מכל פשעיו אשר עשה חיו יחיה
לא ימות: ואמרו בית ישראל לא יתכן דרך
אדני הדרכי לא יתכנו בית ישראל הלא דר
דרכיכם לא יתכן: לכן איש כדרכיו אשפט
אתכם בית ישראל נאם אדני יהוד שובו וה
והשיבו מכל פשעיכם ולא יהיה לכם למכש
למכשול עון: השליכו מעליכם את כל פשע
פשעיכם אשר פשעתם בם ועשו לכם לב ח
חדש ורוח חדשה ולמה תמותו בית ישראל:
כי לא אחפץ במות המת נאם אדני יהוד וה
והשיבו וחיו: ואתה

שא קינה אל נשיאי ישראל: ואמרת מה א
אמך לביה בין אריות רבצה בתוך כפירים ר
רבתה גוריה: ותעל אחד מגוריה כפיר היה
וילמד לטרף טרף אדם אכל: וישמעו אליו ג
גוים בשחתם נתפש ויביאהו בחחים אל אר
ארץ מצרים: ותרא כי נחלה אבדה תקותה
ותקח אחד מגוריה כפיר שמתהו: ויתהלך ב
בתוך אריות כפיר היה וילמד לטרף טרף א
אדם אכל: וידע אלמנתיו ועריהם החריב ו
ותשם ארץ ומלאה מקול שאגתו: ויתנו עליו
גוים סביב ממדינות ויפרשו עליו רשתם בש
בשחתם נתפש: ויתנהו בסוגר בחחים ויבי
ויבאהו אל מלך בבל יבאהו במצדות למען
לא ישמע קולו עוד אל הרי ישראל: אמך כ
כגפן בדמך על מים שתולה פריה וענפה הי
היתה ממים רבים: ויהיו לה מטות עוז אל ש
שבטי משלים ותגבה קומתו על בין עבותים
וירא בגבהו ברוב דליותיו: ותתש בחמה לא
לארץ השלכה ורוח הקדים הוביש פריה הת
התפרקו ויבשו מטה עזה אש אכלתהו ועתה
שתולה במדבר בארץ ציה וצמא: ותצא אש
ממטה בדיה פריה אכלה ולא היה בה מטה
עוז שבט למשול קינה היא ותהי לקינה:
(ויהי בשנה השביעית
בחמשי בעשור לחדש באו אנשים מזקני י
ישראל לדרש את יהוד וישבו לפני:
ויהי דבר יהוד אלי לאמר: בן אדם
דבר את זקני ישראל ואמרת אלהם כה אמר
אדני יהוד הלדרש אתי אתם באים חי אני נ
אם אדרש לכם נאם אדני יהוד: התשפט א

אתם התשפט בן אדם את תעבת אבתם הו
הודיעם: ואמרת אלהם כה אמר אדני יהוד
ביום בחרי בישראל ואשא ידי לזרע בית יע
יעקב ואודע להם בארץ מצרים ואשא ידי
להם לאמר אני יהוד אלהיכם: ביום ההוא
נשאתי ידי להם להוציאם מארץ מצרים אל
ארץ אשר תרתי להם זבת חלב ודבש צבי ה
היא לכל הארצות: ואמר אליהם איש שקוצי
עיניו השליכו ובגלולי מצרים אל תטמאו א
אני יהוד אלהיכם: וימרו בי ולא אבו לשמע
אלי איש את שקוצי עיניהם לא השליכו ואת
גלולי מצרים לא עזבו ואמר לשפך חמתי ע
עליהם לכלות אפי בהם בתוך ארץ מצרים:
ואעש למען שמי לבלתי החל לעיני הגוים א
אשר המה בתוכם אשר נודעתי אליהם לעי
לעיניהם להוציאם מארץ מצרים: ואוציאם
מארץ מצרים ואבאם אל המדבר: ואתן ל
להם את חקתי ואת משפטי הודעתי אתם א
אשר יעשה אתם האדם וחי בהם: וגם את
שבתתי נתתי להם להיות לאות בינו ובינהם
לדעת כי אני יהוד מקדשם: וימרו בי בית י
ישראל במדבר בחקתי לא הלכו ואת משפטי
מאסו אשר יעשה אתם האדם וחי בהם וא
ואת שבתתי חללו מאד ואמר לשפך חמתי
עליהם במדבר לכלותם: ואעשה למען שמי
לבלתי החל לעיני הגוים אשר הוצאתים לעי
לעיניהם: וגם אני נשאתי ידי להם במדבר
לבלתי הביא אותם אל הארץ אשר נתתי זב
זבת חלב ודבש צבי היא לכל הארצות: יען
במשפטי מאסו ואת חקתי לא הלכו בהם וא

ואת שבתותי חללו כאחד כי אחרי גלוליהם לב
לבם הולך׃ ותחס עיני עליהם משחתם ולא
עשיתי אתם כלה במדבר׃ ואמר אל בניהם
במדבר בחוקי אבותיכם אל תלכו ואת מש
משפטיהם אל תשמרו ובגלוליהם אל תטמא
תשמאו׃ אני יהוה אלהיכם בחקתי לכו ואת־
משפטי שמרו ועשו אותם ואת שבתותי קדשו
והיו לאות ביני וביניכם לדעת כי אני יהוה א
אלהיכם׃ וימרו בי הבנים בחקתי לא הלכו
ואת משפטי לא שמרו לעשות אותם אשר יע
יעשה אותם האדם וחי בהם את שבתותי חל
הללו ואמר לשפך חמתי עליהם לכלות אפי
בם במדבר׃ והשיבתי את ידי ואעש למען
שם לבלתי החל לעיני הגוים אשר הוצאתי
אתם לעיניהם׃ וגם אני נשאתי את ידי להם
במדבר להפיץ אתם בגוים ולזרות אתם בא
בארצות׃ יען משפטי לא עשו וחקתי מאסו
ואת שבתותי חללו ואחרי גלולי אבותם היו עי
עיניהם׃ וגם אני נתתי להם חקים לא טובים
ומשפטים לא יחיו בהם׃ ואטמא אותם במ
במתנותם בהעביר כל פטר רחם למען אשי
אשימם למען אשר ידעו אשר אני יהוה׃ לכן
דבר אל בית ישראל בן אדם ואמרת אלהים
כה אמר אדני יהוה עוד זאת גדפו אתי אבת
אבותיכם במעלם בי מעל ויאשמו אל האדמה
אשר נשאתי את ידי לתת להם ויראו כ
כל גבעה רמה וכל עץ עבות ויזבחו שם את
זבחיהם ויתנו שם כעס קרבנם וישימו שם ר
ריח ניחוחיהם ויסיכו שם את נסכיהם׃ ואמר
אליהם מה הבמה אשר אתם הבאים שם וי
ויקרא שמה במה עד היום הזה׃ לכן אמר

אל בית ישראל כה אמר אדני יהוה הדרך
אבותיכם אתם נטמאים ואחרי שקוציהם א
אתם זונים׃ ובשאת מתנותיכם בהעביר בני
בניכם ובגלוליכם באש אתם נטמאים לכל גל
גלוליכם עד היום ואני אדרש לכם בית ישר
ישראל חי אני נאם אדני יהוה אם אדרש ל
לכם׃ והעולה על רוחכם היו לא תהיה אש
אשר אתם אמרים נהיה כגוים כמשפחות ה
הארצות לשרת עץ ואבן׃ חי אני נאם אדני
יהוה אם לא ביד חזקה ובזרע נטויה ובחמה
ובחמה שפוכה אמלוך עליכם׃ והוצאתי א
אתכם מן העמים וקבצתי אתכם מן הארצות
אשר נפוצותם בם ביד חזקה ובזרע נטויה ו
ובחמה שפוכה׃ והבאתי אתכם אל במדבר
העמים ונשפטתי אתכם שם פנים אל פנים׃
כאשר נשפטתי את אבותיכם במדבר ארץ מ
מצרים כן אשפט אתכם נאם אדני יהוה׃ ו
והעברתי אתכם תחת השבט והבאתי אתכם
במסרת הברית׃ וברותי מכם המרדים והפ
והפושעים בי מארץ מגוריהם אוציא אתם ו
ואל אדמת ישראל לא יבאו וידעתם כי אני
יהוה׃ ואתם בית ישראל כה אמר אדני יהוה
איש גלוליו לכו עבדו ואחר אם אינכם שם
שומעים אלי ואת שם קדשי לא תחללו עוד
במתנותיכם ובגלוליכם׃ כי בהר קדשי בהר
רום ישראל נאם אדני יהוה שם יעבדני כל
בית ישראל כלה בארץ שם ארצם ושם אד
אדרש את תרומותיכם ואת ראשית מש משאתיכם
בכל קדשיכם׃ בריח ניחחכם ארצה אתכם ב
בהוציאי אתכם מן העמים וקבצתי אתכם מ
מן הארצות אשר נפוצותם בם ונקדשתי בכ

בכם לעיני הגוים׃ וידעתם כי אני יהוה בה
בהביאי אתכם אל אדמת ישראל אל הארץ
אשר נשאתי את ידי לתת אתה לאבותיכם׃ ו
וחכרתם שם את דרכיכם ואת כל עלילותיכם
אשר נטמאתם בם ונקטתם בפניכם בכל ר
רעותיכם אשר עשיתם׃ וידעתם כי אני יהוה
בעשותי אתכם למען שמי לא כדרכיכם הר
הרעים וכעלילותיכם הנשחתות בית ישראל
נאם אדני יהוה׃ ויהי דבר יהוה
אלי לאמר׃ בן אדם שם פנך דרך תימנה ו
והשף אל דרום והנבא אל יער השדה נגב׃
ואמרת ליער הנגב שמע דבר יהוה כה אמר
אדני יהוה הנני מצית בך אש ואכלה בך כל
עץ רטב וכל עץ יבש לא תכבה להבת שלה
שלהבת ונצרם בה פני נגב צפונה׃ ו
וראו כל בשר כי אני יהוה בערתיה לא תכבה
תכבה׃ ואמר אהה אדני יהוה המה אמרים
לי הלא ממשל מסלים הוא׃
ויהי דבר יהוה אלי לאמר׃ בן אדם
שם פנך אל ירושלם והנף אל מקדשים וה
והנבא אל אדמת ישראל׃ ואמרת לאדמת י
ישראל כה אמר אדני יהוה הנני אלך אליך והוצ
והוצאתי חרבי מתערה והכרתי ממך צדיק ו
ורשע׃ יען אשר הכרתי ממך צדיק ורשע לכן
תצא חרבי מתערה אל כל בשר מנגב צפון׃
וידעו כל בשר כי אני יהוה הוצאתי חרבי מ
מתערה לא תשוב עוד׃
ואתה בן אדם האנח בשברון מתנים
ובמרירות תאנח לעיניהם׃ והיה כי יאמרו
אליך על מה אתה נאנח ואמרת אל שמועה

כי באה ונמס כל לב ורפו כל ידים וכהתה כ
כל רוח וכל ברכים תלכנה מים הנה באה ו
ותהיה נאם אדני יהוה׃
ויהי דבר יהוה אלי לאמר׃ בן אדם
הנבא ואמרת כה אמר אדני יהוה אמר חרב
חרב הוחדה וגם מרוטה׃ למען טבח טבחה
הוחדה למען היה לה ברק מרטה או נשיש
שבט בני מאסתכל עץ׃ ויתן אותה למרטה ל
להתעוש בכף היא הוחדה חרב והיא מרטה
לתת אותה ביד הורג׃ זעק והיל בן אדם כי
היא היתה בעמי היא בכל נשיאי ישראל כנו
מגורי אל חרב היו את עמי לכן ספק אל ירך׃
כי כחן ומה אם גם שבט מאסת לא יהיה נא
נאם אדני יהוה׃
ואתה בן אדם הנבא ודך כף
אל כף ותכפל חרב שלשית חרב חללים ה
היא חרב חלל הגדול החודרת להם׃ למען
למשג לב והרבה המכשלים על כל שעריהם
נתתי אבחת חרב אח עשיה לברק מעטה
למבח׃ התאחדי הימני השימי השמילי אנה
פניך מוערות׃ וגם אני אכה כפי אל כפי וה
ותחתי חמתי אני יהוה דברתי׃
ויהי דבר
יהוה אלי לאמר׃ ואתה בן אדם שים לך מ
שנים דרכים לבא חרב מלך בבל מארץ אח
אחד יצאו שניהם ויד ברא בראש דרך עיר
ברא׃ דרך תשים לבא חרב את רבת בני
עמון ואת יהודה ביושלם בצורה׃ כי עמד
מלך בבל אל אם הדרך בראש שני הדר
הדרכים לקסם קסם קלקל בחצים

שאל בתרפים ראה בכבד: במצרי היה הקס
הקסם ירושלם לשום כרים לפתח פה ברצח
לדרים קול בתרועה לשום כרים על שערים
לשפך כללה ולבנות דיק: והיה להם כקסם
שוא בעיניהם שבעי שבועת להם הוא מז
מזכיר עון להתפש:

לכן כה אמר אדני יהוה יען הזכרכם
עונכם בהגלות פשעיכם להראת חטאתיכם
בכל עלילותיכם יען הזכרכם בכף תתפשו:
ואתה חלל רשע נשיא
ישראל אשר בא יומו בעת עון קץ: כה אמר
אדני יהוה הסר המצנפת והרם העטרה זאת
לא זאת השפלה הגבה והגבה השפל: עוה
עוה עוה אשימנה גם זאת לא היה עד בא א
אשר לו המשפט ונתתיו:
ואתה בן אדם הנבא ואמרת כה אמר
אדני יהוה אל בני עמון ואל חרפתם ואמרת
חרב חרב פתוחה לטבח מרוטה להכיל למ
למען ברק: בחזות לך שוא בקסם לך כזב ל
לתת אותך אל צוארי חללי רשעים אשר בא
יומם בעת עון קץ: השב אל תעתה במקום
אשר נברא בארץ מכורתך אשפט אותך:
ושפכתי עליך זעמי באש עברתי אפיח עליך
ונתתיך ביד אנשים בערים חרשי משחית: ל
לאש תהיה לאכלה דמיך יהיה בתוך הארץ
לא תזכרי כי אני יהוה דברתי:
ויהי דבר יהוה אלי
לאמר: ואתה בן אדם התשפט התשפט את
עיר הדמים והודעת את כל תועבותיה: ואמ
ואמרת כה אמר אדני יהוה עיר שופכת דם
בתוכה לבא עתה ועשתה גלולים עליה לטמ

לטמאה: בדמך אשר שפכת אשמת ובגל
ובגלוליך אשר עשית טמאת ותקרבי ימיך ות
ותבא עד שנותיך על כן נתתיך חרפה לגוים
וקלסה לכל הארצות: הקרובות והרחוקות
ממך יתקלסו בך טמאת השם רבת המהומה:
הנה נשיאי ישראל איש לזרעו היו בך למען
שפך דם: אב ואם קלו בך לגר עשו בעשק
בתוכך יתום ואלמנה הונו בך: קדשי ביזית וא
ואת שבתותי חללת: אנשי רכיל היו בך למען
שפך דם ואל ההרים אכלו בך זמה עשו בתו
בתוכך: ערות אב גלה בך טמאת הנדה ענו
בך: ואיש את אשת רעהו עשה תועבה ואיש
את כלתו טמא בזמה ואיש אחותו בת אביו ע
ענה בך: שחד לקחו בך למען שפך דם נשך
ותרבית לקחת ותבצע רעיך בעשק ואתי שכ
שכחת נאם אדני יהוה: הנה הכיתי כפי אל ב
בצעך אשר עשית ועל דמיך אשר היו בתוכך:
היעמד לבך אם תתחזקה ידיך לימים אשר
אני עשה אתך אני יהוה דברתי ועשיתי: והפ
והפיצותי אתך בגוים וזריתיך בארצות והתם
והתמותי טמאתך ממך: ונחלת בך לעיני גוים
וידעת כי אני יהוה: ויהי דבר
יהוה אלי לאמר: בן אדם היו לי בית ישראל
לסיג כלם נחשת וברזל ועפרת בתוך
כור סיגים כסף היו:
לכן כה אמר אדני יהוה יען
היות כלכם לסיגים לכן הנני קבץ אתכם אל
תוך ירושלם: קבצת כסף ונחשת וברזל ועפ
ועפרת ובדיל אל תוך כור לפות עליו אש ל
להנתיך כן אקבץ באפי ובחמתי והנחתי ודת
והתכתי אתכם:

וכנסתי אתכם ונפחתי עליכם באש עברתי ונ
ונתכתם בתוכה: כהתיך כסף בתוך כור כן
תתכו בתוכה וידעתם כי אני יהוה שפכתי חמ
חמתי עליכם: ויהי דבר
יהוה אלי לאמר: בן אדם אמר לה את ארץ
לא מטהרה היא לא גשמה ביום זעם: קשר
נכאיה בתוכה כארי שאג טרף טרף נפש א
אכלו חסן ויקר יקחו אלמנתיה הרבו בתוכה:
כהניה חמסו תורתי וחללו קדשי בין קדש ל
לחל לא הבדילו ובין הטמא לטהור לא הו
הודיעו ומשבתתי העלימו עיניהם ואחל בת
בתוכם: שריה בקרבה כזאבים טרפי טרף ל
לשפך דם לאבד נפשות למען בצע בצע: ו
ונביאיה טחו להם תפל חזים שוא וקסמים ל
להם כזב אמרים כה אמר אדני יהוה ויהוה
לא דבר: עם הארץ עשקו עשק וגזלו ג
ועני ואביון הונו ואת הגר עשקו בלא משפט:
ואבקש מהם איש גדר גדר ועמד בפרץ לפ
לפני בעד הארץ לבלתי שחתה ולא מצאתי:
ואשפך עליהם זעמי באש עברתי כליתים דר
דרכם בראשם נתתי נאם אדני יהוה:
ויהי דבר יהוה אלי
לאמר: בן אדם שתים נשים בנות אם אחת
היו: ותזנינה במצרים בנעוריהן זנו שמה מע
מעכו שדיהן ושם עשו דדי בתוליהן: ושמותן
אהלה הגדולה ואהליבה אחתה ותהיינה לי ו
ותלדנה בנים ובנות ושמותן שמרון אהלה וי
וירושלם אהליבה: ותזן אהלה תחתי ותעגב
על מאהביה אל אשור קרובים: לבושי תכלת
פחות וסגנים בחורי חמד כלם פרשים רכבי
סוסים: ותתן תזנותיה עליהם מבחר בני אשור

כלם ובכל אשר עגבה בכל גלוליהם נטמאה:
ואת תזנותיה ממצרים לא עזבה כי אתה שכ
שכבו בנעוריה והמה עשו דדי בתוליה ויש
וישפכו תזנותם עליה: לכן נתתיה ביד מא
מאהביה ביד בני אשור אשר עגבה עליהם:
המה גלו ערותה בניה ובנותיה לקחו ואתה ב
בחרב הרגו ותהי שם לנשים ושפוטים עשו
בה: ותרא אחותה אהליבה ותשחת עגבתה מ
ממנה ואת תזנותיה מזנותי אחותה: אל בני
אשור עגבה פחות וסגנים קרובים לבושי מ
מכלול פרשים רכבי סוסים בחורי חמד כלם:
וארא כי נטמאה דרך אחד לשתיהן: ותוסף
אל תזנותיה ותרא אנשי מחקה על הקיר צל
צלמי כשדים חקוקים בששר: חגורי אזור
במתניהם סרוחי טבולים בראשיהם מראה
שלישים כלם דמות בני בבל כשדים ארץ מ
מולדתם: ותעגב עליהם למראה עיניה ותשלח
מלאכים אליהם כשדימה: ויבאו אליה בני
בבל למשכב דודים ויטמאו אתה בזנותם ו
ותטמא בם ותקע נפשה מהם: ותגל את זנותיה
ותגל את ערותה ותקע נפשי מעליה כאשר נ
נקעה נפשי מעל אחותה: ותרבה את תזנותיה
לזכור את ימי נעוריה אשר זנתה בארץ מצר
מצרים: ותעגבה על פלגשיהם אשר בשר חמ
חמרים בשרם ותרמה סיסים זרמם: ותפקדי
את זמת נעוריך בעשות ממצרים דדיך למע
שדי נעוריך: לכן אהליבה כה אמר אדני יה
יהוה הנני מעיר את מאהביך עליך את אש
אשר נקעה נפשך מהם והבאתים עליך מס
מסביב: בני בבל וכל כשדים פקוד ושוע וק
וקוע כל בני אשור אתם בחורי חמד

פְּחוֹת וְסִגְנִים כֻּלָּם שׁוֹלְטִים וְקָרוֹאִים רֹכְבֵי סוּסִים כֻּלָּם׃ וּבְאוּ עָלַיִךְ הֵנָּה רֶכֶב וַגַּלְגַּל וּבְקָהָל עַמִּים צִנָּה וְמָגֵן וְקוֹבְעִים עָלַיִךְ סָבִיב וְנָתַתִּי לִפְנֵיהֶם מִשְׁפָּט וְשָׁפְטוּךְ בְּמִשְׁפְּטֵיהֶם׃ וְנָתַתִּי קְנָאתִי בָּךְ וְעָשׂוּ אִתָּךְ חֵמָה בְּחָטְמָה אַפָּךְ וְאָזְנֶיךָ יָסִירוּ וְאַחֲרִיתֵךְ בָּחֶרֶב תִּפֹּלְנָה הַמָּה בָּנַיִךְ וּבְנֹתַיִךְ יִקָּחוּ וְאַחֲרִיתֵךְ תֵּאָכֵל בָּאֵשׁ׃ וְהִפְשִׁיטוּךְ אֶת בְּגָדַיִךְ וְלָקְחוּ כְּלֵי תִפְאַרְתֵּךְ׃ וְהִשְׁבַּתִּי זִמָּתֵךְ מִמֵּךְ וְאַת זְנוּתֵךְ מֵאֶרֶץ מִצְרַיִם וְלֹא תִשְׂאִי עֵינַיִךְ אֲלֵהֶם וּמִצְרַיִם לֹא תִזְכְּרִי עוֹד׃ כִּי־כֹה

אָמַר אֲדֹנָי יְהוִה הִנְנִי נֹתֵךְ בְּיַד אֲשֶׁר שָׂנֵאת בְּיַד אֲשֶׁר נָקְעָה נַפְשֵׁךְ מֵהֶם׃ וְעָשׂוּ אִתָּךְ בְּשִׂנְאָה וְלָקְחוּ כָּל יְגִיעֵךְ וְעָזְבוּךְ עֵרֹם וְעֶרְיָה וְנִגְלָה עֶרְוַת זְנוּנַיִךְ וְזִמָּתֵךְ וְתַזְנוּתֵךְ׃ עָשָׂה אֵלֶּה לָךְ בְּזָנוֹתֵךְ אַחֲרֵי גּוֹיִם עַל אֲשֶׁר נִטְמֵאת גִּלּוּלֵיהֶם׃ בְּדֶרֶךְ אֲחוֹתֵךְ הָלַכְתְּ וְנָתַתִּי כוֹסָהּ בְּיָדֵךְ׃ כֹּה אָמַר אֲדֹנָי יְהוִה כּוֹס אֲחוֹתֵךְ תִּשְׁתִּי הָעֲמֻקָּה וְהָרְחָבָה תִּהְיֶה לִצְחוֹק הִלּוֹעֵג מְרֻבָּה לְהָכִיל׃ שִׁכָּרוֹן וְיָגוֹן תִּמָּלֵי כּוֹס שַׁמָּה וּשְׁמָמָה כּוֹס אֲחוֹתֵךְ שֹׁמְרוֹן׃ וְשָׁתִית אֹתָהּ וּמָצִית אֶת חַרְשֶׂיהָ תְּגָרְמִי וְהַד וְשַׁדַּיִךְ תִּנָּתֵקִי כִּי אֲנִי דִבַּרְתִּי נְאֻם אֲדֹנָי יְהוִה׃

לָכֵן כֹּה אָמַר אֲדֹנָי יְהוִה יַעַן שְׁכַחְתִּנִי אֹתִי וַתַּשְׁלִכִי אֹתִי אַחֲרֵי גָוֵךְ וְגַם אֲנִי אֶת שְׂאִי זִמָּתֵךְ וְאֶת תַּזְנוּתָיִךְ׃ וַיֹּאמֶר יְהוָה אֵלַי בֶּן אָדָם הֲתִשְׁפֹּט אֶת אָהֳלִיבָה וְאֶת אָהֳלִיבָה וְהַגֵּד לָהֶן אֶת תּוֹעֲבֹתֵיהֶן׃ כִּי נָאֲפוּ וְדָם בִּידֵיהֶן וְאֶת גִּלּוּלֵיהֶן נָאָפוּ וְגַם אֶת בְּנֵיהֶן אֲשֶׁר יָלְדוּ לִי הֶעֱבִירוּ לָהֶם לְאָכְלָה׃ עוֹד זֹאת עָשׂוּ לִי טִמְּאוּ אֶת מִקְדָּשִׁי בַּיּוֹם הַהוּא וְאֶת שַׁבְּתוֹתַי חִלֵּלוּ׃ וּבִשְׁחֹט אֶת בְּנֵיהֶם לְגִלּוּלֵיהֶם וַיָּבֹאוּ אֶל מִקְדָּשִׁי בַּיּוֹם הַהוּא לְחַלְּלוֹ וְהִנֵּה כֹּה עָשׂוּ בְּתוֹךְ בֵּיתִי׃ וְאַף כִּי תִשְׁלַחְנָה לְאֲנָשִׁים בָּאִים מֵמֶרְחָק אֲשֶׁר מַלְאָךְ שֻׁלַּח אֲלֵיהֶם וְהִנֵּה בָּאוּ לַאֲשֶׁר רָחַצְתְּ כָּחֳלָת עֵינַיִךְ וְעָדִית עָדִי׃ וְיָשַׁבְתְּ עַל כֻּסֵּה כָבוֹד וְשֻׁלְחָן עָרוּךְ לְפָנָיו קְטֹרְתִּי וְשַׁמְנִי שַׂמְתְּ עָלָיו׃ וְקוֹל הָמוֹן שַׁלְוָה בָהּ וְאֶל אֲנָשִׁים סְרוּב אָדָם טִבְאִים סְבָאִים מִמִּדְבָּר וַיִּתְּנוּ צְמִידִים אֶל יְדֵיהֶן וְעֶטֶרֶת תִּפְאֶרֶת עַל רָאשֵׁיהֶן׃ וָאֹמַר לִבְלוֹת נִאוּפִים עַתָּה זֹנָה וְהִוא זוֹתִי׃ וַיָּבֹא אֵלֶיהָ כְּבוֹא אֶל אִשָּׁה זוֹנָה כֵּן בָּאוּ אֶל אָהֳלָה וְאֶל אָהֳלִיבָה אִשּׁוֹת הַזִּמָּה׃ וְאַנְשִׁים צַדִּיקִים הֵמָּה יִשְׁפְּטוּ אֹתָם מִשְׁפַּט נֹאֲפוֹת וּמִשְׁפַּט שֹׁפְכוֹת דָּם כִּי נֹאֲפוֹת הֵנָּה וְדָם בְּיָדֵיהֶן׃

כִּי־כֹה אָמַר אֲדֹנָי יְהוִה הַעֲלֵה עֲלֵיהֶן קָהָל וְתֵן אֹתָן לְזִעֲוָה וְלָבַז׃ וְרָגְמוּ עֲלֵיהֶן אֶבֶן קָהָל וְקָרְאוּ אֹתָן בְּחַרְבוֹתָם בְּנֵיהֶם וּבְנוֹתֵיהֶם יַהֲרֹגוּ וּבָתֵּיהֶן בָּאֵשׁ יִשְׂרֹפוּ׃ וְהִשְׁבַּתִּי זִמָּה מִן הָאָרֶץ וְנִוָּסְרוּ כָּל הַנָּשִׁים וְלֹא תַעֲשֶׂינָה כְזִמָּתְכֶנָּה׃ וְתִתִּי זִמָּתְכֶם עֲלֵיכֶן וְחַטֹּאֵי גִלּוּלֵיכֶן תִּשְׂאֶינָה וִידַעְתֶּם כִּי אֲנִי אֲדֹנָי יְהוִה׃

(ד) וַיְהִי דְּבַר יְהוָה אֵלַי בַּשָּׁנָה הַתְּשִׁיעִית בֶּעָשׂוֹר בּוֹ הָיָה הָעֲשִׂירִי בָּעֲשׂוֹר לַחֹדֶשׁ לֵאמֹר׃ בֶּן אָדָם כְּתָב לְךָ אֶת שֵׁם הַיּוֹם אֶת עֶצֶם הַיּוֹם הַזֶּה סָמַךְ מֶלֶךְ בָּבֶל אֶל יְרוּשָׁלִַם בְּעֶצֶם הַיּוֹם הַזֶּה׃ וּמָשָׁל אֶל בֵּית הַמֶּרִי מָשָׁל וְאָמַרְתָּ אֲלֵהֶם כֹּה אָמַר אֲדֹנָי יְהוִה שִׂפַּת הַסִּיר שִׂפַּת וְגַם־נִ

סִים׃ אַךְ נִתֵּחֶיהָ אֹתָהּ כָּל נִתַּח טוֹב יָרֵךְ וְכָתֵף מִבְחַר עֲצָמִים מַלֵּא׃ מִבְחַר הַצֹּאן לְקַח וְגַם דּוּד הָעֲצָמִים תַּחְתֶּיהָ רַתַּח רְתָחֶיהָ גַּם בִּשְׁלוּ עֲצָמֶיהָ בְּתוֹכָהּ׃

לָכֵן כֹּה אָמַר אֲדֹנָי יְהוִה אוֹי עִיר הַדָּמִים סִיר אֲשֶׁר חֶלְאָתָה בָהּ וְחֶלְאָתָהּ לֹא יָצְאָה מִמֶּנָּה לִנְתָחֶיהָ לִנְתָחֶיהָ הוֹצִיאָה לֹא נָפַל עָלֶיהָ גּוֹרָל׃ כִּי דָמָהּ בְּתוֹכָהּ הָיָה עַל צְחִיחַ סֶלַע שָׂמָתְהוּ לֹא שְׁפָכַתְהוּ עַל הָאָרֶץ לְכַסּוֹת עָלָיו עָפָר׃ לְהַעֲלוֹת חֵמָה לִנְקֹם נָקָם נָתַתִּי אֶת דָּמָהּ עַל צְחִיחַ סֶלַע לְבִלְתִּי הֻכָּסוֹת׃

לָכֵן כֹּה אָמַר אֲדֹנָי יְהוִה אוֹי עִיר הַדָּמִים וְגַם אֲנִי אַגְדִּיל הַמְּדוּרָה׃ הַרְבֵּה הָעֵצִים הַרְקֵל הָאֵשׁ הָתֵם הַבְשֵׂר וְהָרְקֵחָ הֵרָקַח וְהָעֲצָמוֹת יֶחֱרוּ׃ וְהַעֲמַדְתָּהּ עַל גֶּחָלֶיהָ רֵקָה לְמַעַן תֵּחַם וְתִחַר נְחשְׁתָּהּ וְתִתְכָּה בְתוֹכָהּ טֻמְאָתָהּ תֻּתַּךְ חֶלְאָתָהּ׃ תַּאֲנִים הֶלְאָת וְלֹא תֵצֵא מִמֶּנָּה רַבַּת חֶלְאָתָהּ בָּאֵשׁ חֶלְאָתָהּ׃ בְּטֻמְאָתֵךְ זִמָּה יַעַן טִהַרְתִּיךְ וְלֹא טָהֵרְתְּ מִטֻּמְאָתֵךְ עוֹד לֹא תִטָּהֲרִי עַד הָנִיחִי אֶת חֲמָתִי בָּךְ׃ אֲנִי יְהוָה דִּבַּרְתִּי בָּאָה וְעָשִׂיתִי לֹא אֶפְרַע וְלֹא אָחוֹס וְלֹא אֶנָּחֵם כִּדְרָכַיִךְ וְכַעֲלִילוֹתַיִךְ שְׁפָטוּךְ נְאֻם אֲדֹנָי יְהוִה׃

וַיְהִי דְבַר יְהוָה אֵלַי לֵאמֹר׃ בֶּן אָדָם הִנְנִי לֹקֵחַ מִמְּךָ אֶת מַחְמַד עֵינֶיךָ בְּמַגֵּפָה לֹא תִסְפֹּד וְלֹא תִבְכֶּה וְלֹא תָבֹא דִּמְעָתֶךָ׃ הֵאָנֵק דֹּם מֵתִים אֵבֶל לֹא תַעֲשֶׂה פְּאֵרְךָ חָבוֹשׁ עָלֶיךָ וְתַעֲלֶיךָ תָּשִׂים בְּרַגְלֶיךָ וְלֹא תַעְטֶה עַל שָׂפָם וְלֶחֶם אֲנָשִׁים לֹא תֹאכֵל׃ וְאָסַרְתָּ אֶל הָעֹנֶב כּוּ

בַּמַּלְךְ וְתַמֻּת אִשְׁתִּי בָּעֶרֶב וָאַעַשׂ בַּבֹּקֶר כַּאֲשֶׁר צֻוֵּיתִי׃ וַיֹּאמְרוּ אֵלַי הָעָם הֲלֹא תַגִּיד לָנוּ מַה אֵלֶּה לָנוּ כִּי אַתָּה עֹשֶׂה׃ וָאֹמַר אֲלֵהֶם דְּבַר יְהוָה הָיָה אֵלַי לֵאמֹר׃ אֱמֹר לְבֵית יִשְׂרָאֵל כֹּה אָמַר אֲדֹנָי יְהוִה הִנְנִי מְחַלֵּל אֶת מִקְדָּשִׁי גְּאוֹן עֻזְּכֶם מַחְמַד עֵינֵיכֶם וּמַחְמַל נַפְשְׁכֶם בְּנֵיכֶם וּבְנֹתֵיכֶם אֲשֶׁר עֲזַבְתֶּם בַּחֶרֶב יִפֹּלוּ׃ וַעֲשִׂיתֶם כַּאֲשֶׁר עָשִׂיתִי עַל שָׂפָם לֹא תַעֲשׂוּ וְלֶחֶם אֲנָשִׁים לֹא תֹאכֵלוּ׃ וּפְאֵרְכֶם עַל רָאשֵׁיכֶם וְנַעֲלֵכֶם בְּרַגְלֵכֶם לֹא תִסְפְּדוּ וְלֹא תִבְכּוּ וְנִמַּקְתֶּם בַּעֲוֹנֹתֵיכֶם וְנַהֲמֹתֶם אִישׁ אֶל אָחִיו׃ וְהָיָה יְחֶזְקֵאל לָכֶם לְמוֹפֵת כְּכֹל אֲשֶׁר עָשָׂה תַּעֲשׂוּ בְּבֹאָהּ וִידַעְתֶּם כִּי אֲנִי אֲדֹנָי יְהוִה׃

וְאַתָּה בֶּן אָדָם הֲלֹא כְיוֹם קַחְתִּי מֵהֶם אֶת מָעוֹז תִּפְאַרְתָּם מְשׂוֹשׂ תְּפִאַרְתָּם אֶת מַחְמַד עֵינֵיהֶם וְאֶת מַשְׂא נַפְשָׁם בְּנֵיהֶם וּבְנֹתֵיהֶם׃ בַּיּוֹם הַהוּא יָבֹא הַפָּלִיט אֵלֶיךָ לְהַשְׁמִיעַ אָזְנָיִם׃

בַּיּוֹם הַהוּא יִפָּתַח פִּיךָ אֶת הַפָּלִיט וְתְדַבֵּר וְלֹא תֵאָלֵם עוֹד וְהָיִיתָ לָהֶם לְמוֹפֵת וִידְעוּ כִּי־אֲנִי יְהוָה׃

(ה) וַיְהִי דְבַר יְהוָה אֵלַי לֵאמֹר׃ בֶּן אָדָם שִׂים פָּנֶיךָ אֶל בְּנֵי עַמּוֹן וְהִנָּבֵא עֲלֵיהֶם׃ וְאָמַרְתָּ לִבְנֵי עַמּוֹן שִׁמְעוּ דְבַר אֲדֹנָי יְהוִה כֹּה אָמַר אֲדֹנָי יְהוִה יַעַן אֲמָרֵךְ הֶאָח אֶל מִקְדָּשִׁי כִּי־נִחַל וְאֶל אַדְמַת יִשְׂרָאֵל כִּי נָשַׁמָּה וְאֶל בֵּית יְהוּדָה כִּי הָלְכוּ בַגּוֹלָה׃ לָכֵן הִנְנִי נוֹתֵךְ לִבְנֵי קֶדֶם לְמוֹרָשָׁה וְיִשְׁכְּנוּ טִירוֹתַיִךְ בָּךְ וְתִתֵּי בָךְ מִשְׁכְּנֵיהֶם הֵמָּה יֹאכְלוּ פִרְיֵךְ וְהֵמָּה יִשְׁתּוּ חֲלָבֵךְ׃ וְנָתַתִּי אֶת רַבָּה

לגוה גמלים ואת בני עמון למרבץ צאן וידע
וידעתם כי אני יהוה׃ כי
כה אמר אדני יהוה יען מחאך יד ורקעך בר
בתגל ותשמח בכל שאטך בנפש אל אדמת
ישראל׃ לכן הנני נטיתי את ידי עליך ונתתיך
לבז לגוים והכרתיך מן העמים והאבדתיך
מן הארצות אשמידך וידעת כי אני יהוה׃
כה אמר אדני יהוה יען אמר
מואב ושעיר הנה כבל הגוים בית יהודה׃ לכן
הנני פתח את כתף מואב מהערים מעריו מ
מקצהו צבי ארץ בית הישימות בעל מעון וק
וקריתמה׃ לבני קדם על בני עמון ונתתיה
למורשה למען לא תזכר את בני עמון בגוים׃
ובמואב אעשה שפטים וידעו כי אני יהוה׃
כה אמר אדני יהוה יען עשות
אדום בנקום נקם לבית יהודה ויאשמו אשם
ונקמו בהם׃ לכן כה אמר אדני יהוה ונטיתי
ידי על אדום והכרתי ממנה אדם ובהמה ו
ונתתיה חרבה מתימן ודדנה בחרב יפלו׃ ו
ונתתי את נקמתי באדום ביד עמי ישראל ו
יעשו באדום כאפי וכחמתי וידעו את נקמתי
נאם אדני יהוה׃

חצי

כה אמר אדני יהוה יען עשות פלשתים בנק
בנקמה וינקמו נקם בשאט בנפש לשחית
איבת עולם׃ לכן כה אמר אדני יהוה הנני נ
נטה ידי על פלשתים והכרתי את כרתים וה
והאבדתי את שארית חוף הים׃ ועשיתי בהם
נקמות גדולות בתוכחות חמה וידעו כי אני י
יהוה בתתי את נקמתי בהם׃

ויהי בעשתי עשרי שנה באחד לחדש
היה דבר יהוה אלי לאמר׃ בן אדם יען אשר
אמרה צור על ירושלם האח נשברה דלתות
העמים נסבה אלי אמלאה החרבה׃ לכן כה
אמר אדני יהוה הנני עליך צר והעלתי עליך
גוים רבים כהעלות הים לגליו׃ ושחתו חמות
צר והרסו מגדליה וסחתי עפרה ממנה ונת
ונתתי אתה לצחיח סלע׃ משטח חרמים תהיה
בתוך הים כי אני דברתי נאם אדני יהוה וה
והיתה לבז לגוים׃ ובנותיה אשר בשדה בחרב
תהרגנה וידעו כי אני יהוה׃
כי כה אמר אדני יהוה הנני מביא אל
צר נבוכדראצר מלך בבל מצפון מלך מל
מלכים בסוס וברכב ובפרשים וקהל ועם ר
רב׃ בנתיך בשדה בחרב יהרג ונתן עליך דיק
ושפך עליך סללה והקים עליך צנה׃ ומחי ק
קבלו יתן בחמתך ומגדלתיך יתץ בחרבתיו׃
משפעת סוסיו יכסך אבקם מקול פרש ת גלגל
ורכב תרעשנה חמתיך בבאו בשעריך כמב
במבאי עיר מבקעה׃ בפרסות סוסיו ירמס א
את כל חוצתיך עמך בחרב יהרג ומצבות עזך
לארץ תרדנה׃ ושללו חילך ובזו רכלתך והרסו
חמתיך ובתי חמדתיך יתצו ואבניך ועציך ו
ועפרך בתוך מים ישימו׃ והשבתי המון שיר
שיריך וקול כנורך לא ישמע עוד׃ ונתתיך ל
לצחיח סלע משטח חרמים תהיה לא תבנה
עוד כי אני דברתי נאם אדני יהוה׃
כה אמר אדני יהוה לצור הלא
מקול מפלתך באנק חלל בהרג בתוכך י
ירעשו האיים׃ וירדו מעל כסאתם כל נשיאי

הים והסירו את מעליהם ואת בגדי רקמתם
יפשטו חרדות ילבשו על הארץ ישבו וחרדו
לרגעים ושממו עליך׃ ונשאו עליך קינה וא
ואמרו לך איך אבדת נשבת מימים העיר הה
ההללה אשר היתה חזקה בים היא וישביה א
אשר נתנו חתתם לכל ישביה׃ עתה יחרדו
האיים יום מפלתך ונבהלו האיים אשר בים מ
מצאתך׃ כי כה אמר אדני
יהוה בתתי אתך עיר נחרבת כערים אשר לא
נושבו בהעלות עליך את תהום וכסוך המים
הרבים׃ והורדתיך את ירדי בור אל עם עולם
והושבתיך בארץ תחתיות כחרבות מעולם
את ירדי בור למען לא תשבי ונתתי צבי בא
בארץ חיים׃ בלהות אתנך ואינך ותבקשי ולא
תמצאי עוד לעולם נאם אדני יהוה׃
ויהי דבר יהוה אלי לאמר׃ ואתה בן
אדם שא על צר קינה׃ ואמרת לצר הישבת
על מבאת ים רכלת העמים אל איים רבים כ
כה אמר אדני יהוה צר את אמרת אני כלילת
יופי׃ בלב ימים גבולך בנוך כללי יפיך׃ ברו
ברושים משניר בנו לך אל כל לחתים ארז
מלבנון לקחו לעשות תורן עליך׃ אלונים מב
מבשן עשו משטיך קרשך עשו שן בת אשר
אשרים מאיי כתים׃ שש ברקמה ממצרים ה
היה מפרשך להיות לך לנס תכלת וארגמן מ
מאיי אלישה היה מכסך׃ ישבי צידן וארוד
היו שטים לך חכמיך צר היו בך המה חבליך
זקני גבל וחכמיה היו בך מחזיקי ברקך כל א
אניות הים ומלחיהם היו בך לערב מערבך׃
פרס ולוד ופוט היו בחילך אנשי מלחמתך מ

מגן וכובע תלו בך המה נתנו הדרך׃ בני ארוד
וחילך על חומתיך סביב וגמדים במגדלתיך
היו שלטיהם תלו על חומתיך סביב המה כלל
כללו יפיך׃ תרשיש סחרתך מרב כל הון בכ
בכסף ברזל בדיל ועופרת נתנו עזבונך׃ יון ת
תבל ומשך המה רכליך בנפש אדם וכלי נח
נחשת נתנו מערבך׃ בית תגרמה סוסים ו
ופרשים ופרדים נתנו עזבונך׃ בני דדן רכליך
איים רבים סחרת ידך קרנת שן והבנים השי
השיבו אשפרך׃ ארם סחרתך מרב מעשיך
בנפך ארגמן ורקמה ובוץ וראמות וכדכד נ
נתנו בעזבונך׃ יהודה וארץ ישראל המה ר
רכליך בחטי מנית ופנג ודבש ושמן וצרי נ
נתנו מערבך׃ דמשק סחרתך ברב מעשיך
ברוב כל הון ביין חלבון וצמר צחר׃ ודן ויון
מאזל בעזבונך נתנו ברזל עשית קדה וקנה
במערבך היה׃ דדן רכלתך בבדי הפלר לר
לרכבה׃ ערב וכל נשיאי קדר המה סחרי ידך
בכרים ואלים ועתודים בם סחריך׃ רכלי ש
שבא ורעמה המה רכליך בראש כל בשם ו
וכל אבן יקרה וזהב נתנו עזבונך׃ חרן וכנה
ועדן רכלי שבא אשור כלמד רכלתך׃ המה
רכליך במכללים בגלומי תכלת ורקמה ובגנזי
ברומים בחבלים חבושים וארזים בסחרתך׃
אניות תרשיש שרתך מערבך ותמלאי ותכב
ותכבדי מאד בלב ימים׃ במים רבים הביאוך
השטים אתך רוח הקדים שברך בלב ימים׃
הון ועזבונך מערבך מלחך וחבלך מחזקי
ברקך וערבי מערבך וכל אנשי מלחמתך א
אשר בך ובכל קהלך אשר בתוכך יפלו בלב

ימים בימי מפלתך ולקחו ועקת חללך ירעשו
מברשות: וירדו מאניותיהם כל תפשי משוט
מלחים כל חבלי הים אל הארץ יעמדו: וה
ושמיעו עליך בקולם וזעקו מרה ויעלו עפר
על ראשיהם באפר יתפלשו: והקרחתי אליך
קרחה והגרו שק ובכו אליך במר נפש מס
מספד מר: ונשאו אליך בנהיהם קינה וקוננו
עליך מי כצור כדומה בתוך הים: בצאת ע
עבותיך מימים השבעת עמים רבים ברוב ה
הונך ומערביך העשרת מלכי ארץ: עתה נשב
נשברת מימים במעמקי מים מערבך וכל קה
קהלך בתוכך נפלו: כל ישבי האיים שממו ע
עליך ומלכיהם שערו שער רעמו פנים: סח
סחרים בעמים שרקו עליך בלהות היית ואינ
ואינך עד עולם:

28 ויהי דבר יהוה א
אלי לאמר: בן אדם אמר לנגיד צור כה אמר
אדני יהוה יען גבה לבך ותאמר אל אני מושב
אלהים ישבתי בלב ימים ואתה אדם ולא אל
ותתן לבך כלב אלהים: הנה חכם
אתה מדניאל כל סתום לא עמוך: בחכמתך
ובתבונתך עשית לך חיל ותעש זהב וכסף ב
באוצרותיך: ברב חכמתך ברכלתך הרבית חי
חילך ויגבה לבבך בחילך: לכן
כה אמר אדני יהוה יען תתך את לבבך כלב
אלהים: לכן הנני מביא עליך זרים עריצי גו
ים והריקו חרבותם על יפי חכמתך וחללו
יפעתך: לשחת יורידוך ומתה ממותי חלל בל
בלב ימים: האמר תאמר אלהים אני לפני ה
הרגיך ואתה אדם ולא אל ביד מחללך מוות

ערלים תמות ביד זרים כי אני דברתי נאם א
דני יהוה: ויהי דבר יהוה אלי
לאמר: בן אדם שא קינה על מלך צר ואמרת
לו כה אמר אדני יהוה אתה חתם תבנית מלא
חכמה וכליל יפי: בעדן גן אלהים היית כל
אבן יקרה מסיכתך אדם פטדה ויהלם תר
תרשיש שהם וישפה ספיר נפך וברקת זהב
מלאכת תפיך ונקביך בך ביום הבראך כוננו:
את כרוב ממשח הסוכך ונתתיך בהר קדש
אלהים היית בתוך אבני אש התהלכת: תמים
אתה בדרכיך מיום הבראך עד נמצא עולתה
בך: ברוב רכלתך מלו תוכך חמס ותחטא וא
ואחללך מהר אלהים אבדך כרוב הסוכך
מתוך אבני אש: גבה לבך ביפיך שחת חכמ
חכמתך על יפעתך על ארץ השלכתיך לפני
מלכים נתתיך לראות בך: מרב עונך בעול ר
רכלתך חללת מקדשיך ואוצא אש מתוכך ה
היא אכלתך ואתנך לאפר על הארץ לעיני כ
כל ראיך: כל ידעיך בעמים שממו עליך כל
בלהות היית ואינך עד עולם: ויהי דבר יהו
יהוה אלי לאמר: בן אדם שים פניך אל צידון
והנבא עליה: ואמרת כה אמר אדני יהוה ה
הנני עליך צידון ונכבדתי בתוכך וידעו כי אני
יהוה בעשותי בה שפטים ונקדשתי בה: ושל
ושלחתי בה דבר ודם בחוצתיה ונפל חלל
בתוכה בחרב עליה מסביב וידעו כי אני יהו
יהוה: ולא יהיה עוד לבית ישראל סלון
מאיר וקוץ מכאיב מכל סביבתם השאט
השאטים אתם וידעו כי אני אדני יהוה:
כה אמר אדני יהוה בקבצי את בית ישר

ישראל מן העמים אשר נפוצו בם ונקד
ונקדשתי בם לעיני הגוים וישבו על אדמתם
אשר נתתי לעבדי ליעקב: וישבו עליה לבטח
ובנו בתים ונטעו כרמים וישבו לבטח בעשותי
שפטים בכל השאטים אתם מסביבתם ויד
ועו כי אני יהוה אלהיהם:

29 בשנה העשירית בעשרי בשנים עשר
לחדש היה דבר יהוה אלי לאמר: בן אדם
שים פניך על פרעה מלך מצרים והנבא על
עליו ועל מצרים כלה: דבר ואמרת כה אמר
אדני יהוה הנני עליך פרעה מלך מצרים הת
התנים הגדול הרבץ בתוך יאוריו אשר אמר
לי יארי ואני עשיתני: ונתתי חחים בלחייך ו
והדבקתי דגת יאריך בקשקשתיך והעליתיך
מתוך יאריך ואת כל דגת יאריך בקשקשתיך
תדבק: ונטשתיך המדברה אתך ואת כל דגת
יאריך על פני השדה תפל לא תאסף ולא תק
תקבץ לחית הארץ ולעוף השמים נתתיך לא
לאכלה: וידעו כל ישבי מצרים כי אני יהוה
יען היותם משענת קנה לבית ישראל: בתפשם
בך בכף תרוץ ובקעת להם כל כתף ובהשע
ובהשענם עליך תשבר והעמדת להם כל מ
מתנים: לכן כה אמר אדני
יהוה הנני מביא עליך חרב והכרתי ממך אד
אדם ובהמה: והיתה ארץ מצרים לשממה ו
וחרבה וידעו כי אני יהוה יען אמר יאר לי וא
ואני עשיתי: לכן הנני אליך ואל יאריך ונתתי
את ארץ מצרים לחרבות חרב שממה ממג
ממגדל סונה ועד גבול כוש: לא תעבר בה ו
רגל אדם ורגל בהמה לא תעבר בה ולא תש

תשב ארבעים שנה: ונתתי את ארץ מצרים
שממה בתוך ארצות נשמות וערי בתוך ע
ערים מחרבות תהיינה שממה ארבעים שנה
והפצתי את מצרים בגוים והרתים בארצ
בארצות: כי כה אמר אדני
יהוה מקץ ארבעים שנה אקבץ את מצרים
מן העמים אשר נפוצו שמה: ושבתי את ש
שבות מצרים והשבתי אתם ארץ פתרוס א
אל ארץ מכורתם והיו שם ממלכה שפלה:
מן הממלכות תהיה שפלה ולא תתנשא עוד
על הגוים והמעטתים לבלתי רדות בגוים: ול
ולא יהיה עוד לבית ישראל למבטח מזכיר ע
עון בפנותם אחריהם וידעו כי אני אדני יהו
יהוה: ויהי בעשרים
ושבע שנה בראשון באחד לחדש היה דבר
יהוה אלי לאמר: בן אדם נבוכדראצר מלך
בבל העבד את חילו עבודה גדולה אל צר
כל ראש מקרח וכל כתף מרוטה ושכר לא
היה לו ולחילו מצר על העבודה אשר עבד
עליה:

לכן כה אמר אדני יהוה הנני נתן
לנבוכדראצר מלך בבל את ארץ מצרים ו
ונשא המונה ושלל שללה ובז ביזה והיתה
שכר לחילו: פעולתו אשר עבד בה נתתי לו
את ארץ מצרים אשר עשו לי נאם אדני יהו
יהוה: ביום ההוא אצמיח קרן לבית ישראל
ולך אתן פתחון פה בתוכם וידעו כי אני יהו
יהוה:

ויהי דבר יהוה אלי לאמר: בן אדם
הנבא ואמרת כה אמר אדני יהוה הילילו

הָה לָיִם׃ פִּי קָרוֹב יוֹם וְקָרוֹב יוֹם לַיהוָה יוֹם
עָנָן עֵת גּוֹיִם יִהְיֶה׃ וּבָאָה חֶרֶב בְּמִצְרַיִם וְהָיְתָה
וְהָיְתָה חֲלָחְלָה בְּכוּשׁ בִּנְפֹל חֲלָלִים בְּמִצְרַיִם וְלָקְחוּ הֲמוֹנָהּ וְנֶהֶרְסוּ יְסוֹדוֹתֶיהָ׃ כּוּשׁ וּפוּט וְלוּד
וְכָל הָעֵרֶב וְכוּב וּבְנֵי אֶרֶץ הַבְּרִית אִתָּם
בֶּחָרֶב יִפֹּלוּ׃ כֹּה אָמַר יְהוָה
וְנָפְלוּ סֹמְכֵי מִצְרַיִם וְיָרַד גְּאוֹן עֻזָּהּ מִמִּגְדֹּל סְוֵנָה בֶּחָרֶב יִפְּלוּ נְאֻם אֲדֹנָי יְהוִה׃ וְנָשַׁמּוּ
בְּתוֹךְ אֲרָצוֹת נְשַׁמּוֹת וְעָרֶיהָ בְּתוֹךְ עָרִים נֶחֱרָבוֹת תִּהְיֶינָה׃ וְיָדְעוּ כִּי אֲנִי יְהוָה בְּתִתִּי אֵשׁ
בְּמִצְרַיִם וְנִשְׁבְּרוּ כָּל עֹזְרֶיהָ בִּיּוֹם הֲרֹוא יֵצְאוּ
מַלְאָכִים מִלְּפָנַי בָּצִים לְהַחֲרִיד אֶת כּוּשׁ בֶּטַח
וְהָיְתָה חֲלָחְלָה בָהֶם בְּיוֹם מִצְרַיִם כִּי הִנֵּה בָּא
בָּאָה׃ כֹּה אָמַר אֲדֹנָי יְהוִה
וְהִשְׁבַּתִּי אֶת הֲמוֹן מִצְרַיִם בְּיַד נְבוּכַדְרֶאצַּר
מֶלֶךְ בָּבֶל׃ הוּא וְעַמּוֹ אִתּוֹ עָרִיצֵי גּוֹיִם מְבִיאִים לְשַׁחֵת הָאָרֶץ וְהֵרִיקוּ חַרְבוֹתָם עַל
מִצְרַיִם וּמָלְאוּ אֶת הָאָרֶץ חֲלָלִים׃ וְנָתַתִּי יְאֹרִים
חָרְבָה וּמָכַרְתִּי אֶת הָאָרֶץ בְּיַד רָעִים וְהַשְׁמֹתִּי אֶת הָאָרֶץ וּמְלֹאָהּ בְּיַד זָרִים אֲנִי יְהוָה דִּבַּרְתִּי׃ כֹּה אָמַר אֲדֹנָי יְהוִה
וְהַאֲבַדְתִּי גִלּוּלִים וְהִשְׁבַּתִּי אֱלִילִים מִנֹּף וְנְשִׂיא מֵאֶרֶץ מִצְרַיִם לֹא יִהְיֶה עוֹד וְנָתַתִּי יִרְאָה
בְּאֶרֶץ מִצְרָיִם׃ וְהִשְׁמַמְתִּי אֶת פַּתְרוֹס וְנָתַתִּי אֵשׁ בְּצֹעַן וְעָשִׂיתִי שְׁפָטִים בְּנֹא׃ וְשָׁפַכְתִּי
חֲמָתִי עַל סִין מָעוֹז מִצְרַיִם וְהִכְרַתִּי אֶת הֲמוֹן
נֹא׃ וְנָתַתִּי אֵשׁ בְּמִצְרַיִם חִיל תָּחִיל סִין וְנֹא תִּהְיֶה
לְהִבָּקַע וְנֹף צָרֵי יוֹמָם׃ בַּחוּרֵי אָוֶן וּפִיבֶסֶת בְּ
בַּחֶרֶב יִפֹּלוּ הֵנָּה בַּשִּׁבְיָה תֵּלַכְנָה׃ וּבְתַחְפַּנְחֵס
חָשַׁךְ הַיּוֹם בְּשָׁבְרִי שָׁם אֶת מֹטוֹת מִצְרַיִם וְגָ

וְנִשְׁבְּתָה גְּאוֹן עֻזָּהּ הִיא עָנָן יְכַסֶּנָּה וּבְנֹתֶיהָ
בַּשִּׁבְיָה תֵּלַכְנָה׃ וְעָשִׂיתִי שְׁפָטִים בְּמִצְרַיִם וְיָדְעוּ
כִּי אֲנִי יְהוָה׃

וַיְהִי בְּאַחַת עֶשְׂרֵה שָׁנָה בָּרִאשׁוֹן בְּשִׁבְעָה לַחֹדֶשׁ
הָיָה דְבַר יְהוָה אֵלַי לֵאמֹר׃ בֶּן אָדָם אֶת זְרוֹעַ
פַּרְעֹה מֶלֶךְ מִצְרַיִם שָׁבָרְתִּי וְהִנֵּה לֹא חֻבָּשָׁה
לָתֵת רְפוּאֹת לָשׂוּם חִתּוּל לַחֲבֹשָׁה לְחָזְקָהּ לָ
לְתָפְשׂ בֶּחָרֶב׃ לָכֵן כֹּה אָמַר אֲדֹנָי יְהוִה הִנְנִי
אֶל פַּרְעֹה מֶלֶךְ מִצְרַיִם וְשָׁבַרְתִּי אֶת זְרוֹעֹתָיו
אֶת הַחֲזָקָה וְאֶת הַשְּׁבוּרָה וְהִפַּלְתִּי אֶת הַחֶרֶב
מִיָּדוֹ׃ וְהֵפַצְתִּי אֶת מִצְרַיִם בַּגּוֹיִם וְזֵרִיתִים בָּ
בָּאֲרָצוֹת׃ וְחִזַּקְתִּי אֶת זְרוֹעוֹת מֶלֶךְ בָּבֶל וְנָתַתִּי
אֶת חַרְבִּי בְּיָדוֹ וְשָׁבַרְתִּי אֶת זְרוֹעֹת פַּרְעֹה וְ
וְנָאַק נְאָקוֹת חָלָל לְפָנָיו׃ וְחִזַּקְתִּי אֶת זְרוֹעוֹת
מֶלֶךְ בָּבֶל וּזְרוֹעֹת פַּרְעֹה תִּפֹּלְנָה וְיָדְעוּ כִּי אֲ
אֲנִי יְהוָה בְּתִתִּי אֶת חַרְבִּי בְּיַד מֶלֶךְ בָּבֶל וְנָטָה
אֹתָהּ אֶל אֶרֶץ מִצְרָיִם׃ וְהֵפַצְתִּי אֶת מִצְרַיִם
בַּגּוֹיִם וְזֵרִיתִי אֹתָם בָּאֲרָצוֹת וְיָדְעוּ כִּי אֲנִי יְ
יְהוָה׃

וַיְהִי בְּאַחַת עֶשְׂרֵה שָׁנָה בַּשְּׁלִשִׁי בְּאֶחָד
לַחֹדֶשׁ הָיָה דְבַר יְהוָה אֵלַי לֵאמֹר׃ בֶּן אָדָם
אֱמֹר אֶל פַּרְעֹה מֶלֶךְ מִצְרַיִם וְאֶל הֲמוֹנוֹ אֶל
מִי דָמִיתָ בְגָדְלֶךָ׃ הִנֵּה אַשּׁוּר אֶרֶז בַּלְּבָנוֹן יְפֵה
עָנָף וְחֹרֶשׁ מְצַל וּגְבַהּ קוֹמָה וּבֵין עֲבֹתִים הָיְתָה צַמַּרְתּוֹ׃ מַיִם גִּדְּלוּהוּ תְּהוֹם רוֹמְמָתְהוּ
אֶת נַהֲרוֹתֶיהָ הֹלֵךְ סְבִיבוֹת מַטָּעָהּ וְאֶת תְּעָלֹתֶיהָ
תְּעַלְתִּיהָ שִׁלְחָה אֶל כָּל עֲצֵי הַשָּׂדֶה׃ עַל
כֵּן גָּבְהָה קוֹמָתוֹ מִכָּל עֲצֵי הַשָּׂדֶה וַתְּרֻבֶּינָה
סַרְעַפֹּתָיו וַתַּאֲרַכְנָה פְּאָרֹתָיו מִמַּיִם רַבִּים בְּ
בְּשִׁלְחוֹ׃ בְּמַעֲפַתּוֹ קִנְנוּ כָּל עוֹף

הַשָּׁמַיִם וְתַחַת פְּאָרֹתָיו יָלְדוּ כָּל חַיַּת הַשָּׂדֶה׃
וּבְצִלּוֹ יָשְׁבוּ כָּל גּוֹיִם רַבִּים׃ וַיֹּף בְּגָדְלוֹ בְּאָ
בְּאָרְכּוֹ כִּי הָיָה שָׁרְשׁוֹ אֶל מַיִם רַבִּים׃
אֲרָזִים לֹא עִמְּתֻהוּ בְּנֵי אֱלֹהִים בְּרוֹשִׁים לֹא דָ
דָמוּ אֶל סַעֲפֹתָיו וְעַרְמֹנִים לֹא הָיוּ כְּפָאֳרֹתָיו
כָּל עֵץ בְּנֵי אֱלֹהִים לֹא הִתְאָה אֵלָיו בְּיָפְיוֹ׃ יָפִי
עָשִׂיתִיו בְּרֹב דַּלִּיתִי וְקִנְאוּהוּ כָּל עֲצֵי עֵדֶן א
אֲשֶׁר בְּגַן הָאֱלֹהִים׃

לָכֵן כֹּה אָמַר אֲדֹנָי יְהוִה יַעַן אֲשֶׁר גָּבַהּ
בְּקוֹמָה וַיִּתֵּן צַמַּרְתּוֹ אֶל בֵּין עֲבֹתִים וַתִּרֶם לִבּוֹ
בְּגָבְהוֹ וְאֶתְּנֵהוּ בְּיַד אֵל גּוֹיִם עָשֹׂה יַעֲשֶׂה לּוֹ
כְּרִשְׁעָתוֹ גֵּרַשְׁתִּיהוּ׃ וַיְכַרְתֻהוּ זָרִים עָרִיצֵי גּוֹיִם
וַיִּטְּשֻׁהוּ אֶל הֶהָרִים וּבְכָל בְּאֹתֵי נֵפֶל זְרוֹעוֹ
וְלִשְׁבָּרָיו הִשְׁבְּרָה פַּארָתָיו בְּכָל אֲפִיקֵי הָאָרֶץ
וַיֵּרְדּוּ מִצְלוֹ כָּל עַמֵּי הָאָרֶץ וַיִּטְּשֻׁהוּ׃ עַל
מַפָּלָתוֹ יִשְׁכְּנוּ כָּל עוֹף הַשָּׁמַיִם וְאֶל פְּגָרָתוֹ ה
חַיַּת כָּל הַשָּׂדֶה׃ לְמַעַן אֲשֶׁר לֹא יִגְבְּהוּ כָ
בְּקוֹמָתָם כָּל עֲצֵי מַיִם וְלֹא יִתְּנוּ אֶת צַמַּרְתָּם
אֶל בֵּין עֲבֹתִים וְלֹא יַעַמְדוּ אֵלֵיהֶם מַשְׁקֵיהֶם כָּל
שְׁתֵי מַיִם כִּי כֻלָּם נִתְּנוּ לַמָּוֶת אֶל אֶרֶץ תַּחְתִּית
בְּתוֹךְ בְּנֵי אָדָם אֶל יוֹרְדֵי בּוֹר׃

כֹּה אָמַר אֲדֹנָי יְהוִה בְּיוֹם
רִדְתּוֹ שְׁאוֹלָה הַאֲבַלְתִּי כִּסֵּיתִי עָלָיו אֶת תְּהוֹם וַ
וַאֲמַנְּעָה נְהָרֹתֶיהָ וְכָלְאוּ מַיִם רַבִּים וְאַקְדִּיר ע
עָלָיו לְבָנוֹן וְכָל עֲצֵי הַשָּׂדֶה עָלָיו נָמָקוּ׃ מִקּוֹל
כַּפָּלְתּוֹ הִרְעַשְׁתִּי גּוֹיִם בְּהוֹרִידִי אֹתוֹ שְׁאוֹלָה א
אֶת יוֹרְדֵי בוֹר וְנֶחָמוּ בְּאֶרֶץ תַּחְתִּיּוֹת כָּל עֲצֵי ע
עֵדֶן מִבְחַר וְטוֹב לְבָנוֹן כָּל שְׁתֵי מָיִם׃ גַּם הֵם
אִתּוֹ יָרְדוּ שְׁאוֹלָה אֶל חַלְלֵי חָרֶב וְזְרוֹעַ יָשְׁבוּ
בְּצִלּוֹ בְּתוֹךְ גּוֹיִם׃ אֶל מִי דָמִיתָ כָּכָה בְּכָבוֹד

וּבְכָל בְּעֲצֵי עֵדֶן וַתֹּרַדְנָה אֶת עֲצֵי עֵדֶן אֶל אֶ
אֶרֶץ תַּחְתִּית בְּתוֹךְ עֲרֵלִים תִּשְׁכַּב אֶת חַלְלֵי ח
חֶרֶב הֵמָּה זְרוֹעָהּ וְכָל הֲמוֹנָהּ נְאֻם אֲדֹנָי יְהוִה׃

(32) וַיְהִי בִּשְׁתֵּי עֶשְׂרֵה שָׁנָה
בִּשְׁנֵי עָשָׂר חֹדֶשׁ בְּאֶחָד לַחֹדֶשׁ הָיָה דְבַר יְהוָ
יְהוִה אֵלַי לֵאמֹר׃ בֶּן אָדָם שָׂא קִינָה עַל פַּר
פַּרְעֹה מֶלֶךְ מִצְרַיִם וְאָמַרְתָּ אֵלָיו כְּפִיר גּוֹיִם נ
נִדְמֵיתָ וְאַתָּה כַּתַּנִּים בַּיָּמִים וַתָּגַח בְּנַהֲרֹתֶיךָ
וַתְּרַהַג מַיִם בְּרַגְלֶךָ וְתַרְפֵּס נַהֲרֹתָם׃

כֹּה אָמַר אֲדֹנָי יְהוִה וּפָרַשְׂתִּי
עָלֶיךָ אֶת רִשְׁתִּי בִּקְהַל עַמִּים רַבִּים וְהֶעֱלוּךָ ב
בְּחֶרְמִי׃ וְנָטַשְׁתִּיךָ בָאָרֶץ עַל פְּנֵי הַשָּׂדֶה אֲטִ
אֲשִׁלִיךְ וְהוֹשַׁבְתִּי עָלֶיךָ כָּל עוֹף הַשָּׁמַיִם וְהִבְ
וְהִשְׂבַּעְתִּי מִמְּךָ חַיַּת כָּל הָאָרֶץ׃ וְנָתַתִּי אֶת בְּ
בְּשָׂרְךָ עַל הֶהָרִים וּמִלְאוּ הַגָּאָיוֹת רָמוּתֶךָ׃ וְ
וְהִשְׁקֵיתִי אֶרֶץ צָפַחְתְּךָ מִדָּמְךָ אֶל הֶהָרִים וַאֲפִיקִים יִמָּלְאוּ מִמֶּךָּ׃

וְכִסֵּיתִי בְּכַבּוֹתֵךְ שָׁמַיִם וְקָדַרְתִּי אֶת כּ
כּוֹכְבֵיהֶם שֶׁמֶשׁ בֶּעָנָן אֲכַסֶּנּוּ וְיָרֵחַ לֹא יָאִיר אוֹ
אוֹרוֹ׃ כָּל מְאוֹרֵי אוֹר בַּשָּׁמַיִם אַקְדִּירֵם עָלֶיךָ
וְנָתַתִּי חֹשֶׁךְ עַל אַרְצֶךָ נְאֻם אֲדֹנָי יְהוִה׃ וְהִכְ
וְהִכְעַסְתִּי לֵב עַמִּים רַבִּים בְּהָבִיאִי שִׁבְרְךָ בַּגּוֹ
בַּגּוֹיִם עַל אֲרָצוֹת אֲשֶׁר לֹא יָדַעְתָּם׃ וְהִשֹּׁמֹתִי
עָלַיִךְ שֹׁמְמָה וְסַעֲרָה מַלְכֵיהֶם יִשְׂעֲרוּ עָלַיִךְ שַׂעַר
בְּעָפְיָ חַרְבִּי עַל פְּנֵיהֶם וְחָרְדוּ לְרֶגַע אִישׁ
לְנַפְשׁוֹ בְּיוֹם מְפַלְתֵּךְ׃ כִּי כֹה אָמַר אֲדֹנָי יְהוִ
יְהוִה חֶרֶב מֶלֶךְ בָּבֶל תָּבוֹא עָלֶיךָ׃ בְּחַרְבוֹת גִּבּוֹ
גִּבּוֹרִים אַפִּיל הֲמוֹנֵךְ עָרִיצֵי גּוֹיִם כֻּלָּם וְשָׁ
וְשָׁדְדוּ אֶת גְּאוֹן מִצְרַיִם וְנִשְׁבַּת אֶת כָּל הֲמ
הֲמוֹנָהּ׃ וְהַאֲבַדְתִּי אֶת כָּל

בהמטה מעל מים רבים ולא תרפסם רגל
אדם עוד ופרסות בהמה לא תרפסם: אז א
אשקיע מימיהם ונהרותם כשמן אוליך נאם
אדני יהוה: בהתי את ארץ מצרים שממה ו
ונשמה ארץ ממלואה בהכותי את כל יושבי
בה וידעו כי אני יהוה: קינה היא וקוננוה בנות
הגוים תקוננה אתה על מצרים ועל כל המו
המונה תקוננה אתה נאם אדני יהוה:
ויהי בשתי עשרה שנה
בחמשה עשר לחדש היה דבר יהוה אלי לא
לאמר: בן אדם נהה על המון מצרים והור
והורדה אתה ובנות גוים אדירים אל ארץ
תחתיות את ירדי בור: מתי נעמת יפית ושכ
ושכבה את ערלים: בתוך חללי חרב יפלו
חרב נתנה משכו אתה וכל המוניה: ידברו
לו אילי גבורים מתוך שאול את עוריו יהוה
שכבו הערלים חללי חרב: שם אשור וכל ק
קהלה סביביהו קבריהו כלם חללים נפלים ב
חרב: אשר נתנו קבריתה בירכתי בור ויהי
קהלה סביבות קבריתה כלם חללים נפלים ב
חרב אשר נתנו חתת בארץ חיים: שם ע
עילם וכל המונה סביב קבריתה כלם חללים
הנופלים בחרב אשר ירדו ערלים אל ארץ
תחתיות אשר נתנו חתתם בארץ חיים וישאו
כלמתם את ירדי בור: בתוך חללים נתנו
משכב לה בכל המונה סביב קבריתה כלם
ערלים חללי חרב כי נתן חתתם בארץ חיים
וישאו כלמתם את ירדי בור בתוך חללים נ
נתן: שם משך תובל וכל המונה סביבתיו קב
קבריתה כלם ערלים מחללי חרב כי נתנו חי

חיתיהם בארץ חיים: ולא ישכבו את גבורים
נופלים מערלים אשר ירדו שאול בכלי מל
מלחמתם ויתנו את חרבותם תחת ראשיהם
והיו עונתם על עצמותם כי חתת גבורים ב
בארץ חיים: ואתה בתוך ערלים תשבר ותש
ותשכב את חללי חרב: שמה אדום מלכיה ו
וכל נשיאיה אשר נתנו בגבורתם את חללי
חרב המה את ערלים ישכבו ואת ירדי בור:
שמה נסיכי צפון כלם וכל צדני אשר ירדו
את חללים בחתתם מגבורתם בושים וישכ
וישכבו ערלים את חללי חרב וישאו כלמתם
את ירדי בור: אתם יראה פרעה ונחם על כל
המונה חללי חרב פרעה וכל חילו נאם אדני
יהוה: כי נתתי את חתתו בארץ חיים והשכב
בתוך ערלים את חללי חרב פרעה וכל המו
המונה נאם אדני יהוה:
33 ויהי דבר יהוה אלי לאמר: בן אדם דבר
אל בני עמך ואמרת אלהם ארץ כי אביא ע
עליה חרב ולקחו עם הארץ איש אחד מקצי
מקציהם ונתנו אותו להם לצפה: וראה את ה
החרב באה על הארץ ותקע בשופר והזהיר א
את העם: ושמע השמע את קול השופר שם
ולא נזהר ותבא חרב ותקחו ודמו בראשו יה
יהיה: את קול השופר שמע ולא נזהר דמו בו
יהיה והוא נזהר נפשו מלט: והצפה כי יראה
את החרב באה ולא תקע בשופר והעם לא
נזהר ותבא חרב ותקח מהם נפש הוא בעונו
נלקח ודמו מיד הצפה ארדש:
ואתה בן אדם
צפה נתתיך לבית ישראל ושמעת

מפי דבר והזהרת אתם ממני: באמרי לרשע
רשע מות תמות ולא דברת להזהיר רשע מד
מדרכו הוא רשע בעונו ימות ודמו מידך אב
אבקש: ואתה כי הזהרת רשע מדרכו לשוב
ממנה ולא שב מדרכו הוא בעונו ימות ואתה
נפשך הצלת: ואתה בן אדם
אמר אל בית ישראל כן אמרתם לאמר כי פ
פשעינו וחטאתינו עלינו ובם אנחנו נמקים ו
איך נחיה: אמר אליהם חי אני נאם אדני
יהוה אם אחפץ במות הרשע כי אם בשוב ר
רשע מדרכו וחיה שובו שובו מדרכיכם הר
הרעים ולמה תמותו בית ישראל:
ואתה בן אדם אמר אל בני עמך צדקת
הצדיק לא תצילנו ביום פשעו ורשעת הרשע
לא יכשל בה ביום שובו מרשעו וצדיק לא יו
יוכל לחיות בה ביום חטאתו: באמרי לצדיק
חיה יחיה והוא בטח על צדקתו ועשה עול כ
כל צדקותיו לא תזכרנה ובעולו אשר עשה
בו ימות: ובאמרי לרשע מות תמות ושב מח
מחטאתו ועשה משפט וצדקה: חבל ישיב ר
רשע גזלה ישלם בחקות החיים הלך לבלתי
עשות עול חיו יחיה ולא ימות: כל חטאתיו א
אשר חטא לא תזכרנה לו משפט וצדקה עש
עשה חיו יחיה: ואמרו בני עמך לא יתכן ד
דרך אדני והמה דרכם לא יתכן: בשוב צדיק
מצדקתו ועשה עול ומת בהם: ובשוב רשע
מרשעתו ועשה משפט וצדקה עליהם הוא י
יחיה: ואמרתם לא יתכן דרך אדני איש כד
דרכיו אשפט אתכם בית ישראל:
ויהי בשתי עשרה שנה בעשרי בחמשה

לחדש לגלותנו בא אלי הפליט מירושלם ל
לאמר הכתה העיר: ויד יהוה היתה אלי בערב
לפני בא הפליט ויפתח את פי עד בא אלי ב
בבקר ויפתח פי ולא נאלמתי עוד:
ויהי דבר יהוה אלי לאמר: בן אדם
ישבי החרבות האלה על אדמת ישראל אמ
אמרים לאמר אחד היה אברהם וירש את ה
הארץ ואנחנו רבים לנו נתנה הארץ למור
למורשה: לכן אמר אליהם כה אמר אדני
יהוה על הדם תאכלו ועיניכם תשאו אל גל
גלוליכם ודם תשפכו והארץ תירשו עמדתם
על חרבכם עשיתם תועבה ואיש את אשת רע
רעהו טמאתם והארץ תירשו: כה תאמר א
אלהם כה אמר אדני יהוה חי אני אם לא א
אשר בחרבות בחרב יפלו ואשר על פני הש
השדה לחיה נתתיו לאכלו ואשר במצדות וב
ובמערות בדבר ימותו: ונתתי את הארץ שמ
שממה ומשמה ונשבת גאון עזה ושממו הרי
ישראל מאין עבר: וידעו כי אני יהוה בשי
את הארץ שממה ומשמה על כל תועבתם א
אשר עשו: ואתה בן
אדם בני עמך המדברים בך אצל הקירות וב
ובפתחי הבתים ודבר זה את אחד איש את
אחיו לאמר בואו נא ושמעו מה הדבר הוצא
מאת יהוה: ויבאו אליך כמבא עם וי
וישבו לפניך עמי ושמעו את דברך ואתם ל
לא יעשו כי עגבים בפיהם המה עשים אחרי
בצעם לבם הלך: והנך להם כשיר עגב
עגבים יפה קול וטוב נגן ושמעו את דב
דבריך ועשים אינם אתם: ובבאה הנה

באה וידעו כי נביא היה בתוכם׃
ויהי דבר יהוה אלי לאמר׃ בן אדם
הנבא על רועי ישראל הנבא ואמרת אלהם
לרועים כה אמר אדני יהוה הוי רעי ישראל
אשר היו רועים אתם הלא הצאן ידעו הרעים׃
את החלב תאכלו ואת הצמר תלבשו הבר
הבריאה תזבחו הצאן לא תרעו׃ את הנחלות
לא חזקתם ואת החולה לא רפאתם ולנשבר
ולנשברת לא חבשתם ואת הנדחת לא השבתם
השבתם ואת האבדת לא בקשתם ובחזקה
רדיתם אתם ובפרך׃ ותפצנה מבלי רעה ות
והיינה לאכלה לכל חית השדה ותפוצנה׃
ישגו צאני בכל ההרים ועל כל גבעה רמה ו
ועל כל פני הארץ נפוצו צאני ואין דורש ו
ואין מבקש׃ לכן רועים שמעו את דבר יהוה׃
חי אני נאם אדני יהוה אם לא יען היות צ
צאני לבז ותהיינה צאני לאכלה לכל חית ה
השדה מאין רעה ולא דרשו רעי את צאני ו
וירעו הרעים אתם ואת צאני לא רעו׃ לכן
הרעים שמעו דבר יהוה׃ כה אמר אדני יה
יהוה הנני אל הרעים ודרשתי את צאני מי
מידם והשבתים מרעות צאן ולא ירעו עוד
הרעים אותם והצלתי צאני מפיהם ולא תה
תהיינה להם לאכלה׃ כי כה אמר אדני יהוה
הנני אני ודרשתי את צאני ובקרתים׃ כבקר
בבקרת רעה עדרו ביום היותו בתוך צאנו
נפרשות כן אבקר את צאני והצלתי אתהם מ
מכל המקמות אשר נפצו שם ביום ענן וער
וערפל׃ והוצאתים מן העמים וקבצתים מן
הארצות והביאותים אל אדמתם ורעיתים א
אל הרי ישראל באפיקים ובכל מושבי הארץ׃

במרעה טוב ארעה אותם ובהרי מרום יהי
ישראל יהיה נוהם שם תרבצנה בנוה טוב ו
ומרעה שמן תרענה אל הרי ישראל׃ אני א
ארעה צאני ואני ארביצם נאם אדני יהוה׃
את האבדת אבקש ואת הנדחת אשיב ולש
ולנשברת אחבש ואת החולה אחזק ואת ה
השמנה ואת החזקה אשמיד ארענה במש
במשפט׃ ואתה צאני כה אמר אדני יהוה
הנני שפט בין שה לשה לאילים ולעתודים׃
המעט מכם המרעה הטוב תרעו ויתר מרע
מרעיכם תרמסו ברגליכם ומשקעמים תשתו
ואת הנותרים ברגליכם תרפשון׃ וצאני מר
מרמס רגליכם תרענה ומרפש רגליכם תשת
תשתינה׃ לכן כה אמר אדני
יהוה אליהם הנני אני ושפטתי בין שה ברי
ובין שה רזה׃ יען בצד ובכתף תהדופו ובקר
ובקרניכם תנגחו כל הנחלות עד אשר הפצ
הפצתם אותנה אל החוצה׃ והושעתי לצאני
ולא תהיינה עוד לבז ושפטתי בין שה לשה׃
והקימתי עליהם רעה אחד ורעה אתהן את
עבדי דוד הוא ירעה אתם והוא יהיה להם לר
לרעה׃ ואני יהוה אהיה להם לאלהים ועבדי
דוד נשיא בתוכם אני יהוה דברתי׃ וכרתי ל
להם ברית שלום והשבתי חיה רעה מן הא
הארץ וישבו בטחים בלבטח וישנו ביערים׃
ונתתי אתם וסביבת גבעתי ברכה והורדתי ה
הגשם בעתו גשמי ברכה יהיו׃ ונתן עץ השדה
את פריו והארץ תתן יבולה והיו על אדמתם
לבטח וידעו כי אני יהוה בשברי את מטות ע
עלם והצלתים מיד העבדים בהם׃ ולא יהיה
עוד בז לגוים וחית הארץ לא תאכלם וישבו

לבטח ואין מחריד׃ והקימתי להם מטע לשם
ולא יהיו עוד אסופי רעב בארץ ולא ישאו ע
עוד כלמת הגוים׃ וידעו הגוים כי אני יהוה
אלהיהם אתם והמה עמי בית ישראל נאם א
אדני יהוה׃ ואתן צאני צאן מרעיתי אדם א
אתם אני אלהיכם נאם אדני יהוה׃
ויהי דבר יהוה
אלי לאמר׃ בן אדם שים פניך על הר שעיר
והנבא עליו׃ ואמרת לו כה אמר אדני יהוה
הנני אליך הר שעיר ונטיתי ידי עליך ונתתיך
שממה ומשמה׃ ערך חרבה אשים ואתה
שממה תהיה וידעת כי אני יהוה׃ יען היות
לך איבת עולם ותגר את בני ישראל על ידי
חרב בעת אידם בעת עון קץ׃ לכן חי אני נאם
אדני יהוה כי לדם אעשך ודם ידבקך אם ל
לא דם שנאת ודם ידבקך׃ ונתתי את הר ש
שעיר לשממה ושממה והכרתי ממנו עבר ו
ושב׃ ומלאתי את הריו חלליו גבעותיך וגאיותיך
וכל אפיקיך חללי חרב יפלו בהם׃ שממות
עולם אתנך וערך לא תשבנה וידעתם כי
אני יהוה׃ יען אמרך את שני הגוים ואת שתי
הארצות לי תהיינה וירשתיה ויהוה שם היה׃
לכן חי אני נאם אדני יהוה ועשיתי באפך וב
וכקנאתך אשר עשית משנאתך בהם ונודעתי
בהם כאשר אשפטך׃ וידעת כי אני יהוה שמ
שמעתי את כל נאצותיך אשר אמרת על הרי
ישראל לאמר שממה לנו נתנו לאכלה׃ ותג
ותגדילו על פיכם והעתרתם על דבריכם
אני שמעתי׃ כה אמר
אדני יהוה בשמח כל הארץ שממה אעשה
לך׃ כשמחתך לנחלת בית ישראל על אשר

שממה כן אעשה לך שממה תהיה הר שעיר
וכל אדום כלה וידעו כי אני יהוה׃
ואתה בן אדם הנבא
אל הרי ישראל ואמרת הרי ישראל שמעו ד
דבר יהוה׃ כה אמר אדני יהוה יען אמר ה
האויב עליכם האח ובמות עולם למורשה ה
היתה לנו׃ לכן הנבא ואמרת כה אמר אדני
יהוה יען בלע שמות ושאף אתכם מסביב ל
להיותכם מורשה לשארית הגוים ותעל על
שפת לשון ודבת עם׃ לכן הרי ישראל שמעו
דבר אדני יהוה כה אמר אדני יהוה להרים
ולגבעות לאפיקים ולגיאות ולחרבות השמם
השממות ולערים הנעזבות אשר היו לבז ולג
וללעג לשארית הגוים אשר מסביב׃
לכן כה
אמר אדני יהוה אם לא באש קנאתי דברתי
על שארית הגוים ועל אדום כלה אשר נתנו
את ארצי להם למורשה בשמחת כל לבב ב
בשאט נפש למען מגרשה לבז׃ לכן הנבא
על אדמת ישראל ואמרת להרים ולגבעות ל
לאפיקים ולגיאות כה אמר אדני יהוה הנני
בקנאתי ובחמתי דברתי יען כלמת גוים נשא
נשאתם׃ לכן כה אמר אדני יהוה אני נשאתי
את ידי אם לא הגוים אשר לכם מסביב הם
המה כלמתם ישאו׃ ואתם הרי ישראל ענפ
ענפכם תתנו ופריכם תשאו לעמי ישראל כי
קרבו לבא׃ כי הנני אליכם ופניתי אליכם ו
ועבדתם ונזרעתם׃ והרביתי עליכם אדם
כל בית ישראל כלה ונשבו הערים והחרבות
תבננה׃ והרביתי עליכם אדם ובהמה ור
ורבו ופרו והושבתי אתכם כקדמתיכם

והטבתי מראשתיכם וידעתם כי אני יהוד: ו
והולכתי עליכם אדם את עמי ישראל וירש
וירשוך והיית להם לנחלה ולא תוסיף עוד ל
לשכלם: כה אמר
אדני יהוד יען אמרים לכם אכלת אדם את
ומשכלת גויך היית: לכן אדם לא תאכל עו
עוד וגויך לא תשכלי עוד נאם אדני יהוד: ו
ולא אשמיע אליך עוד כלימת הגוים וחרפת
עמים לא תשאי עוד וגויך לא תכשלי עוד ב
נאם אדני יהוד:
ויהי דבר יהוד אלי לאמר: בן אדם בית
ישראל ישבים על אדמתם ויטמאו אתה בד
ברכם ובעלילתם כטמאת הנדה הייתה דר
דרכם לפני: ואשפך חמתי עליהם על הדם
אשר שפכו על הארץ ובגלוליהם טמאוה: ו
ואפיץ אתם בגוים ויזרו בארצות כדרכם וכ
ובעלילתם שפטתים: ויבא אל הגוים אשר
באו שם ויחללו את שם קדשי באמר להם ע
עם יהוד אלה ומארצו יצאו ואחמל על שם
קדשי אשר חללוהו בית ישראל בגוים אשר
באו שמה: לכן אמר לבית ישראל כה אמר
אדני יהוד לא למענכם אני עשה בית ישראל
כי אם לשם קדשי אשר חללתם בגוים אשר
באתם שם: וקדשתי את שמי הגדול המחו
המחולל בגוים אשר חללתם בתוכם וידעו ה
הגוים כי אני יהוד נאם אדני יהוד בהקדשי
בכם לעיניהם: ולקחתי אתכם מן הגוים וקב
וקבצתי אתכם מכל הארצות והבאתי אתכם
אל אדמתכם: וזרקתי עליכם מים טהורים ו
וטהרתם מכל טמאתיכם ומכל גלוליכם אט

אטהר אתכם: ונתתי לכם לב חדש ורוח חד
חדשה אתן בקרבכם והסירתי את לב האבן
מבשרכם ונתתי לכם לב בשר: ואת רוחי אתן
בקרבכם ועשיתי את אשר בחוקי תלכו ומש
ומשפטי תשמרו ועשיתם: וישבתם בארץ א
אשר נתתי לאבתיכם והייתם לי לעם ואנכי
אהיה לכם לאלדים: והושעתי אתכם מכל
טמאתיכם וקראתי אל הדגן והרביתי אתו ו
ולא אתן עליכם רעב: והרביתי את פרי ה
העץ ותנובת השדה למען אשר לא תקחו עו
עוד חרפת רעב בגוים: וזכרתם את דרכיכם
הרעים ומעלליכם אשר לא טובים ונקטתם
בפניכם על עונתיכם ועל תועבתיכם: לא ל
למענכם אני עשה נאם אדני יהוד יודע לכ
לכם בשו והכלמו מעונתיכם בית ישראל: כ
כה אמר אדני יהוד ביום טהרי אתכם מכל
עונתיכם והושבתי את הערים ונבנו החרב
החרבות: והארץ הנשמה תעבד תחת אשר
היתה שממה לעיני כל עובר: ואמרו הארץ
הלזו הנשמה היתה כגן עדן והערים החרבות
והנשמות והנהרסות בצורת ישבו: וידעו ה
הגוים אשר ישארו סביבתיכם כי אני יהוד ב
בניתי הנהרסות נטעתי הנשמה אני יהוד ד
דברתי ועשיתי: כה
אמר אדני יהוד עוד זאת אדרש לבית ישר
ישראל לעשות להם ארבה אתם כצאן אדם:
כצאן קדשים כצאן ירושלם במועדיה כן ת
תהיינה הערים החרבות מלאות צאן אדם וי
וידעו כי אני יהוד:
היתה עלי יד יהוד ויוציאני ברוח

יהוד ויניחני בתוך הבקעה והיא מלאה עצם
עצמות: והעבירני עליהם סביב סביב והנה
רבות מאד על פני הבקעה והנה יבשות מא
מאד: ויאמר אלי בן אדם התחיינה העצמות
האלה ואמר אדני יהוד אתה ידעת: ויאמר
אלי הנבא על העצמות האלה ואמרת אליה
אליהם העצמות היבשות שמעו דבר יהוד:
כה אמר אדני יהוד לעצמות האלה הנה אנ
אני מביא בכם רוח וחייתם: ונתתי עליכם גי
גידים והעלתי עליכם בשר וקרמתי עליכם ע
עור ונתתי בכם רוח וחייתם וידעתם כי אני י
יהוד: ונבאתי כאשר צויתי ויהי קול כהנבאי
והנה רעש ותקרבו עצמות עצם אל עצמו: ו
וראיתי והנה עליהם גידים ובשר עלה ויקרם
עליהם עור מלמעלה ורוח אין בהם: ויאמר
אלי הנבא אל הרוח הנבא בן אדם ואמרת
אל הרוח כה אמר אדני יהוד מארבע רוחות
באי הרוח ופחי בהרוגים האלה ויחיו: והנב
והנבאתי כאשר צוני ותבא בהם הרוח ויחיו
ויעמדו על רגליהם חיל גדול מאד מאד: וי
ויאמר אלי בן אדם העצמות האלה כל בית
ישראל המה הנה אמרים יבשו עצמתינו וא
ואבדה תקותינו נגזרנו לנו: לכן הנבא ואמ
ואמרת אליהם כה אמר אדני יהוד הנה אני
פתח את קברותיכם והעליתי אתכם מקברותי
מקברותיכם עמי והאבתי אתכם אל אדמת י
ישראל: וידעתם כי אני יהוד בפתחי את קב
קברותיכם ובהעלתי אתכם מקברותיכם עמי:
ונתתי רוחי בכם וחייתם והנחתי אתכם על א
אדמתכם וידעתם כי אני יהוד דברתי ועשיתי

נאם יהוד:
ויהי דבר יהוד אלי לאמר: ואתה
בן אדם קח לך עץ אחד וכתב עליו ליהודה
ולבני ישראל חברו ולקח עץ אחד וכתוב על
עליו ליוסף עץ אפרים וכל בית ישראל חבר
חברו: וקרב אתם אחד אל אחד לך לעץ א
אחד והיו לאחדים בידך: וכאשר יאמרו א
אליך בני עמך לאמר הלא תגיד לנו מה אל
אלה לך: דבר אליהם כה אמר אדני יהוד
הנה אני לקח את עץ יוסף אשר ביד אפרים
ושבטי ישראל חברו ונתתי אתם עליו את ע
עץ יהודה ועשיתים לעץ אחד והיו אחד בי
בידי: והיו העצים אשר תכתב עליהם ביד
בידך לעיניהם: ודבר אליהם כה אמר א
אדני יהוד הנה אני לקח את בני ישראל מב
מבין הגוים אשר הלכו שם וקבצתי אתם מ
מסביב והבאתי אתם אל אדמתם: ועשי
ועשיתי אתם לגוי אחד בארץ בהרי ישראל ו
ומלך אחד יהיה לכלם למלך ולא יהיה עו
עוד לשני גוים ולא יחצו עוד לשתי מלכ
ממלכות עוד: ולא יטמאו עוד בגלוליהם
ובשקציהם ובכל פשעיהם והושעתי אתם מ
מכל משבתיהם אשר חטאו בהם וטהרתי א
אתם והיו לי לעם ואני אהיה להם לאלדים:
ועבדי דוד מלך עליהם ורועה אחד יהיה לכ
לכלם ובמשפטי ילכו וחקתי ישמרו ועשו את
אתם: וישבו על הארץ אשר נתתי לעבדי
ליעקב אשר ישבו בה אבתיכם וישבו עליה
המה ובניהם ובני בניהם עד עולם ודוד ע

עבדי נשיא להם לעולם: וכרתי להם ברית שלום
ברית עולם יהיה אתם ונתתים והרבתי אתם
ונתתי את מקדשי בתוכם לעולם: והיה משכני
עליהם והייתי להם לאלהים והמה יהיו לי ל
לעם: וידעו הגוים כי אני יהוה מקדש את־
ישראל בהיות מקדשי בתוכם לעולם:

ויהי דבר
יהוה אלי לאמר: בן־אדם שים פניך אל־גוג
ארץ המגוג נשיא ראש משך ותבל והנבא
עליו: ואמרת כה אמר אדני יהוה הנני אליך
גוג נשיא ראש משך ותבל ושובבתיך ונתתי
חחים בלחייך והוצאתי אותך ואת־כל־חילך
סוסים ופרשים לבושי מכלול כלם קהל רב
צנה ומגן תופשי חרבות כלם: פרס כוש ופוט
אתם כלם מגן וכובע: גומר וכל־אגפיה
בית תוגרמה ירכתי צפון ואת־כל־אגפיו עם
עמים רבים אתך: הכן והכן לך אתה וכל־ל
קהלך הנקהלים עליך והיית להם למשמר: י
מימים רבים תפקד באחרית השנים תבא א
ל ארץ משובבת מחרב מקובצת מעמים ר
בים על־הרי ישראל אשר היו לחרבה תמי
ד והיא מעמים הוצאה וישבו לבטח כל
כלם: ועלית כשואה תבא כענן לכסות הארץ
תהיה אתה וכל־אגפיך ועמים רבים אתך:

כה
אמר אדני יהוה והיה ביום ההוא יעלו דבר
דברים על־לבבך וחשבת מחשבת רעה: וא
ואמרת אעלה על־ארץ פרזות אבא השקטים
ישבי לבטח כלם ישבים באין חמה ובריח וד
לתים אין להם: לשלל שלל ולבז בז להשיב
ידך על־חרבות נשבתה ואל־עם מאסף מגוים

עשה מקנה וקנין יושבי על־טבור הארץ: שב
שבא ודדן וסחר תרשיש וכל־כפירה יאמרו
לך הלשלל שלל אתה בא הלבז בז הקהלת
קהלך לשאת כסף וזהב לקחת מקנה וקנין ל
לשלל שלל גדול: לכן הנבא
בן־אדם ואמרת לגוג כה אמר אדני יהוה ה
הלא ביום ההוא בשבת עמי ישראל לבטח
תדע: ובאת ממקומך מירכתי צפון אתה וע
עמים רבים אתך רכבי סוסים כלם קהל גדו
גדול וחיל רב: ועלית על עמי ישראל כענן ל
לכסות הארץ באחרית הימים תהיה והבא
והביאתיך על־ארצי למען דעת הגוים אתי ב
בהקדשי בך לעיניהם גוג: כה
אמר אדני יהוה האתה הוא אשר דברתי בי
מימים קדמנים ביד עבדי נביאי ישראל הנב
הנבאים בימים ההם שנים להביא אותך ע
ליהם: והיה ביום ההוא ביום
בא גוג על־אדמת ישראל נאם אדני יהוה ת
עלה חמתי באפי: ובקנאתי באש עברתי ד
דברתי אם לא ביום ההוא יהיה רעש גדול
על אדמת ישראל ורעשו מפני דגי הים ועוף
השמים וחית השדה וכל הרמש הרמש על
האדמה וכל האדם אשר על־פני האדמה ונ
ונהרסו ההרים ונפלו המדרגות וכל חומה ל
לארץ תפל: וקראתי עליו לכל־הרי חרב נאם
אדני יהוה חרב איש באחיו תהיה: ונשפטתי
אתו בדבר ובדם ונשם שטף ואבני אלגביש
אש וגפרית אמטיר עליו על אגפיו ועל עמים
רבים אשר אתו: והתגדלתי והתקדשתי ונוד
ונודעתי לעיני גוים רבים וידעו כי אני יהו
יהוה: ואתה בן־אדם

הנבא על־גוג ואמרת כה אמר אדני יהוה ה
הנני אליך גוג נשיא ראש משך ותבל: ושו
ושובבתיך וששאתיך והעליתיך מירכתי צפון
והביאתיך על־הרי ישראל: והכתי קשתך מי
מיד שמאלך וחצך מיד ימינך אפיל: על ה
הרי ישראל תפל אתה וכל־אגפיך ועמים אש
אשר אתך לעט צפור כל־כנף וחית השדה
נתתיך לאכלה: על־פני השדה תפל כי־אני ד
דברתי נאם אדני יהוה: ושלחתי אש במגוג
ובישבי האיים לבטח וידעו כי־אני יהוה: וא
ואת שם קדשי אודיע בתוך עמי ישראל ול
ולא אחל את־שם קדשי עוד וידעו הגוים כי
אני יהוה קדוש בישראל: הנה באה ונהיי
ונהיתה נאם אדני יהוה הוא היום אשר דב
דברתי: ויצאו ישבי ערי ישראל ובערו והשי
והסיקו בנשק ומגן וצנה בקשת ובחצים וב
ובמקל יד ובחנית ובערו בהם אש שבע שני
שנים: ולא ישאו עצים מן השדה ולא יחט
יחטבו מן היערים כי בנשק יבערו אש ושללו
את־שלליהם וכזזו את־בוזיהם נאם אדני יה
יהוה:

והיה ביום ההוא אתן לגוג מקום שם
קבר בישראל גיא העברים קדמת הים וחס
וחסמת היא את־העברים וקברו שם את־גוג
ואת־כל־המונה וקראו גיא המון גוג: וקברום
בית ישראל למען טהר את־הארץ שבעה חד
חדשים: וקברו כל־עם הארץ והיה להם ל
לשם יום הכבדי נאם אדני יהוה: ואנשי תמ
תמיד יבדילו עברים בארץ מקברים את־הנ
העברים את־הנותרים על־פני הארץ לטהרה

מקצה שבעה חדשים יחקרו: ועברו העב
העברים בארץ וראה עצם אדם ובנה אצלו
ציון עד־קברו אתו המקברים אל־גיא המון ג
גוג: וגם שם עיר המונה וטהרו הארץ:

ואתה
בן־אדם כה אמר אדני יהוה אמר לצפור כ
כל־כנף ולכל־חית השדה הקבצו ובאו האס
האספו מסביב על־זבחי אשר אני זבח לכם ז
זבח גדול על־הרי ישראל ואכלתם בשר ושת
ושתיתם דם: בשר גבורים תאכלו ודם נ
נשיאי הארץ תשתו אלים כרים ועתודים פר
פרים מריאי בשן כלם: ואכלתם חלב לש
לשבעה ושתיתם דם לשכרון מזבחי אשר
זבחתי לכם: ושבעתם על־שלחני סוס ורכ
ורכב גבור וכל־איש מלחמה נאם אדני יהו
יהוה: ונתתי את־כבודי בגוים וראו כל־הגו
הגוים את־משפטי אשר עשיתי ואת־ידי אש
אשר־שמתי בהם: וידעו בית ישראל כי א
אני יהוה אלהיהם מן־היום ההוא והלאה: ו
וידעו הגוים כי בעונם גלו בית ישראל על־א
אשר מעלו בי ואסתיר פני מהם ואתנם ביד
צריהם ויפלו בחרב כלם: כטומאתם וכ
וכפשעיהם עשיתי אתם ואסתיר פני מהם:

לכן
כה אמר אדני יהוה עתה אשיב את־שבית יע
יעקב ורחמתי כל־בית ישראל וקנאתי לשם ק
קדשי: ונשא את־כלמתם ואת־כל־מעלם
אשר מעלו בי בשבתם על־אדמתם לבטח הא
ואין מחריד: בשובבי אתם מן־העמים
וקבצתי אתם מארצות

איביהם ונקדשתי בם לעיני הגוים רבים ׃ ויד
וידעו כי אני יהוה אלהיהם בהגלותי אתם א
אל הגוים וכנסתים על אדמתם ולא אותיר
עוד מהם שם ׃ ולא אסתיר עוד פני מהם א
אשר שפכתי את רוחי על בית ישראל נאם א
ארני יהוה ׃

בעשרים וחמש שנה לגלותינו
כל אש השנה בעשור לחדש בארבע עשרה
שנה אחר אשר הכתה העיר בעצם היום ה
הזה היתה עלי יד יהוה ויבא אתי שמה ׃ בם
במראות אלהים הביאני אל ארץ ישראל ויני
ויניחני אל הר גבה מאד ועליו כמבנה עיר מ
מנגב ׃ ויבא אתי שמה והנה איש מראהו כ
במראה נחשת ופתיל פשתים בידו וקנה הם
המדה והוא עמד בשער ׃ וידבר אלי האיש
בן אדם ראה בעיניך ובאזנך שמע ושים לב
לכן לכל אשר אני מראה אתך כי למען הר
הראותכה הבאתה הנה הגד את כל אשר א
אתה ראה לבית ישראל ׃ והנה חומה מחוץ
לבית סביב סביב וביד האיש קנה המדה ש
שש אמות באמה וטפח וימד את רחב הבנ
הבנין קנה אחד וקומה קנה אחד ׃ ויבא אל
שער אשר פניו דרך הקדימה ויעל במעל
במעלותיו וימד את סף השער קנה אחד רחב
ואת סף אחד קנה אחד רחב ׃ והתא קנה אח
אחד ארך וקנה אחד רחב ובין התאים חמש
אמות וסף השער מאצל אולם השער מהב
מהבית קנה אחד ׃ וימד את אולם השער ש
שמנה אמות ואילו שתים אמות ואולם השע
השער מהבית ׃ ותאו השער דרך הקדים ש

שלשה מפה ושלשה מפה מדה אחת לשלש
לשלשתם ומדה אחת לאילם מפה ומפה ׃ וי
וימד את רחב פתח השער עשר אמות אורך
השער שלש עשרה אמות ׃ וגבול לפני התא
התאות אמה אחת ואמה אחת גבול מפה וה
והתא שש אמות מפו ושש אמות מפו ׃ וימ
וימד את השער מגג התא לגגו רחב עשרים
וחמש אמות פתח נגד פתח ׃ ויעש את אילם
ששים אמה ואל איל החצר השער סביב ס
סביב ׃ ועל פני השער היאיתון על לפני אולם
השער הפנימי חמשים אמה ׃ וחלונות אטום
אטומות אל התאים ואל אליהמה לפנימה ל
לשער סביב סביב וכן לאילמות וחלונות סב
סביב סביב לפנימה ואל איל תמרים ׃

ויביאני אל החצר החיצונה
והנה לשכות ורצפה עשוי לחצר סביב סביב
שלשים לשכות אל הרצפה ׃ והרצפה אל כ
כתף השערים לעומת אורך השערים הרצ
הרצפה התחתונה ׃ וימד רחב מלפני השע
השער התחתונה לפני החצר הפנימי מחוץ
מאה אמה הקדים והצפון ׃ והשער אשר פנ
פניו דרך הצפון לחצר החיצונה מדד ארכו
ורחבו ׃ ותאו שלשה מפו ושלשה מפו ואי
ואילו ואילמו היה כמדת השער הראשון חמ
חמשים אמה ארכו ורחב חמש ועשרים בא
באמה ׃ וחלונו ואילמו ותמרו כמדת הש
השער אשר פניו דרך הקדים ובמעלות שב
שבע יעלו בו ואילמו לפניהם ׃ ושער לחצ
לחצר הפנימי נגד השער לצפון ולקדים וימ
וימד משער אל שער

מאה אמה ׃ ויוליכני דרך הדרום והנה שע
שער דרך הדרום ומדד אלו ואילמו כמדות
האלה ׃ וחלונים לו ולאילמו סביב סביב כה
בהחלונות האלה חמשים אמה אורך ורחב
חמש ועשרים אמה ׃ ומעלות שבעה עלותו
ואילמו לפניהם ותמרים לו אחד מפו ואחד
מפו אל אלו ׃ ושער לחצר הפנימי דרך הד
הדרום וימד משער אל השער דרך הדרום
מאה אמות ׃ ויביאני אל החצר הפנימי בש
בשער הדרום וימד את שער הדרום כמדות
האלה ׃ ותאו ואילו ואילמו כמדות האלה וח
וחלונות לו ולאילמו סביב סביב חמשים אמה
ארך ורחב עשרים וחמש אמות ׃ ואלמות ס
סביב סביב ארך חמש ועשרים אמה ורחב
חמש אמות ׃ ואילמו אל חצר החיצונה ותמ
ותמרים אל אלו ומעלות שמנה מעלו ׃ ויבי
ויביאני אל החצר הפנימי דרך הקדים וימ
וימד את השער כמדות האלה ׃ ותאו ואילו ו
ואילמו כמדות האלה וחלונות לו ולאלמו ס
סביב סביב ארך חמשים אמה ורחב חמש ו
ועשרים אמה ׃ ואילמו לחצר החיצונה ותמ
ותמרים אל אילו מפו ומפו ושמנה מעלות מ
מעלו ׃ ויביאני אל שער הצפון ומדד כמד
כמדות האלה ׃ תאו אילו ואילמו וחלונות לו
סביב סביב ארך חמשים אמה ורחב חמש
ועשרים אמה ׃ ואלו לחצר החיצונה ותמ
ותמרים אל אילו מפו ומפו ושמנה מעלות מ
מעלו ׃ ולשכה ופתחה באילם השערים ש
שם ידיחו את העלה ׃ ובאולם השער שנ

שנים שלחנות מפו ושנים שלחנות מפו לשח
לשחוט אליהם העלה והחטאת והאשם ׃ ו
ואל הכתף מחוצה לעולה לפתח השער הצ
הצפונה שנים שלחנות ואל הכתף האחרת
אשר לאלם השער שנים שלחנות ׃ ארב
ארבעה שלחנות מפה וארבעה שלחנות מפ
מפה לכתף השער שמנה שלחנות אליהם י
ישחטו ׃ וארבעה שלחנות לעלה אבני גזי
גזית ארך אמה אחת וחצי ורחב אמה אחת ו
וחצי וגבה אמה אחת אליהם ויניחו את הכ
הכלים אשר ישחטו את העלה בם והזבח ׃
והשפתים טפח אחד מוכנים בבית סביב סב
סביב ואל השלחנות בשר הקרבן ׃ ומחוצ
ומחוצה לשער הפנימי לשכת שרים בחצר
הפנימי אשר אל כתף שער הצפון ופניהם ד
דרך הדרום אחד אל כתף שער הקדים פני
דרך הצפון ׃ וידבר אלי זה הלשכה אשר
פניה דרך הדרום לכהנים שמרי משמרת ה
הבית ׃ והלשכה אשר פניה דרך הצפון לכ
לכהנים שמרי משמרת המזבח המה בני צ
צדוק הקרובים מבני לוי אל יהוה לשרתו ׃
וימד את החצר ארך מאה אמה ורחב מא
מאה אמה מרובעת והמזבח לפני הבית ׃ ו
ויביאני אל אולם הבית וימד אל אולם חמ
חמש אמות מפה וחמש אמות מפה ורחב ה
השער שלש אמות מפו ושלש אמות מפו ׃
ארך האולם עשרים אמה ורחב עשתי עש
עשרה אמה ובמעלות אשר יעלו אליו ועמו
ועמודים

41

אל האילים אחד מפה ואחד מפה: ויביאני
אל ההיכל וימד את האילם שש אמות רחב
מפו ושש אמות רחב מפו רחב האהל: ורחב
הפתח עשר אמות וכתפות הפתח חמש אמות
מפו וחמש אמות מפו וימד ארכו ארבעים
אמה ורחב עשרים אמה: ובא לפנימה וימד
איל הפתח שתים אמות והפתח שש אמות ו
ורחב הפתח שבע אמות: וימד את ארכו עש
עשרים אמה ורחב עשרים אמה אל פני ההי
ההיכל ויאמר אלי זה קדש הקדשים: וימד
את קיר הבית שש אמות ורחב הצלע ארבע
אמות סביב סביב לבית סביב: והצלעות צלע
אל צלע שלש ושלשים פעמים ובאות בקיר
אשר לבית לצלעות סביב סביב להיות אחז
אחזים ולא יהיו אחזים בקיר הבית: ורחבה
ונסבה למעלה למעלה לצלעות כי מסבב הב
הבית למעלה למעלה סביב סביב לבית על
כן רחב הבית למעלה וכן התחתונה יעלה ע
על העליונה להיכונה: וראיתי לבית גבה סב
סביב סביב מיסדות הצלעות מלא הקנה שש
אמות אצילה: רחב הקיר אשר לצלע אל ה
החוץ חמש אמות ואשר מותר בית צלעות א
אשר לבית: ובית הלשכות רחב עשרים אם
אמה סביב לבית סביב סביב: ופתח הצלע ל
למותר פתח אחד דרך הצפון ופתח אחד לד
לדרום ורחב מקום המותר חמש אמות סביב
סביב: והבנין אשר אל פני הגזרה פאת דר
דרך הים רחב שבעים אמה וקיר הבנין חמ
חמש אמות רחב סביב סביב וארכו תשעים
אמה: ומדד את הבית ארך מאה אמה והגז

והגזרה והבנין וקירותיה ארך מאה אמה: ו
ורחב פני הבית והגזרה לקדים מאה אמה:
ומדד ארך הבנין אל פני הגזרה אשר על
אחריה ואת עקיה מפו ומפו מאה אמה והה
וההיכל הפנימי ואולמי החצר: הסיפים
והחלונים האטמות והאתיקים סביב לשלש
לשלשתם נגד הסף שחוף עץ סביב סביב ו
והארץ עד החלונות והחלונים מכסות: על
מעל הפתח ועד הבית הפנימי ולחוץ ואל כ
כל הקיר סביב סביב בפנימי ובחיצון מדו
מדות: ועשוי כרובים ותמרים ותמרה ב
בין כרוב לכרוב ושנים פנים לכרוב: ופני
אדם אל התמרה מפו ופני כפיר אל התמר
התמרה מפו עשוי אל כל הבית סביב סבי
סביב: מהארץ עד מעל הפתח הכרובים
והתמרים עשוים וקיר ההיכל: ההיכל מ
מזוזות רבעה ופני הקדש המראה כמראה:
המזבח עץ שלש אמות גבהו וארכו שתים א
אמות ומקצעותיו לו וארכו וקירותיו עץ וידב
וידבר אלי זה השלחן אשר לפני יהוה: וש
ושתים דלתות להיכל ולקדש: ושתים דל
דלתות לדלתות שתים מקפלות דלתות שתים
לדלת אחת ושתי דלתות לאחרת: ועשויה
אלהן אל דלתות ההיכל כרובים תמרים כ
כאשר עשוים לקירות ועב עץ אל פני האו
האולם מחוץ: וחלונים אטומים ותמרים
מפו ומפו אל כתפות האולם וצלעות הבית ו
והעבים: ויוציאני אל החצר החיצונה הדרך
דרך הצפון ויביאני אל הלשכה אשר נגד ה
הגזרה

42

ואשר נגד הבנין אל הצפון: אל פני אורך
אמות המאה פתח הצפון ורחב חמשים אמ
אמות נגד העשרים אשר לחצר הפנימי ונגד
רצפה אשר לחצר החיצונה אתיק אל פני א
אתיק בשלשים: ולפני הלשכות מהלך עשר
אמות רחב אל הפנימית דרך אמה אחת ופת
ופתחיהם לצפון: והלשכות העליונות קצרות
כי יוכלו אתיקים מהנה מהתחתונות ומהתיכ
ומהתיכונות בבנין: כי משלושות הנה ואין להן
עמודים כעמודי החצרות על כן נאצל מהת
מהתחתונות ומהתיכונות מהארץ: וגדר אשר
לחוץ לעמת הלשכות דרך החצר החיצונה
אל פני הלשכות ארכו חמשים אמה: כי ארך
הלשכות אשר לחצר החיצונה חמשים אמה
והנה על פני ההיכל מאה אמה: ומתחתה ל
לשכות האלה המביא מהקדים בבאו להנה
מהחצר החיצונה: ברחב גדר החצר דרך
הקדים אל פני הגזרה ואל פני הבנין לשכות:
ודרך לפניהם כמראה הלשכות אשר דרך
הצפון כארכן כן רחבן וכל מוצאיהן וכמשפ
וכמשפטיהן וכפתחיהן: וכפתחי הלשכות א
אשר דרך הדרום פתח בראש דרך בפני הג
הגדרה הגינה דרך הקדים בבאן: ויאמר אלי
לשכות הצפון לשכות הדרום אשר אל פני
הגזרה הנה לשכות הקדש אשר יאכלו שם
הכהנים אשר קרובים ליהוה קדשי הקדשים
שם יניחו קדשי הקדשים והמנחה והחטאת
והאשם כי המקום קדוש: בבאם הכהנים ול
ולא יצאו מהקדש אל החצר החיצונה ושם
יניחו בגדיהם אשר שרתו בהן כי קדש הנה

ילבשו בגדים אחרים וקרבו אל אשר לעם:
וכלה את מדות הבית הפנימי והוציאני דרך
השער אשר פניו דרך הקדים ומדדו סביב
סביב: מדד רוח הקדים בקנה המדה חמש
מאות קנים בקנה המדה סביב: מדד רוח ה
הצפון חמש מאות קנים בקנה המדה סביב:
את רוח הדרום מדד חמש מאות קנים בקנ
בקנה המדה: סבב אל רוח הים מדד חמש
מאות קנים בקנה המדה: לארבע הרוחות מ
מדדו חומה לו סביב סביב אורך חמש מא
מאות ורחב חמש מאות להבדיל בין הקדש
לחול: ויוליכני אל השער שער אשר פנה
דרך הקדים: והנה כבוד אלהי ישראל ב
בא מדרך הקדים וקולו כקול מים רבים והא
והארץ האירה מכבודו: וכמראה המר
המראה אשר ראיתי כמראה אשר ראיתי ב
בבאי לשחת את העיר ומראות כמראה אש
אשר ראיתי אל נהר כבר ואפל אל פני: וכב
וכבוד יהוה בא אל הבית דרך שער אשר פנ
פניו דרך הקדים: ותשאני רוח ותביאני אל
החצר הפנימי והנה מלא כבוד יהוה את הב
הבית: ואשמע מדבר אלי מהבית ואיש היה
עומד אצלי: ויאמר אלי בן אדם את מקום
כסאי ואת מקום כפות רגלי אשר אשכן שם
בתוך בני ישראל לעולם ולא יטמאו עוד ב
בית ישראל שם קדשי המה ומלכיהם בזנו
בזנותם ובפגרי מלכיהם במותם: בתתם ספם
את ספי ומזוזתם אצל מזוזתי והקיר בינו ובינ
ובינהם וטמאו את שם קדשי בתועבתם אש
אשר עשו ואכל אתם באפי: עתה ירחקו את

זנותם ופגרי מלכיהם ממני ושכנתי בתוכם ל
לעולם: אתה בן אדם
הגד את בית ישראל את הבית ויכלמו מעונת
מעונתיהם ומדדו את תבנית: ואם נכלמו מב
מכל אשר עשו צורת הבית ותכונתו ומצאיו
ומבאיו וכל צורתיו ואת כל חקתיו וכל צרות
צרותיו וכל תורתיו הודע אתם וכתוב לעיני
לעיניהם ושמרו את כל צורתו ואת כל חקת
חקתיו ועשו אתם: זאת תורת הבית על ראש
ההר כל גבולו סביב סביב קדש קדשים הנה
זאת תורת הבית: ואלה מדות המזבח באמות
אמה אמה ופופת וחיק האמה ואמה רחב וג
וגבולה אל שפתה סביב זרת האחד וזה גב ה
המזבח: ומחיק הארץ עד העזרה התחתונה
שתים אמות ורחב אמה אחת ומהעזרה הק
הקטנה עד העזרה הגדולה ארבע אמות ורח
ורחב האמה: וההראל ארבע אמות ומהרי
ומהאראיל ולמעלה הקרנות ארבע: והאראיל
שתים עשרה ארך בשתים עשרה רחב רבוע
אל ארבעת רבעיו: והעזרה ארבע עשרה א
ארך בארבע עשרה רחב אל ארבעת רבעיה
והגבול סביב אתה חצי האמה והחיק לה אם
אמה סביב ומעלתיהו פנות קדים: ויאמר א
אלי בן אדם כה אמר אדני יהוד אלה חקות
המזבח ביום העשותו להעלות עליו עלה ולז
ולזרק עליו דם: ונתת אל הכהנים הלוים א
אשר הם מזרע צדוק הקרובים אלי נאם אד
אדני יהוד לשרתני פר בן בקר לחטאת: ולק
ולקחת מדמו ונתת אל ארבע קרנתיו ואל אר
ארבע פנות העזרה ואל הגבול סביב וחטאת

אתו וכפרתהו: ולקחת את הכר החטאת ושר
ושרפו במפקד הבית מחוץ למקדש: וביום
השני תקריב שעיר עזים תמים לחטאת וחט
וחטאו את המזבח כאשר חטאו בפר: בכלו
בכלותך מחטא תקריב פר בן בקר תמים ואי
ואיל מן הצאן תמים: והקרבתם לפני יהוד ו
והשליכו הכהנים עליהם מלח והעלו אתם
עלה ליהוד: שבעת ימים תעשה שעיר חטאת
ליום ופר בן בקר ואיל מן הצאן תמימים יע
יעשו: שבעת ימים יכפרו את המזבח וטהרו
אתו ומלאו ידו: ויכלו את הימים והיה ביום
השמיני והלאה יעשו הכהנים על המזבח א
את עולתיכם ואת שלמיכם ורצאתי אתכם נ
נאם אדני יהוד: (וישב
אתי דרך שער המקדש החיצון הפונה קדים
והוא סגור: ויאמר אלי יהוד השער הזה סגור
יהיה לא יפתח ואיש לא יבא בו כי יהוד אל
אלהי ישראל בא בו והיה סגור: את הנשיא
נשיא הוא ישב בו לאכל לחם לפני יהוד מד
מדרך אולם השער יבא ומדרכו יצא: ויבא
ויביאני דרך שער הצפון אל פני הבית וארא
והנה מלא כבוד יהוד את בית יהוד ואפל ע
על פני: ויאמר אלי יהוד בן אדם שים לבך
וראה בעיניך ובאזניך שמע את כל אשר אני
מדבר אותך לכל חקות בית יהוד ולכל תורו
תורותיו ושמת לבך למבא הבית בכל מוצאי
המקדש: ואמרת אל מרי אל בית ישראל כה
אמר אדני יהוד רב לכם מכל תעבתיכם בית
ישראל: בהביאכם בני נכר ערלי לב וערלי
בשר להיות במקדשי לחללו את ביתי בהקרי

בהקריבכם את לחמי חלב ודם ויפרו את בר
בריתי אל כל תעבתיכם: ולא שמרתם משמרת
קדשי ותשימון לשמרי משמרתי במקדשי לכ
לכם: כה אמר אדני
יהוד כל בן נכר ערל לב וערל בשר לא יבא
אל מקדשי לכל בן נכר אשר בתוך בני ישר
ישראל: כי אם הלוים אשר רחקו מעלי בת
בתעות ישראל אשר תעו מעלי אחרי גלולי
גלוליהם ונשאו עונם: והיו במקדשי משרתים
פקדת אל שערי הבית ומשרתים את הבית ה
המה ישחטו את העלה ואת הזבח לעם וה
והמה יעמדו לפניהם לשרתם: יען אשר יש
ישרתו אותם לפני גלוליהם והיו לבית ישראל
למכשול עון על כן נשאתי ידי עליהם נאם א
אדני יהוד ונשאו עונם: ולא יגשו אלי לכהן
לי ולגשת על כל קדשי אל קדשי הקדשים וכ
ונשאו כלמתם ותועבתם אשר עשו: ונתתי
אתם שומרי משמרת הבית לכל עבודתו ול
ולכל אשר יעשה בו:
והכהנים הלוים בני צדוק אשר שמרו
את משמרת מקדשי בתעות בני ישראל מע
מעלי המה יקרבו אלי לשרתני ועמדו לפני ל
להקריב לי חלב ודם נאם אדני יהוד: המה
יבאו אל מקדשי והמה יקרבו אל שלחני לש
לשרתני ושמרו את משמרתי: והיה בבאם א
אל שערי החצר הפנימית בגדי פשתים ילב
ילבשו ולא יעלה עליהם צמר בשרתם בש
בשערי החצר הפנימית וביתה: פארי פשתים
יהיו על ראשם ומכנסי פשתים יהיו על מתני
מתניהם לא יחגרו ביזע: ובצאתם אל החצר

החיצונה אל החצר החיצונה אל העם יפש
יפשטו את בגדיהם אשר המה משרתים בם
והניחו אתם בלשכת הקדש ולבשו בגדים א
אחרים ולא יקדשו את העם בבגדיהם: ורא
וראשם לא יגלחו ופרע לא ישלחו כסום יכס
יכסמו את ראשיהם: ויין לא ישתו כל כהן ב
בבואם אל החצר הפנימית: ואלמנה וגרושה
לא יקחו להם לנשים כי אם בתולות מזרע ב
בית ישראל והאלמנה אשר תהיה אלמנה מ
מכהן יקחו: ואת עמי יורו בין קדש לחול ובין
טמא לטהור יודיעם: ועל ריב המה יעמדו
לשפט במשפטי ושפטהו ואת תרתי ואת חק
חקתי בכל מועדי ישמרו ואת שמתתי יקדשו:
ואל בית אדם לא יבא לטמאה כי אם לאב ול
ולאם ולבן ולבת לאח ולאחות אשר לא הי
היתה לאיש יטמאו: ואחרי טהרתו שבעת ים
ימים יספרו לו: וביום באו אל הקדש אל ה
החצר הפנימית לשרת בקדש יקריב חטאתו
נאם אדני יהוד: היתה להם לנחלה אני נח
נחלתם ואחזה לא תתנו להם בישראל אני
אחזתם: המנחה והחטאת והאשם המה א
יאכלום וכל חרם בישראל להם יהיה: ורא
וראשית כל בכורי כל וכל תרומת כל מכל ת
תרומתיכם לכהנים יהיה וראשית עריסתיכם
תתנו לכהן להניח ברכה אל ביתך: כל נבלה
וטרפה מן העוף ומן הבהמה לא יאכלו הב
הכהנים: (ובהפילכם
את הארץ בנחלה תרימו תרומה ליהוד קדש
מן הארץ ארך חמשה ועשרים אלף ארך ע
ורחב עשרה אלף קדש הוא בכל גבולה סביב:

יהיה מזה אל הקדש חמש מאות בחמש מא
מאות מרבע סביב וחמשים אמה מגרש לו
סביב: ומן המדה הזאת תמד ארך חמשה ו
ועשרים אלף ורחב עשרת אלפים ובו יהיה
המקדש קדש קדשים: קדש מן הארץ הוא
לכהנים משרתי המקדש יהיה הקרבים לשר
לשרת את יהוד והיה להם מקום לבתים ומק
ומקדש למקדש: וחמשה ועשרים אלף ארך
ועשרת אלפים רחב והיה ללוים משרתי הב
הבית להם לאחזה עשרים לשכות: ואחזת ה
העיר תתנו חמשת אלפים רחב וארך חמשה
ועשרים אלף לעומת תרומת הקדש לכל בית
ישראל יהיה: ולנשיא מזה ומזה לתרומת ה
הקדש ולאחזת העיר אל פני תרומת הקדש ו
ואל פני אחזת העיר מפאת ים ימה ומפאת ק
קדמה קדימה וארך לעמת אחד החלקים מג
מגבול ים אל גבול קדימה: לארץ יהיה לו ל
לאחזה בישראל ולא יונו עוד נשיאי את עמי
והארץ יתנו לבית ישראל לשבטיהם:

כה אמר אדני יהוד רב
לכם נשיאי ישראל חמס ושוד הסירו משפט
וצדקה עשו הרימו גרושתיכם מעל עמי נאם
אדני יהוד: מאזני צדק ואיפת צדק ובת צ
צדק יהיה לכם והאיפה והבת תכן אחד יהיה
לשאת מעשר החמר הבת ועשירית החמר ה
האיפה אל החמר יהיה מתכנתו: והשקל ע
עשרים גרה עשרים שקלים חמשה ועשרים
שקלים עשרה וחמשה שקל המנה יהיה לכ
לכם: זאת התרומה אשר תרימו שישית האי
האיפה מחמר החטים וששיתם האיפה מחמ

מחמר השערים: וחק השמן והבת השמן מ
מעשר הבת מן הכר עשרת הבתים חמר כי
עשרת הבתים חמר: ושה אחת מן הצאן מן
המאתים ממשקה ישראל למנחה לעלה ולש
ולשלמים לכפר עליהם נאם אדני יהוד:

כל העם הארץ יהיו אל
התרומה הזאת לנשיא בישראל: ועל הנשיא
יהיה העלות והמנחה והנסך בחגים ובחדש
ובחדשים ובשבתות בכל מועדי בית ישראל
הוא יעשה את החטאת ואת המנחה ואת ה
העלה ואת השלמים לכפר בעד בית ישר
ישראל:

כה אמר אדני יהוד בראשון באחד
לחדש תקח פר בן בקר תמים וחטאת את ה
המקדש: ולקח הכהן מדם החטאת ונתן אל
מזוזת הבית ואל ארבע פנות העזרה למזבח
ועל מזוזת שער החצר הפנימית: וכן תעשה
בשבעה בחדש מאיש שוגה ומפתי וכפרתם
את הבית: בראשון בארבעה עשר יום לחד
לחדש יהיה לכם הפסח חג שבעות ימים מ
מצות יאכל: ועשה הנשיא ביום ההוא בעדו
ובעד כל עם הארץ פר חטאת: ושבעת ימי
החג יעשה עלה ליהוד שבעת פרים ושבעת
אלים תמימים ליום שבעת הימים וחטאת ש
שעיר עזים ליום: ומנחה איפה לפר ואיפה ל
לאיל יעשה ושמן הין לאיפה: בשביעי בחמ
בחמשה עשר יום לחדש בחג יעשה כאלה
שבעת הימים כחטאת כעלה וכמנחה וכש
וכשמן: (כה אמר
אדני יהוד שער החצר הפנימית הפנה קדים

יהיה סגור ששת ימי המעשה וביום השבת י
יפתח וביום החדש יפתח: ובא הנשיא דרך
אולם השער מחוץ ועמד על מזוזת השער וע
ועשו הכהנים את עלתו ואת שלמיו והשתח
והשתחוה על מפתן השער ויצא והשער לא
יסגר עד הערב: והשתחוו עם הארץ פתח
השער ההוא בשבתות ובחדשים לפני יהוד:
והעלה אשר יקריב הנשיא ליהוד ביום הש
השבת ששה כבשים תמימים ואיל תמים: ו
ומנחה איפה לאיל ולכבשים מנחה מתת ידו
ושמן הין לאיפה:

וביום החדש פר בן בקר תמימים וששת
כבשים ואיל תמימים יהיו: ואיפה לפר ואיפה
לאיל יעשה מנחה ולכבשים כאשר תשיג יד
ידו ושמן הין לאיפה: ובבא הנשיא דרך אול
אולם השער יבא ובדרכו יצא: ובבא עם
הארץ לפני יהוד במועדים הבא דרך שער
צפון להשתחות יצא דרך שער נגב והבא ד
דרך שער נגב יצא דרך שער צפונה לא יש
ישוב דרך השער אשר בא בו כי נסחו יצא
יצאו: והנשיא בתוכם בבאם יבא ובצאתם
יצאו: ובחגים ובמועדים תהיה המנחה איפה
לפר ואיפה לאיל ולכבשים מתת ידו ושמן ה
הין לאיפה: וכי
יעשה הנשיא נדבה עלה או שלמים נדבה ל
ליהוד ופתח לו את השער הפנה קדים וע
ועשה את עלתו ואת שלמיו כאשר יעשה ביו
ביום השבת ויצא וסגר את השער אחרי צא
צאתו: וכבש בן שנתו תמים תעשה עלה ליו
ליום ליהוד בבקר בבקר תעשה אתו ומנחה

תעשה עליו בבקר בבקר ששית האיפה ושמן
שלישית ההין לרוס את הסלת מנחה ליהוד
חקות עולם תמיד: ועשו את הכבש ואת הם
המנחה ואת השמן בבקר בבקר עלת תמיד:

כה אמר אדני
יהוד כי יתן הנשיא מתנה לאיש מבניו נחל
נחלתו היא לבניו תהיה אחזתם היא בנחלה:
וכי יתן מתנה מנחלתו לאחד מעבדיו והיתה
לו עד שנת הדרור ושבת לנשיא אך נחלתו
בניו להם תהיה: ולא יקח הנשיא מנחלת ה
העם להונותם מאחזתם מאחזתו ינחל את בנ
בניו למען אשר לא יפוצו עמי איש מאח
מאחזתו: ויביאני במבא אשר על כתף הש
השער אל הלשכות הקדש אל הכהנים הפנ
הפנות צפונה והנה שם מקום בירכתים ים
ימה: ויאמר אלי זה המקום אשר יבשלו ש
שם הכהנים את האשם ואת החטאת אשר
יאפו את המנחה לבלתי הוציא אל החצר ה
החצונה לקדש את העם: ויוציאני אל החצ
החצר החיצונה ויעברני אל ארבעת מקצעי
החצר והנה חצר במקצוע החצר חצר במק
במקצוע החצר: בארבעת מקצעות החצר
חצרות קטרות ארבעים ארך ושלשים רחב
מדה אחת לארבעתם מהקצעות ומור סביב
בהם סביב לארבעתם ומבשלות עשוי מתחת
הסירות סביב: ויאמר אלי אלה בית המבש
המבשלים אשר יבשלו שם משרתי הבית א
את זבח העם (וישיבני אל פתח הבית והנה
מים יצאים מתחת מפתן הבית קדימה כי פני
הבית קדים והמים יורדים מתחת מכתף הבית

הימנית מנגב למזבח: ויוציאני דרך שער צ
צפונה ויסבני דרך חוץ אל שער החוץ דרך
הפנה קדים והנה מים מפכים מן הכתף הים
הימנית: בצאת האיש קדים וקו בידו וימד
אלף באמה ויעבירני במים מי אפסים: וימד
אלף ויעבירני במים מי ברכים וימד אלף ויע
ויעבירני מי מתנים: וימד אלף נחל אשר לא
אוכל לעבור כי גאו המים מי שחו נחל אש
אשר לא יעבר: ויאמר אלי הראית בן אדם
ויוליכני וישיבני שפת הנחל: בשובני והנה
אל שפת הנחל עץ רב מאד מזה ומזה: ויא
ויאמר אלי המים האלה יצאים אל הגלילה
הקדמונה וידדו על הערבה ובאו הימה אל
הימה המוצאים ונרפאו המים: והיה כל נפ
נפש חיה אשר ישרץ אל כל אשר יבא שם
נחלים יחיה והיה הדגה רבה מאד כי באו
שמה המים האלה וירפאו וחי כל אשר יבא
שמה הנחל: והיה יעמדו עליו דוגים מעין ג
גדי ועד עין עגלים משטח לחרמים יהיו למינ
למינה תהיה דגתם כדגת הים הגדול רבה
מאד: בצאתו וגבאיו ולא ירפאו למלח נתנו:
ועל הנחל יעלה על שפתו מזה ומזה כל עין
מאכל לא יבל עליהו ולא יתום פריו לחדשיו
יבכר כי מימיו מן המקדש המה יוצאים והי
והיה פריו למאכל ועלהו לתרופה:

כה אמר אדני יהוד גה
גבול אשר תתנחלו את הארץ לשני עשר ש
שבטי ישראל יוסף חבלים: ונחלתם אתה א
איש כאחיו אשר נשאתי את ידי לתתה לאב

לאבתיכם ונפלה הארץ הזאת לכם בנחלה:
וזה גבול הארץ לפאת צפונה מן הים הגדול
הדרך חתלון לבא צדדה: חמת ברותה סב
סברים אשר בין גבול דמשק ובין גבול חמת
חצר התיכון אשר אל גבול חורן: והיה גבול
מן הים חצר עינן גבול דמשק וצפון צפונה
וגבול חמת ואת פאת צפון: ופאת קדים מבין
חורן ומבין דמשק ומבין הגלעד ומבין ארץ
ישראל הירדן מגבול על הים הקדמוני תמ
תמדו ואת פאת קדימה: ופאת נגב תימנה מ
מתמר עד מי מריבת קדש נחלה אל הים הג
הגדול ואת פאת תימנה נגבה: ופאת ים הים
הגדול מגבול עד נכח לבא חמת ואת פאת י
ים: וחלקתם את הארץ הזאת לכם לשבטי
ישראל: והיה תפלו אתה בנחלה לכם ולהג
ולהגרים הגרים בתוככם אשר הולידו בנים
בתוככם והיו לכם כאזרח בבני ישראל אתב
אתכם יפלו בנחלה בתוך שבטי ישראל: וה
והיה בשבט אשר גר הגר אתו שם תתנו נחל
נחלתו נאם אדני יהוד:

48 ואלה שמות השבטים מקצה צפונה
אל יד דרך חתלון לבא חמת חצר עינן גבול
דמשק צפונה אל יד חמת והיו לו פאת קדים
הים דן אחד: ועל גבול דן מפאת קדים עד
פאת ימה אשר אחד: ועל גבול אשר מפאת
קדימה ועד פאת ימה נפתלי אחד: ועל גבול
נפתלי מפאת קדימה ועד פאת ימה מנשה א
אחד: ועל גבול מנשה מפאת קדימה עד פ
פאת ימה אפרים אחד: ועל גבול אפרים מ

מפאת קדים ועד פאת ימה ראובן אחד: וע
ועל גבול ראובן מפאת קדים עד פאת ימה י
יהודה אחד: ועל גבול יהודה מפאת קדים
עד פאת ימה תהיה התרומה אשר תרימו ח
חמשה ועשרים אלף רחב וארך כאחד החל
החלקים מפאת קדימה עד פאת ימה והיה ה
המקדש בתוכו: התרומה אשר תרימו ליהוד
ארך חמשה ועשרים אלף ורחב עשרת אלפ
אלפים: ולאלה תהיה תרומת הקדש לכהנ
לכהנים צפונה חמשה ועשרים אלף וימה ר
רחב עשרת אלפים וקדימה רחב עשרת אלפ
אלפים ונגבה ארך חמשה ועשרים אלף והי
והיה מקדש יהוד בתוכו: לכהנים המקדש
מבני צדוק אשר שמרו את משמרתי אשר ל
לא תעו בתעות בני ישראל כאשר תעו ה ל
הלוים: והיתה להם תרומיה מתרומת הארץ
קדש קדשים אל גבול הלוים: והלוים לעמת
גבול הכהנים חמשה ועשרים אלף ארך ורח
ורחב עשרת אלפים כל ארך חמשה ועשרים
אלף ורחב עשרת אלפים: ולא ימכרו ממנו ו
ולא ימר ולא יעבר ראשית הארץ כי קדש ל
ליהוד: וחמשת אלפים הנתר ברחב על פני
חמשה ועשרים אלף חול הוא לעיר למושב
ולמגרש והיתה העיר בתוכה: ואלה מדתיה
פאת צפון חמש מאות וארבעת אלפים ופא
ופאת נגב חמש מאות וארבעת אלפים ומפא
ומפאת קדים חמש מאות וארבעת אלפים ו
ופאת ימה חמש מאות וארבעת אלפים: והיה
מגרש לעיר צפונה חמשים ומאתים ונגבה
חמשים ומאתים וקדימה חמשים ומאתים וי

וימה חמשים ומאתים: והנותר בארך לעמת
תרומת הקדש עשרת אלפים קדימה ועשרת
אלפים ימה והיה לעמת תרומת הקדש והית
והיתה תבואתה ללחם לעבדי העיר: והע בד
העיר יעבדהו מכל שבטי ישראל: כל התרו
התרומה חמשה ועשרים אלף בחמשה ועש
ועשרים אלף רביעית תרימו את תרומת הקד
הקדש אל אחזת העיר: והנותר לנשיא מזה
ומזה לתרומת הקדש ולאחזת העיר אל פני
חמשה ועשרים אלף תרומה עד גבול קדימה
וימה על פני חמשה ועשרים אלף על גבול
ימה לעמת חלקים לנשיא והיתה תרומת הק
הקדש ומקדש הבית בתוכה: ומאחזת הלוים
ומאחזת העיר בתוך אשר לנשיא יהיה בין ג
גבול יהודה ובין גבול בנימן לנשיא יהיה: וי
ויתר השבטים מפאת קדימה עד פאת ימה
בנימן אחד: ועל גבול בנימן מפאת קדימה
עד פאת ימה שמעון אחד: ועל גבול שמעון
מפאת קדימה עד פאת ימה יששכר אחד: ו
ועל גבול יששכר מפאת קדימה עד פאת ימ
ימה זבולן אחד: ועל גבול זבולן מפאת קדי
קדימה עד פאת ימה גד אחד: ועל גבול גד
אל פאת נגב תימנה והיה גבול מתמר מימר
מריבת קדש נחלה על הים הגדול: ואת הא
הארץ אשר תפלו מנחלה לשבטי ישראל וא
ואלה מחלקתם נאם אדני יהוד:

ואלה תוצאות העיר
מפאת צפון חמש מאות וארבעת אלפים מד
מדה: ושערי העיר על שמות שבטי ישראל
שערים שלשה צפונה שער ראובן אחד שע

שַׁעַר יְהוּדָה אֶחָד שַׁעַר לֵוִי אֶחָד׃ וְאֶל־פְּאַת
קָדִימָה חֲמֵשׁ מֵאוֹת וְאַרְבַּעַת אֲלָפִים וְשַׁעֲרִים
שְׁלֹשָׁה וְשַׁעַר יוֹסֵף אֶחָד שַׁעַר בִּנְיָמִן אֶחָד שׁ
שַׁעַר דָּן אֶחָד׃ וּפְאַת נֶגְבָּה חֲמֵשׁ מֵאוֹת וְאַר
וְאַרְבַּעַת אֲלָפִים מִדָּה וְשַׁעֲרִים שְׁלֹשָׁה
שַׁעַר שִׁמְעוֹן אֶחָד שַׁעַר יִשָּׁשׂכָר א
אֶחָד שַׁעַר זְבוּלֻן אֶחָד׃ פ
פְּאַת יָמָה חֲמֵשׁ
מֵאוֹת וְ
וְאַרְבַּעַת
אֲלָפִים
שַׁעֲרֵיהֶם שְׁלֹשָׁה שַׁעַר גָּד אֶחָד שׁ
שַׁעַר אָשֵׁר אֶחָד שַׁעַר נַפְתָּלִי אֶחָד׃
סָבִיב שְׁמֹנֶה עָשָׂר אָלֶף וְשֵׁם הָעִיר
מִיּוֹם יְהוָד
שָׁמָה׃

וסימני יתקק

דבר

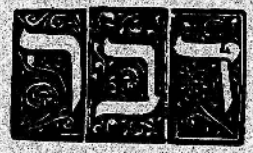

יְהוָד אֲשֶׁר הָיָה אֶל־הוֹשֵׁעַ בֶּן־בְּאֵרִי בִּימֵי עֻזִּי
עֻזִּיָּה יוֹתָם אָחָז יְחִזְקִיָּה מַלְכֵי יְהוּדָה וּבִימֵי יָרֶב
יָרְבְעָם בֶּן־יוֹאָשׁ מֶלֶךְ יִשְׂרָאֵל׃ תְּחִלַּת דְּבַר־
יְהוָד בְּהוֹשֵׁעַ וַיֹּאמֶר יְהוָד אֶל־הוֹשֵׁעַ לֵךְ קַח־ל
לְךָ אֵשֶׁת זְנוּנִים וְיַלְדֵי זְנוּנִים כִּי זָנֹה תִזְנֶה הָא
הָאָרֶץ מֵאַחֲרֵי יְהוָד׃ וַיֵּלֶךְ וַיִּקַּח אֶת־גֹּמֶר בַּת־
דִּבְלָיִם וַתַּהַר וַתֵּלֶד לוֹ בֵּן׃ וַיֹּאמֶר יְהוָד אֵלָיו
קְרָא שְׁמוֹ יִזְרְעֶאל כִּי־עוֹד מְעַט וּפָקַדְתִּי אֶת־ד
דְּמֵי יִזְרְעֶאל עַל־בֵּית יֵהוּא וְהִשְׁבַּתִּי מַמְלְכוּת
בֵּית יִשְׂרָאֵל׃ וְהָיָה בַיּוֹם הַהוּא וְשָׁבַרְתִּי אֶת־
קֶשֶׁת יִשְׂרָאֵל בְּעֵמֶק יִזְרְעֶאל׃ וַתַּהַר עוֹד וַתֵּלֶד
בַּת וַיֹּאמֶר לוֹ קְרָא שְׁמָהּ לֹא רֻחָמָה כִּי לֹא
אוֹסִיף עוֹד אֲרַחֵם אֶת־בֵּית יִשְׂרָאֵל כִּי נָשֹׂא א
אֶשָּׂא לָהֶם׃ וְאֶת־בֵּית יְהוּדָה אֲרַחֵם וְהוֹשַׁעְתִּים
בַּיהוָד אֱלֹדֵיהֶם וְלֹא אוֹשִׁיעֵם בְּקֶשֶׁת וּבְחֶרֶב
וּבְמִלְחָמָה בְּסוּסִים וּבְפָרָשִׁים׃ וַתִּגְמֹל אֶת־ל
לֹא רֻחָמָה וַתַּהַר וַתֵּלֶד בֵּן׃ וַיֹּאמֶר קְרָא שְׁמוֹ
לֹא עַמִּי כִּי אַתֶּם לֹא עַמִּי וְאָנֹכִי לֹא אֶהְיֶה לְכ
לָכֶם׃ וְהָיָה
מִסְפַּר בְּנֵי־יִשְׂרָאֵל כְּחוֹל הַיָּם אֲשֶׁר לֹא־יִמַּד וְ
וְלֹא יִסָּפֵר וְהָיָה בִּמְקוֹם אֲשֶׁר יֵאָמֵר לָהֶם לֹא
עַמִּי אַתֶּם יֵאָמֵר לָהֶם בְּנֵי אֵל־חָי׃ וְנִקְבְּצוּ בְּנֵי־

יְהוּדָה וּבְנֵי־יִשְׂרָאֵל יַחְדָּו וְשָׂמוּ לָהֶם רֹאשׁ אֶח
אֶחָד וְעָלוּ מִן־הָאָרֶץ כִּי גָדוֹל יוֹם יִזְרְעֶאל׃ א
אִמְרוּ לַאֲחֵיכֶם עַמִּי וְלַאֲחֹתֵיכֶם רֻחָמָה׃ רִיבוּ
בְּאִמְּכֶם רִיבוּ כִּי הִיא לֹא אִשְׁתִּי וְאָנֹכִי לֹא אִי
אִישָׁהּ וְתָסֵר זְנוּנֶיהָ מִפָּנֶיהָ וְנֵאֲפוּפֶיהָ מִבֵּין שׁ
שָׁדֶיהָ׃ פֶּן־אַפְשִׁיטֶנָּה עֲרֻמָּה וְהִצַּגְתִּיהָ כְּיוֹם
הִוָּלְדָהּ וְשַׂמְתִּיהָ כְּמִדְבָּר וְשַׁתִּיהָ כְּאֶרֶץ צִיָּה
וְהֵמְתִּיהָ בַּצָּמָא׃ וְאֶת־בָּנֶיהָ לֹא אֲרַחֵם כִּי בְּנֵי
זְנוּנִים הֵמָּה׃ כִּי זָנְתָה אִמָּם הוֹבִישָׁה הוֹרָתָם
כִּי־אָמְרָה אֵלְכָה אַחֲרֵי מְאַהֲבַי נֹתְנֵי לַחְמִי וּמִי
וּמִימִי צַמְרִי וּפִשְׁתִּי שַׁמְנִי וְשִׁקּוּיָי׃ לָכֵן הִנְנִי־שׁ
שָׂךְ אֶת־דַּרְכֵּךְ בַּסִּירִים וְגָדַרְתִּי אֶת־גְּדֵרָהּ וְנֹת
וְנְתִיבֹתֶיהָ לֹא תִמְצָא׃ וְרָדְפָה אֶת־מְאַהֲבֶיהָ וְ
וְלֹא תַשִּׂיג אֹתָם וּבְקַשְׁתָּם וְלֹא תִמְצָא וְאָמְרָה
אֵלְכָה וְאָשׁוּבָה אֶל־אִישִׁי הָרִאשׁוֹן כִּי טוֹב לִי
אָז מֵעַתָּה׃ וְהִיא לֹא יָדְעָה כִּי אָנֹכִי נָתַתִּי לָהּ
הַדָּגָן וְהַתִּירוֹשׁ וְהַיִּצְהָר וְכֶסֶף הִרְבִּיתִי לָהּ וְזָה
וְזָהָב עָשׂוּ לַבָּעַל׃ לָכֵן אָשׁוּב וְלָקַחְתִּי דְגָנִי בְּע
בְעִתּוֹ וְתִירֹשִׁי בְּמֹעֲדוֹ וְהִצַּלְתִּי צַמְרִי וּפִשְׁתִּי ל
לְכַסּוֹת אֶת־עֶרְוָתָהּ׃ וְעַתָּה אֲגַלֶּה אֶת־נִבְלוּתָהּ
לְעֵינֵי מְאַהֲבֶיהָ וְאִישׁ לֹא־יַצִּילֶנָּה מִיָּדִי׃ וְהִשׁ
וְהִשְׁבַּתִּי כָּל־מְשׂוֹשָׂהּ חָגָהּ חָדְשָׁהּ וְשַׁבָּתָהּ וְכָל
מוֹעֲדָהּ׃ וְהִשְׁמַתִּי גַּפְנָהּ וְתֵאנָתָהּ אֲשֶׁר אָמְרָה
אֶתְנָה הֵמָּה לִי אֲשֶׁר נָתְנוּ לִי מְאַהֲבַי וְשַׂמְתִּים
לְיַעַר וְאֲכָלָתָם חַיַּת הַשָּׂדֶה׃ וּפָקַדְתִּי עָלֶיהָ אֶת־
יְמֵי הַבְּעָלִים אֲשֶׁר תַּקְטִיר לָהֶם וְתַעַד נִזְמָהּ וּ
וְחֶלְיָתָהּ וַתֵּלֶךְ אַחֲרֵי מְאַהֲבֶיהָ וְאֹתִי שָׁכְחָה נֹא
נְאֻם־יְהוָד׃ לָכֵן הִנֵּה אָנֹכִי מַפְתֶּיהָ וְהוֹלַכְתִּיהָ
הַמִּדְבָּר וְדִבַּרְתִּי עַל־לִבָּהּ׃ וְנָתַתִּי לָהּ אֶת־כַּר
כְּרָמֶיהָ מִשָּׁם וְאֶת־עֵמֶק עָכוֹר לְפֶתַח תִּקְוָה־ע

וְעָנְתָה שָׁמָּה כִּימֵי נְעוּרֶיהָ וּכְיוֹם עֲלוֹתָהּ מֵאֶר
מֵאֶרֶץ מִצְרָיִם׃ וְהָיָה
בַיּוֹם הַהוּא נְאֻם יְהוָד תִּקְרָאִי אִישִׁי וְלֹא־תֹק
תִּקְרָאִי לִי עוֹד בַּעְלִי׃ וְהַסִּירֹתִי אֶת־שְׁמוֹת הַב
הַבְּעָלִים מִפִּיהָ וְלֹא יִזָּכְרוּ עוֹד בִּשְׁמָם׃ וְכָרַתִּי
לָהֶם בְּרִית בַּיּוֹם הַהוּא עִם חַיַּת הַשָּׂדֶה וְעִם־ע
עוֹף הַשָּׁמַיִם וְרֶמֶשׂ הָאֲדָמָה וְקֶשֶׁת וְחֶרֶב וּמִל
וּמִלְחָמָה אֶשְׁבּוֹר מִן־הָאָרֶץ וְהִשְׁכַּבְתִּים לָבֶט
לָבֶטַח׃ וְאֵרַשְׁתִּיךְ לִי לְעוֹלָם וְאֵרַשְׁתִּיךְ לִי ב
בְּצֶדֶק וּבְמִשְׁפָּט וּבְחֶסֶד וּבְרַחֲמִים׃ וְאֵרַשְׁתִּיךְ
לִי בֶּאֱמוּנָה וְיָדַעַת אֶת־יְהוָד׃
וְהָיָה בַיּוֹם הַהוּא אֶעֱנֶה
נְאֻם יְהוָד אֶעֱנֶה אֶת־הַשָּׁמַיִם וְהֵם יַעֲנוּ אֶת־ה
הָאָרֶץ׃ וְהָאָרֶץ תַּעֲנֶה אֶת־הַדָּגָן וְאֶת־הַתִּירֹשׁ
וְאֶת־הַיִּצְהָר וְהֵם יַעֲנוּ אֶת־יִזְרְעֶאל׃ וּזְרַעְתִּיהָ
לִי בָּאָרֶץ וְרִחַמְתִּי אֶת־לֹא רֻחָמָה וְאָמַרְתִּי לְלֹ
לְלֹא עַמִּי עַמִּי אַתָּה וְהוּא יֹאמַר אֱלֹהָי׃
וַיֹּאמֶר
יְהוָד אֵלַי עוֹד לֵךְ אֲהַב־אִשָּׁה אֲהֻבַת רֵעַ וּמְנֵ
וּמְנֵאֶפֶת כְּאַהֲבַת יְהוָד אֶת־בְּנֵי יִשְׂרָאֵל וְהֵם פ
פְּנִים אֶל־אֱלֹהִים אַחֲרִים וְאֹהֲבֵי אֲשִׁישִׁי עֲנָב
עֲנָבִים׃ וְאֶכְרֶיהָ לִי בַּחֲמִשָּׁה עָשָׂר כֶּסֶף וְחֹמֶר
שְׁעָרִים וְלֶתֶךְ שְׁעָרִים׃ וַאֹמֶר אֵלֶיהָ יָמִים רַבִּים
תֵּשְׁבִי לִי לֹא תִזְנִי וְלֹא תִהְיִי לְאִישׁ וְגַם אֲנִי א
אֵלֶיךָ׃ כִּי יָמִים רַבִּים יֵשְׁבוּ בְּנֵי יִשְׂרָאֵל אֵין
מֶלֶךְ וְאֵין שַׂר וְאֵין זֶבַח וְאֵין מַצֵּבָה וְאֵין אֵפוֹד
וּתְרָפִים׃ אַחַר יָשׁוּבוּ בְּנֵי יִשְׂרָאֵל וּבִקְשׁוּ אֶת־י
יְהוָד אֱלֹדֵיהֶם וְאֶת־דָּוִד מַלְכָּם וּפָחֲדוּ אֶל־יְ
יְהוָד וְאֶל־טוּבוֹ בְּאַחֲרִית הַיָּמִים׃
שִׁמְעוּ דְּבַר־יְהוָד בְּנֵי

ישראל כי ריב ליהוד עם ישבי הארץ כי אין
אמת ואין חסד ואין דעת אלדים בארץ: אל
אלה וכחש ורצח וגנב ונאף פרצו ודמים ב
דמים נגעו: על כן תאבל הארץ ואמלל כל
ישב בה בחית השדה ובעוף השמים וגם הגי
הים יאספו: אך איש אל ירב ואל יוכח איש
ועמך כמריבי כהן: וכשלת היום וכשל גם נ
נביא עמך לילה ודמיתי אמך: נדמו עמי
מבלי הדעת כי אתה הדעת מאסת ואמאסך
מכהן לי ותשכח תורת אלדיך אשכח בניך ג
גם אני: כרבם כן חטאו לי כבודם בקלון א
אמיר: חטאת עמי יאכלו ואל עונם ישאו נפ
נפשו: והיה כעם ככהן ופקדתי עליו דרכיו
ומעלליו אשיב לו: ואכלו ולא ישבעו הזנו
ולא יפרצו כי את יהוד עזבו לשמר: זנות ויין
ותירוש יקח לב: עמי בעצו ישאל ומקלו יגיד
לו כי רוח זנונים התעה ויזנו מתחת אלדיהם:
על ראשי ההרים יזבחו ועל הגבעות יקטרו
תחת אלון ולבנה ואלה כי טוב צלה על כן תז
תזנינה בנותיכם וכלותיכם תנאפנה: לא אפ
אפקד על בנותיכם כי תזנינה ועל כלותיכם
כי תנאפנה כי הם עם הזונות יפרדו ועם הק
הקדשות יזבחו ועם לא יבין ילבט: אם זנה אתה
ישראל אל יאשם יהודה ואל תבאו הגלגל א
ואל תעלו בית און ואל תשבעו חי יהוד: כי כ
כפרה סרה סרד ישראל עתה ירעם יהוד ב
כבכש במרחב: חבור עצבים אפרים הנח לו:
סר סבאם הזנה הזנו אהבו הבו קלון מגניה:
צרד רוח אתה בכנפיה ויבשו מזבחתם:

שמעו זאת

הכהנים והקשבו בית ישראל ובית המלך ה
האזינו כי לכם המשפט כי פח הייתם למצפ
למצפה ורשת פרושה על תבור: ושחטה ש
שטים העמיקו ואני מוסר לכלם: אני ידעתי
אפרים וישראל לא נכחד ממני כי עתה הזנ
הזנית אפרים נטמא ישראל: לא יתנו מעלל
מעלליהם לשוב אל אלדיהם כי רוח זנונים
בקרבם ואת יהוד לא ידעו: וענה גאון ישר
ישראל בפניו וישראל ואפרים יכשלו בעונם
כשל גם יהודה עמם: בצאנם ובבקרם ילכו
לבקש את יהוד ולא ימצאו חלץ מהם: ביהוד
בגדו כי בנים זרים ילדו עתה יאכלם חדש א
את חלקיהם: תקעו
שופר בגבעה חצצרה ברמה הריעו בית און
אחריך בנימן: אפרים לשמה תהיה ביום תוכ
תוכחה בשבטי ישראל הודעתי נאמנה: היו
שרי יהודה כמסיגי גבול עליהם אשפך כמי
כמים עברתי: עשוק
אפרים רצוץ משפט כי הואיל הלך אחרי צ
צו: ואני כעש לאפרים וכרקב לבית יהודה:
וירא אפרים את חליו ויהודה את מזורו וילך
אפרים אל אשור וישלח אל מלך ירב והוא
לא יוכל לרפא לכם ולא יגהה מכם מזור: כי
אנכי כשחל לאפרים וככפיר לבית יהודה א
אני אני אטרף ואלך אשא ואין מציל: אלך
אשובה אל מקומי עד אשר יאשמו ובקשו
פני בצר להם ישחרנני: לכו ונשובה אל יהו
יהוד כי הוא טרף וירפאנו יך ויחבשנו: יחיינו
מיומים ביום השלשי יקימנו ונחיה לפניו: ונד
ונדעה נרדפה לדעת את יהוד כשחר נכון מ

מצאו ויבא כנשם לנו כמלקוש יורה ארץ:
מה אעשה לך אפרים מה אעשה לך יהודה
וחסדכם כענן בקר וכטל משכים הלך: על
כן חצבתי בנביאים הרגתים באמרי פי ומשפ
ומשפטיך אור יצא: כי חסד חפצתי ולא זבח
ודעת אלדים מעלות: והמה כאדם עברו בר
ברית שם בגדו בי: גלעד קרית פעלי און עק
עקבה מדם: וכחבי איש גדודים חבר כהנים
דרך ירצחו שכמה כי זמה עשו: בבית ישר
ישראל ראיתי שעריריה שם זנות לאפרים נט
נטמא ישראל: גם יהודה שת קציר לה בשו
בשובי שבות עמי:

כרפאי לישראל ונגלה עון אפרים
ורעות שמרון כי פעלו שקר וגנב יבא פשט
גדוד בחוץ: וכל יאמרו ללבבם כל רעתם ז
זכרתי עתה סבבום מעלליהם נגד פני היו:
ברעתם ישמחו מלך ובכחש הם שרים: כלם
מנאפים כמו תנור בערה מאפה ישבות מעי
מעיר מלוש בצק עד חמצתו: יום מלכנו הח
החלו שרים חמת מיין משך ידו את לצצים:
כי קרבו כתנור לבם בארבם כל הלילה ישן
אפיהם בקר הוא בער כאש להבה: כלם יח
יחמו כתנור ואכלו את שפטיהם כל מלכיהם
נפלו אין קרא בהם אלי: אפרים בעמים ה
הוא יתבולל אפרים היה עגה בלי הפוכה: א
אכלו זרים כחו והוא לא ידע גם שיבה זרקה
בו והוא לא ידע: וענה גאון ישראל בפניו ול
ולא שבו אל יהוד אלדיהם ולא בקשהו בכ
בכל זאת: ויהי אפרים כיונה פותה אין לב מ
מצרים קראו אשור הלכו: כאשר ילכו אפר

אפרוש עליהם רשתי כעוף השמים אורידם
איסירם כשמע לעדתם:

אוי להם כי נדדו מ
ממני שד להם כי פשעו בי ואנכי אפרים וה
והמה דברו עלי כזבים: ולא זעקו אלי ב
בלבם כי יילילו על משכבתם על דגן ותירו
ותירוש יתגוררו יסורו בי: ואני יסרתי חזק
חזקתי זרעתם ואלי יתשבורע: ישובו לא
על היו כקשת רמיה יפלו בחרב שרידם מזע
מזעם לשונם זו לעגם בארץ מצרים: אל
חכך שפר כנשר על בית יהוד יען עברו ברי
בריתי ועל תורתי פשעו: לי יזעקו אלדי יד
ידענוך ישראל: זנח ישראל טוב אויב ירד
ירדפו: הם המליכו ולא ממני השירו ולא
ידעתי כספם וזהבם עשו להם עצבים למען
יכרת: זנח עגלך שמרון חרה אפי בם עד
מתי לא יוכלו נקיון: כי מישראל והוא הר
חרש עשהו ולא אלדים הוא כי שבבים י
יהיה עגל שמרון: כי רוח יזרעו וסופתה יק
יקצרו קמה אין לו צמח בלי יעשה קמח או
אולי יעשה זרים יבלעהו: נבלע ישראל
עתה היו בגוים ככלי אין חפץ בו: כי הם
המה עלו אשור פרא בודד לו אפרים התנו
אהבים: גם כי יתנו בגוים עתה אקבצם וי
ויחלו מעט במשא מלך שרים: כי הרב
הרבה אפרים מזבחת לחטא היו לו מזבחת ל
לחטא: אכתוב לו רבו תורתי כמו זר נחש
נחשבו: זבחי הבהבי
יזבחו בשר ויאכלו יהוד לא רצם עתה יזכר
עונם ויפקד חטאתם המה מצרים ישובו:

כא

וישכח ישראל את עשהו ויבן היכלות ויהודה
הרבה ערים בצרות ושלחתי אש בעריו ואכ
ואכלה ארמנתיה:
אל תשמח ישראל אל גיל בעמים כי
זנית מעל אלדיך אהבת אתנן על כל גרנות
דגן: גרן ויקב לא ידעם ותירוש לא יכחש ב
בה: לא ישבו בארץ יהוד ושב אפרים מצר
מצרים ובאשור טמא יאכלו: לא יסכו ליהו
ליהוד יין ולא יערבו לו זבחיהם כלחם אונ
אונים להם כל אכליו יטמאו כי לחמם לנפ
לנפשם לא יבוא בית יהוד: מה תעשו לי ים
מועד ולי ים חג יהוד: כי הנה הלכו משדם
מצרים תקבצם מף תקברם מחמד לכספם
קמוש יירשם חוח באהליהם: באו ימי הפק
הפקודה באו ימי השלם ידעו ישראל אויל
הנביא משגע איש הרוח על רב עונך ורבה
משטמה: צפה אפרים עם אלדי נביא פח י
יקוש על כל דרכיו משטמה בבית אלדיו: ה
העמיקו שחתו כימי הגבעה עתה יזכור עונם
יפקד חטאתם:
כענבים במדבר מצאתי ישראל כבכורה
בתאנה בראשיתה ראיתי אבתיכם המה באו
בעל פעור וינזרו לבשת ויהיו שקוצים כאהב
באהבם: אפרים כעוף יתעופף כבדם מלדה
ומבטן ומהריון: כי אם יגדלו את בניהם וש
ושכלתים מאדם כי גם אוי להם בשורי מהם:
אפרים כאשר ראיתי לצור שתולה בנוה וא
ואפרים להוציא אל הורג בניו: תן להם יהוד
מה תתן תן להם רחם משכיל ושדים צמקים:
כל רעתם בגלגל כי שם שנאתים על רע מל
מעלליהם מביתי אגרשם לא אוסיף אהבתם

כל שריהם סוריים: הכה אפרים שרשם יבש
פרי בלי יעשון גם כי ילדון והמתי מחמדי ב
בטנם: ימאסם אלדי כי לא שמעולו ויהיו נד
נודדים בגוים: (גפן
בוקק ישראל פרי ישוה לו כרב לפריו הרבה
למזבחות בטוב לארצו היטיבו מצבות: חלק
לבם עתה יאשמו הוא יערף מזבחותם ישדד
מצבותם: כי עתה יאמרו אין מלך לנו כי ל
לא יראנו את יהוד והמלך מה יעשה לנו: ד
דברו דברים אלות שוא כרת ברית ופרח ר
כראש משפט על כל תלמי שדי: לעגלות בי
בית און יגורו שכן שמרון כי אבל עליו עמו ו
וכמריו עליו יגילו על כבודו כי גלה ממנו: ג
גם אתו לאשור יובל מנחה למלך ירב בש
בשנה אפרים יקח ויבש ישראל מעצתו: נד
נדמה שמרון מלכה בקצף על פני מים: ונש
ונשמדו במות און חטאת ישראל קוץ ודד
ודרדר יעלה על מזבחותם ואמרו להרים כס
כסונו ולגבעות נפלו עלינו:
מימי הגבעה חטאת ישראל שם עמדו
לא תשיגם בגבעה מלחמה על בני עלוה: ב
באותי ואסרם ואספו עליהם עמים באסרם
לשתי עינתם: ואפרים עגלה מלמדה אהבתי
לדוש ואני עברתי על טוב צוארה ארכיב א
אפרים יחרוש יהודה ישדד לו יעקב: זרעו
לכם לצדקה קצרו לפי חסד נירו לכם ניר ועת
לדרש את יהוד עד יבא ויורה צדק לכם: ח
חרשתם רשע עולתה קצרתם אכלתם פרי
כחש כי בטחת בדרכך ברב גבורך: וקא
וקאם שאון בעמך וכל מבצריך יושד כש
כשד שלמן בית אדבאל

ביום מלחמה אם על בנים רטשה: ככה עשה
לכם ביתאל מפני רעת רעתכם בשחר נדמה
נדמה מלך ישראל: כי נער ישראל ואהבהו
וממצרים קראתי לבני: קראו להם כן הלכו
מפניהם לבעלים יזבחו ולפסילים יקטרון: ו
ואנכי תרגלתי לאפרים קחם על זרועתיו ולא
ידעו כי רפאתים: בחבלי אדם אמשכם בע
בעבתות אהבה ואהיה להם כמרמי עול על
לחיהם ואט אליו אוכיל: לא ישוב אל ארץ מ
מצרים ואשור הוא מלכו כי מאנו לשוב: וח
וחלה חרב בעריו וכלתה בדיו ואכלה ממעצ
ממועצותיהם:
ועמי תלואים למשבתי ואל על יקראהו יחד
לא ירומם: איך אתנך אפרים אמגנך ישראל
איך אתנך כאדמה אשימך כצבאים נהפך
על לבי יחד נכמרו נחומי: לא אעשה חרון
אפי לא אשוב לשחת אפרים כי אל אנכי ול
ולא איש בקרבך קדוש ולא אבא בעיר: אחרי
יהוד ילכו כאריה ישאג כי הוא ישאג ויחרדו
בנים מים: יחרדו כצפור ממצרים וכיונה מ
מארץ אשור והושבתים על בתיהם נאם יהו
יהוד: סבבני
בכחש אפרים ובמרמה בית ישראל ויהודה
עד רד עם אל ועם קדשים נאמן: אפרים ר
רעה רוח ורדף קדים כל היום כזב ושד ירב
ירבה וברית עם אשור יכרתו ושמן למצרים
יובל: וריב ליהוד עם יהודה ולפקד על יעק
יעקב כדרכיו כמעלליו ישיב לו: בבטן עקב א
את אחיו ובאונו שרה את אלדים: וישר א
אל מלאך ויכל בכה ויתחנן לו ביתאל מצא

ימצאנו ושם ידבר עמנו: ויהוד אלדי הצב
הצבאות יהוד זכרו: ואתה באלדיך תשוב ה
חסד ומשפט שמר וקוה אל אלדיך תמיד:
כנען בידו מאזני מרמה לעשוק אהב: ויאמ
ויאמר אפרים אך עשרתי מצאתי און לי כל
יגיעי לא ימצאו לי עון אשר חטא: ואנכי יה
יהוד אלדיך מארץ מצרים עד אושיבך בא
באהלים כימי מועד: ודברתי אל הנביאים ו
ואנכי חזון הרביתי וביד הנביאים אדמה: א
אם גלעד און אך שוא היו בגלגל שורים יזב
זבחו גם מזבחתם כגלים על תלמי שדי:
ויברח
יעקב שדה ארם ויעבד ישראל באשה ובא
ובאשה שמר: ובנביא העלה יהוד את ישר
ישראל ממצרים ובנביא נשמר: הכעיס א
אפרים תמרורים ודמיו עליו ישוש ודרפתו י
ישיב לו אדניו (כדבר אפרים רתת נשא הו
הוא בישראל ויאשם בבעל וימת: ועתה יוסי
יוסיפו לחטא ויעשו להם מסכה מכספם ומ
ומזהבם כתבונם עצבים מעשה חרשים כלה
להם הם אמרים זבחי אדם עגלים ישקון: ל
לכן יהיו כענן בקר וכטל משכים הלך כמץ י
יסער מגרן וכעשן מארבה: ואנכי יהוד אל
אלדיך מארץ מצרים ואלדים זולתי לא תד
תדע ומושיע אין בלתי: אני ידעתיך במדבר
בארץ תלאבות: כמרעיתם וישבעו שבעו ו
וירם לבם על כן שכחוני: ואהי להם כמו ש
שחל כנמר על דרך אשור: אפגשם כדב
שכול ואקרע סגור לבם ואכלם שם כלביא
חית השדה תבקעם:

שִׁמְךָ יִשְׂרָאֵל כִּי בִי בְעוּרֶךָ ׀ אֲדֹנָי מֶלֶךְ אִי
אֲפוֹא יוֹשִׁיעֲךָ בְּכָל עָרֶיךָ וְשֹׁפְטֶיךָ אֲשֶׁר אָמַרְתָּ תְּנָה לִּי מֶלֶךְ וְשָׂרִים ׃ אֶתֵּן לְךָ בְּאַפִּי
וְאֶקַּח בְּעֶבְרָתִי ׃ עָוֹן אֶפְרַיִם צְפוּנָה חַטָּאתוֹ ׃ חֶבְלֵי יוֹלֵדָה יָבֹאוּ
לוֹ הוּא בֵן לֹא חָכָם כִּי עֵת לֹא יַעֲמֹד בְּמִשְׁבַּר
בָּנִים ׃ מִיַּד שְׁאוֹל אֶפְדֵּם מִמָּוֶת אגאלם אֵהִי
דְבָרֶיךָ מָוֶת אֵהִי קָטָבֶךָ שְׁאוֹל נֹחַם יִסָּתֵר מֵעֵינָי ׃ כִּי הוּא בֵּין אַחִים יַפְרִיא יָבֹא קָדִים רוּחַ יְהוָה מִמִּדְבָּר עֹלֶה וְיָבוֹשׁ מְקוֹרוֹ וְיֶחֱרַב
מֵעָיְנוֹ הוּא יְשַׁסֶּה אוֹצַר כָּל כְּלִי חֶמְדָּה ׃ תֶּאְשַׁם שֹׁמְרוֹן כִּי מָרְתָה מֵאֱלֹהֶיהָ בְּחֶרֶב יִפֹּלוּ 14
וְעֹלְלֵיהֶם יְרֹשָׁשׁוּ וְהָרִיּוֹתֵיהֶם יְבֻקָּעוּ ׃
שׁוּבָה יִשְׂרָאֵל עַד יְהוָה אֱלֹהֶיךָ כִּי
כָשַׁלְתָּ בַּעֲוֹנֶךָ ׃ קְחוּ עִמָּכֶם דְּבָרִים וְשׁוּבוּ אֶל
יְהוָה אִמְרוּ אֵלָיו כָּל תִּשָּׂא עָוֹן וְקַח טוֹב וְנַשְׁלְמָה פָרִים שְׂפָתֵינוּ ׃ אַשּׁוּר לֹא יוֹשִׁיעֵנוּ
וְעַל סוּס לֹא נִרְכָּב וְלֹא נֹאמַר עוֹד אֱלֹהֵינוּ ל
לְמַעֲשֵׂה יָדֵינוּ אֲשֶׁר בְּךָ יְרֻחָם יָתוֹם ׃ אֶרְפָּא
מְשׁוּבָתָם אֹהֲבֵם נְדָבָה כִּי שָׁב אַפִּי מִמֶּנּוּ ׃ א
אֶהְיֶה כַּטַּל לְיִשְׂרָאֵל יִפְרַח כַּשּׁוֹשַׁנָּה וְיַךְ שָׁרָשָׁיו כַּלְּבָנוֹן ׃ יֵלְכוּ יֹנְקֹתָיו וִיהִי כְזֵיתָ הוֹדוֹ
וְרֵיחַ לוֹ כַּלְּבָנוֹן ׃ יָשֻׁבוּ יֹשְׁבֵי בְצִלּוֹ יְחַיּוּ דָגָן וְ
וְיִפְרְחוּ כַגָּפֶן זִכְרוֹ כְּיֵין לְבָנוֹן ׃ אֶפְרַיִם מַה לִּי
עוֹד לָעֲצַבִּים אֲנִי עָנִיתִי וַאֲשׁוּרֶנּוּ אֲנִי כִּבְרוֹשׁ רַעֲנָן מִמֶּנִּי פִרְיְךָ נִמְצָא ׃ מִי חָכָם וְיָבֶן אֵלֶּה נ
נָבוֹן וְיֵדָעֵם כִּי יְשָׁרִים דַּרְכֵי יְהוָה וְצַדִּקִים יֵלְכוּ
בָם וּפֹשְׁעִים יִכָּשְׁלוּ בָם ׃

רמב

1 דְּבַר יְהוָה אֲשֶׁר הָיָה אֶל יוֹאֵל
בֶּן פְּתוּאֵל ׃ שִׁמְעוּ זֹאת הַ

זְקֵנִים וְהַאֲזִינוּ כֹּל יוֹשְׁבֵי הָאָרֶץ הֶהָיְתָה זֹאת
בִּימֵיכֶם וְאִם בִּימֵי אֲבֹתֵיכֶם ׃ עַל זֹאת לִבְנֵיכֶם סַפְּרוּ וּבְנֵיכֶם לִבְנֵיהֶם וּבְנֵיהֶם לְדוֹר אַחֵר ׃
יֶתֶר הַגָּזָם אָכַל הָאַרְבֶּה וְיֶתֶר הָאַרְבֶּה אָכַל ה
הַיֶּלֶק וְיֶתֶר הַיֶּלֶק אָכַל הֶחָסִיל הִקִּיצוּ שִׁכּוֹרִים
וּבְכוּ וְהֵילִילוּ כָּל שֹׁתֵי יַיִן עַל עָסִיס כִּי נִכְרַת מִפִּיכֶם ׃ כִּי גוֹי עָלָה עַל אַרְצִי עָצוּם וְאֵין מִסְפָּר
בְּשִׁנָּיו שִׁנֵּי אַרְיֵה וּטְתָלְעוֹת לָבִיא לוֹ ׃ שָׂם
גַּפְנִי לְשִׁמָּמָה וּתְאֵנָתִי לְקֻצָּפָה חָשֹׂף חֲשָׂפָהּ וְ
וְהִשְׁלִיכוּ הַלְבִינוּ שָׂרִגֶיהָ אֲלֻכָּתָהּ חֹגֹרֶת
שַׂק עַל בְּעֻל נְעוּרֶיהָ ׃ הִכְרִת מִנְחָה וָנֶסֶךְ מִבֵּית
יְהוָה אָבְלוּ הַכֹּהֲנִים מְשָׁרְתֵי יְהוָה ׃ שָׁדַד שָׂדֶה
אָבְלָה אֲדָמָה כִּי שָׁדַד דָּגָן הוֹבִישׁ תִּירוֹשׁ א
אֻמְלַל יִצְהָר ׃ הוֹבִישׁוּ אִיכָּרִים הֵילִילוּ כֹּרְמִים
עַל חִטָּה וְעַל שְׂעֹרָה כִּי אָבַד קְצִיר שָׂדֶה ׃ ה
הַגֶּפֶן הוֹבִישָׁה וְהַתְאֵנָה אֻמְלָלָה רִמּוֹן גַּם הַתָּמָר וְתַפּוּחַ כָּל עֲצֵי הַשָּׂדֶה יָבְשׁוּ כִּי הוֹבִישׁ
שָׂשׂוֹן מִבְּנֵי הָאָדָם ׃
חִגְרוּ וְסִפְדוּ הַכֹּהֲנִים הֵילִילוּ
מְשָׁרְתֵי מִזְבֵּחַ בֹּאוּ לִינוּ בַשַּׂקִּים מְשָׁרְתֵי אֱלֹהָי
כִּי נִמְנַע מִבֵּית אֱלֹהֵיכֶם מִנְחָה וָנֶסֶךְ ׃ קַדְּשׁוּ
צוֹם קִרְאוּ עֲצָרָה אִסְפוּ זְקֵנִים כֹּל יוֹשְׁבֵי הָא
הָאָרֶץ בֵּית יְהוָה אֱלֹהֵיכֶם וְזַעֲקוּ אֶל יְהוָה ׃ א
אֲהָהּ לַיּוֹם כִּי קָרוֹב יוֹם יְהוָה וּכְשֹׁד מִשַּׁדִּי
יָבֹא ׃ הֲלֹא נֶגֶד עֵינֵינוּ אֹכֶל נִכְרַת מִבֵּית אֱלֹהֵינוּ שִׂמְחָה וָגִיל ׃ עָבְשׁוּ פֹרוֹת תַּחַת מְגֹרֹתָם
מָרְטוּ אֹתָדֹת נֶהֱמוּ אֲצָרוֹת נֶהֶרְסוּ מַמְגוּרוֹת ב
כִּי הוֹבִישׁ דָּגָן ׃ מַה נֶּאֶנְחָה בְהֵמָה נָבֹכוּ עֲדָרֵי בָקָר כִּי אֵין מִרְעֶה לָהֶם גַּם עֶדְרֵי הַצֹּא
הֶאְשָׁמוּ ׃ אֵלֶיךָ יְהוָה אֶקְרָא כִּי אֵשׁ אָכְלָה

נְאוֹת מִדְבָּר וְלֶהָבָה לָהְטָה כָּל עֲצֵי הַשָּׂדֶה ׃ ג
גַּם בַּהֲמוֹת שָׂדֶה תַּעֲרֹג אֵלֶיךָ כִּי יָבְשׁוּ אֲפִיקֵי
מַיִם וְאֵשׁ אָכְלָה נְאוֹת הַמִּדְבָּר ׃
2 תִּקְעוּ שׁוֹפָר בְּצִיּוֹן וְהָרִיעוּ בְּהַר קָדְשִׁי
יִרְגְּזוּ כֹּל יוֹשְׁבֵי הָאָרֶץ כִּי בָא יוֹם יְהוָה כִּי קָרוֹב ׃ יוֹם חֹשֶׁךְ וַאֲפֵלָה יוֹם עָנָן וְעַרְפֶּל כְּשַׁחַר
פָּרוּשׂ עַל הֶהָרִים עַם רַב וְעָצוּם כָּמֹהוּ
לֹא נֶהְיָה מִן הָעוֹלָם וְאַחֲרָיו לֹא יוֹסִף
עַד שְׁנֵי דוֹר דוֹר ׃ לְפָנָיו אֵכְלָה אֵשׁ וְאַחֲרָיו
תְּלַהֵט לֶהָבָה כְּגַן עֵדֶן הָאָרֶץ לְפָנָיו וְאַחֲרָיו מִדְבַּר שְׁמָמָה וְגַם פְּלֵטָה לֹא הָיְתָה לוֹ ׃ כְּמַרְאֵה סוּסִים מַרְאֵהוּ וְכַפָּרָשִׁים כֵּן יְרֻצוּן ׃
כְּקוֹל מַרְכָּבוֹת עַל רָאשֵׁי הֶהָרִים יְרַקֵּדוּן כְּקוֹל
לַהַב אֵשׁ אֹכֶלֶת קַשׁ כְּעַם עָצוּם עֲרוּךְ מִלְחָמָה ׃ מִפָּנָיו יָחִילוּ עַמִּים כָּל פָּנִים קִבְּצוּ פ
כְּגִבּוֹרִים יָרוּצוּן כְּאַנְשֵׁי מִלְחָמָה יַעֲלוּ
חוֹמָה וְאִישׁ בִּדְרָכָיו יֵלֵכוּן וְלֹא יְעַוְּתוּן אֹרְחֹתָם ׃ וְאִישׁ אָחִיו לֹא יִדְחָקוּן גֶּבֶר בִּמְסִלָּתוֹ
יֵלֵכוּן וּבְעַד הַשֶּׁלַח יִפֹּלוּ וְלֹא יֵחָבֵלוּ ׃ בָּעִיר יָשׂוֹקּוּ בַּחוֹמָה יָרוּצוּן בַּבָּתִּים יַעֲלוּ בָּעַד הַחַלּוֹנִים יָבֹאוּ כַּגַּנָּב ׃ לִפְנֵיהֶם רָגְזָה אֶרֶץ רָעֲשׁוּ
שָׁמַיִם שֶׁמֶשׁ וְיָרֵחַ קָדְרוּ וְכוֹכָבִים אָסְפוּ נְגֹהָם ׃
וַיהוָה נָתַן קוֹלוֹ לִפְנֵי חֵילוֹ כִּי רַב מְאֹד מַחֲנֵהוּ
כִּי עָצוּם עֹשֵׂה דְבָרוֹ כִּי גָדוֹל יוֹם יְהוָה וְנוֹרָא
מְאֹד וּמִי יְכִילֶנּוּ ׃ וְגַם עַתָּה נְאֻם יְהוָה שׁוּבוּ ע
עָדַי כָּל לְבַבְכֶם וּבְצוֹם וּבִבְכִי וּבְמִסְפֵּד ׃ וְקִרְעוּ
לְבַבְכֶם וְאַל בִּגְדֵיכֶם וְשׁוּבוּ אֶל יְהוָה אֱלֹהֵיכֶם
כִּי חַנּוּן וְרַחוּם הוּא אֶרֶךְ אַפַּיִם וְרַב חֶסֶד וְנִחָם
וְנִחַם עַל הָרָעָה ׃ מִי יוֹדֵעַ יָשׁוּב וְנִחַם וְהִשְׁאִיר
אַחֲרָיו בְּרָכָה מִנְחָה וָנֶסֶךְ לַיהוָה אֱלֹהֵיכֶם ׃

תִּקְעוּ שׁוֹפָר בְּצִיּוֹן
קַדְּשׁוּ צוֹם קִרְאוּ עֲצָרָה ׃ אִסְפוּ עָם קַדְּשׁוּ קָהָל
קִבְּצוּ זְקֵנִים אִסְפוּ עוֹלְלִים וְיֹנְקֵי שָׁדָיִם
יֵצֵא חָתָן מֵחֻדָּרוֹ וְכַלָּה מֵחֻפָּתָהּ ׃ בֵּין הָאוּלָם
וְלַמִּזְבֵּחַ יִבְכּוּ הַכֹּהֲנִים מְשָׁרְתֵי יְהוָה וְיֹאמְרוּ ח
חְמֹל יְהוָה עַל עַמֶּךָ וְאַל תִּתֵּן נַחֲלָתְךָ לְחֶרְפָּה
לִמְשָׁל בָּם גּוֹיִם לָמָּה יֹאמְרוּ בָעַמִּים אַיֵּה אֱ
אֱלֹהֵיהֶם ׃ וַיְקַנֵּא יְהוָה לְאַרְצוֹ וַיַּחְמֹל עַל עַמּוֹ
וַיַּעַן יְהוָה וַיֹּאמֶר לְעַמּוֹ הִנְנִי שֹׁלֵחַ לָכֶם אֶת
הַדָּגָן וְהַתִּירוֹשׁ וְהַיִּצְהָר וְשִׂבַּעְתֶּם אֹתוֹ וְלֹא א
אֶתֵּן אֶתְכֶם עוֹד חֶרְפָּה בַגּוֹיִם ׃ וְאֶת הַצְּפוֹנִי
אַרְחִיק מֵעֲלֵיכֶם וְהִדַּחְתִּיהוּ אֶל אֶרֶץ צִיָּה וְשַׁמָּה
וְשִׁכְמָהּ אֶת יָם הַקְּדְמֹנִי וְסוֹפוֹ אֶל הַיָּם הָאַחֲרוֹן וְעָלָה בָאְשׁוֹ וְתַעַל צַחֲנָתוֹ כִּי הִגְדִּיל
לַעֲשׂוֹת ׃ אַל תִּרְאִי אֲדָמָה גִּילִי וְשִׂמְחִי כִּי הִגְדִּיל יְהוָה לַעֲשׂוֹת ׃ אַל תִּירְאוּ בַהֲמוֹת שָׂדָי כִּי דָשְׁאוּ נְאוֹת מִדְבָּר כִּי עֵץ נָשָׂא פִרְיוֹ
תְּאֵנָה וְגֶפֶן נָתְנוּ חֵילָם ׃ וְכִבְנֵי צִיּוֹן גִּילוּ וְשִׂמְחוּ
בַּיהוָה אֱלֹהֵיכֶם כִּי נָתַן לָכֶם אֶת הַמּוֹרֶה לִצְדָקָה וַיּוֹרֶד לָכֶם גֶּשֶׁם מוֹרֶה וּמַלְקוֹשׁ בָּרִ
רִאשׁוֹן ׃ וּמָלְאוּ הַגָּרָנוֹת בָּר וְהָשִׁיקוּ הַיְקָבִים
תִּירוֹשׁ וְיִצְהָר ׃ וְשִׁלַּמְתִּי לָכֶם אֶת הַשָּׁנִים אֲשֶׁר
אָכַל הָאַרְבֶּה הַיֶּלֶק וְהַחָסִיל וְהַגָּזָם חֵילִי הַגָּדוֹל
אֲשֶׁר שִׁלַּחְתִּי בָכֶם ׃ וַאֲכַלְתֶּם אָכוֹל וְשָׂבוֹעַ וְהִ
וְהִלַּלְתֶּם אֶת שֵׁם יְהוָה אֱלֹהֵיכֶם אֲשֶׁר עָשָׂה ע
עִמָּכֶם לְהַפְלִיא וְלֹא יֵבֹשׁוּ עַמִּי לְעוֹלָם ׃ וִידַעְתֶּם
וִידַעְתֶּם כִּי בְקֶרֶב יִשְׂרָאֵל אָנִי וַאֲנִי יְהוָה אֱלֹ
אֱלֹהֵיכֶם וְאֵין עוֹד וְלֹא יֵבֹשׁוּ עַמִּי לְעוֹלָם ׃
וְהָיָה אַחֲרֵי כֵן אֶשְׁפֹּךְ
אֶת רוּחִי עַל כָּל בָּשָׂר וְנִבְּאוּ בְנֵיכֶם וּבְנֹתֵיכֶם

זקניכם חלמות יחלמון בחוריכם חזיונות ירא
יראו: וגם על העבדים ועל השפחות בימים
ההמה אשפך את רוחי: ונתתי מופתים בשמ
בשמים ובארץ דם ואש ותמרות עשן: השמ
השמש יהפך לחשך והירח לדם לפני בא יו
יום יהוד הגדול והנורא: והיה כל אשר יקר
יקרא בשם יהוד ימלט כי בהר ציון ובירוש
ובירושלם תהיה פלטה כאשר אמר יהוד וב
ובשרידים אשר יהוד קורא: (כי הנה בימים
ההמה ובעת ההיא אשר אשיב את שבות יה
יהודה וירושלם: וקבצתי את כל הגוים והור
והורדתים אל עמק יהושפט ונשפטתי עמם
שם על עמי ונחלתי ישראל אשר פזרו בגוי
בגוים ואת ארצי חלקו: ואל עמי ידו גורל ו
ויתנו הילד בזונה והילדה מכרו ביין וישתו:
וגם מה אתם לי צר וצידון וכל גלילות פלש
פלשת הגמול אתם משלמים עלי ואם גמלים
אתם עלי קל מהרה אשיב גמולכם בראשכם:
אשר כספי וזהבי לקחתם ומחמדי הטובים
הבאתם להיכליכם: ובני יהודה ובני ירושלם
מכרתם לבני היונים למען הרחיקם מעל גבו
גבולם: הנני מעירם מן המקום אשר מכרתם
אתם שמה והשיבתי גמולכם בראשכם: ומ
ומכרתי את בניכם ואת בנתיכם ביד בני יהו
יהודה ומכרום לשבאים אל גוי רחוק כי יהו
יהוד דבר: קראו זאת
בגוים קדשו מלחמה העירו הגבורים יגשו יע
יעלו כל אנשי המלחמה: כתו איתכם לחרבות
ומזמרתיכם לרמחים החלש יאמר גבור אני:
עושו ובאו כל הגוים מסביב ונקבצו שמה ה

הנחת יהוד גבוריך: יעורו ויעלו הגוים אל ע
עמק יהושפט כי שם אשב לשפט את כל הג
הגוים מסביב: שלחו מגל כי בשל קציר באו
רדו כי מלאה גת השיקו היקבים כי רבה רע
רעתם: המונים המונים בעמק החרוץ כי קר
קרוב יום יהוד בעמק החרוץ: שמש וירח ק
קדרו וכבבים אספו נגהם: ויהוד מציון ישאג
ומירושלם יתן קולו ורעשו שמים וארץ ויהוד
מחסה לעמו ומעוז לבני ישראל: וידעתם כי
אני יהוד אלהיכם שכן בציון הר קדשי והיתה
ירושלם קדש וזרים לא יעברו בה עוד:
והיה ביום ההוא יטפו ההרים עסים
והגבעות תלכנה חלב וכל אפיקי יהודה ילכו
מים ומעין מבית יהוד יצא והשקה את נחל ה
השטים: מצרים לשממה תהיה ואדום למד
למדבר שממה תהיה מחמס בני יהודה אשר
שפכו דם נקיא בארצם: ויהודה לעולם תשב
וירושלם לדור ודור: ונקיתי דמם לא נקיתי ו
ויהוד שכן בציון:
דברי עמוס אשר היה בנקדים
מתקוע אשר חזה על יש
ישראל בימי עזיה מלך יהודה ובימי ירבעם
בן יואש מלך ישראל שנתים לפני הרעש: וי
ויאמר יהוד מציון ישאג ומירושלם יתן קולו
ואבלו נאות הרועים ויבש ראש הכרמל:
כה אמר יהוד על שלשה פשעי
דמשק ועל ארבעה לא אשיבנו על דושם ב
בחרצות הברזל את הגלעד: ושלחתי אש ב
בבית חזאל ואכלה ארמנות בן הדד: ושברתי
ברית דמשק והכרתי יושב מבקעת און ותמ

ותמך שבט מבית עדן וגלו עם ארם קירה א
אמר יהוד: כה אמר יהוד על
שלשה פשעי עזה ועל ארבעה לא אשיבנו
על הגלותם גלות שלמה להסגיר לאדם: וש
ושלחתי אש בחומת עזה ואכלה ארמנותיה:
והכרתי יושב מאשדוד ותמך שבט מאשקלון
והשיבתי ידי על עקרון ואבדו שארית פלש
פלשתים אמר אדני יהוד: כה
אמר יהוד על שלשה פשעי צר ועל ארבעה
לא אשיבנו על הסגירם גלות שלמה לאדם ו
ולא זכרו ברית אחים: ושלחתי אש בחמת צ
צר ואכלה את ארמנותיה: כה
אמר יהוד על שלשה פשעי אדום ועל ארב
ארבעה לא אשיבנו על רדפו בחרב אחיו וש
ושחת רחמיו ויטרף לעד אפו ועברתו שמרה
נצח: ושלחתי אש בתימן ואכלה ארמנות בצ
בצרה: כה אמר יהוד על
שלשה פשעי בני עמון ועל ארבעה לא אשי
אשיבנו על בקעם הרות הגלעד למען הרח
הרחיב את גבולם: והצתי אש בחומת רבה
ואכלה ארמנותיה בתרועה ביום מלחמה ב
בסער ביום סופה: והלך מלכם בגולה הוא ו
ושריו יחדיו אמר יהוד: (כה
אמר יהוד על שלשה פשעי מואב ועל ארב
ארבעה לא אשיבנו על שרפו עצמות מלך
אדום לשיד: ושלחתי אש במואב ואכלה א
ארמנות הקריות ומת בשאון מואב בתרועה
בקול שופר: והכרתי שופט מקרבה וכל שרי
שריה אהרג עמו אמר יהוד:
כה אמר יהוד על שלשה פשעי יהודה

ועל ארבעה לא אשיבנו על מאסם את תור
תורת יהוד וחקיו לא שמרו ויתעום כזביהם
אשר הלכו אבתם אחריהם: ושלחתי אש בי
ביהודה ואכלה ארמנות ירושלם:
כה אמר יהוד על שלשה פשעי ישראל
ועל ארבעה לא אשיבנו על מכרם בכסף צ
צדיק ואביון בעבור נעלים: השואפים על
עפר ארץ בראש דלים ודרך ענוים יטו ואיש
ואביו ילכו אל הנערה למען חלל את שם ק
קדשי ועל בגדים חבלים יטו אצל כל מזבח
ויין ענושים ישתו בית אלוהיהם: ואנכי השמ
השמדתי את האמרי מפניכם אשר כגובה א
ארזים גבהו וחסון הוא כאלונים ואשמיד פ
פריו ממעל ושרשיו מתחת: ואנכי העלתי א
אתכם מארץ מצרים ואולך אתכם במדבר
ארבעים שנה לרשת את ארץ האמרי: ואקים
מבניכם לנביאים ומבחוריכם לנזירים האף
אין זאת בני ישראל נאם יהוד: ותשקו את ה
הנזירים יין ועל הנביאים צויתם לאמר לא
תנבאו: הנה אנכי מעיק תחתיכם כאשר תעי
תעיק העגלה המלאה לה עמיד: ואבד מנו
מנוס מקל וחזק לא יאמץ כחו וגבור לא ימל
ימלט נפשו: ותפש הקשת לא יעמד וקל בר
ברגליו לא ימלט ורכב הסוס לא ימלט נפש
נפשו: ואמיץ לבו בגברים ערום ינוס ביום
ההוא נאם יהוד:
(שמעו את הדבר הזה אשר
דבר יהוד עליכם בני ישראל על כל המשפ
המשפחה אשר העלתי מארץ מצרים לאמ
לאמר: רק אתכם ידעתי מכל

משפחת האדמה על כן אפקד עליכם את
כל עונותיכם: הילכו שנים יחדיו בלתי אם
נועדו: הישאג אריה ביער וטרף אין לו הית
היתן כפיר קולו ממעונתו בלתי אם לכד: ה
התפל צפור על פח הארץ ומוקש אין לה הי
היעלה פח מן האדמה ולכד לא ילכד: אם
יתקע שופר בעיר ועם לא יחרדו אם תהיה
רעה בעיר ויהוד לא עשה: כי לא יעשה אד
אדני יהוד דבר כי אם גלה סודו אל עבדיו
הנביאים: אריה שאג מי לא יירא אדני יהוד
דבר מי לא ינבא: השמיעו על ארמנות אש
באשדוד ועל ארמנות בארץ מצרים ואמרו
האספו על הרי שמרון וראו מהמת רבות בת
בתוכה ועשוקים בקרבה: ולא ידעו עשות נ
נכחה נאם יהוד האצרים חמס ושוד בארמ
בארמנותיהם: לכן כה אמר אדני יהוד צר ו
וסביב הארץ והורד ממך עזך ונבזו ארמנ
ארמנותיך: כה אמר יהוד
כאשר יציל הרעה מפי הארי שתי כרעים א
או בדל אזן כן יצלו בני ישראל הישבים ב
בשמרון בפאת מטה ובדמשק ערש: שמעו
והעידו בבית יעקב נאם אדני יהוד אלדי הצ
הצבאות: כי ביום פקדי פשעי ישראל עליו ו
ופקדתי על מזבחות ביתאל ונגדעו קרנות ה
המזבח ונפלו לארץ: והכתי בית החרף על
בית הקיץ ואבדו בתי השן וספו בתים רבים
נאם יהוד: (שמעו את
הדבר הזה פרות הבשן אשר בהר שמרון ה
העשקות דלים הרצצות אביונים האמרות ל
לאדניהם הביאה ונשתה: נשבע אדני יהוד

בקדשו כי הנה ימים באים עליכם ונשא את
אתכם בצנות ואחריתכן בסירות דוגה: ופר
ופרצים תצאנה אשה נגדה והשלכתנה הד
ההרמנה נאם יהוד: באו ביתאל ופשעו הג
הגלגל הרבו לפשע והביאו לבקר זבחיכם ל
לשלשת ימים מעשרתיכם: וקטר מחמץ תו
תודה וקראו נדבות השמיעו כי כן אהבתם
בני ישראל נאם אדני יהוד: וגם אני נתתי ל
לכם נקיון שנים בכל עריכם וחסר לחם בכ
בכל מקומותיכם ולא שבתם עדי נאם יהוד:
וגם אנכי מנעתי מכם את הגשם בעוד שלש
שלשה חדשים לקציר והמטרתי על עיר אח
אחת ועל עיר אחת לא אמטיר חלקה אחת
תמטר וחלקה אשר לא תמטיר עליה תיבש:
ונעו שתים שלש ערים אל עיר אחת לשתות
מים ולא ישבעו ולא שבתם עדי נאם יהוד:
הכתי אתכם בשדפון ובירקון הרבות גנתיכם
וכרמיכם ותאיניכם וזיתיכם יאכל הגזם ולא
שבתם עדי נאם יהוד: שלחתי בכם דבר ב
בדרך מצרים הרגתי בחרב בחוריכם עם יש
שבי סוסיכם ואעלה באש מחניכם ובאפכם
ולא שבתם עדי נאם יהוד: הפכתי בכם כם
במהפכת אלדים את סדום ואת עמרה ותה
ותהיו כאוד מוצל משרפה ולא שבתם עדי נ
נאם יהוד: לכן כה
אעשה לך ישראל עקב כי זאת אעשה לך ה
הכון לקראת אלדיך ישראל: כי הנה יוצר
הרים ובורא רוח ומגיד לאדם מה שיחו עשה
שחר ועיפה ודרך על במתי ארץ יהוד אלדי
צבאות שמו: (שמעו את

הדבר הזה אשר אנכי נשא עליכם קינה בית
ישראל: נפלה לא תוסיף קום בתולת ישראל
נטשה על אדמתה אין מקימה:
כי כה אמר אדני יהוד העיר היוצאת אלף ת
תשאיר מאה והיוצאת מאה תשאיר עשרה
לבית ישראל: כי כה אמר
יהוד לבית ישראל דרשוני וחיו: ואל תדרשו
ביתאל והגלגל לא תבאו ובאר שבע לא תע
תעברו כי הגלגל גלה יגלה וביתאל יהיה לא
לאון: דרשו את יהוד וחיו פן יצלח כאש בית
יוסף ואכלה ואין מכבה לביתאל: ההפכים
ללענה משפט וצדקה לארץ הניחו: עשה כ
כימה וכסיל והופך לבקר צלמות ויום לדילה
החשיך הקורא למי הים וישפכם על פני הא
הארץ יהוד שמו: המבליג שד על עז ושוד ע
על מבצר יבא: שנאו בשער מוכיח ודובר ת
תמים יתעבו: לכן יען בושסכם
על דל ומשאת בר תקחו מבנו בתי גזית בנית
בניתם ולא תשבו בם כרמי חמד נטעתם ול
ולא תשתו את יינם: כי ידעתי רבים פשעיכם
ועצמים חטאתיכם צרדי צדיק לקחי כפר ו
ואביונים בשער הטו: לכן המשכיל בעת ההיא
ידם כי עת רעה היא: דרשו טוב ואל רע ל
למען תחיו ויהי כן יהוד אלדי צבאות אתכם
כאשר אמרתם: שנאו רע ואהבו טוב והציגו
בשער משפט אולי יחנן יהוד אלדי צבאות
שארית יוסף: לכן כה אמר יהוד אלדי צבא
צבאות אדני בכל רחובות מספד ובכל חוצ
חוצות יאמרו הרהו וקראו אכר אל אבל ומ
ומספד אל יודעי נהי: ובכל כרמים מספד כ

כי אעבר בקרבך אמר יהוד:
הוי המתאוים את יום יהוד למה זה
לכם יום יהוד הוא חשך ולא אור: כאשר י
ינוס איש מפני הארי ופגעו הדב ובא הבית
וסמך ידו על הקיר ונשכו הנחש: הלא חשך
יום יהוד ולא אור ואפל ולא נגה לו: שנאתי
מאסתי חגיכם ולא אריח בעצרתיכם: כי אם
תעלו לי עלות ומנחתיכם לא ארצה ושלם מ
מריאיכם לא אביט: הסר מעלי המון שירך
חמרת נבליך לא אשמע: ויגל כמים משפט
וצדקה כנחל איתן: הזבחים ומנחה הגשתם
לי במדבר ארבעים שנה בית ישראל: ונש
ונשאתם את סכות מלככם ואת כיון צלמיכם
כוכב אלדיכם אשר עשיתם לכם: והגלתי א
אתכם מהלאה לדמשק אמר יהוד אלדי הצ
צבאות שמו: (הוי
השאננים בציון והבטחים בהר שמרון נקובי
ראשית הגוים ובאו להם בית ישראל: עברו
כלנה וראו ולכו משם חמת רבה ורדו גת פל
פלשתים הטובים מן הממלכות האלה אם ר
רב גבולם מגבלכם: המכדים ליום רע ותג
ותגישון שבת חמס: השכבים על מטות שן ו
וסרוחים על ערשותם ואכלים כרים מצאן ו
ועגלים מתוך מרבק: הפורטים על פי הנבל
כדוד חשבו להם כלי שיר: השותים במזרקי
יין וראשית שמנים ימשחו ולא נחלו על שבר
יוסף: לכן עתה יגלו בראש גלים וסר מרזח
סרוחים: נשבע אדני
יהוד בנפשו נאם יהוד אלדי צבאות מתאב
אנכי את גאון יעקב וארמנותיו שנאתי והסגר

והסגרתי עיר ומלאה: והיה אם יותרו עשרה
אנשים בבית אחד ומתו ונשאו דודו ומסרפו
להוציא עצמים מן הבית ואמר לאשר בירכ
בירכתי הבית העוד עמך ואמר אפס ואמר ה
הס כי לא להזכיר בשם יהוד:
כי הנה יהוד מצוה והכה את
הבית הגדול רסיסים והבית הקטן בקעים:
הירוצון בסלע סוסים אם יחרש בבקרים כי
הפכתם לראש משפט ופרי צדקה ללענה:
השמחים ללא דבר האמרים הלא בחזקינו ל
לקחנו לנו קרנים: כי הנני מקים עליכם בית
ישראל נאם יהוד אלדי הצבאות גוי ולחצו
אתכם מלבא חמת עד נחל הערבה:
(כה הראני אדני יהוד
והנה יוצר גוי בתחלת עלות הלקש והנה ל
לקש אחר גוי המלך: והיה אם כלה לאכל
את עשב הארץ ואמר אדני יהוד סלח נא מ
מי יקום יעקב כי קטן הוא: נחם יהוד על זא
זאת לא תהיה אמר אדני יהוד:
כה הראני אדני יהוד והנה
קורא לריב באש אדני יהוד ותאכל את תה
תהום רבה ואכלה את החלק: ואמר אדני י
יהוד חדל נא מי יקום יעקב כי קטן הוא: נח
נחם יהוד על זאת גם היא לא תהיה אמר א
אדני יהוד: כה הראני
והנה אדני נצב על חמת אנך ובידו אנך: וי
ויאמר יהוד אלי מה אתה ראה עמוס ואמר
אנך ויאמר אדני הנני שם אנך בקרב ע
עמי ישראל לא אוסיף עוד עבור לו: ונשמו
במות ישחק ומקדשי ישראל יחרבו וקמתי ע

על בית ירבעם בחרב:
וישלח אמציה כהן ביתאל אל ירבעם
מלך ישראל לאמר קשר עליך עמוס בקרב
בית ישראל לא תוכל הארץ להכיל את כל ד
דבריו: כי כה אמר עמוס בחרב ימות ירבעם
וישראל גלה יגלה מעל אדמתו:
ויאמר אמציה אל עמוס חוזה
לך ברח לך אל ארץ יהודה ואכל שם לחם
ושם תנבא: ובית אל לא תוסיף עוד להנבא
כי מקדש מלך הוא ובית ממלכה הוא: ויען
עמוס ויאמר אל אמציה לא נביא אנכי ולא
בן נביא אנכי כי בוקר אנכי ובולס שקמים:
ויקחני יהוד מאחרי הצאן ויאמר אלי יהוד ל
לך הנבא אל עמי ישראל: ועתה שמע דבר
יהוד אתה אמר לא תנבא על ישראל ולא ת
תטיף על בית ישחק: לכן
כה אמר יהוד אשתך בעיר תזנה ובניך ובנת
ובנתיך בחרב יפלו ואדמתך בחבל תחלקו וא
ואתה על אדמה טמאה תמות וישראל גלה י
יגלה מעל אדמתו: (כה
הראני אדני יהוד והנה כלוב קיץ: ויאמר מ
מה אתה ראה עמוס ואמר כלוב קיץ ויאמר
יהוד אלי בא הקץ אל עמי ישראל לא אוסיף
עוד עבור לו: והלילו שירות היכל ביום ההוא
נאם אדני יהוד רב הפגר בכל מקום השליך
הס: שמעו זאת
השאפים אביון ולשבית עניי ארץ: לאמר מ
מתי יעבר החדש ונשבירה שבר והשבת ונפ
ונפתחה בר להקטין איפה ולהגדיל שקל ולע
ולעות מאזני מרמה: לקנות בכסף דלים וא

ואביון בעבור נעלים ומפל בר נשביר: נשבע
יהוד בגאון יעקב אם אשכח לנצח כל מעש
מעשיהם: העל זאת לא תרגז הארץ ואבל כל
יושב בה ועלתה כאור כלה ונגרשה ונשקה
כיאר מצרים: והיה
ביום ההוא נאם אדני יהוד והבאתי השמש
בצהרים והחשכתי לארץ ביום אור: והפכתי
חגיכם לאבל וכל שיריכם לקינה והעלתי על
כל מתנים שק ועל כל ראש קרחה ושמתיה
כאבל יחיד ואחריתה כיום מר:
הנה ימים באים נאם אדני
יהוד והשלחתי רעב בארץ לא רעב ללחם ו
ולא צמא למים כי אם לשמע את דברי יהו
יהוד: ונעו מים עד ים מצפון ועד מזרח יש
ישטטו לבקש את דבר יהוד ולא ימצאו: ביו
ביום ההוא תתעלפנה הבתולות היפות והב
והבחורים בצמא: הנשבעים באשמת שמרון
ואמרו חי אלדך דן וחי דרך באר שבע ונפלו
ולא יקומו עוד: (ראיתי
את אדני נצב על המזבח ויאמר הך הכפתור
ויר עשו הסיפים ובצעם בראש כלם ואחריתם
בחרב אהרג לא ינוס להם נס ולא ימלט לה
להם פליט: אם יחתרו בשאול משם ידי תק
תקיים ואם יעלו השמים משם אורידם: ואם
יחבאו בראש הכרמל משם אפש ולקחתים
ואם יסתרו מנגד עיני בקרקע הים משם א
אצוה את הנחש ונשכם: ואם ילכו בשבי ל
לפני איביהם משם אצוה את החרב והרגתם
ושמתי עיני עליהם לרעה ולא לטובה: ואדני
יהוד הצבאות הנוגע בארץ ותמוג ואבלו כ

כל ישבי בה ועלתה כיאר כלה ושקעה כיאר
מצרים: הבונה בשמים מעלותיו ואגודתו ע
על ארץ יסדה הקורא למי הים וישפכם על
פני הארץ יהוד שמו:
הלוא כבני כושיים אתם לי
בני ישראל נאם יהוד הלא את ישראל העל
העלתי מארץ מצרים ופלשתיים מכפתור וא
וארם מקיר: הנה עיני אדני יהוד בממלכה
החטאה והשמדתי אתה מעל פני האדמה א
אפס כי לא השמד אשמיד את בית יעקב נא
נאם יהוד: כי הנה אנכי מצוה והניעותי בב
בכל הגוים את בית ישראל כאשר ינוע בכב
בכברה ולא יפל צרור ארץ: בחרב ימותו כל
חטאי עמי האמרים לא תגיש ותקדים בעדנו
הרעה: ביום ההוא אקים את סוכת דוד הנפ
הנפלת וגדרתי את פרציהן והריסתיו אקים
ובניתיה כימי עולם: למען ירשו את שארית
אדום וכל הגוים אשר נקרא שמי עליהם נ
נאם יהוד עשה זאת:
הנה ימים באים נאם יהוד ונגש חרש
בקצר ודורך ענבים במשך הזרע והטיפו ה
ההרים עסים וכל הגבעות תתמוגגנה: ושבתי
את שבות עמי ישראל ובנו ערים נשמות ויש
וישבו ונטעו כרמים ושתו את יינם ועשו גנות
ואכלו את פריהם: ונטעתים על אדמתם א
ולא ינתשו עוד מעל אדמתם אשר נתתי ל
להם אמר יהוד אלדך:
(חזון עובדיה כה אמר אדני יהוד לאד
לאדום שמועה שמענו מאת יהוד
וציר בגוים שלח קומו ונקומה עליה למלח

למלחמה: הנה קטן נתתיך בגוים בזוי אתה
מאד: זדון לבך השיאך שכני בחגוי סלע מ
מרום שבתו אמר בלבו מי יורידני ארץ: אם
תגביה כנשר ואם בין כוכבים שים קינך מש
משם אורידך נאם יהוד: אם גנבים באו לך
אם שודדי לילה איך נדמית הלא יגנבו דים
אם בצרים באו לך הלא ישאירו עוללות: אי
איך נחפשו עשו נבעו מצפוניו: עד הגבול
שלחוך כל אנשי בריתיך השיאוך ויכלו לך
אנשי שלומך לחמך ישיטו מזור תחתיך אין
תבונה בו: הלא ביום ההוא נאם יהוד והא
והאבדתי חכמים מאדום ותבונה מהר עשו:
וחתו גבוריך תימן למען יכרת איש מהר עשו
מקטל: מחמס אחיך יעקב תבסך בושה ונכ
ונכרתה לעולם: ביום עמדך מנגד ביום שב
שבות זרים חילו ונכרים באו שעריו ועל ירו
ירושלם ידו גורל גם אתה כאחד מהם: אל
תרא ביום אחיך ביום נכרו ואל תשמח לבני
יהודה ביום אבדם ואל תגדל פיך ביום צר
צרה: אל תבא בשער עמי ביום אידם ואל
תרא גם אתה ברעתו ביום אידו ואל תשלח
תשלחנה בחילו ביום אידו: ואל תעמד על ה
הפרק להכרית את פליטיו ואל תסגר שרידיו
ביום צרה: כי קרוב יום יהוד על כל הגוים
כאשר עשית יעשה לך גמולך ישוב בראשך:
כי כאשר שתיתם על הר קדשי ישתו כל הגו
הגוים סביב ושתו ולעו והיו כלא היו: ובהר
ציון תהיה פלטה והיה קדש וירשו בית יעקב
את מורשיהם: והיה בית יעקב אש ובית יו
יוסף להבה ובית עשו לקש ודלקו בהם ואב

ואכלום ולא יהיה שריד לבית עשו כי יהוד
דבר: וירשו הנגב את הר עשו והשפלה את
פלשתים וירשו את שדה אפרים ואת שדה
שמרון ובנימן את הגלעד: וגלות החיל הזה
לבני ישראל אשר בכנענים עד צרפת וגלות י
ירושלם אשר בספרד ירשו את ערי הנגב: ו
ועלו משיעים בהר ציון לשפט את הר עשו ו
והיתה ליהוד המלוכה:

(ויהי דבר יהוד אל יונה בן אמיתי
לאמר: קום לך אל נינוה העי
העיר הגדולה וקרא עליה כי עלתה רעתם ל
לפני: ויקם יונה לברח תרשישה מלפני יהוד
וירד יפו וימצא אניה באה תרשיש ויתן שכ
שכרה וירד בה לבא עמהם תרשישה מלפני
יהוד: ויהוד הטיל רוח גדולה אל הים ויהי ס
סער גדול בים והאניה חשבה להשבר: ויר
ויראו המלחים ויזעקו איש אל אלדיו ויטילו
את הכלים אשר באניה אל הים להקל מעל
מעליהם ויונה ירד אל ירכתי הספינה וישכב
וירדם: ויקרב אליו רב החובל ויאמר לו מה
לך נרדם קום קרא אל אלדיך אולי יתעשת
האלדים לנו ולא נאבד: ויאמרו איש אל ד
רעהו לכו ונפילה גורלות ונדעה בשלמי הר
הרעה הזאת לנו ויפילו גורלות ויפל הגורל ע
על יונה: ויאמרו אליו הגידה נא לנו באשר
למי הרעה הזאת לנו מה מלאכתך ומאין תב
תבא ומה ארצך ואי מזה עם אתה: ויאמר א
אלדים עברי אנכי ואת יהוד אלדי השמים
אני ירא אשר עשה את הים ואת היבשה: וי
ויראו האנשים יראה גדולה ויאמרו אליו מ

מה זאת עשית כי ידעו האנשים כי מלפני יה
יהוד הוא ברח כי הגיד להם: ויאמרו אליו מ
מה נעשה לך וישתק הים מעלינו כי הים ה
הולך וסוער: ויאמר אליהם שאוני והטילוני
אל הים וישתק הים מעליכם כי יודע אני כי
בשלי הסער הגדול הזה עליכם: ויחתרו הא
האנשים להשיב אל היבשה ולא יכלו כי הי
הים הולך וסער עליהם: ויקראו אל יהוד וי
ויאמרו אנא יהוד אל נא נאבדה בנפשה
האיש הזה ואל תתן עלינו דם נקיא כי אתה
יהוד כאשר חפצת עשית: וישאו את יונה וי
ויטילהו אל הים ויעמד הים מזעפו: ויראו
האנשים יראה גדולה את יהוד ויזבחו זבח
ליהוד וידרו נדרים: (2 וימן יהוד דג גדול לבל
לבלוע את יונה ויהי יונה במעי הדג שלשה
ימים ושלשה לילות: ויתפלל יונה אל יהוד א
אלדיו ממעי הדגה: ויאמר קראתי מצרה לי
אל יהוד ויענני מבטן שאול שועתי שמעת ק
קולי: ותשליכני מצולה בלבב ימים ונהר יס
יסובבני כל משבריך וגליך עלי עברו: ואני
אמרתי נגרשתי מנגד עיניך אך אוסיף להב
להביט אל היכל קדשך: אפפוני מים עד נ
נפש תהום יסובבני סוף חבוש לראשי: לקצ
לקצבי הרים ירדתי הארץ בריחיה בעדי לע
לעולם ותעל משחת חיי יהוד אלדי: בהתעט
בהתעטף עלי נפשי את יהוד זכרתי ותבא א
אליך תפילתי אל היכל קדשך: משמרים ה
הבלי שוא חסדם יעזבו: ואני בקול תודה אז
אזבחה לך אשר נדרתי אשלמה ישועתה לי
ליהוד: ויאמר יהוד לדג ויקא את יונה אל ה

היבשה: (ויהי דבר
יהוד אל יונה שנית לאמר: קום לך אל נינוה
העיר הגדולה וקרא אליה את הקריאה אש
אשר אנכי דבר אליך: ויקם יונה וילך אל נ
נינוה כדבר יהוד ונינוה היתה עיר גדולה ל
לאלדים מהלך שלשת ימים: ויחל יונה לבא
בעיר מהלך יום אחד ויקרא ויאמר עוד אר
ארבעים יום ונינוה נהפכת: ויאמינו אנשי נ
נינוה באלדים ויקראו צום וילבשו שקים מ
מגדולם ועד קטנם: ויגע הדבר אל מלך נינ
נינוה ויקם מכסאו ויעבר אדרתו מעליו ויכס
שק וישב על האפר: ויזעק ויאמר בנינוה מ
מטעם המלך וגדוליו לאמר האדם ולבם
והבהמה הבקר והצאן אל יטעמו מאמה א
אל ירעו ומים אל ישתו: ויתכסו שקים האדם
והבהמה ויקראו אל אלדים בחזקה וישובו
איש מדרכו הרעה ומן החמס אשר בכפיהם:
מי יודע ישוב ונחם האלדים ושב מחרון אפו
ולא נאבד: וירא האלדים את מעשיהם כי
שבו מדרכם הרעה וינחם האלדים על הר
הרעה אשר דבר לעשות להם ולא עשה: וי
(4 וירע אל יונה רעה גדולה ויחר לו: ויתפלל
אל יהוד ויאמר אנה יהוד הלא זה דברי עד
היותי על אדמתי על כן קדמתי לברח תרשי
תרשישה כי ידעתי כי אתה אל חנון ורחום א
ארך אפים ורב חסד ונחם על הרעה: ועתה
יהוד קח נא את נפשי ממני כי טוב מותי מח
מחיי: ויאמר יהוד ההיטב חרה לך: ויצא יו
יונה מן העיר וישב מקדם לעיר ויעש לו שם
סכה וישב תחתיה בצל עד אשר יראה מה י

יהיה בעיר ׃ וימן יהוד אלדים קיקיון ויעל מ
מעל ליונה להיות צל על ראשו להציל לו מר
מרעתו וישמח יונה על הקיקיון שמחה גדול
גדולה ׃ וימן האלדים תולעת בעלות השחר
למחרת ותך את הקיקיון וייבש ׃ ויהי כזרח
השמש וימן אלדים רוח קדים חרישית ו
ותך השמש על ראש יונה ויתעלף וישאל א
את נפשו למות ויאמר טוב מותי מחיי ׃ ויאמר
אלדים אל יונה ההיטב חרה לך על הקיקיון
ויאמר היטב חרה לי עד מות ׃ ויאמר יהוד
אתה חסתה על הקיקיון אשר לא עמלת בו
ולא גדלתו שבן לילה היה ובן לילה אבד ׃
ואני לא אחוס על נינוה העיר הגדולה אשר
יש בה הרבה משתים עשרה ריבוא אדם א
אשר לא ידע בין ימינו לשמאלו ובהמה רב
רבה ׃

דבר יהוד אשר היה אל מיכה
המרשתי בימי יותם אחז
יחזקיה מלכי יהודה אשר חזה על שמרון ויר
וירושלם ׃ שמעו עמים כלם הקשיבי ארץ ומ
ומלואה ויהי אדני יהוד בכם לעד אדני בהי
מהיכל קדשו ׃ כי הנה יהוד יוצא ממקומו וי
וירד ודרך על במתי ארץ ׃ ונמסו ההרים
תחתיו והעמקים יתבקעו כדונג מפני האש כ
כמים מוגרים במורד ׃ בפשע יעקב כל זאת
ובחטאת בית ישראל מי פשע יעקב הלוא ש
שמרון ומי במות יהודה הלא ירושלם ׃ ושמתי
שמרון לעי השדה למטעי כרם והגרתי לגי
אבניה ויסריה אגלה ׃ וכל פסיליה יכתו וכל
אתנניה ישרפו באש וכל עצביה אשים שמם

שממה כי מאתנן זונה קבצה ועד אתנן זונה
ישובו ׃ על זאת אספדה ואילילה אילכה שול
שלל וערום אעשה מספד כתנים ואבל כבנ
כבנות יענה ׃ כי אנושה מכותיה כי באה עד
יהודה נגע עד שער עמי עד ירושלם ׃ בגת
אל תגידו בכו אל תבכו בבית לעפרה ע
עפר התפלשתי ׃ עברי לכם ישבת שפיר עריה
בשת לא יצאה ישבת צאנן מספד בית האצ
האצל יקח מכם עמדתו ׃ כי חלה לטוב ישבת
מרות כי ירד רע מאת יהוד לשערי ירושלם ׃
רתום המרכבה לרכש ישבת לכיש ראשית ח
חטאת היא לבת ציון כי בך נמצאו פשעי יש
ישראל ׃ לכן תתני שלחים על מורשת גת בתי
אכזיב לאכזב למלכי ישראל ׃ עוד הירש א
אני לך ישבת מרשה עד עדלם יבוא כבוד י
ישראל ׃ קרחי וגזי על בני תענוגיך הרחיבי ק
קרחתך בנשר כי גלו ממך ׃ הוי
חשבי און ופעלי רע על משכבותם באור הב
הבקר יעשוה כי יש לאל ידם ׃ וחמדו שדות
וגזלו ובתים ונשאו ועשקו גבר וביתו איש ונח
ונחלתו ׃ לכן כה אמר
יהוד הנני חשב על המשפחה הזאת רעה א
אשר לא תמשו משם צוארותיכם ולא תלכו
רומה כי עת רעה היא ׃ ביום ההוא ישא על
עליכם משל ונהה נהי נהיה אמר שדוד נש
נשדונו חלק עמי ימיר איך ימישלי לשובב
שדינו יחלק ׃ לכן לא יהיה לך משליך חבל
בגורל בקהל יהוד ׃ אל תטיפו יטיפון לא יט
יטיפו לאלה ולא יסג כלימות ׃ האמור בית
יעקב הקצר רוח יהוד אם אלה מעלליו הלא

דברי ייטיבו עם הישר הולך ׃ ואתמול עמי ל
לאויב יקומם ממול שלמה אדר תפשיטון מ
מעברים בטח שובי מלחמה ׃ נשי עמי תגר
תגרשון מבית תענוגיה מעל עולליה תקחו ה
הדרי לעולם ׃ קומו ולכו כי לא זאת המנוחה
בעבור טמאה תחבל וחבל נמרץ ׃ לו איש ה
הולך רוח ושקר כזב אטיף לך ליין ולשכר וה
והיה מטיף העם הזה ׃ אסף אאסף יעקב כל
כלך קבץ אקבץ שארית ישראל יחד אשים
אשימנו כצאן בצרה כעדר בתוך הדברו ת
תהימנה מאדם ׃ עלה הפרץ לפניהם פרצו
ויעברו שער ויצאו בו ויעבר מלכם לפניהם
ויהוד בראשם ׃
ואמר שמעו נא ראשי בית יעקב וקציני בית
ישראל הלוא לכם לדעת את המשפט ׃ שנאי
טוב ואהבי רעה גזלי עורם מעליהם ושארם
מעל עצמתם ׃ ואשר אכלו שאר עמי ועורם
מעליהם הפשיטו ואת עצמתיהם פצחו ופר
ופרשו כאשר בסיר וכבשר בתוך קלחת ׃ אז
יזעקו אל יהוד ולא יענה אתם ויסתר פניו מ
מהם בעת ההיא כאשר הרעו מעלליהם ׃
כה אמר יהוד
על הנביאים המתעים את עמי הנשכים בש
בשניהם וקראו שלום ואשר לא יתן על פיהם
וקדשו עליו מלחמה ׃ לכן לילה לכם מחזון ו
וחשכה לכם מקסם ובאה השמש על הנבי
הנביאים וקדר עליהם היום ׃ ובשו החזים ו
וחפרו הקסמים ועטו על שפם כלם כי אין מ
מענה אלדים ׃ ואולם אנכי מלאתי כח את
רוח יהוד משפט וגבורה להגיד ליעקב פשעו

ולישראל חטאתו ׃
שמעו נא זאת ראשי בית יעקב וקציני
בית ישראל המתעבים משפט ואת כל הישרה
יעקשו ׃ בנה ציון בדמים וירושלם בעולה ׃
ראשיה בשחד ישפטו וכהניה במחיר יורו ונ
ונביאיה בכסף יקסמו ועל יהוד ישענו לאמ
לאמר הלא יהוד בקרבנו לא תבוא עלנו רע
רעה ׃ לכן בגללכם ציון שדה תחרש וירוש
וירושלם עיין תהיה והר הבית לבמות יער ׃ ו
והיה באחרית הימים יהיה הר בית יהוד נכ
נכון בראש ההרים ונשא הוא מגבעות ונה
ונהרו עליו עמים ׃ והלכו גוים רבים ואמרו
לכו ונעלה אל הר יהוד ואל בית אלדי יעקב
ויורנו מדרכיו ונלכה בארחתיו כי מציון תצ
תצא תורה ודבר יהוד מירושלם ׃ ושפט בין
עמים רבים והוכיח לגוים עצומים עד רחוק
וכתתו חרבתיהם לאתים וחניתתיהם למזמר
למזמרות ולא ישאו גוי אל גוי חרב ולא ילמ
ילמדון עוד מלחמה ׃ וישבו איש תחת גפנו ו
ותחת תאנתו ואין מחריד כי פי יהוד צבאות
דבר ׃ כי כל העמים ילכו איש בשם אלדיו ו
ואנחנו נלך בשם יהוד אלדינו לעולם ועד ׃
ביום ההוא נאם
יהוד אספה הצלעה והנדחה אקבצה ואשר
הריעתי ׃ ושמתי את הצלעה לשארית והנהל
והנהלאה לגוי עצום ומלך יהוד עליהם ב
בהר ציון מעתה ועד עולם ׃
ואתה מגדל עדר עפל בת ציון עדיך
תאתה ובאה הממשלה הראשונה ממלכת ל
לבת ירושלם ׃ עתה למה תריעי ריע המלך א

אין בך אם יועץ אבד כי החזיקך חיל כיולד
כיולדה: חולי
וגחי בת־ציון כיולדה כי עתה תצאי מקריה
ושכנת בשדה ובאת עד־בבל שם תנצלי שם
יגאלך יהוה מכף אויבך: ועתה נאספו עליך
גוים רבים האמרים תחנף ותחז בציון עינינו:
והמה לא ידעו מחשבות יהוה ולא הכינו עצ
עצתו כי קבצם כעמיר גרנה: קומי ודושי בת־
ציון כי־קרנך אשים ברזל ופרסתיך אשים נח
חשה והדקות עמים רבים והחרמתי ליהוה
בצעם והילם לארון כל־הארץ: (עתה התגודדי
בת־גדוד מצור שם עלינו בשבט יכו על־הל
הלחי את־שופט ישראל:
ואתה בית־לחם אפרתה צעיר
להיות באלפי יהודה ממך לי יצא להיות מוש
ל בישראל ומוצאתיו מקדם מימי עולם:
לכן יתנם עד־עת יולדה ילדה ויתר אחיו יש
ובון על־בני ישראל: ועמד ורעה בעז יהוה
בגאון שם יהוה אלהיו וישבו כי־עתה יגדל
עד־אפסי ארץ: והיה זה שלום אשור כי־יבא
בארצנו וכי ידרך בארמנתינו והקימנו עליו
שבעה רעים ושמנה נסיכי אדם: ורעו את
ארץ אשור בחרב ואת ארץ נמרוד בפתחיה
והציל מאשור כי־יבא בארצנו וכי ידרך בג
בגבולינו:
והיה שארית יעקב בקרב עמים רבים
כטל מאת יהוה כרביבים על־עשב אשר ל
לא־יקוה לאיש ולא ייחל לבני אדם: והיה ש
שארית יעקב בגוים בקרב עמים רבים כאר
כאריה בבהמות יער כבפיר בעדרי צאן אש

אשר אם־עבר ורמס וטרף ואין מציל: תרום
ידך על־צריך וכל־איביך יכרתו:
והיה ביום ההוא נאם־
יהוה והכרתי סוסיך מקרבך והאבדתי מרכ
מרכבותיך: והכרתי ערי ארצך והרסתי כל
מבצריך: והכרתי כשפים מידך ומעונים לא
יהיו לך: והכרתי פסיליך ומצבותיך מקרבך
ולא תשתחוה עוד למעשה ידיך: ונתשתי א
שרך מקרבך והשמדתי עריך: ועשיתי בא
באף ובחמה נקם את־הגוים אשר לא שמעו:
(שמעו נא את אשר־
יהוה אמר קום ריב את־ההרים ותשמענה ה
הגבעות קולך: שמעו ההרים את־ריב יהוה וה
והאיתנים מוסדי ארץ כי־ריב ליהוה עם־ע
עמו ועם־ישראל יתוכח: עמי מה־עשיתי לך
ומה הלאיתיך ענה בי: כי העליתיך מארץ מ
מצרים ומבית עבדים פדיתיך ואשלח לפניך
את־משה אהרן ומרים: עמי זכר־נא מה־יעץ
בלק מלך מואב ומה־ענה אתו בלעם בן־בעו
בעור מן־השטים ועד הגלגל למען דעת צד
צדקות יהוה: במה אקדם יהוה אכף לאלהי
מרום האקדמנו בעולות בעגלים בני שנה:
הירצה יהוה באלפי אילים ברבבות נחלי
שמן האתן בכורי פשעי פרי בטני חטאת נפ
נפשי: הגיד לך אדם מה טוב ומה יהוה דר
דרש ממך כי אם־עשות משפט ואהבת חסד
והצנע לכת עם־אלהיך:
קול יהוה לעיר יקרא ותושיה יראה שמך
שמעו מטה ומי יעדה: עוד האיש בית־רשע
אוצרות רשע ואיפת רזון זעומה: האזכה במ

במאזני רשע ובכיס אבני מרמה: אשר עש
עשירי מלאו חמס וישביה דברו־שקר ולש
ולשונם רמיה בפיהם: וגם־אני החליתי הכו
הכותך השמם על־חטאתך: אתה תאכל ו
ולא תשבע וישחך בקרבך ותסג ולא תפליט
ואשר תפלט להרב אתן: אתה תזרע ולא תק
תקצור אתה תדרך זית ולא תסוך שמן ותירו
ותירוש ולא תשתה יין: וישתמר חקות עמרי
וכל־מעשה בית־אחאב ותלכו במועצתם למ
למען תתי אותך לשמה וישביה לשריקה וחר
וחרפת עמי תשאו:
אללי לי כי הייתי כאספי־קיץ
כעוללות בציר אין אשכול לאכל בכרה אותה
נפשי: אבד חסיד מן־הארץ וישר באדם א
אין כלם לדמים יארבו איש את־אחיו יצודו
חרם: על־הרע כפים להטיב השר שאל והש
והשופט בשלום והגדול דובר הות נפשו הו
הא ויעבתוה: טובם כחדק ישר ממסוכה יו
יום מצפיך פקדתך באה עתה תהיה מבוכ
מבוכתם: אל־תאמינו ברע ואל־תבטחו בא
באלוף משכבת חיקך שמר פתחי פיך: כי כ
בן מנבל אב בת קמה כלה בחמותה א
איבי איש אנשי ביתו: ואני ביהוה אצפה או
אוחילה לאלהי ישעי ישמעני אלהי:
אל־תשמחי אויבתי לי כי נפלתי קמתי כי
אשב בחשך יהוה אור לי: זעף
יהוה אשא כי חטאתי לו עד אשר יריב ריבי
ועשה משפטי יוצאני לאור אראה בצדקתו:
ותרא אויבתי ותכסה כלמה האמרה אלי איו
יהוה אלהיך עיני תראינה בה עתה תהיה למ

למרמס כטיט חצות: יום לבנות גדריך יום
ההוא ירחק חק: יום־הוא ועדיך יבא למצ א
אשור ועדי מצור ולמצי מצור ועד־נהר ומ
מים והר ההר: והיתה הארץ לשממה על־
ישביה מפרי מעלליהם: רעה עמך בשבטך
צאן נחלתך שכני לבדד יער בתוך כרמל יר
ירעו בשן וגלעד כימי עולם: כימי צאתך מ
מארץ מצרים אראנו נפלאות: יראו גוים ו
ויבשו מכל גבורתם ישימו יד על־פה ואזני
ואזניהם תחרשנה: ילחכו עפר כנחש כזחלי
ארץ ירגזו ממסגרותיהם אל־יהוה אלהינו יפ
יפחדו וירא ממך: מי־אל כמוך נשא עון וע
ועבר על־פשע לשארית נחלתו לא־החזיק ל
לעד אפו כי־חפץ חסד הוא: ישוב ירחמנו י
יכבש עונתינו ותשליך במצלות ים כל חט
חטאתם: תתן אמת ליעקב חסד לאברהם א
אשר נשבעת לאבתינו מימי קדם:

חגי

משא בינוה כפר חזון נחום הא
האלקושי: אל־רגא ונקם
יהוה נקם יהוה ובעל חמה נקם יהוה לצר
לצריו ונוטר הוא לאויביו: יהוה ארך אפים ו
וגדול כח ונקה לא ינקה יהוה בסופה ובסע
ובשערה דרכו ענן אבק רגליו: גוער בי
בים ויבשהו וכל הנהרות הוריב אמלל בש
בשן וכרמל ופרח לבנון אמלל: הרים רע
רעשו מפניו והגבעות התמוגגו ותשא הא
הארץ מפניו ותבל וכל־יושבי בה: לפני ז
זעמו מי יעמוד ומי יקום בחרון אפו חמתו
כב

נתבה כאש והצרים נתצו ממנו ׃ טוב יהוה ל
למעוז ביום צרה ויודע חוסי בו ׃ ובשטף עו
עבר כלה יעשה מקומה ואיביו ירדף חשך ׃
מה תחשבון אל יהוה כלה הוא עשה לא ת
תקום פעמים צרה ׃ כי עד סירים סבכים וב
וכסבאם סבאים אכלו כקש יבש מלא ׃ ממך
יצא חשב על יהוה רעה יעץ בליעל ׃
כה אמר יהוה אם שלמים וכן
רבים וכן נגזו ועבר ועניתיך לא אענך עוד ׃
ועתה אשבור מוטהו מעליך ומוסרותיך אנ
אנתקו ׃ וצוה עליך יהוה לא יזרע משמך עוד
מבית אלהיך אכרית פסל ומסכה אשים קב
קברך כי קלות ׃ הנה על
ההרים רגלי מבשר משמיע שלום חגי יהודה
חגיך שלמי נדריך כי לא יוסיף עוד לעבר ב
בך כליעל כלה נכרת ׃ עלה מפיץ על פניך נ
נצור מצורה צפה דרך חזק מתנים אמץ כ
כח מאד ׃ כי שב יהוה את גאון יעקב כגאון י
ישראל כי בקקום בקקים וזמוריהם שחתו ׃
מגן גבורהו מאדם אנשי חיל מתלעים באש
פלדת הרכב ביום הכינו והברושים הרעלו ׃
בחצות יתהוללו הרכב ישתקשקון ברחבות
מראיהן כלפידים כברקים ירצצו ׃ יזכר אדי
אדיריו יכשלו בהליכותם ימהרו חומתה והכן
הסכך ׃ שערי הנהרות נפתחו וההיכל נמוג ׃
והצב גלתה העלתה ואמהתיה מנהגות כקול
יונים מתופפות על לבביהן ׃ ונינוה כבריכת
מים מימי היא והמה נסים עמדו עמדו ואין
מפנה ׃ בזו כסף בזו זהב ואין קצה לתכונה ב
כבוד מכל כלי חמדה ׃ בוקה ומבוקה ומבו

ומבולקה ולב נמס ופיק ברכים וחלחלה בב
כל מתנים ופני כלם קבצו פארור ׃
איה מעון אריות ומרעה
הוא לכפירים אשר הלך אריה לביא שם גור
אריה ואין מחריד ׃ אריה טורף בדי גרותיו
ומחנק ללבאתיו וימלא טרף חוריו ומעונתיו
טרפה ׃ הנני אליך נאם יהוה צבאות והבערתי
בעשן רכבה וכפיריך תאכל חרב והכרתי מ
מארץ טרפך ולא ישמע עוד קול מלאכיה ׃
הוי עיר דמים כלה כחש
פרק מלאה לא ימיש טרף ׃ קול שוט וקול ר
רעש אופן וסוס דהר ומרכבה מרקדה ׃ פר
פרש מעלה ולהב חרב וברק חנית ורוב חלל
וכבד פגר ואין קצה לגויה וכשלו בגויתם ׃ מ
מרוב זנוני זונה טובת חן בעלת כשפים המו
המוכרת גוים בזנוניה ומשפחות בכשפיה ׃
הנני
אליך נאם יהוה צבאות וגליתי שוליך על פנ
פניך והראתי גוים מערך וממלכות קלונך ׃
והשלכתי עליך שקוצים ונבלתיך ושמתיך כ
כראי ׃ והיה כל ראיך ידד כמך ואמר שדד
שדדה נינוה מי ינוד לה מאין אבקש מנחם
מנחמים לך ׃ התטיבי מנוא אמון הישבה בי
ביארים מים סביב לה אשר חיל ים מים הם
חמתה ׃ כוש עצמה ומצרים ואין קצה פוט ו
ולובים היו בעזרתך ׃ גם היא לגולה הלכה
בשבי גם עוללייה ירטשו בראש כל חצות וע
ועל נכבדיה ידו גורל וכל גדוליה רתקו בזיק
בזיקים ׃ גם את תשכרי תהי נעלמה גם את
תבקשי מעוז מאויב ׃ כל מבצריך

תאנים עם בכורים אם ינועו ונפלו על פי אכ
אכל ׃ הנה עמך נשים בקרבך לאיביך פתוח
נפתחו שערי ארצך אכלה אש בריחיך ׃ מי
מצור שאבי לך חזקי מבצריך באי בטיט ור
ורמסי בחמר החזיקי מלכן ׃ שם תאכלך אש
תכריתך חרב תאכלך כילק התכבד כילק הת
התכבדי כארבה ׃ הרבית רכליך מכוכבי ה
השמים ילק פשט ויעף ׃ מנזריך כארבה וט
וטפסריך כגוב גובי החנים בגדרות ביום קר
קרה שמש זרחה ונודד ולא נודע מקומו אי
אים ׃ נמו רעיך מלך אשור ישכנו אדיריך נ
נפושו עמך על ההרים ואין מקבץ ׃ אין כהה
לשברך נחלה מכתך כל שמעי שמעך תק
תקעו כף עליך כי על מי לא עברה רעתך תמ
תמיד ׃
המשא אשר חזה חבקוק הנב
הנביא ׃ עד אנה יהוה
שועתי ולא תשמע אזעק אליך חמס ולא תו
תושיע ׃ למה תראני און ועמל תביט ושוד וח
וחמס לנגדי ויהי ריב ומדון ישא על כן תפוג
תורה ולא יצא לנצח משפט כי רשע מכתיר
את הצדיק על כן יצא משפט מעקל ׃ ראו ב
בגוים והביטו והתמהו תמהו כי פעל פעל בי
בימיכם לא תאמינו כי יספר ׃ כי הנני מקים
את הכשדים הגוי המר והנמהר ההולך לם
למרחבי ארץ לרשת משכנות לא לו ׃ אים ונ
ונרא הוא ממנו משפטו ושאתו יצא ׃ וקלו
מנמרים סוסיו וחדו מזאבי ערב ופשו פרשיו
ופרשיו מרחק יבאו יעופו כנשר חש לאכל ׃
כלה לחמס יבא מגמת פניהם קדימה ויאסף

כהול שבי ׃ והוא במלכים יתקלס ורזנים מש
משחק לו הוא לכל מבצר ישחק ויצבר עפרי
וילכדה ׃ אז חלף רוח ויעבר ואשם זו כחו ל
לאלהו ׃ הלוא אתה מקדם יהוה אלהי קדושי
לא נמות יהוה למשפט שמתו וצור להוכיח י
יסדתו ׃ טהור עינים מראות רע והביט אל ע
עמל לא תוכל למה תביט בגדים תחריש בב
בבלע רשע צדיק ממנו ׃ ותעשה אדם כדגי
הים כרמש לא מושל בו ׃ כלה בחכה העלה
יגרהו בחרמו ויאספהו במכמרתו על כן יש
ישמח ויגיל ׃ על כן יזבח לחרמו ויקטר מכמל
למכמרתו כי בהמה שמן חלקו ומאכלו ברי
בריאה ׃ העל כן יריק חרמו ותמיד להרוג גוי
גוים לא יחמול ׃ על משמרתי
אעמדה ואתיצבה על מצור ואצפה לראות
מה ידבר בי ומה אשיב על תוכחתי ׃ ויענני י
יהוה ויאמר כתב חזון ובאר על הלחת למען
ירוץ קורא בו ׃ כי עוד חזון למועד ויפח לקץ
ולא יכזב אם יתמהמה חכה לו כי בא יבא ול
ולא יאחר ׃ הנה עפלה לא ישרה נפשו בו ו
וצדיק באמונתו יחיה ׃
ואף כי היין בוגד גבר יהיר ולא ינוה אשר
הרחיב כשאול נפשו והוא כמות ולא ישבע ו
ויאסף אליו כל הגוים ויקבץ אליו כל העם
העמים ׃ הלא אלה כלם עליו משל ישאו ומ
ומליצה חידות לו ויאמר הוי המרבה לא לו
עד מתי ומכביד עליו עבטיט ׃ הלוא פתע יק
יקומו נושכיך ויקצו מזעזעיך והיית למשיסות
למו ׃ כי אתה שלות גוים רבים ישלוך כל ית
יתר עמים מדמי אדם וחמס ארץ

קריה וכל ישבי בה׃
הוי בצע בצע רע לביתו לשוח במרום קנו
להנצל מכף רע׃ יעצת בשת לביתך קצות ע
עמים רבים וחטא נפשך׃ כי אבן מקיר תזעק
וכנים מעץ יענה׃ הוי בנה עיר בדמים וכו
וכונן קריה בעולה׃ הלא הנה מאת יהוה צב
צבאות ויגעו עמים בדי אש ולאמים בדי ר
ריק יעפו׃ כי תמלא הארץ לדעת את כבוד
יהוה כמים יכסו על ים׃
הוי משקה רעהו מספח חמתך ואף שכר לם
למען הביט על מעוריהם׃ שבעת קלון מכ
מכבוד שתה גם אתה והערל תסוב עליך כו
כוס ימין יהוה וקיקלון על כבודך׃ כי חמס ל
לבנון יכסך ושוד בהמות יחיתן מדמי אדם ו
וחמס ארץ קריה וכל ישבי בה׃ מה
הועיל פסל כי פסלו יצרו מסכה ומורה שקר
כי בטח יצר יצרו עליו לעשות אלילים אלם
אלמים׃ הוי אמר לעץ הקיצה עורי
לאבן דומם הוא יורה הנה הוא תפוש זהב ו
וכסף וכל רוח אין בקרבו׃ ויהוה בהיכל קד
קדשו הס מפניו כל הארץ׃
(תפילה לחבקוק הנביא
על שגיונות׃ יהוה שמעתי שמעך יראתי יהוה
פעלך בקרב שנים חייהו בקרב שנים תודיע
ברוגז רחם תזכר׃ אלוה מתימן יבוא וקדוש
מהר פארן סלה כסה שמים הודו ותהלתו מ
מלאה הארץ׃ ונגה כאור תהיה קרנים מידו
לו ושם חביון עזו׃ לפניו ילך דבר ויצא רשף
לרגליו׃ עמד וימדד ארץ ראה ויתר גוים ו
ויתפוצצו הרי עד שחו גבעות עולם הלוכות

עולם לו׃ תחת און ראיתי אהלי כושן ירגזון
יריעות ארץ מדין׃
הבנהרים חרה יהוה אם בנהרים אפך
אם בים עברתך כי תרכב על סוסיך מרכב
מרכבותיך ישועה׃ עריה תעור קשתך שבוע
שבועות מטות אומר סלה נהרות תבקע אר
ארץ׃ ראוך יחילו הרים זרם מים עבר נתן ת
תהום קולו רום ידיהו נשא׃ שמש ירח עמד
זבלה לאור חציך יהלכו לנגה ברק חניתך׃ ב
בזעם תצעד ארץ באף תדוש גוים׃ יצאת לי
לישע עמך לישע את משיחך מחצת ראש מ
מבית רשע ערות יסוד עד צואר סלה׃
נקבת במטיו ראש פרזיו יסערו להפיצני
עליצתם כמו לאכל עני במסתר׃ דרכת בים
סוסיך חמר מים רבים׃ שמעתי ותרגז בטני
לקול צללו שפתי יבוא רקב בעצמי ותחתי א
ארגיע אשר אנוח ליום צרה לעלות לעם יגוד
יגודנו׃ כי תאנה לא תפרח ואין יבול בגפנים
כחש מעשה זית ושדמות לא עשה אכל גדר
ממכלה צאן ואין בקר ברפתים׃ ואני ביהוה
אעלזה אגילה באלהי ישעי׃ יהוה אדני חילי
וישם רגלי כאילות ועל במותי ידריכני למנצ
למנצח בנגינתי׃
דבר יהוה אשר היה אל ח
צפניה בן כושי בן גד
גדליה בן אמריה בן חזקיה בימי יאשיהו בן
אמון מלך יהודה׃ אסף אסף כל מעל פני ה
האדמה נאם יהוה׃ אסף אדם ובהמה א
אסף עוף השמים ודגי הים והמכשלות את ה
הרשעים והכרתי את האדם

מעל פני האדמה נאם יהוה׃ ונטיתי ידי ע
על יהודה ועל כל ישבי ירושלם והכרתי מן ה
המקום הזה את שאר הבעל את שם הכמ
הכמרים עם הכהנים׃ ואת המשתחוים על
הגגות לצבא השמים ואת המשתחוים הנש
הנשבעים ליהוה והנשבעים במלכם׃ ואת ה
הנסגים מאחרי יהוה ואשר לא בקשו את י
יהוה ולא דרשהו׃ הס מפני אדני יהוה כי ק
קרוב יום יהוה כי הכין יהוה זבח הקדיש קר
קראיו׃ והיה ביום זבח יהוה ופקדתי
על השרים ועל בני המלך ועל כל הלבשים
מלבוש נכרי׃ ופקדתי על כל הדלג על המפתן
ביום ההוא הממלאים בית אדוניהם חמס ומ
ומרמה׃ והיה ביום ההוא נאם יהוה קול
צעקה משער הדגים ויללה מן המשנה וש
ושבר גדול מהגבעות׃ הילילו ישבי המכתש
כי נדמה כל עם כנען נכרתו כל נשלי כסף׃
והיה בעת ההיא אחפש את ירושלם בנרות ו
ופקדתי על האנשים הקפאים על שמריהם
האמרים בלבבם לא ייטיב יהוה ולא ירע׃ וה
והיה חילם למשסה ובתיהם לשממה ובנו ב
בתים ולא ישבו ונטעו כרמים ולא ישתו את
יינם׃ קרוב יום יהוה הגדול קרוב ומהר מאד
קול יום יהוה מר צורח שם גבור׃ יום עברה
היום ההוא יום צרה ומצוקה יום שאה ומש
ומשאה יום חשך ואפלה יום ענן וערפל׃ יום
שופר ותרועה על הערים הבצרות ועל הפנות
הגבהות׃ והצרתי לאדם והלכו כעורים כי ל
ליהוה חטאו ושפך דמם כעפר ולחמם כגלל
בגללים׃ גם כספם גם זהבם לא יוכל להצילם

ביום עברת יהוה ובאש קנאתו תאכל כל הא
הארץ כי כלה אך נבהלה יעשה את כל ישבי
הארץ׃ התקششו וקשו הגוי
לא נכסף׃ בטרם לדת חק כמוץ עבר יום בט
בטרם׃ יבוא עליכם חרון אף יהוה בטרם
לא יבוא עליכם יום אף יהוה׃ בקשו את יהוה
כל ענוי הארץ אשר משפטו פעלו בקשו צד
צדק בקשו ענוה אולי תסתרו ביום אף יהוה׃
כי עזה עזובה תהיה ואשקלון לשממה אשד
אשדוד בצהרים יגרשוה ועקרון תעקר׃ הוי
יושבי חבל הים גוי כרתים דבר יהוה עליכם
כנען ארץ פלשתים והאבדתיך מאין יושב׃ ו
והיתה חבל הים נות כרות רעים וגדרת צאן׃
והיה חבל לשארית בית יהודה עליהם ירעון
בבתי אשקלון בערב ירבצון כי יפקדם יהוה
אלהיהם ושב שביתם׃
שמעתי חרפת מואב וגדופי בני עמון אשר ח
חרפו את עמי ויגדילו על גבולם׃ לכן חי אני
נאם יהוה צבאות אלהי ישראל כי מואב כס
כסדם תהיה ובני עמון כעמרה ממשק חרול
ומכרה מלח ושממה עד עולם שארית עמי
יבזום ויתר גוי ינחלום׃ זאת להם תחת גא
גאונם כי חרפו ויגדילו על עם יהוה צבאות
נורא יהוה עליהם כי רזה את כל אלהי הארץ
וישתחוו לו איש ממקומו כל איי הגוים׃ גם
אתם כושים חללי חרבי המה׃ ויט ידו על צפ
צפון ויאבד את אשור וישם את נינוה לשמ
לשממה ציה כמדבר׃ ורבצו בתוכה עדרים
כל חיתו גוי גם קאת גם קפוד בכפתוריה יל
ילינו קול ישורר בחלון חרב בסף

כי אתה עדה את העלוה הישמת לב
לכשת האמושה בלבבה אני ואפסי עוד אין
היתה לשפרי פרצין להיה כל עמי עליה ישר
ישרק נעיזוי: (הרי מראה
ונאולה העיר היונה: לא שמעה בקול ולא ל
לקחה במוסר ביהוה לא בטחה אל אלהיה ל
לא קרבה: שריה בקרבה אריות שאגים שפ
שפטיה זאבי ערב לא גרמו לבקר: נביאיה
פזזים אנשי בגידות כהניה חללו קדש חמסו
תורה: יהוה צדיק בקרבה לא יעשה עולה ב
בבקר בבקר משפטו יתן לאור לא נעדר ולא
יודע עול בשת: הכרתי גוים נשמו פנותם ה
החרבתי רחובתם מבלי עובר נצדו עריהם מ
מבלי איש מאין יושב אמרתי אך תיראי את
תקחי מוסר ולא יכרת מעונה כל אשר פקד
פקדתי עליה אבן השכימו השחיתו כל עלילו
עליהם: לכן חזו לי נאם יהוה ליום קומי ל
לעד כי משפטי לאסף גוים לקבצי ממלכות
לשפך עליהם זעמי כל חרון אפי כי באש קנ
קנאתי תאכל כל הארץ: כי אז אהפוך אל ע
עמים שפה ברורה לקרא כלם בשם יהוה ול
לעברו שכם אחד: מעבר לנהרי כוש עתרי
בתפוצי יובלון מנחתי בית הוא לא תבושי
מכל עלילתיך אשר פשעת בי כי אז אסיר מ
מקרבך עליזי גאותך ולא תוספי לגבהה עוד
בהר קדשי והשארתי בקרבך עם עני ודל ו
וחסו בשם יהוה: שארית ישראל לא יעשו
עולה ולא ידברו כזב ולא ימצא בפיהם לש
לשון תרמית כי המה ירעו ורבצו ואין מחר
ניחריד: רני בת ציון הריעו

ישראל שמחי ועלזי בכל לב בת ירושלם: הס
הסיר יהוה משפטיך פנה אויבך מלך ישראל
יהוה בקרבך לא תראי רע עוד: ביום ההוא
יאמר לירושלם אל תיראי ציון אל ירפו יד
ידיך: יהוה אלהיך בקרבך גבור יושיע ישיש
עליך בשמחה יחריש באהבתו יגיל עליך בר
ברנה: נוגי ממועד אספתי ממך היו משאת
עליה חרפה: הנני עשה את כל מעניך בעת
ההיא והושעתי את הצלעה והנדחה אקבץ
ושמתים לתהלה ולשם בכל הארץ בשתם:
בעת ההיא אביא אתכם ובעת קבצי אתכם
כי אתן אתכם לשם ולתהלה בכל עמי האר
הארץ בשובי את שבותיכם לעיניכם אמר יה
יהוה:

בשנת שלשים לדריוש הכל
המלך בחדש הש
הששי ביום אחד לחדש היה דבר יהוה ביד
חגי הנביא אל זרבבל בן שאלתיאל פחת יהו
יהודה ואל יהושע בן יהוצדק הכהן הגדול
לאמר: כה אמר יהוה צבאות לאמר העם ה
הזה אמרו לא עת בא עת בית יהוה להבנו
להבנות:

ויהל דבר יהוה ביד חגי הנביא לאמר:
העת לכם אתם לשבת בבתיכם ספונים והב
והבית הזה חרב: ועתה כה אמר יהוה צב
צבאות שימו לבבכם על דרכיכם: זרעת
זרעתם ורבה והבא מעט אכל ואין לשב
לשבעה שתו ואין לשכרה לבוש ואין לחו
לחם ולו המשתכר משתכר אל צרור נק
נקוב:

כה אמר יהוה צבאות שימו
לבבכם על דרכיכם: עלו ההר והבאתם עץ
ובנו הבית וארצה בו ואכבדה אמר יהוה: פ
פנה אל רבה והנה למעט והבאתם הבית
ונפחתי בו יען מה נאם יהוה צבאות יען בי
ביתי אשר הוא חרב ואתם רצים איש לביתו:
על כן עליכם כלאו שמים מטל והארץ כלא
כלאה יבולה: ואקרא חרב על הארץ ועל ה
ההרים ועל הדגן ועל התירוש ועל היצהר ו
ועל אשר תוציא האדמה ועל האדם ועל ה
הבהמה ועל כל יגיע כפים:

וישמע זרבבל בן שלתיאל ויהושע בן
יהוצדק הכהן הגדול וכל שארית העם בקו
בקול יהוה אלהיהם ועל דברי חגי הנביא כא
אשר שלחו יהוה אלהיהם וייראו העם מפ
מפני יהוה: ויאמר חגי מלאך יהוה במלאכת
יהוה לעם לאמר אני אתכם נאם יהוה: ויעי
יהוה את רוח זרבבל בן שלתיאל פחת יהוד
ואת רוח יהושע בן יהוצדק הכהן הגדול
ואת רוח כל שארית העם ויבאו ויעשו מלא
מלאכה בבית יהוה צבאות אלהיהם:

ביום עשרים וארבעה לחדש בששי בשנת
שתים לדריוש המלך (בשבעי בעשרים וא
ואחד לחדש היה דבר יהוה ביד חגי הנביא
לאמר: אמר נא אל זרבבל בן שלתיאל פ
פחת יהודה ואל יהושע בן יהוצדק הכהן הג
הגדול ואל שארית העם לאמר: מי בכם הנ
הנשאר אשר ראה את הבית הזה בכבודו ה
הראשון ומה אתם ראים אותו עתה הלא כמ
כמיהו כאין בעיניכם: ועתה חזק זרבבל נאם
יהוה חזק יהושע בן יהוצדק הכהן הגדול
חזק כל עם הארץ נאם יהוה ועשו כי אני א
אתכם נאם יהוה צבאות: את הדבר אשר כ
כרתי אתכם בצאתכם ממצרים ורוחי עמדת
בתוככם אל תיראו: כי
כה אמר יהוה צבאות עוד אחת מעט היא ו
ואני מרעיש את השמים ואת הארץ ואת הי
הים ואת החרבה: והרעשתי את כל הגוים ו
ובאו חמדת כל הגוים ומלאתי את הבית הזה
כבוד אמר יהוה צבאות: לי הכסף ולי הזהב
נאם יהוה צבאות: גדול יהיה כבוד הבית ה
הזה האחרון מן הראשון אמר יהוה צבאות
ובמקום הזה אתן שלום נאם יהוה צבאות:

בעשרים וארבעה לתשעי
בשנת שתים לדריוש היה דבר יהוה אל חגי
הנביא לאמר: כה אמר יהוה צבאות שאל נא
את הכהנים תורה לאמר: הן ישא איש בשר
קדש בכנף בגדו ונגע בכנפו אל הלחם ואל
הנזיד ואל היין ואל השמן ואל כל מאכל הי
תקדש ויענו הכהנים ויאמרו לא: ויאמר חגי
אם יגע טמא נפש בכל אלה הישמא ויענו
הכהנים ויאמרו ישמא: ויען חגי ויאמר כן ה
העם הזה וכן הגוי הזה לפני נאם יהוה וכן
כל מעשה ידיהם ואשר יקריבו שם טמא הוא:
ועתה שימו נא לבבכם מן היום הזה ומעלה
מפרם שים אבן אל אבן בהיכל יהוה: מהיותכם
בא אל ערימת עשרים והיתה עשרה בא אל
היקב לחשף חמשים פורה והיתה עשרים:
הכיתי אתכם בשדפון וביריקון ובברד את כל
מעשה ידיכם ואין אתכם אל נאם יהוה:

שמו נא לבבכם מן היום הזה ומעלה מיום
עשרים וארבעה לתשיעי למן היום אשר יסד
היכל יהוה שמו לבבכם: העוד הזרע
במגרה ועד הגפן והתאנה והרמון ועץ הזית
לא נשא מן היום הזה אברך:
ויהי דבר יהוה שנית אל
חגי בעשרים וארבעה לחדש לאמר: אמר
אל זרובבל פחת יהודה לאמר אני מרעיש א
את השמים ואת הארץ: והפכתי כסא ממל
כות ומלכות השמדתי חזק ממלכות הגוים והפכ
והפכתי מרכבה ורכביה וירדו סוסים ורכבי
ורכביהם איש בחרב אחיו: ביום ההוא נאם
יהוה צבאות אקחך זרובבל בן שלתיאל ע
בדי נאם יהוה ושמתיך כחתם כי בך בחרתי
נאם יהוה צבאות:
בחדש השמיני בשנת שתים לד
לדריוש היה דבר יהוה
אל זכריה בן ברכיה בן עדו הנביא לאמר:
קצף יהוה על אבותיכם קצף: ואמרת אליהם
כה אמר יהוה צבאות שובו אלי נאם יהוה צ
צבאות ואשוב אליכם אמר יהוה צבאות:
אל תהיו כאבותיכם אשר קראו אליהם הנבי
הנביאים הראשנים לאמר כה אמר יהוה צ
צבאות שובו נא מדרכיכם הרעים וממעל
ומעלליכם הרעים ולא שמעו ולא הקשי
הקשיבו אלי נאם יהוה: אבותיכם איה הם ה
והנביאים הלעולם יחיו: אך דברי וחקי אשר
צויתי את עבדי הנביאים הלא השיגו אבתי
אבותיכם וישבו ויאמרו כאשר זמם יהוה צב
צבאות לעשות לנו כדרכינו וכמעלינו כן ע

עשה אתנו: ביום עשרים
וארבעה לעשתי עשר חדש הוא חדש שבט
בשנת שתים לדריוש היה דבר יהוה אל זכר
יה בן ברכיה בן עדו הנביא לאמר: ר
איתי הלילה והנה איש רכב על סוס אדם
והוא עמד בין ההדסים אשר במצולה ואח
ואחריו סוסים אדמים שרוקים ולבנים: וא
ואמר מה אלה אדני ויאמר אלי המלאך הד
הדבר בי אני אראך מה המה אלה: ויען ה
האיש העמד בין ההדסים ויאמר אלה אשר
שלח יהוה להתהלך בארץ: ויענו את מלאך
יהוה העמד בין ההדסים ויאמרו התהלכנו ב
בארץ והנה כל הארץ יושבת ושוקטת: ויען
מלאך יהוה ויאמר יהוה צבאות עד מתי אב
אתה לא תרחם את ירושלם ואת ערי יהודה
אשר זעמתה זה שבעים שנה: ויען יהוה את
המלאך הדבר בי דברים טובים דברים ניח
ניחומים: ויאמר אלי המלאך הדבר בי קרא
לאמר כה אמר יהוה צבאות קנאתי לירוש
לירושלם ולציון קנאה גדולה: וקצף גדול א
אני קצף על הגוים השאנים אשר אני קצ
קצפתי מעט והמה עזרו לרעה:
לכן כה אמר יהוה שבתי לירושלם
ברחמים ביתי יבנה בה נאם יהוה צבאות וק
וקוה יינטה על ירושלם: עוד קרא לאמר כ
כה אמר יהוה צבאות עוד תפוצנה ערי מטו
מטוב ונחם יהוה עוד את ציון ובחר עוד ב
בירושלם: ואשא
את עיני וארא והנה ארבע קרנות: ואמר אל
המלאך הדבר בי מה אלה ויאמר אלי אלה

הקרנות אשר זרו את יהודה את ישראל וירו
ירושלם: ויראני יהוה
ארבעה חרשים: ואמר מה אלה באים לעש
לעשות ויאמר לאמר אלה הקרנות אשר זרו
את יהודה כפיאיש לא נשא ראשו ויבאו א
אלה להחריד אתם לידות את קרנות הגוים
הנשאים קרן אל ארץ יהודה לזרותה:
ואשא עיני וארא והנה איש
ובידו חבל מדה: ואמר אנה אתה הולך ויא
ויאמר אלי למד את ירושלם לראות כמה ר
חבה וכמה ארכה: והנה המלאך הדבר בי
יצא מלאך אחר יצא לקראתו: ויאמר א
אליו רץ דבר אל הנער הזה לאמר פרזות ת
תשב ירושלם מרוב אדם ובהמה בתוכה: ו
ואני אהיה לה נאם יהוה חומת אש סביב ול
ולכבוד אהיה בתוכה: הוי הוי
ונוסו מארץ צפון נאם יהוה כי כארבע רוח
רוחות השמים פרשתי אתכם נאם יהוה:
הוי ציון המלטי
ישבת בת בבל: כי כה אמר יהוה צבאות אחר
כבוד שלחני אל הגוים השללים אתכם כי ה
הנגע בכם נגע בבבת עינו: כי הנני מניף א
את ידי עליהם והיו שלל לעבדיהם וידעתם
כי יהוה צבאות שלחני:
רני ושמחי בת ציון כי
הנני בא ושכנתי בתוכך נאם יהוה: ונלוו גו
גוים רבים אל יהוה ביום ההוא והיו לי לעם
ושכנתי בתוכך וידעת כי יהוה צבאות שלחני
אליך: ונחל יהוה את יהודה חלקו על אדמת
הקדש ובחר עוד בירושלם: הס כל בשר מ

מפני יהוה כי נעור ממעון קדשו: ויראני א
את יהושע הכהן הגדול עומד לפני מלאך י
יהוה והשטן עומד על ימינו לשטנו: ויאמר
יהוה אל השטן יגער יהוה בך השטן ויגער
יהוה בך הבחר בירושלם הלא זה אוד מוצ
מצל מאש: ויהושע היה לבוש בגדים צאים
ועמד לפני המלאך: ויען ויאמר אל העמדים
לפניו לאמר הסירו הבגדים הצאים מעליו וי
ויאמר אליו ראה העברתי מעליך עונך והלב
והלבש אתך מחלצות: ואמר ישימו צניף ט
טהור על ראשו וישימו הצניף הטהור על ר
ראשו וילבשהו בגדים ומלאך יהוה עמד: ו
ויעד מלאך יהוה ביהושע לאמר: כה אמר
יהוה צבאות אם בדרכי תלך ואם את משמ
משמרתי תשמר וגם אתה תדין את ביתי וגם
תשמר את חצרי ונתתי לך מהלכים בין הע
העמדים האלה: שמע נא יהושע הכהן הגד
הגדול אתה ורעיך הישבים לפניך כי אנשי
מופת המה כי הנני מביא את עבדי צמח: כי
הנה האבן אשר נתתי לפני יהושע על אבן א
אחת שבעה עינים הנני מפתח פתחה נאם
יהוה צבאות ומשתי את עון הארץ ההיא ביום
אחד: ביום ההוא נאם יהוה צבאות תקראו
איש לרעהו אל תחת גפן ואל תחת תאנה: ו
ויש המלאך הדבר בי ויערני כאיש אשר
יעור משנתו: ויאמר אלי מה אתה ראה וא
ויאמר ראיתי והנה מנורת זהב כלה וגלה על
ראשה ושבעה נרתיה עליה שבעה ושבעה מ
מוצקות לנרות אשר על ראשה: ושנים זיתים
עליה אחד מימין הגלה ואחד על שמאלה:

ואעזן ואמר אל המלאך הדבר בי לאמר מה
אלה אדני: ויען המלאך הדבר בי ויאמר א
אלי הלוא ידעת מה הנה אלה ואמר לא אד
אדני: ויען ויאמר אלי לאמר זה דבר יהוה
אל זרבבל לאמר לא בחיל ולא בכח כי אם
ברוחי אמר יהוה צבאות: מי אתה הר הגדול
לפני זרבבל למישור והוציא את האבן הרא
שה תשואות חן חן לה:

ויהי דבר יהוה אלי לאמר: ידי זרבבל
יסדו את הבית הזה וידיו תבצענה וידעת
כי יהוה צבאות שלחני אליכם: כי מי בז ליום
קטנות ושמחו וראו את האבן הבדיל ביד ז
זרבבל שבעה אלה עיני יהוה המה משטט
משטטים בכל הארץ: ואען ואמר אליו מה
שני הזתים האלה על ימין המנרה ועל שמא
לה: ואען שנית ואמר אליו מה שתי ש
שבלי הזתים אשר ביד שני צנתרות הזהב ה
המריקים מעליהם הזהב: ויאמר אלי לאמר
הלוא ידעת מה המה אלה ואמר לא אדני: ו
לאמר אלה שני בני היצהר העמדים על א
אדון כל הארץ: ואשוב ואשא עיני וארא
והנה מגלה עפה: ויאמר אלי מה אתה רואה
ואמר אני ראה מגלה עפה ארכה עשרים ב
באמה ורחבה עשר באמה: ויאמר אלי זאת
האלה היוצאת על פני כל הארץ כי כל הגנ
נוב מזה כתיה נקה וכל השבע מזה כמו
כתיה נקה: הוצאתיה נאם יהוה צבאות ב
ובאה אל בית הגנב ואל בית הנשבע בשמי
לשקר ולנה בתוך ביתו וכלתו את עציו ואת
אבניו: ויצא המלאך הדבר בי ויאמר אלי ש

אנא עיניך וראה מה היוצאת הזאת: ואמר
מה היא ויאמר זאת האיפה היוצאת ויאמר
זאת עינם בכל הארץ: והנה ככר עפרת נש
נשאה האשה אחת יושבת בתוך האיפה:
ויאמר זאת הרשעה וישלך אתה אל תוך הא
האיפה וישלך את אבן העפרת אל פיה:

ואשא עיני וארא והנ
נשים יוצאות ורוח בכנפיהם ולה
כנפי החסידה ותשאנה את האיפ
הארץ ובין השמים: ואמר אל המדבר עד
הדבר כי אנה המה מוליכות את הא
ויאמר אלי לבנות לה בית בארץ שנער
והוכן והניחה שם על מכונתה:

ואשוב ואשא עיני וארא
והנה ארבע מרכבות יוצאות מבין שני ההר
ההרים וההרים הרי נחשת: במרכבה הא
הראשנה סוסים אדמים ובמרכבה ה
סוסים שחורים: ובמרכבה השלישית סו
לבנים ובמרכבה הרביעית סוסים ברד
אמצים: ואען ואמר אל המלאך הדבר
מה אלה אדני: ויען המלאך ויאמר אלי
ארבע רוחות השמים יוצאות מהתיצב על א
ארון כל הארץ: אשר בה הסוסים השחורים
יוצאים אל ארץ צפון והלבנים יצאו אל א
אחריהם והברדים יצאו אל ארץ הימן: וה
והאמצים יצאו ויבקשו ללכת להתהלך בא
בארץ ויאמר לכו התהלכו בארץ ויתהלכו
בארץ: ויזעק אתי וידבר אלי לאמר ראה ה
היצאים אל ארץ צפון הניחו את רוחי בארץ
צפון: ויהי דבר יהוה

אלי לאמר: קח מאת הגולה מאת חלדי ומאת
טוביה ובאת אתה ביום ההוא ו
ובאת בית יאשיהו בן צפניה אשר באו מבב
מבבל: ולקחת כסף וזהב ועשית עטרות ו
ושמת בראש יהושע בן יהוצדק הכהן הגד
הגדול: ואמרת אליו לאמר כה אמר יהוה צ
צבאות לאמר הנה איש צמח שמו ומתחתיו
יצמח ובנה את היכל יהוה: והוא יבנה את
היכל יהוה והוא ישא הוד וישב ומשל על כס
כסאו והיה כהן על כסאו ועצת שלום תהיה
בין שניהם: והעטרות תהיה לחלם ולטוביה
ולידעיה ולחן בן צפניה לזכרון בהיכל יהוה:
ורחקים יבאו ובנו בהיכל יהוה וידעתם כי
יהוה צבאות שלחני אליכם והיה אם שמע תש
תשמעון בקול יהוה אלהיכם:

ויהי בשנת ארבע לדריוש
המלך היה דבר יהוה אל זכריה בארבעה ל
לחדש התשיעי בכסלו: וישלח בית אל שר
שראצר ורגם מלך ואנשיו לחלות את פני יה
יהוה: לאמר אל הכהנים אשר לבית יהוה ק
צבאות ואל הנביאים לאמר האבכה בחדש
החמשי הנזור כאשר עשיתי זה כמה שנים:

ויהי דבר יהוה צבאות
אלי לאמר: אמר אל כל עם הארץ ואל הכ
הכהנים לאמר כי צמתם וספוד בחמשי ובש
ובשביעי וזה שבעים שנה הצום צמתני אני
וכי תאכלו וכי תשתו הלוא אתם האכלים ואת
ואתם השותים: הלוא את הדברים אשר קר
קרא יהוה ביד הנביאים הראשונים בהיות
ירושלם יושבת ושלוה וערי סביבתיה והנגב

והשפלה יושב:

ויהי דבר יהוה אל זכריה לאמר:
כה אמר יהוה צבאות לאמר משפט אמת ש
שפטו וחסד ורחמים עשו איש את אחיו: וא
ואלמנה ויתום גר ועני אל תעשקו ורעה אי
איש את אחיו אל תחשבו בלבבכם: וימאנו
להקשיב ויתנו כתף סוררת ואזניהם הכבידו
משמע: ולבם שמו שמיר משמע את התורה
ואת הדברים אשר שלח יהוה צבאות ברוחו
ביד הנביאים הראשנים ויהי קצף גדול מאת
יהוה צבאות: ויהי כאשר קרא ולא שמעו כן
יקראו ולא אשמע אמר יהוה צבאות: ואסע
ואסערם על כל הגוים אשר לא ידעום והא
והארץ נשמה אחר הם מעבר ומשב וישימו
ארץ חמודה לשמה:

ויהי דבר יהוה צבאות אלי לאמר: כה אמר
יהוה צבאות קנאתי לציון קנאה גדולה וחמ
וחמה גדולה קנאתי לה:

כה אמר יהוה שבתי אל ציון ושכנתי
בתוך ירושלם ונקראה ירושלם עיר האמת
והר יהוה צבאות הר הקדש:

כה אמר יהוה צבאות עוד ישבו
זקנים וזקנות ברחבות ירושלם ואיש משענתו
בידו מרב ימים: ורחובות העיר ימלאו ילדים
וילדות משחקים ברחובתיה:

כה אמר יהוה צבאות כי יפלא
בעיני שארית העם הזה בימים ההם גם בע
בעיני יפלא נאם יהוה צבאות:

כה אמר יהוה צבאות הנני
מושיע את עמי מארץ מזרח ומארץ מבוא ה

השמש׃ והבאתי אתם ושכנו בתוך ירושלם
והיו לי לעם ואני אהיה להם לאלהים באמת
ובצדקה׃ כה אמר
יהוה צבאות תחזקנה ידיכם השמעים בימים
האלה את הדברים האלה מפי הנביאים אשר
ביום יסד בית יהוה צבאות ההיכל להבנות׃
כי לפני הימים ההם שכר האדם לא נהיה ו
ושכר הבהמה איננה ולי̈צא ולבא אין ל
שלום מן הצר ואשלח את כל האדם איש ב
רעהו׃ ועתה לא כימים הראשנים אני לש
לשארית העם הזה נאם יהוה צבאות׃ כי זר
ע השלום הגפן תתן פריה והארץ תתן את
יבולה והשמים יתנו טלם והנחלתי את שאר
שארית העם הזה את כל אלה׃ והיה כאשר
הייתם קללה בגוים בית יהודה ובית ישראל
כן אושיע אתכם והייתם ברכה אל תיראו ת
תחזקנה ידיכם׃ כי־
כה אמר יהוה צבאות כאשר זממתי להרע ל
לכם בהקציף אבותיכם אתי אמר יהוה צבא
צבאות ולא נחמתי׃ כן שבתי זממתי בימים
האלה להטיב את ירושלם ואת בית יהודה א
אל תיראו׃ אלה הדברים אשר תעשו דברו
אמת איש את רעהו אמת ומשפט שלום שפ
שפטו בשעריכם׃ ואיש את רעת רעהו אל ת
תחשבו בלבבכם ושבועת שקר אל תאהבו כ
כי את כל אלה אשר שנאתי נאם יהוה׃
ויהי דבר יהוה צבאות
אלי לאמר׃ כה אמר יהוה צבאות צום הרב
הרביעי וצום החמשי וצום השביעי וצום ה
העשירי יהיה לבית יהודה לששון ולשמחה

ולמועדים טובים והאמת והשלום אהבו׃
כה אמר יהוה צבאות
עוד אשר יבאו עמים וישבו ערים רבות׃ וה
והלכו ישבי אחת אל־אחת לאמר נלכה הלוך
לחלות את־פני יהוה ולבקש את יהוה צבאות
אלכה גם אני׃ ובאו עמים רבים וגוים עצו
עצומים לבקש את יהוה צבאות בירושלם ול
ולחלות את־פני יהוה׃
כה אמר יהוה צבאות בימים ההמה אשר
יחזיקו עשרה אנשים מכל לשונות הגוים וה
והחזיקו בכנף איש יהודי לאמר נלכה עמכם
כי שמענו אלהים עמכם׃
(משא דבר יהוה בארץ חדרך ודמשק
מנחתו כי ליהוה עין אדם וכל שבטי ישראל׃
וגם חמת תגבל בה צור וצידון כי חכמה מא
מאד׃ ותבן צור מצור לה ותצבר כסף כעפר
וחרוץ כטיט חוצות׃ הנה אדני יורישנה והכ
והכה בים חילה והיא באש תאכל׃ תרא א
אשקלון ותירא ועזה ותחיל מאד ועקרון כי ה
הביש מבטחה ואבד מלך מעזה ואשקלון לא
תשב׃ וישב ממזר באשדוד והכרתי גאון כל
פלשתים׃ והסרתי דמיו מפיו ושקציו מבין ש
שניו ונשאר גם הוא לאלהינו והיה כאלוף
ביהודה ועקרון כיבוסי׃ וחניתי לביתי מצבה
מעבר ומשב ולא יעבר עליהם עוד נגש כי
עתה ראיתי בעיני׃
גילי מאד בת־ציון הריעי בת ירושלם הנה מ
מלכך יבוא לך צדיק ונושע הוא עני ורכב ע
על חמור ועל עיר בן־אתנות׃ והכרתי רכב
מאפרים וסוס מירושלם׃ ונכרתה קשת מל

מלחמה ודבר שלום לגוים ומשלו מים עד־
ים ומנהר עד־אפסי ארץ׃ גם־את־בדם ברי
בריתך שלחתי אסיריך מבור אין־מים בו׃ ש
שובו לבצרון אסירי התקוה גם היום מגיד
משנה אשיב לך׃ כי דרכתי לי יהודה קשת
מלאתי אפרים ועוررתי בניך ציון על בניך
יון ושמתיך כחרב גבור׃ ויהוה עליהם יראה
ויצא כברק חצו ואדני יהוה בשופר יתקע וה
והלך בסערות תימן׃ יהוה צבאות יגן עליהם
ואכלו וכבשו אבני קלע ושתו המו כמו יין ום
ומלאו כמזרק כזויות מזבח׃ והושיעם יהוה
אלהיהם ביום ההוא כצאן עמו כי אבני נזר
מתנוססות על־אדמתו׃ כי מה־טובו ומה־יפיו
דגן בחורים ותירוש ינובב בתולות׃ שאלו מ
מיהוה מטר בעת מלקוש יהוה עושה חזיזים
ומטר גשם יתן להם לאיש עשב בשדה׃ כי־
התרפים דברו־און והקסמים חזו שקר וחלם
וחלמות השוא ידברו הבל ינחמון על־כן נס
נסעו כמו־צאן יענו כי־אין רעה׃
על הרעים חרה אפי ועל־
העתודים אפקד כי־פקד יהוה צבאות את־ע
עדרו את־בית יהודה ושם אתם כסוס הודו
במלחמה׃ ממנו פנה ממנו יתד ממנו קשת
מלחמה ממנו יצא כל־נגש יחדו׃ והיו כגבו
כגבורים בוסים בטיט חצות במלחמה ונל
ונלחמו כי יהוה עמם והבישו רכבי סוסים׃ ו
וגברתי את־בית יהודה ואת־בית יוסף אושיע
והושבותים כי רחמתים והיו כאשר לא זנחתי
זנחתים כי אני יהוה אלהיהם ואענם׃ והיה כ
כגבורי אפרים ושמח לבם כמו־יין ובניהם יר

יראו ושמחו וגל לבם ביהוה׃ אשרקה להם
ואקבצם כי פדיתים ורבו כמו רבו׃ ואזרעם
בעמים ובמרחקים יזכרוני וחיו את־בניהם ו
ושבו׃ והשיבותים מארץ מצרים ומאשור א
אקבצם ואל־ארץ גלעד ולבנון אביאם ולא י
ימצא להם׃ ועבר בים צרה והכה בים גלים
והוכשו כל מצולות יאור והורד גאון אשור
ושבט מצרים יסור׃ וגברתים ביהוה ובשמו
יתהלכו נאם יהוה׃ (פתח לבנון דלתיך ותאכל
אש בארזיך׃ הילל ברוש כי־נפל ארז אשר
אדירים שדדו הילילו אלוני בשן כי־ירד יער
הבציר׃ קול יללת הרעים כי שדדה אדרתם
קול שאגת כפירים כי שדד גאון הירדן׃
כה אמר יהוה
אלהי רעה את־צאן ההרגה׃ אשר קניהן יה
יהרגון ולא יאשמו ומכריהן יאמר ברוך יה
יהוה ואעשיר ורעיהם לא יחמל עליהם׃ כי
לא אחמל עוד על־ישבי הארץ נאם־יהוה ו
והנה אנכי ממציא את־האדם איש ביד רע
רעהו וביד מלכו וכתתו את־הארץ ולא אציל
מידם׃ וארעה את־צאן ההרגה לכן עניי ה
הצאן ואקח לי שני מקלות לאחד קראתי נוע
נועם ולאחד קראתי חבלים וארעה את־הצ
הצאן׃ ואכחד את־שלשת הרעים בירח אח
אחד ותקצר נפשי בהם וגם־נפשם בחלה ב
בי׃ ואמר לא ארעה אתכם המתה תמות והנ
והנכחדת תכחד והנשארות תאכלנה אשה
את־בשר רעותה׃ ואקח את־מקלי את־נעם ו
ואגדע אתו להפיר את־בריתי אשר כרתי את
כל־העמים׃ ותפר ביום ההוא וידעו כן עניי

הצאן השומרים אתי כי דבר יהוה הוא: וא
ואמר אליהם אם טוב בעיניכם תנו שכרי ו
ואם לא חדלו וישקלו את שכרי שלשים כס
כסף: ויאמר יהוה אלי השליכהו אל היוצר
אדיר היקר אשר יקרתי מעליהם ואקחה של
שלשים הכסף ואשליך אתו בית יהוה אל הי
היוצר: ואגדע את מקלי השני את החבלים
להפר את האחוה בין יהודה ובין ישראל:
ויאמר יהוה אלי
עוד קח לך כלי רועה אויל: כי הנה אנכי מקי
מקים רועה בארץ הנכחדות לא יפקד הנער
לא יבקש והנשברת לא ירפא הנצבה לא יכ
יכלכל ובשר הבריאה יאכל ופרסיהן יפרק:
הוי רעי האליל עזבי הצאן חרב על זרועו וע
ועל עין ימינו זרועו יבש תיבש ועין ימינו כה
כהה תכהה: (משא דבר
יהוה אל ישראל נאם יהוה נטה שמים ויסד
ארץ ויצר רוח אדם בקרבו: הנה אנכי שם
את ירושלם סף רעל לכל העמים סביב וגם
על יהודה יהיה במצור על ירושלם: והיה ב
ביום ההוא אשים את ירושלם אבן מעמסה
לכל העמים כל עסיה שרט ישרטו ונאספו
עליה כל גויי הארץ: ביום ההוא נאם יהוה
אכה כל סוס בתמהון ורכבו בשגעון ועל בית
יהודה אפקח את עיני וכל סוס העמים אכה
בעורון: ואמרו אלופי יהודה בלבם אמצה
לי יושבי ירושלם ביהוה צבאות אלהיהם: ב
ביום ההוא אשים את אלופי יהודה כביור א
אש בעצים וכלפיד אש בעמיר ואכלו על ימ
ימין ועל שמאל את כל העמים סביב וישבה

ירושלם עוד תחתיה בירושלם: והושיע יהוה
את אהלי יהודה בראשונה למען לא יתגדל
תפארת בית דוד ותפארת יושב ירושלם על
יהודה: ביום ההוא
יגן יהוה בעד יושב ירושלם והיה הנכשל ב
בהם ביום ההוא כדויד ובית דוד כאלהים
כמלאך יהוה לפניהם: והיה ביום ההוא אבק
אבקש להשמיד את כל הגוים הבאים על יר
ירושלם: ושפכתי על בית דוד ועל יושב ירו
ירושלם רוח חן ותחנונים והביטו אלי את א
אשר דקרו וספדו עליו כמספד על היחיד ו
והמר עליו כהמר על הבכור: ביום ההוא יג
יגדל המספד בירושלם כמספד הדדרימון ב
בבקעת מגדון: וספדה הארץ משפחות מש
משפחות לבד משפחת בית דוד לבד ונשי
ונשיהם לבד משפחת בית נתן לבד ונשיהם
לבד: משפחת בית לוי לבד ונשיהם לבד מ
משפחת השמעי לבד ונשיהם לבד: כל המש
המשפחות הנשארות משפחות משפחות לב
לבד ונשיהם לבד (ביום ההוא יהיה מקור נ
נפתח לבית דוד ולישבי ירושלם לחטאת ול
ולנדה: והיה ביום ההוא נאם יהוה צבאות
אכרית את שמות העצבים מן הארץ ולא יזכ
יזכרו עוד וגם את הנביאים ואת רוח הטומא
הטומאה אעביר מן הארץ: והיה כי ינבא א
איש עוד ואמרו אליו אביו ואמו ילדיו לא תח
תחיה כי שקר דברת בשם יהוה ודקרהו אבי
אביהו ואמו ילדיו בהנבאו: והיה ביום ההוא
יבשו הנביאים איש מחזיונו בהנבאותו ולא
ילבשו עוד אדרת שער למען כחש: ואמר ל

לא נביא אנכי איש עבד אדמה אנכי כי אדם
אדם הקנני מנעורי: ואמר אליו מה המכות
האלה בין ידיך ואמר אשר הכיתי בית מאה
מאהבי: חרב
עורי על רעי ועל גבר עמיתי נאם יהוה צב
צבאות הך את הרועה ותפצין הצאן והשיבתי
ידי על הצעירים: והיה בכל הארץ נאם יהוה
פי שנים בה יכרתו יגועו והשלישית יותר בה:
והבאתי את השלישית באש וצרפתים כצרף
הכסף ובחנתים כבחון את הזהב הוא יק
יקרא בשמי ואני אענה אנו אמרתי עמי הוא
והוא יאמר יהוה אלהי:
(הנה יום בא ליהוה וחלק
שללך בקרבך: ואכפתי את כל הגוים אל יר
ירושלם למלחמה ונלכדה העיר ונשסו הבת
הבתים והנשים תשגלנה ויצא חצי העיר ב
בגולה ויתר העם לא יכרת מן העיר: ויצא י
יהוה ונלחם בגוים ההם כיום הלחמו ביום ק
קרב: ועמדו רגליו ביום ההוא על הר הזית
הזיתים אשר על פני ירושלם מקדם ונבקע
הר הזיתים מחציו מזרחה וימה גיא גדולה מ
מאד ומשו חצי ההר צפונה וחצי נגבה: ות
ונסתם גיא הרי כי יגיע גיא הרים אל אצל ונ
ונסתם כאשר נסתם מפני הרעש בימי עזיה
מלך יהודה ובא יהוה אלהי כל קדושים עמ
עמך: והיה ביום ההוא לא יהיה אור יקרות
וקפאון: והיה יום אחד הוא ידע ליהוה לא
יום ולא לילה והיה לעת ערב יהיה אור: והי
והיה ביום ההוא יצאו מים חיים מירושלם ח
חציה אל הים הקדמוני וחציה אל הים האח

האחרון בקיץ ובחרף יהיה:
והיה יהוה למלך על כל
הארץ ביום ההוא יהיה יהוה אחד ושמו אח
אחד: יסב כל הארץ כערבה מגבע לרמון
נגב ירושלם וראמה וישבה תחתיה למשער
בנימן עד מקום שער הראשון עד שער הפ
הפנים ומגדל חנאל עד יקבי המלך: ויש
וישבו בה וחרם לא יהיה עוד וישבה ירוש
ירושלם לבטח:
וזאת תהיה המגפה אשר יגף יהוה
את כל העמים אשר צבאו על ירושלם תמק
בשרו והוא עמד על רגליו ועיניו תמקנה ב
בחריהן ולשונו תמק בפיהם:
והיה ביום ההוא תהיה
מהומת יהוה רבה בהם והחזיקו איש יד ר
רעהו ועלתה ידו על יד רעהו: וגם יהודה תל
תלחם בירושלם ואסף חיל כל הגוים סביב ז
זהב וכסף ובגדים לרוב מאד: וכן תהיה מג
מגפת הסוס הפרד הגמל והחמור וכל הבה
הבהמה אשר יהיה במחנות ההמה כמגפה
הזאת:
והיה כל הנותר מכל הגוים הבאים על
ירושלם ועלו מדי שנה בשנה להשתחות למ
למלך יהוה צבאות ולחג את חג הסכות: וה
והיה אשר לא יעלה מאת משפחות הארץ א
אל ירושלם להשתחות למלך יהוה צבאות
ולא עליהם יהיה הגשם: ואם משפחת מצר
מצרים לא תעלה ולא באה ולא עליהם תהי
תהיה המגפה אשר יגף יהוה את כל הגוים
אשר לא יעלו לחג את חג הסכות: זאת תה

תְּחִלָּה חַטָּאת מִצְרַיִם וְחַטַּאת כָּל דַּגּוֹלֵם אֲשֶׁר
לֹא יַעֲדֹו דָּגֹן אֶת דָּג דִּמְעוֹת׃

בַּיּוֹם הַהוּא יִהְיֶה עַל מְצִלּוֹת
הַסּוּס קֹדֶשׁ לַיהוָה וְהָיָה הַסִּירוֹת בֵּית יְהוָה
כַּמִּזְרָקִים לִפְנֵי הַמִּזְבֵּחַ׃ וְהָיָה כָל סִיר בִּירוּשָׁלַם
וּבִיהוּדָה קֹדֶשׁ לַיהוָה צְבָאוֹת וּבָאוּ
כָל הַזֹּבְחִים וְלָקְחוּ מֵהֶם וּבִשְּׁלוּ בָהֶם וְלֹא יִהְיֶה
יִהְיֶה כְּנַעֲנִי עוֹד בְּבֵית יְהוָה צְבָאוֹת בַּיּוֹם הַהוּא׃

מלאכי א

מַשָּׂא דְּבַר יְהוָה אֶל יִשְׂרָאֵל בְּ
יַד מַלְאָכִי׃ אֲהַבְתִּי
אֶתְכֶם אָמַר יְהוָה וַאֲמַרְתֶּם בַּמֶּה אֲהַבְתָּנוּ הֲלֹא
הָלוֹא אָח עֵשָׂו לְיַעֲקֹב נְאֻם יְהוָה וָאֹהַב אֶת
יַעֲקֹב׃ וְאֶת עֵשָׂו שָׂנֵאתִי וָאָשִׂם אֶת הָרָיו שְׁ
שְׁמָמָה וְאֶת נַחֲלָתוֹ לְתַנּוֹת מִדְבָּר׃ כִּי תֹאמַר א
אֱדוֹם רֻשַּׁשְנוּ וְנָשׁוּב וְנִבְנֶה חֳרָבוֹת כֹּה אָמַר
יְהוָה צְבָאוֹת הֵמָּה יִבְנוּ וַאֲנִי אֶהֱרוֹס וְקָרְאוּ לָ
לָהֶם גְּבוּל רִשְׁעָה וְהָעָם אֲשֶׁר זָעַם יְהוָה עַד
עוֹלָם׃ וְעֵינֵיכֶם תִּרְאֶינָה וְאַתֶּם תֹּאמְרוּ יִגְדַּל
יְהוָה מֵעַל לִגְבוּל יִשְׂרָאֵל׃ בֵּן יְכַבֵּד אָב וְעֶבֶד
אֲדֹנָיו וְאִם אָב אֲנִי אַיֵּה כְבוֹדִי וְאִם אֲדוֹנִים
אֲנִי אַיֵּה מוֹרָאִי אָמַר יְהוָה צְבָאוֹת לָכֶם הַכֹּ
הַכ�ֹּהֲנִים בּוֹזֵי שְׁמִי וַאֲמַרְתֶּם בַּמֶּה בָזִינוּ אֶת שְׁ
שְׁמֶךָ׃ מַגִּישִׁים עַל מִזְבְּחִי לֶחֶם מְגוֹאָל וַאֲמַר
וַאֲמַרְתֶּם בַּמֶּה גְּאַלְנוּךָ בֶּאֱמָרְכֶם שֻׁלְחַן יְהוָה
נִבְזֶה הוּא׃ וְכִי תַגִּישׁוּן עִוֵּר לִזְבֹּחַ אֵין רָע וְכִי
תַגִּישׁוּ פִּסֵּחַ וְחֹלֶה אֵין רָע הַקְרִיבֵהוּ נָא לְפֶ
לְפֶחָתֶךָ הֲיִרְצְךָ אוֹ הֲיִשָּׂא פָנֶיךָ אָמַר יְהוָה צ
צְבָאוֹת׃ וְעַתָּה חַלּוּ נָא פְּנֵי אֵל וְיָחֹנֵנוּ מִיֶּדְכֶם
הָיְתָה זֹּאת לָכֶם הֲיִשָּׂא מִכֶּם פָּנִים אָמַר יְהוָה

צְבָאוֹת׃ מִי גַם בָּכֶם וְיִסְגֹּר דְּלָתַיִם וְלֹא תָאִירוּ
מִזְבְּחִי חִנָּם אֵין חֵפֶץ בָּכֶם אָמַר יְהוָה
צְבָאוֹת וּמִנְחָה לֹא אֶרְצֶה מִיֶּדְכֶם׃ כִּי מִמִּזְרַח
שֶׁמֶשׁ וְעַד מְבוֹאוֹ גָּדוֹל שְׁמִי בַגּוֹיִם וּבְכָל מָ
מָקוֹם מֻקְטָר מֻגָּשׁ לִשְׁמִי וּמִנְחָה טְהוֹרָה כִּי׳ג
גָּדוֹל שְׁמִי בַגּוֹיִם אָמַר יְהוָה צְבָאוֹת׃ וְאַתֶּם מ
מְחַלְּלִים אֹתוֹ בְּאָמַרְכֶם שֻׁלְחַן יְהוָה מְגֹאָל הוּ
הוּא וְנִיבוֹ נִבְזֶה אָכְלוֹ וְאָמַרְתֶּם הִנֵּה מַטְּלָאָה
וְהִפַּרְתֶּם אֹתוֹ אָמַר יְהוָה צְבָאוֹת וְהֲבֵאתֶם גָּז
גָּזוּל אֶת הַפִּסֵּחַ וְאֶת הַחוֹלָה וְהֲבֵאתֶם אֶת הַמִּנְ
הַמִּנְחָה הַאֶרְצֶה אֹתָהּ מִיֶּדְכֶם אָמַר יְהוָה׃

וְאָרוּר נוֹכֵל
וְיֵשׁ בְּעֶדְרוֹ זָכָר וְנֹדֵר וְזֹבֵחַ מְשַׁחֵת לַיהוָה כִּי
מֶלֶךְ גָּדוֹל אֲנִי אָמַר יְהוָה צְבָאוֹת וְשִׁמִּי נוֹרָא
בַּגּוֹיִם׃ וְעַתָּה אֲלֵיכֶם הַמִּצְוָה הַזֹּאת הַכֹּהֲנִים׃
אִם לֹא תִשְׁמְעוּ וְאִם לֹא תָשִׂימוּ עַל לֵב לָתֵת
כָּבוֹד לִשְׁמִי אָמַר יְהוָה צְבָאוֹת וְשִׁלַּחְתִּי בָכֶם
אֶת הַמְּאֵרָה וַאֲרִיתִי אֶת בִּרְכֹתֵיכֶם וְגַם אֲרִ
אֲרוּתִיהָ כִּי אֵינְכֶם שָׂמִים עַל לֵב׃ הִנֵּה גֹעֵר ל
לָכֶם אֶת הַזֶּרַע וְזֵרֵיתִי פֶּרֶשׁ עַל פְּנֵיכֶם פֶּרֶשׁ
חַגֵּיכֶם וְנָשָׂא אֶתְכֶם אֵלָיו׃ וִידַעְתֶּם כִּי שִׁלַּחְתִּי
אֲלֵיכֶם אֶת הַמִּצְוָה הַזֹּאת לִהְיוֹת בְּרִיתִי אֶת לֵ
לֵוִי אָמַר יְהוָה צְבָאוֹת׃ בְּרִיתִי הָיְתָה אִתּוֹ הַחַ
הַחַיִּים וְהַשָּׁלוֹם וָאֶתֵּן לוֹ מוֹרָא וַיִּירָאֵנִי וּמִפְּנֵי
שְׁמִי נָחַת הוּא׃ תּוֹרַת אֱמֶת הָיְתָה בְּפִיהוּ וְעַוְלָה
לֹא נִמְצָא בְשִׂפְתָיו בְּשָׁלוֹם וּבְמִישׁוֹר הָלַךְ א
אִתִּי וְרַבִּים הֵשִׁיב מֵעָוֹן׃ כִּי שִׂפְתֵי כֹהֵן יִשְׁמְרוּ
דַעַת וְתוֹרָה יְבַקְשׁוּ מִפִּיהוּ כִּי מַלְאַךְ יְהוָה צְ
צְבָאוֹת הוּא׃ וְאַתֶּם סַרְתֶּם מִן הַדֶּרֶךְ הִכְשַׁל
הִכְשַׁלְתֶּם רַבִּים בַּתּוֹרָה שִׁחַתֶּם בְּרִית הַלֵּוִי א

אָמַר יְהוָה צְבָאוֹת׃ וְגַם אֲנִי נְתַתִּי אֶתְכֶם נְבֻ
נְבֻזִים וּשְׁפָלִים לְכָל הָעָם כְּפִי אֲשֶׁר אֵינְכֶם שֹׁ
שֹׁמְרִים אֶת דְּרָכַי וְנֹשְׂאִים פָּנִים בַּתּוֹרָה׃

הֲלֹא אָב אֶחָד לְכֻלָּנוּ הֲלֹא
אֵל אֶחָד בְּרָאָנוּ מַדּוּעַ נִבְגַּד אִישׁ בְּאָחִיו לְ
לְחַלֵּל בְּרִית אֲבוֹתֵינוּ׃ בָּגְדָה יְהוּדָה וְתוֹעֵבָה
נֶעֶשְׂתָה בְיִשְׂרָאֵל וּבִירוּשָׁלַם כִּי חִלֵּל יְהוּדָה
קֹדֶשׁ יְהוָה אֲשֶׁר אָהֵב וּבָעַל בַּת אֵל נֵכָר׃ יַכְ
יַכְרֵת יְהוָה לָאִישׁ אֲשֶׁר יַעֲשֶׂנָּה עֵר וְעֹנֶה מֵא
מֵאָהֳלֵי יַעֲקֹב וּמַגִּישׁ מִנְחָה לַיהוָה צְבָאוֹת׃ ז
וְזֹאת שֵׁנִית תַּעֲשׂוּ כַּסּוֹת הַמִּזְבֵּחַ אֶת מִבְכֶּה יְ
יְהוָה בְּבִי וַאֲנָקָה מֵאֵין עוֹד פְּנוֹת אֶל הַמִּנְחָה
וְלָקַחַת רָצוֹן מִיֶּדְכֶם׃ וַאֲמַרְתֶּם עַל מָה עַל כִּ
כִּי יְהוָה הֵעִיד בֵּינְךָ וּבֵין אֵשֶׁת נְעוּרֶיךָ אֲשֶׁר
אַתָּה בָגַדְתָּה בָּהּ וְהִיא חֲבֶרְתְּךָ וְאֵשֶׁת בְּרִיתֶךָ׃ וּ
וְלֹא אֶחָד עָשָׂה וּשְׁאֵר רוּחַ לוֹ וּמָה הָאֶחָד מְ
מְבַקֵּשׁ זֶרַע אֱלֹהִים וְנִשְׁמַרְתֶּם בְּרוּחֲכֶם וּבְא
וּבְאֵשֶׁת נְעוּרֶיךָ אַל יִבְגֹּד׃ כִּי שָׂנֵא שִׁלַּח אָמַ
אָמַר יְהוָה אֱלֹהֵי יִשְׂרָאֵל וְכִסֵּה חָמָס עַל לְבוּ
לְבוּשׁוֹ אָמַר יְהוָה צְבָאוֹת וְנִשְׁמַרְתֶּם בְּרוּחֲכֶם
וְלֹא תִבְגֹּדוּ׃

הוֹגַעְתֶּם
יְהוָה בִּדְבָרֵיכֶם וַאֲמַרְתֶּם בַּמֶּה הוֹגָעְנוּ בְּ
בְּאָמְרֵכֶם כָּל עֹשֵׂה רָע טוֹב בְּעֵינֵי יְהוָה וּבָ
וְהֵם הוּא חָפֵץ בָּם אוֹ אַיֵּה אֱלֹהֵי הַמִּשְׁפָּט׃ הִנְנִי
שֹׁלֵחַ מַלְאָכִי וּפִנָּה דֶרֶךְ לְפָנָי וּפִתְאֹם יָבֹא א
אֶל הֵיכָלוֹ הָאָדוֹן אֲשֶׁר אַתֶּם מְבַקְשִׁים וּמַל
וּמַלְאַךְ הַבְּרִית אֲשֶׁר אַתֶּם חֲפֵצִים הִנֵּה בָּא
אָמַר יְהוָה צְבָאוֹת׃ וּמִי מְכַלְכֵּל אֶת יוֹם בֹּאוֹ
וּמִי הָעֹמֵד בְּרָאוֹתוֹ כִּי הוּא כְּאֵשׁ מְצָרֵף וְכ
וְכִבֹרִית מְכַבְּסִים׃ וְיָשַׁב מְצָרֵף וּמְטַהֵר כָּסֶף

וּמִטְהַר אֶת בְּנֵי לֵוִי וְזִקַּק אֹתָם כַּזָּהָב וְכַכֶּסֶף וְ
וְהָיוּ לַיהוָה מַגִּישֵׁי מִנְחָה בִּצְדָקָה׃ וְעָרְבָה לַ
לַיהוָה מִנְחַת יְהוּדָה וִירוּשָׁלַם כִּימֵי עוֹלָם וּכְ
וּכְשָׁנִים קַדְמֹנִיּוֹת׃ וְקָרַבְתִּי אֲלֵיכֶם לַמִּשְׁפָּט׃ וְ
וְהָיִיתִי עֵד מְמַהֵר בַּמְכַשְּׁפִים וּבַמְנָאֲפִים וּבַ
וּבַנִּשְׁבָּעִים לַשָּׁקֶר וּבְעֹשְׁקֵי שְׂכַר שָׂכִיר אַלְמָנָ
אַלְמָנָה וְיָתוֹם וּמַטֵּה גֵּר וְלֹא יְרֵאוּנִי אָמַר יְהוָ
יְהוָה צְבָאוֹת׃ כִּי אֲנִי יְהוָה לֹא שָׁנִיתִי וְאַתֶּם בְּ
בְּנֵי יַעֲקֹב לֹא כְלִיתֶם׃ לְמִימֵי אֲבוֹתֵיכֶם סַרְתֶּם
מֵחֻקַּי וְלֹא שְׁמַרְתֶּם שׁוּבוּ אֵלַי וְאָשׁוּבָה אֲלֵכ
אֲלֵיכֶם אָמַר יְהוָה צְבָאוֹת וַאֲמַרְתֶּם בַּמֶּה נָשׁוּב
נָשׁוּב׃ הֲיִקְבַּע אָדָם אֱלֹהִים כִּי אַתֶּם קְבָעִים
אֹתִי וַאֲמַרְתֶּם בַּמֶּה קְבַעֲנָךְ הַמַּעֲשֵׂר וְהַתְּרוּ
וְהַתְּרוּמָה׃ בְּמַאֵרָה אַתֶּם נֶאֱרָרִים וְאֹתִי אַתֶּם
קֹבְעִים הַגּוֹי כֻּלָּה׃ הָבִיאוּ אֶת כָּל הַמַּעֲשֵׂר
אֶל בֵּית הָאוֹצָר וִיהִי טֶרֶף בְּבֵיתִי וּבְחָנוּנִי נָא
בְּזֹאת אָמַר יְהוָה צְבָאוֹת אִם לֹא אֶפְתַּח לָכֶם
אֶת אֲרֻבּוֹת הַשָּׁמַיִם וַהֲרִיקֹתִי לָכֶם בְּרָכָה עַד
בְּלִי דָי׃ וְגָעַרְתִּי לָכֶם בָּאֹכֵל וְלֹא יַשְׁחִית לָכֶם
אֶת פְּרִי הָאֲדָמָה וְלֹא תְשַׁכֵּל לָכֶם הַגֶּפֶן בַּשָּׂד
בַּשָּׂדֶה אָמַר יְהוָה צְבָאוֹת׃ וְאָשְׁרוּ אֶתְכֶם כָּל
הַגּוֹיִם כִּי תִהְיוּ אַתֶּם אֶרֶץ חֵפֶץ אָמַר יְהוָה צְ
צְבָאוֹת׃

חִזְקוּ
עָלַי דִּבַּרְתֵּיכֶם אָמַר יְהוָה וַאֲמַרְתֶּם מָה נִּדְבַּרְנוּ
עָלָיִךְ׃ אֲמַרְתֶּם שָׁוְא עָבֹד אֱלֹהִים וּמַה בֶּצַע
כִּי שָׁמַרְנוּ מִשְׁמַרְתּוֹ וְכִי הָלַכְנוּ קְדֹרָנִית מִפְּנֵי
יְהוָה צְבָאוֹת׃ וְעַתָּה אֲנַחְנוּ מְאַשְּׁרִים זֵדִים ג
גַּם נִבְנוּ עֹשֵׂי רִשְׁעָה גַּם בָּחֲנוּ אֱלֹהִים וַיִּמָּלֵטוּ׃
אָז נִדְבְּרוּ יִרְאֵי יְהוָה אִישׁ אֶל רֵעֵהוּ וַיַּקְשֵׁב יְה
יְהוָה וַיִּשְׁמָע וַיִּכָּתֵב סֵפֶר זִכָּרוֹן לְפָנָיו לְיִרְאֵי יְה

יהוה ולחשבי שמו׃ והיו לי אמר יהוה צבא
צבאות ליום אשר אני עשה סגולה והחמלתי
עליהם כאשר יחמל איש על בנו העבד אותו
אתו׃ ושבתם וראיתם בין צדיק לרשע בין
עבד אלהים לאשר לא עבדו׃
(כי הנה היום בא בער כתנור
והיו כל זדים וכל עשי רשעה קש ולהט את
אתם היום הבא אמר יהוה צבאות אשר לא
יעזב להם שרש וענף׃ והרה לכם יראי שמי
שמש צדקה ומרפא בכנפיה ויצאתם ופשתם
כעגלי מרבק׃ ועסותם רשעים כי יהיו
יהיו אפר תחת כפות רגליכם ביום אשר אני
עשה אמר יהוה צבאות׃
זכרו תורת משה עבדי אשר
צויתי אתו בחרב על כל ישראל חקים ומשפ
טים׃ הנה אנכי שלח לכם א
את אליה הנביא לפני בוא
יום יהוה הגדול
והנורא׃
והשיב
לב אבות
על בנים
ולב בנים על אבותם פן אבוא
והכיתי את הארץ חרם׃ הנה אנכי
שלח לכם את אליה הנביא
לפני בוא יום יהוה הגדול והנורא׃

חוק ונתחוק
משון יתנקו